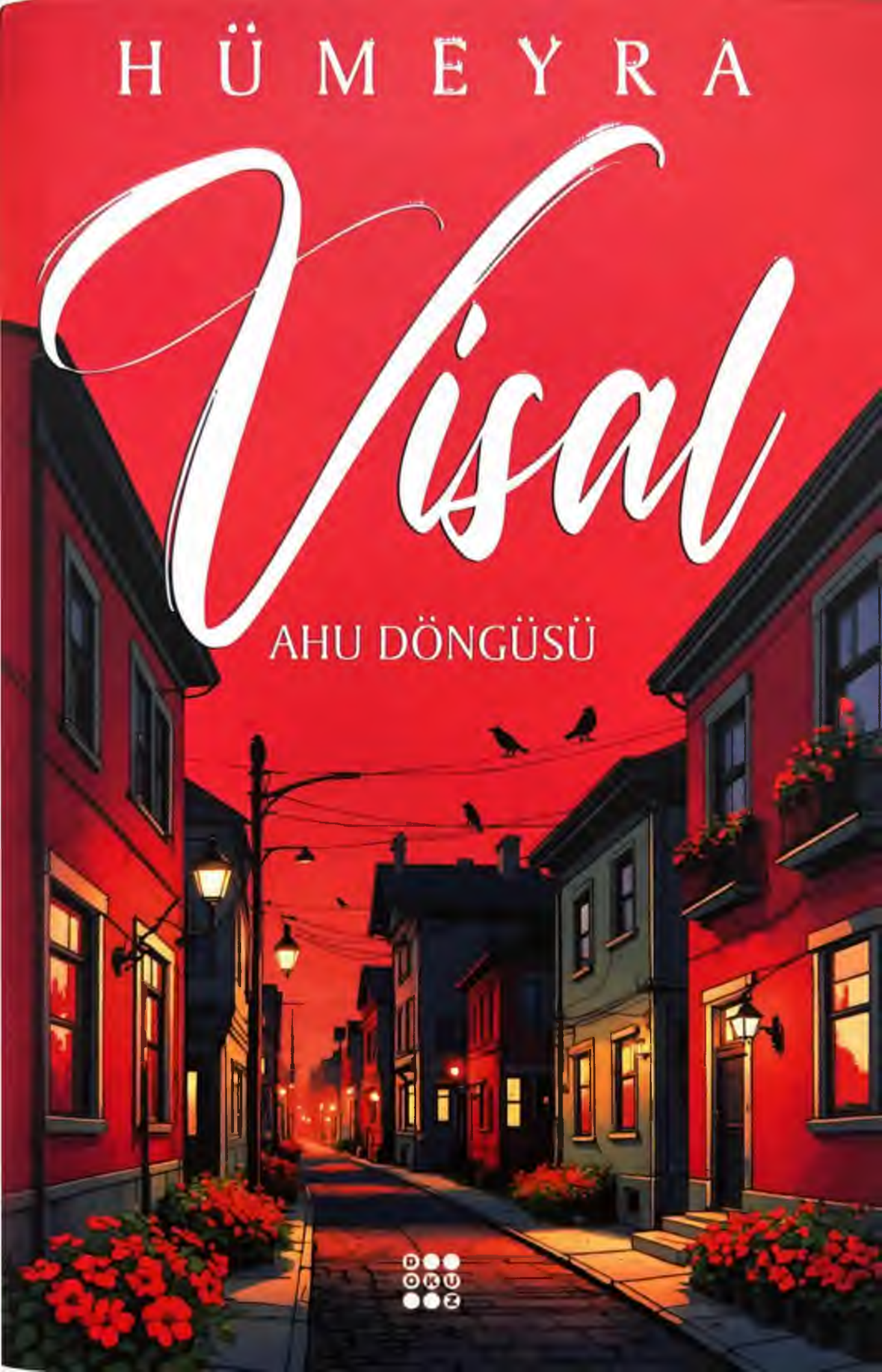
HÜMEYRA

Visal

AHU DÖNGÜSÜ

DOKUZ

Visal

Bir mahalle hikâyesi...

SAKLI BİR AŞKIN GÖLGESİNDE FİLİZLENEN,
DERİN BİR TUTKUNUN HİKÂYESİ:
VİSAL...

Demir'in gözleri, Ahuşan'ın gülüşünde kaybolurken aşkın engin denizlerine birlikte yelken açarlar. Ancak bu deniz fırtınalıdır; karşılarına çıkan dalgalar, âdeta aşılmaz duvarlar gibi yükselir. Ahuşan'ın kalbi, ailesinin dayattığı zincirlerle esirken Demir'in sevgisi, esaret zincirlerini kırmak için amansız bir mücadele verir...
Hayat, Demir ve Ahuşan'ın aşkını test edecektir.
Peki, saklı bir tutkunun gölgesinde yeşeren bu tutkulu aşk, tüm engelleri aşabilecek midir?

"Ben seni... Ben sana Ahuşan... Devamını bir sürü şeyle doldurabilirmişim gibi ama senin neyi kabul edeceğini bilmeden, ben sana bir değil, birçok şeymiş gibi hissediyorum."

Yetişkinler için uygundur.

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

978-625-6030-18-3

HÜMEYRA

Visal

AHU DÖNGÜSÜ

Ninova

Visal

Ahu Döngüsü

Hümeyra

© 2024, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Hümeyra

ZM

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Editör: Hande Balkanoğlu
Son Okuma: Serpil Köse
Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı: Gizem Ulaş
Sert Kapak Çizim: Hatice Aykut

Duzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı: Mayıs 2024, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-6030-18-3

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

HÜMEYRA

Visal

AHU DÖNGÜSÜ

DOKUZ

Winova

Eğer bir hayalin yere düşüp
Binlerce parçaya ayrıldıysa,
parçalardan birini alıp
Baştan başlamaktan korkma.

Flavia Weedn

1. BÖLÜM

Sen Banasın

03.04.2019
ÇARŞAMBA...

"Ahu'm... Ahuşan'ım..."

Abimin sesi her zamankinin aksine, daha yumuşak ve dolu doluydu sanki. Bunun sebebi de doğum günüm olması olabilirdi. Yirmi yıl önce bugün, prematüre bir bebek olarak dünyaya gelmişim. İsmimin hikâyesi de orada başlamış. O dakikaya kadar, herhangi bir ismi yakıştıramamışlar bana. Annemin zamansız bir günde düşmesi, sancılarının başlaması ve çığlıklarıyla komşular yetiştirmiş hastaneye. Konu komşu, babama haber verip hastanede toplanmışlar. Beklenmedik, erken bir doğum olduğundan yaşamam diye düşünüp anneme babama destek olmak için hiç kimse ayrılmamış hastaneden. Annem doğumdayken ayrı adaklar adamış içeride, babam kapı önünde ayrı... Sevgili abim, o zamanlar 7 yaşında. "Bozuk bence bu! Söyleyelim çöpe atsınlar, biz yenisini alırız," demiş daha ben dünyaya gelmeden. Böylelikle kusursuz bir abi kardeş ilişkisine ilk başlangıcımızı yapmışız.

Erken doğduğumdan kuvöze almışlar beni. Ama bizimkilerin anlattığına göre, küçücük doğmama rağmen çok güzelmişim. Babam hep anlatır. Vaktinde doğanlar bile gözlerini açamazken ben kapkara gözlerimi dikmişim cama doğru. "Ceylan gibiydi bakışların," der babam. Bembeyaz tenim, simsiyah saçlarım varmış. E küçük doğduğumdan da incecik, zayıf bir şeymişim. Annemi hastaneye yetiştirenler, babamla doğumu bekleyince beni görmeden gitmemişler elbette. Döndüklerinde de güzelliğimle anlatmışlar beni, her sorana. Yani, ben daha mahalleme gitmeden güzelliğim dilden dile dolaşmış durmuş. Babam da "Ahuşan

olsun," demiş adı. Şanı güzelliğinden gelen demekmiş anlamı. Ahu bakışlı, güzel kadın...

Ben mi ismimi seçmişim, ismim mi beni var etmiş bilmem ama sadece bebekliğimle yetinmemiş, her yaşımda mahallenin göz bebeği olarak kalmıştım. Konu komşu her daim beni oğluna, kardeşine yakıştırırken benim gönlüm yalnızca birindeydi: Ömer...

Hislerimden tam emin olamasam da Ömer'e sıradan bakamıyordum ben. Liseden arkadaşım, hâlâ görüştüğüm arkadaş grubumdan Ömer... Bence o da bana karşı boş değildi. Bir noktaya varamamıştık. Gerçi henüz yola çıkmamıştık ama biliyordum, onun da bana karşı hisleri vardı. Belki de reddedersem ve bir daha bu hâle gelemezsek diye endişe duyuyordu. Bilemiyordum ama başkaydı bizim aramızdaki ilişki. Ona her baktığımda hayatımın dönüm noktalarından birinde olacakmış hissini içimden atamıyordum ve bunu birlikteliğimize yoruyordum.

"Sana var ya... Şahane bir sürprizim var. Şahane!" dedi abimin tok sesi, beni uykumdan ederken. Evin içinde âdeta gürlüyordu ve ben gece bir hayli geç yattığım için, şu an ne bir sürprizle ilgileniyordum ne de onun o sesini duymak istiyordum. Yan dönüp uykuma devam etme isteğim baskın geldiğinden başıma kadar yorganı çektim.

Bunun anlamı, apaçık uykuma devam etmek istiyorum demekti lakin her zaman olduğu gibi şimdi de bu isteğim göz ardı edilmiş ve abim tarafından yorgan başımın üstünden çekilmişti. "Kızım sana diyorum ya!" dedi bu sefer, sesinin tonunu daha normal bir hâle getirerek. "Bugün senin doğum günün değil mi? Kalksana! İnsan doğum gününde uyur mu?"

Gitmeyeceğini anladığım noktada sinirle kalkarak "Niye uyumasın?" dedim. "Bugünü diğerlerinden ayıran ne?"

Saçım başım dağılmış, yatağın içinde kendimi rahatsız hissettiğim bir pozisyonda kalmıştım. Evin ortancasıydım ben. Karşımda duran en büyüğü, yan odadan gelen yüksek sesli müzik sesi de kız kardeşim Meyra'ya aitti; yani evin en küçüğüne. Küçük dediğime de bakmayın, 17 yaşındaydı. Biz onunla hem kardeş hem arkadaş olmuştuk birbirimize. Ansızın evin içi, âdeta gece kulübündeymişiz gibi bangır bangır müzikle dolunca abimle ikimiz aynı anda "Meyra!" diye bağırdık. Duymadı tabii. Abim, odamın duvarına yumrukla birkaç kez vurunca

mesajı almış gibi kesti sesi. Zaten abim olmasaydı da uyuyamayacakmışım yani... Normalde odalarımız aynıydı da kendisinin yüksek sesli müzik aşkı, gürültülü telefon konuşmaları derken, evde çıkan tartışmalar sonucu ardiye diye ayırdığımız odayı boşaltıp bir alan daha açmıştık mecburiyetten.

Meyra'nın kesilen müziğinin ardından, tekrar bana dönünce fıldır fıldır dönen ve parlayan o gözlerinden anlamıştım bir şeyler karıştırdığını. "Bugünü diğerlerinden ayıran," dedi abim gözlerini kısıp, sinsi bir gülümsemeyle bana bakarak. "Bugün kutlama yapacak olman."

"Anlamadım," dedim kaşlarımı çatarken. "Kutlama derken?"

"Senin için Nedim abinin kafesini ayarladım. Birkaç süsleme falan da yapacak işte. Akşama hazırlan," dedi işaret parmağını bana doğrultup emir verir gibi. "Hadi yine iyisin, bu kıyağımı unutma."

Her abi kardeşte olduğu gibi, biz de severdik birbirimizi ama anlaşamazdık da... En büyük sebebi, abimin yaşadığımız çevreye göre büyümüş olmasıydı. Sert bir yapısı vardı. Dediğim dedikti. Hem bana hem Meyra'ya karışmak isterdi çoğu zaman ve biz bu konularda anlaşamazdık, çatışırdık. Kıskançtı da. Sadece sevgilisine karşı değil, bize karşı da öyleydi. Anneme bile. Herkesin sorumluluğu onun üstündeymiş gibi karışma hakkı bulurdu kendinde. Babam neyse abim de o olmuştu büyüdükçe. Sanırım sonraları babam, baktı ki abim görevi gayet iyi devralmış, susmaya ve kendi kabuğuna çekilmeye başladı. Abim de babam sustukça evde benim sözüm geçer havasıyla böbürlendi durdu. Kadın olmak zaten yeterince zorken ataerkil toplumun getirdiği her şeyi barındıran o ailenin içinde yetiştirilmiş bir abiyle çok daha zordu.

"Saçmalamasan," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu yaşta ne partisi yapacağım? Üstelik durup dururken nereden çıktı bu?"

Abim ise bunun gayet normal bir şey olduğunu savunur gibi "Ne var kızım?" dedi yükselerek. "Bu magazinlerde zenginleri hep görmüyor muyuz, parti marti yapıyorlar işte! Bizim neyimiz eksik?"

"Para?" dedim sorar gibi. "Bir kulüp ve ünlü djler falan?"

Gözlerini kısan abim, dalga geçtiğimi anlayınca epey bozuldu. "Çok komik!" dedi ters bir tavırla. "Ayarladım diyorum işte xkızım. Oturur bir pasta yer, iki limonata içersiniz, olur biter." Ellerini birbirine

vurduğunda, benim fikrimi almadan sahiden de bu işi kafasında bitirmiş gibiydi.

"Pasta ve limonata," dedim gözlerimi devirerek. Ardından kendimi yatağa bırakırken "Nedim abiden o parayı alabilirsen geri al, ki hiç sanmıyorum!" dedim. Kendisi dünyanın en cimri mekân sahibiydi. Bir ara tuvalete bile para istiyordu. Nedim abi, asla aldığı parayı geri vermezdi. Onun eline dokunan, saydığı her para ona ait olurdu. "Ben hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum. Yeni yaşımda bana vereceğiniz en güzel hediye, tüm gün odama uğramamanız olur."

Reddedildiği anda, bana geldiği o ilk yumuşak hâli direkt bozuldu. Sert bir hâl alırken "Sormadım Ahuşan!" dedi, sanki doğum günü bana ait değilmiş de misafirmişim gibi. Hâlbuki misafirlik bile zorla olmazdı. "Akşama hazır olursun."

Sinirle tekrar yataktan kalktığımda "Paranı geri alamayacaksın diye bu kadar düşünüyorsan topla kahveden arkadaşlarını, akşama pasta ve limonata eşliğinde..." diye vurgularken yüzümde alaycı bir gülümseme hâkimdi. "Okey oynayın?"

"Ahuşan!" diye son kez uyarırken yüzü ciddi bir ifade almış, tahammül sınırlarını aşmış gibi ürkütücü gözleri üzerimde sabit kalmıştı. "Alkol de var. Ama eğer arkadaşlarıma rezil olurum diyorsan sen içmezsin." İşaret parmağı, uyarır gibi kalktı.

"Ya niye taktın bu kadar?" dedim, tekrar yataktan sinirle ayaklandığımda. Zira uyku namına hiçbir şey kalmamıştı. "Sana ne benim doğum günümden?"

Yirmi yıllık ömrühayatımda abim tarafından doğum günümde özel olarak gördüğüm tek ayrıcalık; bir kere pasta almayı unuttular diye gidip bakkaldan kek alıp, ortasına da beyaz, klasik, elektrikler kesildiğinde yaktığımız bakkal mumunu koymasıydı. Onu da koyarken küçük kek dağılıvermişti zaten. Yirmi yıl sonra neyin kutlamasıydı bu böyle?

"Heves ettim, ayarladım işte bir şeyler." Sesi kısılmaya başlamıştı, beni etkilemek adına sanırım, biraz da mahzunlaştı. Etkilemedi desem de yalan olurdu. Yufka yürek tam olarak bu muydu? "Zaten..." dediğinde arkasını dönmüş, kapıya doğru ilerlerken "Arkadaşlarına da haber verdim," diyerek hızla cümleyi tamamlayıp, aynı hızda odadan çıkması bir olmuştu.

Ben başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi kalırken "Ne!" diye avazım çıktığı kadar bağırmıştım. "Ya sen nasıl bir insansın! Sordun mu bana? Allah'ım! Herkes benimle dalga geçiyordur kesin," dedim, ağladı ağlayacak bir hâlde. "Ne partisi ya? 20 yaşımda kazık kadar kızım. Ne partisi? Allah'ım, utancımdan yerin dibine girmek istiyorum. Kenan!" diye avazım çıktığı kadar bağırsam da duyan olmamıştı.

Bir gün ne kadar kötü başlayabilirse o kadar kötü başlamıştı benim için ve ben, o ruh hâliyle sanki daha da kötü olmak ister gibi ya da bir an önce yüzleşmek için telefonumu elime aldım. Tahmin ettiğim gibi bir sürü bildirim vardı ama hiçbiri öyle dalga geçme üzerine değildi. Okul grubundan kalma eski grubumuzda partinin sohbeti dönmüştü ve herkes de epey hevesliydi.

Ali: *Kenan abi, akşam için Nedim abinin kafeyi ayarlamış. Abi zaten peder arabayı vermiyordu, beş kuruş yok cebimde! Ne iyi oldu! İyi ki doğdun Ahu'm. Sıkıntıdan patlarken derman oldun bana. Sanayide anam ağlıyordu günlerdir*

Mehtap: *Beleşçi! Oğlum sen çalışıyorsun, hâlâ param yok diye ağlıyorsun! Ne yapıyorsun bu kadar parayı? Bu arada, iyi ki doğdun güzel bebeğim...*

Ömer: *İçiyor, ne yapacak başka! Akşam biralar benden.*

Damla: *Alkol serbest mi ki?*

Damla: *İyi ki doğdun Ahu.*

Ömer: *Yani, Kenan abi bir şey demedi ama sokarım ben gizliden. O görmeden demleniriz.*

Ayşe: *Bana uyar valla. Gitmeden hepinizi görmüş olurum son kez. İyi ki doğdun Ahu'm.*

Tepkiler öyle tahmin ettiğim kadar da kötü olmadığından "Akşamki dileğim, senden kurtulmak olacak," dedim bir miktar rahatlayarak. "Evlenip gitmeni dileyeceğim. Yemin ediyorum, bu evden gittiğin gün, sokaktaki çocuklara şenlik vereceğim."

Bir yandan da gruba mesaj yazdım.

Ahuşan: *Bira getirmenize falan gerek yok. Abim ayarlamış.*

Ali: *Kenan abim benim be! Ulan şöyle abim olsa sırtım yere gelmez.*

Mehtap: *Ömer sen Ahuşan'ın doğum gününü neden kutlamadın?*

Mehtap, benim en yakın arkadaşımdı. Ömer'e hissettiklerimi biliyordu ve sorusu beni biraz tedirgin etti. Normalde başkasına yazsa sorun olmayacakken, Ömer ile adım yan yana geçtikçe ben heyecanlanıyordum, korkuyordum, normal bir mesaja bile bambaşka gözle bakıyordum.

Ömer: *Akşam, özel olarak kutlayacağım. Sizin gibi boş adam mıyım ben! Ahu mesajla doğum günü kutlanılacak kız mı?*

Mehtap: *Ooo, özel diyorsun!*

Herkes görüldü attı ama ben, mesajları okudukça kalbim yerinden çıkacak sandım. Ömer, benden "özel" diye bahsetmişti. Akşam da özel olarak kutlayacağından, berbat başlayan günün seyri, benim kalbimde değişmeye başlamıştı bile.

"Aynen kızım," dedi abim gitmediğini belirtip, kapının oradan bana doğru dönerek. O an sanki yakalanmışım telaşıyla telefonu yatağa fırlattım. "Aynen böyle dileklerde bulun. Ben okeyim bunlara."

Telefonu bıraktım ama ne abimi duyabilecek kadar iyiydi kulaklarım ne de kalbimin ritmi yavaşlamıştı. Sadece değişen ruh hâlimi belli etmemek adına adapte olmaya çalıştım.

"Evlen o zaman," dedim arkama yaslanıp tebessüm ederek. "Niye benim dileğime kalsın ki bu kadar hevesliysen? Müjgan ile kaç senedir berabersiniz zaten."

Abim 26 yaşındaydı ve eczacılık mezunuydu. Babam ona bir dükkân açmıştı ve işleri de gayet iyiydi. Müjgan üniversite zamanında tanıştığı, evimize sık sık gelip giden, senelerdir tanıdığımız bir kızdı. Ailesi de kendisi de iyiydi, hoştu.

"Müjgan kabul ettiği gün basacağım nikâhı," dedi dua eder gibi. Odadan çıkıp aşağıya ilerlediğini görünce peşine takıldım. Bir yandan saçlarımı toplarken bir yandan "Sanıyorum ki akşam arkadaşların da gelecek," dedim. Başını salladı.

Harun abi, Yavuz abi ve Demir abi. Hepsi en yakınlarıydı abimin. Aynı mahallede büyümüş, aynı sınıflarda okumuşlardı. Bu durum, lisede aynı gitse de üniversite zamanı değişmişti. O zaman kısa bir ayrılık yaşasalar da hepsi mahalleye döndüğünde, yine ayrılmaz bir dörtlü olmuşlardı. Yani evimizin tek oğlu yoktu, abimden sonra üç tane daha vardı.

"Akşam siz gelmeseniz olmaz mı?" diye sordum incecik bir sesle. Alacağım cevabı çok iyi bilsem de şansımı denemek istedim. "Benim doğum günüm ya hani... İlk kez böyle bir sürpriz yapmışsın ya, tadını çıkarsam?.."

Merdivenlerde o önde, ben arkada giderken kollarımı omzuna dayadım ve sırnaşarak ikna etmeye çalıştım ama tabii ki başarılı olamadım. "Ne münasebet!" dedi gözlerini devirerek. Kollarımı omuzlarından çekerek surat asarken masadaki yerini çoktan almıştı ve annem, her sabahki o faslı bir kez daha yaşıyordu.

"Yani bir sabah da kalkıp kahvaltıyı siz hazırlasanız ölürsünüz, değil mi? Bir kere de ben hazır sofraya oturayım." Söylene söylene çayları doldurdu. "Evlendim, kaynana baktım. Dedim kızım olur, yardım eder, iki tane yaptım, kahvaltı hazırlamak nedir bilmezler. Anca önlerine koyacaksın!" dedi, gözlerimin içine öldürecek gibi bakarak. "Çaylarını ben koyuyorum. Utanmasalar besle diyecekler. Hazır sofraya gelmekten âcizler! Yemin ediyorum, erken gelmişiz dünyaya! Ben sizin yaşınızdayken..."

Her sabah dinlediğimiz bu faslı, abim de sıkılarak sonlandırırken "Anne," dedi. "Babaannem yok mu?"

Babaannem, alt katımızda oturuyordu. Yemeklere bize çıkar, sonra yatmaya evine inerdi. Öyle çok zarar ziyan bir şeyi yoktu ama sonuçta annemle ikisi gelin ve kaynanaydı.

"Yok," dedi yerine otururken. "Çıkmayacakmış bugün, ayakları ağrıyormuş. Baban indirdi kahvaltısını."

Abim cevabıyla çok ilgilenmedi. Çünkü onun asıl meselesi zaten annemi susturmaktı. Klasikleşmiş kahvaltı rutinimizde sıra hiç bozulmadı ve "Günaydın," diye duyduğum sesle kafamı geriye çevirirken, Meyra'nın sağa sola çarpa çarpa masaya ilerlediğini gördüm.

"Gün sana daha aymamış ablam!" dedim gülerek. "Uyusaydın daha."

Elinde telefon, önüne bile bakmadan sofradaki yerini alırken, söylediğimi de duymamıştı. Zira duymuş ve görmüş olsaydı, abimin ters bakışları arasında o telefonu öyle rahatça tutamazdı. Dayanamadı ve "Hayır sen 17 yaşındasın daha," dedi çatalı bıçağı bırakmış, Meyra'ya bakarken. "Sabahın köründe kiminle mesajlaşıyor olabilirsin?"

Meyra ise gayet normal bir tavırla "Arkadaş," dedi. Takmıyor gibi gözükse de içten içe o telefonu masaya doğru koyuşu bile abimden çekindiğinin göstergesiydi. Sofrada tatsızlık çıkmasın diye düşünen annem, konuyu değiştirmek adına bir kızından aldığı topu, diğerine fırlattı. "Siz neyi tartışıyordunuz demin?" diye sordu.

"Abime nereden estiyse..." İmalı bakışlarım ve tonlamam, abimi buldu. Hâlâ altında bir şey olduğuna o kadar emindim ki... Üstelik bir de bir şey yok gibi davranıyordu. Buradan bile kendini açık ediyordu. "Bana bir doğum günü partisi hazırlamak istemiş ama kendi arkadaşları falan da katılıyor. Ben de bunu istemedim. Abim de reddetti. Onu tartışıyorduk."

"Klasik abim!" dedi Meyra bana bakıp. Yan yana otururken, yüzlerimizde, aynı safta olmamızın buruk tebessümü belirdi. Bazı şeylerin yanlış olduğunu sadece ikimizin idrak edebildiği bir tebessüm...

"Senin dilin çok uzadı," dedi abim, elindeki çatalı Meyra'ya doğru uzatarak. Tehdit edercesine başını sallasa da Meyra'yı susturmak pek mümkün değildi. O, ne aklına geleni söylemekten geri dururdu ne de yapacaklarından çekince duyardı. Aklına koyduysa yapardı. Keşke abim onunla arkadaş gibi olabilseydi de gizliden yaptığı şeyleri yüzüne anlatabilecek kadar güvende hissedebilseydi kendini.

"Aman! Nereden çıktı şimdi böyle şeyler! Evlenecek yaşa geldin sen." Bir elinde çayını yudumlarken, bunu yüzüme bakarak söyleyemiyordu. Hem laf arasında söyleyeyim dercesine rahat hem de kelimelerinde kızacağıma dair bir telaş vardı.

"Ne evliliği anne?" diye sordum, tepkimi sert bir dille ortaya koyarak. "Ne kaldı şunun şurasında sınava?"

Bizim mahallede kızlar genelde liseyi bitirir, sonra da evlenirlerdi. Hiçbirinin üniversite telaşı yoktu. Benim sınıf arkadaşlarımdan en yakın olduklarım bile böyleydi. Genelde liseden mezun olur, bir iki yerde çalışır, bir sene içinde evlenirlerdi. Ben öyle olmayacaktım. İki sene sınava girmiş, psikoloji okumak istediğim için üniversiteyi henüz kazanamamış ve tekrar çalışmak için kendime zaman tanımıştım. Ama ailemin bana o kadar inancı yoktu ki bu yolda, desteklemek şöyle dursun, evlilik laflarıyla köstek oluyorlardı. Hâlbuki vaktimin çoğunu sınava harcıyordum ben.

"Kızım, oku oku..." dedi annem. Oku dedi ama asla ciddiye alamadım. Altı boştu söylediklerinin. Amacı, beni kendi düşündüğüne ikna etmekti sadece. "Bak gençsin, güzelsin. Herkes kapında kuyruk." Hayran hayran bakarak elimi sıvazladı. "Yemin ederim her gün bir telefon kapanıyor, diğeri çalıyor senin için. Daha kaç tanesini reddedeceğim be kızım?"

"Hepsini anne, hepsini," dedim. Bu konuyu konuştukça bile nefesim kesiliyordu benim. Bu baskı altına girdikçe ağlayasım geliyordu. "Ben, sevmediğim bir adamla evlenmem. Görücü usulü nedir?"

Meyra başını iki yana sallarken "Bu yaptığınız hiç normal değil," dedi. "Kızın üstünde psikolojik baskı kuruyorsunuz. Okumak istiyorum diyen bir kıza damat adaylarını övmek, hatta bahsetmek bile mide bulandırıcı! Kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz biz! Ne evliliği? Artık insanlar otuzundan önce evlenmiyorken siz hedefleri olan bir kıza sevmediği bir adamla yirminci yaşının ilk gününde bunu dayatmaya çalışıyorsunuz."

Annem ters ters Meyra'ya bakarken "Meyra!" dedi sus dercesine. "Ne çok biliyorsun sen öyle! Ben neden baskı yapacakmışım Ahuşan'a? Bana söylüyorlar, ben de iletiyorum kızıma. Ben neden kötülüğünü isteyeyim ki?.." Ve ardından bana döndü. "Ben sevmediğinle evlen mi diyorum sana Ahuşan?" diye sordu bir de gücenmiş gibi. "Ben kızımın mutsuzluğunu ister miyim?" İstemiyorsan, niye bu hâldeyim o zaman anne?.. "İyi güzel fırsatları değerlendir istiyorum, bir anne olarak. Bir kere çalarlar kapını, iki kere çalarlar, üçüncüye bir bakmışsın kapının önü bomboş. Kızım seç beğen al, herkes kapında kuyruk şimdi senin. Bak teyzenlerin komşusu aradı. Kadın seni oğluna beğenmiş. Hâli vakti yerinde aile, çocuk desen mis gibi." Hazmedemediğimden gözlerimi kapadım. Meyra konuşmuştu da boşuna konuşmuştu. Bizi birbirimizden başka anlayan sanıyorum ki yoktu bu evde. "Doktormuş. Teyzen bir görüşsün konuşsun dedi. İyi aile, iyi çocuk dedi. Okulun için de yardım edermiş sana. Çocuk sana daha görmeden tutulmuş Ahuşan. Bir dediğini iki etmem diyormuş. Ne olacak bir görüşsen?" Eli saçlarımı sevdi ama dikenler batıyor gibi hissettim. "He kızım? He benim güzel yavrum?"

Ses tonu, sevecenlikle değil de bin türlü küfrü yüzüme vurmuş gibi çıkıyordu benim için. Bir de o yetmezmiş gibi abim "Adını sanını iyice

öğren de anne, bir bakalım," dedi, benim yerime karar vererek. "Gider bir görüşür ona göre."

O an hayal kırıklıklarıma abim de bir yenisini ekledi, yeni yaşımın ilk gününde. Okumakla cahilliğin bitmediğinin kanıtıydı sanırım benim abim. Kendimi sıktığımı avucuma batan tırnaklarımdan hissettim ve hızlıca yerimden kalktığımda sabrımın taştığı o son noktada yükseldim. "Görüşür ne ya?" dedim abime karşı net ve sert bir tutumla. "Sen kimsin de benim kiminle görüşüp görüşmeyeceğime, evlenip evlenmeyeceğime karar veriyorsun? Sen kimsin?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Duraksadı ve yutkunarak öylece bakakaldı. Titriyordum ve tepkim karşısında abimin bakışları sendeledi. "Çok beğenirsen kendin tanışır görüşürsün adamla. Benim ne biriyle görüşmeye niyetim var, ne evlenmeye!"

Sofradan kalkıp, hızlıca masayı terk ederken tabağa çarptım, düştü kırıldı ama umursamadım. "Ahuşan," dedi abim, arkamdan bağırıp toparlamak ister gibi. "Şaka yaptım kızım ya!"

Şakaya gülünürdü fakat ben ağlıyordum. Titreye titreye merdivenleri çıkarken "Yapma!" diye bağırdım. "Bir daha bana şaka yapma!" Belki biraz nefes alırım umuduyla "Akşam Mehtaplara geçeceğim," diye yükseldiğim yerden devam ettim. "Kalacağım da. Meraklısınız zaten evden göndermeye," dedim canımın acıdığı yerden. "Bir şey demezsiniz diye düşünüyorum."

Normalde derlerdi. Abim mesela ne işin var diye köpürebilirdi ama kimse ağzını bile açmadı. Merdivenleri döndüğümde tek gördüğüm, annemin ağlamaya durmuş suratıyla "Ben ne dedim şimdi?" diye abimle Meyra arasında mekik dokuyan bakışları oldu. Keşke bunu gerçekten sorgulayabilseydi. Kendini aklamak için bomboş bir soru sormasaydı da sorduğu soru için sahici bir yanıt arayabilseydi. Belki o zaman ikimiz de ayrı köşelerde ağlamazdık.

Saatler akşamüzerini gösterdiğinde, ben hâlâ odamda oturuyordum. Aşağıya inmemiş, odamdan çıkmamıştım. Ta ki duyduğum seslere kadar. Bahçeden gelen kalabalık erkek sesleriyle camdan baksam da görememiştim, merakıma yenik düşerek odamdan çıkıp aşağıya adım-

lamıştım. Evin içinde kimse yoktu. Annem ya dışarı çıkmıştı ya babaannemdeydi bilmiyorum ama Meyra'yı da görememiştim. Mutfağa ilerleyip cama yanaştığımda, abimleri gördüm bahçe masasında.

Harun abi vardı, abim ve tanımadığım üç kişi. Harun abi yeni gelmiş olmalı ki telefonunu masaya bırakıp otururken yakaladım. Abim ve Harun abinin sırtı bana dönükken karşımdaki üç kişinin yüzünü seçebiliyordum. İçlerinden birisi, ortada olan, aralarında en geniş kalıba ve sanıyorum ki uzun boya sahip olandı. Dibinde oturan, kendi yaşlarındaki ise abime yakın bir vücut ve kiloya sahipti. Diğer tarafındaki ise sanıyorum ki henüz liseye gidiyordu.

"Savaş'ım," dedi Harun abi. "Yüzünü gören cennetlik! Sene olmuştur görüşmeyeli."

Adının Savaş olduğunu öğrendiğim o kalıplı adam, rahat bir oturuşla arkasına yaslanmış, "Eskitmiyorum kardeşim," demişti.

"Neyi?" diye sordu Harun abi anlamayarak. Savaş ise elini yüzünde dolaştırarak "Yüzümü," dedi göz kırpıp gülümseyerek. "Öyle herkes her zaman göremez beni. Cennetlikseniz iki dua da bana edin."

Çok rahat bir tavrı vardı anladığım kadarıyla. Sürekli gülümsüyor, kendinden emin bir duruşla ortamı alaya alıyordu. Sıkıntıdan patladığım dakikalarda, yukarı çıkmak hiç içimden gelmeyince onları izlemeye başladım.

"Buna bir şey olmuş oğlum," dedi abim eliyle karşısındaki adama, Savaş'ı göstererek. "Keyfi fazla yerinde."

Yanındaki genç çocuk araya atlayıp "Kenan abi, bizimkinin gerginliği Gülfem ablama kadarmış ya," dedi hararetle yükselerek. "Adam bir açılınca, herkes duyunca falan rahatladı. Yemin ediyorum, bu kadar mı fark eder! Bir yaş gençleşti. Bir yaş ama fazlası yok," dedi sonra arkasına yaslanarak. "Bünyesi böyle şeyleri çok uzun götürmüyor çünkü. Yine de ara sıra gülen yüzünü görüyoruz. Hiç yoktan iyi yani."

Savaş'ın çatık kaşları, yanındaki çocuğa dönünce gülmeden edemedim. "Biz bunu niye durmadan peşimizde taşıyoruz ya?" diye sordu, diğerine doğru bakarak. "Ne işi var? Durma bizimle! 16 yaşında bebeyle oradan oraya gezip duruyoruz!"

Ben onları izleyip dururken, Meyra arkamdan gelerek izlediğimi fark edince "Abimin arkadaşlarıymış," dedi. Daldığım için, kısa bir an

sıçrasam da hemen toparladım. "Şu baştaki çocuğun adı Kaan," dedi yaşıtını göstererek.

Gülümseyerek "Yani?" diye sorduğumda, omuz silkerek tepsiyi tezgâha koydu ve dolaptan çıkardığı tatlıyı tabaklara yerleştirirken "Hiç," dedi. "Duyunca öyle söyleyeyim dedim."

"İlgini çekmedi yani?"

Gözlerini devirerek "Saçmalama," derken tepsiyi aldı ve bahçeye doğru ilerledi. Ben de olduğum yerde kaldım. Saçmalama demesine rağmen, tepsiyi uzattığı ilk kişi Kaan oldu ve çocuk nasıl açsa artık, direkt atladı tatlıya iştahla.

Sonra sırasıyla tabakları bıraktığında Savaş "Ben almayayım abim," dedi elini göğsüne koyup, teşekkür ederek. Abim al diye ısrar edince "Gülfem de yapmış," dedi ve ayaklanıp cebinden sigara paketini çıkardı. "Şimdi burada yediğim her lokma onunkinden bir azaltır." Sigarayı dudaklarının arasına koydu ve ateşlemeden hemen önce "Sevgilim var sonuçta benim," dedi abime bakıp, yanındakini işaret ederek. Bilerek yaptığını belirten bir gülümsemeyle göz kırptı. "Levent'in kardeşi, benim sevgilim olan Gülfem."

O sigarasını ateşlediğinde abimin yüzünde bir gülümseme vardı ve "Oğlum sen bunu böyle bıraktın mı lan?" diye sordu. "Kırsaydın ya ağzını burnunu!"

Savaş ayaklandığı yerden hiç oturmadan "Dedim abi ben," dedi. "Öyle yapması lazımdı bence de. Şahsen ben Müge'ye talip olana bu tarifeyi uygulamayı düşünüyorum." Yanındaki genç çocuk, yediği lokma boğazında kalmış gibi öksürürken Savaş vurgulu bir tonda devam etti söylediklerine. "Şey gibi düşün, sabır testi. Bize verilen tuzlu kahve gibi. Bu da benim kardeşime talip olana uyguladığım bir deneme testi."

Harun abi gülerek "Birilerine taş atıldı!" dese de Kaan "Ne atılması abi?" dedi. "Yardı taş, yardı! Dümdüz atar mı o ya?"

Muhabbeti dinlemek o kadar keyifli gelmişti ki hiç bozmadım şeklimi ve Meyra'nın bıraktığı tabaklardan birini alarak önüme çektim ve hem yedim hem izledim.

"Şiddet çözüm değil," dedi aralarından en aklı başında olan. Adı sanıyorum ki Levent'ti. "Yapmış kardeşim bir salaklık. Ne diyeyim? İstiyorum diyor."

"Doğru konuş," dedi Savaş, dikildiği yerden ters ters bakarak. "Salak malak! Veririm o dilini eline!"

Levent elini, işte bu böyle dercesine doğrulttu Savaş'a doğru. Ağzını açmaya bile lüzum görmedi.

Dudaklarının arasından çektiği nefesi üflerken abim, "Valla bir şey yapmadın mı?" diye sordu. Savaş kaşlarını kaldırdı onun yerine cevaben. "Öyle direkt kabullendin mi?"

"Sevmiş işte oğlum adam," diye bir ses duyuldu bahçede. Bambaşka bir ses. Herkes bahçe kapısına doğru baktığında Demir abi girdi içeri. Hepsi sanırım birbiriyle tanışıyordu. "Oturmuş sorguya mı çekiyorsunuz? Savaş'tan daha adamını mı bulacaktı Levent?"

Savaş, gülerek "Naz yapıyor ya!" dediğinde, Demir abi ile karşılıklı koca bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar ve ilk sarılan onlar oldu.

Elini üzerinden çekmediği adamı işaret ederken "Al işte!" dedi Demir abi için. "Hâlâ içinizde en akıllınız Demir. Bunlar ne anlar be oğlum?" diye ciddi bir yüz ifadesine büründüğünde Demir abi, masadakilerle selamlaştı. "Benden iyisini mi bulacak damat diye? Bozuldu ben Gülfem ile olunca. İlgi üstünden gidecek diye. Âşık bana." Tekrar göz kırptı, damarına basmak ister gibi. Ama adamda ne kadar sabır varsa ya da alışık olduğundan mıdır bilmem, tepki vermedi, gözlerini devirdi sadece. "Sevgilimle ilgilenmem gereken yerde, bunun gönlünü eğlemeye çalışıyorum. Kaç gündür bir oraya sürüklüyor, bir buraya. 'İşim var gidelim,' dedi, geldim. Tam döneceğiz 'Kenan yakın, uğrayalım,' dedi, buraya da geldik. Herif şoförü belledi beni! Ben de bizi yan yana görmeye gözü alışsın diye alttan alıyorum, ne yapayım?"

Bir tepki bekliyor gibi hareket ediyordu ama adam inatla o tepkiyi vermiyordu. "Gerçi bu ne ayak çözemedim," dedi tekrar yanındaki çocuğu göstererek. "Her yerde peşimizde."

"Gözün alışsın diye kardeşim," dedi Levent de aynı sinir bozucu ifadeyle Savaş'a doğru dönerek. "Benimki alıştığı gibi, seninki de alışsın diye!"

Sanıyorum ki laf sokmuştu ama Savaş'ın hoşuna gitmişti bu durum. Sanırım beklemediğinden sebep, şaşırsa da yüzünde belirgin bir gülümseme hâkim olmuştu.

"Abla," diye bir ses duydum sonra. Meyra kapı ağzında bana bakarken "Hadi, hazırlansana sen," dedi ve ben saate doğru baktım. Anca duşa girip hazırlanırdım. O yüzden yediğim tabağı makineye koyup üst kata çıktım.

Çıkarken de duyduğum en son ses, Savaş'ın sesiydi. "Lan sen bilerek mi beni kaç gündür oradan oraya gezdiriyorsun?" diye bağırdı, şaşkınlık dolu bir sinirle. "Gülfem ile bana daha az vakit kalsın diye mi?" Duraksadı ve aynı şaşkınlıkla "Bir daha ölüyorum desen de peşinden gelmem," dedi.

Verdiği devasa tepkilere gülmeden duramadım ve odaya çıktım. Önce duşa girdim, sonra arada bir kullandığım nemlendiricilerimden sürdüm. Ben duşa girip çıkana kadar saat epey ilerlemişti. Kafe, mahalle içinde olduğundan, çok ağır bir şey giymek istememiştim. Ama doğum günü sahibi olarak da dümdüz gidemeyeceğimden tok bir kumaşa sahip, siyah, sırt kısmı dekolteli bir elbise giymiştim. Elbise dizimin üstünde, ön tarafı da bir hayli kapalıydı. Tüm çekiciliği arkadaydı yani. Düzleştirdiğim saçlarımı sırtıma doğru saldığımda bileklikleri mi, kolyemi ve küpemi taktım. Parfümümü sıkıp, ayakkabılarımı giydiğim esnada annem geldi ve "Ahuşan," dedi sabahki olayı kapatmak ister gibi. "Ne kadar güzel olmuşsun annem!"

Gözlerimin içine tedirgince, reddetme der gibi bakıyordu. Kırgınlıklar kapanıp gitmiyordu. Eğer gerçekten pişman olduğunu düşünsem hiç düşünmem siler atardım söylediklerini ama öyle değildi. Biliyordum ki yarın, en fazla ertesi gün tekrar aynı konuyu açacaktı. Tebessüm edip önüme döndüm. Tam o esnada, annemin arkasındaki Meyra'nın varlığını fark edip "Sen hazırlanmamışsın," diyerek doğruldum.

Benimle birlikte annem de Meyra'ya doğru baktı. Üzerinde pijamalar, kulağında kulaklık... Başını iki yana sallayarak "Ben gelmeyeceğim," dedi. "Hiç abimin dırdırını çekemem oralarda! Zaten bana göre kimse yok orada."

Çok hevesliydim gelmesi için ama o da gelmemekte bir o kadar kararlı gibiydi. "Hem belki seneye benim doğum günümde aynı jesti abim bana da yapar, kim bilir," dedi umutsuz bir umutla. "O gün rica ediyorum, siz de deyin ki o bize gelmemişti, ayıp olur biz de ona gitmeyelim."

Annem ise çok yabancı ve ayıp karşılayacağı bu söyleme karşı "Kız öyle şey mi olur?" diye sordu. "Onun doğrusu; o bize geldi, biz de ona gidelim demektir. Ya da onca telaşın içinde çağırmayı unuttu ama biz yine de saygıda kusur etmeyip gidelim demektir."

Annemin ve Meyra'nın söyledikleri, birbirinin tam aksiydi. "İşte orada bir düşünüp deseniz ki, acaba gelmemizi istemiyor da ondan mı çağırmadı?.. Belki o noktadan düzelmeye başlarız diye düşünüyorum. Yani en azından benim doğum günümde bir deneyelim bunu!"

Annem her bir kelimesini kınarcasına ağzının içinde cıklayarak dinledi ve "Milletin içinde de böyle konuşup, Zehra'nın kızı bizi istemiyormuş deyip beni rezil etme millete!" dedi ayağındaki terliği eline alarak.

O terlik atıldığı zaman, hedefini hiçbir şekilde ıskalamazdı. Meyra ise anlaşılamamanın ve yaşının getirdiği gerginlikle "O millet atsa da kendini bir yerlerden, kurtulsak topluca!" dedi odasına doğru ilerleyerek. Annem ise gitmesine izin vermeden "Başı sana çektireceğim!" dedi. Peşinden bir daha bağırdı. "Bulaşıklar bitti, git de yerleştir onları yerine. Belim koptu tüm gün. Hadi!" Duraksadı ve omzunun üstünden bakarak "Kız kime diyorum!" dedi.

Meyra söylene söylene, evin içini inlete inlete mutfağa inerken merdivenlerden çıkan abimdi. Daha yeni geldiği, üzerindeki ceketi merdivenlerde aceleyle çıkarışından ve elindeki anahtardan belliydi. "Evin küçüğü yine atarlı!" dedi ve sabahtan sebep sırtımı döndüğüm an "Evin ortancası da çıplak!" diye ekledi.

Zaten geçmemişti sinirim. Bir de böyle konuşunca "Sus," diyerek önüme döndüm ve işaret parmağımı ona doğrulttum. "Ne derdin var da böyle bir şey ayarladın bilmiyorum ama şu kadarcık önemi yok benim için," dedim parmağımın ucunu göstererek. "Gelmem. Tek başına kalırsın orada."

Birkaç saniye gözlerime ciddi olup olmadığımı sorgularcasına baktığında, gayet ciddi olduğumu anlamış olmalı ki "İn aşağıya, bekle," dedi çatık kaşları, suratsız ifadesiyle.

Nasıl bir şeyin içindeydi ki bana zıt gidemiyordu. O an çok daha meraklandım. Hiçbir şey demeden çantamı aldım ve aşağıya indim.

Yol, abimle sessiz sakin geçip gitmişti. Yürüyerek varacağımız yere arabayla gitmiştik. Üstelik yaz ayında. Bu, ya elbisemin sırtı sebebiyleydi ya da sonrasında arabayla işi vardı. Sıklıkla yol boyu telefonuna bakması, ikinci seçeneği daha da kuvvetlendiriyordu. Kafenin önüne geldiğimizde abim arabayı daha park etmeden ben kapıyı açınca, sabır çekercesine aniden frene bastı. Omuz silkip arabadan indim.

İlk gördüğüm Harun abi, Yavuz abi ve Demir abi oldu. Yolun karşısına geçmek için arabanın geçmesini beklerken "Ooo!" dedi Yavuz abi. "Mahallenin en güzel kızı mı doğmuş?"

Yüzümde hem utancımı hem de hoşnutluğumu ele veren bir tebessüm belirdi. "Abartmasak mı?" dedim, onlara doğru ilerlerken. Hepsi oldukça yakışıklı beylerdi. Yavuz abi mühendis, Harun abi mimardı. Demir abi ise hukuk mezunu, başarılı bir avukattı. Ankara Hukuk Fakültesini dereceyle bitirmiş, ardından buraya dönüp iyi bir avukatlık bürosunda staj yapmış, aynı yerde de işine devam etmişti. Harun abinin sevgilisi vardı ama Demir abi ve Yavuz abi bekârdı. Ciddi ilişkilerini ben hiç duymamıştım. Hepsi askerliğini bitirmiş, mesleklerini eline almış, mahallemizin güzide bekârlarıydı yani. Hele ki Demir abi... Hiç inkâr edemeyeceğim, adam mahallenin en yakışıklılarındandı. Kızların dönüp birkaç kez baktığı bir adamdı ama Demir abinin pek yüz verdiğini görmemiştim. Aslında çapkındı. Yani ben öyle biliyordum. Birkaç kez abimler konuşurken ya da Suzan abla, yani Demir'in yengesinden duymuştum. Birileri oluyordu, sıklıkla oluyordu sanırım, ki abisi Demir'i birkaç kez uyarmıştı okul dönemindeyken. Bitir sonra ne halt edersen et, diyormuş. Oluyordu yani birileri ama günübirlik ya da kısa süreli. Uzun bir ilişkisini veya sevdiği birini asla ben duymamıştım. Hatta abim, Müjgan'ın bir arkadaşı ile de görüştürmek istemişti ama o meseleleri çok detaylı bilmiyorum. Ciddiye dökülsün, bıraksın bu hayatı demişti de Demir abi oralı olmamıştı sanırım. Adamın aklında evlenmek falan hiç yoktu. Mahallenin kızlarına yüz vermeyişi de sanırım kimseyle adı çıkmasın diyeydi. Küçük yerdi sonuçta. Öyle dışarıdan takıldıklarına benzemezdi.

"Abartalım," dedi Demir abi, bana doğru bakarak. "Abartalım güzelliğini." Adımlarım tam onun önüne varacak şekilde gittiğinden ben onu, o beni bütünüyle görebiliyordu. Kısacık bir an tebessüm ettiğini gördüm. Yanlarına vardığımda konuyu değişmek adına "Onu bunu bırakın da," dedim, bakışlarımı üstlerinde gezdirerek. "Bu akşam burada ne dönüyor?"

Yavuz abi kaşlarını çatıp bilmezmiş gibi "Bir şey mi dönüyormuş?" dediğinde bile sakladıkları bir şeyler olduğunun bilincindeydim. Abim onlara söylemeden hiçbir şey yapmazdı lakin onların bana anlatmak gibi bir niyeti yoktu sanırım. İçlerinden en merhametli olanı olduğunu düşündüğüm Demir abiye doğru bakarken gözlerim, küçük bir yavru gibi mahzunlaşmıştı. "Bak beni rezil edecek bir şey yok, değil mi?" diye sordum endişeyle. "O kadar arkadaşımı toplamış buraya."

Demir abi, bu bakışlarıma kayıtsız kalamamış ve "Yok yok," demişti, en azından biraz ipucu vererek. "Senlik bir şey değil."

O an, daha da meraklanmama sebep olurken "Benim doğum günüm," diyerek sesli dillendirdim düşüncemi. "Ama benlik bir şey yok? Kullanılıyormuşum gibi hissediyorum."

Çok yakışıklı bir adamdı. Yemyeşil gözleri vardı. Uzunca bir boyu, geniş omuzları, gür saçları vardı. Onun yanında kendimi çelimsiz, incecik bir şey gibi hissederdim.

Daha fazlasına zorlamayayım ister gibi dudaklarını birbirine bastırırken "Demir," diye seslendi abim geriden. Sesinde bir uyarı vardı, omzumun üstünden bakmak zorundaymışım gibi hissettim. "Sakın erkenden kaybolma ortadan," dedi sert bir tavırla. "Sevda gelecek iş çıkışı."

Demir abinin hoşnutsuz yüz ifadesiyle abime ters bakışının ardından "Ben içeri geçeyim," dedim.

En azından düşüncem doğrulanmıştı. Bugün burada bir şey olacaktı ama olayın benimle ilgisi yoktu. Kötü düşüncelerin hiçbiri aklıma gelmedi. Çünkü arkadaşlarının keyifleri gayet yerindeydi. Üstelik beni de buraya getirdiğine göre, daha farklı bir durumdu. Sorgulamayı bırakıp, anı yaşamaya karar vererek içeri girdim ve bir masada toplanmış arkadaş grubumu gördüm.

Hepsinin elinde biralar varken beni gören Ali, ıslıklarla içeri girdiğimi duyurmuştu. Sonra da tüm bakışlar beni bulmuştu tabii... Elimi yüzüme kapama ihtiyacı hissederek yanlarına ilerlemiştim. O sırada abimler de içeri girmişti ve yalnız değillerdi. Hâlbuki az önce içeri girmiştim. Müjgan ne ara gelmişti, anlamamıştım.

Müjgan da eczacıydı. Güzel kızdı, Allah var. Sapsarı saçları, masmavi gözleri vardı. Bakımlıydı ve her erkeğin ilgisini çekecek kadar işveli, cilveliydi. Ben onları incelerken "Ahu," diye bir ses duydum ve arkamı döndüm.

Ömer tam karşımdayken sanki elim ayağım kesilmiş gibi titremeye başlıyordum. Elimdeki çantayı sıkıca tutarak tebessüm ederken, beklemediğim bir hamle yaptı ve elini belime koyarak bana doğru yanaştı. "İyi ki doğdun," diyerek sadece bir arkadaş gibi öpmüştü belki ama öyle hissedemedim. Belki de benim ona olan hislerimin farklılığındandı dokunuşlarına, yakınlaşmasına anlamlar yüklemem.

"Teşekkür ederim," dedim düz tutmaya gayret ettiğim bir sesle. Bir iki adım geri atmakla kalmak arasında tereddüt ettiğim o saniyelerde abim, elini omzuma koyarak beni yanına doğru çekiştirdi. Adımlarım böylelikle istemsizce gerilemek durumunda kalmıştı. Ömer'e ters ters bakarken yanımızdan selam vererek uzaklaşmasına da sebep olunca Müjgan'a döndüm ve sıcacık bir tavırla bana sarılarak "İyi ki doğmuşsun canım," dedi. Aynı samimiyetle karşılık verdim.

Abime karşı tavırlı olsam da Müjgan ile bir problemim yoktu. Hatta belki, ümit ediyordum ki abimin de yanlışlarını görüp uyarır ve değişmesine vesile olurdu. Bizim söylememizle ona dank etmeyen bazı durumlar, sevdiği kadın tarafından yüzüne çarpılınca belki bir anlam ifade ederdi.

"Biz şuradayız," dedi boş masalardan birini işaret ederek. "Sen de şu lavuktan," diyerek gözleriyle Ömer'i işaret etti. "Uzak duruyorsun. O çocuğu gözüm hiç tutmuyor."

Gözlerimi devirdim. Zaten onun kimi gözü tutuyordu ki? Yanımda gördüğü her erkek, onun için düşman gibiydi. Onlar kendi masalarına yol aldılar, ben arkadaşlarıma selam verdim. Çantamı masanın üstüne bırakırken Mehtap'ın yanına kurulmuştum. "Gerçekten abin mi ayarla-

dı bu akşamı?" diye sordu Mehtap da inanmıyormuş gibi. "Kenan abi? Böyle bir şey düzenledi? Ne mana?"

Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Abimden böyle bahsedilmesi, ağlanılacak bir durumdu gerçi. "Vallahi o yapmış," dedim tekrar gözlerim onu bulurken. Bizim yanımızda olduğunun aksine, Müjgan ileyken daha yumuşaktı tavırları sanki. Gözlerinin içi gülüyor, etrafında pervane kesiliyordu. Sonra tekrar masaya dönünce "Çıkışta sende kalacağım, unutmadın inşallah," dedim.

"Unutur muyum, aşk olsun?" dedi, teessüf edercesine. "Yatağını bile hazır ettim yanı başıma. Hem gidince konuşacak şeylerimiz var." İmalı tonlamasıyla o imalı bakışları da Ömer'e dönmüştü. Kaçamak bakışlarım ona tutulduğunda, onun da sıklıkla bana baktığını gördüm. Tam ayaklanıp bir şeyler yaparak yanımdaki boş sandalyeye oturacaktı ki bakışları arkama dalıp açtığı sandalyeyi tekrar geri kapattı ve karşıma geçti.

Arkamı döndüğümde, çatık kaşlarıyla Ömer'in her hareketini inceleyen Demir abi ile karşılaştım. Abimin Müjgan ile ilgilendiği o vakitlerde, sağ olsunlar, nefes alacak alan bırakmazlardı bana. "Geldiğinden beri eli kolu durmuyor heyecandan," dedi Mehtap ve ben tekrar önüme döndüm. "Muhtemelen bu akşam sana karşı açılacak. Gidince dedikodusunu yaparız."

O an inme inecek gibi hissettim. "Mehtap," dedim sus dercesine koluna tutunarak. "Belki de öyle bir şey yok. Biz kendimiz kuruyoruz."

Ümitlenmemek için her şeyi yaparken kalbimin değişen ritmini de yok sayamıyordum. Benim hiç sevgilim olmamıştı. Heves de etmemiştim aslında. Çok kez teklif almış, reddedince yakın arkadaşlarımla birlikte olduklarını izlemiştim. Onlara sergiledikleri tavırları da görünce istemsizce kendimi onların yerine koymuş ve bir kadın için doğru davranışlarda ve ilişkilerde olmadıkları kanaatine varmıştım. Bu durum da beni daha seçici olmaya itmişti. Ben istiyordum ki ilk kez kalbimin çarptığı biriyle sevgili olayım, öpüşeyim hatta belki çok daha ilerisi, evleneyim. En özellerimi, en özel insanla yaşamak istediğimden geri çekmiştim kendimi. Zaten ben kitaplarına, kitaplarındaki adamlara âşık bir kızdım. Okuduğum o dünyalardaki adamlar öylesine güzel seviyorlardı ki o kadınları, böyle sevilmeler var mıdır ki diye geçiriyordum

içimden. Gerçek dünyada yaşayacaklarım da korkutuyordu beni. Öylesi bulmazsa beni diye, öyle sevilmezsem diye korkuyordum. Çünkü ben güzel sevilmelerin insanıydım. Sevilmezsem kırılır, küser, solar giderdim. O yüzdendi bunca zaman endişem, telaşım, çekingenliğim. Ta ki Ömer'e kadar... Ömer'in bana hissettirdiklerine kadar.

"Eee Mehtap," dedi Ayşe masada öne doğru atılarak. O ara Ömer'in masadan kalktığını gördüm ama nereye gittiğini göremedim, peşinden bakamadım. "Var mı kısmet falan?" diye sordu. Aklım Ömer'de, kulağım onlarda kaldı. Tam arkama dönecek gibi oldum, Demir abilerin masası ile karşılaştım. Onların da bizimkilerin masasında olduğu gibi alkol şişeleri vardı. Harun abi ve Yavuz abi derin bir sohbetin içindeyken Demir abi benim baktığım yöne, Ömer'in gittiği kapıya çatık kaşlarıyla bakıyordu ve ben, sanki yakalanmış gibi telaşa kapılıp önüme döndüm.

Olan biten bir şey yoktu ama insan hissettiklerinden de sorumluydu sanırım. Bu yüzden de telaşa kapılmıştım. Sonra masadaki konuya adapte olmaya çalıştım. "Yok be," dedi Mehtap geçiştirerek. "Öyle herkesi kabul etmiyorum zaten. Benim aradığım kriterler var. İşi olsun, iyi bir maaşı olsun, evi olsun en azından. Ben babamın evinde bollukta yetiştim; bir elim yağda, bir elim baldaydı. Gittiğim yerde sefalet çekmek istemem. O yüzden mantık evliliği yapacağım." Mehtap, üniversite düşünmemişti liseden sonra. Mahallemizdeki çoğu kız gibi evleneceği adayı beklemekteydi. Kendisiyle geleceğine dair konuşmalar yapsam da hiç oralı olmadı. Okuduklarını anlamıyormuş, öyle söyledi. Başı ders falan kaldırmıyormuş artık. Okumayacakmış. Ne dediysem dinletemedim. Sonrasında pişman olacağının bilincindeydim ama dinletemedim. Hâlbuki en güzeli, başkasının eline bakmadan, kendi mesleğini eline alıp, ayaklarının üstünde güçlü bir kadın olarak durabilmekti.

"Mehtap be!" diye atıldı Ali, elindeki bira şişesini masaya bırakarak heyecanla. "Beni alsana kızım."

Damla kahkaha atarken "Beni alsana mı?" diye sordu.

Ali ise omuz silkti, ne var dercesine. "Tabii kızım! Madem babasının durumu iyi, bolluk içinde yetişmiş, alsın beni. Valla, ne yağ görüyor elim ne bal! En son gördüğüm yağ, sanayideki torna yağı." Herkes kahkaha atarken Ali ciddiyetle konuşup, olduğu yerde yükseliyordu. "Al

kız beni, Mehtap," dedi tekrar. "Ben zaten ataerkil topluma karşıyım. Biz bu düzeni değiştirelim seninle Mehtap. Ben evde çoluğumuza çocuğumuza bakar, yan gelir yatarım. Sözünden de çıkmam valla." Herkes sırıtarak onu dinlerken Mustafa, Ali'nin omzuna vurunca "Ne var oğlum?" dedi kaşlarını çatarak. "Anam sikildi sanayilerde ya! Gençliğimin baharında çürüdüm."

"Baban oku diye seni oraya verdi aslında," diye giriştim söze. "Anla da oku diye. Hâlâ sınava girmeyi düşünmüyor musun?"

Birasını eline alıp, arkasına yaslanırken "Yok," dedi. "Ben ticarete atılmayı düşünüyorum. Köşeyi döneceğim, göreceksiniz."

Okulda da evde annesine poğaça, kek yaptırıp teneffüslerde satardı. Anne eli değmiş, organik, o yapay kantin keklerinden yemeyin diye. Başarılı da olmuştu. Bir ara annesi yetiştiremiyor, ablası öğleden sonra birer tepsi daha getiriyordu. Kantindeki fiyatın da biraz altına satınca herkesin tercihi oluyordu. E annesinin de eli lezzetliydi. Tabii sonrasında kantinci abi fark edip müdüre çıkınca, ticaret hayatı kısa sürmüştü. Babasını okula çağırıp olanı biteni anlatınca kapanmıştı bu konu.

"Köşeyi dönersen düşünürüz canım bu işi," dedi Mehtap da ondan geri kalmayarak. Karşılıklı birbirilerine meydan okurcasına bakarlarken "O zaman seni ne yapayım ben!" demişti Ali. Hemen peşine de Mehtap tarafından masadaki çatalı kafasına yemişti.

Zevkli geçen birkaç dakikanın ardından, ışıkların aniden kararmasıyla sessizlik oldu. Arkamı döndüğümde Ömer'i elinde bir pastayla görmeyi hiç beklemiyordum. Kalp ritmim yine bozulmuş gibi çarparken, sandalyeme tutunarak ayaklandım. Önümde durdu ve "Senin için yaptım," dedi. "Sevdiğin gibi. Çikolatalı ve bademli."

Bir anda yüzüme bir gülümseme yerleşti çünkü çok şaşırmıştım. Ömer'in benim için bir pasta yapması, beklediğim bir şey değildi. O an, kendi romanımdaki esas oğlanın o olduğunu hissettim. Kitaplardaki gibiydi. Yoksa bu gece, ben de kendi aşk romanımın ilk satırlarını yazmaya mı başlayacaktım?

"Ciddi misin?" diye onaylatma ihtiyacı hissettiğimde, başını sallayınca abim hemen yanımızda bitti.

"Ne bu?" dedi elindeki pastayı göstererek. "Bu benim aldığım değil ki?"

Kimse olduğu yerden ayaklanmamıştı ama herkesin gözü bizim üstümüzdeydi. Esas oğlan ve esas kız herkesin ortasında, kimse yokmuşçasına bir an yaşarken kötü kalpli, üstelik en vahimi üvey olmayan bir abi, romantik olabilecek bir anı bölmüştü belki de.

"Ömer'in babasının pastanesi var ya abi," dedim tebessümle. "Oradan getirmiş, sürpriz yapmak istemiş."

Tatsızlık en azından Ömer'in yanında çıkmasın diye tatlı bir dille olayı kapatmaya çalışmıştım. Abim bir pastaya, bir Ömer'e baktıktan sonra "Tamam o zaman, ben o aldığım pastayı şeye ayarlayayım..." dedi.

"Neye?" diye sordum.

"Şeye işte ya," deyip başını kaşırken, "Tamam sen üfle hadi, mumlar bitti," diyerek konuyu geçiştirdi ve yanımızdan ayrıldı.

Hiçbir şey anlamasam da sorgulayamayacağım kadar ses, üflemem için baskı yapıyordu. "Şuraya geç," dedi Mehtap, tüm telefonlar üzerimdeyken. "Oradan daha güzel çıkıyor fotoğraflar."

Masanın oturduğum kısmının tam karşısına geçtim ve herkesi karşıma alacak şekilde, ortada durdum. Ömer pastayı önüme bıraktığında, bitecek olan mumlar sebebiyle hızla gözlerimi kapadım ve dileklerimi sıraladım. "Olması gerektiği gibi iyi bir hayat, iyi bir iş ve..." Zihnimde tek bir isim yankılanmasına rağmen, içimden "Doğru bir adam diliyorum," diye mırıldanarak sönmekte olan mumlara üfledim. Gözlerimi açtığımda ise karşımda Ömer'i görmeyi umut ederken, Demir abiyle karşılaştım.

Gülüşüm sekteye uğramış ve yaşadığım kısa hayal kırıklığını üstümden atarak kendi masama odaklanmıştım. Herkesin alkışlamasına çocuk gibi sevinip ben de alkışlarken bulmuştum en son kendimi. Sonra da bu yaptığımdan utanmış, hızlıca kendimi toparlayarak tek tek herkesle sarılmıştım.

Saatler ilerledi. Abim, çocuklar gitmesin diye sanırım kesenin ağzını açmış, sahiden de sınırsız alkol sunmuştu. "Mehtap," dedim en son. "Kızım bunlar eve gidemeyecek artık. Kendilerinden geçtiler."

Ömer'in o romantik, imalı bakışları gitmiş, yerine kayan gözler gelmişti. Prens, prensesle konuşamadan sarhoş oluvermişti. Benim de hevesim kaçarken "Ben şimdi kahve söyleyeyim onlara. Bir de diyeyim Nedim abiye toplasın bunları, bir daha da vermesin," dedi.

Başımı salladım ve ortalıkta koşuşturup duran abimi fark ederek ayaklandım. Ben sorsam cevap vermezdi ama eminim onlar bilirdi. Demir abilerin masasına yürüdüğümde etrafı kolaçan eden sıkılgan bakışları üstümde sabit kaldı.

Sandalyenin sırt kısmına değil de duvara yaslamıştı sırtını. Gömleğinin ilk üç düğmesini ne ara açmıştı bilmiyorum ama bu benim direkt dikkatimi çekmişti. Gözlerim gömleğin açık kısmına kaydıkça içim bir tuhaf oluyor, bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissediyordum ama önüme baktığımda da direkt oraya odaklanıyordum. Sıkıntıyla boynumu sıvazlarken onlara yürüdüğümü anladığında oturuşunu toparladı ve mecburen onun yanına oturmak durumunda kaldım. Harun abi ve Yavuz abi birlikte oturuyorlardı. Bir tek Demir abinin yanı boştu. Üstelik diğerlerinin ağzı çok sıkıydı. Ben bir tek Demir abiden laf alabiliyordum.

Sırtım ona gelecek şekilde oturduğumda, omzumun üstünden geriye doğru baktım ve "Bunun derdi ne?" dedim ortalıkta koşuşturan abimi gösterip. "Neyin telaşında bu böyle?"

Gözleri kısa bir an kapanıp, derin bir soluk alarak açılmıştı. Önce birkaç saniye bakıp durdu. Çenesindeki sakallarla oynarken kafasında tarttı, ölçtü, biçti sanırım ve sonuç benden yana olmuş olmalı ki bir sırrı fısıldayacakmış gibi sandalyemin altından tuttu ve beni kendine doğru çekti. Sırtım onun gövdesine doğru sokulmuş, ona doğru çekilmiştim. Başını omzuma doğru yaklaştırıp kulağıma eğildi ve "Birazdan Müjgan'a evlenme teklif edecek," dedi.

"Ne!" dedim kaşlarımı çatarak. Ona doğru dönme girişimim, beni kollarımdan tutup durdurmasıyla son buldu. "Kal böyle," dedi, yüzüme bakma der gibi; aksi hâlde konuşamayacakmış gibi... "Kal ve tepki verme ki anlatabileyim." Onun da alkol aldığının bilincindeydim lakin bizimkilerle aynı seviyede değildi. Kokusunu duymasam hissetmezdim bile. Gayet aklı başındaydı, saçmalamıyordu yani şu an. Belki de sırrım açık ettiği belli olsun istemediğindendi bu tavrı.

Dediğini yaptım. Önüme döndüm ve kulağımda bana fısıldayan adamı dinledim. Elleri yavaşça omuzlarımdan düşerken "Müjgan bir evlenme teklifi bekliyormuş," dedi. "Kalabalık bir yerde. Abinin yapmayacağı bir şekilde yani... O yüzden Kenan, bu akşamı düzenledi. Tanımadığı insanların içinde olmasındansa senin ve arkadaşlarının

yanında olmasını istedi. Çocukların hepsi sarhoş oldu zaten. Kenan'ı o hâlde görseler de hatırlamazlar. Kızlara da paylaşım yapmamalarını tembihledi."

"İnanmıyorum," dedim hâlâ mutfak ve Müjgan arasında gidip gelen abimi incelerken. Onu zor durumda bırakmamak adına, bambaşka bir konudan konuşuyormuşuz gibi davranmaya çalışıyordum. Parmaklarım, diğer parmağımda duran yüzüklerle oynayıp dururken "Sevdiği kadının önünde diz çökmekten bile utanan bir adamla evleniyor, farkında bile değil," dedim Müjgan'a acıyarak. Başımı hafifçe yan çevirdiğimde, o açık düğmeleri unutmuştum ve direkt odağım orası olmuştu. Beyaz gömleğin iki parçası ayrı düşmüş, gözlerim direkt belirgin bir şekilde ortada duran köprücük kemiğine kaymıştı. Tek afallayan ben olmamıştım. Ona baktığımı hissedince, o da ne yapacağını bilmez hâlde ileri mi, geri mi gideceğini bilmeden kalmıştı. Gözlerine bakamadım ama sakallarım ilk kez böyle yakından gördüm.

"Aptal Ahuşan!" diye söylenerek önüme döndüm ve titrek bir soluk bıraktım. İçim mi yanıyordu, hava mı sıcaktı bilemiyorum ama bileklerime dökülen nefesim yangın yeriydi. "Peki..." dedim önüme dönmüş olmamın rahatlığıyla. "Bana neden söylemedi?"

Bana doğru yakınlaşmaktan çekinmeden kulağıma doğru fısıldadı yine. "Kızarsın diye," dedi, nefesi döküldü boynuma. "Gelmezsin diye. Sen gelmezsen insanlar burada toplanmazdı. Toplansa da bir anlamı kalmazdı. Müjgan her şeyin bir numara olduğunu anlardı. Şimdi sanıyor ki kardeşinin, en sevdiğinin, en özel gününde hayatının kadınına bir ömür teklif ediyor. Yabancılar şöyle dursun, tanıdığı insanların içinde bile aşkını haykırmaktan çekinmiyor."

Pes dercesine bir soluk bırakırken "Aslında tam tersi," dedim. "Bana diye yaptırdığı pastayı da kutlama pastası diye getirecek o zaman birazdan." Mutlulukları yüzlerinden okunuyordu zaten. Ne gerek vardı gurur yapıp da böyle küçük oyunlar oynamaya? İşte gördüğüm bu ilişkiler beni soğutuyor ve korkutuyordu. Başkasının yaptıkları benim güvenimi sarsıyordu, henüz hayatımda bile olmayan o adama karşı. Böyle olsun istemiyordum. Etrafımda gördüğüm örnekler öylesine kötüydü ki, benim hikâyem nasıl olacak acaba diye düşünmeden edemiyordum. Meraktan ziyade, korkuyordum...

Biz öylece kalmışken ayakta gezinen Ayşe, olduğumuz masaya doğru "Demir abi," dedi yakınlaşarak. "Hırka senin mi?"

Öyle sorunca göz ucuyla arkama doğru baktım. Beyaz bir gömlek vardı üzerinde ama sandalyesinin üzerine de siyah bir hırka atılmıştı. Demir başını onaylarcasına sallayınca, "Dışarı çıkacağım da esiyor biraz," dedi gülümseyerek. "Verir misin diyecektim."

Tekrar bakmak için başımı çevirdim. Omzuna yatar gibi olunca da önüme dönmek durumunda kaldım. Demir abi cevap vermeden "Yok vermez," dedi Yavuz abi.

Ayşe'nin kaşları çatılırken "Neden?" diye sordu. Sonra kendi cevapladı. "Verir ya bence. İki dakika, ne olacak?"

Demir abiye yine fırsat vermeyen Yavuz abi "Ondan değil," dedi imalı bakışları ve gülümsemesiyle. "Demir takıntılıdır. Ait olmadığı bir kadının kıyafetlerini, eşyalarını üzerinde taşımasını sevmez. Ona göre bir kadın, sadece ait olduğu ve ona ait olan bir adamın eşyalarını kullanabilir."

Ayşe aldığı cevap karşısında dudak bükünce, çok uzatmadan limonatasındaki pipeti dişleri arasına aldı ve "Hmm," diye mırıldandı. "Kadın ona ait eşyaları kullansın ama erkek istediği gibi gününü gün etsin, öyle mi? Klasik!" diyerek imalı bir tonlamayla Demir'e doğru laf sokunca "Değil," dedi Demir. "Öyle değil, Ayşe. Bunun bendeki anlamı, öyle senin kafanda kurduğun gibi değil. Benim için başka sebepleri var. Bunu da izninle kendime saklamak istiyorum. Sebebini açıklamayacağım."

O an, ben de en az Ayşe kadar hatta belki ondan bile çok merak etsem de Demir abinin baskın tonlamasıyla ağzımı bile açamadım. Yavuz abi "Al, kendi ceketimi vereyim," diyerek ceketini uzattığında, hiç düşünmeden aldı ve teşekkür etti.

Omzumun üstünden varla yok arası bir bakışla ona doğru döndüğümde kaçamadan yakaladı bakışlarımı ve dudakları tereddütle aralandı. "Ömer senin neyin?" Dan diye gelen soruyu, sorunun içindeki o ismi hiç beklemediğimden yüzüğümle oynayan elim bir anda duraksadı. Pasta muhabbetinden sebep sanırım, bir anda soruvermişti ve ben saçma bir tepkiyle "Çok belli oluyor mu?" demiştim.

"Ne belli oluyor mu Ahuşan?" diye sordu, vurgulu bir tonda. Hesap sorar gibi çıkan sesiyle kendimi ona doğru çevirdim. Ona döndüğüm

gibi yine o açık göğsüne kayınca bakışlarım, kendimden hiç beklemeyeceğim bir şey yaptım ve ellerim bir düğmesini buldu bir anda. Önce iliklediğim düğmeye doğru baktı, sonra bana. Sorgulasaydı, şu an ne derdim hiç bilmiyordum ama fırsat vermeden kapattıktan sonra elimi çekip, konuşmaya başladım. "Sen onlar gibi değilsin," dedim ve başımı yana doğru çevirdim. Bizi izleyen Harun ve Yavuz abi döneceğimi hiç beklemiyorlardı sanırım; bir anda yakalanmış gibi kalınca, hızlıca önlerine döndüler. Yalandan sohbetlerine devam ederlerken beni bekleyen adama dönüp "Bana, benden çekinmene gerek yok demiştin, hatırlıyor musun?" diye sorduğumda başını salladı.

Söyleyeceklerimi duymak istemez gibiydi ama verdiği sözden de cayamadığından dimdik durdu karşımda. "Ömer benim için özel," dedim. Gözleri irileşti önce şaşkınlıkla. Hemen peşine bir darbe yemiş gibi başını düşürmek yerine, doğrulttu. Derin bir nefes aldı ve hemen önümde yükselip alçalan göğsüyle duraksadım. Başını yana çevirdi önce, sonra iki yana doğru çıtlattı ve bana doğru döndü. Devam et der gibi bakınca öyle yaptım. "Bunu ilk kez sana söylüyorum. Onlar gibi olmadığından. Bir daha bana yaklaşmak istediğinde, bakışlarınla onu uyarma diye. Sana söylüyorum çünkü senden de çekinmek istemiyorum, saklamak istemiyorum. Hatta daha fazlası. Aklım karıştığında sana gelmek istiyorum, bana yol göster istiyorum."

Yerinden kalkacak gibi oldu. Sinirle sandalyesini tuttu; sonra kaçmak yerine oturup, yüzüme bakarak "Niye?" diye sordu. Bir gözü seğirdi sinirle. "Oradan çok mu kavat duruyorum?"

Yükseldiği yerde, aynı netlikle durabildim karşısında. "Karşımda abimi görüyorum. Bu şekilde konuşmaya devam etmeyeceğim."

O farklıydı. O, beni onlardan daha iyi anlardı ve ben o yüzden ilk ona giderdim. Şu an bu tepkisini kabul edemiyordum. Tam yerimden kalkacakken, kolumdan tutup "Otur Ahuşan," dedi beni tekrar oturtarak. Elini de tuttuğu bileğimden çekmedi. Sanki gidecekmişim gibi, gitmeyeyim diye tuttu. "Abin gibi değilim, abin değilim," diye önce onu netlikle vurgularken "Ama arkadaşın da değilim," diye belirtti. "Seninle hoşlandığın adamı konuşmayacağım. Bana gel, benden çekinme ama bir yere kadar. Senin birini sevdiğin yere kadar. O yerden sonra ben, çekinmen gereken o adam olarak duracağım çünkü karşında. Bugün de

bunu sana ilk ve son kez söylüyorum. Ben bu kadar geniş bir adam değilim. Herkesin selameti için..." dedi tehdit ya da uyarı, adı her neyse tam olarak o dilde, tek tek vurgulayarak. "Ne sen bunu söyledin bana ne ben duydum."

Eli sinirden ensesini ovalıyor, gözlerini kaçırıyordu. Kalkıp gitmek istiyor ama gidemiyor gibiyken Harun abiye öyle bir baktı ki gözlerinden okudu sanki onu. Konuşmadılar ama anlaştılar.

"Peki," dedim uzatmadan. Konuşmamla birlikte bana döndü bakışları. "İstemiyorsan söylemem ama söylememem gerçeği değiştirmiyor, sen de biliyorsun."

Yeşillerinin dalgalanması, sürekli gözlerimin üstünde sağa sola doğru hızlıca gelişleri ve derince solumaları sabrını sınadığımın göstergesi gibiydi. Bir orman vardı sanki gözlerinde ve yanıyordu. Konu kapanmıştı ama böyle kalkıp gitmek istemediğimden "Sen nasılsın?" diye sordum.

"Bok gibi," dedi ses tonunu yükselterek.

"Neden?" diye sordum. Onun aksine ben o kadar sakin duruyordum ki karşısında... Sakin olduğumdan değil, sakin olması gerektiğinden. O kadar sakin kalıp o konuşmaya devam ediyordum ki kendi yükseldiği yerden, kendisi inecekti. Sakinliğimde kendisini sorgulayacak, durması gerektiğini bilecekti. "Okulunu bitirdin, başarılı bir avukatsın. Bildiğim kadarıyla ailevi sorunlarınız da yok. Hasta falan mısın yoksa?"

Yüzünde siniri bozulmuş gibi bir gülümseme varken dudağını yaladı bilinçsizce. O sanıyordu ki sabrını zorlayıp alay ediyordum. Öyle bir niyetim yoktu. Tüm samimiyetimle sohbet ediyordum ben. Öfkesini göz ardı edip sakinliğimle kendine gelmesini sağlamak için kalkmıyordum bu masadan. "Gerçekten," dedim yüzüne ciddiyetle bakarken. "Bir sorun yok değil mi?"

Belki de o an ciddiyetimi idrak edip karşıma aynı ifadeyle geçebilmişti. "Bazen saydığın kadarı yetmiyor," demişti bir şeyler anlatmak ister gibi. "İş, ev, sağlık... Bunlardan ibaret değil hayat. İnsan elinde ne yoksa onun eksikliğini çekiyor."

"Neymiş eksik olan?" diye merakla sorduğumda, çok da açık olmadı.

"Vardır elbet bir şeyler," dedi başını hafifçe kenara çevirerek. Benim konuşma çabama karşı o pek istekli değildi. Bu masaya geldiğim

ilk andaki adam ile şimdiki arasında dağlar kadar fark vardı. Yüzüme bile bakmayıp başını çevirirken, konuyu kapatmak ister gibi bakışları elimi işaret etti. Hemen peşine de elime uzanıp "Yüzüğün," demişti. "Ne kadar güzelmiş."

İncecik parmaklarım, avucunun içine serildiğinde küçücük kaldığını hissettim. Parmaklarım, sadece avucunun ortasına kadar erişirken başparmağı ince taşlı yüzüğün üstünde dolandı parmağımla birlikte. En azından bir konuyu açtığından ve sakinleştiğini hissettiğimden "Siz güzel ne demek bilir miydiniz ya?" diye sordum. Sinir etmekti niyetim; şakaydı, laf dalaşıydı; birazdan kalkacağım şu masadan, geldiğim gibi ayrılmaktı.

"Seni bilmişim ya," dedi ellerimde olan bakışlarını bana çevirerek. Parmağı yüzüğümün üstünde bilinçsizce mi dolanıyordu bilmiyordum ama parmaklarımın üstünde dolanıp duruyordu. "Yetmez mi?"

Gözlerindeki o yangın sönmüştü sönmesine ama o küllerin arasında bir kıvılcım, yeniden tutuşmak için beklermişçesine parlatmıştı göz bebeklerini. Ben ilk kez onun yangınında, onunla birlikte yanarken bulmuştum kendimi. Sanki her zamankinden farklı, olmaması gereken bir yerdeymişiz gibi, olmayacak hislere büründüm. Elim avucunun içindeyken hızlıca geri çekip "Yetsin," dedim; kapansın gitsin, der gibi.

Kalkmadan hemen önce de az önceki konuşmasına ithafen "Demir abi," dedim, gerçekten abi olmadığını bildiğimden ama öyle kalması gerektiğini de ikimize gereksizce hatırlatmak ister gibi. "Okuduğum kitaplardan birinde, şöyle bir cümle geçiyordu: *'Hayalindeki begonyalar, sardunyalar yoksa eğer evinde, sen dikmediğin için. Latif müzik sesleri yükselmiyorsa eğer bir odadan, sen açmadığın için. Kurabiye kokmuyorsa eğer mutfak, sen yapmadığın için.'*" Şermin Yaşar'ın o satırlarını okuduğum ilk an, ne kadar güzel bir bakış açısı demiştim. "Sen de hayatındaki eksikliğin ne olduğunu fark ettiysen ve onun için bir çaba harcamıyorsan belki de gerçekten istemediğin içindir." Onu neye karşı yüreklendirdiğimi bile bilmeden, son sözlerimi söyleyip ayaklandım. "Sen bunu bir düşün bence," dedim son kez sıcacık bir tebessümle.

O ara Demir abinin bir şey demesine fırsat kalmadan Mehtap kolumdan tutarken "Yürü, yürü!" dedi telaşla ve koluma girip, beni sü-

* Şermin Yaşar'ın *Ev Yapımı Sihirli Değnek* adlı eserinden alıntı yapılmıştır.

rüklemeye başladı. Telaşlı ve heyecanlı sesine kapılıp, nereye olduğunu bile bilmeden takip ettim onu.

"Nereye?" diye sordum, yolun yarısına geldiğimizde. Arka çıkış kapısının orada durduğumuzda, elleri heyecandan buz kesmişti; ardından koluma tutundu. "Ömer seni arka sokakta bekliyor," dedi heyecanla. "Hadi, sen git. Ben abini idare ederim."

O an, yüreğime bir ağırlık çöktü. Heyecandan delirmem gereken yerde, korku işledi içime sanki. Gitmek istemeyen ayaklarımı Mehtap sürükleyerek iterken "Mehtap ne konuşacağım?.." dedim kendimi açıklamak ister gibi. "Ben böyle olsun istemedim ki! Zil zurna sarhoş! Sabah ne söylediğini bile unutur. Yok, ben gitmeyeyim."

Tam geri dönecekken Mehtap tekrar beni kendine çevirdi ve "Ben ona kahve yaptım," dedi. "Ayıldı o. İki saattir seni bekliyor, hadi git," diye inatla diretti. "Abin Müjgan ile meşgulken git de gel."

Sanki geç kalmışım gibi, geçirdiğim her saniye kaybımmış gibi konuşunca beni de telaşa sürükledi ve daha kararımı bile vermemişken arkamdan kapıyı kapattı. Sonra istemeden de olsa yürümeye başladım. Sokağı döndüğümde Ömer ile karşılaştım ama Mehtap'ın dediğinin aksine, hiç de ayılmış gibi değildi. Ayakta bile zor dururken, beni görünce gülümseyerek elini uzattı.

"Ömer," dedim tedirgince. "Gel, geri dönelim. Yarın konuşuruz."

Hâlâ havada duran elini tuttum ve o "Gel," dedi benimle yürümeye başlayarak. "Sana bir sürprizim var."

Ben onu döndürmeye çalıştım. O beni götürmek istedi. Yollar, dar sokaklara çevrilince korkuyla "Ömer lütfen," dedim. "Lütfen, geri dönelim."

Elim ayağım titriyordu ve ağlayacak gibiydim. Elimi çekmek istedim. O kadar sıkı tutuyordu ki başaramadım. Sarhoş olmasına rağmen benden o kadar güçlüydü ki ona engel olamadım. "Ömer lütfen," dedim, yürümeye devam etti.

Topuklu ayakkabılarım, hızlı adımları yüzünden beni sendeletirken "Lan gel diyorum, gel!" dedi sinirlenmiş gibi. "Sürprizim var diyorum."

Bu hâli karşısında dehşete düştüm. Tanıdığım o Ömer gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti sanki.

Bir yanıp, bir sönen sokak lambasının altında, izbe bir sokakta yürürken "İstemiyorum," dedim, ayaklarımı yere saplarcasına sabitleyerek. "Ömer, geri döneceğim ben, istemiyorum."

Tavrı o kadar kaba, hareketleri o kadar hoyratçaydı ki korkuyordum. İstemiyorum demek yeterli bir kelimeyken, sanki söylediğimin hiçbir hükmü yokmuşçasına beni çekiştirdi ve ben ağlamaya başladım. "Ömer bırak!" dedim, dinletemedim.

"Gel diyorum, gel," dedi yüzüme bakarak. "Naz yapma, kaltak!" Söylediği o kelime, kurşun gibi çarptı beynime. İdrak edemedim, etmek de istemedim. O an gözlerinden ve sözlerinden anladım ki içtiği sadece alkol değildi. Bu daha da korkmama sebebiyet verirken, nefes nefese bir direnme çabasına girdim. Avazım çıktığı kadar bağırdım ama bundan bile korkmamıştı. Önce bir ayakkabımın topuğu kırıldı, sonra o çekiştirme esnasında elim avuçlarından kaydı ve yere düştüm. Kaldırım kenarına başımı çarptığımda gözlerimde biriken yaş, önümü görmemi zorlaştırırken sesler arttı ama anlamlandıramadım. Bir uğultu hâkim oldu. Yattığım yerde gördüğüm tek şey, Ömer'in koşuşturan ayaklarıydı.

Sonra bir el beni kendine çevirdi. Onunla karşılaştım. O yeşil gözleriyle. Telaşını okudum, gördüm, hissettim. Dudaklarından adım kaç kez döküldü sayamadım bile. Yüzüme gelen saçlarımı elleriyle yüzümden uzaklaştırırken korkma der gibi bakıyordu bana, güvendim. Sonra beni kucağına aldı. Koca bedeninde, kucağında küçücük kaldım. Elleri öyle bir sardı ki, bir daha bırakmayacak sandım. Adımlarını büyükçe atarken o uğultuların içinde sesini ilk kez böylesi net hissettim. "İstiyorum," dedi, bilincim güvenli kollarda olduğunu bildiğinden kapanmadan hemen önce. "Kimseyi istemediğim kadar istiyorum. İstiyorum ve seni kendime saklıyorum. Ahuşan..." Fısıltısıyla alnı şakağıma dayandı. "Ben... Seni... İstiyorum."

Küçücük bir kadındım. Kocaman bir adamın kalbine düştüm, büyüdüm.

2. BÖLÜM

Alacalı Ahu

"Hayır!" diye başımı iki yana sallamaya çalıştım. "Hayır! Hayır Ömer, gelmeyeceğim! Hayır! Bırak beni!"

Sürükleniyordum. Sürüklendiğimi hissediyordum.

Birinin "Ahuşan," demesiyle nasıl sıçradığımı bilmiyorum. Nefes nefese kalmış, titrer bir hâldeydim kendime geldiğimde. Kendime gelirken beni etkisi altına alan bir his olmuştu. Yaşadığım son anı anımsamadım, nerede olduğumu sorgulamadım. Kendime geldiğim ilk an hissettiğim şey, korkuydu. En son hissettiğim o duygu sardı içimi. Gözlerimi dahi açmakta tereddüt ettim.

Başımda dehşet bir ağrı olmasına rağmen sesler yoktu, koşuşturmalar yoktu. Yumuşak bir zeminde yattığımı hissediyordum. Gözlerimi açmadan hemen önce, içimden atamadığım o korkuyu daha da alevlendirerek ellerimle üstüme başıma dokundum. Giyinik olduğumu fark edip yerinden çıkacakmışçasına atan o kalbimi durdurmak adına, elimi göğsüme bastırdım ve gözlerimi yavaşça araladım. Beyaz bir tavan karşıladı önce beni, sonra bir ses duydum. Telaşlı bir ses.

"Ahuşan," dedi biri ve ben başımı sağa doğru çevirdiğimde Demir abi ile karşılaştım. Karşımdaki koltukta otururken ellerini birbirine kenetlemiş, beni izliyordu. Tedirginliğini parmaklarıyla oynayışından, sesinden, yüzünden okuyabiliyordum. Ayıldığımı anladığı o an ayaklandı ve bana doğru geldi. Uzandığım koltuğun kenarına oturmak yerine, hemen dibimde yere çöktü ve yüzüme gelen saçları parmak uçlarıyla geriye doğru attı. "İyi misin?" diye sordu ama sanki o benden beter hâldeydi. Yüzünün rengi gitmiş, üstü başı dağılmıştı. Saat kaçtı bir fikrim yoktu ama tahminimce birkaç saat önce iliklediğim o düğmeleri, sıkıntıdan çözmüş olacak kadar geçti.

"Ben..." dedim ama devamını getiremedim. Doğrulacak gibi olduğumda elini belime doğru koydu ve başka bir ses daha işittim. Doğrulduğumda ise gördüm.

Kadir abi, elleri ıslak şekilde birbirine dolaşmışken, içeriden "Heh! Kendine geldi mi?" diye sordu, beni görünce. Kadir abi de abimlerin arkadaşıydı ama evli olduğundan abimlerle çok takılamazdı.

Demir, elini omzumun üstünden çekmeden ayaklandı ve "Bir hastaneye gitsek mi?" diye sordu, aynı telaşı üzerinden atmadan. "Böyle olacak mı?"

O an hastane kelimesi bile beni o kadar panikletmişti ki "Hayır!" diye atıldım aniden ve Demir abiye doğru baktım. Gözlerinde gördüğüm öfke, korku birkaç saniyeliğine durulmuştu sanki; ta ki kurduğum cümleyle çehresine bir kırıklık düşene kadar... "Abi hastaneye falan gitmek istemiyorum ben."

Eli omzumdan düşerken gözlerini benden kaçırdı ve Kadir abiye doğru baktı. Benden giden eli sıkıntıyla boynunu talan ederken Kadir abi gayet rahat bir tonda "Gerek yok, Demir'im," dedi. Ama onun tereddütleri bitmedi. "Kız istemiyorsa zorlamayalım. Yaşadığı şokun etkisiyle bayılmış, başını çarptığından değil. Başında da bir şey yok zaten. Taşlar çizmiş biraz, onları da hallettim ben." Sonra tekrar bana baktığında "Ama tabii daha detaylı muayene için gitsen de iyi olur," dedi. Asıl düşündüğü buydu bence ama ben öyle bir hayır diyerek atılmıştım ki Demir abi üstüme gitmesin diye gerek yok demişti sanırım. "Hem belki..." dedi daha sessiz bir şekilde Demir'e doğru. "Darp raporu da alırsınız."

Ona söylemişti ama ben de duymuştum. Korktum. Çok korktum.

Başımı tekrar yalvarır gibi olumsuz anlamda salladığımda paniklediğimi anlamış, üstelememişti. "Tamam o zaman," dedi tekrar Demir abiyi ikna etme çabasıyla. Çünkü benim kararım netti, onunki değil. "Bir şey olursa, kötü hissederse gidersiniz. Bu gece uyumasa daha iyi olur." Koltuğa yönelip getirdiği eşyaları toplarken, konuşmaya devam etti. "Saat fark etmeksizin de beni ararsınız bir şey olursa."

Kadir abi sağlıkçıydı. Mahallecek, hem küçük hem de büyük dertlerimizle Kadir abiyi sık sık meşgul ederdik. Bir doktora mı gidilecek, Kadir abiye aldırırdılar randevuları. Kim iyiymiş, kim başından savarmış, hepsini bilirdi. Her konuda illa bir fikir sahibiydi. Mahallemizin

doktoru olurdu bir nevi kendisi. Hele ki yaşlı teyzelerimizin, amcalarımızın... Eve gidene kadar kırk kişi durdurur; Kadir oğlum benim de şuram çok ağrıyor, nedendir ki diye sorarlardı. Kadir abi de öyle saygılıydı ki kimseyi kırmaz tane tane konuşur, anlatır, yardımcı olurdu.

Eşyalarını toplayıp Demir abi ile el sıkıştıktan sonra evden çıktı. Başımdan bir an olsun ayrılmamış, kapıya kadar yolcu bile etmemişti. Odadan çıktığı o an gözlerini üzerime dikmiş, öylece benimle ne yapacağını düşünür gibiydi.

"Neden inat ettin?" diye sordu, tepemde dikilirken. Tavrımı kabul etmemesine rağmen, bunu bana yansıtmamaya çalışıyordu. "Hastaneye gitsek ikimizin de içi rahat etse olmaz mıydı?"

Bacaklarım uyuşmuş gibi hissediyordum, uzandığım yerde oturur pozisyona geçerken. Doğrulmak, doğrulduğum yerde oturmak bile başımın dönmesine sebebiyet verdiğinden kısa bir an gözlerimi kapatıp her şeyi durdurmak istedim. Bunu yaparken de onu cevaplamaktan geri durmadım.

"Bunu şimdi diyeceğine, beni direkt hastaneye de götürebilirdin."

Abim, Demir abi, Harun abi ve Yavuz abinin bir üst mahallede olan bekâr eviydi burası. Kirasını ve giderlerini -ki çok bir gideri olmuyordu- ortak ödedikleri, ara ara buraya kaçtıkları bir evdi. Eşyaları toplamaydı. Bizim eski koltuklar, Demir abilerin eski televizyonu gibi birçok farklı evden toplama eşyalarla doluydu yani. Bazen burada kalıyor, bazen öyle akşamları oturup sonra evlerine dönüyorlardı.

"Götürecektim zaten," dedi baskılı bir tonda. Gözlerimi açtığımda hâlâ olduğu yerden kıpırdamamış, bana bakarken bulmuştum onu. "Ama hak verirsin ki bir anda kendimi beklemediğim bir durumun içerisinde buldum. Kucağımda baygın hâldeydin, o herif sana..." Duraksadı ve eli, sinirle yüzünü sıvazlarken söyleyeceklerini yuttu. Yuttu yutmasına da boğazına dizilmiş gibi zorla yutkundu. O an, saatler önce hissettiğim aynı korku tekrar saracak gibi oldu beni ve yine kurtarıcım Demir abi oldu. Konuştu ve düşüncelerimden sıyrıldım. "Kadir ile karşılaştık yolda. Sonra burada bulduk kendimizi. O an güvenebileceğim en doğru adam oymuş gibi geldi. Sonra da götürecektim, ayılmasını bekleyelim dedi." Ona doğru bakışlarımı çevirince ellerini iki yana açtı

ve "Sonrası da bu işte," diye tamamladı cümlesini, içinde bulunduğumuz durumu göstererek.

Başımı salladım sadece, konu kapansın gitsin ister gibi ama o an aklıma dank etti. "Evdekiler!" diye hızla ayaklandığımda başım döndü. Demir abi düşmemem için kolumu tuttu, ben de destek almaktan çekinmedim. Bu akşam kaçıncı kez benim sığınağım, dayanağım olmuştu, sayamamıştım. Öyle güçlü tutmuştu ki beni, benim ona dokunuşum sadece gayriihtiyari bir hareketten ibaretti. Ben düştüğümde, hep kendi başıma kalmıştım. Başıma kötü şeyler geldiğinde ailem destek olmak yerine böyle yapmasaydın, şöyle yapmasaydın gibi şeyler sıraladığından, onlara duyurmadan tüm sorunlarımı halletmiştim. Ne garipmiş ki insan, düşeceğini hissettiği anlarda, kendinden başkasına da böyle güvenebiliyormuş. Birkaç saniye boyunca, yüzüne bakıp hissettiğim bu gerçekliği sorguladım.

Ay ışığının odaya yansıması, neredeyse ona doğru yıkılacak oluşum, üstelik bu evde gecenin bir vakti yalnız oluşumuz bana bile değişik hissettirmişken onu da rahatsız etmiş olacak ki "Otur Ahuşan," dedi gözlerini üzerimden çekerek. Tuttuğu kolumu oturmam için yönlendirince öyle yaptım ve ben de bakışlarımı yere sabitleyerek, şakaklarımı ovalamaya başladım. İçimden atamadığım korkuyla "Saat kaç?" diye sordum. "Evdekilere ne diyeceğim ben şimdi?"

Ayıldığımdan beri ilk kez yanımdan ayrıldı. O da birkaç adım ötem oldu. Tam karşıma geçecek şekilde durduktan sonra, sürahiye doğru ilerledi ve benim için bir bardak su koyarken konuşmaya devam etti. "Sesleri duyunca Mehtap çıktı dışarı. Seni taşırken gördü. Ayaküstü bahsedince sen git, ben burayı halledeceğim dedi."

"Mehtap," diye atıldım bu sefer aniden. "Mehtaplara gidecektim ben. Mehtap bekliyordu beni. Herkes deliye dönmüştür ulaşamayınca. Abim... Abim nerede olduğumu bilmiyor. Evdekiler..." Her birini tek tek düşünüp konuştukça, içimin sıkıntısı büyüdü sanki. Tam tekrar kalkacak gibi olduğumda göz hizama bir bardak su ilişti ve benimkinin aksine onun sakin sesini işittim.

"İç önce şunu," dedi, elinde kaldığını belirtircesine sallayarak. Tek elimdeki güce güvenemediğimden, iki elimle kavradım. "Mehtap halledeceğim dedi." Telaşlanmıştır diyecektim ki gözümden okudu san-

ki tüm düşündüklerimi. "Bir şey olursa haber veririm demiştim," diye vurguladı. "İyi olduğunu anlamıştır. Onda kalacakmışsın ya zaten bu akşam, toparlamıştır öyle." Önce ceplerini yokladı, ardından arka cebinden sigara paketini çıkarttı. Bir tanesi, dudaklarının arasında yer bulmuştu. Tam yakacakken kapalı ortamda olduğumuz için sanırım tereddüde kapılarak bana bakıp "Sorun olur mu?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda çakmağını ateşledi ve elindeki çakmağı da sehpanın üzerine sigaranın yanına doğru attı. Ellerinin belli belirsiz titrek hareketleri, büyük bir sinir boşalmasının sonucuydu sanırım. Sakinliğinin yanında ayriyeten hissettiği gerginlik de hareketlerinden okunuyordu sanki. Ya içinde bulunduğumuz durumdan rahatsızdı ya da konuşmak istediği şeyleri konuşamamanın gerginliğiydi. Belki de her ikisi...

Elimdeki suya içmemişsin dercesine bakınca yudumladım ve o sehpayı tek bir el hareketiyle kendine doğru çekerek önümde oturdu. "Mehtap halleder merak etme. Bulmuştur bir yalan." Beni sakinleştirmek adına, oldukça sakin bir dil kullandı. "Bulmasa şimdiye kadar elli kere ortalık karışmıştı ve ben aranmıştım." Haklıydı. Abim, Mehtap'ın yalanına inanır mı diye sorgulamadım çünkü Müjgan'a edeceği teklife öyle odaklıydı ki eminim sorgulamamıştı bile. "Peki sen?" diye sordum. "Senin yokluğun sorun olmayacak mı?"

Bu en basitiydi sanırım ki sigarasından derince bir nefes çekip, aramızda bir sis oluştururken "İşim çıktı diye mesaj attım. Aramazlar," dedi.

Suyumdan birkaç yudum aldım ama başımın ağrısı, midemin bulantısı daha da arttı sanki. Hemen dibine, oturduğum yere bıraktım su bardağını. Ellerim, şakaklarımı ovarken "Aklım almıyor," dedim delirecek gibi. "Ömer'den böyle bir şey beklemiyordum. Bu yaptığını aklım almıyor."

Tam olarak bu konuyu bekliyormuş gibi, konuşunca "Ben de ona gelecektim," dedi ve sigarasını kül tablasına bırakarak kollarını dizlerine dayadı. "Siz nereye gidiyordunuz, Ahuşan?"

Başımı iki yana sallayarak "Bilmiyorum," dedim. Ellerim istemsizce vücuduma sarmalandı ve kolumu sıvazladım. Bilinmezin getirdiği korku... Sonrasını düşünmek... Demir abi gelmeseydi, ne olacaktı? Bunları düşünmek benim nefesimi kesiyordu. "Konuşalım demişti. Ben konuşmak için çıktım dışarı."

Gözlerim sehpanın üzerinde dalıp gitti ve birkaç saat öncesi, tüm tazeliğiyle önümde canlandı.

"Sandın ki sana bir şeyleri itiraf edecek." Benden önce, onun dilinden döküldü aklımdakiler. Gözlerine baktığımda asiliğiyle karşılaştım ama yine de başımı olumlu anlamda salladım. Ya gözlerinde gördüğüm o hırçınlığın beni daha fazla yaralamasını istemediğinden ya da salaklığımı yüzüme vurmak istemediğinden çekti bakışlarını. Az önce yanına bıraktığım o su bardağını alıp kalanını da kendisi bitirdikten sonra "Sarhoştu," dedim. "Ben... Ben, onu ilk kez böyle gördüm." Duraksadı. Bardağı sertçe sehpaya bırakışıyla "Bunu bir bahane olarak mı görüyorsun?" diye sordu.

Olumsuz anlamda hızlıca başımı salladım. "Bunun bahanesi, bana yaşattığının, hissettirdiklerinin bir bahanesi olamaz," diye üstüne basa basa belirttim. "Sadece o an ne olduğunu sana anlatıyorum." Böyle söyleyince o yükselmeye duran asi yanı dizginlendi sanki. Ömer için Demir abi bir bomba etkisi taşıyordu şu an. Patlarsa Ömer'den eser kalmazdı. Biri beni dinlemeye başlayınca ben de konuşmaktan çekinmedim. "Üstelik... Sanırım... Yani çok anlamıyorum ama uyuşturucu da kullanmış olabilir."

Son söylediğimle dizginlemeye çalıştığı o hâli tekrar başkaldırdı ve "Sen böyle bir adamla mı birlikte olmak istiyordun Ahuşan?" diye sordu azarlar gibi. "Ben gelmesem... Ben oraya gelmesem... Kim bilir sana..."

Ne ben sonrasını duymaya dayanabilirdim ne de o cümlenin devamını getirebilecek kadar cesurdu.

O yükselince ben de yükseldim ve gözlerinin içine sertçe bakmaktan hiç çekinmedim. "Böyle değildi," dedim öfkeyle. "Benim tanıdığım Ömer, böyle biri değildi. Evet onu haklı çıkarmaya çalışmıyorum ama böyle bir adamdan hoşlanmışım gibi konuşmanı da kaldıramıyorum. Bana böyle bakmanı kaldıramıyorum. Benim istediğim adam, böyle bir ad..."

Olduğu yerden hışımla kalkması, konuşmanın devam etmemesi içindi. Ömer'e olan sevgime muhtemelen bu geceden sonra katlanamıyordu. Haklıydı da.

"Sen..." dedi birkaç adım sonra duraksayarak. "Benim senin yanına geldiğimi, söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Sadece onun geldiğini, onu görünce kendimi salışımı hatırlıyordum. Kalanı uğultulu ve karmaşıktı. Kapatmıştı zihnim kendini.

Olumsuz anlamda başımı sallayınca birkaç saniye duraksayıp "Anladım," dedi sadece.

O kadar gergindi ki ortam, ne yapacağımı bilemedim. "Ben..." dedim ne yapacağımı bilemeyerek. Odanın içinde gezdirdim önce bakışlarımı, sonra "Ben eve gitsem iyi olacak," dedim.

Bana değdirmek istemediği o bakışları, ısrarla üstüme çekiyormuşum gibi hissettim. Bana baktığında "Mehtaplarda biliyorlar seni," dedi. "Eve gidip abine ne diyeceksin? Şu hâline bak," deyip beni baştan sona incelediğinde bu, onun birkaç saniye tutulmasına sebebiyet vermişti. Hatırı sayılır bir sessizliğin ardından "Elbisen yırtılmış," dedi ve ikimizin bakışları aynı anda elbisemin etek kısmına takıldı. Darlığından sebep kenarından sökülmüştü. Büyük bir şey değildi ama dikkat çekiciydi. Onun söküldüğü kısımdan tenim, sanıyorum ki bir taş ya da dal parçası tarafından boylu boyunca çizilmişti.

Bazı yaralar vardır ya, görmesen fark etmeyeceğin, öyle bir şeydi sanki. Görmezken hiçbir şey hissetmemiştim ama gördüğüm andan itibaren o çizik boylu boyunca sızlamıştı. Arkasında kalan aynaya doğru eğilip baktığımda, önümden çekilip yana kaymıştı. Haklıydı, böyle eve gidemezdim. Başımı çarptığım yerde ufak bir bant vardı. Makyajım dağılmış, üstüm başım toz içindeydi.

"Abime söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum. Onlar birbirinden bir şey saklamazdı. Bunun korkusuyla önüne kadar gidip, âdeta yalvarır hâle geldim ve kollarından tutarak "Demir abi, lütfen," dedim tüm uysallığımla. "Abim duyarsa Ömer'i öldürür. O öldürmese babam öldürür. Onlar bunu sineye çekmezler, biliyorsun. Lütfen," dedim gözlerim dolu dolu. "Söyleme lütfen."

O kadar beter hâldeydim ki muhtemelen bana acıdığından, parmak uçları, gözümdeki o yaşı daha düşmeden silerken "Ahuşan..." dedi. "Git elini yüzünü yıka, üzerini değiştir."

"Söylemeyeceğim de," dedim yüzüme dokunan avucuna parmaklarımı sararak. Elini yüzümden çekmesine izin vermeden "Söylemeyeceğim de lütfen," dedim.

"Ahuşan," dedi derin bir nefes eşliğinde, bunu benden isteme der gibi. Parmaklarını, avucunu saran parmaklarıma kapatacak gibi oldu sanki. Sonrasında bakışlarını elimden çekerek yüzüme çevirdi. "Lütfen," dedim. "Söylemeyeceğim de. Lütfen."

Bırakmayacağımı, direteceğimi anladığında istemeden de olsa "Tamam," dedi. "Tamam, demeyeceğim, tamam."

O an, isteğimi kabul ettirmenin getirdiği o heyecanla nasıl kollarımı boynuna sardım bilemedim. "Teşekkür ederim," dedim defalarca. Parmak uçlarıma yükselip neredeyse tüm gücümle ona sarılırken, elinin biri belime değer gibi oldu ama o kadar kısa sürede çekti ki gerçekliğini sorgular hâle geldim. Onu sorguladığım anda da ben geri çekildim.

Ellerim hâlâ omuzlarında kalmış ama tabanlarım yere basarken "Ben..." dedi geri çekilerek. "Ben sana giyecek bir şeyler vereyim."

Koltuğun kenarından dolanıp odalardan birine doğru ilerlerken "Gerek yok aslında," dedim. "Ben Mehtap'a giderim."

Demir abi duraksayıp "Saat çok geç," dedi. "Bu saatte nasıl gireceksin oraya? Ailesi bir şey demeyecek mi? Sana demeseler bile düşünmeyecekler mi?"

Bunda da haklıydı. Mehtap'ın ailesi yüzüme karşı bir şey demese bile muhtemelen bu saatte, bu hâlde oraya gitmemden huzursuz olacaklardı. Hatta belki bizimkilere haber bile vereceklerdi. Ama yine de burada kalmanın da doğru olmadığını düşündüğümden "Gizlice sokar bence beni," dedim. Ortalıkta çantamı aradım, bulamadım. Mehtap'ı arayacaktım ama telefonum çantamdaydı.

Onu aradığımı düşünmüş olsa gerek "Mehtap aldı çantanı," dedi. "Eve götürecekti."

Yüzüm düşerken "Hay Allah!" dedim. Bir anda gitsem olmazdı. Gizlice alması gerekti beni evin içine. "Sende numarası yok, değil mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Ben de numarasını ezbere bilmiyordum. Bir çıkış yolu bulamadığımı anladığında "Sabah erkenden gidersin," dedi. "Bu gece burada kal. Bu saatte nereye gidersen git, sorgulayacaklar."

Başka bir seçeneğim kalmamıştı sanırım.

"Var mı ki burada bana olabilecek bir şey?" diye sordum. Ne üzerimi değiştirmeye razıydım aslında ne de böyle kalmaya. Eğer üzerimdeki yırtık olmasa ve attığım her adımda büyümese dururdum da işte...

Demir abi holde öylece kalmış, muhtemelen ne vereceğini düşünürken "Abimin kıyafetleri bana olmuyor," dedim. O an bana baktı ama sanki bunu zaten hiç düşünmemiş gibiydi. Abim iri yarı bir adamdı. O

kadar büyüktü ki kıyafetleri, mesela bir pantolonuna tüm bedenimi sokabilirmişim gibiydi. "Yavuz abi en normal olanı," dedim çekingen bir kıkırtıyla. O an üstümden çekmediği o bakışlarına karşılık ben de onu süzercesine bakıp omuz silktim. Kendisi de bir tık büyüktü fikrimce. "Onun eşyalarından bir şeyler verirsen sabah çıkmadan yıkarım ben."

Ne evet dedi ne hayır. "Bekle," deyip odalardan birine girdiğinde kapının açılmasıyla onun odası olduğunu anladım. Tam karşımda kitaplığı duruyordu ve içlerinde kitap okuyan bir tek kendisiydi. Birkaç dakika içinde bir elinde siyah bir tişörtle bana geldiğinde diğer elinde de eşofman altı vardı.

"Bunun sana olacağını düşünmüyorum ama," dedi yine de uzatarak. "Denersin bir."

İçinde bulunduğumuz durum, şu an, bu hâlimiz bana çok rahatsız hissettirdi. Elindekileri huzursuzca alırken "Ben de olacağını düşünmüyorum," dedim içime kaçmış sesimle. "Yavuz abinin..."

Tamamlamamama bile izin vermeden, ya bunlar ya hiç dercesine "Banyo, odanın yanındaki ikinci kapı," dedi. "Üzerini de benim odamda değiştirebilirsin. Nasıl rahat edeceksen."

Beni öylece bırakıp mutfağa doğru ilerlerken "Acıkmışsındır," dedi. "Ne istersin diye soramayacağım, bu saatte her yer kapatmıştır." Duraksadı ve dolabın içinden hazır pizza paketini çıkararak bana uzattı. "Yersin, değil mi?"

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra o fırına yönelirken ben hem eşyalar hem yemek için "Teşekkür ederim," dedim.

Çok acıkmıştım. Üstelik başım da ağrıyordu. Bir şeyler yersem ilaç içerim düşüncesiyle önce banyoya girdim. Aşırı küçük bir banyoydu. Zaten ev de küçüktü. Burada giyinmeyi düşündüm ama hareket etmek bile zor olunca vazgeçip elimi yüzümü yıkadıktan sonra, Demir abinin odasına girdim. Ben odaya geçerken o hâlâ mutfaktaydı. Kapıyı kapattım ve üzerimdekileri çıkarttım. Siyah tişörtü üstüme elbise niyetine olurken ona kısa olan, kaslarını saran tişörtün kolları benim dirseklerime kadar inmiş, üstelik oldukça da bol gelmişti. Sonra eşofmanını denedim ama olmadı. Hem boyu çok uzundu hem belindeki lastiği ne kadar sıkı yaparsam yapayım belimden düşüyordu. Hadi paçalarını katlardım da belini bir türlü halledemedim. Tişörtü içine sokup denedim

öyle bile olmadı. En son çaresizce ne yapacağımı düşünürken yatağın üstüne oturup, derin bir nefes aldım.

İstemsizce olduğum yeri incelemeye durdum sonra. Bir çalışma masası vardı ama boştu. Kitaplık klasik kitaplarla doluyken tek kapaklı ufak da bir dolabı vardı. Tek kişilik yatak gayet düzenli bir şekilde toplanmıştı. Tek eksisi, her yer toz içindeydi. Gerçi evin geneli böyleydi. İçerilerini, diğerlerinin odalarını merak etsem de ayıp olacağını düşündüğümden yeltenmedim bile. Ne garipti, onca odanın içinde abiminki de dâhil, bana hepsi yabancı ve yasaktı. Rahatlıkla girip çıkabildiğim benimseyebileceğim tek oda şu an için burasıydı. Demir abinin odası. Tıpkı bu gece bir tek ona sığınabildiğim gibi. Elim yatağın üzerinde gezindi durdu. O kadar yumuşak geldi ki kıvrılmamak için zor tuttum kendimi.

Gerçi biraz daha dursam yatma fikri cazip gelecekken Demir abi, "Ahuşan," diye seslendiğinde ayaklandım ve ne yapacağımı düşündüm. Elbiseyi tekrar giysem gece boyu komple yırtılacaktı elbise. Eşofman olmuyordu. En son kendime baktığımda, zaten tişörtün de elbise boyutunda olduğuna kanaat getirip böyle çıkmaya karar verdim. Elimde başka bir seçenek yoktu zaten. Kendi elbisemi de elime alıp kapıyı araladığımda, yine de huzursuzca attım adımımı.

Mutfakta sırtı bana dönük bir hâldeyken "İğne iplik var mıdır ki burada?" diye sordum. Fırından çıkardığı pizzayı tezgâha koyduktan sonra arkasına dönmüş, tekrar önüne dönecek gibi olduğunda gördüğünün idrakine varmış gibi bana çevirmişti bakışlarını. Bir insanın gerçekten şaşırması bir saniye sürermiş ve o şaşkınlığı yüzünden okuyabilirmişsin. Okudum. Yüz hatları öyle bir dondu ve o bir saniyede gözleri irileşip normal boyuta birkaç saniyede öyle hızlı geçti ki belki de ilk kez böylesi bir şaşkınlığı okudum birinin yüzünde.

"Olmadı," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Elimdeki elbiseyi önümde perde görevi görsün diye sarkıttım. "Eşofman olmadı. Ben de böyle elbise gibi giydim."

Derince bir nefes aldığında göğsü şişti sanki ve başını sallayarak gözlerini kaçırdı. "Olmuştur," dedi, sonra gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp "Yani olmamıştır," diye düzeltti, kendine söver gibi. "Doğrudur."

Bir şeyler deme ihtiyacı hissediyor ama ne diyeceğini bilmiyormuş gibiydi. Benim gibi. Ben de zaten aynı durumdaydım, bir de o böyle

yapınca iyice geriliyordu ortalık. "Sen ne dedin ya demin?" diye sordu tekrar bana bakarak. Baktı ama hızlıca bir daha çekti bakışlarını. "Odadan çıkarken bir şey sordun sanki."

"Bir şey mi sordum ki?" dedim.

"Sormadın mı?" diye yüzüme baktığında, ikimiz de kendimizden şüphe duyuyor ve içinde bulunduğumuz şu hâl karşısında kendi aptallığımıza sövüyorduk bence.

Tam dudak bükecek gibi olduğumda, elimdeki elbisenin varlığını hatırlayıp "Heh!" dedim aptalca bir tepkiyle. "İğne iplik var mı diye sormuştum. Elbisemi dikmek için."

Yüzüme bakmadan tezgâhtaki pizzayı tabağa çıkarırken "Bilmiyorum," dedi ve "Sanmıyorum," diye ekledi. "Burada yoktur iğne iplik falan ama bakarım."

Ben de zaten öyle düşünmüştüm ama yine de sormadan edememiştim. Elimdeki elbiseyi salondaki tekli koltuğun üstüne bıraktıktan sonra, pizza için mutfağa gidecektim ki o elinde tepsiyle odaya geldi.

"Gelirdim ben," dedim kendimin bile duyamayacağı bir sesle ama o çoktan sehpanın üstüne bırakmıştı bile tepsiyi. Gözlerini benden kaçırmak istiyor ama yine de dönüp dolaşıp tutulup kalıyor gibiydi.

Çekinerek koltuğun ucuna doğru oturduğumda, o da karşıma oturdu ve bir nefeslik bakışları bir asır gibi hissettirdiğinden olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Çekinerek bir dilim pizza aldım. O da bakışlarını çekip arkasına doğru yaslandı ve epey sıcak olduğundan mı rahatsız hissettiğinden mi bilmem, kol düğmelerini söküp gömleğinin kollarını katlamaya başladı.

Birkaç ısırık aldım pizzamdan ve yanına koyduğu buz gibi koladan birkaç yudum içtim. O an bakışları üzerimdeki tişörtüne kayınca kafede Yavuz abinin söyledikleri geldi aklıma. Kola bardağı öylece elimde kalmış, lokmam ağzımda durmuştu.

Demir ait olmadığı bir kadının eşyalarını üzerinde taşımasından hoşlanmaz.

Ona göre bir kadın, ait olmadığı bir adamın eşyalarını üzerinde taşımamalı.

Ne ben ona aittim ne o bana... O yüzden, şu saniyelerde bu durum biraz daha rahatsız etmişti beni. Bakıp bakıp çektiği o bakışlarının sebebi de düşüncesine tezat hareket edişiydi belki de.

"Böyle de olmadı," dedim boğazıma dizilen yemeği bir kenara bırakıp.

Kaşları sorgularcasına çatıldı.

"Yavuz abi söylemişti ya, eşyalarını başka bir kadında görmekten hoşlanmadığını. Keşke bana..." dedim ama beni muhatap almayı bırakmış gibi sigarasına doğru eğildiğinde sustum. Az önce izin aldığından bir kez daha izin almayı düşünmemiş olacak ki yaktı ve çakmağı sehpaya doğru fırlatırcasına attı.

"Ye sen yemeğini," dedi konuyu kapatır gibi. Ama lokmalar bir bir boğazıma dizildi. Bir şeyler anladım ama anladıklarımın doğru olmamasını istedim. Bu yüzden, dillendirmekten de konuşmaktan da çekindim. Sessizlik iyi bir kaçıştı lakin bir noktaya kadar. Bakışları üzerimdeydi ve çok sessiz bir an olunca "Sen bu gece burada kalacak mısın?" diye sordum.

Yemeğim bitince pizza tepsisiyle birlikte ayaklandığımda eş zamanlı olarak cevap vermek için "Kalma..." dedi ama sonra ayaklanmamı beklemiyor olsa gerek, yüzümün yerini bir anda bacaklarım alınca, usulca bakışlarını çevirdi. Aldığı başka derin bir soluk göğsünü şişirirken başını yukarı, bana doğru kaldırdı. Kalmayacağım diyecek sanmıştım ama "Kalmam senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Oturduğu yerde, başını bana doğru kaldırmış bakarken yutkunuşunu anbean izledim. Kısa bir öksürükle boğazını temizledi. "Nasıl rahat edeceksen öyle yapacağım ama uyumayacağına söz vermen gerekli. Kadir dedi ya. Tek başına uyumadan durabilir misin?"

Başımı dururum dercesine salladığımda yüzü düşmüş gibiydi ama benim okuduğum ifadesine tezat "Kafana göre o zaman," dedi. "Giderim."

Arkamı dönüp giderken onu da peşimden bakar hâlde bırakmıştım. "Kapılar sağlam değil ama," diye seslendi arkamdan. "Geçen gün de üst kata hırsız girmiş. Buraya gireceğini düşünmüyorum ama yine de dikkat edersin."

Tepsiyi tezgâha bırakıp odaya girdiğimde ayaklanmış buldum onu. Sanki gidecekmiş gibiydi. "Sorun değil," dedim başımı iki yana sallayarak. Bunu beklemiyor olsa gerek, dumura uğramış gibi kaldı. Muhtemelen korkmamı beklemişti ama küçükken bizim evde de birkaç kez hırsızla karşılaştığım için, sanırım hırsız muhabbeti beni çok etkilemiyordu.

Etrafa bir bakındı, etti falan. Ağzı açıldı bir şey diyecek gibi, sonra kapadı ve sigara paketini cebine atarak "Tamam o zaman," dedi. "Gideyim ben. Sabah sen kendin geçersin herhâlde eve."

"Geçerim," dediğimde hâlâ oyalanıyor gibi bir hâli vardı. Telefonunu aldı cebine koydu falan.

Birkaç dakika geçirdikten sonra tam kapıdan çıkacakken "Ahu ben gitmeyeyim ya," dedi açtığı kapıyı tekrar kapatarak. "Bizim üst kattakinin bir tane belalısı var. Adam sarhoş olup olup kapıya dayanıyor. Bazen kapıları karıştırıyor. Buraya gelir şimdi. Ne yapacağı da belli olmaz."

Ben ne git demiştim ne gitme. Aslında gitmemesi benim için de iyi olurdu. Hırsızdan korktuğumdan ya da uyuyacağımdan değil ama korkuyordum. Saatler önce Ömer tarafından yaşadıklarım içimi öyle bir kasvete sokmuştu ki bir nefes, bir ses, bir insan bile beni düşünmekten alıkoyabiliyordu. Tek başıma kalırsam bütün gece o anı yaşar dururdum.

"Benim için sorun yok," dedim bir tebessümle. Sonrasında birlikte tekrar odaya döndük. Ne konuşacağımızı bilmediğimden koltuğa otururken "Kitaplarını buraya taşımışsın," dedim içerisini işaret ederek. Bir şeylerden bahsetmemiz gerekiyordu. Normal şeylerden.

"Sığmıyor eve," diye düz ve net bir cevap verdi. Peşine de benim kapattık sandığım o konuyu açtı. "Ahuşan," dedi tedirgin ama bir o kadar da kararlı bir ifadeyle. "O şerefsiz hakkında şikâyette bulunacaksın. Ben bu işin peşini bırakmayacağım."

O an içime öyle bir sıkıntı yerleşti ki bunu kelimelerle nasıl anlatacağımı bilemedim. Ömer'den korktuğumdan değil ama bu olayı uzatmanın her türlü zararı bana olacakmış gibi hissettiğimden "Abi, beni korumak istediğini..." dedim ama "Ahu!" diyerek kesti sözümü.

Eli orta yerde, net bir ifadeyle dururken "Şu konuya önce bir açıklık getirelim de," diye girdi söze. "Benim, kimsenin abisi olmak gibi bir niyetim yok. Sen beni ne olarak koyarsan koy hayatına ama benim seni kardeşim gibi gördüğüm, bu yüzden de sana müdahale etmek istediğim falan yok. Ne benim bir başkasının kardeşine ihtiyacım var ne de senin Kenan dışında bir abiye. Ben kendimi abin olarak falan gördüğümden durmuyorum karşında."

Öyle net, öyle tok bir ifadeyle söyledi ki bunları, ne diyeceğimi bilemedim. Öyle yetişmiştik, öyle büyümüştük. Adıyla da hitap ederdim ben ama yakışık alır mıydı, bilemedim. Üstelik neden böyle bir anda yükseldiğini de anlayamadım. Belki de anladım. Ama anlayan yanımı kapatıp üstünde durmadım, durmak istemedim.

"Mesleki o zaman," dedim hatta, onu susturmak ister gibi.

Ama o, beni utandıracak bir şekilde "İnsani," diye vurgu yaptı. "Gecenin bir yarısı, yolun ortasındaki bir kadına yardım etmek için abisi, ailesi, arkadaşı olmaya gerek yok, Ahuşan. Böyle bir durumda yapılması gerekenleri söylüyorum ben sana ama onun dışında da bir sebebi var mı diyorsan..." Duraksadı ve bir abiden çok daha fazlası gibi baktı. Birçok şeymiş gibi. "Var Ahuşan," dedi aynı kendinden eminlikle. "Senin onu yaşaman bile, benim özel olarak ilgilenmem için yeterli bir sebep. Çünkü ben..." dedi bana doğru eğilerek. "Çünkü sen..." İyice aklıma sokmak ister gibi mıhlanınca bakışları, buram buram kokusu sardı etrafımı. "Sen böyleyken, sana bunu yaşatanın, bunun hissettirenin bugün karşısında durmazsam, yarın da ben duramam senin karşında."

Yüreğime sözlerini basmış gibi hissettim. Anlamamak, anladığımı dillendirmemek için zor tuttum kendimi ve titrek bir solukla geri çekildim; o an, anladım ki ya bunu onun da istediği gibi adaletle çözecektik ya da abimden korktuğum o tepkileri kendisinden görecektim. Bir adalet adamı oluşu, içimi hiç rahatlatmıyordu. Çünkü ben onun mayasını biliyordum. Demir abinin de abimden aşağı kalır yanı yoktu. Çocukluklarında, gençliklerinde o kadar deli akıyordu ki kanları, birbirlerinden çok da farklı değillerdi. Ben hatta ikisinin de büyüyünce bir şey olamayacağını düşünürdüm. Demir abinin babası da öyle düşündüğünden, sürekli laf sokardı. Sanıyorum ki sadece babasına inadından kazanmıştı hukuk fakültesini ve yine aynı inattan sebep dereceyle bitirmişti. Sadece bir inat, hırs ona bunu yaptırmıştı. Bu bile ne kadar dediğim dedik bir adam olduğunun göstergesiydi aslında. Bir şeyleri yapamazsın demek, önüne engeller koymak onu hırslandırmaktan öte gitmiyordu. Sayesinde abim de okumuştu, orası ayrıydı da neyse... Büyüdükçe durulup sakinleşse de özünü bildiğimden, çekinmiştim sözlerinden. Bilirdim çünkü, yapardı.

"Anlamıyorsun beni," dedim ağladı ağlayacak hâlde. "Ben bunu dillendirirsem başıma neler gelir, anlamıyorsun."

Önümdeki sehpaya oturup önüme eğdiğim yüzümü kendine doğru kaldırdı ve "Ahuşan," dedi, sesiyle bile saçımı şefkatle okşar gibi. "Korkmana gerek yok. Korkması, çekinmesi gereken sen değilsin ama sen susarsan o rahatlıkla dolaşacak ortalıkta. Ben bunu kaldıramam Ahuşan. Benim kaldıramadığım şeyi, senin taşımana göz yumamam."

"Ben şikâyet edeceğim, sonra ne olacak?" diye sordum gözlerim dolu dolu. "Bizimkilerin kulağına gidecek."

"Bir şey yapmaz," dedi cümlem biter bitmez. İkimiz de aynı inatla diretiyorduk. "Kenan'ı da ben tutarım, babanı da. Güven bana, Ahuşan. Kimseye zarar getirmeyeceğim. Güven bana."

Sorun, ona güvenmemem değildi. Güvenmesem ne burada dururdum ne derdimi açardım ama anlamıyordu işte. Böyle diretmesi de beni korkutuyordu. Kontrol elimden çıkıyormuş gibi hissediyordum. "Onlara bir şey olmayacak, tutacaksın tamam ama ya bana?" dedim kendimi göstererek. "Ben ne olacağım?"

Bir tereddüt geçti gözlerinden. "Seni koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Anlamıyorsun işte. Sorun o değil," dedim ellerimi yüzüme kapatarak. "Ben zaten evdekilerden bunalıyorum Demir." İlk kez adıyla seslenmiştim. Hem o hem ben bunun şaşkınlığını birkaç saniye hissetsek de bir şey demeden geçiştirdik. Az önce abin değilim deyince bir sakınca görmemiştim. Belki de kızmasın tekrar diye adıyla seslenmiştim bilmiyorum ama içimden o an öyle gelmişti. "Baskıcı tavırlarıyla baş edemezken bu yaşadığımı öğrenirlerse beni iyice abluka altına alacaklar. Ne tek dışarı çıkabileceğim ne arkadaşlarımla bir yere gidebileceğim. 20 yaşındayım ben ama bunu kabullenmiyorlar. Bu yaşta abim ya da babam tarafından bir yerlere bırakılmak istemiyorum ben sürekli. Bunu öğrenmeleri demek, benim iyice nefesimi kesmeleri demek. Ben bir kafesin içinde, sahibiyle birlikte dışarı çıkan birisi olmak istemiyorum. Sen ne dersen de, bu böyle olacak. Benim üstüme daha çok düşecekler, daha tedirgin davranacaklar. Üstelik bunu tatlı bir dille de yapmayacaklar, o dilleri zehirden farksız olacak."

Şimdi sanırım beni anlamış olacak ki "Ahuşan," dedi. Sesindeki çaresizliği hissettim. Çünkü o da farkındaydı bu gerçeğin. "Ben konuşurum," dedi ama başımı inançsızca iki yana salladım.

"Bir şey değişmeyecek. Değişmez, sen de biliyorsun. Ben defalarca konuştum ama bir yere varamıyoruz. Ailemi değiştiremiyorum Demir. Üzgünüm ama onların baktıkları pencereleri ben değiştiremiyorum. Onların penceresinden bakmayı da sürdüremiyorum. Tek istediğim; sessiz sakin bir şekilde sınavıma girmek, istediğim bölümü okuyup kendime yeni bir hayat kurmak. O zaman, kendi mesleğimi elime alıp ayaklarımın üstünde durabilirsem benim de bir söz hakkım olur. Ben onların sözüyle hayatıma yön vermek istemiyorum."

"Sus diyorsun yani bana. Sus ve bu geceyi unut. Hakkımı aramama yardım etme. Etmediğin gibi, sen de hesap sorma diyorsun."

Yeterince zor bir akşam geçirirken kendimi anlatma çabası da yormuştu beni. Yeni yaşımın ilk saatleri, unutamayacağım anlara dönüşmüştü benim için. Ben bu geceyi, her sene tekrar tekrar yaşayacaktım. "Kapatalım diyorum," dedim derin bir soluk eşliğinde. "Konuşmak istemiyorum."

Önüme gelen saçları geriye doğru ittiğimde, hatırı sayılır bir sessizlik hüküm sürdü odada. Anladı mı, hak verdi mi, susacak mı bilmiyordum ama en azından şimdilik kapatmıştı sanırım. Bir süre sonra bakışları boynuma doğru iliştiğinde, o kadar dikkatli baktı ki neye öylesi dikkatli odaklandı diye düşündüğümden üzerimi düzeltme ihtiyacı hissettim. Sonra, yanlış anlaşılmaya mahal vermemek adına "Doğum leken," dedi.

Elimin tersi istemsizce üzerinde durmuş "Evet," demiştim gülümseyerek. "Saçlarımı toparlayınca çok daha belirgin, değil mi?"

Boğazımın kenarından, boynuma doğru epey belirgin bir doğum lekesi vardı. Saçlarımı iki yandan saldığımda kapatıyordu ama topladığımda ya da arkaya attığımda herkesin dikkatini çekecek kadar büyüktü.

Doğum lekeleriyle ilgili bir sürü efsane vardı. Kimileri derdi ki annenin canı bir şey çeker de yiyemezse olurmuş, bazılarına göre doğum lekeleri bir önceki hayatımızda vücudumuzun hangi kısmından darbe alıp öldüğümüzü gösterirmiş. Bir de hamile kadın, tenine gül sürerse,

bebeğinde de tenine gül sürdüğü yerde doğum lekesi olurmuş. İşte benimki de böyleydi.

Annem de inanmamış, denemiş ve abimin, Demir abilerin bahçesinden getirdiği bir gülü içine derince çekip kokladıktan sonra boynuna doğru sürmüş. Bundan sebep leken var diye anlattı annem bana. Hatta abimin, gülü, Demir abilerin bahçesinden aldığını öğrenince çok kızmış, pişman olmuş. İnanmasam da zaman zaman sorgulamadım değil... Bence gerçekse de değilse de akıl işi değildi böyle bir şeye cesaret etmek. Ben şu an rahatsız değildim ama eğer gerçekten ondan sebepse farklı bir yerimde de olabilirdi bu leke. Çok daha göz önünde bir yerde...

Elim, o lekenin üzerinde gezerken o da oraya tutulmuş gibi kaldı. "Sizin bahçenin gülünden sebep," dedim, küçük bir tebessümle. "Yani, annem öyle diyor."

Bir anda, hiç beklemediğim ve muhtemelen onun da beklemediği bir hareketle elini boynuma doğru attı ve parmakları, tüy misali lekenin üstünde dolandı. "Ahu..." dedi parmak uçları benim parmak uçlarımla temas ederken. "Alacalı Ahu."

Sanki senelerce beklediği bir anı gerçekleştirmişti ve tepkimi ölçmek için gözlerime baktığında, yüzünde bir tebessüm vardı. Yeşilleri parlıyordu. Mutlu gibi, çocuk gibi, âşık gibi... Nasıl tarif edilirdi gözlerinde gördüklerim bilmem ama saf bir histi. Güzel, iyi hissettiren, tüyleri diken diken eden...

Ahu...

Alacalı Ahu...

Ne de güzel yakışmıştı adımın yanına. Nasıl da güzel anlam kazanmıştı benim tenimde... Ceylan gibi Ahu... Alacalı Ahu... Alacaların gülü Ahu. Ne de güzel dökülmüştü dilinden. Alaca; rengârenk, karışık demekti. Bembeyaz tenime bulanmış rengin yanı sıra, soyadının da Alacalı olduğunun dank ettiği o saniyeler, tüylerimin diken diken olmasına sebebiyet vermişti. Bir ruh üflenmişti sanki o an bana. Kattığı anlamlarla tekrar var olmuş gibi hissetmiştim. Üflenen o ruhu solumuştum onunla birlikte, eli hâlâ üzerimdeyken. Zarif, naif, hoş bir dokunuştu tenimdeki. Sessizlikte duyulan nefes sesleri ve kaçsak da sürekli birbirine tutunan bakışlarımız... O an, efe bir cesaretle "Sen..." dedim.

Sesim cılız, kendinden emin bile değildi. "Sen neden benim peşimden geldin bu akşam?"

Kalbim seyrini değiştirmişti soruyla birlikte. Sebebini bilmediğim ama sorgulamaya da cesaretimin olmadığı o anlarda, yine ondan medet ummuştum. Daha birçok şey gibi, yutkunma eyleminin de bu denli zor olduğunu ilk keşfedişimdi.

"Ahu ben..." dedi o da konuşmakta zorlanırken. Konuşmakta zorlandı ama dokunmakta zorlanmadı. Rutinmiş, hep böyleymiş gibi doğallıkla, sıradanlıkla okşadı tenimi. Fark edilir bir zorlukla yutkundu. Âdemelmasının düşüşünü izledim. "Ben, sana bir şey diyecektim..."

Sadece yutkunmayı değil, nefes almayı da unutmuştum sanki. Apansız gelen yakınlaşmaların getirdiği apansız hisler sarınca etrafını, öylece donup kalıyormuş her bir uzvun. Tepkisiz karşısında otururken "Ahuşan..." dedi ama onu bölen, beni yerimden eden kapının önünden gelen sesler oldu. Kapının kilidine bir anahtar girdi ve saniyeler içinde ayaklanıp beni odaya çekmesi bir oldu.

Bir yelden ibaretti, oradan oraya savruluşumuz. Bizim kendimizi onun odasına atmamızla dış kapının açılması bir oldu.

Zaten ritmini düzenleyemeyen kalbimin o deli atışlarına korku da eklenmişti ve kendimi Demir'in arkasında bulmuştum.

"Kim?" diye sordum fısıltıyla koluna tutunarak. "Kim gelmiş?" Tırnaklarımı etine öyle batırıyordum ki bunu fark ettiğimde elimi indirdim. İndirdim ama ondan öte götüremedim. Avuç içine yerleştirdim parmaklarımı ve o da elimi tuttu. İkimiz de bunu o an bilinçsizce yaptık sanırım. Eli belinin arkasında, ben onun arkasında ona yaslanmış, elinden destek alır vaziyetteydim. Kapıyı açmadan, içerideki sesleri dinlerken "Sikeyim ya!" dedi geri çekilerek.

O çekilince, ben de delicesine çarpan kalbimle yüzüne baktım. Dursam, dinlesem ben de duyacaktım ama o kadar kendimde değildim ki doğru algılar mıydım bilemediğimden, ondan bekledim cevabı ve korktuğum başıma geldi. "Kenan," dedi.

O an, oraya yıkılacak gibi oldum. Gözlerim dehşetle büyümüş, nereye gideceğimi, ne yapacağımı düşünürken "Burada ne işi var?" dedim.

O, odanın içinde gezip ne yapacağını düşünürken, ben elim ayağım titreyerek kapıya yaslandım ve kulağımı dayadım. Gerçi dayamamama

bile gerek kalmadı, Müjgan'ın kahkahalarını işittim önce, sonra da abimin sesini.

"Oldu mu?" diye sordu abim, yalancı bir sitemle gülerek. "İstediğin gibi oldu mu her şey? Getirdin beni dize! Herkesin içinde diz çöktüm önünde, oldu mu?"

Müjgan bir kez daha kahkaha attığında "Olmadı," diye karşılık verdi nazlı niyazlı. "Yetmedi. Bir kez de burada çöktüreceğim."

"Çökerim ama bu sefer senden payımı alırım," dedi abim ve ben o an nereye kaçacağımı, nasıl saklanacağımı bilemedim. Peşine gelen sesler, sanıyorum ki öpüşme sesleriydi ve ben panikle geri çekilirken "Demir bu... Bu..." dedim, dilimi yutmuş gibi. "Bunlar..."

Ben dillendiremiyordum ama o beni anlamıştı. Sevişiyorlardı. Ben bunun şokundaydım ama Demir hiç garipsememişti. Hatta beni yanma çekmiş, başımı bir kulağımı kapatacak şekilde göğsüne doğru bastırmıştı. Bu, duymamam içinse hiç etkili değildi; çünkü Müjgan'ın inleme sesleri odaya dolduğunda "Aç lan şu telefonu, aç!" dedi Demir, beni göğsüne bastırarak.

O an birini aradığını fark etmiştim. "Kimi arıyorsun?" diye sorduğumda bir daha aradı ama sanıyorum ki açan olmadı. "Abini," dedi ve telefonu yatağa fırlattı. "Duymuyor ama."

"Delirdin mi sen?" diye sordum, gözlerim irileşmiş şekilde geri çekilirken. "İki adım ötendeki adamı mı arıyorsun? Üstelik ben buradayken?"

"Ne yapayım, Ahuşan?" diye sordu ellerini iki yana açarak. "Telefonu açtığı an, başım dertte falan diye mesaj atıp evden çıkartacaktım, ne yapayım başka?"

Mantıklıydı aslında ama abimin o telefonu duyacak aklı da kulağı da yoktu şu an. Çünkü hepsi Müjgan'daydı. Biz burada ne yapacağımızı kara kara düşünürken, Müjgan'ın "Ah Kenan!" diye inlemesiyle gözlerimi kapadım ve yüzümü buruşturarak "Demir," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben bunları, abimin bu kadar özelini duymak istemiyorum."

Olduğum yerde diz çökmüş, başımı dizlerime kapatmışken bir çözüm yolu arar gibi sıkıntıyla yüzünü sıvazlamıştı. Burada yakalanma korkusuna mı dertlensem, yoksa abimin en özeline anbean şahit oluşuma mı dertlensem bilemezken bir el hissettim üzerimde. Kulaklarıma birer kulaklık takıldı önce. Yüzümü dizlerimden kaldırdığımda, onun

da yanıma çöktüğünü gördüm. Kendi telefonuna bağladığı kulaklıktan bir şarkı açtığında sesler kesilmişti. Korkum azalmamıştı ama hiç değilse sesler yoktu. Sonra, buna da razı olamadım. Onun başka bir kadının seslerini duyması, beni sebepsizce rahatsız etti ve kulaklığın birini kulağına taktım.

İkimiz de yere çökmüş, aynı kulaklığı paylaşırken "Sen alageyik efsanesini biliyor musun?"* diye sordu. O an, bu soruyu hiç beklemiyordum. Belki de aklımı dağıtmak içindi. Bir kulağımda kulaklık vardı, diğeri de Demir'e dikkat kesilmiş bir hâldeydi.

Başımı iki yana salladım ve o anlatmaya başladı.

"Zamanın birinde Halil diye bir genç varmış. İşi gücü de avlanmaktan ibaretmiş. Annesi ve nişanlısı varmış sadece bu Halil'in. Hiç de memnun değillermiş bu hâlinden. Öyle çok seviyor ve öyle çok korkuyormuş ki nişanlısı, Halil bir gün o dağlara gidecek de gelmeyecek diye..." Demir de bunu öyle güzel anlatıyordu ki... Sanki o an, orada o da varmış da ondan dinlemiş, onu görmüş gibi... "Annesi de nişanlısından aşağı kalır değilmiş. Hiçbirinin gönlü yokmuş yani bu Halil'in geyik sevdasına. Ama Halil durur mu? Gönül vermiş ya bir kere bu sevdaya, kimse vazgeçirememiş onu o dağlardan, o geyiklerden... Nişanlısına duyduğu aşk neyse geyiklere duyduğu da oymuş. Ayıramazmış. Öyle bütünmüş onun için. Sonra bir gün..." dedi heyecanlı heyecanlı.

O an her şeyi unuttum. İçerideki sesler kesildi sanki. Sadece Demir'in anlattığı hikâye önem kazandı.

"Sonra bir gün, bir alageyik görmüş. Tutulmuş Halil, geyiğin güzelliğine. Ne zaman onu görse o gün hiç avlanamazmış Halil. Alageyik desen canlı kanlı, çevik, güzel... Çıkarmış bir kayanın üstüne, Halil'e bakarmış. Halil yatarmış sipere, tam vuracak, geyik yok oluverirmiş. Kayalardan kayalara zıplar, gidermiş. Halil ise kovalar dururmuş ama en son yorgun düşüp yığılır kalır, yakalayamazmış."

Dizlerimi karnıma doğru çektim ve ellerimi dolayıp dinlemeye devam ettim. "Geyikler için de efsaneler varmış. İn cin, peri; geyik kılığına girer, oradan oraya koştururmuş." Derin bir soluk bıraktığında aramıza; in misin, cin misin, peri misin der gibi bakıyordu. "Halil de inanmış artık bunlara. Yakalayamadığından, o alageyiğin de normal ol-

* Yaşar Kemal'in *Üç Anadolu Efsanesi* adlı eserinden referans alınmıştır.

madığını düşünmüş. Bırakmak bile istemiş avcılığı ama yapamamış. Vazgeçememiş bu tutkusundan. Günlerden bir gün, Halil yine tüfeği omzunda, atının sırtında, tırmanmış kayalara. Bir de ne görsün, tam karşısındaki kayanın üstünde duruyor alageyik. Yanında da bir yavru... Bir yavru ki, daha boynuzları çıkmamış. Tüyleri pırıl pırıl... Acemi... Ürkek... Basmış tetiğe. Yavru debelenmeye başlamış. Tüfeğini alageyiğe çevirmiş Halil bu kez. Çevirmiş ama alageyik zıplayıp kaybolmuş birden. Almış yavru geyiği, dönmüş evine. Dönmüş dönmesine ama annesi açmış ağzını, yummuş gözünü. Yavruyu anadan ayıran iflah olmaz demiş. O olayın üstüne Halil, uzunca bir süre gitmemiş dağlara. Ta ki düğün gününe kadar. Bir ses gelmiş o gün kulağına. Bir geyik sesi... Onu çağırır gibi. Halil almış silahını, çıkmış yine tepelere. Sesin peşine gitmiş durmuş. Sonra görmüş onu. Alageyik, bir kayanın üstünde ona bakıyormuş. Kayanın da üç yanı uçurum. Halil basmış tetiğe, geyik yığılıvermiş. Halil heyecanla koşup varmış kayanın yanına. O an ayaklanmış geyik ve Halil, tüfeğiyle birlikte uçurumun dibini boylamış. Nişanlısı haberi alınca varmış köylüyle birlikte tepeye. Halil'in sesini bir inilti gibi uçurumun dibinden duyunca bir ip salalım demişler ama onlar salana kadar ses seda kesilmiş. Nişanlısı da bir al duvağına bakmış, bir uçurumun dibindeki sevdiğine. Bana sensiz dünya haram demiş, atlamış peşine."

Gözlerim irileşmiş, dudaklarım aralanmışken "Bu efsaneyle birlikte derler ki..." dedi. "Uçurumun dibindeki iki sevgilinin mezarlarının üstünde, her yılın ilkbaharında, aynı günlerde, tam seher vakti tan yeri ağarırken iki tek çiçek açar. Bu çiçeğin biri kırmızı duvak renginde, öteki de mavi açar. Tam çiçekler boylanıp, birbirine kavuşacakken, ötelerden bir geyik uçarak gelir, çiçekleri koparırmış. Bu her yıl böyle sürer gider, çiçekler kavuşamazmış birbirine."

Cebinden bir kutu çıktı, kutunun içinden de bir kolye: Boynuzlarında çiçekler açmış bir alageyik... "Bir alacanın uğrunda kavuşamayan âşıklar, senin alacanda yaşasınlar istedim," dedi gülümseyerek.

Elinde tuttuğu kolyeyi takmak için izin isterken gözleri, boynumdaki o lekedeydi. "Ben..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. Elindeki kolyeye baktım.

"Senin için yaptırdım, Ahuşan," dedi. "Doğum günün için." Özel yapım olduğu, bariz bir şekilde belliydi. Üstelik kendince bir detay daha katmıştı. Başının kenarında, benim lekeme benzer bir leke vardı geyiğin ve sanırım bu, benim lekemi temsil ediyordu. Her bir saniyesinde daha da hayrete düşerek baktım yüzüne. O ise izin ister gibi, lütfen o izni ver der gibi baktı. Birkaç saniye, üzerimdeki şaşkınlığı atmaya çalıştım. Sonrasında hemen toparlanarak saçlarımı araladım ve o, bunu bir izin saydı. Arkama geçtiğinde kulaklık çoktan kulağımızdan düşmüştü ama sesler de yoktu. Ya biz duymuyorduk o anın efsunuyla ya da gerçekten susmuştu, bilmiyorum...

Parmakları yasak, günah, haram bir şeye dokunuyormuş gibi, bir bebeği kucaklamış gibi dikkatlice, dikkatli olduğunu hissettiğim titremesiyle boynuma yerleştirdi kolyeyi ve o takarken göğsüme düşen kolyeye baktım. Ellerini boynuma koyup "İyi ki..." diye fısıldadı kulağıma doğru. Başımı yana çevirdiğimde denk düştük. Solukları boynuma dökülüyor, burnu saçlarıma tesadüfen sürtünüyordu. "İyi ki doğmuşsun Alacalı."

Anlattığı hikâyenin büyüsü, dokunuşları, o an hissettiğim o tarifsiz duygularla gözlerim istemsizce açılıp kapanırken açtığım o noktada yeşillerine tutuldum. O da öyle... Biz kaldık... Zamanın durduğuna da bu gece şahit oldum sanki. Akmadı. Biz öyle kalınca zamanın içine hapsolduk sanki. Ne bir adım ileri gidebildik ne geri. En azından benim için öyleydi. Hapsolduğum o anı yaşamak isterken bir şeyler kırıldı sanki. Bana bakan adamın gözleri değişti. O an anlamıştım, yeşillerine bakan gözlerimin çoktan gözlerini aşıp onu keşfe çıktığını. Ama bu değildi onu rahatsız eden. Başka bir şeydi sanki.

Çaresizce "Ahu..." dediğinde ipler koptu bende. Duran zaman öylesine çok aktı ki öleceğim ana geldim sandım. İçim içimden çıkacakken geri çekildi, elini sıkıntıyla yüzüne kapattı ve "Demir," dedi abim, canım boğazıma dayandı.

"Elbisen koltuktaydı," dedi Demir de çok yeni idrak etmiş gibi, canım çıktı.

Sonum, iki adamın kurduğu o kelimelerde gizliyken kapının kolu, abim tarafından çevrildi.

3. BÖLÜM

Senin İçin Kanıyorum

Sonumun geldiğini hissettiğim anlardan birindeydim. Gerçekten bitti diye düşünmüştüm o an. Akşam yaşadıklarımın bir açıklaması vardı ama şu an için, şu durumda yapacağım hiçbir açıklamanın abim tarafından kabul görmeyeceğinin bilincinde olduğumdan, ne bir saklanma çabasına girdim ne de bir savunma hazırladım kendime. Sadece yaşanılacak olan o mutlak sonu bekledim.

Öyle olmadı. Mutlak son bizi bulmadan Demir, tüm soğukkanlılığını koruyup saniyeler içinde ayaklandı ve kapı açılacağı o anda tekrar abimin yüzüne kapandı. Göz göze geldiğimiz o an kendime geldim ve gözlerinde gördüğüm o ifadeye tutundum. Korkma diyordu sanki bana. Böylesi imkânsız bir anda bile ona inanmaktan başka çare bulamadığımda, abim tekrar "Demir," deyip kapıyı zorladı ama Demir önce kapıyı kilitledi, sonra üzerindeki gömleğin düğmelerini hızlıca tek tek çözerek üzerinden çıkardı. Çıkardığı gömleği de gelişigüzel odanın içine attıktan sonra bana doğru adımladı ve kollarımdan tutup kaldırırken, ona itaat etmekten öte gitmedim.

Beni kapının arkasına saklarken duvarla bir bütün oldum âdeta. "Sessiz ol," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Ben halledeceğim."

Nefeslerim öyle hızlıydı ki korkudan buz kesmiş, deli gibi titriyordum. "Senin olduğunu anlamadı. Güven bana," dedi kendinden emin bir sesle. O an ilginç şekilde, ben kendimden bile emin değilken ondan emindim ve sadece başımı salladım. Demir, benim güvenli alanımdı.

Kolumu sıvazlayıp geri çekilirken kapının kilidini çevirdi ve ben parmak uçlarımda yükselip, duvara biraz daha yapıştım.

"Niye açmıyorsun lan sen telefonu?" Dişlerini sıkarak, âdeta azarlarcasına abimle konuştuğunda şok oldum. Hesap sorması gereken

abimken Demir oluvermişti bir anda. Sırtı bana dönük, aralık kapının arkasından konuşan adama hayretler içerisinde baktım.

"Oğlum sen niye evde olduğunu söylemiyorsun?" diye karşılık verdi abim, mahcup olmuş gibi alçak bir sesle.

Müjgan, içeride kim bilir ne hâldeydi?.. İkimiz de bir köşeye sıkışmış, bu saçma sapan vaziyetin son bulması için dua eder hâle gelmiştik muhakkak.

"İşim çıktı diye mesaj attım ya," dedi Demir yine üste çıkmaya çalışarak. Sonra birkaç saniye girdi araya ve Demir elini dışarı doğru hareket ettirdiğinde, korkudan nasıl kastığımı bilemedim kendimi.

"İşin eve kız atmak mıydı?" dedi abim sessiz olduğu düşüncesiyle. Sessizdi ama Müjgan'a karşı. Zira ben her şeyi oldukça net duyuyordum ve o an duyduklarımla bir darbe yemiş gibi kaldım. Abimin gevşek bir ağızla sorduğu sorunun yanı sıra, Demir'in cevabıydı beni dehşete sürükleyen.

Demir, elbisemi, abimin elinden alıp tek bir hareketle yatağın üstüne sererken "Öyle!" demesiyle kalakaldım. Eve attım dediği kız bendim. Demir benim ne hissedeceğimi düşünmeden bunu kabullenmiş, zaten bunu planlamış gibi bir de az önce soyunmuştu.

Yataktaki elbiseye bakakaldım bir süre. Muhtemelen abim elbiseye dikkat etmemiş, öylece eline almıştı. Şimdi de incelemesine fırsat vermeden Demir tarafından çekilmiş, içeri doğru fırlatılmıştı.

"Eve geldiğin yetmedi, bir de eşyaları mı topluyorsun oradan buradan? Görmüşsün işte, siktir olup gitsene! İki saattir seni arıyorum evdeyim çık diye, açmıyorsun." Demir'in her bir lafında uyuştum sanki. Elden ayaktan kesilmiş gibi kaldım. Çıplaklığı gözüme gelince vermek istediği mesajla binlerce kez bıçaklanmış gibi hissettim.

"Tamam abi ya," dedi abim. Sesinin tonundan o mahcupluğu hissediyordum ve daha da kötü oluyordum. "Ne bileyim ben, hanginiz evdesiniz. Önceden mi kaldı diye düşündüm başta. Sonra senin işim çıktı diye aniden çıkışın aklıma gelince, ilk sana bakayım dedim. Zaten Yavuz ve Harun demin yanımdaydı."

Nefesim sesli bir hâl alınca "Uzatacak mısın abi daha?" diye sordu Demir tahammülsüzce. Omzunun üstünden bana doğru baktığında, onu

öldürecek gibi bakmaktan öte gidemedim. Çünkü gerçekten öldürmek istiyordum. Düşüncem tam olarak buydu.

"Tamam ya, çıkıyorum," dedi abim. "Sen keyfine bak. Aslında bugün benim günüm ama önce sen gelmişsin. Başlamışsın da madem, şimdi ben seni yarım bırak..." Midem kasıldı, iki büklüm kaldım ve Demir oldukça sert bir sesle "Kenan!" deyince abim sustu ve gülerek uzaklaştığını işittim.

O gülerken ben ağlayacaktım neredeyse. Demir, onun peşine kapıyı kapatıp kilitledikten sonra bana dönmüştü. Bir adım atacak gibi olduğunda, işaret parmağımı tehdit edercesine doğrultup "Sakın!" diye yükseldim alçak sesime rağmen. Vurgulayışım, bakışım bile ne kadar sinirli olduğumun bir göstergesiydi. "Sakın, ne tek bir kelime et ne de bir adım at!"

Bağırıp çağırmamak için beklediğim tek şey, bir kapı sesiydi. O sürede, ne o bir adım attı ne ben. O an, yüzüne bile bakmaya tahammül edemezken onun benden bakışlarını bir an bile olsun çekmediğini hissedebiliyordum. Onun yere atılmış gömleğine baktım, sonra da yatağın üstünde kalan elbiseme. Üzerimdeki tişörtü bile midemi altüst etti. Sustukça, bekledikçe, durdukça geçer sandığım bu his içimde büyüdü. Ona kusmadıkça içimdekileri, rahatlayamayacağımın bilinciyle bekledim.

Bekledim beklemesine ama öfkeden yerimde duramadım. Olduğum yerde hızlı hızlı nefeslerle sakinleşmeye çalışırken, dudaklarımı kemirip duruyordum, yetmiyordu tırnaklarımı boynuma batırıp koparacak gibi kaşıyordum. O ise bana bakmaktan öte gidemiyordu. "Ahuşan," diye uyardı başta fısıltıyla. "Yapma."

Neyden bahsettiğini bile anlamazken ters ters ona baktım ama o da aynı kararlılıkla yüzümde dolandırdığı bakışlarıyla "Yapma," dedi.

Sorgulayamayacak kadar sinirliydim; olduğum yerde sessizce, hızlı nefeslerle sinirimi atmaya çalışırken, zaman zaman göz göze geliyorduk. Onun gözleriyle dahi anlatmak istediği bir mesaj vardı sanırım ama ben onu okuyamayacak kadar kördüm o an için. O da okuyamadığım o ifadeleri, kelimeleriyle suratıma çarptı. Ona kurduğum o mesafeleri iznim olmadan aştı ve dakikalardır kemirdiğim dudaklarımı avuç içine alırken "Yapma!" dedi tekrar. Isırıp derin izler bıraktığım o yerlere değen parmak uçlarıyla cayır cayır yandım. Yaraya tuz basmaktı

bir nevi. Demir tam olarak bunu yapmıştı ve ben sızım sızım sızladım. Parmaklarının arasında kalan dudaklarımı bırakmazken bakışları birkaç saniye kaydı ve sonra derin bir soluk alıp sabrını sınarmışım gibi gözlerime baktı.

O an duydum. Dış kapının kapatılış sesini işittiğim an, öfkeden dönen gözlerimi ona sabitledim.

Ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim tepki vermeyecek, gelen her şeyi kabullenecekmiş gibi yüzüme bakarken göğsünden itekledim ve benden uzaklaşmak durumunda kaldı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdım, sesimin tonuna dikkat etmeden. "Sen beni ne konuma soktuğunun farkında mısın?"

O an mı dank etti yoksa bunu göze alarak mı kurdu cümlelerini bilmiyorum ama "Ahuşan," diye bir adım attığımda, elimle durdurdum. Aramıza koyduğum o mesafeyi aşmasına izin vermedim.

"Sen kimsin?" diye yükseldim, ne hissedeceğini düşünmeden. "Sen kimsin ki beni buraya attığın kadınlarla bir tutup benden böyle bahsedebilirsin? Sana kim verdi bu hakkı?"

"Sen olduğunu bilmiyordu Ahuşan," dedi sanki bu onu aklıyormuş gibi. "Seni kimseyle bir tutmadım ben."

"İğreniyorum," dedim üstüne basa basa. Odaya baktım. Oturup dokunduğum o yatakta, aklımda canlananlarla midem altüst oldu. Öyle öfkelendim ki, kendimden bile beklenmedik bir şekilde burayı dağıtmak istedim. "Hepinizden iğreniyorum!" dedim yüzüne karşı. "Ben sanıyorum ki siz burada kendiniz oturuyorsunuz. Ne kadar aptalım!" dedim elimi alnıma vurarak. "Siz burada..." Durdum ve yeni idrak ettiğim aptallığıma yandım. "Ya ne halt ediyorsanız ediyorsunuz ama benim burada ne işim var?" diye sordum bağırarak. "Sen beni nasıl buraya getirebildin?"

"Kendimiz için zate..." diye bir açıklama yapacakken "Demir, ben duydum!" diye bağırdım. "Abimden duydum az önce. Senin yaptığın açıklamayı duydum. Onun sıradan bir şey gibi kabullenmesini, senin abimlerin gelişini hiç garipsememeni gördüm ben." Odanın içinde dolandı gözlerim ve üzerimde onun tişörtünü taşırken hâlâ, bu bana çok ağır geldi. Odanın, evin her bir köşesinden o kadar iğrendim ki... Ben özel tüm anlarımı, basit bir öpücüğü bile hayatımdaki en özel insana

saklarken onların böylesi bir rahatlıkla takılmaları, midemin alabileceği bir şey değildi. Hele Demir'in ben içerideyken, bana bakarak kurduğu o imalı cümleleri ben asla üstüme oturtamadım, taşıyamadım.

Üzerimdekinden o an kurtulmak için bir hamle yaptığımda "Ahuşan," dedi elimden tutarak. Kendini açıklayamamanın telaşı bir yana, beni durdurmak için bile ne yapacağını bilmez hâldeydi. "Saçmalama." Yalvarır gibi baktı. "Ahuşan... Lütfen."

O kadar gözüm dönmüştü ki bir an, yanımda oluşunu bile unutup çıkaracaktım üstümü. O kadar çabuk buradan, bu evden, her şeyden kurtulmak istiyordum.

"Çık dışarı," dedim tuttuğu kolumu savurup, onu iterek. "Ahu!" dedi ama "Çık!" diye bağırdığımda öte gidemedi.

Birazdan tüm apartman kapıya doluşacaktı çıkmazsa. O kadar kararlı, o kadar kızgındım. Bunu bildiğinden kilidi çevirdi dışarı çıktı ve kapıyı sertçe çarptı. O kadar sert çarptı ki kırılacak sandım.

Söylene söylene üzerimdeki tişörtü çıkartıp yatağa fırlattığımda, kendi elbisemi üzerime geçirdim ve bir hışımla odadan çıktım. Salonun ortasında öylece durduğunu fark ettim ama yüzüne bakmadım. Muhatap bile almadan dış kapıya yöneliyordum ki "Ahuşan," dedi.

Durmadım, durduruldum. Kolumdan tutup "Geç şuraya," dediğinde tuttuğu kolumu yine silkeleyip atmak istedim izin vermedi. "Geç! Şuraya!" diye her bir kelimeyi netlikle vurgularken boşta kalan eli, salondaki koltukları gösteriyordu.

Ondaki bakışlarımı kapıya doğru çevirdiğimde "Gitmene izin vermeyeceğim Ahuşan!" dedi, bana nazaran daha düz bir sesle. "İster zorbalık de, ister çaresizlik. Bana karşı böyle hissederken seni buradan böyle göndermeyeceğim. Beni böyle bilmene, bana bundan sebep tavır almana izin vermeyeceğim."

Öfkenin hüküm sürdüğü bedende, ilk kaybedilen akıl oluyordu sanırım. Çünkü iliklerime kadar hissettiğim ve beni kıvrandıran bu hislerle yüzüne bakmaya dahi tahammül edemiyorken onu dinlemek zulüm gibi geliyordu.

Ben birkaç saniyeyi sessizlikle geçirirken "Ahu," diye yineledi. "Beni dinlemeden seni göndermemekte kararlıyım."

İçeri doğru ilerledim ama oturmadım. Ortada öylece durmam bile arafta olduğumun göstergesi gibiydi. Sırtım ona dönük kalınca inatla gözümün önüne geçmekten bir an olsun çekinmedi. O konuşmaya başlamadan hemen önce "Hakkım değil mi?" diye sordum. "Sana tavır almak şu an hakkım değil mi? Gitmek istemek hakkım değil mi?"

"Hakkın," diye onayladı başını hafifçe eğerek.

Derin bir soluk aldığımda göğsüm şişti, verdiğimde omuzlarım düştü. En azından huyuma gitmesi, belki de beni bir nebze sakinleştirmişti; yükselmeden ama kırgınlığımı da belirten bir tonda konuşmaya başlamıştım. "Belki sana çok saçma geliyordur bu tepkilerim ama hissettiklerimi yok sayamıyorum ben," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "Benim için böyle şeyler çok özel. Sizin gibi bunu bir ihtiyaç görüp, rahatça dillendirerek hareket edemiyorum ben. Şöyle düşün," dedim nasıl açıklayacağımı bilemeyerek. "Sen bu gece bana sığınak oldun ve ben o sığınakta kendimi güvende hissettim. Sonra tüm çıplaklığımla dururken sığınak sandığım o yerin, aslında yolgeçen hanı olduğunu öğrendim. Bunu öğrendim ve hemen peşine sen abime... Kim olduğu da fark etmez aslında. Sen o an, o yolgeçen hanına uğramış sıradan biriymişim gibi bahsettin benden."

Çok mu hassastım, çok mu ince düşünüyordum bilmiyorum ama kırılan yanımı yok sayamıyordum. Tam ağzını açacak gibi olduğunda söyleyeceği şeyi tahmin edip "Evet, bilmiyordu," diye karşılık vererek susturdum. "Evet, abim içeridekinin ben olduğumu bilmiyordu ama sen biliyordun. Sen biliyordun, ben biliyordum. Yetmez mi?"

Benim için yeterdi.

"O anı kurtarabilecek başka yalanım yoktu," diye yükseldi. "Benden iğrenç bir adamdan bahsedermiş gibi bahsedemezsin."

O yükselince ben de yükselmekten geri duramadım. "Ben, sizin kurduğunuz o cümlelerdeki kadın değilim." Söyledikçe daha da sinirleniyordum. "Sen oradan oraya beni çekemezsin. Eve kız attı muhabbetine beni dâhil edemezsin. Hele hele böyle bir akşamdan sonra... Birkaç saat önce..." Sesim titriyordu. "Birkaç saat önce, beni götürdüğü yere gitseydim, başıma ne gelirdi diye düşünüp..." Kurduğum her bir kelimeyle öfkesini körüklüyordum Ömer'e karşı biliyordum, gözlerinde görüyordum. "Düşünüp, en kötülerini kurarken zihnimde, sen böyle bir

yakıştırma yapamazsın bana! Bir de hakkınmış gibi böyle yükselemezsin. Böyle bir akşamda bunu yapamazsın."

Gözlerimin dolduğunu görünce, başımı kenara çevirip elimle sildim. Bu akşam bana her şey çok ağır geliyordu. Ömer'in davranışından sonra böyle bir şey yaşamak, böyle bir imayla baş başa kalmak beni de yıpratmıştı. Belki de böylesine ağır bir şey yaşarken yanımda sadece Demir olduğu için ve bir tek ona karşı bu kadar yükselebildiğimden dolayı bu hâldeydim.

İkimiz de birbirimize o an fazlaca yükselince ilk geri adım atan o oldu. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Öfkemin muhatabı sen değilsin aslında ama bu gece benim yaşadıklarım da öyle kolay değil. Seni böyle görmek, seni oradan öyle almak benim için de kolay değil." Burnumu çekince bana doğru yaklaştı ve hiç düşünmeden ellini saçlarımın arasına atıp, "Ahuşan," diyerek beni kendine doğru çekti. Alnım göğsüne, sol yanına düşünce iç çektim. "Özür dilerim," dedi. "Ama inan, benim için de kolay değil. Şu an yanından gidebilsem, seni şurada bırakabilsem onu öldürürüm. Onu öldürecek kadar büyük bir öfke taşırken içimde, senin yanında sakin kalmaya çalışmak, benim için hiç kolay değil. Kuracağım bir cümlenin sana ne hissettireceğini bilmeden konuşmak ve öylece beklemek benim için gerçekten kolay değil."

Parmak uçları, saçlarımın dibine birkaç dokunuş bırakınca sessizce bekledik. O an çok yıpranmış olmanın etkisiyle öylece kalsam da bunun iyi geldiğini de inkâr edemezdim.

"Anlıyorum bu arada seni," diye devam etti. "Haklıydın... Haklısın hissettiklerinde. Sana bunları hissettirmek istemezdim. Hele böyle bir gecenin üstüne... Anlıyorum seni. O an söyleyecek başka bir şeyim yoktu. İçeride biri olmadığını bilseydi, içeri girerdi. Mecburdum. Hadi girmedi diyelim. Beni gönderecekti Ahuşan oradan. Seni içeride bırakıp çıkmak zorunda kalacaktım. Ben çıktıktan sonra, sen o odada nasıl kalacaktın? Odaya girip girmeyeceklerini bile bilmiyorken seni orada nasıl bırakacaktım?"

Soru değildi bu, mecburiyetini dile getirmekti. Ondan sebep cevaplamadım. Susmayı seçtim. Onun az önce yaptığı gibi. "Sen daha birkaç saat önce bana, abim olanı biteni öğrenirse her şeyim kısıtlanır demedin mi? Hem yaşadığın durum ortaya çıkacaktı hem bu gece burada oluşun,

o odada oluşun. Biz bunları nasıl açıklayacaktık Ahuşan? Benim için inan dert değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana bir sikim yapabileceğinden değil. İzin vermem zaten ama şu an hissettiklerini engelleyemediğim gibi, o an hissettiklerini de engelleyemezdim. Sen ister hak ver, ister verme. Özür dilerim ama şimdi seni bir kıran olay, az önce ben müdahale etmeseydim bin kıracaktı. O yüzden, bu hissedeceklerini o an bilseydim bile, yine bunu yapmaktan çekinmeyecektim."

Herkes kendince haklıyken "Anlatabildim mi kendimi?" diye sordu, gözümün içine içine bakarak.

Kırık bir tebessüm hâkim oldu yüzümde. "Anlıyorum," dedim sadece. "Biraz fazla çıkıştım sanırım özür dilerim ama bunun sebebi, bu gece yaşadığım o durumun üstüne, böyle bir şeyle baş başa kalmamdan kaynaklıydı." Anlıyordu beni. Hep anlıyordu. Anlıyormuş gibi bakıyordu. "Neyse kapatalım mı? Ve ben şimdi gidebilir miyim artık?"

"Bir iki saate hava aydınlanacak zaten," dedi koltuklardan birine otururken. "Ondan sonra gidersin."

Bu saatte gidecek bir yerim yoktu zaten. Boş inatlarla kendimi tehlikeye atıp sokaklarda sabahlayacağıma, bir koltukta kıvrılmak daha mantıklı geldi. Tam çaprazındaki koltuğa oturdum. Garipti yan yana oturup konuşmamak. Bir süre sonra çakmağına uzandı. O, çakmağı elinde bir çarkı çevirir gibi çevirirken baktığım noktadan hiç çekmedim bakışlarımı. Onu görmüyorum sanıyordu ama belli belirsiz her hareketini gözlemleyebiliyordum. Bana bakıp sürekli kontrol etmesine kadar. Saate varacak kadar uzun dakikalar süren sessizlikte, olduğumuz yerde otururken uyuşan bacaklarımı, oturduğum koltuğa doğru topladığımda bunu bir bahane görmüş olacak ki "Bil diye söylüyorum," dedi. O an belli belirsiz gördüğüm o adama çevirdim bakışlarımı ve net olarak karşıma aldım. Parmaklarının arasında dönen o çakmak, daha çok strese sokmuş gibi bir hâle girmişti. "Yavuz'un söylediği gerçekti." Boş boş bakınca "Hiçbir kadın, bana ait bir şeyi taşımadı üstünde," dedi. "O tişörtü o niyetle çıkardıysan boşuna çıkarttın yani." Tekrar giyebilirsin der gibi bakıyordu. Hatta giyeyim diye can atıyor gibiydi. Belki de kırgınlığımın geçtiğini düşünecekti bu hareketimle. Aramızda bir sorun olmadığını, eskisi gibi olduğumuza ikna olacaktı.

Bil diye söylüyorum diye başladığından cümleye "Bilmek istemem," dedim sadece. Onun sınırları varsa ben o sınırların ötesine geçmek istemedim. Ötesine geçip yanına varmak istemedim.

O ise sormadım dercesine "Ben bil istedim," diye karşılık verse de "Neyse," dedi bozuntuya vermeden. "Nasıl istersen."

Birkaç dakikadır elinde dönen çakmak, işlevini yerine getirmek için sehpadan aldığı sigarasını ateşledikten sonra, yine bir köşeye fırlatılmıştı. İki saattir oturduğu yerde can sıkıntısından, gerginlikten iki metre öteye ittiği sehpayı tek bir hareketiyle yine dibine kadar çektiğinde küllüğe de erişti. Sabah ezanını işittik o an. Koca bir geceyi devirmiştik birlikte. Yine aramıza sessizlik girmişti ama bu sefer boş duvarı değil, onu izliyordum. Hâlâ çıplaktı ve bu, onu incelememe sebebiyet vermişti. Güzel bir vücudu vardı. Özellikle göğüs kasları epey dikkat çekiciydi. Yüzüme bakmadan sadece sigarasından nefeslendikçe şişen göğsünü izlemek, bir döngü gibiydi. Bazen birkaç saniye parmaklarıyla oynuyordu. O an, günlük hayatında da bu kadar hareketli miydi diye merak ettim. Gergin miydi yoksa hep mi böyleydi? Sonra bir şeyleri irdelemek, sorgulamak rahatsız edici gelince, haddime olmadığını düşündüğümden bakışlarımı üzerinden çektim.

Pencereden sızan güneş ışıkları odanın ortasına doğru vurmuş, sehpanın üstünde uçuşan toz birikintisini izlenir kılmıştı.

Ben bakmayı kesince sanki sıra ona gelmiş gibi, belirgin bir baş hareketiyle kendini bana çevirdi. Ben de ona karşılık verdim. Tutulmuş olan boynumu, elimle sıvazlarken parmaklarımın hareketini takip etti ve gözleri, kolumu boylu boyunca takip ettiği sırada yüz kaslarının da öfkeyle gerildiğine şahit oldum. Öyle dikkatli bakıyordu ve her bakışında hınçla dolup taşıyormuş gibi hissediyordum ki daha fazla dayanamayarak oturduğu koltuktan benim tarafıma doğru kaydı ve kolumu tutup, gözümün hizasına getirdi. Yeni görmüştüm.

Bileğim, Ömer'in beni çekiştirmesinden sebep kıpkırmızı iz oluşturmuştu. Yüksek ihtimalle sonradan da moraracaktı. "Bunu görüp sakin kalmamı bekliyorsun," dedi. "Bunu görüp susayım istiyorsun."

Kolumu elinin arasından kaçırıp bileğimi ovaladığımda, aslında onun da görmesini engellemekti niyetim. Çünkü anlıyordum ki Demir

durulmayacaktı. Gördüğü, hissettiği her an saklamaya çalıştığı o öfkesi, ayan beyan ortaya serilecekti.

Ben kolumu çekince bir anda ayaklanıp, telefonunu eline alarak odanın içinde delirmiş gibi volta atmaya devam etti. Sabaha karşıydı ama hiç tereddüt etmeden telefon etmekten çekinmedi. Karşı taraf da buna çok kısa bir sürede cevap verdi. "Yok mu bir haber?" diye sordu Demir direkt. O an anlamıştım ki bu telefon konuşmasını çok daha öncesinde yapmıştı ve şimdi sonuçlarına ulaşmaya çalışıyordu.

"Nereye girdi oğlum bu herif?" diye sordu, öfkesi katbekat artarken. Şakaklarıma giren o ağrıyla Ömer'i aradığını anlamıştım. "Tamam, bakının siz," dedi çok uzatmadan ve telefonu kapattığında "Gerçekten mi?" diye sordum. "Gerçekten, biz ne konuştuk az önce?"

"Sen konuştun," diye karşılık verdi ellerini iki yana açarak. "Sen konuştun, ben onaylamadım seni."

Ters ters bakışlarımı üzerinde tutup "Durmayacaksın yani?" diye sorunca, bana doğru adımlamaktan çekinmemiş, hatta çok daha fazlasını yaparak üzerime doğru eğilmişti. İz kalan bileğimi tutup varlığını kendine de bana da bir kez daha kanıtladıktan sonra "Buna sebep olanın, sebebi olmadan durmayacağım!" dedi net bir ifadeyle.

O an, merhametten yoksun olan gözlerini gördüm sadece. Bir de az önce dikkat çeken o göğsü, hemen önümde yükselip duruyordu ve bu, nefesimin tıkanmasına sebebiyet veriyordu. Üstelik aklımdakiler de dağılıp gidiyordu. Konuşmam veya üzerine gitmem, onu daha da harlamaktan öte gitmiyordu. Güneşin tenime düşmesiyle elini bileğimden çekmeden yakınlığımızın getirisiyle yutkundu ve az önceki ifadesi saniyeler içinde yok olup, ses tonu sakinleşti. "Çok farklısın," dedi tespitte bulunur gibi.

"Nasıl?" diye şaşkınlıkla karşılık verdiğimde "Bazen çok büyük şeylere tepki vermeyip sorgulamadan, karşılık vermeden üstünü kapatıyorsun ama bazen de böyle ne bileyim..." dedi az önceki çıkışıma yakınır gibi. "Neye nasıl yaklaşacağını kestiremiyorum. Abine verdiğim tepkiye karşı... Hele Ömer'e yapmak istediklerime karşı... Hak ediyor, sen de biliyorsun." Mecburdum diyordu sanırım ve sen, o mecburiyeti anlayabilecekken neden bu kadar çıkıştın ve bana bu yükü bıraktın di-

yordu. İmasına karşılık, kırgınlığımı yok saymayışımın, ona dert olduğunu her bir kelimesinde hissediyordum.

Sıklıkla bize geldiğinden abimin, babamın söylediği bazı sözlerine cevap vermeyişimle kıyaslamıştı sanırım bu gece.

"Her hak edene, hak ettiği cezayı biz mi vereceğiz?"

Parmakları bileğimdeki o izi belli belirsiz okşadı, geçsin, silinsin, benden gitsin ister gibi. "Elbette hayır. Ben sana seçenek sundum," dedi üste çıkmaya çalışır gibi. "Şikâyetçi ol, gereken yerler versin cezasını. Ben de bununla uğraşayım dedim."

Derin bir nefes aldıktan sonra "Diğer söylediğine gelince de..." dedim geçiştirir gibi. Ben geçiştirdim de o geçiştirdi mi orası muallaktaydı. "Her şeyin üstü kapatılmıyor her zaman. Anlayana anlatılır üstelik. Bazen kendini açıklamak, savunmaya geçmek, içini açmak boşa nefesini tüketmek gibi. Anlamayana, anlamak istemeyene anlatılmaz."

Sıkıntılı bir nefesle oturduğum yerden kalktığımda, o da geri çekilmek durumunda kaldı. Attığım her bir adımı, ağzımdan çıkan her bir kelimeyi çok önemli bir konuşmayı dinliyor ve çıkarımlar yapmak istiyor gibi dinliyor, izliyordu. Belki de bir noktadan yakalamak, gizli bir detayı fark edip oraya yoğunlaşmak istiyordu. Koltuğun kenarından kapıya doğru yöneldiğimde, hava çoktan aydınlanmış ve gitme vakti gelmişti. "Ben gitsem iyi olacak."

"Bekle," dedi tekrar adımlarını daha büyük atıp, kendi odasına ulaşırken. "Birlikte çıkalım."

Kapıyı aralamak istedim, kilitli olduğunu fark ettim. Bekle dediği hâlde beklemediğim için, yüzüme bunu vururcasına bakarken, kapının kilidini birkaç kez çevirdi ve kapı açıldı. O an ise benim dikkat ettiğim çok başka bir şey oldu. Duraksamama, hatta olduğum yere sabitlenmeme sebebiyet verdi. Üzerinde kendi gömleği değil, benim üzerimden çıkarıp attığım siyah tişört vardı. Bilinçli bir şey miydi yoksa eline ilk o gelince alıp üzerine mi geçirmişti bilmem ama o detayı fark ettiğimi anlamış gibi, görüş alanımdan çıkarken "Hadi," dedi bana da. "Çıkalım."

"Üzerindeki..." deyince kaçamayacağını anlamış olacak ki "Çıkarıp attığın benim tişörtüm," diye vurguladı, yüzüme bakmadan. "İzin mi almalıydım giyerken?"

Nasıl böyle olabiliyordu, anlam veremiyordum. Güya nezaketen bana soruyordu gibi ama bir o kadar da hesap mı vereceğim havasındaydı. Böyle ters mi, soğuk mu, nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir tonda konuşunca bir şey diyemedim ve başımı iki yana sallayarak "Hayır," dedim sadece.

Kapının dışına çıktı ve çekmek için beni beklerken "Çıkalım artık," dedi sabırsızca, bitsin gitsin ister gibi.

Sorgulamayı bırakıp başımı salladım ve önde ben, arkamda o, bize ev sahipliği yapan ve hiç unutamayacağım o kapının ardına kilit vurarak çıktık.

Sabahın çok erken saatleri olduğundan beraber yürüdük Mehtap'ın evine kadar. O beni bırakmadan gitmedi, ben de gitsin diye aksi bir ifade kullanmadım. Mehtapların evine yaklaştığımızda "Giderim bundan sonrasını," dedim. O an ikimiz de durduk ve ben bütün gece bana ev sahipliği yapmasını, yardım etmesini yok saymayarak "Teşekkür ederim her şey için," dedim.

O ise bu teşekkürü yabancılamış, sanki olması gereken zaten buymuş gibi kulak arkası etmişti. "Ben bir şeyleri gizlemen, saklaman, çekinmen gereken kişi değilim. O yüzden bir şey olduğunda, arayacağın ilk kişi olmayı da dün akşamdan sonra izninle hak görüyorum kendime."

Dudaklarımı birbirine bastırıp hafif bir tebessümle başımı belli belirsiz salladıktan sonra arkamı dönmüştüm ki "Ahuşan," diye seslendi. Omzumun üstünden ona doğru baktım ve bir adım atıp elini saçlarıma doğru uzattı. Büyükçe bir tutamı alıp önüme düşürürken, parmağı başımdaki yara bandına, daha doğrusu altındaki yaraya baskı uygulayınca, orayı örttüğünü anlamış, garipser bakışlarımı normalleştirmiştim. O da düzelttikten sonra "Dikkat et," diyerek geri çekilmişti. Eş zamanlı ters yönlerde atmıştık adımlarımızı ama sokağın sessizliğinden sebep, onun adımlarının benimkinin aksine daha yavaş olduğunu hissedebiliyordum. Ben Mehtaplara girene kadar da böyle devam etti.

Kapıya geldiğimde zile basmakta fazlasıyla çekinmiştim ki mutfak camından beni gören Mehtap, önce hızlıca cama doğru atılıp "Ahuşan," dedi heyecanla. "İyi misin?"

Ben kapıda, o mutfak camında oluşunu idrak ettikten birkaç saniye sonra "Bekle bekle," diyerek camı kapattı ve saniyeler içinde kapıyı

açtı. "Geç geç," dedi kolumdan tutup, beni içeri çekerek. Kapıyı kapatmadan hemen önce son gördüğüm, Demir'in hâlâ uzaklaşmamış olduğuydu. Şimdiye elli kere eve varmış olması gerekirken çok yakın bir mesafe katetmişti bu sürede.

Kapı kapatıldıktan sonra da tereddütle içeri doğru bakarken "Annenler..." dedim ama "He, onlar yok," dedi beni odasına doğru çekerek. "Pazara gittiler sabah erkenden."

Derin bir nefes aldım. Çünkü sabahın bu saatinde, bu kıyafetle burada oluşumu nasıl izah ederdim bilmiyordum. Merak ve endişe dolu ifadeyle "Ahuşan, ne oldu dün gece?" diye sordu. Hemen ardından ben, "Önce bana kıyafet verir misin?" diye sordum.

Bir an önce üzerimdekilerden kurtulmam gerekiyordu. O dolaba doğru yöneldiğinde "Ömer dün gece beni bir şeylere zorladı Mehtap," dedim.

Elinde tişörtle dehşetle açılmış gözleri bana döndü önce. "Derken?" diye sordu, yüksek bir çıkışla. "Demir abi, bana dün gece önemli bir şeyin olmadığını söyleyip geçiştirmişti. Aklım sende kaldı ama öyle telaşlı götürünce de durup uzun uzun sorgulayamadım. Bütün gece seni bekledim durdum. Ahuşan, bir şey mi yaptı sana?"

Saniyeler içinde yanımda bitmiş, ellerimi tutar hâle gelmişti. Gözlerindeki korkuyla aksini söyleyeyim ister gibi bana bakarken, başımı iki yana sallayıp "Hayır," dedim. "Sadece bir yere götürmek için zorladı. Kendinde değildi zaten. Sonra Demir abi geldi."

Bana git dediği için suçu kendinde de arıyordu sanki ve ben öyle hissetmesin istediğimden, olayı en düz ve sorunsuz hâliyle anlatmaya çalıştım. Uzun uzun anlattım.

"Ya gelmeseydi Ahuşan..." dedi gözleri bir noktada dalıp, tişörtü bana uzatırken. "Ya orada olmasaydı..." Sonra bu söylediklerinin, iyi bir sonuç doğurmayacağını bildiğinden "Aman, neyse ki geçip gitti!" dedi bana kötü hissettirmesin ister gibi. Dolaba yönelip bir tayt uzattı bana ve "İyisin ya, ona bakalım şimdi. O da elbet bunun cezasını ödeyecektir."

"Öyle bir şey olmayacak Mehtap," dedim üstümdekileri çıkarıp, verdiklerini giyerken. Yanında giyinip soyunmaktan çekinmiyordum.

"Ben bundan kimseye bahsetmeyeceğim çünkü. Hele bizimkilere..." dedim kati surette hayır dercesine. "Asla!"

Mehtap'ın yüzünde ise hiç ciddiye almış bir ifade yoktu. "Sen bu dediğine inanıyor musun? O sana dün geceyi yaşattıktan sonra, rahat rahat gezebilecek mi? Demir abi onu öylece bırakacak mı?"

Yüzünde bundan zevk alır gibi bir ifadeyle yatağa oturduğunda "Söylemeyecek bizimkilere," dedim. "Konuştuk biz."

Mehtap omuz silkerken "Ben söyleyecek demedim ki zaten," dedi kelime oyunu yaparak. "Birilerine şikâyet etmeye ihtiyacı olmayacak kadar kendinden ve gücünden emin bir bey."

Kıkırdadı.

"Mehtap," diyerek gözlerimi irileştirdiğimde, çıkardığım elbiseyi eline tutuşturarak "At şunu Allah aşkına!" dedim. "Daha fazla görmek istemiyorum." Eve götürmem de fazlasıyla sakıncalıydı zaten. Abim dün gece eline aldığı elbise olduğunu anlarsa çok karışırdı ortalık.

Sorgulamadan elimdeki elbiseyi aldı ve gidip hemen atmak yerine arkasına koydu. "Neden dün gece gelmedin buraya? O kadar bekledim seni."

Yanına oturunca yumuşacık yatakta fazlasıyla yorgun hissediyordum kendimi. "Geç olmuştu saat. Gelecektim aslında ama numaran ezberimde yoktu. Demir abide de numaran yokmuş, arayamadım seni. O saatte de nasıl kapıyı çalacaktım? Mecbur kaldım ben de."

"Nasıl?" diye sordu şaşırmış gibi. "Tamam bende de numarası yok ama ben ona sosyal medya üzerinden yazdım. Ben bekliyorum, ne zaman gelebilirse gelsin dedim."

Sadece şaşıran o olmamış, duyduğum bu bilgi karşısında ben de şaşırmıştım. Çünkü bana böyle bir şey söylememişti. "Belki..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. "Belki görmemiştir. O an büyük bir şoktaydık çünkü ikimiz de."

Mehtap ise benim gibi bakamadı olaya. "Ya da belki görmek istememiştir," diyerek gülünce, imasına dehşetle bakarak karşılık verdim. "Mehtap! Saçmalama!"

"Neden saçmalayayım?" diye sordu, normal bir şeymiş gibi. "İlik gibi adam, bebek gibi kadınsın. Senden etkilenmesi, senin de ondan etkilenmen falan normal şeyler bunlar. Hatta bence çok isabetli bile olabilir."

Az önce rahat olan o yatak oldukça rahatsız gelmiş, batmaya başlamıştı. "Saçmalıyorsun Mehtap gerçekten!" Bu yeterli bir bahane değilmiş gibi, kendimi açıklama girişimine girmiştim. "Biz öyle yetişmedik. Abimden farkı yok onun benim için," dedim dün gece Demir'in söylediklerinin aksine.

O kendisinin bir kardeşe ihtiyacı olmadığını, benim de Kenan'dan başka bir abiye ihtiyacım olmadığını belirtmişti. Haklıydı da. Saygının getirisiydi adının yanına eklediğim sıfat ama ben de böyle olmadığının bilincindeydim. Sadece şu an bunu Mehtap'a söylemek, düşündüklerini daha da harlamak demekti. Öyle bir şey yoktu, olamazdı.

Kendisi en doğru talibini bulup evlenmek üzerine kurduğu hayat planında beni de öyle görmek istiyor olabilirdi ama benim önceliklerim farklıydı.

"Ben gidiyorum zaten," dedim bir anda ayaklanarak. Sıcak basmış, konudan sebep daha da harlanmıştı. "Evdekilerin daha fazla dikkatini çekmesin." Kapıya doğru ilerlerken Demir abinin, bana o mesajı söylemediği detayı; onu hülyalı bakışlara, uçsuz bucaksız hayallere götürmüş olmalı ki yüzüne yansıttığı o ifadeyle gülümseyerek peşime takılmıştı. "Kimseye de bir şey söyleme," diye ekledikten sonra, çantamı aldım ve dış kapıya gidip ayakkabılarımı giydim.

"Ben söylemem de," dedi kapıya yaslanıp, hâlâ gülerken. "Sen benim söylediklerimi dinle."

"Mehtap..." diye göz devirirken, el sallayıp hızlıca evin yolunu tuttum.

Eve vardığımda annem çoktan kalkmış, kahvaltı sofrasını kurmuştu bile. Kapıyı açıp girerken, sanki her şey yüzümden okunuyormuş gibi bir gerginlik vardı üzerimde. Yaralarımı, saçımla nasıl saklayacağımı bilemedim. Daha her şey çok tazeyken saklama çabasında da zorlanıyordum. Üstelik bir de dehşet bir yorgunluk vardı üzerimde. Bütün gece uyumamış olmanın etkisiyle bulduğum ilk yere sızacak gibiydim.

İçeri girdiğimde "Ahuşan," diye seslendi annem salondan ve "Benim," diye bağırdım. Kalbim hızını arttırmıştı korkudan. Tekrar tekrar üstümü başımı kontrol ettikten sonra, salona doğru geçtim. Babaannem sofranın başında, annem çayları doldururken evin kalanı henüz teşrif

etmemişti. Kapı eşiğinde öylece bakakalmamın tek sebebi, onlardan bir şey beklemekti. Yakalandın, dün gece ne oldu diye hesap sorabilirlerdi mesela. Çünkü her şeyi açık ediyormuşum gibi hissediyordum.

Ama öyle olmadı. Hatta annem "Ne bakıyorsun kızım, geçsene," deyince rahat bir nefes alıp "Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben çıkıp uyuyacağım."

Annem bunu hiç yadırgamadı. Aksine "Tabii bütün gece uyumazsanız eve gelir gelmez yatağına koşarsın," dedi.

İnkâr etmedim. Böyle bilmesi işime geldiğinden "Size afiyet olsun," diyerek ayrılıyordum ki merdivenlerin başında "Ahuşan," diye seslendi annem. Yine nefesim boğazıma tıkandı ama neyse ki korktuğum gibi olmadı.

"Çok yatma," dedi sadece. "Akşama Müjgan yemeğe gelecekmiş, hazırlık yaparız."

"Tamam," diye bağırdıktan sonra, merdivenleri hızlıca çıktım. Odama girmenin rahatlığıyla derin bir nefes alırken önce bir duşa girdim, ardından derin bir uykuya geçtim. Uyuyunca geçsin istedim. Her şeyin bir kâbus olmasını diledim. Başıma, başımıza geleceklerden bihaber, derin bir uykuya daldım.

Üst üste arandığım için uyandım. En son duyduğum arama sesi, derinlerden gelince ve kesilince anca açabilmiştim gözümü. Elime telefonu aldığımda, Demir abiden bir sürü arama ve mesaj vardı. Ayaklanıp esnerken odadan çıktım ve bir yandan mesajları okurken, bir yandan merdivenleri inmeye başladım.

Mesaj: *Nasıl oldun?*

Mesaj: *Ömer aradı mı?*

Mesaj: *Merak ettim seni.*

Mesaj: *Ahuşan, gerçekten yapacak mısın bunu?*

Mesaj: *Tavır mı alacaksın bana dün geceden sebep?*

Mesaj: *Yani bir iyiyim demek bu kadar zor olmamalı. Kaç saattir cevap bekliyorum.*

Mesaj: *Bu mu yani Ahuşan?*

Mesaj: *Ahu?*

Öğlenden şu saate kadar atılmış bir sürü mesaj vardı ve bir dünya arama. Hepsi de ona aitti. Daha okuyamadığım sürüsüyle mesajı tek tek

açarken saate baktım. Resmen akşamüstü olmuştu ve ben sabahtan beri deliksiz uyuyordum. Şaşırtıcıydı çünkü kimse tarafından uyandırılmamıştım. Sebebini öğrenmek için mutfağa gidiyordum ki kapının sesiyle yönüm değişti.

Annem ve Meyra mutfakta hummalı bir hazırlıkla meşgulken esneyerek "Baktım ben," dedim ve bir elimde telefon, kapıya doğru ilerledim. Saçım başım dağılmış, esnemekten çenem ağrımış bir şekilde kapıyı açtığımda göreceğim kişinin Demir olmasını hiç beklemiyordum. O ise karşısında beni görmekle büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş gibi gözüküyordu.

O an kaşlarım çatılmış, panikle içerisini kontrol ederken hiç vakit kaybetmeden, benim sormam gerekirken "Derdin ne?" diye sordu.

"Anlamadım," dedim.

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi sinirle. "Çocuk gibi tavır mı yapacaksın? Bir iyiyim demek bu kadar zor olmamalı."

Sesinin tonuna o kadar dikkat etmiyordu ki biri duyacak diye ödüm koptu. "Biraz sessiz olursan," dedim kapının bir adım dışına adımlayıp, kaşlarımı çatarak. "Uyuyordum bütün gün. Şimdi gördüm mesajlarını da aramalarını da." Tekrar içerisini kontrol edip ona döndüğümde "Bunun için mi geldin?" diye sordum. "Bunun için mi kapının önünde canını almışım gibi, biri duyacakmış, duymayacakmış önemsemeden bana hesap soruyorsun?"

"Evet," dedi tam üstüne basmışım gibi sıkıntıyla. "Canımı aldın çünkü Ahuşan!"

Sustuk cümlesi karşısında. Garipsedik belki biraz.

Sonra o, toparlamak ister gibi devam etti. "Nereden bileyim ben senin uyuduğunu! Elli kere aradım, mesaj attım," dedi hâlâ rahatlayamamış gibi. "Aklım çıktı sabahtan beri sana ulaşamayınca. O kadar zor olmamalı uyumadan önce bir mesaj atıp, iyi olduğunu söylemek."

Tam ağzımı açacaktım ki abimin sesini işittim "Ooo, Demir'im!" dedi ve geri çekilmek durumunda kaldım. Bir iki adım geri çekilip, kapıyı ardına kadar açarken abimin yüzünde bir gülümseme vardı. Bu, imalı bir gülümsemeydi ve dün geceye ithafen sanırım "Hayırlı işler, bol si..." dedi ve ben bu bel altı sohbete eşlik etmek istemediğim için, hiçbir şey demeden oradan uzaklaştım.

"Ben seni bir sikeceğim!" dedi Demir geri çekilmemin etkisinden öfkeyle sözünü keserek. Omzumun üstünden ona doğru baktığımda göz göze geldik ve sonra o, aksi bir tavırla abime doğru döndü.

Tabii abim bu çıkışına pek anlam veremedi. "Ne dedim ya!" dedi bir de yüzsüzce.

"Hadi abi, hadi!" dedi Demir, ben gidince tahammülü kalmamış gibi. "Fena asabım bozuk zaten, çekemeyeceğim bir de seni."

"Oğlum sen geldin ya?" dedi abim, kendince bir mantığa oturtmaya çalışırken. "Niye gidiyorsun şimdi?"

Kendisi bu konuda usta olduğundan mı bilinmez, hiç düşünmeden "Yengem, Ahu'ya bir şey ilet dedi, geçerken onu söyledim. Gül cemalini de görünce hiç özlemediğimi fark ettim, gidiyorum," diye karşılık verdi.

Hatta daha da ısrar etmemesi için muhtemelen barut gibi geldi, barut gibi gitti kapıdan. Abim peşine kapıyı kapattığında bana bakarak "Bu da bir değişik!" dedi sanki kendisi çok normalmiş gibi.

Yüzüne bakınca dün gece Müjgan ile ikisini anımsadım ve kusmamak için zor durdum. Artık yüzüne nasıl baktıysam "Ne bakıyorsun kızım?" deyince kendime geldim ve cevap vermeye bile lüzum görmeyerek mutfağa geçtim. Çok garipti. Ben her seferinde abime baktıkça bunu mu hatırlayacaktım? Hatırlamak istemezdim.

"Uyandırılmamamı neye borçluyum?" diye sordum mutfağa geçince.

Meyra iki eliyle kendini işaret ederek yüzüne belirgin bir gülümseme yerleştirdi. Kız kardeş, kesinlikle müthiş bir şeydi. Tek kolumla sarılıp "Teşekkür ederim," derken "Etme," diye karşılık verdi. "Bu akşam ve yarın, evde hiçbir şeye elimi sürmeyi düşünmüyorum. Hepsini sen yapacaksın."

Bu, hiç adil bir şey değildi. Düşmanın düşmana yapmadığını, kardeş kardeşe yapıyordu. Sarıldığım kolumu hızlıca çekerek "Yok ya!" dedim. "Akşam tamam da yarını da bana kilitleyemezsin."

Umarsızca omuz silkerken "Ay hadi kavga etmeyin!" dedi annem. "Ahuşan, sen git sofrayı kur. Gelir birazdan Müjgan."

Onlar salata ve yemeklerin son aşamalarıyla uğraşırken ben sofrayı kurduktan sonra, üstümü değiştirmek için odaya çıktım. Çok geçmeden de kapım, hiç çalınmadan Meyra tarafından açıldı. Böyle dan diye

girmesini hiç beklemediğimden şaşırdım ama o direkt olarak kendini açıkladı.

"Ne oldu sana dün gece?" diye sorunca elim ayağım titrer hâle geldi.

Önce ne bildiğini okumaya çalıştım gözlerinden, başaramayınca "Ne olmuş ki?" diye sordum. "Bir şey olmadı."

Titrek kelimelerim bile yalan söylüyorum diye bağırırken saklamaya çalıştığım o yarayı açtı ve "Bu mu olmamış hâli?" diye sordu. Sonra bileğimi tutup Ömer'in parmak izlerini gösterdi. Ardından saçımın arasına saklı yarayı... "Bu mu?"

Sessizce bakınca "Abla, sana bunu kim yaptı?" diye sordu. "Sen söylemezsen ben evi ayağa kaldıracağım." Meyra onları nasıl görmüştü, ne ara görmüştü bilmiyorum ama sesi oldukça sinirli çıkarken karşımda kardeşim varmış gibi hissetmedim. O an o kadar büyüdü ki gözümde, o kadar arkamda hissettim ki, o kadar iyi geldi ki aileden birinin desteğini hissetmek...

"Meyra," deyip ne diyeceğimi düşünürken "Bana yalan konuşma," dedi.

Zaten bundan kaçışım olmadığını anladığımda her şeyi tane tane anlattım.

"Nasıl yapabilir ya bunu?" diye sordu, deliye dönmüş gibi ortada dolanırken. "Sen bir de bu adamı seviyordun!"

En çok kendime mahcuptum zaten. Onu sevmek isteyen kalbime küstürmüştü beni.

Son söylediğine bir cevap veremezken "Demir abi," diye sordu, odanın içinde deliye dönmüş gibi ilerlerken. "Demir abi bir şey yapmadı mı?"

"Bir şey yapacak fırsatı yoktu zaten Meyra," dedim bezmiş bir solukla alnımı sıvazlayarak. "Demir geldiğinde o çoktan kaçmıştı. Sonra da sordurmuş ama bir yerden çıkmadı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Gruplardan falan da çıkmış dün gece. Beni de engellemiş." Meyra hafızasını yoklar gibi durunca "Ayrıca kimse de bir şey yapmayacak," diyerek ayaklandım ve "Sen de kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin," diye oldukça net bir ifadeyle uyardım.

"Ben..." dedi Meyra, yerde bir noktaya dalmış gibi. "Ben bugün dışarı çıktığımda dönerken gördüm onu."

Hafızasını tekrar yoklarken bir transa girmiş gibiydi ve netliğinden emin olmak istiyordu. Onu görmüş olması bile tenimde soğuk bir ürpertinin gezmesine sebep oldu. "Nerede?" diye sordum ama o an annem "Ahuşan! Meyra!" diye seslendi. Hem de defalarca. "Müjgan geldi kızım. Hadi gelin."

O kadar çok seslendi ki Meyra ile bu tatsız muhabbeti sonlandırmak için de bahane gibi oldu. "Gördüysen gördün, bırak, boş ver!" dedim kapatmak için. "Bir daha görürsen yolunu değiştir. Hadi gel, inelim."

Koluna dokunup peşimden çekmek istedim ama o hiç beni duymuyormuş gibi "İn sen," dedi. "Geliyorum ben şimdi." Yüzüne belirgin bir süre bakınca "İn!" dedi yüksek bir sesle azarlar gibi. "Geliyorum dedim."

Isrardan hiç hoşlanmıyordu. Annem onuncu kez seslendiği için, ben de daha fazla üstüne gitmeden aşağıya indim. Müjgan ile o an sarılıp selamlaşırken oldukça tuhaf hissettim kendimi.

Dün gece bana sadece kendimle ilgili değil, onlarla ilgili de travma bırakmıştı. Seviyordum Müjgan'ı ama dün gece duyduklarımdan sonra, sürekli zihnimde yankılanan sesleri atamıyordum. Müjgan'ın inlemeleri çınlıyordu kulaklarımda.

"Dün akşam göremedim seni," dedi abimin masaya yönlendirmesiyle. Herkesle birlikte ben de sofraya oturunca bakışların da üstümde gezindiğine şahit oldum.

"Kolyen ne kadar güzelmiş," dedi Müjgan.

O an hızlıca elim kolyeyi buldu. İlk kez, anlamı olan bir hediye almıştım birinden. Fakat aldığım kişi yanlış anlaşılacak biri olduğu için tedirgin de olmuştum. Avucumun içine saklayıp "Teşekkür ederim," derken kıyafetimin içine doğru sakladım ve ilk konuya geri döndüm.

"Midem rahatsızlandı biraz," dedim bozuntuya vermemeye çalışarak. "Mehtap ile erken kalktık. Göremedim o güzel teklifi." Yüzümde sahte bir tebessümle abimle ikisine bakarken onlar gayet mutlu bir çift gibi duruyorlardı.

"Ben gönderirim sana, merak etme," dedi Müjgan gülümseyerek. Elini, abimin elinin üstüne koyduğunda babama doğru baktım. Sofrada en sessiziydi. Böyle şeyleri evlenmeden önce hiç tasvip etmezken Müjgan'a bir şey diyemediği için, görmezlikten geliyordu.

"Merakla bekliyorum," dedim sahte bir ilgiyle. Yoksa abim tarafından düzmece olan bir evlilik teklifini izlemeye çok da meraklı değildim. Gerçi o diz çöküşünü, öküz olduğunu düşündüğüm abimin, evlenme teklifi ederken hangi cümleleri kullandığını da o anlık merak etmemiştim desem yalan olurdu.

Biz yemeğe başladıktan kısa bir süre sonra Meyra da aşağıya inip yanıma oturduğunda, sofrada kısa bir sohbet gerçekleşti. Meyra'mn okulu, benim sınava hazırlık sürecim derken aslında konuyu kız isteme mevzusuna getirmeye çalıştıklarını biliyordum. Dün akşam o teklifi ettiyse abim, yakın zamanda bir evlilik düşünmelerinden sebepti, emindim.

Annem "Annenler nasıl kızım?" diye sorduğunda, telefonuma bir bildirim düştü. Yine Demir'dir diye düşünmüştüm aslında. Hatta o yüzden direkt telefonu elime almıştım. Cevap vermezsem yine gelir diye endişe ettiğimden.

Ama öyle olmadı. Mesajı atan Mehtap'tı ve ben okudukça kan ter içinde kaldım.

Mehtap: *Demir abi, Ömer'i bulmuş. Eski top sahasının oradaki barakada kalmış dün akşam. Bakkala diye çıkmıştım, çocuklar konuşurken duydum. Orada oynuyorlarmış, Demir abi hepsini yollamış.*

Birkaç saniye aklım durdu gibi hissettim. Bana bir seçim şansı verdiğini söylemişti. Eğer yapmazsam kendi adaletini kendi sağlayacağından bahsetmişti. Bunlar düşünce zihnime, olduğum yer dar geldi. Sonra nasıl buldu diye düşünürken, Meyra'nın, Müjgan'a cevap vermesiyle dank etti beynime ve bir hışımla kendimi Meyra'ya çevirirken "Sen ne yaptın?" diye sordum, dişlerimin arasından belli etmemeye çalışarak. "Demir'e, Ömer'in yerini mi söyledin?"

Hiç inkâr etme gereği bile duymadı. "Söyledim," dedi. İyi bok yedin diyesim geldi. "Avukat o. Ondan yardım istemeyeceğiz de kimden isteyeceğiz? Çeksin cezasını."

Ağzımı açacak gibi oldum, kime neyi anlatacağım ki deyip vazgeçtim. Yüreğim sıkışıp, olduğum yer dar gelirken, aklımda dönenlerle aniden ayaklandım; hiçbir şey demeden, herkesin dikkatini çekecek şekilde. Sonra da zaten olan oldu deyip "Benim çıkmam lazım," dedim aniden. Körle yatan şaşı kalkıyormuş. Bir gecede Demir'den bulaşmış

olsa gerek, "Şarj aleti," dedim amatör bir yalanla. "Mehtap'ta şarj aletimi unuttum. Onu alıp geleceğim."

Bir şey demelerini bile beklemeden, sandalyemi itip çıkarken "Kızım sırası mı?" dedi annem tatlı bir dille. O tatlı dilin altında yatan imayı gayet hissedebiliyordum ama anladığımı hiç belli etmeden "Hemen geliyorum," deyip hızlıca kaçtım, kaçmak zorunda kaldım. Bilirken, onca söylediğinden sonra, böyle oturup bekleyemezdim.

Yol boyunca koşar adım hatta bazen koşarak ilerlerken, kaç kere onu aradım sayamadım. Açmadı. Telefon çaldı, çaldı, açan olmadı. Oraya varana kadar döktüğüm ecel terlerini bir ben, bir Allah biliyordu. Yolda ilerlerken, bir araba beni görünce ani frenle durdu ve içinden Harun abi, "Demir'e mi?" diye sordu.

Başımı nefes nefese salladığımda, kapıyı açmamı bile beklemeden kendi açtı ve "Atla," dedi telaşla.

Beni görünce garipsememişti, sormamıştı. Muhtemelen her şeyi biliyordu. Ben de bir şey deme ihtiyacı hissetmeden arabaya bindim ve yine hızlıca yol aldık. Kararmaya duran hava bir de bozmuştu ve iyice kasvete bürünmüştüm.

Gittiğimiz yol bitmek bilmiyordu sanki. "Sen nereden haber aldın abi?" diye sorduğumda telefonuyla uğraşıyordu ve "Yavuz yanında," dedi. Bunu duyunca kısa bir an içim rahatlar gibi oldu. En azından Yavuz abi onu durdurur sandım ama bu iyi hissetme hâli de birkaç saniye sürdü. Çünkü birkaç saniye sonra Harun abinin telefonundan, Yavuz abinin sesi duyuldu.

"Çıkmıyor abi ya!" dediğinde yolda olan bakışlarım, telefona çevrildi. "Kilitlemiş kapıyı. Transa girmiş gibi, herif duymuyor beni! Açmıyor kapıyı!"

"Oğlum bir delilik yapmasın, söyle geliyoruz biz zaten şimdi. Ahuşan da yanımda," deyince bana doğru baktı. Yanımda derken bile tereddütle söyledi bunu.

"Duysa beni..." diye karşılık verdi Yavuz abi sıkıntıyla. O an istemsizce elim bileğime gitti. Ömer'in parmak izlerinin olduğu ve Demir'in görünce delirdiği o izlere. "Demin bir şeyler mi gördü telefonunda, anlamadım, iyice delirdi!"

Yavuz abinin de ona ulaşamadığını öğrenince aklımı oynatacak gibi oldum. "Tamam, geliyoruz biz," dedi Harun abi, uzaktan bir şey yapamayacağını anlamış olacak ki. Telefonu kapattığında stresle arkama yaslandım ve tırnaklarımı kemirmeye başladım.

"Ahuşan, niye şikâyetçi olmam diye tutturdun?" diye sordu Harun abi de suçlusu benmişim gibi. Sorusuyla bile vicdan yükü bindi omuzlarıma. Ben bunu nasıl anlatırım bilemedim ama bir gecede on yıl yaşlanmış gibi hissettim. Sorduğu soruyla da her şeyi öğrendiğini anladım. İpler artık iyice kopma noktasına gelmişti. Ben kapansın gitsin, unutulsun isterken kıyametin kopması çok yakındı.

Cevap veremeden, dışarı doğru bakarak şakaklarımı ovaladım ve Harun abi de üstelemedi. Oldukça tenhada kalan top sahasına vardığımızda, barakanın kapısının önünde Yavuz abiyi gördük önce. Arabadan eş zamanlı olarak inince ikimiz de barakanın yolunu tuttuk. O benden önce varırken engebeli olan o arazide, barakaya varana kadar ayaklarım kesildi gibi hissettim.

"Çıkmıyor mu?" diye sordu Harun abi, daha adımları erişmeden önce.

"Yok," dediğinde, Harun abi birkaç kez kapıya vurup "Demir!" diye seslendi ama bir karşılık göremedi. İçeriden gelen bağırma sesleri, yürek hoplatan cinstendi.

"Kimsin lan sen?" diye bağırdı Demir abi içeriden. "Sen kimsin de beni tehdit ediyorsun?" Demir'in sesi oldukça güçlü gelirken diğer gelen ses cılızdı ve hiçbir şey duyulmuyordu. "Yap!" dedi damarına basar gibi. "Yapmazsan adam değilsin!" Peşine Ömer'in bağırışları duyuldu. Harun abi, kaç kez kapıya vurdu seslendi ama yine de kendini duyuramadı.

Onlar kendini duyuramadıkça ben daha da çıkmaza giriyormuşuz gibi hissediyordum.

Sonra Ömer ne dedi bilmiyorum ama "Ahu'nun..." dedi tane tane. "Adını... Bir daha... Duyarsam..."

Kapıyı açtıramadığımızdan ve bu cümlenin gerisinin de Ömer'e inecek bir darbe olacağını hissettiğimde "Demir!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Geriye doğru adımlayıp tekrar "Buradayım!" diye bağırdım.

Sonra sesler kesildi. İçeriden gelen sesler, bıçak gibi kesildi. İçimden duymuş ve durmuş olsun diye dua ederken korku dolu gözlerle ba-

rakaya doğru baktım ve birkaç saniye sonra onu gördüm. Kapıyı araladı ve görüş alanına sadece beni sokup bir tek beni muhatap aldı.

"Ahuşan," dedi önce şaşırmış gibi. Birkaç saniye süren o şaşkınlığın peşine, ters bakışlarını Harun abi ve Yavuz abiye çevirerek "Kim dedi oğlum size Ahu'yu buraya getirin?" diye sordu. Sormadı, azarladı.

Hemen peşine de adımlarını hızlıca bana yönlendirdi ve hiçbir göz teması kurmadan kolumdan tutarak, muhtemelen arabaya doğru yönlendirdi. "Gidiyorsun buradan, Ahuşan," dedi benimle birlikte adımlayarak. "Benim şu an kendimi sakinleştirecek gücüm yok." Onca öfkesine rağmen kolumu tutuşu bile o kadar yumuşaktı ki. "Sen niye geliyorsun ki?" diye sordu sonra da. Öfkesinden ben de nasibimi almıştım sözlerindeki sitemle.

"Konuşmuştuk," diyerek duraksadığımda, gitmeyeceğimi belirtir gibi kolumu savurarak çektim ve karşısına geçtim.

O an gözlerinde gördüğüm, saf bir öfkeden ibaretti. Başka hiçbir şey barındırmıyordu sanki. "Ben konuşmadım," diye yükseldi tekrar. "Ben sana sabah da söyledim. Ben konuşmadım, Ahuşan. Ben söz vermedim sana!" Gözlerinin içine öyle bakınca "Bakma bana öyle," dedi bundan hoşlanmıyormuş gibi. "Sana söz vermişim de tutmamışım gibi bakma. Ben sana dedim, böyle olur dedim. Söyledim Ahuşan ben sana! Şimdi sen kendi konuştuklarından beni sorumlu tutamazsın. Ben sana, sadece sana bir şey olmayacak diye söz verdim. O siktiğimin herifine değil!"

İçerideki adamdan hâlâ hıncını alamamış gibi eliyle barakayı gösterirken "Olan sana olacak, başka kimseye değil," dedim sakince.

Benim sakinliğim karşısında belki durulur dedim ama öyle olmadı. Onu anlamıyor oluşuma histerik bir gülümsemeyle karşılık verirken bu, sinirinin ne kadar bozuk olduğunu gösteriyordu sanki. Hiçbir şey umurunda değildi sanki. Sadece şu ana, içerideki o adama odaklıydı. "Olacak, Ahuşan!" dedi sonra aniden ciddileşerek. "Ona da olacak."

Yemin gibiydi sözleri. Engellemeye yönelik attığım her bir adımı hissedip, beni geri teperken konuşacağımı anladığımda "Adam ev tutmuş ev!" diye bağırdı. "O gece seni götürmek için ev ayarlamış. Zorla Ahuşan," dedi. "Rızana falan bakmadan. Ne alkolü, ne uyuşturucusu! Adam günler öncesinden kurmuş her şeyi. Bırak artık!" diye bağırdı. "Bırak beni durdurmayı. Ben o akşam peşinden gelmesem şimdi o

sana..." Devam etmedi. Etmesine de gerek yoktu, ikimiz de tamamlamıştık zaten cümlenin sonunu.

O an yediğim o darbe, tokattan çok daha fazlasıydı. Her bir anı, her bir saniyesini yaşamışım gibi hissettim. Bir noktaya sabitlenmiş, duyduklarımı hazmetmeye uğraşıyordum ama başaramamıştım; toparlanmaya çalışırken Demir tekrar kolumu tuttu. "Gidiyorsun buradan Ahuşan," dediğinde az önce söylediklerinden pişmanlık duyuyor gibiydi. Bir anlık bir öfkenin patlamasıydı bu. Belki de o öfkeye yenik düşmese söylemeyecekti bile hiçbirini.

O an toparlayabildiğim akıl kırıntılarıyla peşinden sürüklenirken "Gitmem," diyebildim sadece. Ben toparlayamazsam kendimi, o hiç toparlanamazdı. "Sen gelmezsen gitmem," diyebildim, ağlamamak için kendimi zor tutarken. Harun abinin ve Yavuz abinin gözlerinin üstümüzde olduğunu hissedebiliyordum. Müdahale etmiyorlardı ama ilgileri, dikkatleri bizdeydi.

Güçlü olamadığın anlarda, olmak durumunda kalmak çok zordu. O an yalvarabilirdim, beni yormaması için. Onun için uğraş vermemek için yalvarabilirdim. Tek istediğim, şu an buradan uzaklaşmaktı ama onu arkamda bırakarak değil.

Sesimin titreyişini, gözümün doluşunu görmüş ama yine de sesindeki öfke emarelerini yok edememişti. "Geleceğim ben Ahuşan," dedi söylediği yalana kendi bile inanmayarak. Çünkü biliyordum ki Demir'in sonu, buradan karakol olacaktı. O kadar emindim ki onu öldürmek istediğinden.

"Geleceğim," dedi yeniden kolumdan tutup beni arabaya doğru götürmeye başladı. Arkama dönüp Harun abiye ve Yavuz abiye gözlerim dolu dolu yalvarır gibi baktığımda, Harun abi, bir şey olmayacağına dair söz verir gibi göz kırptı bana. O an, ona inanmaktan başka çare bulamadım. Geceden beri yaşadığım her şeyin ağırlığı üstüme binmiş, sıkıştığım bu durum içerisinde daha fazla dayanamayarak ağlamaya başlamıştım.

Sessiz ama kendini belli eden bir ağlamaydı bu. Burnumu çeke çeke, içime içime hıçkırarak ağladım. Bunu fark ettiğinde de beni kendine doğru çevirdi ama o dakika bir şey dikkatimi çekti.

Demir'in gömleği kanlıydı, karın bölgesi kanıyordu. Çok fazlaydı. Çok kanıyordu. O an her şeyi unutup, bileğimi elinin arasından çektim ve onu karşıma alacak şekilde karnına bakarak "Sen..." dedim. Sanki o da o an fark etti yarayı ve "Sen yaralandın mı?" diye sordum. "Demir, sen yaralandın mı? Kan... Kan var."

Şu an en önemli şey, tek önemli şey buydu benim için. Öyle ki kendi derdimi bile unutmuş, gözyaşlarımı sırf onun için silmiş, kendimi o an sadece ona, onun yarasına adamak için hazırlamışken sesim gitgide daha endişeli bir hâl almıştı. Bakmak için gömleğine dokundum ama aralamama izin vermeden tekrar kolumu tutup, beni yüzüne bakmaya yöneltti.

O an, bir şeyler ona dank etti sanki. Onun için kendimi bile görmezden gelişim, ona tanıdık gelmiş olmalı ki bakışlarında dakikalardır gördüğüm o öfke silindi. Bastırdığı duygular gün yüzüne çıktı, ben onu önceliğim yapınca. Önüne geçilemez bir hâl aldı. Bazı şeyleri bilirdin, hissederdin ama konduramazdın ya hani, ben o hissettiklerimden o an vurgun yedim.

Demir içindekileri tutamadı. Belki de dün gece peşimden gelerek yapacağı o itirafı, şimdi yaptı.

"Yaralandım," dedi bir itirafı gerçekleştirerek. Gözlerimi dolu dolu görüp, onun için endişelendiğimi fark edince, dün geceden sonra, bugünden sonra, şimdiden sonra cesaret bulmuş gibi "Kanıyorum ben Ahuşan..." dedi, dermanı başka kimsede yokmuş gibi. "Ben senin yüzünden Alacalı... Ben senin için Ahu... Ben sana Ahuşan... İçin için kanıyorum."

Duzenleme
Ny.Ozlem

4. BÖLÜM

Karşılıksız Duygular

Tolstoy diyor ya: *"Bazı insanlarla iki kez tanışırsın."* Sanırım ben, şu an senelerdir tanıdığım adamla bir kez daha tanışmanın eşiğindeydim. Hissettiğim, yorumlayamadığım, yorumlamak istemediğim o hisleri kısa ama bir o kadar karışık hissettirecek birkaç cümleyle çarptı yüzüme. Sadece ona özgü kelimelerle. Alacalı Ahu'ya yüklediği anlamlarla, anlamlarını gizlemeden...

"Sen..." İtirafı karşısında, kelimelerimin belki de en çok kifayetsiz kaldığı anlardı bu anlar. Ne denirdi, ne söylenirdi bilmiyordum ama doğruluğunu sorgulamak isteyip sorgulayamayacak kadar da cesaretsizdim. O yüzden, devamını getiremedim.

Onun yeşil gözleri ise bir kelimeye, hiç değilse bir bakışta gördüğüne tutunabilecek bir ümidi arar gibiydi. Aradığını ona vereceğim diye korktum. Şu an böylesine karmaşık hissettiğimden, yanlış tek bir bakışımdan bile korktum.

Sorgulamadığım hâlde, hissettiklerini yine söylemekten çekinmedi. "Ben seni seviyorum, Ahuşan." Dimdik durdu karşımda. Kesin bir dille, kendinden emin bir ifadeyle baktı yüzüme. "Bu ifade çok dersen, 'etkileniyor' de. Az dersen, 'ölüyor' de. Sen neyi koyarsan senden sonrasına benim kabulüm. Ben seni, ben sana Ahuşan... Devamını bir sürü şeyle doldurabilirmişim gibi ama senin neyi kabul edeceğini bilmeden ben sana bir değil, birçok şeymiş gibi hissediyorum."

Benim bu itirafı kaldıracak yüreğim olmadığından mı yoksa ötesine koyamadığımdan mı bilmem ama duymak çok zor geldi. Duyduklarımı sindirememişken bir cevap bekleyen o adama cevap vermek çok zor geldi.

Ben de yok saymayı seçtim. Sanki avaz avaz bağırmamış gibi, sanki için için bana dökülmemiş gibi yanından geçip gittim. Yüzüne bile bakmadan, arkada bıraktığım kalabalık gözlerin üstümde olduğunu bilerek

ama hepsini yok sayarak adımladım. Sanırım her şeyi bekleyip gitmemi beklemediğinden, yanından uzaklaştığımın geç idrakine varmıştı ki hatırı sayılır bir zaman diliminde ellerini bileğimde hissettim.

Durdurma çabasını da görmezden gelmek isterdim ama hem varlığı hem engebeli yol bunu imkânsızlaştırıyordu.

"Ahu..." dedi telaşla. "Dinle beni önce." Bir adım attım, benimle adımladı. "Önce dinle Ahuşan," diye yineledi.

Neyi dinleyecektim? Bu nasıl dinlenirdi? Senelerdir abim olmasa da abim yerine koyduğum, aklımın, kalbimin yanından bile geçmeyen bir adamın, aşk itirafını nasıl dinleyebilirdim?

"Demir abi," dedim yüzüne yeter der gibi bakarak. Aslında son konuşmalarımızın hepsinde abi sıfatını kaldırmışken şimdi kullanıyor oluşum bile bir cevap niteliğindeydi. Tek duam, tek dileğim üstünde durmayıp bunu kabul etmesiydi. "Evime gitmek istiyorum."

O da en az benim kadar ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Kendini nasıl açıklayacağını bilmez, nasıl adım atacağını kestiremez bir hâldeydi. Benimki, ona nazaran belki en kolayıydı. Sessizce çekip gitmek düşmüştü benim payıma fakat o, kendini açıklamak durumunda hissediyordu. Açıklamazsa, eksik hissettirirse zihnimde tarttığım, ölçtüğüm, biçtiğim o kefelerde yanlış bir yere onu koyarım ve bir daha da değiştiremem diye endişe ediyordu.

Kolumu ellerinin arasından çekip yürümeye başladığımda hızlıca önüme geçti ve "Bu kadar mı Ahuşan?" diye sordu, ellerini iki yana açarak. Felaket bir yağmurun saniyeler içinde başlamasıyla ikimiz de sırılsıklam kalmıştık. Bu da yetmemiş, o yağmurla birlikte esen serin rüzgâr da iliklerime kadar işlemişti.

İşlemişti işlemesine de ne onun içindeki yangın köz oldu, ne bana bulaştırdığı yangını harlamaktan öte gitti.

"Dinlenmeye bile değer değil miyim senin için?"

Hâlâ karşımda ellerini iki yana açmış, kendini açıklamak isteyen, benim tarafımdan kabul görülmek isteyen bir adam vardı.

"Böyle bir şey dinlenir mi? Böyle bir şey nasıl dinlenilir ben bilmiyorum," diye yükseldim sırılsıklam olmuş bir hâlde. "Aklımdan bile geçmeyen bir adamın..." Bu, onun için bir yıkım gibiydi. "Aşkına hangi kelimelerle karşılık verilir bilmiyorum ben."

Yağmur benim sesimi bastırsa da onunkini etkilememişti bile. "En azından dinleyerek," demişti, o bile yeter der gibi. "Görerek. Gördüğünü, bildiğini, hissettiğini gizlemeden..."

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur, gömleğini iyice şeffaflaştırmış, esen rüzgâr da üzerine yapışmasına sebebiyet vermişti. O an, az önce beni durduran o kanın geldiği yarayı görebilmiştim. İnce bir çizikten ibaretti ama sanırım hâlâ kanıyordu. Çünkü yere düşen yağmur damlalarında kanının pembeliğini fark edebiliyordum.

Onun yakarışına karşı "Sadece eve gitmek istiyorum," diye tepki verdiğimde, bunu hareketlerime de yansıttım. İki günde hiç beklemediğim adamlardan, hiç beklemediğim tepkiler almak, ağlama hissiyle dolup taşıyordu beni. Ellerimi sıkarak, binbir düşünceyle adımlarımı attım ve sesini işittim. "Harun," diye bağırdı ama ben durmadım, yürüdüm. "Versene arabanın anahtarlarını."

Onun arabası yakın bir yerde olmadığından ya da en yakınımızda Harun abinin arabası olduğundan, önce anahtarın atılırken çıkardığı o şıngırdama sesini duydum. Ardından da koca koca adımların, peşimde bir gölge gibi beni takip ettiğini. Kolumdan tutup beni arabaya yönlendirirken itiraz etmek için bakışlarımı ona yönlendirince çok da hoş bir ifade görmedim yüzünde. "Ben bırakacağım seni eve. Buradan, bu havada tek dönemezsin."

Aldığı olumsuz tepkinin ardından bu tavrı, çok da eğreti durmadı üzerinde. Beni arabaya doğru yönlendirdiğinde ikimizde de bir sessizlik oluştu. Arabanın kapısını açtı, beni oturttu, ardından kendisi şoför koltuğuna geçti.

Çamur yolda, arabanın çıkardığı o sesin kulaklarımı tırmalayacağı kadar sessizdi arabanın içi. Koltuğun kapı kısmına doğru sinmiş, başımı da cama yaslamıştım. Arabanın silecekleri, en hızlı hâlinde çalışsa da aniden bastıran o yağmura yetişemiyor gibiydi. Dehşet bir hızla patikadan indiğimiz için, kapı koluna sıkı sıkıya yapışmıştım; yine de gururumdan, korkumu dillendirmedim.

Yan gözlerle ona bakarken yola odaklanmış, bana hiç bakmıyordu bile. Aniden başlayan o yağmur, birkaç dakika içinde yine aniden dinse de biz hâlâ sırılsıklamdık. Üstümüz başımız, arabanın içi, dokunduğumuz her yer ıslanmıştı.

Bir şey demesin istiyordum ama bir şeyler demesini de bekliyor gibiydim kendimce. Bakışlarım istemsizce ona takıldığında, bunu belli etmeden yapmaya çalışsam da olmuyordu. Kilitlenip kalıyor, bir sürü düşünce sarıyordu beni. O ise kendine engel olmak ister gibi hiç bakmıyordu bana doğru. Yolunda gidiyor, direksiyondaki elleri içindekileri atamadığından sebep sanırım, sürekli farklı noktalara dokunup hareket ediyordu.

Derin bir nefes alıp arkasına yaslandığında, yüzünü görmem daha da zorlaştı. Tek elini direksiyondan çekti, derin bir nefes aldı ve diğer eli kirli sakallarını sertçe kaşıdı. Konuşmak istiyor da konuşamıyor gibi hissediyordum.

Yarasının, ıslak tişörte rağmen bıraktığı o tazelik içime dert olmuş "Durur musun?" dememe sebebiyet vermişti.

Her şeyi bir kenara bıraktım: Onun bana hissettiklerini, benim ona hissettiklerimi... Her şeyi bir rafa kaldırdım o an için.

Önce şaşırmış, sonrasında hiç sorgulamadan arabayı yavaşça durdurmuştu. Arkasına yaslanmış bir hâlde, hâlâ yüzüme bakmadan dururken muhtemelen konuşmak için benim bir adım atmamı bekliyordu ama benim böyle bir niyetim yoktu.

Arabanın içinde pansuman yapacak bir şeyler ararken o anlamamış olacak ki "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Torpidoyu açtım ve orada bulduğum küçük bir ilk yardım çantasını "Bunu arıyorum," diyerek gözünün önünde salladım ve arabadan indim. Ön taraftan dolanıp onun tarafına geçtiğimde arabanın kapısını açtım ve elimdeki çantayı kucağına doğru bırakarak, ona hiç sormadan gömleğinin düğmelerini aralamaya başladım.

Yüzüne bakmadan, gözlerimi sadece üzerine sabitlemiş düğmelerini tek tek çözerken, o da engel olmadı. Zaten ilikli olan birkaç düğmesini çözdüğümde, hâlâ ince ince kan sızdıran o yarayı gördüm.

Yüzümü buruşturduğumda "Sivri bir tahta vardı orada, görmemişim," dedi açıklama yapmak ister gibi. Bu açıklama bile, beni vicdan azabından kurtarmak içindi. Ömer'den sebep olmadı, kendi dikkatsizliğim demekti.

Ne kadar da birbirimize benziyorduk aslında. Kendi dertlerimizi ikinci plana atıp birbirimizi düşünüyorduk, birbirimize en tahammül edemediğimiz anlarda bile. Onun da şu an benden böylesi bir ret cevabı

aldıktan sonra yanında kalmama, ona dokunmama tahammül edebildiğini düşünmüyordum. Her anlamda onun için de zordu.

Bir şey demeden, yüzüne bakmadan ellerinin arasındaki ilk yardım çantasını açtım ve bulduğum malzemelerle yarasını temizlemeye başladım. Korka korka değdirdim elimi yarasının üstüne. Her dokunuşumda da sanki benim canım yanmış gibi kasıldım.

Teninden sızan kanlar, kasıklarına doğru bir yol oluşturmuştu. Diğer elimi nereye koyacağımı bilemediğinden, koltuğun kenarına doğru koydum ve ikimizin arasında sessizlik oluştu. Ta ki o bozana kadar. "Ne zamandan beri diye soracak olursan Ahuşan..." Konuşmaya başlamasıyla kalbimin ritmi bozulmuştu. Kulaklarım uğulduyor, duyacaklarından hem kaçmak hem de can ata ata dinlemek istiyordu. İçinde kaldığım ikilem beni delirtecek, elden ayaktan düşürecek gibiydi.

"Sormam," dedim kestirip atmak ister gibi.

"Bir sene önce," dedi atamazsın, atılmaz der gibi.

Tutunduğum koltuğu sıkmaya başladım gerginlikten. Hızlı soluklarım tenine döküldüğünde, yarasına üfledim sanki. Bir çocuğun yarasına merhem olmaya çalışır gibi, avutur gibi.

"Beni ilgilendirmiyor," dedim devam etmesin diye.

Söyleyeceklerin beni ilgilendirmiyor ama nasıl olduğunla ilgileniyorum dercesine yarasını temizlemeye devam ettim.

"2018'in Nisan ayında... Yine böyle bir anda Ahuşan," diye inatla devam etti. Tek tek vurguladı üstelik, aklıma iyice kazınsın ister gibi. "Herkesten farklı hissettirdiğinde... Kızsan da gidemeyeceğini fark ettiğimde... Başkalarının fark etmediği şeylerin, senin aklına kazındığını gördüğümde... Bunu kimseyle paylaşmak istemediğimde..."

Bu sefer yarasına bıraktığım o soluk, yeter der gibiydi. Bir sene boyunca ne olduysa onda birikenler, çok derinlerde bir şeyler hissettirmiş gibiydi. "Ben sana ümit verecek şeyler mi yaptım, Demir abi?" diyerek yüzüne baktığımda önünde âdeta diz çöktüğüm o adamın, bana sanki her anı hafızasına kazımak ister gibi baktığına şahit oldum. "Görüyorum ki yapmışım," dedim onun cevap vermesini beklemeden. "Ama bunları bile isteye yapmadım ben. Ümitlen diye yapmadım. Özür dilerim," dedim içtenlikle. "Sana umut verecek şeyler yaptıysam istemeden, özür dilerim. Bende bir karşılığı yokken böyle hissettirdiysem..."

Bende bir karşılığı olmadığını belirttiğim o andan itibaren kurduğum tüm cümleler, özürler anlamını yitirmişti onun için sanki. Çantadaki bantlardan birini alıp usulca tenine yapıştırdığımda gıkı bile çıkmadı.

Tam bitti dediğim anda, geri çekilip gideceğim o anda bir şey oldu. Ayaklandığım sırada "Ahuşan," diyerek kollarımı tutup, beni kendine doğru çektiğinde korktum.

Başımın arabaya çarpmaması için eğildiğimde bir elim kolunu tuttu, bir elim omzunda yer buldu ama ben neredeyse kucağına düşer hâle gelmiştim. Dizim iki bacağının arasında koltuktan destek almak ister gibi dururken biz yüz yüzeydik. Dili lal oldu sanki o an. Kolumu tutan eli, tereddütle belime doğru kaydığında zaman durdu gibi hissettim. Büyülü bir andı sanki. Büyüsünden korktum. Soluklarımız birbirine karıştı ve "Hiç oluru yok mu?" diye sordu.

O an terden sırılsıklam olmuş, bacaklarımı sıkmaktan bitap düşmüştüm. Omzunu sıktığımı ise bakışlarının kaymasıyla fark etmiştim. Yüzünde bir tebessümle omzunu sıkan elime doğru baktığında dehşetle gevşettim elimi ve olduğum yerde kekelerken bakışları tekrar yüzüme düştü. Gözleri boynumdaki lekeye doğru kaydığında tekrarladı sorusunu. "Hiç yok mu oluru, Alacalı?" diye sordu yutkunarak. Gözleriyle bile sever miydi bir insan? Gözleriyle sevdi. Gözleriyle dokundu bana.

Benim ise o an kaçmaktan başka bir yolum yoktu. Açık açık değil de şu dakikaya kadar kurduğum cümlelerle cevabımı vermişken bu sefer net bir kelimeyle döküldü dilimden.

"Yok!" dedim ne hissedeceğini önemsemeden. Hemen peşine de kendimi toparlayarak geri çekildim ve onu orada öylece bıraktım.

"Buradan ötesini kendim giderim. Teşekkür ederim."

Arkamdan öylece bakarken, aklımızda binlerce soruyla, sorunla, yarım yamalak bıraktık birbirimizi. Ben eve doğru yol aldım, o arabayla adım adım gidişime eşlik etti. İkimiz ayrı yerde, aynı düşüncelerle bir çıkmazda debelendik durduk.

Eve döndüğümde yemek faslı çoktan bitmişti. Sofrayı toplarken buldum herkesi. Üşüyor oluşumun tek sebebi, yaşadığım o anlar değildi elbette. Gözler direkt bana çevrildiğinde hâlim içler acısıydı.

"Yağmura mı yakalandın?" diye sordu babam. "Sonra giderdin be kızım." Babamın o tatlı endişesi içimi ısıttı. "Hasta olacaksın şimdi. Git de kurulan hemen."

Tam adım atacaktım ki "Gerçekten Ahuşan," dedi abim laf sokar gibi. "Sırası mıydı gitmenin?"

Gözleriyle Müjgan'ı işaret edip, ayıp oldu dercesine bakarken ne diyeceğimi bilemedim ama Müjgan öyle bir anda kurtarmıştı ki beni, ne kadar teşekkür etsem azdı. Bir şeyler olduğunu anlamış gibi "Ne olacak Kenan?" diye sordu tavırla. "Yabancı mıyım ben?"

Müjgan öyle dedi ya, abim hemen tutuşuverdi. "Yok ya," dedi anında geri vitesle. "Ben, sen yalnız kaldın diye..."

Kıvırmaya çalışma telaşı, Müjgan'ı aileye biraz daha yakınlaştırdı. "Yalnız kalmadım ki, siz vardınız," dedi tebessümle. "Meyra ve annen ile sohbet ettik. Her zaman birlikte olacak değiliz sonuçta. Benim yüzümden kimse gerilsin, kendini kısıtlasın istemem."

Annem mest olmuş gibi "Ne kadar tatlı dillisin sen ya!" dedi elindeki tabaklarla mutfağa doğru ilerlerken. Peşinden Meyra ve Müjgan da giderken "Hadi git üstünü değiştir gel de kahvede yanımızda ol bari," dedi annem. "Çok durmayacakmış Müjgan zaten. Bizimle güzel bir şeyi paylaşmaya gelmiş. Kenan'ımı yalnız bırakmak istememiş."

Müjgan'a bakıp, tatlı tatlı gülümserken başımı sallayarak yukarı yöneldim. Merdivenlerin son basamağında da abim tarafından durduruldum. "Sen şarj aleti alacaktın," dedi dondum kaldım. "Yok elinde bir şey."

Arkamı dönmeden önce, epey uzun bir vakit geçti bence. Ne diyeceğimi bilmeden tırabzanları sıkarak, kendime zaman tanıdım ve sonra inanıp inanmayacağını bile kestiremezken arkamı dönüp "Orada unutmamışım," dedim. "Bilmiyorum yani. Kaybettim sanırım... Ya da odadan çıkacak. Bakacağım sonra."

Abim belirli bir süre yüzüme baktığında, bembeyaz olduğuma yemin edebilirdim. Sonra yüzü endişeyle bozulurken "Boşuna gittin oralara kadar yani. Yedin bir de yağmuru. Neyse hadi git, bembeyaz oldun zaten. Hortlak görmüş gibi oluyorum." Titredi yalandan ve "İçim bir fena oluyor. Git de gel. Üşüme daha fazla," dedi göz kırparak.

Yüzünde sıcak bir tebessüm olunca şaşırdım ama geri tepmedim. Ben de yüzüme aynı tebessümü kondurup başımı salladım ve tekrar

odama doğru yöneldim. Üzerimdekileri bir çırpıda çıkarıp kirli sepetine attıktan sonra, havluyla kurulanmaya başladım. Aklımdaki düşünceler, birbirini kovaladı.

Ömer... Ömer, o akşam, Demir gelmeseydi... Gözyaşlarım beklemediğim bir hızla süzüldü. Kendimi kastım. Çığlık çığlığa ağlamak istedim, elimi ağzıma kapattım. Bu çok ağırdı. Bunun hissini taşımak çok ağırdı. İçime içime hıçkıra hıçkıra ağlarken, toparlanmam gerektiğinin de bilincindeydim. Aşağıda beni bekliyorlardı ve ben, sanki bunların hiçbirini yaşamamış gibi o sofraya oturacaktım. Hepsi, öylesine zor geldi ki bana... Tek bu da değildi. Saçlarımı kuruturken boynumdaki lekeyi gördüm; gerçi artık leke de değildi, alacaydı. Bir anda oluvermişti. Nasıl olmuştu bilmiyorum ama öyle kalmıştı. Yirmi senelik ömrümde, tek bir gecede anlamı aynı kalsa da adı değişivermişti. Adını değiştirenle de bütünleşivermişti. Her gördüğümde onu anımsayacak mıydım yani? Bu, katlanılamaz bir durum olurdu benim için. Bu, bugün olan itiraftan sonra dayanılmaz olurdu benim için. Her şey birkaç günde üst üste gelmişti. Karman çorman aklım, parça parça düşüncelere bölünüyordu; bir o düşünceye, bir öbürüne kayıyordu. İkisi de çıkmazımdı, ikisi de bir döngüydü benim için.

Aynada aksime bakarken geçirdiğim sürenin, aşağıdan gelen gülme sesleriyle bölünmesi bir oldu. Odaklandığım noktayı değişip hızlıca üzerimi giysem de aklımdakileri atamadım ve atabileceğimi de sanmıyordum.

Nemli saçlarımı toplamadan alt kata indiğimde, herkes salonda yerleşmiş, Meyra kahveleri dağıtıyordu. Abim ve Müjgan yan yana oturmuşken, ben de kahvemi alıp tam karşılarına geçtim ve "Neymiş o güzel haber?" diyerek dan diye sohbete katıldım.

Müjgan, abimin elini tutarak "İki gün sonra sizi, bize bekliyoruz," dedi müjdeli haberi vererek. "Hem kız isteme hem de bir yüzükle artık resmî olan ilk adımımızı atalım diyoruz."

O an gerçekten çok mutlu oldum. Onca kötü hissin içinde, samimiyetle hissettiğim tek mutluluktu belki de. "Çok sevindim," dedim tebessümle. "Gerçekten çok sevindim sizin adınıza. Umarım çok mutlu olursunuz."

Annemin dualarıma içtenlikle âmin deyişi, tabii her zamanki gibi darısının bana olmasıyla son bulmuştu. Kahvemizi içip, biraz sohbet

ettikten sonra Müjgan'ı yolculadık. Çoğu zaman sohbetlerine katılamadım bile. Aklım, bugün söylenenleri sürekli tekrar edince, beynimdeki o çığlıklar susmak bilmedi ve dehşet bir ağrıya dönüştü.

Böylesi kesin bir reddedişin ardından da çok tuhaftır ki sürekli olarak telefonumu kontrol ettim. Neden bilmiyorum ama sabah bir sürü aradığı ve kapıma geldiği için belki de yine olur diye, olmasını istediğimden belki... Sebebini bilmeden sadece kontrol ettim.

Mutfaktaki bulaşıkları toparlayıp odama çıktığımda, saat gece yarısına gelmek üzereydi. Odama girip uyuma niyetindeydim. Öyle de yaptım. Odama gittim ama uyuma faslına geçemeden kapım dan diye açıldı ve yerimde korkuyla sıçrarken Meyra odama girdi.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu telaşla.

"Ne ne oldu Meyra?" dedim kızarak. Bununla da kalmamış, etlerini sıkmıştım sinirden. "Sen ne diye Demir abiye söylüyorsun Ömer'in yerini?"

Sıktığım yerler acımış olmalı ki etini tutarken "Ne kızıyorsun be?" diye çıkıştı. "Söyleyecektim tabii! Ne yapacaktım söylemeyip? Ne olmuş, sen ondan haber versene."

Dolaptan battaniyemi çıkarıp, yatağıma koyarken "Elinin körü olmuş Meyra!" dedim aynı öfkeyle. "Ne olacak? Ne olabilir yani? Kavga çıkmış! Demir abinin..." Elim, kendi karın bölgemi işaret etti. "Çizmiş mi karnını, bir şey olmuş... Ötekinden zaten..." dedim gözlerimi irileştirip yüzüne bakarak. "Hiç bahsetmiyorum! Demir abinin başı belaya girebilirdi, farkında mısın?"

Biraz ben ne yaptım der, sorgular kendini sandım ama hiç oralı bile olmadı. "Oh olsun!" diyerek elini göğsüne sürttüğünde, camıma vuran araba farıyla dikkatim dağıldı ve onunla konuşurken cama doğru ilerledim.

Perdeyi araladığımda, göreceğim kişinin Demir olacağını hiç beklemiyordum. Hele onu görünce kalbimin böyle delice atacağını hiç hiç beklemiyordum. Gecenin bir vakti, kapımızda ne işi vardı? Ben perdeyi aralayınca onun da bakışları direkt olarak benim pencereme kaydı.

Geri çekilmek için perdeyi tuttum ama yakalanınca vazgeçip, bir süre kaldım. Üzerini değişmişti. Yarası ne âlemdeydi bilmiyorum ama hırkasını da giymiş, iyice kapatmıştı. Arabasının önüne geçip yaslanmış, kollarını birbirine bağlamış bana doğru bakarken onu okuyabil-

meyi, bir bakışından bile tanımayı o kadar çok isterdim ki o an. Neler düşündüğünü, aklından ne geçtiğini bilmek isterdim.

Ama sanki o, hiçbir şey düşünmüyorum dercesine bakışlarını çekip önüne döndüğünde, duvara toslamış gibi kaldım. Telefonumu aldım belki mesaj atmıştır düşüncesiyle. Sabahki gibi olduğunu düşündüğümden aldım, baktım ama bomboştu. Sonra da zaten abim geldi. Onun için geldiğini o an anladığımda, nedenini bilmediğim bir kırıklık bindi yüreğime.

"Sana diyorum," dedi sonra Meyra ve arkamı döndüm. "Kızmadın değil mi Demir abiye benim yüzümden bugün? Ben yapmam gerekeni yaptım. Demir abi de öyle. Bence çok daha fazlasını hak ediyor zaten o."

Kolundan tutup, kapının dışına iteklerken "Hadi Meyra, hadi..." dedim. "Hadi, Allah rahatlık versin."

Sürükleyişime söylene söylene karşılık verse de onu çıkarttım, ardından kapıyı kapattım. Tekrar cama doğru ilerlediğimde, bu sefer açmak için tereddüt ettim. İlki kadar cesur olamadım ama açtığımda da gördüğüm koca bir boşluktu. Gitmişti. Az önce olduğu yerde, şimdi yeller esiyordu. Bir anda gelmiş, öylece gitmiş, beni allak bullak bırakıvermişti.

Bizde iki gün, abimin hazırlıklarıyla geçmişti. Annem, sanki hiç kıyafeti yokmuş gibi mahallenin terzisine bir elbise diktirmişti. Babam için ona uygun bir gömlek alınmıştı. Ne manaysa evde derin bir temizlik de yapmıştık. Sebebi, söz yaptığımızı duyanlardan bize de hayırlı olsuna gelen olurmuş. Öyle demişti yani. Onun dışında, Demir tarafından ne aranmıştım bir daha ne de görmüştüm onu. O günden beri hiç iletişim kurmamıştık.

"Borcumuz ne kadar, Sultan abla?" diye sorduğumda makinenin başından kalkmadan "200 bıraksan yeter, Ahuşan," dedi. Hemen peşine de "Acelesi yok ama," diye belirtti. "Şimdi sözünüz, nişanınız var. Eliniz bollaşınca versen de olur."

"Olur mu öyle şey, Sultan abla," dedim cüzdandan çıkardığım parayı dikiş makinesinin yanına koyarak. "Eline, emeğine sağlık. Helal et hakkını."

Herkesin kadir kıymet bildiği, komşuluk hakkını göz ettiği, darda olana el uzatılan bir mahallede yetişmiştik biz. Darda kalırsınız diye düşünmesi bile yetmişti benim için. Elimdeki poşetle kapıyı çekerken "Helal olsun. Sen de helal et..." diye bağırdı arkamdan. "Annene de selam söyle."

"Başüstüne," diyerek kapıyı çektiğimde, abim tarafından sayısız mesaja maruz kalmıştım.

Abim: *Hadi kızım, nerede kaldın ya?*

Abim: *Yani sana mı kaldı annemin elbisesini almak!*

Abim: *Elbisenin işi bitmediyse sonra Meyra gider alır.*

Abim: *Hayır bok vardı sana güvendim, bu çiçek çikolata işi için ya!*

Abim: *Kendim anlasam takmayacağım seni peşime ama işte...*

Abim: *Alooooooo!*

Abim: *Bekliyorum Ahuşan. Hadi kızım ya, hadi ya!*

Saat henüz çok erken olmasma rağmen abim telaşa bürünmüştü. Hiç cevap vermeden telefonu cebime koyarak evin yolunu tuttuğumda, bahçe kapısında Suzan abla ile karşılaştım. Suzan abla, Demir'in yengesiydi. Yaman abiyle çocukluk aşkıydı, Suzan abla. Uzunca seneler birbirlerini sevmişlerdi, en sonunda da lise biter bitmez evlenmişlerdi. Yaman abi, öyle bir tutulmuştu ki Suzan ablaya... Normalde, elektrik elektronik mühendisliği bölümünü kazanmıştı ama Suzan abla ile evlenmek için bırakmıştı. Suzan ablayı başkasına vermek istediklerinde Yaman abi baktı ki olmuyor, Suzan'ı bekletmiyorlar, okuyan adama da kız vermiyorlar, bıraktı okulu falan. O zamanlar deli cesaretiyle bunu yaptığında herkes tarafından çok seviyor olarak gözükse de bence Yaman abi sonradan çok pişman oldu. Evliliğinden değil de okumadığından. Mühendis olabilecekken babasının elektrik dükkânında, elektrikçi olup kalmıştı. Şikâyetçi miydi, sorsan değildi ama ben birkaç kez serzenişlerini duymuştum. Okumamanın pişmanlığını görmüştüm onda. Öyle ya da böyle sonunda kavuşmuşlardı; Allah bozmasın, çok da imrenilesi bir evlilikleri vardı. Bir de oğulları vardı tabii: Açtığım bahçe kapısından içeri fırlayan Yiğit...

O kadar hareketli bir çocuktu ki, on çocuğa bedeldi resmen. Daha içeri girer girmez annemin yeni ektiği bahçesinin üstünde koşuşturmaya başlamıştı.

Suzan abla, elinde tabakla "Oğlum!" diye bağırdı ama Yiğit duymadı bile. "Oğlum, çıksana şuradan. Ezdin kadının ektiklerini hep! Yiğit!" Tekrar bağırdı. "Kime diyorum ben!"

Annesinin bağırışıyla derince oflayıp köşeye geçse de bu sefer sandalyeleri ters çevirmeye başlamıştı. Henüz 6 yaşlarında, anaokuluna giden bir çocuktu. Okulda atamıyordu sanırım enerjisini, bir de eve gelince annesinin pestilini çıkarıyordu.

"Nasılsın, Suzan abla?" dedim Yiğit'in durulmasından sonra.

"Ay Ahuşan!" dedi bezmiş gibi. "Nasıl olayım, bu canavarla?.." Gözlerini devirip, elindeki tabağı bana uzatırken "Geçen yolladığınız tatlı tabağı," dedi içindeki kurabiyelerle birlikte. "Çok güzel olmuştu, elinize sağlık."

"Alırdım abla ben sonra," dedim teessüf eder gibi. Bir de boş getirmeyeceğim diye o çocukla kalkıp kurabiye yapmıştı. "Uğraşmışsın bir de bu kadar. Ne gerek vardı? Yabancı mıyız biz?"

Tatlı bir tebessümle kolumu sıvazladığımda "Ne uğraşması be kızım," dedi. "Benimkilere her gün bir şeyler yapıyorum zaten. Yaman da Yiğit de akşamları illa bir şeyler yemek istiyorlar. E yapınca kaynanamlara da veriyorum. Orada da iki erkek var." Demir ve babasından bahsediyordu. "Erkekler çok olunca bir tepsi yetmiyor zaten hiçbir şeye." Sonra çok konuştuğunu düşünmüş gibi "Aman, düşünme sen bunları," diye geçiştirdi. "Ben aslında abini duydum, hayırlı olsun diyeyim şimdiden dedim. Hem de haftaya gün bende, siz de gelin diye çağırmaya geldim."

Suzan ablayı çok severdim ben. Gitmeyi de çok isterdim. Gerçi ben giderdim ama annemin gideceğini pek sanmıyordum. Her zaman olduğu gibi bu teklifi de reddetmeye yüzüm olmadığımdan, dudaklarımı birbirine bastırınca o çoktan anlamıştı. "Bana da mı gelmez Ahuşan?" diye sordu pes der gibi. "Kaynanamda değil kız! Benim evimde."

Tekrar dudaklarımı birbirine bastırıp başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Söylerim abla ama sanmıyorum," dedim açıkça.

Annem de çok severdi Suzan ablayı ama olay, Suzan abla değildi. Sonuçta oraya Gülay teyze, yani Demir'in annesi de gelecekti ve Demir'in annesiyle benim annem bir araya gelmezlerdi. Bu da geçmişlerine, onların gençliklerine dayanan bir hikâyeydi.

Babaannem, babam gençken kimseyle evlenmek istemeyince kendi kendine gidip bir kız bulmuş ve babama haber vermeden kızı istemiş. Eskiden damat gitmezmiş öyle istemelere her zaman. Görüşme falan da pek olmazmış. Aileler karar verirmiş, genelde kimse de itiraz etmezmiş. Babaannem, Gülay teyzeyi babama istemiş; onlar da vermiş. Yetmemiş, babaannem gitmiş, kuyumcudan bir yüzük alıp Gülay teyzenin parmağına takmış. Bir nevi babamın haberi olmadan nişanlamış yani.

Babamın ise o zamanlar sevdiğiymiş annem. Daha küçük diye, babası vermez diye babaanneme söylememiş. Israr etmesin, kapılarını aşındırıp durmasın istemiş. Eve gelip de ben seni nişanladım diye bir haber duyana kadar tabii. Babam o zaman kıyameti koparmış, annemi sevdiğini söylemiş ve bu işi bozmasını istemiş. Tabii öyle olunca takılan o yüzük geri alınmış, bu iş bozulmuş ama annemin kıskançlığı hâlâ baki kalmış.

Aslında Gülay teyzenin de gönlü yokmuş. Gülay teyze çok sessiz, sakin bir kadınmış. Annesi babası ne derse, he dermiş. Hatta babamla sözlediklerinde çok ağlamış ama annem, neden istemiyorum dememiş o zaman diye kafaya takmış. Takış, o takış. O günden sonra da bir daha ısınamadı annem, Gülay teyzeye. Yaman abiyi, Demir'i, Suzan ablayı falan ayrı sever; evine alır, çocuklarından ayrı görmez ama Gülay teyzeyle de bile bile bir araya gelmez.

"Ne diyeyim o zaman Ahuşan..." dedi o da çözüm bulamamış gibi. "Yiğit!" diye seslendikten sonra tekrar bana döndü ve kolumu sıvazladı. "Ben görevimi yaptım, çağırdım. Mutlaka bekliyorum. Zehra teyzem gelirse başımın üstünde yeri var ama gelmezse de seni mutlaka bekliyorum."

Tebessüm edip "Olur abla," dedim. "Müsait olursam gelirim. Hatta erken gelir, yardım ederim sana."

"Hay yaşa!" diye tepki verdi. "Çok iyi olur valla." Dönüp gözlerinden ateş saçar gibi tekrar "Yiğit!" diye bağırdığında, boğazı patlayacak sandım. Elini alnına vurdu ve "Allah'ım, öldürecek bu çocuk beni!" diyerek gitti, elinden tuttu ve zorla yanına çekti. Yiğit ise elini çekip koşmak için an kolluyor, annesini tutuyordu. "Oğlum bir dur!" dedi bezmiş gibi. O hâlde bile bana baktığında yüzündeki tebessümü korumaya devam ediyordu. "Görüşürüz sonra Ahucuğum," dedi zapt edemediğini anladığında. "Ben de eve gideyim bir. Dün gece Demir eve gelmemiş.

Kayınpederim delirdi durdu. İki gecedir evi otel gibi kullanıyor resmen. Üzerini değişip çıkıyor."

Demir'in adı geçince dikkat kesildim ve nefesim boğazımı tıkadı sanki. "Neden?.." diye sordum, yanlış anlaşılıp anlaşılmayacağının telaşıyla. "Bir şey mi oldu?"

Yiğit, Suzan ablanın elini çektikçe Suzan abla boncuk boncuk terleyip "Evladım dur bir, dur!" diyordu. Sonra da "Bence kesin amcasına çekti ya," dedi aniden konuyu değişip. "Demir bizimkileri delirtiyor. Bu da bizi. Kesin yani. Dayı falan değil. Kesin amcaya çekti."

Şu an Yiğit'in kime çektiğinden çok daha fazlasıyla ilgileniyordum ama konuyu kapattı diye de açık açık soramıyordum. Cevap vermeyip geçmiş konuya cevap beklediğimi belirten bir bakışla kalınca "Bilmiyorum ki canım ya," dedi geçiştirir gibi. "Bu ara var onda bir şeyler ama hayırlısı. Bir ara toparlamıştı, yine sapıttı. Gerçekten kursa evini barkını, hepimiz rahatlayacağız. Bekâr diye tüm evleri kendi evi biliyor paşamız herhâlde."

Dün gece eve attıkları kızların konusu geçince, şu an bu konuşmadan fazlasıyla rahatsız olup cevaplamadım bile. İçime saplandı bir şeyler, oturdu kaldı. Bakışlarımı Yiğit'e çevirip sustum sadece. Beni ilgilendirmezdi sonuçta nerede, ne halt ettiği. Ben sadece geçen geceden birine bahsedip bahsetmediğinden sorgulamıştım. Yersen...

"Neyse görüşürüz canım," dediğinde tebessümle "Görüşürüz abla," dedim.

Hiç zorlamadım, konu açmadım, durdurmadım. Kadın zaten küçük bir afacanla uğraşırken arkasından el sallayıp yolculadım. Zira bizim evde de beni bekleyen koca, sabırsız bir çocuk vardı. Ve sanıyorum ki şu an o koca çocuk; bana iyi gelecek, aklımı dağıtacak tek kişiydi. Bir şeylerle uğraşmazsam düşündüklerimle kafayı yiyecektim yoksa.

Anahtarı çevireceğim o an, bunu bile bekleyemeyen abim tarafından kapı açıldı ve "Heh! Geldin mi?" dedi. "Hadi çıkalım."

Bir soluk alayım en azından diyecektim lakin hiç öyle bir zaman tanıyacak hâli yoktu. Elimdeki elbise poşetini aldı. Önce bir içeri fırlatacak gibi oldu ama ben aniden hareketlenince bunu fark ederek "Yok olmaz, doğru..." dedi başını sallayıp, aldığı poşeti usulca kapının girişine bırakarak. "Şimdi annem elbiseme bir şey olmuş der, bir de akşama gelmez falan. Durduk yere bizim iş iptal olmasın."

Kulağını çekip kapıya Allah korusun niyetiyle vurduğumda "Kafana vur, kafana," dedim.

"Niye?" diye sordu. Sonra dalga geçeceğimi anlamış olmalı ki "Yok canım, sana vurayım ben," dedi ama bunu laf sokar gibi değil, beklediğimin aksine bir iltifatla sonlandırdı. "Malum, taş gibi hatunsun."

Bahçede ben önde, o arkamda ilerlerken şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim ve "Kenan Bey!" dedim. "Beni şaşırtıyorsunuz!"

Keyfinin yerinde olduğu yüz ifadesinden bile belliyken "Bugün canımı kimse sıkamaz," dedi genişçe gülümseyerek. Abimi öyle görünce ve onunla böyle yakınlaştıkça, ister istemez bir rahatlık geliyordu bana. Elini omzuma attı ve çiçekçinin yolunu tuttuk.

Mahallenin girişinde, Haldun abinin dükkânına gittik tabii ki. "Kenan'ım," dedi daha kapıda bizi görür görmez. Elini uzatıp "Hayırlı, uğurlu olsun," dedi. Bugün her gören, daha bir sonuca erişmeden iyi dileklerini iletiyordu.

Onlar kapı girişinde konuşurken ben de içeriye şöyle bir göz attım. O kadar çok çeşit olunca insan seçemiyordu da.

"Var mı bu olur dediğin bir şey?" diye bana sorduğunda, saçımı kulağımın arkasına attım ve "Bakıyorum," diye karşılık verdim.

O sırada abim, hiç yardımcı olmadı bana. Her şeyi bana bırakmış gibi sohbet ederken "Cezamız ne olur bizim ya?" diye sordu, direkt maddiyata yönelerek. Taze çiçekleri koklarken "O halledildi," demesiyle ve peşinden gelen isimle dondum kaldım. "Demir ödedi sabah. Hallettik biz onunla yani. Sen seç beğen sadece."

Benim kadar en az abim de şaşırmış "Ne diyorsun?" diye karşılık vermişti. Sesindeki tonlamada bile bir gülümseme, mutluluk vardı. Benim ise adını her duyuşumda yüreğim sıkılıyordu nedensizce. "Dur arayayım ben bir şunu ya! Görüyor musun herifi?" Durdu, durdu şaşkınlığını atamadığını belirten kelimelerle bize de duyurdu. "Vay arkadaş ya! Demir'ime bak ya!"

Telefonun çalma sesinin dışarıya gelişiyle görüntülü aradığının bilincine vardım ve sırasıyla çiçeklere bakarken abimin tarafına doğru kaydım.

"Çok yoğunum," dedi telaşlı bir sesle. "Acil bir şey yoksa sonra dönerim ben sana."

Sesinden de anlayabiliyorduk o telaşı fakat abimin kapatmak gibi bir niyeti yoktu. "Oğlum bir dur ya!" deyip lafa tuttu, işim var dememiş gibi. O ara telefona doğru şöyle uzaktan bir göz attığımda, ofiste gördüm onu. Arkasında bir kadın vardı ve o da telefona bakıyordu. Üstelik yakın olduklarını belirten bir hareketle elini de omzuna koymuştu ve ben görüş alanından nasıl çıkacağımı bilemedim. O beni görmüyordu ama ben onu görmüştüm. Elim ayağım titremiş, telefona gülerek bakan o kadının kim olduğunu kendimce sorgulamış durmuştum. Konuşmaya katılmıyordu ama Demir'in yanında görmüştüm.

"Ödemişsin benim çiçekleri," dedi abim geniş bir gülümsemeyle.

"Ulan sen değil misin aylardır bakın evleniyorum, sen şunu alacaksın, sen bunu alacaksın diye bize sıralayıp eden? Çiçek çikolatayı da bana kilitlemedin mi? Hallettim işte sabah."

Abim ciddiyetle söylese bile ciddiye alacaklarını düşünmemiş olmalı ki gerçekten sahici bir şaşkınlık yaşamıştı. "Kumana çiçek almaktan gocunmadın yani?" diye sordu aynı gevşek gülümsemeyle.

Demir'in konuşması da aynı gülümsemeyi barındırıyordu. "İlişkimizi bitirmeye karar verdim Kenan!" dedi şakayla karışık bir ciddiyetle. "Başkası varken kabullenemem ben bunu. Bir kalpte iki kişi olmaz. Artık sen yoluna, ben yoluma."

"Bir tanem..." dedi abim. "Ben hepinize yeterim biliyorsun ama senin yerin ayrı. Sen bıraksan, ben bırakmam peşini."

Sürekli aralarında konuştukları bu dil, bana çok yabancı değildi. Aklım telefonda gördüğüm kadının kim olduğunda olmasa şu an, konuşmalarına gülebilirdim de.

Demir kahkaha atınca yüzümün istemsizce yükseldiğine şahit oldum. Bir anda olmuştu. Gülmek bulaşıcıydı sanırım.

"Kıskançlığın lüzumu yok," diye devam ettirdi konuşmasını abim. "Akşam arka odaya geçelim seninle."

Demir devam etmesine izin vermeden "Çok boş yaptın," dedi. Bir anda nasıl ciddileşti anlamadım. "Hadi kapat. İşim gücüm var benim, dönerim sonra."

"Tamam lan, tamam!" dedi abim de peşine. "Akşama geç kalma."

Akşama onun da geleceğini tahmin etmiştim ama duyunca ve kesin olduğunu öğrenince günler sonra, o günden sonra karşılaşacak olmanın telaşı sardı.

Beni sardı sarmasına da Demir "Bakarız," diye geçiştirdi. Bu bakarız, gelmeyebilirim anlamını da taşıyordu sanırım. Tam kapatacak gibi olduğunda abim "Lan dur, dur!" dedi bir anda.

Demir cevap vermedi ama kapatmadı da. Bu, söyle demekti sanırım.

"Sen birine açılacağım falan diyordun geçen akşam. Ne oldu o iş?"

O an olduğum yerde âdeta kıvrandım. Abime bu kadar net olması bir yana, birazdan söyleyeceklerinin sancısı sardı beni. Nefes bile almadan önümdeki çiçeklere bakarken, ne diyeceğini bekledim.

"Vurmak elinden gelmemiş, o da diliyle yaptı..." dedi, düşmüş bir sesle.

"Ooo! Ret yedim diyorsun yani?" Abim onun bozulduğunu, düştüğünü görünce dalgaya alırcasına olan ses tonunu düzeltti ama bir yandan da destek vermek amaçlı gülümsedi. "Sana kız mı yok be oğlum!" dedi yükselerek. "Hepsi kapında kuyruk, siktir etsene!"

Onlar benden, benim yanımda böyle bahsettikçe öldüm öldüm dirildim sanki.

"Kapat Kenan," dedi Demir, teselliye ihtiyacı yokmuş ya da bir şey ifade etmiyormuş gibi. "İşim var zaten. Görüşürüz sonra."

Abimin telefonu kapatıp bana dönmesiyle ne hissedeceğimi bilemedim.

"Hadi!" dedi bana sabırsızca "Hangisi? Seçtin mi?"

O an, en uygun seçenek olan klasik bir şey seçtim. "Gül olsun," dedim kırmızı gonca gülleri göstererek. "Eminim Müjgan da sevecektir."

Abim ikiletmedi, sorgulamadı ve benim gösterdiğim gülleri hazırlattırdı. Gülleri almış eve giderken dayanamadım ve içimde tutamadığımdan sordum. "Demir abi ile konuşurken arkasında bir kadın vardı, kimdi o?" dedim ve bakışları bana döndüğünde kaşları çatıldı. Neden sordun der gibi bakınca "Hani sevgilisi falan mı var diye merak ettim," dedim normal gözükmeye çalışarak. "Pek görmedik ya yanında kimseyi... Onu reddeden kadın, o mu?"

"Yok ya," dedi telefonuna dönüp mesaj yazarken. "Şirketin sahibinin eşi. Sık sık gidiyor oraya. Patron sayılır yani. Ayrıca duymadın mı? Birine açılacaktın, dedim ya... Sevgilisi olsa niye açılsın birine..."

Bir sorunun cevabını almış, ötekini de abim açmıştı. "Ne bileyim, dinlemedim ki ben sizi," diye bir yalan attım ortaya. "O kız peki?" diye sordum. "Reddetti dediği kız kim? Sana anlatmıştır."

Bir anda öylece durup bana döndü, anladı ve sonum geldi diye düşündüm. Nefes almayı bile unutmuş, ona doğru bakarken "Ben ne bileyim kızım ya!" diye yükseldi. "Söylemedi kim olduğunu. Sana ne ayrıca? Yürü hadi!" dedi azarlarcasına. "Daha bir dünya işim var benim."

Yürüdük, gittik ama benim aklım o dükkânda söylediklerinde kaldı.

Akşam için deri bir etek, beyaz bir gömlek giydim. Saçlarımı açık bıraksam da tam kulağımın dibinden sıkı bir balıksırtı örüp boynumun sağ tarafını açıkta bıraktım. Hafif tonlarda bir makyaj yapıp rujumu kırmızı seçtim.

Sadece ailecek gittik Müjganların evine. Bir de abim, arkadaşlarına haber vermişti. Onlar da zaten üç kişiden ibaretti. Arabadan inip eve gireceğimiz sırada Harun abilerle göz göze geldim. Demir'i aradı gözlerim ama yanlarında yoktu. Sadece ikisi vardı.

"Buyurun," dedi Müjgan kapıyı açıp, sıcacık bir tebessümle karşılarken. Arkasında annesi, babası da aynı tavrı koruyordu. Annemler önümüzden geçerken ben en arkada, Harun abilerin yanında kaldım.

Ben bir şey dememiştim ama o "Ömer'i hallettik, merak etme," dedi. Bir diğer merak ettiğim konu da oydu zaten. Belli belirsiz kullandığı ses tonu, gizleme isteğime saygı duyuşundan kaynaklıydı. Bu halletme yöntemini merak ettiğimden kaşlarımı çatınca aslında içimde belirgin bir korku yoktu. Onların en azından daha aklı başında davranacağını biliyordum.

"Babasına verdik, Demir gelmeden," dedi yine aynı sessizlikte, arkamdan ilerlerken. Adımlarımız olabildiğince yavaştı konuşmayı bitirebilmesi adına. "Anlattık yaptıklarını da. Demir'in bu işin peşini bırakmayacağını, senin şikâyetçi olacağını falan söyledik. Demir el atarsa içeriden çıkamaz deyince bir dünya yalvardı. Sonra da göndereceğim ben onu diye yeminler etti. Biz de ikna olunca okeyledik Ahuşan," dedi çok da içine sinmemiş gibi.

"Teşekkürler abi," dedim tebessümle başımı hafifçe eğerek. Bu, konuşmanın bittiğinin bir resmiydi. En azından benim için.

Eve girip herkesle sırasıyla selamlaştıktan sonra oturma odasında yerimizi aldık. Onların tarafından da pek kimse yoktu. O da birkaç kız

arkadaşını çağırmıştı sadece sanırım ya da kuzenleriydi. Kimseyi tanımadığımdan bilemedim.

Kısa bir sohbet faslının ardından "Demir yok mu?" diye sordu babam. Her şeyde birlikte hareket ettiklerinden, yokluğu da dikkat çekiyordu elbette.

Tam abim cevap verecek gibi olduğunda, ilginç bir şekilde, kızlardan biri atıldı. Sanki ondan sorumluymuş gibi, çok rahat bir tavırla "Geliyor, Mustafa amca," dedi olduğu yerde kasılırcasına. "Trafiğe kalmış."

O an, onu o kadar detaylı inceledim ki... Kimdi?.. Yakınlığı neydi?.. Merakımdan inceledim durdum. Uzun boylu, esmer, siyah saçlı, kara kaşlı, kara gözlü bir kadındı. Çok da güzeldi. Kendinden emin duruşu ve ben kadınım diye bağıran epey belirgin dekolteler taşıyan kırmızı elbiseyle karşımdaki sandalyede bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Her elbiseyi herkes taşıyamazdı fikrimce ama o o kadar emindi ki kendinden, üstünde hiç sırıtmamış, kendisiyle bütünleşmişti.

Bakışlarımı üzerinden hiç çekmedim. Üstelik, kaşlarımın arasında oluşan dehşet ağrıdan, kıza çatık kaşlarla baktığımı fark ettim. Bu şekilde yakalansam ve sorgulasa biri, ne cevap vereceğimi bile bilemezdim. Hiç tanımadığım bir kadını, öldürecekmiş gibi bakıyordum. Ve bunları, sadece bana yaptığı itiraf sonrasında mı yapıyordum? Bana olan aşkını ilan etti diye neden sanki bana aitmiş gibi davranıp böyle sorgulamalara, incelemelere giriyordum, anlamlandıramadım.

Bundan rahatsız olup bakışlarımı önüme çevirdiğimde, parmaklarımla oynamaya başladım. Bakmamaya çalışıyordum ama duymamak imkânsızdı.

"Hayırdır?" diye sordu, Müjgan'ın annesi. "Bilmediğimiz bir şeyler mi var, Sevda?"

O an onun Sevda olduğunu öğrendiğimde, bir darbe daha yedim. Bu oydu. Abimin senelerdir Demir'e ayarlamaya çalıştığı kızdı. Birkaç kez görüşmüşlerdi, bunu biliyordum ama başka bir şey bilmiyordum. Tekrar göz ucuyla baktığımda yanında Demir'i hayal ettim ve bu bana iyi hissettirmedi. Neden iyi hissettirmedi? Çözemediğim bu duygular karşısında, neden bu hâle geldim? Etrafa imalı gülücükler saçarken bakışlarımı tekrar kaçırdım.

"İkna et artık şu adamı ya," dedi abim de çok lazımmış gibi muhabbete katılarak. Damatsın sen sussana, diyesim geldi ama o epey keyifli gözüküyordu. "Senelerdir bir ikna edemedin evliliğe. Bak kapacaklar sonunda söylüyorum. Sen beni dinle..." diyerek göz kırptı. "Şu an Demir'i darlamanın tam vakti."

Abime göre öyleydi tabii. Onun gözünde Demir, istediği kadına açılmış ve reddedilmişti. Üstelemezdi de. O yüzden en yakınında, en doğru kişiyi alacaktı hayatına. Böyle düşünüyordu. O yüzden tam vakitleri diyordu.

Tüm ilgi, Sevda'nın üzerinde olunca o da yeni gelin havalarıyla bir gülümsedi. "Yani bakalım, olur belki bir şeyler," dedi küçük bir tebessümle.

Böyle nazlı niyazlı bir şeyler varmış da söylemiyormuş gibi bir hâl alınca "Artık darısı size mi diyelim, ne diyelim?" dedi Müjgan'ın babası.

O an, oradan kalkıp gitmemek için zor tuttum kendimi. Belki de aralarında bir şeyler vardı. Suzan abla, birkaç gündür eve doğru dürüst gelmediğini söylemişti. Şu an nerede olduğunu da burada bir tek bilen Sevda vardı. Üstelik şimdi onca insanın içinde böyle imalı konuşmaları, kendi hissettiklerinden ve istediklerinden sebep değildi sanırım. Bir şeyler olmuş olmalıydı ki bu kadar açık davranıyordu. Terlemiş parmaklarım birbirinin üstünde durmayıp kayarken oturduğum sandalyeyi tuttum ama o da yetmedi. Konuşmaya devam ettiler.

"Diyelim inşallah, Zafer amca," dediğinde son darbeyi yedim sandım.

Daha beteri oldu. Kapının o an çalması ve kızlardan birinin "Ben bakarım," diyerek gitmesiyle vurgun yedim. Demir içeri girer girmez Sevda ayaklandı, elbisesini düzeltti ve daha adımını atar atmaz, elini Demir'in boynuna sararak "Hoş geldin canım," dedi. Canım dedi, canım çıktı sandım.

Sevda, Demir'e sarmaş dolaş vaziyetteyken ben, önümde gerçekleşen bu manzarayı izlemekten öte gidemedim. Bu, Demir için onların başlangıcıysa şayet, bizim de bitişimiz demekti.

5. BÖLÜM

Sabrın Selameti

Aşkın tanımı; filozoflar, şairler, yazarlar tarafından uzun uzun anlatılmış ve herkes kendince bile bir tanım yapmıştır. Peki ya kıskançlık? Kıskançlığın tanımı da böyle uzun uzadıya yazılıp, ele alınmış mıydı?

Hissettiğim duygunun kıskançlık olduğunun bilincine varacak ama mantığıma oturtamayacak kadar karmaşık hissediyordum. İnsan kimi kıskanırdı? Ait olduğunu mu, ona ait olanı mı?

Kıskançlık, yerinde olmak istediğine karşı duyulan güçlü bir duyguydu fikrimce. Konunun, sana ait olmasıyla çok ilgisi yoktu. Sahip olduğum, bana ait olan birçok şeyi başkası aldığında umursamadığımı bilirdim. Konu bana ait olması değildi yani, olmamasıydı. Konu, hep sende kalmasını istemendi. Sende değilse senin olsun istemendi. Başkasındaysa yerinde olmak istemendi.

Peki Demir benim ilgi alanımda mıydı ki ben bu kıskançlık duygusunu iliklerime kadar hissetmiş, şu an buradan kalkıp gitmek isterken bir yandan da her yeri birbirine katmak istemiştim?.. Dilimin inkâr ettiğini, yaşadığım tek bir an mı değiştirecekti? Bunu ben kendi içimde oturtamıyordum.

Belki de olay, oyuncağı elinden alınmış bir çocuğun öfkesi kadardı. Yerine yenisi gelene kadar ya da başka bir şeye kapılana kadar hissedilen ufak bir dürtüydü. Sonuç olarak ben hiç beklemediğim bir anda, beklemediğim bir adamın ilgisiyle sarmalanmış, üstelik bunu yirmi senelik ömrümde ilk kez yaşamıştım. Avuçlarımın arasına bırakılan o hiç tanımadığım hisleri, bundan sonra sadece benim sanmıştım. Avuçlarımdan öylece atmış olmama rağmen üstelik. Şimdi benim ortaya öylece bıraktığımı bir başkası almış, gayet de güzel sarmıştı. Ben neden buna bu kadar takılmıştım?

Bu güçlü duygunun bana yaşattıkları da bin beterdi. Benim çalışmam gereken dersler, hazırlanmam gereken bir sınav varken, üstelik

buna iki ay gibi bir zaman kalmışken bunlara harcayacak vaktim yoktu. Benim vaktim yokken onun da beni böyle meşgul etmeye, aklımı kendisiyle doldurmaya hiç hakkı yoktu.

Yine de tüm bu düşündüklerimin aksine, bakışlarımı üstlerinden çekememiştim. Sevda, Demir'e sıkıca sarılmış, hiç ayrılmak gibi bir niyeti de yokken beklemediğim bir hamleyle Demir geri çekildi. Üstelik hiç karşılık vermeden...

"Ne canımı, Sevda?" diye mırıldandı, belli belirsiz bir sesle yüzüne karşı. Sevda'nın dokunuşu dışında Demir hiçbir temas kurmadı onunla. Hatta ve hatta kaşlarını çatmış, böyle bir şeyi neden yaptığını anlayamazken ters ters bakmaya başlamıştı. Sevda üstünü düzeltip, birilerinin duyup duymadığını kontrol ederken Demir, yanından geçip giderek ortaya doğru "Trafik vardı, geciktim," demişti.

Sevda bozulmuş, öylece olduğu yerde kalmış, insanların da bakışları üzerindeymiş gibi gerilerek ne yapacağını bilememişti. Sonrasında Demir tam karşımdaki boş, tekli koltuğa otururken Sevda da kendi yerine geçti.

"Aldık haberlerini, aldık," dedi Müjgan'ın babası, imalı bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak.

"Ne haberi?" diye sordu Demir, kaşlarını çatarak.

Tam ağzı açılmıştı ki "Trafikte olduğunu söylemiştim," dedi Sevda sözünü keserek. "Neyse biz mutfağa geçip tabakları getirelim."

Buradan anlıyordum ki darısı size muhabbetine karşılık verişi, kendi uydurduğu bir durumdu ama mesajlaştıkları bir gerçekti.

Onlar kendi içlerinde ayaklanınca ortalıkta kısa bir sessizlik oluştu. Demir ile ilk kez o an göz göze geldik. Dirseğini koltuğa yaslamış, parmakları sakallarının üzerinde gezinirken ona bakışımı fark etmiş ama çok da sevgi dolu olmayan bakışlarım karşısında şaşkınlıkla ne olduğunu sorgulamıştı kendince. Bir insanı bakışlarından okuyabilmek, çok özel bir durum gibi gelirdi bana. Biz de Demir ile şu an bu aşamadaydık. Biz hâlâ birbirimizde bir şeylerin cevabını arıyorduk. Ta ki Müjgan'ın babası, ona laf atana kadar.

"Demir oğlum," dedi ve Demir'in görüş alanından başını çevirmesiyle çıktım. "İşler güçler nasıl?"

"Yoğun, Zafer amca," diye karşılık verdi. Sesinden bile yorgunluğu okunuyordu. Parmağı kolundaki saate vuruldu birkaç kez. "Bak, saat kaç oldu; Kenan'ın sözü bahane etmesem hâlâ çıkacak gibi değildim."

Bakışları tekrar bana doğru döndüğünde, onu rahat bırakmak gibi bir düşünceleri yoktu. "Bizim bir tapu meseleleri var, Demir'im," dedi Zafer amca öne doğru çıkarak. Bu öne çıkış, konunun bitmeyeceğini gösteriyordu. "Paylaşamıyoruz kardeşlerle."

Klasik ailevi tapu sorunları açılmıştı ve Demir yılmış olsa da hiç saygısızlık etmeden dinlerken, ayaklanıp mutfağa doğru geçtim. Kızlar tabakları hazırlamaya koyulmuş, Müjgan da heyecanlı bir şekilde cama doğru yaslanmıştı. Gelin oluşunun torpili ve heyecanıyla sanırım hazırlama faslına geçmemişti. Kimde görsem böyle oluyordu zaten. Gelin için her şey genelde hazır ediliyor, sunum sadece onun tarafından yapılıyordu. Hakkıydı da bence. Gün, onun günüyken herkesi etrafında ona koşar hâlde görmek güzel ve özel bir his olmalıydı. Ben de elimden geldiğince ona böyle hissettirmek istedim.

Yardım edecektim fakat geldiğimi fark edince, yaslandığı yerden doğrularak kolumdan tuttu ve "Gel Ahuşan, gel," dedi beni yanına doğru çekerek.

"Abla ben de yardım etseydim," dedim ama o bileğimi kolunun arasına sıkıştırmış, beni de camın kenarına çekmişti çoktan. "Alt tarafı birkaç tabak. Çok kişi yok zaten. Halletti sayılır kızlar, sağ olsunlar." O öyle deyince ben de uzatmadım.

"Gördün mü Demir'i?" diye sordu Sevda, bir yandan tabağı hazırlarken sinirle. "Bir itmediği kaldı insan içinde! Bir de terslemesi!"

Geri çekilmesi de bir nevi itme şekliydi aslında ama o öyle görmemişti sanırım. "Ben onun ne istediğini biliyorum ama!" dedi aynı öfkeyle devam ettirirken.

"Neymiş?" diye sorarken bulmuştum kendimi bir anda. Hiç hesapta yokken. Sorsam mı diye ölçüp tartıp biçmeden. Direkt olarak çıkmıştı ağzımdan.

Bana doğru baktığında da çok geçti artık zaten pişman olmak için. Yüzünde alaycı bir solukla tekrar tabaklara dönerken "Ne olacak canım?" diye sordu. "Herkesten neyi istiyorsa, benden de onu! Ama gördük diğerlerini," diye devam etti konuşmasına. "Hangisi iki günden öte gidebildi ki! Ben öyle olmak istemiyorum. Ben özel olmak istiyorum

onun için. Diğerleri gibi bir yere koyulmak istemiyorum. Ama sabrımı sınıyor."

Bir tabağa yönelmiş hâldeydi. Sanırım o tabak, Demir'in tabağıydı. Tabakla bile özenle ilgileniyor, daha çok dolduruyordu. Muhallebili tatlının bile ortadaki en özel kısmını kesmişti onun için.

O an elimin, boynumdaki kolyeyi kopartacak raddeye geldiğini canımın acısıyla fark ettim. Avucumdaki kolye koptu kopacaktı. Gömleğimin içine doğru salıp hem gözden uzak hem elimin rahatça kavrayamayacağı bir noktaya getirdim.

"Neden seni istemeyen bir adamın üstüne bu kadar düşüyorsun ki?" diye sordum, bu sefer de birden.

Tüm dikkatim Sevda'nın üzerindeyken bu sefer cevap yan tarafımdan geldi: Müjgan'dan. "İstemediğini nereden çıkardın?" diye sordu. Bakışlarını o an farklılaşmış hissettim. Beni sanki daha detaylı incelemeye başlamış, söylediklerimin altında bir ima arar gibiydi.

Sevda ise bana çevirdiği bakışlarını gülümseyerek önüne çevirmişti tekrar. Sanırım gerekli olan cevabı, arkadaşının vermiş olmasının rahatlığıydı bu.

Benim bile okumakta zorlandığım hislerimi, Müjgan okuyabilecekmiş gibi tedirgin oldum; bana bakınca, belli belirsiz kendimi geri çektim. Bu bile bana bir güven vermiş, kısa bir anlığına bile olsa kendimi toparlamama imkân tanımıştı. "Demir abinin davranışları," dedim ilk cevap olarak tebessümle. "İki saattir konuştuklarınız... Yanılıyor muyum?"

Öylesine konu kapansın niyetiyle sorduğum son sorunun aslında cevabını da bir o kadar merak ediyordum. "Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Müjgan gülümseyerek. O benim yüzüme rahatlıkla bakabiliyordu ama ben o kadar rahat değildim. "Sevda ile görüşmesine biz vesile olduk ama biz devam ettirmedik sonuçta. Kaç kez buluştular, görüştüler, konuştular. Farkındaysan kimsenin haberi yokken Sevda'nın vardı bu akşam."

Her biri bir yıkımdı benim için. Benim için aşk çok başkaydı. Çok yüceydi. Önümde öyle çok da imreneceğim aşklar yaşanmamıştı, rol modelim yoktu ama okuduğum kitaplar yön vermişti düşüncelerime. Biri, birine yüreğini açtıysa altının dolu olması gerekti. Dedikten sonra davranışları ona göre şekillenmeliydi. Sözü ayrı, gözü ayrı olan bir adamın da kadının da aşkını oturtamıyordum ben zihnimde.

Sonuç olarak daha iki gün önce hislerini bana açtıysa bu adamın hislerinden emin olması gerekti. Hislerinden emin olan bir adamın da bu muhabbetin içinde yeri olmamalıydı fikrimce. Öncesi değil belki ama bu gece Sevda ile mesajlaşması bir gerçekti.

Ben düşlerimde kurduğum o aşk tanımına, nasıl olduğunu bilmeden bir anda Demir'i oturtuvermiştim sanki. Bir anda nasıl sözlerine inanmıştım? Şimdi duyduklarım ise güvenimi zedeleyen, hayal kırıklığından başka bir şey değildi. Hâlbuki ben, özü sözü bir olan Demir abiyi tanıyordum sadece. Yüreğinden bihaber olduğum Demir'i değil.

"Üstelik Sevda ile tanıştığından beri kimseyi almadı hayatına." O an, son bir darbe vurdu sanki sözleri. Bunu onun nasıl bildiğini sorgulayacak oldum; sonra o evi, kendilerinin de sıklıkla kullandığını anımsayıp, uzatmak da istemeyince, anlıyorum dercesine başımı sallayarak önüme döndüm.

Döndüm dönmesine ama her şey içime oturup kalmıştı.

"Neyse," dedi Müjgan da önüne dönerek. "Bu gece bizim gecemiz olduğundan, izninizle kapatıyorum bu konuyu."

Yaslandığı yerden doğrularak tepsiyi kavradı ve "Götürelim şunları," dedi. Birkaç tabak aldım ben de peşine. Hiçbir şey demeden mutfaktan çıktığımda, elimdeki tabaklarla odaya girdim. Müjgan aile büyüklerine dağıtınca, ben de ilk olarak yan yana oturan erkek grubuna yöneldim. Elimdeki tabağı vereceğimi anladıklarında ilk atılan Demir olacaktı fakat buna müsaade etmeden Harun abi ve Yavuz abiye uzattım.

Bunu beklemediğinden, hatta yapma Ahuşan bu kadar mı dercesine bakarken, göz teması kurmamaya özen göstererek "Afiyet olsun," deyip geri çekildim. Sonuç olarak onun için hazırlanmış bir tabak vardı. Birkaç saniye içinde de Sevda tarafından uzatılmıştı.

"Senin için hazırladım. Bol bol koydum. İşten geldin, acıkmışsındır."

Gözümün içine baka baka o tabağı aldı ve önündeki sehpaya bıraktı. İçimden söylediklerimi bir Allah, bir ben biliyordum. Dikkatimi çeken de sadece bu olmamıştı bu süreçte. Geldiğinden beri Harun abi ve Yavuz abiye mesafeli duruyordu. Yüzlerine bile bakmamış, selam dahi vermemişti. Merak etmeden duramadım. Bu akşam onun tarafından olan her şey fazlasıyla bilinmez ve merak doluydu benim için.

Oturduğum yerde ona bakmadan zar zor dururken, kurtarıcım mı desem bilemiyorum, Müjgan'ın annesi konuşmuştu benimle. "Ahuşan," dedi odağı kendine çekerek. "Sınava hazırlanıyor musun kızım?"

"Elimden geldiğince," diyerek karşılık verdim gülümseyerek.

"Dershaneye gitmedin sanırım."

Başımı olumsuz anlamda sallarken "Kendim hallederim diye düşünmüştüm ama son bir iki ay biriyle çalışmak istiyorum," dedim açıkça. Bunu bizimkiler de ilk kez duyuyordu ve hâliyle şaşırmışlardı. "Tek başıma halletmeye çalışıyorum ama bazı konularda hâlâ çok ilerleme katedebildiğimi söyleyemeyeceğim." Tüm bakışlar üzerimdeydi ve odada konuşan sadece bendim. Problem diğerleri değildi aslında, tek bir kişiydi. Ne garipti. Bunca zaman hiç böyle bir çekincem yokken şimdi hislerini açtı diye üzerimde hissettiğim tüm bakışları, beni olduğundan fazla geriyordu.

"Sedat vardı ya, özel ders veriyordu abi," diyerek bakışlarımı çevirdiğimde, abimin bundan pek de hoşlanmadığını anlamıştım. Onun kadar Demir'in de farklı bir nokta dikkatini çekmişti. "Sedat?" diye sormuştu, kaşlarını çatarak. "Bizimle aynı yaşta olan hani. Hatta benden altı ay büyük olan Sedat. Benim komşum olan Sedat."

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Sonra abime döndüm. Demir'e karşı koyduğum tavır, onun tarafından oldukça net şekilde algılanmıştı.

"Eee?" dedi abim de. Konunun gittiği yeri anlamıştı. O anlamış, sadece onun anlamasıyla da kalmamıştı. Demir, derin bir nefes aldı. Oturduğu yerde bir dikleşti, tekrar oturdu. Görmezden geldim. "Geçen sene üst sınıflardan Aynur vardı. Bizim mahalleden. Onu da o çalıştırmış. İstediği bölümü kazanmıştı. Ben de onunla çalışayım diyorum. Sen konuşursan..."

Abim bir şey dese dert, demese dert gibi bakarken "Şahane düşünmüşsün," dedi Müjgan. "Bence de senin için ne iyiyse onu yapmalısın."

Abimin ters bakışlarının yanında, oturduğu yerde elli kere şekil değiştiren, nefes sesleriyle cümlelerimi bölen Demir, abimden önce verdi cevabını.

"Ben yardım ederdim," dedi bir anda, hiç düşünmeden, onca insan içinde. "Sedat abine gerek yoktu." Benim abi demememe takılmış, kendisi özellikle vurgulamıştı.

O an, ani tepkileriyle tedirginleştim. Bana hislerini açınca sanki herkes, her şeyi anlamış gibi hissediyor, telaşa kapılıyordum. Belki de onun tavırları normaldi, benimkiler batıyordu başkalarına onu da bilmiyorum ama boncuk boncuk terlerken, normal durmaya özen göstererek "Teşekkür ederim Demir abi," dedim vurgulu bir tonda. "İşin gücün var senin zaten. Kendine vakit ayıramıyorsun. Ben hallederim Sedat ile."

Ben net bir cevap verince onun da bir şeyler içine oturmuş ve hazmedememiş gibi kaldı öylece.

"Tabii, tabii..." diye atıldı Zafer amca. "Sen tahsilin için ne iyiyse onu yap kızım." Abimden bir cevap beklerken araya kısa bir sessizlik girince, "Damat!" diye seslendi yüksek bir çıkışla. "Hayırdır, yoksa olmaz mı diyeceksin?" Bu ses tonu, biraz kınar gibiydi. "Devir değişti artık," diye girince söze, babam da bir şeyler demek durumunda hissetmiş olmalı ki "Öyle tabii canım," deyiverdi. "Konuşur Kenan, Sedat ile. Hallederler."

Babamdan hiç böyle bir tepki beklemezken abim de beni şaşırtarak "Konuşurum baba," dedi başını hafifçe eğerek.

Gözlerinde bu emrivakiden hoşlanmadığını belirten bir ifade vardı ama ben gülümsemekten başka bir şey yapmadım. Bazen istediklerini kolayca kabul ettirmenin yolu emrivakiden geçiyorsa böyle bir ailenin içinde, bunu yapmaktan çekinmezdim. O da bunu gayet iyi bilirdi.

Herkes tabaklarındaki ikramlıkları yiyordu ve derin bir sohbet hâkimdi. Siyaset, futbol gibi birçok konudan konuşuldu bu süre içinde. Demir, ara sıra buna katılsa da genelinde sessiz kalmayı tercih etmişti. Harun abi ve Yavuz abi ile de pek konuşmamıştı ve bu konu, artık iyice ilgimi çekmeye başlamıştı. İlk fırsatta kime denk gelirsem soracaktım artık. Üstelik onun için özenle hazırlanan tabağına da hiç dokunmamıştı. Hatta Sevda "Yesene," diye ısrar etti, Demir "Tokum," diyerek geçiştirdi.

"Ay kusura bakmayın, geciktik!" diyen bir sesle başımı çevirdiğimde genç, soluk soluğa kalmış bir kadınla karşılaştım. Küçük bir kız çocuğu odadan içeri doğru atıldı ve arkasında kalan kadın "Zümra biraz ateşlenmişti de gelirken bir hastaneye uğradık. O yüzden geç kaldık. Hoş geldiniz bu arada."

Bu, Müjgan'ın ablasıydı sanırım. Birkaç kez bahsetmişti. Yan yana gelince de benzerlikleri belli oluyordu. Evli ve bir çocuğu vardı. "Dedem hasta mı oldun sen?" diyen Zafer amcayla da düşüncelerim kesinleşti.

"Çok geçmiş olsun. İyi, değil mi? Bir sorun yok?" diye sorduğumda, önce öpmeye benden başladı ve "İyi iyi, çok şükür!" dedi. "Bademcikleri şişmiş biraz. Ondan ateş yapmış. İlaç verdi doktor."

Dedesinin kucağından atlayan kız çocuğu, bana doğru koşunca "Geçmiş olsun," dedim. Aslında bana değil, odanın içinde, orta yerde koşuşturuyordu ama ben ona laf atınca duraksadı.

"Aaa!" dedi gözleri parıldayarak. "Saçın ne kadar güzel olmuş. Sen mi yaptın?"

Örgüme bakarken "Hı hı," diye karşılık verdim. Çekingen kalmış, hâlâ bakarken "Sana da yapalım mı?" diye sorunca, hemen heyecanla atladı önüme. Bu sürede de babası geldi sanırım. Herkes tekrar bir hoş geldin faslına geçince biz Zümra ile köşemize çekildik ve ben onun saçını örmeye başlamıştım.

Okulunu konuştuk, derslerini konuştuk. Ben onun saçını ince ince örerken, o yerinde durmak bilmeden bir sürü şey anlattı durdu. Ben de onu keyifle dinledim. Sonra gözüm, bir an tesadüfi olarak Demir'e takılınca her şey benim için yine arapsaçına döndü. Çünkü onu, bana bakar hâlde bulmuştum. Bana bakar hâlde ama Sevda'yı dibine kadar sokulmuş bir vaziyette. Kısa bir an, kendimi Zümra'ya kaptırınca varlığı da silinmişti görene kadar ama sonrası tam bir duygu karmaşasıydı benim için.

O an aklından ne geçirdiğini düşündüm mesela ve bunu düşünmeyi hiç istemezdim. Okuduğum kitaplarda ve izlediğim filmlerde; kadınlar ya da erkekler, bir çocukla ilgilenildiğini gördükleri böyle anlarda, karşı tarafın nasıl bir anne ya da baba olacağını düşler, bununla ilgili hayaller kurarlardı. O da bunu geçirmiş miydi aklından diye düşündüm mesela o an. Ve ben, bunu da düşünmeyi hiç istemezdim. Düşünmemeliydim de zaten. Sevda ile yakınlığını dert etmek istemezdim. Etmemeliydim de zaten. Bunları neden düşündüğümü bilmemek, az önce hiç titremeden yaptığım şu işi şimdi bana baktığını bilirken yapmak ve elimin neden titrediğini bilmemek, beni derin bir çıkmazda debelenmeye sürüklüyordu.

Üstelik, o günden beri bende bir şeyler bununla da bitmiyordu. Rüyalarıma giriyor, izlediğim okuduğum her satırın başrolü hâline geliyordu. İstemiyordum ama kendiliğinden oluyordu her şey. Aklımın o karmaşası, beni büyük çıkmazlara sokuyor ve ben delirecek gibi oluyordum. Tüm gecenin birikimiyle içim içime sığmazken, hızlıca elimdeki tokayı Zümra'nın saçına bağladım ve odadan çıkıp mutfağa yöneldim. Kimse bir şey anlamadı, herkes zaten kendince bir sohbet hâlindeydi. En azından ben öyle düşündüm.

Bir bardak suyu içip tezgâha koyduğumda derin derin soluklanıyor, sakinleşmeye, bir şeyleri mantığıma oturtmaya çalışıyordum. Gözlerimi kapadım, ellerimle saçlarımı geriye doğru ittim ve düzenli birkaç nefes alırken sesini işittim.

"Ne oldu bir anda?" diye sordu ve hızlıca arkamı döndüm. Mutfağa girdiği yetmemiş, bir de kapıyı kapatmıştı.

"Senin..." dedim telaşla. "Senin ne işin var burada? Herkes içerideyken bir de!"

O ise sanki ona konuşmuyormuşum gibi "Niye bir anda çıktın?" diye sordu. "Ne rahatsız etti seni?"

Öylesine meraklı ve telaşlı duruyordu ki cevabını almadan, beni cevaplamayacak gibiydi. Bakışlarından da rahatsızlığımı kendine yormadığını çok rahat anlamıştım. Onun endişesi, yaşadıklarımızdan sonra başkalarıydı. Başkalarının bana verdiği zararlardı ama benim en büyük zararım kendisiydi. Bilmiyordu.

"Sen," dedim bir anda yüzüne çarparak. "Sen rahatsız ediyorsun beni."

Şaşkınlığını yüzünden okudum ve peşine kaşları çatıldı. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı.

İçimde tutamadım, döktüm, döküldüm ona karşı. "Seninle aynı yerde olmaktan rahatsız oluyorum. Seninle aynı yerde olunca tedirgin oluyorum. Seninle aynı yerde olunca düşüncelerime, düşündüklerime engel olamıyorum. Bunu sevmiyorum. Böyle olmasını istemiyorum. Seni istemiyorum. Aklımı dağıtmanı istemiyorum."

Cümlelerim, o kadar hızlı, o kadar telaşlıydı ki birbirlerine yetiştiremedim bile. Sorunlarımın çözümleri onda gizliydi, biliyordum. Bilsin ve çözsün istiyordum.

Fakat o onca şeyin içinde bir noktaya takılmış, bana doğru adımlamıştı. O bana doğru gelirken ben geri adımladım.

"Aklını mı dağıtıyorum?" diye sordu ağzımı arar gibi.

Onun, yormak istediği anlamlar da farklıydı elbette.

Üzerime doğru gelirken öylesine zordu ki benim için her şey. Tezgâha çarparak durduğumda "Da... Dağıtıyorsun," dedim hiç düşünmeden. Ellerimi tezgâha doğru koyduğumda o da önümde durdu ve ellerini, ellerimin yanına yerleştirdi.

Mutfak tezgâhının önünde, onun kolları arasına bir kapana kısılmış gibiydim. Susmak, aramızdaki çekimin katbekat fazla hissedilmesine sebep oluyordu. O an bunu da idrak ettim. Demir ve benim aramda bir çekim vardı. Ben bunu da hissetmek, farkına varmak istemezdim. Vardım. Yüzüme bakınca dökülen solukları, sürekli gezintiye çıkan çapkın bakışları, kendinden emin duruşu... Bir erkeği çekici kılabilecek her şeye sahipti. Her bir adımda, her bir dokunuşta, her bir solukta kendini belli ediyordu. Suskunluk da bunları ayan beyan görmemi sağlıyordu.

"Evet dağıtıyorsun," diye sürdürdüm konuşmamı, o suskunluktan kaçmak için. "Bir anda saçma sapan tepkiler verip yüksek çıkışlar yapıyorsun. Gözlerini üzerime öyle bir dikiyorsun ki, kimse çekemezmiş gibi... Biri fark edecek diye ödüm kopuyor. Bunları düşünüp duruyorum."

Gülümseyişi belirginleşince itmek için elimi göğsünün üstüne koydum. Yaptım da fakat etkili olmadı. Ne o benden uzaklaştı ne de ben gitmek için ekstra çaba sarf ettim. Neredeyse üzerime kapanacak kadar yaklaşmasıyla, aramızdaki milimetrik mesafeyi fazlasıyla aştı. Nefesim kesildi sandım. Kaçacak yerim olmamasına rağmen iyice tezgâha yaslandım. Parmak uçlarımda yükselmiş, onun bedeni ve tezgâh arasında kalan kalçam ezilmişti. Avuç içlerim, göğsünün üstüne yaslanmış bir hâldeyken parmaklarım düğmelerine dokunuyordu.

Yüzümde gezinen o çapkın bakışlarıyla "Bakma öyle bakma!" dedim yüksek bir çıkışla. "Benim bunları hissetmem kadar normal bir şey yok. Benim çok düz giden bir hayatım vardı. Sen geldin ve her şeyi altüst ettin. Yaptığın itiraf, sürekli bende olan bakışların, dikkatin, her şeyde bir anlam araman... Ya en basiti, bir anda oradan buraya gelişimde bile bir şey oldu mu diye endişelenmen... Bunları yapma. Bunları yaparsan tabii ki aklımı dağıtırsın. Ben bunu istemiyorum. Senin bana bunları bana yaşatmaya ne hakkın var? Üstelik..."

Ben sustum ama o susmadı. Öylece kenara atmama izin vermedi.

"Üstelik..." dedi devam etmemi ister gibi.

Dilimin ucuna geldi gitti, geldi gitti. Fakat cesaretimi toplayamadım ve "Git," dedim konuşmayı sonlandırmak adına. Bir elimi çekmiş, diğeri hâlâ göğsündeyken ben çekilecektim ki müsaade etmeden elini elimin üstüne kapattı.

"Gitmem," dedi kendinden emin bir ifadeyle. Beklemiyordum. Durdurmasını da böyle sıkı sıkı tutmasını da. Biriyle el ele verince her sıkıntıyı aşamasanız da o elin sizi bırakmayacağını bilirsiniz ya hani, işte Demir benim için o elmiş gibi hissettim o an. O da doğrulamak ister gibi "Gidilebilse..." dedi bir kez daha dillendirmekten çekinmeden. "Böyle çok sevilir miydi? Gidilebilse buna sevda denir miydi?"

Dudaklarım sözleri karşısında aralık kaldı, yutkunmaya çalıştım. Söylediklerinin bende yankıları çok büyüktü. Böyle konuştukça büyüyordu zaten içimde bir şeyler... Ama sadece konuşmak değildi mesele. Önemli olan hissettirmekti.

Ben de sözlerinin getirdiği cesaretle yarım kalan konuşmamı kendime hak görerek "Üstelik Sevda ile bir ilişki içerisindeyken," diyerek devam ettirdim.

Böyle bir gerçek vardı içeride. Benim aklımdaki adamla uyuşmuyordu bu tavırları. Belki de sadece yıllardır tanıdığım o adamı, zihnimde aklamaktı niyetim.

"Sevda ile bir ilişki içinde miymişiz?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Öyle değil misiniz?" Aslında bu, bir soru gibi değildi kendi içimde. Çünkü cevabını almak isteyip istemediğimden emin değildim. Ona doğru biraz daha başımı kaldırdığımda, o çekim, su yüzüne çıktı tekrar. Ne ben ona doğrulmaktan çekindim ne o bir geri adım attı. Gel dedi sanki. Geliyorsan çekilmem, bunu bilerek gel dedi ve bir milim kıpırdamadı.

"İlişki sadece sevgili olmaktan ibaret değildir ki. Sen, ona bu yolda ümit vermişsin ve anladığım kadarıyla bunu da kesmemişsin. Hâlâ seninle bir gelecek hayali kurabiliyor, seninle konuşabiliyor, senden başkalarına çekinmeden bahsediyor. Bunları da öylesine kendi başına yapmadığına o kadar eminim ki... Bir şeylerden ümitlenmiş ve sen vermişsin ona bu ümidi. Sorun aslında senin onunla aranda olanlarda değil." Bal gibi de aranda olanlardı. "Ama onunla böyle bir ilişki içerisindeyken bana kendini açmak ve benden karşılık beklemek... Böylesi yakın tavırlar sergilemek..."

O an yüzümde sessizce dolanan bakışlarını, aldığı soluklarda sarsılışını ve parmak uçlarının, parmak uçlarıma sürtündüğünü hissediyordum. Tesadüfi ya da değil, bilmiyorum ama varla yok arası hâldeyken bile öyle çok hissediyordum ki onu her bir yanımda... Böylesi yakın bir mesafede konuşmak zorken karnıma giren sancılarla kıvranacak gibi oldum. Biraz daha bassam parmak uçlarıma, dudaklarındaydı dudaklarım. Biraz daha eğilseydi bana doğru, dudaklarımdaydı dudakları. "Öyle..." dedim suskunluktan, nefesinden, bakışından, çekiminden kaçarken daha çok tutulur gibi. "Öyle değil mi?"

Kavuşmayı arzular gibi baktığı, takılı kaldığı dudaklarımdan kendini alamazken bu benim için çok fazlaydı. Çok çok fazlaydı. "Ne?" diye karşılık verdi, onca sözüme karşı aklını yitirmiş gibi. "Ne dedin, anlamadım?"

Tutulmuş gibi, aklını kaybetmiş gibi, deminden beri söylediğim hiçbir şeyi duymadığını belirten tavrı karşısında "Aptal!" diyerek göğsünden geriye doğru ittim ve o sendeleyerek geri çekildi. Elim, kolum titriyordu. Boşuna konuşmuştum onca zaman. Duymamıştı bile söylediklerimi. Ya da duymazlıktan gelmişti. Benim de bir daha anlatacak gücüm yoktu. Yüzünde az önceki yakınlığın getirisiyle oluşan gülümseme de iyice sinirimi bozunca, yanından geçip gidecektim ki kolumdan tuttu.

"Gerçekten," dedim sinirle. "Gerçekten, unut her şeyi. Mümkünse bana yaptığın konuşmayı da unut. Hiçbir şey olmamış gibi davranalım. Bana tavır yapar gibi davranmayı bırak."

"Sana tavır yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Bir de utanmadan sordu.

"Yapmıyor musun?" dedim o üstüme geldikçe sinirle. Bileğim hâlâ elinin arasındaydı. Bırakmaya da çok istekli gibi değildi. "Günlerdir uğramıyorsun bile bize. Aramıyorsun, mesaj atmıyorsun. Geldiğimiz yerlerde yüzüme bile bakmıyorsun."

Kısa bir an, solan yüzü, tekrar deminki gülümsemesine kavuşunca gözlerinin içi parladı sanki. "Bu zaten bizim normalimiz değil miydi, Ahuşan?" diye sordu. "Ben her gün size gelip gitmiyordum ki. Arayıp mesaj atmamda zorunluluk hâli de yoktu." Gözlerim irileşti duyduklarım karşısında, dilim tutuldu. Haklıydı. Öyleydi. Ama sanki ben... Sanki ben öyle değilmiş gibi hissettim kısacık zaman diliminde. "An-

lıyorum ki..." diye sürdürdü konuşmasını, beni daha da utandırmak ister gibi. "Sen seni aramamı, sana mesaj atmamı istiyormuşsun. Tavır yaptığımı düşünmüşsün ve beni aklından atamamışsın. Bunlar kurcalamış o güzel aklını," dedi daha belirgin bir gülümsemeyle. "Tamam," dedi hemen peşine, daha da yerin dibine giriyor gibi hissettim kendimi. "Ararım. Atarım mesaj. Gelirim size. Normalimiz bu olsun istiyorsan bundan sonra... Sen nasıl istiyorsan öyle yaparım."

Bunları büyük bir keyifle söylerken dehşete düşmüş gibi dinledim ben. Kendimi istemeden soktuğum konuma sövdüm, durdum. "İstemem!" diye çıkıştım, tuttuğu bileğimi geri çekerek. "Sen kendin uyduruyorsun şu an bunları. Benim demek istediğim o değildi. Sen kendin çektin oralara!"

Açıklama telaşım onu daha da keyiflendiriyordu, görüyordum. Açıklama yapmadan gitmek de bir nevi kabullenmek demek diye gidemiyordum ama nasıl bağlayacağımı da bilmiyordum. O an, kurtuluşum olan bir ses yankılandı tüm evin içinde.

"Erkeklere sesleniyorum. Erkekler!" diye bağırdı bir adam. İkimiz de çoktan kendi konumuzu unutmuş, mutfaktan dışarı atmıştık kendimizi.

"O baş artık eğilmeyecek," dedi tekrar gür bir sesle.

Başta sandık ki ses içeriden geliyor. Öyle değildi. Sokak inliyordu. Bizim hole çıkmamızla odadakiler de çıktı. Herkes ne olup bitiyor diye bakarken birbirine soruyordu ama kimse de cevabı bilmiyordu.

"Kendime güvenim yok diyen erkekler," dedi tekrar ve Zafer amca, açtığı camdan dışarı baktıktan kısa bir süre sonra "E dışarıdan geliyor bu ses," dedi.

Herkes balkonlara ve kapı önlerine çıktı. Sadece bizim ev değil, komşu evler de çıktı.

"Utanıyorum, eksik hissediyorum, uçağım kalkmıyor diyen erkekler," dediğinde konunun gittiği yer gayet açıklanmıştı ve herkes şok olmuş bir şekilde kaldı. İlk başta şokun etkisiyle donduk kaldık, sonra kahkahalarla gülmeye başladık.

"Hepimiz insanız, birbirimizin derdinden anlarız," dedi adam.

Babam "Tövbe estağfurullah! Tövbe estağfurullah!" diye diye etrafında döndü. Yukarıda annemleri gören babam "Yahu girin içeri!" dedi ama kimse dinlemedi. Bırakılır mıydı böyle ortam. Sokakta sesin geldiği yeri aramaya başladılar.

Annemler balkondayken, biz kapının önüne çıkmıştık babamlarla birlikte. "Ay resmen şey reklamı!" dedi Sevda, elini ağzına kapatarak.

Adam bildiğin macun mu, ilaç mı her ne haltsa onun reklamını yapıyordu. Birkaç kez denk gelmiştim radyoda, televizyonda ama bu farklıydı. Resmen tüm mahalleye dinletiliyordu şu an reklam. Kim yapıyordu, nereden yapıyordu belli değildi ama bangır bangır bağırıyordu.

"Erkekliğinizden şüpheye bile düştüğünüz olmuştur ama sakın endişe etmeyin. Bu, hepimizin ortak derdi. Artık uçaklarınız pistten havalanırken hiç zorlanmayacak."

Adam konuştukça hepimiz elimizi ağzımıza kapatıp gülüyorduk, ta ki Sevda'nın "Demir'in şüphe duyduğuna hiç inanmam!" demesine kadar. Suratım anında düştü ve sinirlerime hâkim olamadım.

"Yani ulu orta bunu konuşmazsın, şöyle bir anda ya!" diye yükselince Sevda, omuz silkerek önüne döndü. Dudaklarını dişleyerek sustu ama benim moralim çoktan bozulmuştu. Kız, onlar gibi olmak istemem diyordu ama düşlemekten de hiç geri durmuyordu.

"Yıkılmayan duvar kalmayacak." Adam, dur durak bilmeden konuşup duruyordu. "Bu ürünü kullanan her erkek, balyoz gibi olacak. Tamı tamına 15 santim uzatma da garantili."

"Yok artık!" dedi Zafer amca yüksek bir çıkışla. "Öyle de şey mi olurmuş?"

Olduğum yerde gülmekten iki büklüm oldum. Artık dayanamadım, arkamı döndüm. Hatta o kadar ki dudaklarımı dişlerken sakinleşmek için Sevda'nın koluna tutunmuş, destek almaya başlamıştım. O da benden farksız değildi ki.

"Üstelik," diye bağırdı reklamdaki adam. "Üç saat uzatmalı."

"E ama bu kadarı da!.." dedi Zafer amca, konu ilgisini çekmiş gibi.

"Kim açtı bunu ya!" diye bağırdı komşulardan biri. "Alo!" Yana yakıla bir öte, bir beri gidiyorlar ama bir sonuç alamıyorlardı. Sesin geldiği yönü çözseler kolay olacaktı da yok, o da çözülemiyordu.

"Erkekler!" diye bağırdı tekrar. "Uçmak, yıkmak artık her şey sizin elinizde."

Karşı binanın demir kapısından dışarı atlayan bir adam; üzerinde beyaz atleti, altında boxer, ayağında parmak arası terlikler, elinde beyzbol sopasıyla "Ulan hangi arsız, namussuz açtı bunu!" diye bağırdı. Üstüne başına bakmadan...

Bembeyaz iç çamaşırlarıyla onca kadının içine çıkınca, Demir, daha merdivenlerden inmesine müsaade etmeden "Hadi abi, hadi!" dedi kolundan tutup içeri sokarak. "Geç içeri. Çıkmışsın böyle sokağa! Kadın, çoluk çocuk dolu etraf..."

Adamı içeri soktuğunda telefonunu da cebinden çıkartmış, bir sağa, bir sola bakarak birine telefon etti ama kim olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Buradan erkeklere bağıra bağıra söylüyorum. Bu işi kökünden çözeceğiz, kökünden!"

Herkes bir öte, bir beri sesin yerini ararken Zafer amca dikilmişti yolun ortasına; iki eli belinde, sesi dinliyordu. "Hiç ara vermeden saatlerce aralıksız uçmak, artık sizin elinizde," diye vurgulaya vurgulaya konuşunca, sokaktaki tüm erkekleri bir ter basmış gibi oldu. Babam, cebinden çıkardığı mendiliyle alnını silerken Zafer amca, olduğu yerden hiç kıpırdamadı.

"Müjgan!" dedi Sevda, kahkahalarıyla cümleleri kesilirken. "Babanın çok ilgisini çekti!"

Müjgan bozulmuş, utanmış "Baba!" diye uyarınca Zafer amca "Olacak şey değil! Olacak şey değil!" diye söylene söylene yürümeye başladı. Ama adam, her konuşmasında sessizleşip, adımlarını yavaşlatıyordu.

Adam konuşmaya devam ettikçe Yavuz abi, öteden ıslık çaldı ve bir kapıyı göstererek "Burada," dedi. "Buradan geliyor ses."

Herkes oraya yöneldi tabii öyle olunca. "E burası bizim Kuşçu İbo'nun..." dedi Zafer amca. Sonra birkaç dakika içinde de polis geldi. Meğer Demir, o an akıl edip polisi aramış. Kimsede Kuşçu İbo denilen adamın numarası olmayınca binanın sahibine ulaştılar önce. Sonra aradılar Kuşçu İbo denilen genç adamı, o da geldi. Meğer içeride kuş bakıyormuş sadece. Kuşlar da karanlıktan ve sessizlikten korktuğu için, eski tip radyosunun sesini biraz açıp dükkândan öyle çıkıyormuş. Kuşlardan biri de kafesten kaçıp, ses düğmesine konunca ve çevrilince mahalleyi reklam sarmış. Kuşçu İbo, tek tek herkesten mahcup bir ifadeyle özür dileyince konu da böylece kapandı gitti. Herkes evlerine dağıldı, biz Müjgan'ı abime istedik, onları da bize davet ettik ve gecenin Müjganlar kısmını orada öylece kapadık.

"Ne alırdınız?" diyen garsona, önden gelen abimler sipariş vermeye başlamıştı bile. Biz ise henüz çok yeni yerleşiyorduk.

Aslında Müjganlardan sonra direkt eve geçecektik ama teyzemin, annemi dedikodu için gece kahvesine çağırmasıyla planlarımızda birtakım değişiklikler oldu. Abimler biz de dışarıda bir şeyler içelim, oturalım bir yerde kendimiz dediler ve annemler teyzeme, biz de tekrar Müjganlardan onları almaya döndük.

Aynı gençlerin oluştuğu o grupla sahil kenarındaki küçük, tatlı bir kafeye geldiğimizde dışarıda oturmayı seçtiler. İlerleyen saatler sebebiyle epey boştu. Denizin dibi olduğu için de biraz esiyordu. Demir yanma oturmam için bir sandalye açtı ama ben karşısına, Yavuz abinin yanına geçtim. Böylece benden kalan yeri de direkt Sevda doldurdu. Hiç durur muydu zaten?

Herkes siparişlerini verdikten sonra "Ay ne komikti ama!" dedi Sevda. "Akşam resmen sokakta, bangır bangır..."

Müjgan'ın öksürmesiyle Sevda sustu ama kıkırdaması bitmedi. "Ay ne var!" dedi sonra da omuz silkerek. "Siz görmediniz ama Zafer amca o hengâmede reklamdaki telefon numarasını kaydediyordu."

Nerede ne konuşacağını pek bilmiyordu sanırım, Sevda. Herkesin içinde Müjgan'ın babası hakkında böyle konuşması normal değildi çünkü.

"Sevda!" dedi Müjgan baskılı bir sesle. Bu baskılı ton, susması için yeterli oldu.

"Eee?" diye sordu Harun abi. "Sizin düğün ne zaman şimdi?"

Abim ceplerine sigara paketi arar gibi dokununca Demir kendi paketinden uzattı ve abim sigarasını yakarken "Dur be oğlum daha," dedi. Derin bir nefes çekip arkasına yaslandığında "Ramazana kadar nişan yaparız. Artık düğün de baharda olur herhâlde."

Müjgan konuya dâhil bile olmadı. Abimin boşta kalan elini tutmuş, henüz kurdelesi bile çıkmamış yüzükleriyle bilmem kaçıncı fotoğrafı çekerken Demir'in bakışları sürekli olarak bizim taraftaydı. Tam dudakları aralandı bir şey söyleyecek, hatta ayaklanacak gibi olduğunda Sevda "Ben üşüdüm biraz ya," dedi kollarını sıvazlayarak. Bakışları Demir'e döndüğünde, ceketini ver manasında bakıyordu ama o, oralı bile olmadı.

Elini havaya kaldırıp, garsonu çağırarak bir şal isteyince Sevda olduğu yerde kalakaldı. Suratı düşmüş, arkasına öylece yaslanmıştı. "Haklı bu arada," dedi devamında kuracağı cümlelerden önce eliyle Sevda'yı göstererek. "Esiyor bu taraf biraz. O yüzden Yavuz sen buraya geç, oraya ben geçeceğim."

Yüzüme alaya alırcasına bir gülümseme yerleşirken "Sebep?" diye sordum. "Sana esiyor da Yavuz abiye esmeyecek mi?"

Sevda'yı hiç ortaya bile atmadık ikimiz de. Kendisi şalına sarılmış, öylece oturuyordu sonuçta. Onun da bahanesi, benim yanıma geçmekti zaten. Havanın esmesi falan değil. Daha cümlesi bitmeden Yavuz abi de onun bahane olduğunu bildiği için çoktan ayaklanmış, yer değiştirmişlerdi bile.

"Esmez ona," dedi yanımdaki sandalyeye kurulurken söylediğime cevaben. "Sen dert etme kendine onu."

Derdim, rüzgârın kime çarptığıydı ya benim de zaten! Gözlerimi devirip, arkama yaslandım ve o da orada yakmadığı sigarasını ateşleyerek elini sandalyeme gelişi güzel attığında parmaklarının sırtıma temasını hissettim. Bana değil sandalyeye koymuştu elini ama hareket ettikçe parmaklarına sürtünüyordum.

Sevda'nın yanında oturan ama telefonundan başını kaldıramayan sevgili kız kardeşim sıkılmış olacak ki telefonunu masaya bırakarak konuya dâhil olmak istedi. "Abi, siz nerede oturacaksınız evlenince?"

Sanırım bu sefer konu Müjgan'ın da ilgisini çekmişti ki o da bıraktı telefonunu masaya. Genelimizin kahve söylediği siparişlerimiz de geldiğinde, buram buram kokusu sardı tüm masayı. Bu soğukta birkaç yudum alınca kahvemden, içim ısındı.

"Bilmem ki," dedi abim. "Bakarız bir yer. Mahalleden uzağa gitmeyiz herhâlde." Sonra masada biraz öne doğru çıktı ve Demir'e doğru göz kırparak "Belki baban bize verir senin evi," dedi gülerek. "Nasılsa senin evleneceğin yok."

Demir'in babası, Yaman abi ve Demir için birer kat daha çıkmıştı evinin üstüne. Yaman abi evli olduğundan ikinci katta oturuyordu ama Demir için ayrılan en üst kat boştu.

"Veriyorsa otur," dedi Demir hiç düşünmeden. "Ama söyleyeyim, babam hiç çekilecek adam değildir."

"Neden öyle diyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Bence baban çok mülayim, şeker gibi bir adam."

Dudak kıvrımları hafifçe yükselirken "Sana mülayimdir, bana değil," dedi. Omuz silkip "Senin asiliğindendir o," dedim. "Yoksa baban şeker gibi bir adam."

Biçimli kaşları yukarı kalkıp geri düştüğünde imalı bir gülümseme vardı yüzünde, cevap niteliğinde.

Gerçekten bence öyleydi. Öyle tatlı dili vardı ki, insanları sakinleştirmekte üstüne yoktu ama her baba oğulda olduğu gibi, sanırım Demir ile de pek anlaşamazlardı.

Kahvelerimizi yudumladığımız sırada Demir'in bir parmağı, saçlarımın arasından enseme doğru sürtündüğünde, tüm tüylerimin şaha kalktığını hissetim. O an hafif esen rüzgâr, kokusunu da teninden taşırınca içim içime sığmadığından, masaya doğru yanaştım. Dirseğimi masaya doğru dayadım ve saçlarımın arasından, ensemi sıvazladım. Duygularım; hissettirdiklerinin cefasından mı, sefasından mıydı bilmiyorum ama içimden taşıyor gibi hissediyordum.

"Hayır, Ahuşan. Hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "Sokamazsın onu aklına. Etkilenemezsin ondan."

Sevda'nın ters ters, sürekli Demir'e bakışlarını yakaladım gece boyunca. Yanından kalkması, ceketini vermemesi batmıştı muhtemelen. Bir şey de diyemediğinden içine patlamıştı, yüzüne yansımıştı.

"Abin damat olunca sıra da sana mı geliyor Ahucuğum!" diye sordu bir anda Müjgan, saçma bir şekilde.

Bakışlarında bir ima var gibiydi. Soruyu sormasında bile vardı bir ima, fikrimce. Müjgan, akıllı kadındı. Demir'den şüphelenmiş olsa gerek, bakışları ikimizin üstünde gezip dururken, kendince çıkarımlar yapmaya çalışıyordu.

Demir de ekmeğine yağ sürer gibi "Ne evliliği?" diye sordu. "Okulu var onun daha."

Sanki ona düşmüştü, soruya cevap vermek. Ben de derin bir nefes alarak "Yo..." dedim. "Tabii okulum var ama kendimi kapatmadım da. Nasip, kısmet bu işler."

Orta yollu bir cevap verip konuyu kapatma niyetindeydim ama Demir tarafından cevabım, net olarak evetmiş gibi algılandı. Bir de Meyra yangına körükle gider gibi "Ohoo! Ablama nasip kısmetten çok ne

var?" deyince Demir'e olduğu yerler dar geldi, sığamamış gibi hareketlendi durdu.

Konuşmak istedi sanki benimle, ortamı müsait bulamadığından bir adım atamadı. Sonra bir müzik sesi sardı boş kafeyi ve kızlar bir anda alkışlamaya başlayınca bunun onlar tarafından ayarlandığını anladım. Abim, mecburiyetten Müjgan'ı dansa kaldırmak durumunda kaldı. Boş olan kafenin orta yerinde ikisi de salınırken geçen bir iki dakikanın ardından, bir sürü kişi dansa kalkınca Demir başını çevirerek "Kenan," diye seslendi. "Müsaade var mı?"

Ne için olduğunu anlayamamıştım ama abim, başını belli belirsiz sallayarak onay vermişti. Sonrasında oturdu her şey yerine. Demir sandalyesini iterek ayaklandı ve elini bana doğru uzattı. O an dehşetle açılmış gözlerim önce onu buldu, ardından masaya çevrildi. Benimle dans etmek için müsaade istemişti. Delirmiş miydi bu? Deliren sadece o da değildi. Sevda'nın gözleri dönüyor, sinirden olduğu yerde homurdanıyordu. Bakışlarını Demir'den çekip, su şişesinin kapağını titreyen elleriyle açarken, benden cevap bekleyen adama "Saçmalama," diye bir tepki verdim.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken, bu hareketiyle sanki aramızdakileri, masadaki herkese ilan etmiş gibi hissettim. Çünkü tüm odak çiftte değil, bizdeydi.

"Ahuşan," dedi tekrar elini uzatarak.

Ona bakmıyor, masada gezen bakışlarımla "Dans etmek istemiyorum," demiştim ama çok dikkate almamıştı. O ise tahammülü bitmiş gibi "Bir daha sormayacağım," dedi ikimizin duyacağı bir tonda. "Kalkıyor musun, kapatayım mı bu mevzuyu?"

Gözlerim hemen onu buldu. Kapatayım mı bu mevzuyu, ne demekti? Tamamen biter mi diyordu, yoksa zorla tutar kaldırırım mı? Neydi şimdi bu mevzu? Mevzu neydi bilmem de bakışları çok netim dercesineydi. Göze alamadım ve bana uzattığı eline, parmaklarımı bırakarak ayaklandım.

Avuç içine ulaşan parmaklarıma kapandı eli ve beni dans edeceğimiz alana doğru çekti. Önümde o, elim elinde peşine takıldım. Sonra da beni kolları arasında döndürdü ve dans etmeye başladık. Ellerim omuzlarında başlayan dansımız, boyunun uzunluğundan ötürü göğsüne

doğru düştü. Bir elim boynunu kavramış, diğeri göğsünde duruyordu. O ise belimi sıkıca sarmış, beni kendine doğru çekmişti.

"Neydi bu şimdi?" diye sorduğumda "Canım seninle dans etmek istedi," dedi.

Laf sokarcasına "Canının her istediği oluyor muymuş öyle?" diye sordum.

Kolları arasında olduğumu belirtircesine belimi iyice kavrayarak kendine doğru mümkünmüş gibi daha da çekti ve "Keşke olsa!" diye karşılık verdi. "Keşke olsan," diye düzeltti.

Bu çekim, bu his, bu çarpıntı normalin çok fazlasıydı sanki. Onunla ne konuşacağımı bile bilmezken bir yandan da deli gibi kıvranıyordu ruhum kolları arasında. Hele gözlerim Sevda'ya takılıp, kıskançlıktan delirdiğini görünce bundan istemsizce haz duyuyordum. Bununla da yetinmeyip, Sevda'ya iyice nispet yaparcasına, elimi göğsünde belli belirsiz dolaştırıyordum; onun anladığından bile emin olamasam da kendimi tutamıyordum.

Ta ki bakışlarım, Demir'de takılı kalıp kendimi durdurana kadar... Bana sanki anlamış gibi gülerek bakarken, utançtan kıpkırmızı olmuş gözlerimi kaçırdım ve konuyu değiştirmek adına "Harun abiyle ve Yavuz abiyle konuşmuyor musun?" diye sordum.

Yüzü anında düştü ve "Bozuğuz," diye karşılık verdi.

İlk kez duymuştum böyle bir şeyi ve kaşlarımı çatarak "Neden?" diye sordum.

O da sanki sormamı bekliyormuş gibi hiç beklemeden döküldü. "O gün senin peşinden gelince tutun demiştim ama o şerefsizi bırakmışlar. Yetmemiş gidip babasına anlatmışlar her şeyi. O da oğlunun pılı pırtısını toplayıp göndermiş buradan."

Buna bozulmuştu. Elinden kaçırdığına. "İyi yapmışlar!" dedim hiç düşünmeden ve dudakları arasından sinir bozucu bir soluk döküldü. "Ne?" dedim bir de üstüne giderek. "İyi yapmışlar tabii. Sen o gün onu ne hâle getirmiştin! Biz gelmeseydik... Sen bugün burada bile..."

"Ahu ben o gün gayet kendimdeydim," diye karşılık verdi kaşlarını çatarak. "Onu da oraya senin sandığının aksine öldürmek için götürmedim. Evet, konu sen olunca gerçekten tüm her şey anlamını yitiriyor benim için ama bana da salak bir adammışım gibi davranmayı kesseniz keşke topluca." Toplucadan kastı Yavuz abi, Harun abi ve bendim sa-

nıyorum. Bozulduğunu belli eden ifadesinden hemen sonra "Neyse," diyerek kapattı konuyu.

Yüzünde her zamanki yumuşak ifadesini gördüğümde "Demek evlenmeye sıcak bakıyorsun?" diye sordu.

Tam o sırada, konuşmuyorum ama onlar beni bir bakışımdan bile anlar dercesine masaya döndükten birkaç saniye sonra, ışıklar Harun abi tarafından olabildiğince karartıldı. Sadece biz olduğumuz için kafede sanırım, kimse problem etmemişti. Başta zifirî karanlık gibi gelse de birkaç saniye içinde alıştı gözlerimiz. En azından yüzünü seçebilecek durumdaydım. Abim ile Müjgan alnını birbirine yaslamış, bir sohbet hâlinde iki yana sallanıyorlardı.

"Yani... Tabii..." dedim normal çıkan ses tonumla konuya dönerek. "Neden olmasın? Ömür boyu bekâr kalacak değilim elbette. Kafama yatan biri henüz yok. Olduğunda da değerlendirmek isterim."

Benim her bir kelimemde yüzündeki gülümseme genişliyor ama bunun keyiften çok uzak olduğu da belli oluyordu. Belimi kavrayan elleri, genişçe açılıp bana benimsin dercesine "Ahuşan," diye fısıldadı yüzüme doğru. "Sikerler o değerlendirmeyi!"

Hesap sorma, müdahale etme cüretinde bulunuşuyla "Sana ne tam olarak?" diye sordum gülerek. "Sana ne yani? Sen ne sanıyorsun ki?" diye sordum ardından kaşlarımı çatarak. "Kendin Sevda ile istediğini yapıp, bana gelince böyle konuşabileceğini mi? Ve benim de buna sessiz kalacağımı mı? Böyle bir şey olmayacak. Benim ne yaptığım, seni zerre ilgilendirmiyor. Seninki de beni öyle. Sen Sevda ile yoluna bak."

Birbirimize meydan okumalarımızı görüyor, hiç de geri adım atmıyorduk. "Bakayım mı?" diye sordu sınar gibi. "Bakayım ister misin sahiden, Ahuşan?"

Bakışları aheste bir şekilde masaya doğru kayıyordu ki "Görüştün mü gerçekten onunla?" dedim dayanamayarak. "Ciddi anlamda yani. Gerçekten görüştün mü?"

Eli belimde kıpırdandı önce, ardından gerdanımı, lekemi kapatan saç tutamını omzumdan geriye doğru atarak elini tekrar belime yerleştirdi. Bakışları, lekenin üzerinde dolanırken "Evet," diye karşılık verdi. Öyle bir kilitlenmişti ki o noktaya, sanki uzun zamandır görmediği bir manzaraya hasretle bakıp, iç çeker gibiydi.

Ben ise aldığım cevaba bozularak konuyu kapatmak istedim. Sustum. Geri çekilip bu dansı da noktalayacaktım lakin "Devam et sormaya," dedi.

Hiç öyle bir niyetim olmadığından "Yeterli," dedim. Sesim, bozulmuş olmanın etkisiyle oldukça sert çıktı ve o tek kaşını kaldırarak bana ciddiyetle baktı.

"Aklımda tüm olumsuzluklarımla kalayım istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Başka bir sorgulama o yüzden yok. Devamını o yüzden sormuyorsun. Devam edeyim o zaman ben anlatmaya, seni benden uzak tutacak her şeyi. Sen de böylece nefret ede ede bakarsın bana. Şu an amacın o zaten çünkü. Eğer böyle olursa atacaksın değil mi beni aklından? Öyle düşünüyorsun yani?"

Eli, belimi sımsıkı kavrarken yüzünde genişçe bir gülümseme vardı ve "Sevda ile görüştüm," dedi, yüzüm soldu. Geri çekilmek istedim, kendine çekti. "Saatlerce mesajlaştım onunla." Nefesim göğsüme tıkandı, itmek istedim, ona çekildim tekrar. "Yakınlaşmak da istedim hatta." Nefeslerim hızlandı, ellerim göğsünü itmek istedi, öyle bir çekti ki kendine dirseklerim dahi ona değer hâlde buldum kendimi. "Herkes bizi de fazlasıyla yakıştırıyor, ki hâlâ öyle... Sen de görüyorsun. Etrafımızdaki arkadaşlarımız, evlenelim diye bekliyor."

İttikçe en dibinde bulmuştum kendimi. Başım göğsüne doğru değiyorken eli belimi aşıp, sırtıma erişmişti. İki avucu da altlı üstlü bir hâlde beni kendine sabitledi. Sıcak, oluk oluk akan ve öfkeyle harmanlanmış nefeslerim, gömleğini aşıp göğsünü deldi. Bir cümle daha kuracağını anladığımda "Yeter!" diye yükselip tüm gücümle onu ittim. "Yeter! Evlenin diye bekliyorlarsa evlen o zaman."

İttim ama bütünüyle kurtulamadım. Yüz yüze bakacağımız boyuta gelmiştim. Bileğime dolanan eli, beni göğsüyle birleştirdi ve ciddi bir yüz ifadesiyle "Ben sana duyduğum o sevdaya hiç ihanet etmedim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Olan her şey, senden önceydi. Ben seni istediğimi, senin beni ele geçirdiğini anladığım o an, herkese ve her şeye kapılarımı kapattım. Sevda benim sevgilim değildi, hiç olmadı. Onunla bakacağım bir yolum da yok. Kendisini ümitlendiren şeylerin, bende bir karşılığı olmadığını belirttim. Hâlâ ara ara mesaj atıp, buluşmak istediğini de söylüyor. Abin de buna sürekli önayak olup, emrivakilerle karşıma çıkarıyor ama bu beni zerre etkilemiyor, Ahuşan. İstediğim..." dedi sensin der gibi. "Gayet açık."

Beni öyle bir sarmış, öyle bir tutmuştu ki sanki o bıraksa bile, ben yine de ondan kaçamayacaktım. "Bu akşam da Kenan seni merak etti, neredesin diye mesaj atınca trafikte olduğumu yazdım sadece. Aylar sonra ilk konuşmamız bu oldu. O da Kenan sordurdu diye. Beni kıskanman..." Kalp ritmim hızlanmıştı, reddedecek gibi telaşlanmıştım ki "Her ne kadar reddedecek olsan da..." diye sürdürdü konuşmasını, bir önemi yok der gibi. "Çok hoşuma gitti. Böyle küçük oyunlar yapacak bir adam değilim ama bu gece olanlar, Sevda'yı görmen, seni bana bir adım yakınlaştırmış olsa bile..." Bana doğru yanaştı ve dudakları alnıma dokunup konuşmaya devam etti. "Bu güzel aklını bunlarla meşgul etme. Ben seni beklerim, Ahuşan."

Verdiğim tepkiler, sorduğum sorular bizi şu an bu konuma getirmişti; içimi bütünüyle okumuştu ve bundan korktum.

"Yanlış yorumlamışsın her şeyi," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Sesim titriyordu. "Benim kimseyi kıskandığım yok. Sadece bana hislerini açınca ve Sevda'dan öyle şeyler duyunca..."

Geri çekilince gözlerini okuyabileceğim kadar dibime girdi. Ellerim titriyor, kelimeler birbirine düğümlenip konuşmamı engelliyordu. Gördüklerim, bir cümleye dönüşecek olsa geçmeyeceğim diye haykırırdı: Senden vazgeçmeyeceğim. "Kendini ele veriyorsun, Ahuşan," dedi zafer kazanmış bir ifadeyle. "İstemiyorum deyip benden kaçarken, aslında sen varacaksın günün sonunda benim yanıma."

O kadar öfkeliydim ki karşısında bulunduğum şu hâlime karşı... Meydan okurcasına bakmaktan öte gidemedim. Kendinden, hatta benden bile bu kadar emin bakarken "Böyle bir şey olmayacak," diye asi bir tavırla çıkıştım yüzüne karşı.

Kollarının arasında yeterince sıkışmamışım gibi biraz daha çekti kendine ve "Olacak," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Olacak ve sen bunu isteyeceksin." Belimi serbest bırakan eli, gerdanıma çıkıp boynumdaki lekeye dokundu. "Alacalı..." dedi büyülenmiş gibi. Alnı alnıma yaslandı. "Alacalı Ahuşan... Bana yazılmış gibisin." Kaç kere döndü durdu parmakları tenimde, sayamadım. "Sabrın sonu selamet-se..." Elleri benden ayrılıp bir iki adım karşıma geçse de sözleriyle beni kendine mühürledi sanki. "Yemin ederim; benim selametim bir sen, tek sen olacaksın."

6. BÖLÜM

Hasretin Vuslatı

*"İnsan içinden yenilenmeyince dışından eskir."**

"İnsan içinden..."

"Yenilenmek..."

Araya giren derin bir solukla sar başa.

"İnsan içinden yenilen..."

Baktım ki devam edemiyorum, okuduğumu anlamıyorum, bir cümleden öte gidemiyorum, kitabı sıkıntıyla kapattım. Kitabımın köşesi bozulmasın, sayfası kırışmasın, hep ilk günkü gibi kalsın diyen ben hiç düşünmeden bir anda kapatıp, yatağın köşesine fırlatıvermiştim.

Kafeden döneli yarım saat kadar olmuştu. Demir ile sınırlarımızı fazlaca aştığımızı düşündüğüm bir dans gerçekleştirmiştik. Sözleri, iyisiyle kötüsüyle zihnimde yankılanıp dururken hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğunu da ayırt edemiyordum ben. Sadece bir yanım ondan delicesine etkileniyor ve diğer yanım bunu inatla reddediyordu. Haklıydı da reddeden yanım. Ders diyordu zihnim sürekli. Derslerine çalış, Ahuşan. Seni senden başkası kurtarmayacak.

Böyle düşünüp hak verince kendime ayaklandım ve çalışma masasına geçtim. Bir test kitabını açtım ama daha ilk soruya baktığımda kader mi, kadersizlik mi bilmem "demir" kelimesini görünce fıttıracak gibi oldum ve kalemi de çalışma masasına doğru fırlattım.

Onu da yapamayınca bacaklarımı sandalyeye topladım, başımı dizlerimin üzerine koydum ve olduğum yerde sallanırken, söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Söylediklerini düşünmeyince de şu an, onun yanında oluşu geldi aklıma. Biz o danstan sonra çok durmadan kalkmıştık. Ben kalkmak istemiştim yani. Onun yanımda, gözleri üstümde bakışlarıyla daha fazla orada ona karşı direnebileceğimi düşünemedim.

---

* Nazan Bekiroğlu'nun *Nar Ağacı* adlı eserinden alıntı yapılmıştır.

Saati falan bahane edip, Meyra'yı da kendime destek alınca abim kalkalım demek durumunda kaldı.

Tabii kalkalım dedi demesine ama Demir ile Sevda'yı yakınlaştırmak için de Sevda'yı, Demir'in bırakmasını teklif etti. Demir direkt kabul etmedi. Hatta Allah var... Yok, ben eve gideceğim, işim var gibi bir dünya bahane sıraladı ama abim o kadar inat etti ki önce kızı bırak, evi yakın zaten, sonra gidersin eve deyince mecbur kaldı. Onların ikisini aynı arabada, Demir'in yanında kurulmuş bir vaziyette giderken izledim. Arabanın gözden kaybolana kadar aynasından bana bakışını da görüyordum ama beni böylece arkada bırakmasıyla arabanın gözden kaybolmasını beklemedim. O daha dönmeden yolu, ben Harun abilerin arabasında, en arka koltuğa oturdum.

Yol boyu biraz sessizce gittik. Sonra dayanamadım sordum.

"Abi, siz ne zamandır biliyordunuz?"

Bunu sormaktan çekinmedim, tedirgin olmadım. Bildiklerinin bilincindeydim artık. Yine de onlar benim kadar emin olamadılar ve Yavuz abi arkasına doğru dönüp bakarken "Çok yeni, Ahuşan," dedi. "Biz de öğreneli çok olmadı."

Sesinden şaşkınlığını anlayabiliyordum. Doğru söylediğini de. "Peki," dedim. "Doğru buluyor musunuz?"

Harun abi, Yavuz abiye göre oldukça netti. "Yanlış olan ne, Ahuşan?" diye sordu, bir abi edasıyla. Bir abi gibi ama öfkeli değil; şefkatli, merhametli ve yol gösteren bir abi gibi. "Tamam kabul; biz de duyduğumuzda şaşırdık, beklemiyorduk ama olmayacak bir şey değil ki. Gönül bu. Onu seçsin diyemiyorsun. Biz de neden seni..."

Sustu. Sanırım sözlerinin yanlış yere gideceğini düşündüğünden tamamlayamadı ama ben devam ettim.

"Onca insanın içinde beni neden seçtiğini siz de anlayamadınız."

"Ondan değil," diye atılarak devam etti Harun abi konuşmaya. "Allah var. Yalan söylesem çarpılırım. Çok güzel kızsın. Zaten bunu inkâr eden de çıkmaz ama Demir böyle bile bile Kenan'la ters düşmek istemez. Bilirsin zaten, öyle çok ciddi meselelerle işi yoktur onun. Biz bir anda onu seviyorum, istiyorum, engel olamıyorum derken bulduk. Sorduk ettik, başta söylemedi senin adını. Biz aylarca isimsiz birine duyduğu aşkı dinledik ondan. Konuş dedik, cesaret edemiyorum dedi. Sonra içinde tutamadı; biz ısrar edince kim bu oğlum diye, Ahu dedi.

Gerçekten sevmese Ahuşan, gerçekten istemese, bunca senelik dostluğunu silebilecek bir davranışta bulunmazdı. O da biliyor Kenan'ın duyduğunda tepki vereceğini, hatta belki onu sileceğini ama buna rağmen istiyorum, engel olamıyorum diyor. Sen şimdi gelmişsin bize doğru buluyor musun diye soruyorsun. Biz doğru bulsak ne, bulmasak ne?"

Başkalarından onun bana olan hislerini dinlemek çok garip gelmişti. Ben kendisinden bile alışık değilken, en yakını, en yakınlarım bana onu anlatıyordu.

Yavuz abi, yine omzunun üstünden arkasına doğru dönerek "Sen istemiyor musun?" diye sordu. "Rahatsız mısın bu durumdan?"

Daha ben cevap vermeden "He öyleyse başka," dedi Harun abi, dikiz aynasından bana doğru bakarak. "Öyleyse söyle, ben durayım önünde," dedi. "Ben kardeşimi bilirim, Ahuşan." O kadar net, emin söyledi ki Demir'e ölesiye kefil oldu. "Ben kendi kardeşimi tanımam onun kadar. Şimdi herkes ayrı kafada, nesil farkı, o, bu derken dengeyi yakalayamıyorsun bir yerde ama Demir, benim kanımdan olmasa da canımdan. Onu görmediğim bir günüm yoktur. Huyunu suyunu anası babası bilmez benim kadar. Biri bana, Demir hakkında rahatsız etti beni dese, hiç düşünmeden yapmaz derim, Ahuşan. Bir kadına zorla yanaşmaz, zorlamaz etmez ama ilk kez birine gönlü düşmüş görünce de sormadan edemiyorum. Çünkü insan sevdaya düşünce yollarını da sapıtıyor. Kendini sana anlatmak için seni zorluyor mu? Rahatsız mı hissediyorsun kendini? Bilirim çünkü gönlü olmayınca insanın, karşı tarafı bir an görmek bile azap gibi gelir insana."

Bazen hissettiğimiz bazı şeyleri, tarafsız birinin yorumlaması, olayları daha iyi anlamamızı sağlıyordu. Şu an Harun abinin, bana samimiyetle yaklaşırken kurduğu cümleler gibi. Görünce değil, görmeyince azap gelmesi gibi. Gönlün yolu bulması ve benim bunu istesem de istemesem de kabullenmem gibi. Böyle miydi peki? Bu kadar çabuk mu? Böyle mi? Bir anda... Bir anda işlemiş miydi içime bu kadar yani?

Ben boş yola dalıp gidince "Öyle mi Ahuşan?" diye sordu tekrar. "Söyleyebilirsin bana. Rahatsız ediyor, rahatsız hissediyorum dersen ben konuşur, keserim önünü."

Başımı iki yana salladım önce. Sonra "Yok," dedim. "Yok, rahatsız etmiyor."

Etmiyordu da gerçekten. Bir kez konuştu benimle. Ben çekip gidince bir daha da ne aramıştı ne sormuştu. Bu gece görmesem bir daha ne zaman görecektim, o bile muammaydı.

"Sen düşün yine de tamam mı?" dedi araba bizim evin önünde durduğunda. Onu bile o kadar geç fark etmiştim ki. Bir noktaya odaklanmış, onu, bizi düşünüyordum. Bunu yaparken de ne ara boynuma taktığı o kolyeyi avuçlamıştım bilmiyorum. Bende kalan tek parça o diye mi yoksa hayatımda ilk kez aldığım anlamlı bir hediye olduğundan mı bilmem, sürekli elim o kolyeye gidiyordu.

"Gönlün varsa düşün," dedi Harun abi tekrar. Sorgulamadı ama bana açık kapı bıraktı. O kapının arkasında da hep beklediğini hissettirdi sözleriyle. "Gerisini düşünme sen. Abini bir şekilde ikna ederiz. Sen, sana ne iyi gelecek ona bak. Gönlün varsa ne ona dar et şu kısacık ömrü ne kendine."

Aynadan anlaştık mı dercesine bir abi edasıyla göz kırpınca, başımı sallayarak arabadan indim.

Sonrasında, kendimi eve atıp bu gecenin düşüncelerinden kurtulmak için kitaplara sığındım. Onu da beceremedim. Sessiz sessiz aklımın içinde, kendi kendime konuşurken telefonuma düşen bildirimle yerimden doğruldum ve kalbimin ritmi değişti. Çünkü ekranımda gördüğüm isim, ona aitti.

Demir: *Şimdi Sevda'nın evine gidiyorum. Yanımda oturuyor. Bir iki kez laf attı ama geçiştirme cevaplar verdim. Beş dakikaya evine bırakmış olacağım.*

Başta mesajı anlamadım. Sonra hızlıca parmaklarım tuşlarda dolandı.

Ahuşan: *Bana ne ki bunlardan? Bana hesap vermene gerek yok.*
Demir: *Olsun. Benim canım birilerine hesap vermek istedi. Elim, senin numaranın üstüne düşmüş! İdare et artık.*

Yüzüme bir gülümseme yerleşti.

Demir: *Eve bırakmama son 2 dakika.*
Ahuşan: *Birilerine hesap vermek istiyorsan bence babana da yazabilirsin. Eminim adam senden böyle saniye saniye haber alsa dünyalar onun olur.*
Demir: *Ben kendi dünyamı kurtarmakla meşgulüm. Üzgünüm, elimde başka dünya kalmamış. Babam da başka yerlerde arasın! :(*

Gülümsemem iyice belirginleşirken bir an olsun çevrim dışı olmadı. Dizlerimi karnıma doğru çekip, gecenin karanlığında onun mesaj ekranına bakarak gülümsüyordum.

Demir: *Eee? Niye bakıyorsun öyle boş boş ekrana? Yazsana bir şeyler.*

Ahuşan: *Sana baktığımı nereden çıkardın? Arkadaşlarımla konuşuyorum. Senin boş boş konum bildirimlerini takip edecek değilim. Bunlar bir bahaneyse de yemiyorum, bil. Daha da cevap yazmam. Sen de boşuna yazma. İyi geceler.*

Mesajı gönderdikten sonra, kısa bir an pişman olur gibi oldum ama Demir sanki ben o mesajı hiç atmamışım gibi, o hiç okumamış gibi davranmaya devam etti.

Demir: *Birkaç kez üşüdüğünü belirtip ceketimi almak istedi ama klimayı açtım. Çünkü ben her şeyimi sana tapuladım.*

Her şeyini...

Her şeyini bana mı tapulamıştı?

Kendi de dâhil miydi?

Yalan söylemiştim. Kimseyle konuştuğum yoktu. Onun ekranına bakıp hâlâ sırıtmakla meşguldüm. Çenemi dizlerime yasladım ve cevapsız bırakarak sadece onu izledim. Birkaç kez elim profil fotoğrafına gitti. Gözleri çok güzeldi, bakışları çok güzeldi. Dudakları... Dudakları çok güzeldi. Parmaklarım üstünde dolandı biraz ve aklımdan hiç de hoş olmayan şeyler geçirdim. Sakallarına değen parmak uçlarım sızladı, hiç bilmediği o duyguyu keşfe çıkmak ister gibi. Ben dalmış olduğum o profil resminden, yine onun mesajıyla çıktım.

Demir: *Bıraktım evine.*

Cevap vermedim.

Demir: *Arabanın camına yaklaştı şu an ve eğilip beni öptü.*

Kaşlarım çatıldı ve olduğum yerde dikleştim. Ne demek beni öptü? Nasıl öptü? Öptü ve sen öylece durdun yani. Öptü ve sen, o seni öperken bana mesaj yazıyordun, öyle mi? Sinirden elim titrerken bu gece çattığım kaşlarla çizgilerim belirmişti bu yaşta. Ben yine cevap yazmayınca o yazıyor gözüktü.

Demir: *Eve çağırıyor Anneleri yokmuş. Gideceğim sanırım.*

O an nasıl oldu, bilmiyorum... Hiç düşünmeden ekranı parçalayacakmış gibi hızla yazdım mesajımı.

Ahuşan: *Hiç bekleme, koş!*

Tabii keşke yazmadan öncede düşünseydim bunu. Hiç düşünmeden, anlık bir öfkeyle, dürtüyle yazınca yine faka basmıştım. Demir kahkaha dolu bir mesaj göndermişti önce. Ardından da arabada kendi başına olduğu, yolda olduğu gözüken bir fotoğraf atmıştı. Gözlerinin içi gülüyordu. Arkasına yaslanmıştı ve gülen yüzünün altındaki ifade epey yorgundu. Ama hâlâ... Hâlâ çok çekiciydi. Çok bakılasıydı. Çok... Bilmediğim bir sürü şeyden birçok... İç düşüncelerimin beni kontrol altına almasına izin vermeden hızlıca sildim fotoğrafı.

Demir: *Ah'ım... Ahu'm... Ahuşan'ım...*

Demir: *Dalga geçtim seninle. Güya bakmıyordun, güya arkadaşlarınla konuşuyordun, güya yazmayacaktın. Geliyorum şimdi size.*

Tekrar kaşlarım çatıldı ve az önce bir daha yazmam dememi bir kenara atıp, tekrar mesajlaşmaya başladım.

Ahuşan: *Saçmalama! Bizde ne işin var?*

Demir: *E var gönlün bende. Anladım ben. Bence sen, abini dert ediyorsun. Gelip konuşacağım şimdi. Böyleyken böyle diyeceğim. Ben seviyorum Ahuşan'ı. Sonra sen hâlâ istemem dersen uzak dururum senden. Ama önce abini halledelim.*

Delicesine çarpmaya başladı kalbim. Oturduğum yerden ayaklandım ve mesajları yazmayı yetiştiremedim.

Ahuşan: *Saçmalama Demir!*

Ahuşan: *Saçmalama, böyle bir şey yapmayacaksın!*

Ahuşan: *Abimle konuşmak falan yok!*

Ahuşan: *Delirdin mi sen?*

Ahuşan: *Gelirsen açmam kapıyı!*

Demir: *Ben geleyim de önce, sonra sen açma kapıyı. Neyse trafik var, yazamayacağım. Gelince görüşürüz.*

Son mesajıydı bana. Ondan sonra kaç tane mesaj attım, sayamadım bile. Hiçbirine de dönüş yapmadı. Küçücük odada dört döndüm, durdum. Abimi kontrol ettim. Her şeyden bihaber, karanlık oturma odasında televizyon izleyip mesajlaşıyordu. Aklım da kalbim de yerinden

çıktı, durdu. Aradım açmadı, mesajlarıma dönmedi. Ne yapacağımı bilemedim. Döndüm döndüm durdum, olduğum yerde. Camdan baktım defalarca ve en son, bizim evin önünde arabasının yanan farlarını görünce tekrar bir panik sardı. Hele o farlar kapandı, arabanın kapısı açıldı ya... Delirmiş gibi odadan dışarı çıktım.

Güya kapıda yakalayıp geri gönderecektim. Hızlı hızlı merdivenleri tam inecektim ki onların üçü birlikte çıktı: Harun abi, Yavuz abi ve artık abi olmayan Demir.

Ellerinde bira poşeti "Sen daha yatmadın mı?" diye sordu Harun abi. "Biz de Kenan'a mesaj atmıştık. Kapıyı aç, kimseyi uyandırmayalım diye."

Ben hâlâ anlayamazken, en arkada Demir, bana bakarak gülüyordu. Arkamdan abim geldi ve "Heh, geldiniz mi?" diye sordu. Sonra bana baktı ve "Sen yatmadın mı?" dedi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek birkaç saniye duraksadım ve "Yok," dedim. "Annemler gelmeden uyuyamadım. Ses de duyunca onlar sandım."

Abim kapıyı ardına kadar açarken "Kızım, bu saatte her duyduğun sese çıkılır mı ya?" diye ikazda bulunarak, misafirleri içeri aldı. En sona Demir kalmıştı. Ayakkabılarını çıkarır gibi oyalanınca abim diğerlerinin peşine gitti.

Kaşlarımı çatarak öldürecek gibi baktım fakat o, bir hayli keyifli duruyordu. Herkes uzaklaştıktan sonra bakışları, baştan sona beni süzdüğünde ve bunu hiç gizlemeden yaptığında kendimi düzeltmek durumunda gibi hissetmiştim. Üzerimde şort ve askılıdan oluşan bir gecelik vardı. Bu saatte üstümün hâli de çok normaldi fakat ben rahatsız hissettim. Aramızdaki o garip sessizliği konuşarak böldüm.

"Aklımı aldın!" dedim korkuyla.

"Yaa!.. Ne güzel!" diyerek içeri giriş yaptığında, imalı bir şekilde "Tamamlandık öyleyse. Çünkü sen de benimkini aldın," dedi. "Şimdi aklımız birbirimizde. Daha ne isterim!"

Her konuştuğunda, vereceğim tepkileri şaşırıyordum. Sözlerinin hem çok yabancı hem o çok tanıdık hissi sarıyordu beni.

"Söyleyeceksin sandım," diye devam ettim konuşmaya. Bir yandan da içerisini kontrol ettim. Balkona geçmişlerdi. Her an söyleyebilir korkusuyla içeri yollamadan önce, şu konuyu netleştirmem lazımdı.

"Aslında gönlüm söylemek isterdi," dedi açıkça. "Ama seni zor durumda bırakmak istemem. Sen bana izin verene kadar bende kalsın. Hem asıl duyması gereken kişi, yani sen öğrendin ya, o yeter bana şimdilik."

Ne kadar ağır geldiyse içinde bu sevdanın yükünü taşımak, benimle paylaşmış olmak bile yükünü azaltmış gibiydi. Şimdilik demesi ise hâlâ o yükün birazını taşıdığı gerçeğindendi. Abimin ona bu kadar güvenirken sakladığı bu sevdası, Demir'e dert oluyordu. Çekindiğinden değil belki ama gizlediğinden, gizlemek durumunda kaldığından.

Demir de dikkat çekmemek için çok uzatmadan onların peşine gidince, karşılıklı oturdular masada. Abim ve Demir birbirinin çaprazında kalmıştı. Balkonumuzu pek severlerdi. Hele yazları balkonda esen rüzgâr, ne iyi gelirdi sıcak yaz gecelerinde. Annemler olduğunda pek gelmezlerdi ama evin boş olduğu akşamları da değerlendirmekten kaçınmazlardı.

Başta bir odama girecek gibi oldum, sonra gönlüm razı gelmedi gitmeye. Kapının eşiğinde, kendimi belli etmeden gizlice bakmaya başladım. Demir'i görmek falan hiç niyetim değildi de güya (!) ama belki anlatırdı falan abime... Neme lazım, müdahale etmek gerekebilirdi bir anda. Ondan yani. Yoksa bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için fırsat değerlendirme değildi.

Bir bacağını diğerinin üstüne atarken, bu sefer kafede benim sandalyeme attığı o kolu, Yavuz abinin sandalyesine düşmüştü. Elimi kapı eşiğine koydum ve gizlice onlara bakmaya başladım. Rahatça görebildiğim tek yer, masanın tam ortasıydı. Masaya eğildiklerinde ya da yaklaştıklarında tam seçebiliyordum yüzlerini.

Abim göz kırpıp "Hayırdır?" diye sordu, oturur oturmaz. "Soracağım soracağım, bir fırsat olmadı. Sen niye bozdun yeminini?"

Demir anlamamış olacak ki kaşlarını çatarak "Ne yemini?" dedi. Sigara paketini cebinden çıkarıp masaya attıktan kısa bir süre sonra, çakmağın ateşi aydınlattı balkonu.

Abim gözleriyle yüzünü işaret ederek "Kaşın," dedi ve Demir'in eli, direkt yüzüne doğru gitti. "Birine kafa atmışsın. Sen hukuk kazanınca tövbe etmemiş miydin böyle şeylere? Hayır geri dönüş yaptıysan, ona göre millete atar gider yapmayı düşünüyorum."

Abimin yüzünde bir gülümseme olsa da Demir geçiştirir gibi "Hâlâ varmış demek ki tövbe bozduracak şeyler," dedi. Uzandı, bira şişesini aldı ve yüzünü biraz da olsa detaylı detaylı görebildim.

Üstü kapalı verdiği cevapla abim çok uzatmadı. Zaten anlatacak bir şey olsaydı Demir anlatırdı, biliyordu. Onların arkadaşlık ilişkisi, öyle ısrar üzerine kurulu değildi. Birisi bir sınır konulduğunda kimse o sınırı aşmaz, dâhil ettiği kadarına dâhil olurdu.

"Oğlum bak bu Sevda..." dediğinde abim, Demir sert bir solukla "Yeter!" dedi. Sonra, daha yumuşak ama net bir ifade kullandı. "Sevda! Sevda! Yetsin abi artık!" diye sürdürdü bıkkınlıkla. "Tamam dediniz, söylediniz, iyi kız, hoş kız, tamam. Ben de düşündüm, ettim ama yeter abi. Ne yapayım, zorla mı alayım nikâhıma? Böyle olunca mı susacaksınız anca?"

"Tamam," dedi abim de ters bir tavırla. "Niye kızıyorsun ki şimdi sen?"

Onların arasındaki tansiyon yükseldikçe ben burada üç buçuk atıyordum. Demir kolunu balkonun korkuluklarına dayadı ve yola doğru çevirdi bakışlarını. Bu susuyorum, kalp kırmak istemiyorum demekti sanırım.

"Tamam abi," diye girdi söze Harun abi. "Çocuk gibi kavga mı edeceksiniz şimdi? Senin iyiliğin için dedi lan," dedi Demir'i dürterek. "Kız sana takmış. E Sevda, Müjgan'ı darlıyor; Müjgan, Kenan'a ne yapsın?" Sonra abime dönerek "Hayır dedi elli kere, tamam, sen de zorlama artık," dedi.

Baktı ikisinden de ses çıkmıyor "Hadi abi, hadi," diyerek balkonun köşesindeki tavlayı aldı. Masanın ortasına, ikisinin arasına açtı. Sonra Demir, soğuk bir sesle yüzüne bakmadan kendi taşlarını dizerken "Neyi sevdin en çok Müjgan'da?" diye sordu. "Hangi huyunu?"

Abim de ondan geri değildi. O da taşlarını diziyor ama Demir'in yüzüne bakmıyordu. Başta "Bilmem," dedi. Sonra bir cevap bulmuş olmalı ki "Ne istediğini bilmesini, sanırım," diye yanıtladı. "Net bir kere. Kararsızlıkları yok. Bunu istiyorum diyor, sonra ondan da vazgeçmiyor. Doğru, yanlış, iyi ya da kötü her şeyin arkasında durabiliyor. Seçtiği şeyin sonu nasıl biterse bitsin. Benim kararımdı diyor. Bahanelere sığınmıyor. Bir şeylerden şikâyet etmiyor. Bunu galiba," dedi o da yeni aydınlanmış gibi. "Bunu seviyorum en çok onda."

Demir anladım dercesine başını sallayınca "Sen?" diye sordu abim, göz kırparak. "Senin aradığın ne bir kadında?"

Demir'e yöneltilen bu soruyla birlikte, benim de içimde bir şeyler yerinden kıpırdadı sanki. Soluklarımı bile olabildiğince sessizleştirdim.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Bilmiyormuşum," diye düzeltti. "Bir çift ahu göze, alacalı bir kadına tutulana kadar, bir kadında aradığım şeyleri ben de bilmiyormuşum. Sonra o bir kez gelmiş, ben onu bir kez görmüşüm ya, işlemiş içime. Bakışı, dokunuşu, kokusu hatta karşımda hiçbir şey yapmadan bomboş duruşu bile aradığım şey hâline gelmiş. Onun bir parçası değil, bütünüymüş aradığım."

Kalbin bir atışı varmış, bir de duruşu. Kısacık bir zamana sığmış hepsi. Adam konuşurken kalbi de başlamış konuşmaya. Sonra, onunla birlikte susmuş. Susmuş susmasına ama öyle bir yer edinmiş ki söyledikleri, boş bir duruşa, sadece varlığa bile öylesi anlamlar yüklemiş ki, bundan sonra her atışta kadına onun adını fısıldamış.

Yüreğimin karmaşıklığı ve abimin anlayacak olmasının korkusu arasında kaldım öylece. Demir açık açık abime "Ahu... Alacalı," deyince açık açık adımı vermiş gibi hissettim.

"Kim oğlum bu?" diye atıldı abim heyecanla ve olduğum yerde korkudan sıçradım. "Desene adını. Kim bu da bu kadar saklıyorsun? Reddetmiş zaten seni. Söyle, biz de bilelim."

Elim ayağım birbirine dolaştı. Şimdi isim verirse ne halt edecektim? Korkuyla olduğum yerde döndüm, durdum. Az önce sadece kendisi konuşurken dünya ile iletişimim kesilmiş, her şey ondan ibaret gibiydi fakat şimdi abim kim olduğunu sorgulayınca istemiyorum diye bir ses yankılandı zihnimde. Hayır, istemiyorum onu. Böyle bir konumda olmak istemiyorum. Sevmesin beni, dedi durdu. Tek bir korku yaptırdı bunu bana.

Demir'in "Tanıdığın biri," demesiyle hiç düşünmeden kendimi ortaya attım. Amacım sadece, o an konuyu dağıtmaktı. Pat diye görüş alanlarına girdim ve "Ne yapıyorsunuz?" diyerek onlara doğru ilerledim. "Ben de oturabilir miyim?"

Abimin gözleri üstümdeyken, ne kadar çok korksam bile Demir'e bakmaktan çekinmedim. Kızgın, sitem dolu, uyarırcasına, azarlarcasına... Tek bir bakışımızdan birbirimizi okuyacak boyuta gelmiştik. Şu an avaz avaz bağırıyordum.

Tüm gözler üzerimdeyken "Geç geç," dedi Yavuz abi, eliyle sandalyeyi göstererek. Buz kesmiş, içimden titriyor ama yansıtmamaya çalışıyordum.

"Yatmadın mı sen?" diye sordu abim ve hiç otur demelerini bile beklemeden sandalyeyi çektim. Tüm gözler üzerimdeydi. Bir de bir anda, hiç düşünmeden olduğum gibi çıkınca Demir, hırkasını bana doğru uzattı.

Yüzümde hafif bir tebessümle hırkayı aldım ve üzerime geçirirken titreyen ellerime engel olamadım. Bütünüyle baştan aşağıya o kokuyordu. "Uyku tutmadı," diyerek tebessüm ederken dudaklarım aralandı. Fermuarını çekip tüm kokuyu üzerime hapsetmek istedim ve yaptım. Sonra da ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Ne konuşuyordunuz diyecektim ki Demir'in konuyu devam ettirme düşüncesiyle araladığım dudaklarımı kapadım.

Gerçi ben sormasam da abim tekrar Demir'e dönüp "Kim oğlum bu kız?" diye sordu.

Sigara paketinden çıkan jelatinle oynamaya başladım, stresten. Bir medet aradım Harun abiden, Yavuz abiden. Bir şeyler yapın dercesine bakarken, bir yandan da mekik dokuyan bakışlarım, sus diye yalvarırcasına Demir'e kayıyordu.

Ellerim terlemiş, avucumdaki jelatin paramparça olunca "Kenan, gelsene abi iki dakika," dedi bir anda ayaklanarak.

Harun abi ayaklandı ama abim sadece bakarak "Ne oldu?" diye sordu. Harun abi de sanırım hiç düşünmeden anı kurtarmak için benim gibi hareket etti. Cevaplaması birkaç saniye alırken "Benim arabada bir ses var, çözemiyorum. Ona bir bakalım."

Harun abi de bu yalanı çok profesyonel bulmamış olmalı ki bakışları değişti. Abim de "Ne alaka?" diye karşılık verdi. "Tamirci miyim ben?"

Neyse ki Harun abinin kendini toparlaması kısa sürdü ve "Oğlum, senin külüstürden alışkınsın sen," dedi doğal bir tavırla, aksi bir sesle. "Anlarsın illa."

Abim isteksizliğini belli eder gibi sigara paketine uzanırken "Çıkarken bakarız," dedi ama Harun abi bırakmadı. Elindeki paketi alıp "Lan kalksana!" diye yükseldi. "Sizinkiler gelmeden bakalım. Gecenin yarısı, sokakta sesten milleti mi rahatsız edelim? Kalk, bak şuna iyice geç olmadan."

Abim sıkıntıyla soluyup aynı isteksizlikle ayaklanınca önce ikisi çıktı. Çıkarken de Harun abi, Yavuz abiye göz kırptı. Bu, birazdan bize katıl demekti sanırım. Harun abiden boşalan yere oturdum. Tam karşısına geçip "Ne yapıyorsun?" diye hesap sorunca, Yavuz abi de ayaklanarak bizi baş başa bıraktı.

"Bizi mi dinliyordun?" diye sorunca hiç inkâr etmedim. Onun kadar keyifli bir ifadeye de sahip değildim.

"Evet, dinliyordum," diye onayladım. "Daha girerken demedin mi, sen izin verene kadar konuşmam bilmem ne diye. Ne bu şimdi?"

Arkasına yaslandı rahatlıkla ve "İsmini vermedim," dedi.

O arkasına yaslandıkça ben öne doğru çıktım. "Alacalı dedin. Ahu dedin."

"Alacalıyı bu kadar çabuk kabulleneceğini bilmiyordum," dedi yine gülümseyerek. Sabrımı sınayan tavrına karşılık ben de "Demir!" deyip bir de sinir etmek için "Abi!" diye ekleyerek yükselince, yüzü anında düştü.

O da yaslandığı yerden bana doğru yanaştı. "Ahu gözlü dedim. Senden şüphelenecek değildi. Alacalıyı da emin ol abin zerre anlamaz. Soyadıma yakıştırdığım bir kadın olarak düşünmüştür. Merak etme, seni zor durumda bırakacak bir şey yapmam."

Elimi yüzüme koyarak sıkıntıyla sıvazlarken ne diyeceğimi bilemedim ve o gergin dakikaların geçmesi için "Belki de sen abartıyorsundur kendi içimde," dedim yüzüne bile bakmadan. "Belki de unutacaksın. İlk kez reddedilişin dokunmuştur belki sana."

"Bana bak," dedi yüzüme kapattığım elimi tutup çekerek. Hislerini hafife alışım sinirine dokunmuş olacak ki "Ben sana iki gündür böyle hissetmiyorum, Ahuşan!" dedi tok bir sesle. Eli bileğimde bir süre kalınca bunu da değerlendirmekten çekinmedi ve elleri sabit kaldı. Ta ki ben çekene kadar. Elimi çektiğim an parmakları, geriye doğru kaydı. Bileğimi çeksem de dokunduğu yerlere ellerimi bastırmayı ihmal etmemiş ve bunu bilinçsizce yapmıştım. Arkasına yaslandığında, kısa bir sessizlik girdi aramıza. En son dayanamayıp konuştu.

"Kendi içimi de içimdekileri de bilecek yaştayım. Başka bir akla ihtiyacım yok." Aramızdan kıvrılarak süzülen sigara dumanının isi karıştı yeşillerine. Sigarasını tuttuğu parmaklarıyla beni işaret ederek "Ayrıca ben de öyle olur sandım," diye onayladı, tekrar dudaklarına götürerek.

Gözleri gözlerimden ayrıldı ve başını hafifçe salladı, son bir nefes çekti. "Unutmak isteyince ne kadar seversen sev, bir gün gelir unutmuş olursun dedim. Gün geçti, hafta geçti, ay geçti. Yıl geçti Ahuşan, yıl!" dedi sigarasını değil de kendini küllüğe basar gibi... Söver gibi... Unutulmuyor der gibi. "Biteceği günü bekledim ben. O gün gelmeyince anladım Ahuşan." Tekrar bana döndüğünde, bir umut kırıntısı arıyordu. "Unutmadığında peşinden gitmek gerektiğini anladım. Kabul görürsen, bir gün göreceğim dersen, peşindeyim Ahuşan. Seni yakalayana kadar... Sen beni yanına alana kadar..."

Göz göze bir ömür geçmiş gibi hissettim, arada akan zamanda. Hâlbuki birkaç saniye olmuştu henüz. Onun bu kararlı tavrı, benim korkularımla birleşince ne olacağımızı bilemedim. İnkâr etmem, konuşmam onu durdurmayacaktı, onu anladım söyledikleriyle.

Sonra işittiğimiz kapı sesiyle ben geri çekildim, o elini çekti. Aramıza epey mesafe sokmuş, oturuyormuşuz izlenimi bırakırken abimleri bekledim ama annemi görünce şaşırdım.

"Aaa, sen yatmadın mı?" diye sordu, balkona doğru adımlayarak. Kapıya geldiğinde de Demir'i fark ederek "Sen de mi buradaydın oğlum?" diye sordu şaşırarak.

"Hı hı," diye onayladım hızlıca, açıklama telaşını girerek. "Yavuz abi ve Harun abi de burada. Arabaya indiler de gelecekler şimdi. Ben de sizi bekliyordum. Gelmeden uyku tutmadı. Abimlerle oturayım dedim."

Demir ise sadece sessiz bir baş selamı vermiş, susmaktan öteye geçmemişti.

"İyi yapmışsın. Ben de sana bir şey diyecektim." Kaşlarımı çatarak ne dercesine bakınca, biraz çekingen bir tavırla "Geçenlerde söylemiştim ya, bir görücü varmış, seninle görüşmek istiyormuş diye. Onlar aradı yine. Ben de tamam bir kere görüşürler dedim, senin adına."

"Ne!" diye bir tepki verdim önce. "Sen neden böyle bir şeye tamam diyorsun, anne? Ben sana ne düşündüğümü söylemedim mi?"

"Ne yapayım, Ahuşan? Çok fazla ısrar edince vardır bu işte de bir hayır dedim. Görüşsen ne olacak sanki? Olmazsa olmaz dersin. Bir kez oturmayla nikâh mı kıyılıyor sanki! Ne kadar büyüttün." Sıkıntılı bir solukla önüme doğru döndüğümde, başkasıyla olabilme ihtimalime karşılık, Demir'in kaşlarının çatıldığını fark ettim. Sanki az önce söz

vermese yükselecek, susmayacakmış gibiydi. Söz verdiğine pişmanmış gibi bir havaya büründü.

Ardından, az önce söyledikleri yankılandı zihnimde.

Peşindeyim Ahuşan.

Seni yakalayana kadar.

Sen beni yanına alana kadar.

"Duydun mu?" diye sordu annem, biz Demir ile göz gözeyken. "Görüşeceksin, değil mi? Görüşürsen, bir daha ısrar etmeyeceğim bak. Bununla bir görüş, sonra seni rahat bırakacağım."

Demir isyan edeyim, karşı çıkayım diye gözümün içine içine bakıyordu ama ben "Olur," dedim, demek durumunda kaldım.

Annemin sevinci, onun yıkımıyken benim de Demir'den farkım yoktu. İçime sinmedi, içime oturdu ama bir noktada, artık annemin de bu inadını kırmam gerekiyordu. Beni rahat bırakacağını söylediğinden ve Demir'e verilmiş bir sözüm olmadığından, bir masada kahve içmenin zararı olmayacağını düşündüm ama içim, bunun huzursuzluğuyla kıvrandı. Annem hızlı hızlı muhtemelen içeri haber vermeye koşarken Demir'in gözlerinde hayal kırıklığı ve hüsrandan başka bir şey yoktu. Ayaklandı ve masadaki telefonunu alırken bana doğru eğildi. O, onun inadına kabul ettim sandı; hâlbuki ben annemden kurtulmak istiyordum. "Kendi sonunu sen kendin getireceksin, Ahuşan!" dedi, gelecek olan bir yıkımın varlığını kor gibi yüreğime düşürerek. "Senin sonunu bu inadın, bu gururun getirecek."

Son sözleriydi bunlar. Sonra çekti, gitti. Gitti ve ben arkasından sadece bakakaldım. O gitti ve ben günlerce onun yüzüne, sesine, onun dediği gibi karşımda bomboş duran varlığına bile hasret kaldım.

"Meyra..." diye seslendi Gülsüm abla. "Benim çayımı da tazele kız, sana zahmet."

Meyra sanırım başta çay bardaklarını almıştı. Sonra hepsini boş bir hâlde geri getirip "Bekleyin, çaydanlığı getireyim bari," dedi tekrar mutfağa gitti.

Konu komşu, akşam oturması için bu sefer bizde toplanmışlardı. Babam muhtemelen kahveye gitmişti. Annem bacaklarını koltuğa toplamış, bir elinde abime çeyiz hazırlıkları için ne olduğunu bilmediğim

bir şeyi örerken diğerleri de ondan aşağıya kalır değildi. Önlerinde sabah yaptığım kek vardı, Meyra tarafından çay servisi yapılıyordu ve dedikodu faslındaydılar.

"Hoş geldiniz," dedim odaya ilerleyip, koltuğun birine oturarak. Telefonumu aldım elime, bir mesaj bekledim. Yoktu. Kilidi, heyecanla her açışımda hayal kırıklığına uğruyor, hüzün sarıyordu her yanımı. Ama benim seçimimdi bu. Benim isteğimdi. Şimdi neden böyle oluyordum? Demir'in dediği gibi, kaçtıkça onda buluyordum kendimi.

"Kız sen nerelerdesin?" diye sordu Gülsüm abla, dedikodusunu bırakarak. "Yüzünü gören cennetlik!"

"Abla, ders çalışıyorum sürekli," dedim. "Test çözdüm şimdi. Sesinizi duyunca ineyim dedim. Bu sene kazanmam lazım artık."

Çok da umurundaymış gibi bakmadı bana. "Hıı..." dedi yarım ağız. "Kazanırsın inşallah."

Uzatmadan tebessüm edip "İnşallah," diye karşılık verdim. "Sen ne yapıyorsun? Var mı Fehmi abiden bir haber? Ne zaman çıkacakmış içeriden?"

Fehmi abi, iki senedir cezaevindeydi.

"Ay, inşallah! Bir iki ayı kaldı be Ahu'm," dedi. "Sen de dua et de çıksın bir an önce."

Aslında çıkması da sorundu. Fehmi abi, ipsiz sapsızın tekiydi. İçerideyken en azından yeri yurdu belliydi de dışarıda nerede olduğu belirsizdi.

"İnşallah çıkar, Gülsüm abla," dedim yine de tüm iyi dileklerimle. "Sizin için de zor tabii. İçeridekine ayrı, dışarıdakilere ayrı bakmak."

"Ay öyle Ahu'm da... Allah yüzümüze güldü mü diyeyim, ne diyeyim bilemedim," dedi. "Çok şükür, Allah acıdı da bize, Fehmi abinin koğuşuna biri geldi. Adam, öyle böyle zengin değil. Herkesin her ihtiyacını karşıladı. Biz hiçbir şey ödemedik, almadık Fehmi abine."

"Fehmi'ye özel mi kız?" diye sordu annem şaşırarak. "Ne diye ödüyormuş onun şeylerini?"

"Yok be abla," dedi Gülsüm abla. "Herkesi ödüyor. Adamda para çok. Zengin herhâlde. Dur hatta adı neydi..." Birkaç saniye düşündü ve "Heh! Seyhanlı, Seyhanlı," dedi. "Çakır Seyhanlı. Gir bak internete. Çıkıyor hemen fotoğrafları. Bir de yakışıklı ki!.."

Meyra çayları doldurduktan sonra, koltuğun kolçağına oturarak cebinden telefonunu çıkardı ve "Ooo!.." dedi, kısa bir incelemeden sonra. "Gerçekten maşallahı var." Duraksadı ve bulduğu bilgileri bizimle paylaştı. "Ulaştırma şirketleri varmış. İş adamı diye çıkıyor. Adanalı galiba." Meyra kaydırarak ekrana bir süre baktıktan sonra "Bize de göster bakayım," dedi annem merakla.

Meyra da ayaklanıp tek tek herkese gösterdi elin adamını. Onlar da görmeyen gözlerini kısıp baktılar, hatta o kadar meraklılardı ki gözlüklerini bile takıp iyice incelediler. "Hee..." dedi annem. "Yakışıklı adammış."

"Siz bir de yakından görün," dedi Gülsüm abla. "Üstü başı her şeyi markalı."

"E zengin ya! Ne giyecekti başka?" diye sordu Meyra, dalga geçercesine.

Gülsüm abla koluyla dürtüp, sus derken anlatmaya devam etti. "Vallahi her görüşe avukat ordusu geliyor resmen. Bizim görüş saatlerimizde park edilen arabaların modellerini bir görseniz... Allah daha çok versin tabii. Bak, adamın bize de yardımı dokundu. Fehmi abin diyor ki, koğuşa aylık harcaması en az 20 bin liraymış."

"20 bin lira, onlara para mı?" diye sordu Meyra hâlâ fotoğraflarını incelerken.

"Onlara değilse de bana para vallahi Meyra," dedi Gülsüm abla tersleyerek. "Hiç tanımadığı insanlara, her ay bir dünya para dökmüş adam. O olmasaydı ben çoluğumdan çocuğumdan kısıp gönderecektim. Bazılarına iş sözü de vermiş çıkınca. Fehmi abini de çok sevmiş. Ayarlayacakmış inşallah çıkınca bir şeyler."

"Abla kız! Bekâr mı bu Çakır?" diye sordu Meyra.

"17 yaşındasın!" diyerek gözlerimi irileştirdim. "Koskoca adamla işin ne?"

"Ay! Seneye 18! Ne olacak?" dedi cırlayarak. "Adam merkez bankası gibi dağıta dağıta bitirememiş, baksana. Hayatımız kurtulur, fena mı? Hem adam biraz çok da şey yani..." dedi böyle salya akıtır gibi. "Kim bilir bu nasıl..."

Annem yere doğru eğilip, terliği aldığı gibi hiç ıskalamadan fırlatırken "Azma!" diye bağırdı. "Ay! Bu kız beni delirtecek! Kız, insanda biraz ar olur! İnsanların yanında öyle şeyler konuşulur mu?"

Meyra elini kafasına tutmuş, kaşlarını çatarken "İçim de dışım da bir işte!" diye söylendi. "Milletin kızları gibi arkandan mı yapayım yaptıklarımı?"

Annem sabır dilenir gibi ellerini havaya açtığında, Meyra "Bekâr mı abla?" diye sordu tekrar.

Gülsüm abla eline çayını alıp, attığı beş şekeri karıştırırken "Yok," dedi. "Evli galiba dedi Fehmi abin ama bilmiyor o da tam. Biri varmış da konuşturtmuyormuş kimseye. Kendi de pek anlatmazmış. Geldiğini de hiç görmedim," dedi dudak bükerek. "Gerçi belki onu özel odaya alıp görüştürüyorlardır. Zengin onlar. Ayarlamışlardır bir şekilde. Millete böyle yapan, karısını bizim gibi sıralara sokturur mu? İki saat o eziyeti çektirir mi?"

Meyra'nın epey ilgisini çekmiş olacak ki "Evlendiğine dair bir bilgi yok," dedi hâlâ incelerken. "Hiçbir kadınla fotoğrafı da yok. Yani benim böyle bir kocam olacak, her yere koydururum kendimi. Bir mantığa oturtamadım. Belki de formaliteden bir evliliktir ya da zoraki. Sevmiyordur. Çünkü insan, ya çok sevdiğini saklar ya da hiç sevmediğini. Bu adam ya bu kadını çok seviyor ya da hiç sevmiyor. Arası bir şey olsa mutlaka görürdük."

"Var o işte bir şey, var," dedi Gülsüm abla da. "Öğrenirsem ben Fehmi abinden, derim sana da."

Telefonuma baktım tekrar ve bu sefer, bir mesaj bildirimiyle karşılaştım. Her şey silindi gözümün önünden, sesler kesildi ve ben ellerim titreye titreye telefonu açtım. Mesaj, Yavuz abidendi. Bir video göndermişti. Demir'in gizlice kayda alındığı bir video...

Burada açamayacağım için hızlıca ayaklandım ve "Ben odamdayım," dedim, hiç kimseyi beklemeden hızlıca koşarak.

"Kız otursaydın ya beş dakika daha!" diye bağırdı Gülsüm abla arkamdan. "Kalkacaktık zaten biz de şimdi."

Duymazlıktan geldim, durmadım ve koşar adım odaya geçip videoyu açtım. Sonra onu duydum, onu izledim. Kapıya yaslanıp, yere doğru kayarak zemine oturdum.

DEMİR ALACALI...

"Herkesten farklı hissettim."

İnsanın hislerine, hissettiklerine, zihnindekilere hükmedemediğini, onunla birlikte anlamıştım ben. Hükmetmenin mümkün olmadığını an-

ladığımda da savaşmayı bırakmıştım. Bunca zaman her şey ya elime kolayca verilmişti ya da ben çok istediğim her şeyi elde etmeyi başarmıştım. Sonuç, her zaman benim istediğim şekilde olmuştu. Lakin ona kadar... Belki de en çok onu bu kadar fazla istemiş, ona kavuşmak için kendi içimde büyük bir savaş vermiştim. Ta ki önüme ördüğü duvarlara kadar. Benim önüme ördüğü duvarlar, onun da önünü kapatana kadar. Bundan 6 gün 18 saat 35 dakika önceye kadar bir umudum varken onları da benden alana kadar. Sırf yolları benden uzağa çıksın diye istemediği hâlde, başka yollara gidene kadar. Bir sınır varsa burası olmalıydı benim için. Öyle de oldu.

Gerçekten o kadar istememiş beni ve o kadar hiçbir şey hissetmemiş ki, planları arasında böyle bir şey yokken bile, sırf benden uzaklaşmak adına başkasıyla görüşmeyi kabullenmiş. Onu bu kadar rahatsız ettiğimi bilmiyordum, hissetmiyordum. Kızgınlığım bile kendimeydi aslında. Onu, bu yola sokacak duruma getirene kadar neden fark etmediğimeydi.

Ama bir şeyler var sandım. Bir şeyler olur sandım. Dokunuşuma verdiği tepkiler, kıskanmaları, benden beklediği adımlar... Hepsinin bize çıkan bir anlamı olduğunu sandım.

Bira şişesinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra "Bir sene önce," diyerek konuşmaya devam ettim. "Bir sene önceye kadar Ahuşan'ı görmemişim ben. Önce okuldan sebep, buralardan uzaktaydım. Sonra iş güç derken sizin dışınızda herkesle kopmuştum. Benim en son bıraktığım Ahu küçüktü, çocuktu. Benim ona abilik yapmaktan başka hiçbir niyetim yoktu o zamana kadar. Sonra döndüğümde bıraktığım o küçük kızın, çok güzel bir kadına dönüştüğünü gördüm. Kabullenemedim başta. Kendime kızdım. Saçmalama dedim kendime. Saçmalama Demir, Ahu senin kardeşin gibi."

Yavuz da Harun da karşıma geçmiş beni dinliyordu. Hiçbir şey demeden. Birilerinin bir şey demesine ihtiyacım olduğundan değil de birileri duysun istiyordum artık beni.

Yeni bir bira şişesini açtığımda, kaçıncısına geldiğimi bilmiyordum. Bir sınır varsa onu unuttuğum, içimdeki bitmek bilmeyen özlemin dinmesini beklediğim o yerdi sınırım.

"Görmedim bir süre. Görmeyince geçer sandım çünkü. Basit bir etkilenmedir dedim ama içimde de durmak bilmedi bir şeyler. Bir baktım, sebepsiz yere Kenan'ın yanına gidiyorum. Gidince onu görene kadar

dönmüyorum. Geliyor bir gülümsüyor, tek bir kelime ediyor, o an içim onunla dolup taşıyor. Sonra çıkıp gidiyorum. Onun dolup taşırdıklarıyla idare ediyorum ama bitince, sanki ona muhtaçmışım gibi tek bir bakışına, gülüşüne, bir kelamına bağımlıymışım gibi yine o kapıda buluyorum kendimi. Her gidişimde, her bakışımda içiyorum sanki onu. Bitince de krize giriyorum. Bir döngü oldu bu bende. Ahu döngüsü diyorum. Bir senedir ben bu döngüde debelenip duruyorum."

Gözlerimi kapatarak ellerimi banka yasladım ve başımı kaldırıp, derin bir nefes aldım. Birkaç sokak ötemde soluduğu nefes karışmıştır belki diye. Ne kadar solursam, yine onunla dolup taşarım diye düşündüm. Çünkü ben o döngüde, yine Ahu krizine girdim.

"Çok yeni," dedi Yavuz ve bakışlarımı ona yönelttim. O kadar bitmiş, tükenmiş ve umutsuzdum ki verdiği umuda bile tutunamadım. "O da sonuçta böyle bir şeyi beklemiyordu. Bence seni dinlemek, seni tanımak isteyecek bir süre sonra."

Tüm inançsızlığımla başımı iki yana salladım. "Başkasına gitmek istemesi, durmam için bir sınırdı. Bu kadar korkuyorsa ona tutulmamdan, benden kurtuluşu bir başkasında gördüyse ben bir adım atamam bu saatten sonra. O kendinden vazgeçmesin diye, ben ondan vazgeçiyorum."

Lafta geçiyorum. Kalbimden bir milim öteye bile oynamıyorsun Ahuşan.

Harun ise derin bir nefes alıp "Belki de kıskandırmak için demiştir," deyince alaya alırcasına güldüm.

"Korkuyor." Gerçeği dillendirmek yüreğime oturdu. "Beni kabullenmek istemiyor, bana bir şans vermek istemiyor. Bu yüzden bu yolları seçiyor." Konuşmanın devamında verdikleri umuda bile tahammül edemediğimden "Bana böyle şeyler söyleyip durmayın siz de abi!" diye yükseldim. "Zaten derdim başımdan aşmış."

Dert diye seni vermişler bana, Ahuşan. Seni geçmiş, benden taşmış, başımdan aşmış...

Birkaç gündür, sen beni o döngüden çıkardığından beri, ben sen krizlerindeyken Ahuşan, insanlara durup dururken yükseliyorum. Şimdi de o anlardan birindeyim biliyorum ama susmaktan öte gitmiyorum. Onlar da zaten beni anlıyor bence. O yüzden bir şey demiyorlar.

"Ben de istemezdim Ahuşan'ı sevmeyi." Her kelimem sen Ahuşan. Her düşüncem sen. Kimi bulursam seni anlatmak istiyorum. Aslında en

çok böyle akşamlarda kendimi iyi hissediyorum. Yavuz ve Harun beni sorgusuz sualsiz dinliyor. Ben upuzun saatleri, geceleri, birilerine seni anlatmakla geçiriyorum. İçime içime dolarken, böyle patlamak, birilerine dökülmek biraz olsun nefes aldırıyor. "Kenan benim kardeşim. Öğrense kızmak, silmek hakkı. Tek kelime etmeye yüzüm yok ama istemezdim. Ahuşan'ı sevmeyi ben de istemezdim ama bana sorulmadı. Şurası..." dedim elimi göğsüme vurup yerinden sökmek ister gibi. "Bana Ahu'yu buraya alırken, tam merkezine yerleştirirken sormadı."

Ses tonum önce yükselmiş, peşine de kavrayıp diktiğim şişeyle düşmüştü. "Başkası olursa unuturum, geçer sandım. Sevda ile görüştüm, buluştum, konuştum. Hatta..."

O günü anımsadım. Görmek istediklerim ve gördüğüm şeyin çok başka olduğu o günü.

Yine ve yine onu unutmak için içtiğim bilmem kaçıncı şişede eve Kenan'ın gelmesiyle tüm rahatım bozulmuştu. Bizimkilerden kaçıp sessizlik aradığım o ev, erkek nüfusunun kalabalığından ve sürekli dolu olduğundan artık çekilmez oluyordu.

"Tahmin etmiştim burada olduğunu," dedi Kenan ve ben yaslandığım o koltuktan öne doğru geldim. Tam ağzımı bozup bir küfür savuracaktım ki "Ne haber Demir?" sesiyle duraksadım ve şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Kendi geldiği yetmemiş, bir de peşinden Müjgan'ı da getirmişti. Hatta o da yetmemiş, hemen arkalarında Sevda da vardı.

Kolundaki çantasını çıkarıp kenara bıraktıktan sonra "Dışarıya çıkmıştık aslında," dedi bana doğru adımlayarak. Ben yerimden kalkmaya bile teşebbüs etmezken o bana doğru eğilip yanağımdan öpmekten çekinmedi. Başımı kaldıracak bile dermanım yokken reddedecek gücü de bulamadım kendimde. "Yavuz senin burada olduğunu söyleyince, Kenan da geçelim biz de dedi. Ben de gelmişken seni göreyim dedim."

Hepsinin aslında planlı olduğunun o kadar bilincindeydim ki... Kenan'ın onu bilerek buraya getirdiğinden, Sevda'nın yakınlaşmak için an kolladığından... "Dönmedin bana geçen gün?"

Sesleri uğultu gibiydi. Karşımdaki görüntüler bulanıktı. Kenan ve Müjgan yan yanaydı. Bir şeyler diyorlardı ama başım çatlıyor, sesleri algılamakta güçlük çekiyordum. Yanıma oturup sürekli ilgiyi kendine çekmek isteyen o kadınla birlikte başımı ona çevirdim ve "Lütfen," de-

dim olabildiğince vurgulu ve tahammülsüz olmama karşı nazikçe yaklaşmaya çalışarak. "Lütfen, o sesini biraz alçalt."

Belki de normaldi konuşması bilmiyorum ama tek bir sesi bile kaldıracak durumda değildim. "Dönmedin diyorum," dedi bozulmuş gibi. "Geçen gün yemeğe çıkalım mı dedim. Dönerim sana dedin. Dönmedin. Kaç gündür mesajlarıma da cevap vermiyorsun."

Başımı salladım sadece evet der gibi. Muhtemelen o benden çok daha fazla bir açıklama bekliyordu ama benim fazlasını vermek gibi bir niyetim yoktu. Görüşmüştük ve olmamıştı. Bir şeyler oturmamıştı bende. Bir iki buluşmanın ötesine taşımadım. Bir de Ahu sarınca beni bütünüyle iyice emin oldum ve istemiyorum deyip set çektim. O yine de isteksizliğime karşı çok büyük bir istekle "Gidelim mi o zaman?" diye sordu, elini omzuma atarak. "Şimdi işin yoksa eğer? Ya da gitmek istemezsen ben bir şeyler hazırlayayım. Burada olur mu bilmiyorum ama evden kapıp getiririm hemen. Burada otururuz bu akşam."

Parmakları enseme doğru kaydığında, omzumu silkeleyerek atmak istedim ama sanki tüm uzuvlarım tutulmuş gibi hareket edemedim ve elimle kolunu iterek "Siz..." diyerek ayaklandım. Sendeleyip düşecek gibi oldum, gözlerimi kapatınca daha net oldu sanki her şey. "Siz takılın ya," deyip, her şeyimi orada bırakarak evden çıktım. Ne telefon, ne cüzdan hiçbir şey almadığımı evden çıkınca fark ettim. Dönesim de gelmedi bir süre. Gidersem bu sefer bırakmazlar diye bir bankta oturdum sessizce.

Kuytuda kalan bir park vardı. Geceleri de pek kimse uğramazdı. Ortalıkta olursam başıma üşüşürler diye sakin bir yerde, onu düşünerek saatleri birbirine kattım. En son saatin kaç olduğunu bilmediğim ama bayağı olduğunu tahmin ettiğim bir vakitte, kalkıp gitmiş olduklarını düşündüğümden tekrar eve doğru yola koyuldum.

Bir sokak kalmıştı ki eve varmama, onun sesiyle dünya durdu sanki. "Demir abi," dedi sesindeki canlılıkla. Ben ruh gibiyim, Ahuşan. Ahu'nun öyle bir ses tonu vardı ki... Kışsa baharı getirir, solan bir çiçeği diriltirdi.

Onun sesini duyunca çakılı kaldım olduğum yere. Küçük, sessiz o sokakta bana doğru gelen adım seslerini dinledim. Bir gün gerçekten bana öyle canıgönülden gel istedim.

Nefes nefese yanıma vardığında, tüm gücümle kendimi toparlamaya çalıştım. Karşısında böyle durmak istemezdim fakat o daha ben ko-

nuşmadan, gözlerimden anlamış gibi "İyi misin?" diye sorunca bir iki adım gerileyerek "Hı hı," dedim. "İyiyim. Bir şey mi oldu?"

Bir yerde sabit kalınca daha da dönüyordu sanki her şey. Kendimi onun karşısında sabit tutacağım diye insanüstü bir çaba gösteriyordum. O yüreğime girdiğinden beri aklımın yerinde olmaması yetmezmiş gibi, onu gördüğümde ayaklarım da yerinden kesilince, kontrolü ele almakta hepten zorlanıyordum.

"Yok," dedi gülümseyerek. O gülünce sanki daha önce hiç böyle güzel bir manzara görmemişim gibi hissettim. Nutkum tutuldu. "Abimi gördün mü diye soracaktım?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Aslında birkaç saat önce yanındaydım ama o kadar aklımı aldın ki başımdan, ben, senden öncesine dair her şeyi unuttum. Sonra tekrar elin koluma değdi ve "Geçen gün annemin sarmalarını özlediğini söylemiştin. Bu akşam koca bir tencere saracağız. Gel mutlaka yarın, tamam mı?" dedin. Konuşurken bile gülümser mi bir insan? Konuşurken bile böylesi çekilir mi bir insan, karşısındakine? Söylediklerinden çok, gülüşüne takılı kalınca cevapsız bırakışımı bir reddediş olarak algıladı sanırım "Neyse, gelmezsen ben getiririm," dedi.

Ve ben yine cevap vermeden bakakalınca o sıcacık gülümsemesiyle geriye doğru adımlayarak "Hadi neyse, ben kaçtım," dedi. El salladı bana, birkaç adım uzağımdan. "Mehtaplardan dönüyorum. Annem beni bekliyordu. Geç bile kaldım. Söylenmesin şimdi." Adımları uzaklaştı ama bana baktı dönüp dönüp. "Bak, sakın unutma," diye seslendi sonra uzağımdan. "Senin için fazla yapacağım."

Gülümsedim o an. Unutmak mı Ahuşan? Bir an olsun çıktığın mı var aklımdan?.. Gidene kadar onu izledim öylece. Hatta gittiğinde kaldığı, durduğu, bana adım attığı o yollara baktım durdum. Bana gülüşünü, az önce bana bu sokaktan yürüyüşünü canlandırdım kaç kez zihnimde. Saat bir hayli geç olup, bir arabanın geçişiyle izleri silinince ayaklandım tekrar.

Eve vardığımda anahtarı çevirdim zar zor. Ev karanlıktı ilk girdiğimde. Sonra salonda loş bir ışık fark ettim. Kenan sandım. "Sen gitmedin mi hâlâ ya?" diye söyleniyordum ki karanlıkta o belirdi.

Anahtar elimden düştü önce.

"Sen..." dedim nutkum tutulmuş gibi. "Sen buraya mı geldin?"

Ahu karşımdaydı. Hâlâ sımsıcak gülümsüyor ve bana doğru adımlıyordu. Masanın üzerinde yemekler vardı.

"Geldim," dedi sessizce gülümseyerek. "Demiştim. Gitmek istemezsen ben getiririm, burada otururuz diye." Bana doğru yaklaştı ve parmak uçlarında yükselerek elini boynuma doğru attı. Başı yüzüme doğru yanaştı ve sakallarımın arasına bir öpücük bıraktı.

O anın gerçekliğini idrak edebilmek için, kolundan tutup onu benden uzaklaştırdım. Gözlerimi kapadım, açtım hâlâ karşımdaydı ve hâlâ gülüyordu. Üzerini değişmişti sadece. Geçen gün... Geçen gün, onu gördüğümde giydiği elbise vardı yine üzerinde.

Yengem kapının önünde halıları yıkarken denk gelmiş, dâhil olmuştu yanma. Oldum olası suyla oynamayı çok severdi zaten. Üzerinde beyaz küçük çiçekleri olan, mor, mini bir elbise vardı. İncecik beline tam oturmuştu elbise. Göğüs oluğunu belli eden bir dekoltesi vardı. Elbisenin aralık bıraktığı o kısımdan taşan göğüsleri bembeyazdı. Bunu bir oyun gibi gördüğünden ve o an hiç dikkat etmediğinden, eteklerinin uçları sırılsıklam kalmıştı. Hareket ettikçe ıslaklığını bacaklarına bırakıyordu. O gün onu ilk kez öyle gördüğümde, sadece saf bir sevgiden çok fazlasını hissetmiştim ona karşı. İlk kez arzulamıştım onu. Beni gördüğünde kendini toparlama telaşı, elbisenin önünü çekiştirerek göğüslerini kapatmasını silemedim hafızamdan günlerce.

Şimdi o andaydık yine sanki. Acaba o günde olabilir miydik? Zaman kavramını yitirdiğimden şu an hangisindeydik bilemiyordum. Belki de birkaç saat öncesiydi bu anlattıklarım ve Ahu şimdi bana gelmişti. Gelmiş miydi? Gelir miydi?

Onu orada öylece bırakıp odanın içine doğru ilerledim ve sehpanın üzerine oturdum. Bir hayaldir diye düşündüm, gitmesini bekledim ama gitmedi. Kapıyı kapattı ve tekrar bana doğru geldi. "Benim için mi geldin?" diye sordum.

"Hep," diye karşılık verdi. "Hep senin için geliyordum zaten."

O an, duyduğum o itiraf karşısında ne yapacağımı şaşırdım. Benim ona gittiğim gibi, o da hep bana mı geliyormuş? Elimi uzattım. Dokunup gerçekliğini hissetmek için. Ellerini avuç içime koydu ve ben, onu kendime doğru çektim.

Kucağıma oturmaktan hiç çekinmezken elleriyle yüzümü, avuçlarının içine aldı. "Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben, beni istemezsin sandım."

Ellerim, ıslak elbisesinin üstündeydi. Belinin kavisini okşayarak başımı saçlarının arasına gömdüğümde boynumdaki eli hoyratlaştı. "Senin için deliriyorum ben," diye karşılık verdi.

O bana karşılık verince, bende gönlü olunca içim içime sığmadı. Saçlarının kokusunu solumak istedim yakından ama her zamankinden farklı geldi. Uzaktan aldığım o kokuyla bu... Ne bileyim, sanki başka gibiydi ama sorgulamadım. Ahu bana gelmişti ya... Ben onun her şeyini ezber yapardım. Omuzlarıma tutunup yükselttiği bedeniyle ellerim kalçalarına doğru kaydı. Şakaklarıma dayandı dudakları ve saçlarındaki dudaklarım omzuna doğru kaydı. Elbisesinin omzunu düşürdü, göğsü epeyce açıldı. Her bir karışını ezberlemek istediğimden, omzuna gitti dudaklarım önce. "Demir," diyerek adımı sayıklarken her bir hareketinde havalanan saçları, bembeyaz göğsünün üstüne düştü. Omzundan öptüm onu.

Öyle bir tutunuyordu ki bana, hiç bırakmayacakmış gibi... Öyle bir sarmıştım ki onu, hiç bırakmayacakmış gibi... Sonra aklıma düştü. Boynundaki o leke, bir lekeden fazlasıydı benim için. Anlamca aynı olan ama soyadımı da taşıdığından ötürü, Alacalı Ahu'ydu benim için. O kadar oturmuştu ki üstüne. O an bunu düşlediğimde, sanki benim için yaratılmış gibi hissettim. Ahu, benim içindi. O leke bunun bir işaretiydi. Alacalı Ahu'ya, Alacalı Demir yakışırdı.

Kucağıma oturtup saçlarının kapattığı o noktayı usulca aralarken, dünya başıma yıkıldı. Saçları omzuna düştü ama o leke yoktu. Sonra üzerindeki elbise renk değiştirdi, gülüşü farklılaştı, kucağımda düşlediğim Ahu gitti, yerine Sevda geldi. Dünyam başıma yıkıldı sandım. Başta idrak edemedim. Gözlerimi kapayıp açtım defalarca kez. Derin bir uykudan uyanmayı diledim ama olmadı. Bir anda değişen tavrım ve onu itişimle Sevda epey afallarken "Ne oluyor?" diye sordu haklı olarak.

"Sevda yeter!" diye haykırdım, ayaklanarak. Çekip gitmekti niyetim ama az önceden umut alır düşüncesiyle "Benim istediğim sen değilsin, hiç olmadın. Ben sana, sensin diye dokunmadım," dedim vazgeçsin diye. Ben o lekeyi aramasam ve devam etsem belki de şu an... Boğuluyormuşum gibi bir hisle o evden çıktım. O gün zihnimde kurduğum Ahuşan'a ilk kez dokunmuş ama başkasının bedenine onu giydirdiğimi sonra fark etmiştim.

"Hatta?.." diye sordu Yavuz, devam edeyim diye ama ben susmayı tercih ettim.

"Öyle işte..." dedim o günü anımsayınca bile beter bir hâle büründüğümden. Sonra onu düşleyince, onun düşü tekrar aklımda belirince duramadım ve "Yavuz," dedim içimdekilere karşı koyamayarak. "Arasana onu."

Başta şaşırdı hatta nedendir bilmem, panikledi. "Ara ama benim yanımda olduğunu söyleme. Bir şey için ara. Herhangi bir şey için. Konuştur biraz. Sesini duyayım. Delirecek gibiyim Yavuz. En azından sesini duyayım."

Yalvarır gibi çıkan sesimle ne yapacağını bilmezken eli telefona gitti ve dik bir şekilde duran telefonda hızlıca bir şeyler yazdı. Bunu sorgulayamayacak kadar müşkül durumdayken "Bu saatte olur mu?" gibi laflar etti ama o kadar takatim kalmamıştı ki "Yavuz!" diye yükseldim. "Ara abi."

Birkaç saniye daha geçti, o telefonla uğraşırken ve "Hadi!" diye tekrar yükselmemle telefon çalmaya başladı. Nefes almayı unuttum o an. Birazdan Ahuşan'ın sesini duyacaktım ya, ne yapacağımı bilemedim. Elimi kolumu nereye koysam, seçemedim.

"Alo," dedi önce ve dünya o an durdu benim için. "Yavuz abi." Bir karşılık bekledi ve gelmeyince "Bir şey mi oldu?" diye ekledi.

Günler sonra duyduğum sesine öleceğim sandım. Gözlerimi kapadım ve hasretinden yandım tutuştum. Konuş, konuştur dercesine Yavuz'a elimle komut verirken o salaklığından kekeledi durdu.

"Yaa!.. Öyle elim çarpmış," deyince telefonun hemen kapanma ihtimaliyle "Senin o elini sikeyim ben!" diye yükseldim bir anda.

Başka yalan mı bulamamıştı da elim çarptı demişti! Hadi o demişti, benim anlık bir öfkeyle kendimi açık etmem salaklığın kaçıncı boyutuydu acaba? Ya da âşıklığın.

"Demir," dedi hemen yakalayarak. "Sen misin?"

Elimi yüzüme kapatıp kendi kendime söverken, Yavuz bu durumdan sıkılmış gibi "Ahuşan, Demir burada," dedi ve ben kaşlarımı çatarak olduğum yerde ona karşı diklendim. Susmadı, durmadı. "Bence sen gel buraya," dedi ara bulmak ister gibi. "Siz konuşun bir karşılıklı. Çünkü bu hiç iyi değil."

"Hayır," diye çıkıştım yüksek sesle. "Gelmiyorsun, Ahuşan."

Elinden almaya çalıştığım telefonu kaçırdı benden defalarca. Onun söylediklerinden ziyade, Ahu'nun tepkisi şaşırttı beni. "Geliyorum," dedi ve telefonu alma telaşım son bulmuş, öylece kalakalmıştım. "De-

mir geliyorum ben, tamam mı?" dedi ve sanki sesinde bir heyecan vardı. "Bekle beni tamam mı? Geliyorum." Hatta bana duyurduğu yetmezmiş gibi, belki duymamışımdır diye aynı heyecanla "Yavuz abi," dedi. "Beklesin, tamam mı? Geliyorum şimdi. Ben de onunla konuşmak istiyordum zaten. Beklesin geliyorum. Lütfen."

Telefon kapandı. Bu tepkiye hem ben şaşırdım hem bizim çocuklar. Yavuza hesap sormaya vakit bile bulamadım, şaşkınlığımı atamadığımdan. Doğru mu diye idrak edemedim başta.

İnsanoğlu işte... Umudu yokken bile tutunacak bir dal arıyor kendine. Şimdi o bana böyle canıgönülden geliyorum dedi ya, ben acaba mı demekten geri duramadım.

Tek bir kelime edemedim. O gelene kadar döndüm durdum olduğum yerde. Aklımda söyleyeceklerimi tekrar ettim. Eğer bana bir şans verirse, birkaç dakikada en iyi nasıl ifade ederim kendimi diye düşündüm. Kalmazdı çünkü belki. Beklemezdi devamını dinlemeyi. O yüzden öyle bir yerden girmeliydim ki konuya, devamını merak etmeliydi. İşte o zaman kalırdı belki de.

Bayram telaşı olan bir evde, bayramlık bir çocuk gibi heyecana büründüm. Ahuşan benim bayramımdı. Sonra geldi. Onu ta öteden gördüm. Sokağı döndüğü an aydınlandı sanki her yer. Kış gitti, yaz geldi sandım. Ahuşan, mevsimleri değiştirirdi.

O bana bir adım atarken ben ona binlercesini attım. Yaklaştıkça duraksadı ama adımlarım. Ahu bana yaklaştıkça, Ahu'yu tam seçtikçe, kan kırmızısı gözlerini görünce, düşmüş omuzlarıyla isteksiz adımlarını fark edince çakıldım sandım. Tutunduğum o umut parçası kırıldı sanki.

Karşı karşıya kaldığımızda "Ahu..." dedim, nasıl başlayacağımı bilemeyerek. Burnunu çekti. Yeni ağlamıştı. Hem de çok ağlamıştı. Gözleri kızarmıştı, dudakları şişmişti. "Ağladın mı sen?" diye sormamla sanki bunu bekliyormuş gibi tekrar akıtmaya başladı gözyaşlarını. Benim içimi sel götürdü.

"Ahuşan," dedim tedirginlikle ona doğru bir adım atarak. Bir izin beklemeden gözyaşlarına dokunup "Neden?" diye sordum. "Neden ağlıyorsun?"

Buz gibi yüzünde sıcacıktı gözyaşları. Parmak uçlarımla temizledim her birini. Onun her iç çekişi, benim boğazıma bir yumru gibi oturdu.

"Ben mi..." dedim ama devam ettiremedim. Evet sen, senin yüzünden derse nasıl kaldırırım bilemedim.

Burnunu çekip, gözyaşlarını silerek bir iki adım uzaklaştı benden. "Sen mi arattırdın Yavuz abiye beni?"

İnkâr etmek istemedim. Ben ona hiç yalan söylemedim. Sırası mıydı o böyle ağlarken bilmiyorum ama "Evet," diye girdim konuya. "Özledim Ahuşan. Dayanamadım. Dayanabilsem, durdurabilsem kendimi istemezdim bunu ama başa çıkamadım."

O boğazımdaki yumruyu yutmak, yok etmek istedim ama o ağlarken pek mümkün olmadı. Özledim deyince bunu duymak istemediğinden mi bilmem, kısa bir an gözleri yapma dercesine kapanıp açıldı ve yutkundu.

"Özür dilerim, ben de bilmiyordum," diye devam ettim. Bir an yakalarım belki diye bakışlarımı üzerinden çekmeden konuştum. "Ben de bilmiyordum Ahuşan. Yabancısı olduğum kadının, hasretinin çekildiğini sana kadar ben de bilmiyordum."

İçimi görseydin bir kere. Nasıl seninle dolu olduğunu bilseydin, anlatırken kelimelerimin bile yetersiz kaldığını görseydin daha kolay olurdu benim için.

"Çekmesi dert değil de Ahuşan... Sen bana çektiğim hasretin, vuslatı yokmuş gibi hissettiriyorsun. Ben bunu aşamıyorum."

Gözyaşları usul usul aktı. Ama Ahuşan dedim içimden, geliyorum derken böyle değildin. Ne oldu? Şu kısacık zaman diliminde, ne oldu da bu hâle geldin sen? Ben mi yanlış anladım diye düşündüm ama hayır Ahuşan. Onlar da gördü senin heyecanını. Onlar da şaşırdı.

Susup kalınca "Bir şey söyle, Ahuşan," dedim. Kurban olayım, ağlama da konuş! O yaşları silmeye, ellerim yetişemez oldu. Hangi dert ki seni böyle için için kanattı... Her neyse seni bu hâle getiren, söyle bileyim. "Bir şey söyle, yüreğim ferahlasın."

"Özür dilerim," dedi bir yıkımdan hemen önce haber verir gibi. Geriye doğru adımlarken "Özür dilerim," diye tekrarladı. Elim yüzünden düştü. "Benim gönlümde..." Yaşlara boğuldu benden uzaklaştıkça ve ben hiçbirini silemedim. "Benim gönlümde seni koyacak yer yokmuş."

Duzenleme
Ny.Ozlem

7. BÖLÜM

Tutkunun Teslimiyeti

Bir kapıya yaslanmış, elimdeki videodan bana aşkını yakarışını izliyordum. Kanım çekildi mi hızlandı mı tarifi ne ile yapılır bilmemekle birlikte, tek bildiğim, olduğumdan değişik hissettiğimdi. Sevginin tanımı, yaşadığım ailede çok fazla yapılmazdı. Onlara göre sevgi, onların sınırlarında olduğunda mümkündü. Onların doğrularına göre hayatını şekillendirme, sorgusuz sualsiz var ettikleri doğruları kabullendirmekten geçerdi. Eğer öyleysen, o sınırlardan çıkmıyorsan çok severlerdi seni. Öyle söylerlerdi yani. Ben bu kalıba sığmakta zorlandığımı düşünürdüm çoğu zaman. Meyra bana göre daha baskın bir karakter olduğundan mı nedir, doğrularına ters düşen şeylerde o kalıba sığmaz, çıkışırdı. Ben ise ona nazaran daha pasif kalandım sanırım. Hani insanın bir damarı vardır ya, bir noktası vardır ya, oraya basılana kadar çok da sorun çıkaran olmazdım ben sanırım. Herkes, her şey iyi olsun derken ziyan olan ben olurdum kısacası.

Şimdi hayatımda ilk kez bir erkeğin, bana olan duygularını kendi ağzından dinliyordum ben. Güzelliğimin çok daha ötesinde, dokunduğum yerlerden bahsediyordu herkesten farklı olarak. Beğeniyorum, çok güzelsinden öteydi söyledikleri. Çok daha fazlası saklıydı. Bilmediğim belki de daha nicesi.

"Bir sene önceye kadar Ahuşan'ı görmemişim ben. Önce okuldan sebep, buralardan uzaktaydım. Sonra iş güç derken sizin dışınızda herkesle kopmuştum. Benim en son bıraktığım Ahu küçüktü, çocuktu. Benim ona abilik yapmaktan başka hiçbir niyetim yoktu o zamana kadar. Sonra döndüğümde bıraktığım o küçük kızın, çok güzel bir kadına dönüştüğünü gördüm. Kabullenemedim başta. Kendime kızdım. Saçmalama dedim kendime. Saçmalama Demir, Ahu senin kardeşin gibi."

Kendi küçük dünyamızı altüst edecek kadar büyük bir gerçekti, onun bana sevgisi. Var ettiği düzen yok olurdu bir kere. Abim ile bağları kopardı. Üstelik benden karşılık alıp alamayacağı bile meçhuldü onun tarafından bakınca.

"Görmedim bir süre. Görmeyince geçer sandım çünkü. Basit bir etkilenmedir dedim ama içimde de durmak bilmedi bir şeyler. Bir baktım, sebepsiz yere Kenan'ın yanına gidiyorum. Gidince onu görene kadar dönmüyorum. Geliyor bir gülümsüyor, tek bir kelime ediyor, o an içim onunla dolup taşıyor. Sonra çıkıp gidiyorum. Onun dolup taşırdıklarıyla idare ediyorum ama bitince sanki ona muhtaçmışım gibi tek bir bakışına, gülüşüne, bir kelamına bağımlıymışım gibi yine o kapıda buluyorum kendimi. Her gidişimde, her bakışımda içiyorum sanki onu. Bitince de krize giriyorum. Bir döngü oldu bu bende. Ahu döngüsü diyorum. Bir sene boyunca bu döngüde debelenip duruyorum."

Video gizli bir çekimdi. Videodan anladığım kadarıyla, muhtemelen bizim alt sokaktaki parkın oralarda bir yerdeydiler. Yavuz abi bunu gizlice çekmiş, sonra da Demir'in telefona bakmasıyla hızlıca eline alıp kapatmaya çalışmıştı. Son saniyelerindeki aceleciliği, kayda yansımıştı. Yavuz abinin, videoyu bana gönderdiğini Demir fark etmiş midir acaba diye içimi bir telaş kapladı. Sonra, eğer fark etmiş olsaydı videoyu gönderemezdi diye düşündüm.

Hemen peşine de bir mesaj atmıştı.

Yavuz abi: *Ahuşan, Demir'in bu videoyu sana yolladığımdan haberi yok. En azından bunları duyunca belki dinlemek istersin diye düşündüm. Gör istedim. Belki inanırsan, bir şans verirsin size diye düşündüm. Ona bu videodan bahsetmezsen sevinirim. Seni aramamı söyledi. Sesini duymak istiyormuş sadece. Hiçbir şeyi belli etme arayınca lütfen.*

Okuduğum mesajla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sadece duymak istemesi bir yana, arayacak olması bir yanaydı. Sadece sesimi duymak istemesine mi, yoksa aramasına mı, hangi birine karşı böyle yoğun duygular hissettim bilmiyorum ama her ne olursa olsun, hepsi de onunla ilgiliydi. Bunu anlamak, hissetmekle birlikte, içimde baskılayamadığım o hisler de arşa çıktı.

Telefon çaldığında ben kararımı çoktan vermiştim. Karşılık alıp alamayacağını bile bilmediği bir sevgi uğruna, küçük dünyasını altüst edecek bu adamı dinleyecektim. O yolda ben ona şans verecektim.

"Alo..." diye açtığımda telefonu ayağa kalkmak istedim, derman bulamadım. Sesim, ellerim zangır zangır titriyordu. "Yavuz abi," dedim. Karşılık gelmeyince "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Duyduğum, sadece nefes sesleri ve koca bir sessizlikti.

Önce bir "Ya!.." diye emin olamadığını belirten bir ses çıktı. "Öyle elim çarpmış."

Yavuz abinin sesiyle birlikte "Senin o elini sikeyim ben!" diye bir ses duydum. Demir'in sesiydi. Bir şeye çarptı sanki. Bir şey devrildi.

Onun sesini duymamla birlikte heyecanım katbekat artarken "Demir," dedim heyecanla. "Sen misin?"

Yavuz abi kızar mıydı bilmiyorum ama içim içime sığmadı. Susamadım. Üstelik onun attığı mesajları belli etmemiştim ki ben. Demir kendi bir açık vermişti ve ben de o açığı yakalamıştım.

Ben Demir'den bir tepki bekledim ama "Ahuşan, Demir burada," dedi ve ben olduğum yerde ayaklandım. Tırnaklarımı kemirir hâle geldim sıkıntıdan, stresten. "Bence sen gel buraya," dedi ara bulmak ister gibi. "Siz konuşun bir karşılıklı. Çünkü bu hiç iyi değil."

Sanki görüyormuş gibi, olumlu anlamda başımı salladım durdum. Onun söylediklerini işitmedim bile heyecandan. "Hayır, gelmiyorsun Ahuşan," demişti ama bu beni durdurmaya yetmedi. Sayısız kez reddedince sanırım, yine onu yaralamamdan çekindi. Bilseydi evet diyeceğimi, böyle demezdi diye düşündüm. Buna inandığımdan da hayır deyişini önemsemedim.

"Geliyorum!" dedim heyecanla. İçim dışıma taşmış gibi bir sese büründüm sanki. "Demir geliyorum ben, tamam mı?" Sanki söylememişim gibi defalarca tekrar ederken, bir yandan da dolaba yöneldim. "Bekle beni, tamam mı? Geliyorum."

Telefonun kimde olduğunu bilmediğimden "Yavuz abi," dedim. "Beklesin, tamam mı? Geliyorum şimdi."

Yeterince haykırmıştım gideceğimi. Daha fazla vakit kaybetmemek adına, telefonu kapatıp dolaba doğru ilerledim.

O kadar özlemiştim ki günlerdir... Kendi içimde aklayıp, kendimce bir yere oturtunca ve bir sonuca varınca rahatlamış ve kavuşmadan da bu yoğun hislerden kurtulamayacakmışım gibi hissettim. Kırılmıştı. Haklıydı. O gece annem oraya gelmese ve o görücüden bahsetmese, ben böyle saçma sapan kıskançlık oyunlarına girmeyecektim. Ya da o an abime söyler telaşı ve korkusuyla böyle bir kaçış alanı seçmeyecektim. Haklıydı.

Önce bir tişört aldım elime. Sonra ona söyleyeceklerimi tekrar ettim. "Demir... Özür dilerim," dedim tişörtü giyerken aynadaki yansımama bakıp. "O gün öyle bir anda görüşürüm dedim ama gerçek düşüncem bu değildi. Saçmaladım. Belki seni denemek istedim, bilmiyorum." Sanki gerçekten karşımdaymış gibi kalbim delice atıyordu. "Ama sana böyle hissettireceğini düşünemedim. Hatta kendime bile. Bana böyle hissettireceğini de düşünemedim: Çok yanlış... Çok rahatsız..." Sanırım iyi gidiyordum. Pantolonu da aldım. "Ben anladım ama gerçekten. Yani senden uzak kalınca bu kadar uzun süre... Bitmiş gibi düşününce ve senin söylediklerini de duyunca, emin oldum ben." Düğmemi kapattım ve derin bir nefes alıp son kez kendime bakarak "Nasıl oluyor bu işler, bu aşamadan sonra bilmiyorum ama..." dedim gitmeden önce ilk itirafı hayaline karşı yaparak. "Ben sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Konuşmam bittiğinde yüzümde bir tebessüm ve üzerimde bir rahatlama hissetmiştim. Bunları Demir duyduktan sonra da daha çok rahatlayacaktım. O yüzden, aceleyle çıkmak için yeltendim. Telefonu aldığım gibi kapıya yöneldiğimde açtım ama duvara toslamış gibi kaldım. Annem tam karşımdaydı. Annem bana bakıyordu ve yüzü hiç de gülmüyordu.

"Nereye?" diye sordu soğuk, ters bir şekilde.

Elim kapı kulpunda kalmıştı. "Anne..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben..."

O ise sanki her şeyi duymuş ama hiç de duymak istemezmiş gibi bakıyordu ve "Ahu!" diye bağırdı. "Bana sakın yalan söyleme!"

Tehditvari şekilde parmağını bana doğru salladığında, duyacaklarına tahammülü yok gibiydi. Biliyordu ama istemiyordu. Yalan söylememek adına susup gözlerimi kaçırırken, kolumdan tuttu ve beni içeri

doğru sokarken etrafını kontrol etti. Kimse olmadığını görünce de kapıyı kapattı.

"Ne var senin Demir ile aranda?"

Başımı iki yana sallarken "Hiç," dedim. "Hiçbir şey yok."

İnancı hiç yoktu. "Neydi o zaman duyduklarım?" diye sordu. Kapıyı dinlemişti. Kaşlarımı çatarak "Kapımı mı..." dedim ama devam etmeme izin vermedi. "Bana cevap ver, Ahuşan!" dedi kendisi yükselerek. "O duyduklarım neydi?"

Duymuştu. Hepsini duymuştu. Normalde bu kadar sert çıkışmayacakken, belki de söz konusu Demir olunca, işin rengi annem için değişmişti.

"Anne ben..." dedim kaçamayacağımı anladığımdan. Derin bir soluk aldım ve alnımı sıvazladım. Anlatsam anlardı belki. "Anne, Demir benden hoşlandığını söyledi," dedim bir çırpıda. Yüzüne baktığımda, gözlerinin irileştiğini fark ettim.

"Ahuşan!" diye yükseldiğinde, kaçacak delik arar gibi bir hâlim vardı. O kadar netti, o kadar oluru yoktu ki bu işin onun gözünde, gazabından korktum. Hatta sesinin tonundan irkilerek bir iki adım geriledim. "Yani şimdi siz..." dediğinde başımı iki yana salladım ve "Hayır, hayır!" dedim direkt. "Hiçbir şey yoktu aramızda. O sadece bir şeyler hissettiğini söylemişti ve ben de reddetmiştim."

Benim söylediklerim annemi tatmin etmek bir yana dursun, daha da öfkelendirip yeni sorulara itmiş gibiydi. "Miştim ne, Ahuşan?" diye tekrar yükseldi. "Reddetmiştim ne? Sonra kabul mü ettin?"

O kadar yükseliyordu ki ses tonu, ağlamama ramak kalmıştı. Başımı iki yana sallayarak gözlerim dolu dolu "Ben belki demiştim ki," dedim sanki yaptığım kötü bir şeymiş gibi. "Olabilir mi diye..."

Cılız sesimi bıçak gibi kesti sözleri. "Olamaz, Ahuşan!" dedi kararı çoktan vermiş gibi. Gözlerine, dolu dolu gözlerle bakınca, yüreği biraz olsun imana gelir dedim, gelmedi. "O kadına verecek evladım yok benim. Ben senelerce o kadının adını sokmadım eve. Sen şimdi gelmiş diyorsun ki evimize alacağım, anne diyeceğim."

"Ama anne..." diye atıldım konuşmasına. "Demir'i sen de seversin."

"Severim," diye onayladı. "Severim ama onunla bu bir değil Ahuşan," dedi asla oluru yok der gibi. Kolumdan tutup beni karşısına oturt-

tu ve daha yumuşak bir sesle saçlarımı severek, konuşmaya devam etti. Böyle olursa ikna olurum belki düşüncesiyle sanırım. "Ben sadece seni Demir'e vermiyorum, sadece Demir'i almıyorum. Bu arkadaşlık, dostluk, komşuluk gibi değil. Siz olur da bir yola girerseniz aileler de bir bütün olacak. Evlilikler, iki kişi arasında olmaz annem," dedi eli yüzümü severken. "Siz evlenirken aileleriniz de evlenir."

Sevdi ama içimin yangınına gram fayda etmedi. Benim duvarlarım yıkıldı derken annem teker teker bir daha ördü. Bunun bana ne kadar acı verdiğini de gördü. Gördü görmesine ama aksi bir adım atmadı. "Son sözümdür Ahuşan," dedi. "Ben kırk yılımı o kadına olan kinimle geçirmişken kırkımdan sonra evime alamam. Seni o eve kızınız diye yollayamam. Geçmiş dediniz, gitmiş dediniz; size bir sınır koymadım, kendi içimde tuttum ama dahasını istemeyin benden. Ben, babanın bir zamanlar benimle olduğunu bile bile yüzüğünü taktığı o kadınla dünür falan olmam."

"Anne, sürmemiş bile," dedim ikna etmek adına büyük bir uğraşla. "Babam kestirip atmış..."

Uzatma der gibi yükseldi ve oturduğu yatağımdan önce o kalkarak "Bitti Ahuşan!" dedi. "Olmaz dedim, bitti. He yok ben senin sözünü dinlemem, kafamın dikine giderim dersen de benim sana hakkım helal değildir. Annen yok bil!"

Son sözüydü bunlar. Attığı o son taş yüreğimi deldi geçti, o sadece çıktı gitti. Gönlüm ilk kez birine meyletmişken annemin hakkıyla sınanmıştım. Şimdi bir yanda beni bekleyen o adam, ona koşmak isteyen ben ve aşamadığım duvarlar vardı önümde. Dakikalarca odamda ağladım durdum. İçine girdiğim çıkmazın biri bitti derken ötekinde buldum kendimi. Yarım saat kadar sonra yola düştüğümde, ayaklarım sürüye sürüye ilerledim. Gittiğim yollara döktüm yaşlarımı. Attığım her bir adım, ondan önce benim canımı yaktı.

Sonra sokağı döndüğümde, karşımda onu gördüm. Tek gördüğüm, güzel gülüşüydü. Sanki dünyada bir tek ben varmışım gibi bakışıydı. Hevesle attığı adımlarıydı. Bitmesin yol istedim. Böyle uzaktan bakalım birbirimize. Benim onu yaralamaya gönlüm hiç el vermedi ama o koştu bana. Bir adım görünce binlercesini koştu. Sonra o da beni oku-

muş gibi, anlamış gibi duraksadı. Bakışları değişti. Bir şeyler sezdi. Karşı karşıya kaldığımızda "Ahu..." dedi.

Kendimi toparlama ihtiyacı hissederek burnumu çektim ve derin bir nefes aldım. "Ağladın mı sen?" diye sordu.

Evet diyemedim. Benim içim, bana bakan adama giderken hiç tepki veremedim. Ne desem onu daha çok deler deşer diye tek kelime edemedim. Hızlıca bir adım atıp elleri gözyaşlarıma dokunduğunda "Ahuşan neden?" diye sordu anlamlandıramadığından. "Neden ağlıyorsun?"

Döktüğüm her bir gözyaşını temizlediği yetmezmiş gibi, karşımda mahcup bir ifadeyle "Ben mi?" diye sorunca çenem titremeye başladı. Bilsem ki Demir'e her şeyi anlatacağım ve annem ikna olacak, hiç düşünmez konuşurdum ama Demir'in bilmesi, annemi ikna etmek istemesiyle daha da çıkmaza sürüklenecektik. Belki de şu an bile yalpalayan o aile ilişkilerimiz, temelinden sarsılıp bitecekti. Şimdilik, şu kafayla bunu göze alamadım.

"Sen mi arattırdın Yavuz abiye beni?" diye sordum, bir şey deme ihtiyacı hissederek. Soğuk durmaya çalışıyordum ama her bir anı da değerlendirmek ister gibi, kazımak ister gibi bakıyordum ona.

"Evet," dedi hiç inkâr etmeden. Onlar arkamızda bize bakıyordu ama dâhil olmuyorlardı. "Özledim, Ahuşan. Dayanamadım. Dayanabilsem, durdurabilsem kendimi istemezdim bunu ama başa çıkamadım."

Özlemeyi bile suç görüyordu kendine. Ben bunları aşamadım. Böyle sevilmeyi, istenmeyi kendime oturtamadım. Can atarken bu duyguları tatmak için, burada böyle kalmayı kendime yakıştıramadım.

"Özür dilerim, ben de bilmiyordum. Ben de bilmiyordum, Ahuşan," diye yineledi. "Yabancısı olduğum kadının, hasretinin çekildiğini sana kadar ben de bilmiyordum."

Yüzüme bakınca, koca bir adamın, kendini aşan hisleri karşısında zayıf düştüğünü ilk kez gördüm.

"Çekmesi dert değil de Ahuşan... Sen bana çektiğim hasretin, vuslatı yokmuş gibi hissettiriyorsun. Ben bunu aşamıyorum."

O böyle konuştukça ve ben ona gidemedikçe her şey daha da oturdu içime. Bir an önce gitmek istedim buradan ama onu bırakmak da istemedi bir yanım. Gözyaşlarım aktı, usul usul. Gelemeyişime, gidemeyişime ağladım.

Susup kalınca "Bir şey söyle, Ahuşan," dedi. "Bir şey söyle, yüreğim ferahlasın."

Keşke yüreğini ferahlatacak kelimelerim olsaydı dilimde ama ben, onu yaralamaktan öte gidemedim.

"Özür dilerim," dedim geriye doğru adımlarken "Özür dilerim," diye tekrarladım hiçbir hükmünün olmadığını bildiğim hâlde. "Benim gönlümde..." Benim gönlüm seni tanımak istiyor ama bende böyle bir cesaret yok. Özür dilerim diye defalarca tekrarladım içimden. Yaşlara boğuldum ama burada kalırsam dayanamayacaktım. Onu öldürürken kendim de ona yaralı hâlde çıktım o meydandan. "Benim gönlümde seni koyacak yer yokmuş."

Yanlış.

Yanlış.

Yanlış.

En son kalemi fırlatıp şakaklarımı ovarken, kaçıncı kahvemi içiyordum bilmiyorum. Bildiğim tüm konuları unutup yanlış yaptığım her soruda ağlayacak boyuta geliyordum. Birkaç haftada benim için her şey altüst olmuştu. Demir'in bana hissettiklerinden sonra, benim ona hissettiklerim birleşince ve üstüne bir de buna annem engeli gelince, altüst olan dünyamda bildiğim her şeyi unutmuştum. Günler geçmişti o konuşmanın üstünden. Belki de her şeyi unutmamın, bildiklerimi bile yapamıyor oluşumun sebebi, günlerdir uykusuz oluşumdu.

Doğru dürüst uyuduğum tek bir an bile yoktu. Esnemekten bile nefret eder hâle gelmiştim artık ama uyuma aşamasına geçince bir gram uyku girmiyordu gözüme. Bu da yorgunluk ve stres olarak dönüyordu bana.

Yine böyle bir günün sabahında, yeni bir kahve almak için mutfağa doğru ilerledim. Ev boştu. Abim işte, annem teyzemdeydi, Meyra okulda. Ev sadece bana aitti. Uyumak da bir seçenekti fakat belki akşama kadar kestirmeden durabilirsem derin bir uyku çekebilirdim. Mutfağa gidip su ısıtıcısının başında bekledim. Dirseğimi tezgâha dayamıştım; gözlerim kapalı, o su fokurdama sesi nasıl da ninni gibi gelmişti bana... Sürekli yaptığım şekilde kolyemi tuttum ve zincirini dudaklarımda do-

laştırmaya başladım. Bunu bilinçsizce yapıyordum. Boşluktayken, en stresli anlarımda ya da en mutlu zamanlarımda... Demir'in aldığı ve taktığı o kolye hep elimin altındaydı, her anımdaydı. En son suyun kaynadığı noktada düğmenin atış sesiyle irkildim ve tekrar esneyerek kupaya yöneldim. Kendime bir kahve hazırladıktan sonra, odama çıkıp masanın başına oturmuştum ki telefonum çaldı.

Suzan ablanın aramasını beklemediğimden, kaşlarımı çatarak kupayı masaya bıraktım. Daha açar açmaz, alo bile demeden "Ay Ahuşan!" dedi telaşla. "Geliyorsun değil mi ablacığım?"

"Nereye abla?" diye sordum. Aklımı taradım durdum, bir yere mi gidecektim diye. Cevap bulamadım. Gerçi aklımın yerinde olmadığının da bilincindeydim ya neyse...

"E gün bende dedim ya Ahuşan!" dedi, aşk olsun der gibi. "Yardıma gelirim erkenden demiştin sen de hatta. Ben de seni bekliyordum valla, gelir de bir işin ucundan tutar diye. Yiğit beni delirtti Ahuşan, delirtti."

Kendimi mahcup hissetmiştim ama tam olarak geleceğim de dememiştim ki ben. Bakarız demiştim. "Abla ben..." dedim ne diyeceğimi bilmeyerek. Annemin de zaten olanlardan sonra gitmeme izin vereceğini pek sanmıyordum.

"Ahuşan bak, bekliyorum," dedi emrivakiyle. "Gerçekten bir dünya insan gelecek. Kaynanam sanki gündekiler yetmemiş gibi, kendi akrabalarından da çağırmış. Evi mi toplasam, ikramlıkları mı yetiştirsem, bilemedim. Zaten topladığım yerleri bir de Yiğit arkamdan dağıtıyor."

Çocuklu kadın için misafir daha zordu sanırım. Yine de istesem de gidemezdim.

"Abla ben gelmesem," dediğimde "Aşk olsun!" dedi vicdanıma vicdanıma. "El bildiği yardım istese insan yine de hayır diyemez. Seni aradım ihtiyacım var diye, yok diyorsun şimdi bana. Tamam Ahuşan," dedi bozulmuş gibi. "Ne diyeyim... Sen bilirsin."

İçime dert olduğundan "Tamam geleyim ama öyle çok kalamam akşama kadar," dedim. Annem evde yoktu. Gelene kadar dönerim diye düşündüğümden, hem de bana da değişiklik olur diye kabul ettim. Uykum açılırdı belki biraz, kafam dağılırdı.

"Ay tamam canım, tamam!" dedi, bu bile yetermiş gibi heyecanla. "Bekliyorum. Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattıktan sonra, dolabın karşısına geçtim. Turuncu düğmeli bir elbise giyerek saçlarımı atkuyruğu şeklinde aynı renkte bir fularla bağladım. Spor ayakkabılarımı da giyerek evden çıktıktan sonra, kimseye mesaj atıp haber verme gereği hissetmedim. Habersizce gidip habersizce dönecektim.

Yol, hızlı hızlı adımlarımla çok çabuk bitince kapıyı bile çalmama gerek kalmadı. Suzan abla, balkonda halı çırparken "Ahuşan," diye bağırarak el salladı ve "Açıyorum şimdi kapıyı, gel," dedi. O içeri girdikten birkaç dakika sonra da kapı açıldı. Merdivenleri çıkmaya başladım. Alt katta Demirler oturduğundan, korkuluklara tutundum ama merdivenlere bir adım atamadım. Bakışlarım kapının üzerinde kaldı. Ayakkabı dolabında ona ait ayakkabıları görmek bile içimi buruklaştırdı ve yüreğim sıkıştı. Öylece bakakaldım. Ta ki Suzan abla seslenene kadar.

"Ahuşan, açıldı mı kapı?" diye bağırınca kendimi toparladım ve yukarıya doğru çıktım.

"Evet evet abla," dedim adımlarımı hızlandırırken. Üst kata vardığımda, üzerinde mutfak önlüğüyle beni gülerek karşılamıştı. Önce onu öptüm, ardından içeri girdim. Ev temizlik kokuyordu. Sadece Yiğit'in ortalıkta koştururken yere attığı yastıklar vardı. Tam arkamdan kapıyı kapatıp geçerken, Yiğit'in yanımızdan koşarak odaya atlamasıyla "Oğlum!" dedi çarpmasından ötürü düşecekmiş gibi. "Yavaş! Biraz yavaş!" Bezmiş ifadesini bana doğru çevirdiğinde "Geç Ahuşan, sen geç," dedi içerisini işaret ederek.

Ben de dediğini yaptım ve içeri geçtim. Fırından gelen börek kokuları sarmıştı tüm evi. O da peşimden gelerek "Pişecek daha bir sürü şey var," dedi. "Gelsene mutfağa."

Oturmaya gelmediğimi bildiğimden, takıldım peşine. Gözlerimden uyku aktığından içli içli esnerken "Gece beşik mi salladın?" diye sordu gülerek. Ellerimi yıkadım önce ve sonrasında masaya oturarak, kaptaki hamurdan parçalar alıp poğaça için elimde şekillendirmeye başladım.

"Uyku tutmadı bir türlü," dedim. "Sınava çalıştım."

Sınavım Demir'miş, bilmiyordum.

"Hıı..." dedi o da karşıma oturarak. "İnşallah emeklerinin karşılığını alırsın ablam."

"İnşallah," diye karşılık verdim canıgönülden olan yaklaşımına karşı.

Birkaç dakika sessizce geçtikten sonra, sanki ağzından çıkacak şeyler varmış da çok emin olamıyormuş gibiydi. Sürekli yüzüme bakıyor ama tam konuşacakken susuyordu. En son cesaret almış olmalı ki "Ahuşan, bir şey soracağım. Sen biliyor musun?" diye sordu.

"Neyi?" dedim anlamayarak. "Neyi biliyor muyum abla?"

Kalktı fırına baktı ve tekrar kapağını kapatarak karşıma oturdu. "Demir birini seviyor," dedi ve ben birkaç saniye duraksadım. Bakışlarımı kaçırmadan, bozuntuya vermediğimi düşünerek poğaça hazırlamaya devam ettim. Başımı bir cevap niteliğinde iki yana sallamakla yetindim sadece. O da konuşmaya devam etti.

"Yani, ben bir şeyleri zaten tahmin ediyordum. Bu bir öyle, bir böyle geziyordu ortalıklarda da açık açık abisine söyleyeceğini düşünmüyordum."

Abisine mi söylemişti? Susup, sadece onu dinlerken Suzan abla konuşmaya can atar gibi döküldü durdu. Bakışları dikkatlice üstümde dolandığından, yüzüne de bakamıyordum. Gelir gelmez böyle bir konu açmasını da beklemiyordum. Elim ayağıma dolaştı. Gözüm bile bakacağı yeri seçemedi.

"Ne bileyim, böyle konuları bize hiç açmazdı o. Evlilik dediğimizde bile köpüren bir adamdı. Biliyorsun sen de zaten." İçeriden gelen seslerle "Yiğit!" diyerek konuşmasını böldü ve "Yiğit! Misafir gelecek, az oturarak oyna. Yiğit!" diye bağırdı ama Yiğit oralı bile olmadı. Baktı dinletemiyor, tekrar bana döndü.

"Bir süredir suratı beş karış geziyor. Zaten işten güçten, eve ne zaman giriyor, ne zaman çıkıyor anlamıyoruz da ama bu birkaç gecedir iyice saatleri şaştı. Abisi bekledi dün gece, gelene kadar. Sonra da çekti çıkardı bize. İki üç saat oturdular balkonda, konuştular. Bir ara ben de katılayım dedim, Yaman beni kovdu." Suratı bozulmuş, kızmış gibi kaşlarını çatmıştı. Öyle tedirgin oldum ki... Birileri daha bizi öğrenecek diye öyle korktum ki... "Ben de merak ettim, bu kız kim diye. Belki dedim söylemiştir Kenan'a. Senin haberin vardır."

İmalı bakışları üzerimde dolanırken "Yok," dedim cılız bir sesle ne diyeceğimi bilemeyerek. Sanki o biliyormuş da ağzımı aramak için sormuş gibi hissettim. Bu yüzden de gözlerine açık açık bakamadım. "Sana söylemedi mi ki Yaman abi?"

Kısa bir an yüzüne baktığımda, öylece dikkatini vermemiş olsaydı belki çekmezdim bakışlarımı.

"Söylemez ki o," dedi hayıflanırcasına. "Yaman abine bir sır ver, öldürseler söylemez. Hele kardeşi açtıysa içini... Ölsün, yine de demez."

İçimi kaplayan o sıkıntılı hâl, sözleriyle biraz olsun dağılmıştı en azından. Kimseye söylemeyeceğinin garantisini veren Suzan abla, bilmeden gönlüme su serpmişti. Onun bildiği gerçeği de eklenmişti tabii bu olayın üstüne.

"Yok valla abla," dedim konuyu kapatmak için. "Ben bilmiyorum. Sevda falan olmasın?"

Ağzını aramak için sorduğum soruya vereceği tepkiyi merak ettim. Yüzünü buruşturdu ve "Ne Sevda'sı, Ahuşan sen de!" dedi, alaya alır gibi. "Demir'in, kızın yüzüne baktığı mı var? Hem öyle olsa Sevda buna yanık zaten, ne diye böyle içine kapansın? Bir he dese, yüzüne gülse, iki güne Sevda kendi kurar düğünü. O değil yani."

"Sen..." dedim emin olup olmadan. "Neden merak ettin ki?"

"Ay! Niyesi mi var?" dedi gülerek. "Bilsem ben halledeceğim bu işi. Geldi artık yaşı. Belki tanıdığımız bildiğimiz biridir de ben öncülük ederim."

Benim Suzan abla. Ama annem olmaz diyor. Bizim olurumuz yok yani.

Daha da deşmek istemediğimden, dudaklarımı birbirine bastırdım ve sessizliği tercih ettim. O sırada içeriden gelen bir kırılma sesiyle önce Suzan abla, sonra ben nasıl fırladık yerimizden bilmiyorum. Cam vazo, paramparça olmuştu. Suzan abla yüreği ağzında önce Yiğit'i kucakladı, ardından geriye doğru çıkıp sarılıp ettikten sonra azarladı.

Klasik anne tepkisi. Önce sana bir şey olursa ölürüm der. Ardından seni öldüreceğim. Yiğit de böyle büyük cümlelerle olmasa da azarlanmıştı annesi tarafından.

"Ne yapayım?" dedi Yiğit haklıymış gibi. "Kale yapmıştım. O zaman siz de bana alsaydınız o kaleli futbol oyuncağından."

"Bak hâlâ ne diyor?" dedi Suzan abla, kaşlarını çatarken. "Oğlum ya bir yerini kesseydi, bir şey olsaydı?" Kulağını çekip tahtaya vurdu. "Allah korusun!"

Yiğit ise umursamıyordu. Böyle yapınca Suzan ablanın heyheyleri iyice tepesine binerken "Gel, biz seninle içeri geçelim," dedim. Yiğit'i aldığım gibi içeri götürdüm ki Suzan abla, elinde süpürgeyle odasına geçerken "Ahuşan, Yiğit'i aşağıya, babaannesine indirir misin sana zahmet?" dedi. "Anlaşılan biz yaptıkça o yıkacak. Orada dursun bari de biz de rahatça bitirelim."

Olumlu anlamda başımı salladım. Tam çıkacaktım ki ellerimin yağlı olduğunu fark edip önce ellerimi yıkadım, ardından Yiğit'in elini tutmuştum ki Suzan ablanın odayı süpürürken bir anda banyoya doğru koştuğunu gördüm.

Telaşla Yiğit'i bırakıp peşine gittiğimde girmenin çok doğru olmadığını düşünerek, kapıyı çaldım ve "Abla," diye seslendim. "İyi misin?"

Birkaç saniye ses gelmedi, öğürtü seslerini duydum. Girip girmeme arasında kararsız kaldığım o anlarda kapı açıldı ve yüzü sararmış, eli ağzını kapatmış kadınla karşılaştım.

"İki gündür böyleyim ya," dedi birkaç dakikada bitap düşmüş gibi. "Üşüttüm galiba."

Ne diyeceğimi bilemedim. Evli olan kadınların her mide bulantısının ya da hastalığın hamileliğe bağlanmasına sinir olduklarını biliyordum lakin insanın aklına da en çok istediği olduğundan mı bilmem o geliyordu.

"Abla iyi misin?" diye sorduğumda tekrar başını salladı evet dercesine ama huzursuz oldum. "Hadi sen Yiğit'i indir aşağıya. Ben gelirim kendime." Cümlesini bitirir bitirmez tekrar bir öğürtüyle kendini banyoya kapattığında, derin bir soluk bırakarak öylece kaldım.

Böyle bırakıp da nasıl gidilirdi ki şimdi? "Abla, arayayım mı Yaman abiyi?" diye sordum en son. "Bir hastaneye gidin isterseniz."

O cevap vermeden aramak istemediğim için bekledim ve o da kapıyı açar açmaz "Yok yok," dedi. "Telaş etmesin şimdi. İyiyim ben."

Emin misin dercesine baktığımda omzumu sıvazladı. Sonra Yiğit'e doğru bakıp tebessüm edince, boş bulunup gülümseyerek "Abla yoksa bir tane daha mı?" diye sordum.

Gözleri hızlıca irileşerek "Kız yok," dedi ama sonraki bakışları, emin değilmiş gibiydi. Hatta bana olabilir mi acaba der gibi bakıyordu ve ben de gülmekten öte gidemiyordum.

"Ay Ahuşan!" dedi, hızlıca düşünceleri üstünden silkeleyip atarak. "Yok öyle bir şey. Hadi hadi! Bir dünya işim var benim daha."

Sırtımdan kapıya doğru itekleyince, hiçbir şey demeden adımladım ama onun aklına bir kere karpuz kabuğu düşmüştü. Yiğit'in elinden tutup çıktım. Merdivenleri yavaş yavaş inerken "Sen de güzel kızsın he!" dedi çapkın çapkın bana bakarak. "Bizim okulda da en çok benimle oynamak ister kızlar." Çapkınca göz kırpmaya çalıştı ama başarılı olamayıp ikisini kırpıştırdı. "Ben kimseye yüz vermiyorum ama," dedi elleriyle saçlarını düzelterek. "İstersen seninle oynarım."

Kendi aklınca ettiği bu çıkma teklifine gülerek karşılık verirken "Yani tabii olur," dedim. "Müsait olduğum vakitlerde birlikte oynayabiliriz. Yakışıklı çocuksun sonuçta. Herkesi reddetmişsin, bir bana gelmişsin. Kabul etmesem olmaz."

Komik olan, kasıla kasıla yürürken, üst kattan alt kata inmek için bile bana ihtiyaç duyacak yaşta olmasıydı. Yaşına göre girdiği bu hâller, çok komiğime gitti. Kapının önünde durduğumuzda, benden önce parmaklarının üstüne kalkıp zile bastı. O an, hiç beklemediğim bir şey oldu ve kapı Demir tarafından açıldı. Üstelik yarı çıplak bir hâlde...

Gülen yüzüm, göğsüne düştüğünde o da ben de bu durumu beklemediğimizden, başta afalladık. Altında bir eşofman vardı ama üzeri çırılçıplaktı. Duştan yeni çıktığı, omuzlarından göğsüne, kollarına süzülen o su damlalarından belli oluyordu. İki göğsünün arasından ilerleyen o bir damlayı istemsizce gözüm takip etti, etti, etti. Karnına geldi, eşofmanının içine yol alacaktı belki ama kumaş parçası onu emdi.

"Ahuşan," dediğinde panikle gözlerimi çektim. Ne yapıyordum ben? Neye bakıyordum? Utançtan kıpkırmızı olmuş ne yapacağımı bilmezken anında değiştirdiğim ifademle ona doğru baktım. Gözlerinin beyazına kan oturmuştu. Bu sanıyorum ki ya yorgunluktandı ya da duştan çıktığı içindi, bilemedim.

"Be... Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Baksam utançtan kelimeleri yutuyor, bakmasam nereye odaklanacağımı bilmiyordum. Yiğit'i omuzlarından tuttum ve ona doğru iterek "Yiğit'i yolladı, Suzan abla," dedim. "Biz akşamki gün için hazırlık yapıyorduk da..."

Gözlerimin hizasında Yiğit'in saçları vardı. Sonra o da başını bana doğru kaldırdığında yüzü girdi gözümün önüne ve bana yine çapkınca göz kırpmaya çalıştı, ben de gülümsemeye. Tabii mümkünse!..

Utandığımı anlamış olacak ki "Bir dakika," diyerek içeriye doğru gitti ve birkaç saniye içinde beyaz bir tişört giymiş, daha doğrusu yolda giyer hâlde geri geldi.

Öyle giyinik görünce özlemden deliye dönmüş gibi hemen bakışlarım çıktı yüzüne. Ben ki onu hiç aramazken şimdi yollarını gözler olmuştum. Böyle olup da belli etmemeye çalışmak, öylesine zordu ki... "İşe gitmedin mi sen?"

Zorla yutkunurken "Yok," dedi. "Biraz hasta gibiyim. Bugün evden halledeceğim."

"Ya..." dedim endişeyle. Endişelendim ve bunu yansıtmaktan hiç çekinmedim. "İyi misin? Neyin var ki?"

O ara Yiğit beni çekiştiriyordu ama benim ilgim, dikkatim, aklım, fikrim sadece Demir'de olduğundan bir adım atmıyordum. "Yok... Çok bir şeyim yok ya," diye geçiştirdi ama bende dert olarak kaldı. "Öyle kırgınlık var üstümde, boğazım ağrıyor biraz ama iyiyim."

"Bir doktora görünseydin," dedim gözlerinin içine bakarken. Demek ondan o kadar kızarmıştı. Hastalıktan. Ateşi vardı belki de.

"Yok ya, dinlenince geçer," dedi baştan savarcasına. "Geçmezse bakarım."

O ara bakışları benden önümdeki çocuğa düştü ve "Ulan çekiştirmesene kızı!" dedi saçlarını karıştırarak. Yiğit ise efe bir tavırla "Benim o! Çekiştiririm," diye karşılık verdi.

"Benim o derken?" diye sordu Demir, anlamamış gibi kaşlarını çatarak. "Hayırdır oğlum sen?" Yiğit'in iki saattir başaramadığı o göz kırpmayı amcası yaptı ve hesap sorarcasına başını iki yana salladı.

"Konuştuk," dedi Yiğit beni içeri çekerek. "Merdivenlerden inerken oynayalım birlikte dedim. O da olur dedi. Benim arkadaşım artık Ahu. Benimle gelecek."

O çekince ben de içeri girdim ama niyetim tamamen Demir'di. O şimdi hastayım demişti ya, ben bir şeyler yapmasam gönlüm rahat etmezdi. "Evde tereyağı var mı?" diye sordum. Mutfağa doğru ilerledim ama o küçücük çocuğu muhatap aldı kendine kapıyı kapatırken. "Yok

öyle bir şey," dedi karnından yakaladığı çocuğu havaya kaldırarak. Omuzlarından sarkıtırken "Sallandırırım oğlum seni," dedi. Bir yandan karnından gıdıklıyor, bir yandan da kıpır kıpır olan çocuğu sabit tutmaya çalışıyordu. Onları öyle görünce gülmeden edemedim. "Yaşına başına, boyuna posuna bakmadan kıza iki dakikada evet dedirtmiş, bir de eve atıyor. Yok ya! Senin amcan güzel mi?"

Güzel desin diye sonuna kendini katmıştı ama Yiğit "Yoo!" demişti, bilmiş bilmiş. "Değil."

Demir omzundan sarkıttığı çocuğu koltuğa yavaşça fırlatır gibi yatırırken "Ulan ben seni şimdi!" diyerek oynamaya başlamıştı ki Yiğit'in çırpınışları ve kahkahaları yankılandı evde.

Onları izlemek çok keyifliydi ama "Demir," diye seslendim mutfağın girişinde öylece kalınca.

"Sana da aşk olsun," dedi bana bakarken. Bakışlarında bir kırıklık vardı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu sanırım, evinde misafir olduğum için. Hiç açılmamış gibi, onu defalarca kez reddetmemişim gibi. Ama okunuyordu işte gözlerinden. "Biz bir evet alalım diye canımızı vermediğimiz kaldı. El kadar bebeye iki dakikada tav olmuşsun."

Yiğit bana çapkın çapkın bakarken "Ne yapayım!" dedim kıkırdayıp, omuz silkerek. "Karşı koyamadım. Aklımı çeldi."

Sana da karşı koyamadım Demir ama önüme duvarlar ördüler. Aslında Yiğit vesilesiyle şakayla karışık konuştuğumuz şu konu, bizim için büyük bir yaraydı. Onda ayrı, bende ayrı. O kabul edilmemenin yükünü, ben gönlüm varken kabul edememenin yükünü taşıyordum. Hiçbir şey demeden Yiğit'e döndüğünde "Tereyağı var mı?" diye sordum.

Yüzüme bile bakmadan "Bilmem," dedi hâlâ Yiğit ile uğraşırken. "Bak oralara bir yere. Vardır herhâlde."

Onları orada öylece bırakıp mutfağa girdim ve dolabı açtım. Açtığım gibi de karşıma çıktı. Olmamasını beklemiyordum zaten. Gülay teyze, her şeyi köyden organik getirtirdi. Hele Yiğit olduktan sonra hiç eksik etmezdi. Ben sadece ayıp olmasın diye sorma gereği hissetmiştim. Dolaptan bir parçasını aldığım tereyağı, küçük tavada erittikten sonra ocağı tam kapattım ki Demir yanıma geldi.

"Heh!" dedim, erittiğim yağı kaşığa alarak. "Ben de şimdi sana geliyordum."

Tezgâha doğru yaslandı ve ben kaşıktaki yağa soğusun diye üflerken ne yaptığıma baktı. Kaşığı ona doğru uzatarak "Hakiki tereyağı," dedim. "İlaç niyetine. Boğazım ağrıyor demiştin ya. Yumuşatır, iyi gelir."

Gerçek misin der gibi bakıyordu. Gerçek ol der gibi. Öyleyim dercesine gülümsedim ve kaşığı uzatarak başımı hafifçe eğdim. "İçim rahat etmedi," dedim sonra sıcacık bir sesle. "Sen böyle hastayken. Hastaneye de gitmedim deyince... Annem bize yapardı önceden. Oradan aklımda kalmış. İyi gelir belki."

Önce bileğimi tuttu ve elimdeki kaşığı kendi dudaklarına doğru götürdü. Tek seferde yuttu hepsini ve elimi bırakmadan hemen önce "Şimdi," dedi. "Şimdi şifa oldu." Elimden içince yani, öyle mi diyesim geldi; ağzımı bile açamadım.

O da bir şey diyeyim diye beklemedi. "Teşekkür ederim," deyip geriye doğru adımlarken ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Kaşığı ve tavayı durulayıp makineye koyduktan sonra aslında gitmem gerekiyordu ama hiç gidesim de yoktu.

Tam o sırada kapı çalınca Demir mutfaktan çıktı. Gülay teyze gelmişti. Elindeki pazarlık poşetlerini kenara bıraktığında "Aa! Ahu kızım," dedi gülümseyerek. "Sen mi geldin?"

Yüzüne bakınca ne kadar tatlı bir kadın olduğunu anladığınız insanlar vardır ya, onlardandı Gülay teyze. Kimseye zararı olmayan, sessiz sakin bir kadındı. Zamanında babam ile kısa süreli de olsa bir nişanlılık geçirmeselerdi, eminim annemle de çok iyi anlaşırlardı. Zaten sessiz oluşu sorun olmuştu ya... O zaman babamla evlenmesi istendiğinde, büyüklerine karşı çıkamadığından; annem, gönlü vardı onun kesin, ondan bir şey demedi diye bilendi durdu kadına yıllarca. Aslında bir kez ön yargısız baksa o da görecekti Gülay teyzenin yapısının böyle olduğunu.

"Ben Suzan ablaya yardıma gelmiştim. Yiğit durmayınca aşağıya indir dedi, ben de onu getirdim."

"Bekleseydin ya anne," dedi Demir. "Giderdik birlikte. Çıkmışsın bir şey demeden."

Üstündekileri çıkarıp asarken "Hastasın sen oğlum, yat dinlen," dedi anne yüreği. "Her hafta yaptığım şeyler zaten benim. İlk kez gitmiyorum ya."

Yiğit hemen uzandığı koltuktan poşetlere doğru atıldı ve "Oyuncak aldın mı bana?" deyip hepsini karıştırmaya başladı. Onlar kendi telaşlarına düştü, benim de işim bitince "Çıkayım ben," demek durumunda kaldım.

En son Demir'e o kadar çok baktım ki, hatta saçma bir şey yaparak hiç yönüm değilken, önünden geçip kapıya adımladım. Önünden geçerken de derince kokusunu içime çektim. Zaten hep güzel kokardı da şimdi böyle duştan yeni çıkınca buram buramdı, adımını attığı her yer. O da kapıyı açmak için arkamdan adımladı, kokusu, gölgesi, kendisi bana eşlik etti. Belki onun da kapı açmak bahanesiydi.

Demir'in kapıyı açmasıyla vedalaşmanın buruk sızısı sardı beni lakin Suzan abla, daha bitmedi dercesine yetişti ve elindeki tepsiyle içeriye doğru atıldı. "Fırında yer kalmadı anne," dedi direkt mutfağa ilerlerken. "Bunları da burada pişirelim dedim."

Gülay teyze, yorgunluktan kendini koltuğa çoktan atmıştı bile. "Geç kızım, geç. Nasıl istersen... Sen kendin bak."

Suzan abla tepsileri fırına yerleştirdi, ayarını yaptı ve biz kapı girişinde Demir ile öylece kaldık. O "Geç," dedi, ben Suzan ablaya baktım.

"Gel Ahuşan, gel," dedi o da. "Bir yorgunluk kahvesi içelim, sonra devam ederiz. Zaten her şey fırında. Salatalar kaldı bir tek. Onları da yaparız."

O öyle deyince, ev sahibi nereye ben oraya mantığıyla içeri girdim ve koltuğa tedirgince oturdum. Normalde bu kadar gergin olmazdım ama şimdi Demir ve ben, adını koyamadığımız ama aslında var olduğunu bildiğimiz o duyguların içindeyken garip geliyordu bu evde böyle olmak. Ben üçlü koltuğa oturunca o da benim oturduğum koltuğa oturdu ve elini, koltuğun sırt kısmına boylu boyunca attı. Bakışları ve ilgisi Yiğit'in üzerindeyken önünde oynayan çocuğa sataşmaktan geri durmuyordu.

"Yenge, senin bu oğlun bu yaşta başlamış kız peşinde koşmaya ama yanlış kıza yakmış abayı," dedi. "Çekeceğim kulaklarını." Mutfağa doğru bakarken "Bana yapma, içmeyeceğim," diye ekledi.

Suzan abla, mutfakta bize kahve yaparken "Kime?" diye sordu gülerek.

"Ya amca ya!" dedi, onunla uğraşan elini sinirle iterek. "Oyun arkadaşı dedim, oyun arkadaşı! Ahuşan benim oyun arkadaşım. Ben bir şeyi yakmadım. Yaktım mı ben seni Ahuşan abla?" diye sordu ve gülerken Demir de gülümsedi.

"Yok valla, hiç öyle yanmalı şeyler olmadı!" dedim gülerek. "Oyun arkadaşı olduk biz."

"E oğlum da anlıyor bu işten vallahi," dedi Suzan abla elinde kahvelerle gelerek. Önce Gülay teyze aldı, sonra ben. Bana verirken de Demir'e doğru baktı. "Kime çektiyse artık!" dedi, ellerim titrer gibi oldu. Beni mi ima ediyor düşüncesi sardı önce, sonra Demir'in yengesine dikkatli ve imalı bir bakışıyla önüme dönmek durumunda kaldım.

"Ahuşan güzel kız şimdi," dedi yerine otururken. Kahvemden birkaç yudum aldım. Bugün kaçıncı kahvemdi bilmiyorum. Hani kahve uyku açardı? Ben esnemekten hâlâ geri duramıyordum.

Demir benim adıma yapılan iltifatlara tepki vermiyordu, Yiğit'e vermişti odağını ama dinlediğine o kadar emindim ki. Bir eli, rutin hareketini gerçekleştiriyordu. Sakallarının üzerinde dolanıyordu kaşır gibi. Parmakları o yoğunlukta o kadar çok gelgit yapıyordu ki, o kadar güzel bir görsel şölendi ki ben de dokunmak için can attım ama bakmaktan öte gidemedim. O da Gülay teyze konuşana kadardı.

"Güzel tabii," dedi Suzan ablayı onaylayarak. "Ne çok isteyeni var onun. Bir tane vardı. Geçen diyorlardı. Çok istiyormuş seni diye. Kaç kere haber yollatmış senin için. Hayır demişsin ama yine de bir görüşsün diyormuş. Bizim Pervin'e de demişler hatta."

Daha ben cevap vermeden "Kimmiş o?" diye sordu Demir, kaşlarını çatarak. "Tanıdık biri mi? Neyin ısrarıymış bu kadar? Hayır demesine rağmen kaç kere haber yollatmış?" Öne doğru çıktı ve tekrarladı soruyu, sanki saniyeler önce sormamış gibi. "Kimmiş?"

Suzan ablanın bakışları bir benim, bir Demir'in üstünde döndü durdu bir şeyler arar gibi. Gerginlikle yerimde doğruldum ve oturuşumu falan düzelttim. Gülay teyze ise hiç altında bir şey aramadığından, sandı ki Demir bir abi gibi yaklaştığı için böyle tepki verdi.

"Aman oğlum! Siz de şu kıza küçükmüş gibi davranmayı bırakın," dedi tatlı dille ama Demir'in o kadar tahammülü yoktu ki... "Küçük zaten," dedi sözünün bitmesini beklemeden. "Küçük anne, Ahuşan daha. 20 yaşında. Sınava hazırlanacağım diyor, ne evliliği?" Kaşları çatıldı ve "Sen söylesene kimmiş bu?" dedi. "Öyle çok ısrarcıysa görüşmek için, ben bir görüşeyim önce."

Gülay teyze, bu yüksek çıkışı karşısında olduğu yerde suspus olurken "Yengem sana ne oluyor?" diye sordu Suzan abla. Gözlerini kısmış, kahvesini yudumlarken "Ne olacak bana yenge?" dedi, ne diyeceğini bilemeyerek. Annesinin gözlerine rahatça bakarken Suzan ablanın bakışlarından kaçıyordu. "Israr ediyor diyor, duymuyor musun? Kızın da rızası yokmuş. Olmaz yani böyle şeyler bizde."

"Olur yengem, olur!" dedi ağır ağır bir aksanla Suzan abla kahvesini sehpaya bırakarak. "Niye olmasınmış? Böyle şeyler için ısrar edeceksin zaten. Kızevi naz evi derler. Çocuk zorla çıkmıyor ki karşısına. Olması gerektiği gibi, edebiyle adabıyla haber yollatıyor. Ahuşan'ın da belki gönlü naz yapmak istemiştir, nereden bilsin?"

Demir öyle ters bir bakış attı ki bana... Olay niye, nasıl bana patladı, anlamadım. Sanki adama naz yapmışım da Demir'e dokunmuş gibi baktı. "Bakarsın dün hayır dediğine, bugün evet der. Nasip kısmet işi bunlar. Sen kim oluyorsun da usulüyle gelen adama hesap soracaksın gidip?"

O böyle konuşunca Demir hiçbir şey diyemedi ama içinde âdeta şişti. Suzan abla ise daha da damarına basmak ister gibi konuştu durdu. "Hem Ahuşan güzel kız," deyince önündeki boş duvara bakarak alt dudağını ağzının içinde yuvarladı sinirle. "Ne biriyle görüşmüşlüğü var, ne bir şey. Kimsenin eli, eline değmemiş. Bu devirde böylesi zor bulunur. Senin gibi değil yani. Öyle kendinle ve o yanındakilerle karıştırma sen Ahu'yu."

Demir siniri bozulmuş gibi gülümsedi, Suzan abla devam etti, bana ter bastı. "Böyle bir kız bulunca ısrar etmek istemiştir adam, haklı yani." Sonra bana dönerek "Sakın yanlış anlama, Ahuşan," dedi. "Olmuş da olabilir hayatında birileri, bir şeyler yaşamış olabilirsin." Bana söylüyor ama Demir'e bakarak konuşuyordu. "Biz bunları yargılayacak insanlar değiliz. Sonuçta herkes bir şeyler yaşıyor. Seni duymadığımız için öyle dedim ben. Yoksa normal." Sürekli Demir'e bakıyordu.

Ben derin bir soluk alıp, kahve fincanlarını götürmek için kalkınca "Sakın kaçırma, aman yenge!" dedi Demir. "Laf sokacak bir şey bulunca sakın kaçırma!"

Kahve fincanlarını tezgâha bıraktığımda, Suzan ablanın yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Demir'de ise tam aksi. "Aaa! Ben ne dedim şimdi?" diye sordu Suzan abla. "Lafı Ahuşan'a söyledim, ne hikmetse sana dokundu."

Demir yengesinden kaçırdığı o bakışları, üstünde sus dercesine sabit tutunca, Suzan abla gülümseyerek arkasına yaslandı. Bir şeyleri çözmüş gibi, ikimizin arasında dokuduğu o bakışlarla kahvesini sesli bir şekilde yudumladı.

"Abla," dedim bizim açımızdan gergin olan şu ortamdan kurtulmak için. "Çıksak mı artık?"

"Çıkalım güzelim, çıkalım," dedi ayaklanarak. "Anne, sen de yemek takımını ver de elli kere in çık yapmayalım."

"Yok ki," diye karşılık verdi, Gülay teyze. "Geçen onları misafirler gelince bahçedeki barakaya çıkardık ya... Getirmedik de geri o gün, araba dolu diye."

Suzan ablanın o gülen yüz ifadesi bozulmuş, anında tüm derdi yemek takımı olmuşken "E ama ne yapacağım ben şimdi?" diye sordu. "Akşama anca yetiyor onlarla birlikte. Benim o kadar çok takımım yok ki. Sen şimdi akrabaları da çağırmışsın. Ne olacak?"

Sıkıntılı bir soluk verip odanın içine bakındıktan sonra "Tamam, gider alır Demir şimdi," dedi Gülay teyze. "Sen çık, bak işine. Getirir o sana. Atarım ben makineye yıkanır misafirler gelene kadar."

Suzan abla, Demir'e doğru baktı. Az önce ters gittiğinden şimdi de Demir tamam demez diye düşünmüştü sanırım "Vallahi ararım abini!" dedi daha sormadan tehdit ederek. "Böldürürüm işini, gidip aldırırım. Demir de evde yatıyordu, gitmedi derim. Sen yersin sonra fırçayı."

Demir ise hiç umursamamış gibi bir ifadeyle "Çok korktum!" diye karşılık verdi gülerek. "Ne olur arasana, fırçalasın."

Suzan abla suratını asıp, dudak bükünce "İyi tamam, hadi git, hadi!" dedi Demir kıyamamış gibi. "Düştün yine elime."

Suzan abla altta kalır mı, imalı bir gülümsemeyle "Sen de benim elime düşersin!" deyince Demir kaşlarını çatmıştı ki "Hadi Ahuşan, sen de

git," dedi bana doğru ilerleyerek. "Bu şimdi bilmez hangisi olduğunu. Eski bir takım daha var orada. Onu alır getirir, iyice gecikir her şey. Sen biliyorsun zaten annemin o takımlarını. Kenarları yaldızlı olan takım."

"Ben mi?" diye kendimi gösterdiğimde "Evet," diye kafa salladı. "Ben gidemem şimdi işlerimi bırakıp. Siz gidin gelin."

Demir'e doğru baktığımda "Sen bilirsin," dedi uzatmadan. "Ben cüzdanımı alayım, çıkalım."

Sen bilirsin dedi ama çıkalım demeyi de ihmal etmedi. Ben bunu gel olarak kabul edince, gönlüm de gitmekten yana olunca, Suzan ablaya atarak topu "Sen öyle diyorsan gideyim abla," dedim.

Gülerek omzumu sıvazladı ve tam gidecekken "Ahuşan," diye kolumdan tutarak beni kendine doğru yanaştırdı. Arkamı kontrol ettikten sonra hızlıca ama sessizce "Dönerken sen bana bir gebelik testi alsana," dedi.

Ağzım kulaklarıma geldi o an ve "Alırım abla, tamam," dedim. Heyecanımı görünce "Kız öyle sevinme hemen, sus," dedi. "Olursa sana baktıracağım bu kadar hevesliysen."

"Ona da olur valla!" dediğimde, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle geri çekilmek durumunda kaldı çünkü Demir gelmişti. Sonra o kendi evine çıkarken biz de binadan çıktık.

Patika yol, ikimizin arasındaki sessizlikle sürüyordu. Radyoda çalan slow müziğin sesi oldukça kısıktı. En azından o garip sessizliği bozuyor, müzik dinliyormuşuz hissi veriyordu. Başımı cama doğru yasladım ve gözlerimi kapadım. Beşik hissi veriyordu ve uyumama ramak kalmıştı. İçim geçip giderken "Sen uyumadın mı?" diye sordu Demir ve sanki bir uçurumdan düşmüşüm hissiyle olduğum yerde sıçrarcasına geri çekilerek ona doğru baktım.

Esneyip geri yaslanırken "Yok," dedim başımı iki yana oynatıp, tutulduğunu yeni fark ettiğim boynumu sıvazlarken. "İyi alamadım uykumu."

İyi alamadım değil Demir, ben o geceden beri, sana gelmek isteyip gelemediğimden beri ölmeyecek kadar kısa uykularla ayaktayım diyemedim.

"Gelmeseydin keşke," dedi bana doğru kısa bir bakış atıp, tekrar önüne dönerek. "Yorgunsan dinlenseydin. Yengem sana güvenip çağırmadı sonuçta onca insanı. Hallederdi."

"Olsun," dedim boynumu ovmaya devam ederken. "Bana da değişiklik oldu. Bunaldım evde."

Ben öyle deyince ona da çok diyecek bir şey kalmadı. Yol patikaydı ve biz çok da hızlı gidemiyorduk. Geçtiğimiz yerler, arkada bıraktığımız o yollar toz içinde kalmıştı. İki yanda ekilip biçilmiş bahçeler vardı. Yolu izlerken yan profilden gördüğüm kadarıyla başını bana çevirince ben de ona çekiliyormuşum gibi döndüm. Tam çekecekti kendini ama ben karşılık verince kaldı öyle. Birinin bir şey demesi gereken bir andı sanki. Aksi hâlde bu sessiz bakışma; birbirini özlemiş, özlemden deliye dönmüş bir çift gözün, aynı hislerde olan diğerine tutulması ve onu kana kana içmesi hissini veriyordu. Ben inkâr ederken, o geri çekilmişken bu bakışları bu anlamda bırakamazdık.

Yutkunuşunu izledim önce. Sonra önüne döndü ve "Ahuşan, kendimi kurmak istemiyorum," dedi açıkça. "Yengemin söyledikleri dönüp duruyor zihnimde. Nereden başlayacağımı da bilmiyorum ama hepsi, o saniyeden beri aklımı kaçıracakmışım gibi tekrarlanıyor." Yüzü bundan memnun değilmiş gibi değişti. "Senin annene..." Sözünü çalan telefonu kesti. Ekranda bir numara belirdi ve "Pardon," diyerek aramaya yanıt verdi.

"Demir sana bir dosya gönderdim abi," dedi muhtemelen iş yerinden biri. "Acil baksana ona."

"Dışarıdayım," dedi Demir uzatmadan. "Dönünce bakarım. Kapat sen, ararım ben seni."

Karşı taraf hiç uzatmadan telefonu kapattığında tekrar müzik sesi doldurdu arabayı ve Demir bana doğru döndü. "Annene olur görüşürüm dediğin, annemin bahsettiği herif miydi?"

Evet Demir ama ben o görüşmeyi bir daha o teklif bana sunulmasın demek için kabul ettim zaten demek geldi dilime, geri yuttum. Hayır dediğim bir adama bunları böylece söylemek ümitlenmesine sebep olmaktı ve annemin hakkı üzerimdeyken ben onu daha da ümitlendirip, tekrar tekrar yıkarak bu eziyeti çektiremezdim. Oyun değildi ki bu.

O yüzden önüme dönerek belli belirsiz başımı sallamakla geçiştirdim. Belki görmez kapanır gider dedim ama o küçücük tepkilerimde bile bir cevap aradığından, o baş sallamayı görmezden gelmedi.

Yüzünde kırık bir tebessümle önüne döndüğünde "Ben senin peşinden koşmayacağım artık Ahuşan," dedi, yıkıldım sandım. "Her şeyin bir sınırı var. Benim sınırım sensin. Senin benden kaçmak için seçtiğin yollar, benim sınırım. Sen kendinden vazgeçme diye duruyorum ben. Ben etrafında olmayayım diye o herifle görüşeceksen görüşme. Bundan sonra benden sana bir şey gelmez."

Mutlu mu etmesi gerekiyordu bu sözlerin beni? Zerre etmiyordu ama bir şey de diyemiyordum. Hesap sorsam neyin hesabını soracaktım ki?.. Olması gerekeni yapıyordu. Vazgeç, gönlümde yer yok demiştim. Vazgeçmişti. Bunu da kendi için değil, benim için yapmıştı. Bugüne kadar herkesin kendi doğrularıyla bana yaptırdığı seçimlerin aksine Demir, beni önceliği yapmıştı. Benim kararlarımı ve isteklerimi öncelemişti. Zaten olması gereken şeyler, yaşadığımız şu hayatlarda nasıl da incelik gibi geliyordu... O kadar bencil insanlarla çevriliydi ki hayatımız, böyle insanları görünce insan sarıp sarmalamak istiyordu. Ondandı zaten olması gereken normal şeylere karşı verdiğimiz bu tepkiler. Azlığından.

"Bu kadar mı?" diye sordum konuyu kapatmak adına. Yüzüme anlamadım dercesine bakınca "Söyledikleri aklımda dönüp duruyor, nereden başlasam bilmiyorum dedin. Bu muydu sadece?"

Tekrar önüne döndüğünde, her yutkunuşunda bunu yavaşça yapıyordu. Sanırım hâlâ ağrı çekiyordu. Dönüşte en azından bir aile hekimine zorla da olsa götürmeyi düşünüyordum. Aklıma not ettim.

Derince bir soluğu aramıza bıraktığında "Merak ediyorum," dedi son dakikada konuşmaya karar vermiş gibi. "Hakkım da haddim de değil. Hele başkasıyla bile isteye görüşmek istemenden sonra..." dedi imalı bir tonlamayla. "Hiç değil ama merak işte. Yengem dedi ya birileri olmuştur, biz bilmiyoruzdur belki sadece diye. O dakikaya kadar hiç geçmemişti bu aklımdan. O düşürene kadar. Yani ben sevgilin falan hiç olmadı diye biliyorum ama olmuş muydu?" Yüzüme sorar gibi baktı ama anında da çevirdi lafı. "Bunu soracaktım yani ama çok da önemi yok artık. Cevaplaman gerekmiyor yani. Sordun diye söyledim."

Her bir kelimesi merak doluydu, hissediliyordu. Onu zaten yarım bırakmışken, aklındakilerle de bırakmak istemediğimden "Cevaplamam gerekmiyor evet ama öyle çok da gizleyeceğim bir şey değil benim için zaten. Olsa söylerdim hem. Bilirdin mutlaka." Bana döndü bakışları; eskiye duyduğu özlemden mi, bir daha öyle olamayacağımızı bildiğinden mi bilmem. Sonuçta ben onu diğerlerinden ayrı yere koyuyordum ve her şeyi paylaşıyordum. "Gizlemedim yani senden hiçbir şey. Olmadı kimse benim hayatımda. Ben yola çıktığım insanla yolu bitirmek isteyenlerdenim. Gelip geçici olan hiçbir şeyi istemiyorum."

O öyle olmayışının altında ezildi sanırım. Bakışlarını bu sebeple bana aksi bir tarafa çevirince "Sana laf çarpmak istemedim," dedim. "Beni ilgilendirmez senin kiminle ne yaptığın sonuçta. Senin seçimin de bu yönde olmuş. Kim olarak hesap sorabilirim ki?.." İçten içe dolduğum kıskançlık duygusuna merak da katıldı ve "Olmuştur, oluyordur," diye tamamladım konuşmamı.

O da beni cevapsız bırakmak istememiş olacak ki "Olmuyor," dedi pat diye. Tekrar bana baktığında, kızgın bir ifade geçti gözlerinden "Ahuşan, bak beni nasıl anlatıyorlar sana bilmiyorum ama ben öyle uçkurunun peşinde bir adam değilim. Bizimkiler bundan böyle bahsediyor ama nasıl ki siz kadınlar için toplumda olan algılar varsa bence bizim için de var. Şahsen ben her görüştüğüm kadınla yatmıyorum, Ahuşan. Üniversitedeyken babam her aradığında ya da geldiğinde yanımda birileri oluyordu evet ama arkadaşlarımdı onlar, Ahuşan. Bizim sabaha kadar ders çalıştığımız da oluyordu, oturup makara yaptığımız da. Ama bunu böyle anlamıyorlar. Yanımda bir kadın varsa illa onunla yatıyormuşum gibi bir algı oluşuyor. Böyle olsa saklayacak değilim. Ben kimse de olmadı demiyorum hayatımda ama bu kadar da değilim Ahuşan yani. O anlattıkları adam değilim ben."

Olduktan sonra azı çoğu bir şey fark eder miydi bilmiyorum ama "Anlıyorum," dedim sadece.

Baraka gözüktüğünde geldiğimizi anlamıştım. Ben kestirip attım ama o konuşmaya devam etti. "He, ne zamandan beri yok diyorsan da bir seneden beri kimse olmuyor," dedi, dondum kaldım. Birbirimize baktık. "2018 Nisan ayından beri," diye detay verdi. Bir olurumuz yok

derken bile bana yaptığı açıklamalar, sana kadara varıyordu sanki. Yutkunamadım, ne tepki vereceğimi bilemedim.

Bir sene önce. 2018'in Nisan ayında... Yine böyle bir anda Ahuşan. Herkesten farklı hissettirdiğinde... Bunu kimseyle paylaşmak istemediğimde...

Söyledikleri yankılandı zihnimde verdiği tarihle. Bana bir şeyler hissettiğini kendine itiraf ettiği, beni içinde kabullendiği o tarihten sonra kimse olmamıştı. Müjgan'ın, Sevda'dan sonra kimse olmadı demesi ona değildi aslında, banaydı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, kendimi ona çevirdim. "Ne... Neden?" diye sorarken buldum kendimi.

Belki bir kez daha bir itirafı kendi dilinden açıkça dökülsün istedim ama yapmadı. "Çünkü Ahuşan," dedi sustu. Vazgeçtim, sana gelmeyeceğim der gibi.

Konuyu kapattı. "Sana nasıl davranmam gerektiğini çözemiyorum," dedi hemen peşine. "Kendim olmaktan çıktım. Huyuna suyuna gideyim diyorum, olmuyor. Nasıl yaklaşırsam yaklaşayım, beni ayaklarının altında çiğniyorsun. Hiç düşünmeden."

Bu yüzden söylemeyeceğim dercesine konuşunca ve haklı da olunca, bir şey diyemiyordu insan.

"Böyle olsun istemezdim," dedim samimiyetle.

Alaycı, sinirli bir gülümseme hâkim oldu yüzünde ve sesinde. "Olmasaydı o zaman," dedi. "Böyle olsun istemiyordun madem, o zaman böyle olmasaydı Ahuşan! Ne oldu o gece mesela, Ahuşan? O kadar heyecanlı heyecanlı konuşup yüzüme karşı hayır diyecek ne oldu, Ahuşan?"

Haklıydı. Hakkıydı sormak. Ama benim buna verecek cevabım, annemi ikna edene kadar yoktu. Önce onunla konuşup yumuşatmam gerekiyordu bu düşünceye karşı.

"Ben o gece..." dedim titrek bir sesle. Söyleyeceklerim yine olumsuz şeyler olduğundan, daha çok kırar düşüncesiyle "Konuşmak istemiyorum," deyip kapattım.

Yine histerik bir gülümsemeyle "Şaşırmadım," dedi. "Nasıl istersen öyle olsun. Öyle oluyor da zaten." Davranışlarına yansıyan siniri, el frenini aniden çekmesine sebep oldu. Sarsılarak ona doğru savrulsam da dengemi koruyabildim. O da ona dokunmakla mümkün oldu. Elim göğsünde kaldı. Aramıza dokunarak bir mesafe koydum.

Başka bir yere bakmayı kendine yasak kılmış gibi sadece gözlerime odaklanınca bu andan kopmamız gerektiğini bildiğimden "Alalım," dedim ama devam edemedim. Soluklarım hızlandı. Bakışlarının arasında öylece kaldım. "Alalım da dönelim," dedi varla yok arası bir sesle. Bunu derken bile elim hâlâ üzerindeydi ve çekmek oldukça zor oldu benim için. Parmak uçlarım sürüye sürüye ayrıldı teninden ve kapıya doğru çevirince kendimi, koptuk tamamen.

Eş zamanlı indik arabalardan ve Demir barakaya doğru ilerledi, ben de peşinden gittim. Burası Demirlerin bahçesiydi. Gülay teyzeler burayı eker, biçer, vakit geçirirlerdi. Yaz aylarında da epey serin olup estiğinden tam kafa dinlemelik yerdi. Bahçesinde koca bir nar ağacı, hemen yanında kocaman bir masa vardı. Çocukluğumda sık sık geldiğim bahçede o turuncu, yeşil, kahve karışımlarının hâkim olduğu nar ağacı, içimde geçmişin çocuksu hislerini getirdi peşinde.

"Nar ağacı..." dedim hızlı hızlı oraya adımlayarak. Yerlerde toprak saksılar vardı, ahşap barakaya çiviler asılmış, kazmalar da duvarlara doğru dayanmıştı.

Ben nar ağacının oraya doğru ilerlediğimde o da peşimden gelerek "Ne de seversin ya," dedi. Bir tane çürümeye durmuş tek narı elime doğru aldığımda, parmaklarımın arasında çevirdim.

"Sevmem," dedim gülerek o nara bakarken. "Ama bana hissettirdiklerini seviyorum. Geçmişi hatırlatıyor bana. Çocukken arada sırada buraya gelirdik ve ben hiç gitmek istemezdim. Abimler benimle oynamasa da sen oynardın. Ağacın tepesine çıkardım ve siz beni indirmeye çalışırdınız. Aslında inemediğimden değil de sadece sizi uğraştırmak istediğimden, benimle ilgilenin diye."

Demir'in yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldığında "Bal gibi de inemediğinden Ahuşan," dedi. Biz karşı karşıya, bir nefeslik mesafede, elimde bir narla geçmişin anılarında sürüklenirken aramızdaki o sakinlikte, geçmişle bugün düğümlendi sanki. "Ağlayıp dururdun inemeyeceksin sanıp. En uzun da benim boyum olduğundan, omuzlarımı ayaklarının altına merdiven yapıyordum da öyle iniyordun."

Kıkırdayarak güldüğümde "Ya bak," dedi beni yakalamış gibi. "Bir de bilerek diyorsun."

Gülümsemekten, tebessümden yanaklarım ağrımış gibi kaldığında derin bir nefes alarak "Özlemişim," diye bir itirafta bulundum. "Çocukken her şey daha güzelmiş sanki."

"O günleri güzel yapan bizdik, Ahuşan," dedi hâlâ bir şans arar gibi. "Yine yapabiliriz."

Yüzündeki o ciddiyetin içindeki mesajı aldım ama karşılık veremedim. Biz bir olursak her şeyi güzelleştirebiliriz dedi ama ben o adımı atamadım. Annemin hakkı omuzlarımda bir yükken o yükle Demir'e sığınamadım. Elimdeki narı usulca köşeye bıraktım ve "Geç kalmayalım," diyerek girişe doğru adımladım ve Demir de peşimden geldi.

Demir, kapının kilidini çevirdikten sonra "Sen kapıyı tut, ben alıp geleyim," dedi. Neden kapıyı tutmam gerektiğini bilmeden, sorgulamadan gittim ve kapıyı tuttum. Ben etrafı incelerken o içeri girdi.

Küçük, balkon gibi bir şey yapmışlardı duvar örüp. Küçük bir masa vardı ve bir sedir. Köşede küçük kuzineli bir soba ve bir kovada tahta parçaları bulunuyordu. İçeride ise bir divan vardı. Yerde kalınca bir yün halı, köşede ufak bir yüklük vardı.

"Ahuşan, mavi çiçekli bir şeyler var burada, bu mu?" diye bağırdı mutfaktan.

"Hayır," diye seslendim. "Beyaz, sarı çizgileri olacak kenarlarında."

Birkaç saniye ses gelmeyince "Düz beyaz var," dedi beni nelerle uğraştırıyorsunuz dercesine aksi bir sesle.

Suzan abla boşuna yollamamıştı beni buraya. Muhtemelen kendi gelse elli kere onu arayacaktı ve söylenip duracaktı. Uzaktan olmayacağını anlayıp içeri girdiğimde daha birkaç adım atmıştım ki rüzgârın etkisiyle küt diye güçlü bir sesle kapı kapandı ve Demir mutfaktan koştu. Böyle bir şeyi beklemediğim için, çıkan yüksek sesten yüreğim ağzıma gelmiş, elimi yüreğime bastırmıştım.

"Ahuşan!" dedi panikle. Devam etmek için birkaç saniye korkumu atmamı bekledi ve geldiğinden daha yumuşak bir sesle "Sana kapıyı tut demiştim," dedi.

"Sen öyle sorunca sürekli," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben daha çabuk oluruz diye..." Sıkıntıyla solurken etrafına bakındı ve neden böyle yüksek bir tepki verdiğini anlamadım. "Tamam," dedim geri dönerek. "Tutarım kapıyı."

Demir kapının mandalını çektim ama işlevsizdi. Bir boşluktaydı sanki ve çekmem hiçbir işe yaramıyordu. Omzumun üstünden Demir'e baktığımda "Bozuk!" dedi vurgulu bir sesle. O an dudaklarımı dişledim ve yaramazlık yapan küçük bir çocuk gibi olduğum yerde küçüldüm.

Bir çözüm arar gibi etrafa bakındı ve "Tamam," dedim tekrar. "Camdan çıkarım ben dışarı. Açarım kapıyı."

Bu kadar basitti yani. Alt tarafı tek katlı bir yerdi. Cama ilerledim ama demir parmaklıklarla karşılaştım. Arkamı döndüğümde, siniri bozulmuş gibi bir gülümseme vardı yüzünde. İki parmağı tam olarak burnunun ortasını sıktı ve "Tamam. Tamam," dedim bir şey bulacağım der gibi. "Sesleniriz birilerine, kapıyı açarlar bize."

Divanın üstüne çıkıp camı açtıktan sonra tam seslenecektim ki etrafa bakındım. Kimse yoktu. Zaten bu öğlen sıcağında kimse olmazdı ki. Burada ev yoktu. Bahçeydi her taraf. Bakındım, bakındım kimseyi göremedim. Seslenmenin yersiz olacağını düşünüp geri oturdum divana ve "İnsan neden alt tarafı bir bahçe barakasını bu kadar korumaya alır?.." dedim, suçlu ben değilmişim gibi. "Kapıyı kıramayız, demirden. Dışarı çıkamayız, yine demirden parmaklıklar. Hayır, neden yani?"

Ben divanda öylece otururken o ayaktaydı ve telefonunu çıkardı. "Çünkü gece burada ipsiz sapsız bir sürü insan dolanıyor. Onlar da kapıyı ya da camı kırıp girebiliyorlar. Kimsenin gece pansiyonu değil burası."

Böyle söyleyince de mantıklı gelmişti. Tahta, basit bir kapıyı herkes açıp girerdi ya da camı. Sonuçta burası da bir aileye aitti. Korumak istemeleri normaldi. Her şeye bir cevabı olduğundan sustum ve bacaklarımı karnıma doğru çekip kollarımı sardım. O ise daha makul bir çözüm bulmuş, Harun abiyi aramıştı.

"Şimdi izin mi alıyorsun ne yapıyorsan yap, buraya gel. Biz Ahuşan ile bahçedeki barakaya çıktık bir şey almaya diye ama kapı bozuk, üstümüze kapandı. Çıkamıyoruz."

Harun abi bir şeyler dedi sanırım. O da üstüne "Yavuz'u yolla o zaman, ne bileyim ben!" dedi. "Ya sen ya o gelsin, gönderme başkasını. Biri bir şey der, canımı sıkar, çekemem kimseyi."

İkimiz baş başa, bir barakada... Düşünecekleri şey gayet açıktı ve ben kızardım, bozardım. Harun abi ve Yavuz abi olup biteni bildiğinden

sorun olmazdı. Haklıydı. İkisinden birinin gelmesi lazımdı. Aksi hâlde olaylar çok karışabilirdi.

"Tamam hadi, bekliyorum," dedi sonra telefonu kapatarak. Hemen peşine de bana döndü. "Duydun," dedi, bir daha açıklamayayım der gibi. Başımı salladım. "Harun gelene kadar buradayız." Tekrar başımı salladım.

Oturduğumuz yerde bir tek divan olduğundan, bir süre ayakta kaldıktan sonra onun da hasta olduğunu bildiğim için "Otursana," dedim. Çünkü öyle ayakta dikilemezdi gelene kadar. Belki normalde sorun olmazdı ama kırgınlık var üstümde demişti. Böyle anlarda fazladan ayakta geçirdiğin birkaç dakika bile güçten düşürürdü insanı.

O da benden onay alana kadar oturmamış, sonrasında aramızda mesafe bırakacak şekilde oturmuştu. "Benim acil bir dosyayı incelemem lazım, Ahuşan," dedi açıklama yapma ihtiyacı hissederek. "Eve geç gidecek gibiyiz. Telefonumdan maillerime baksam sana saygısızlık etmiş olmam değil mi? Yanlış anlamazsın yani?"

Ne kadar ince düşünüyordu, bazen şaşıyordum. Hiçbir şey demeden yapsaydı bunu haklıydı. Belki de kötü düşünecektim. Benden sıkıldığını, yüzüme bile bakmadığını düşünüp rahatsız olacaktım. Ama o böyle bir şeye mahal vermemek adına, daha en başında yaptı açıklamasını.

"Yok yok, sorun yok," dedim ben de. "Sen bak işine."

Sonuç olarak benim söz dinlemezliğimden gelmişti başımıza bu durum. Onu işinden etmiş, hasta hasta buralarda süründürmüştüm. Suzan ablaya geç kalacak olmamız da cabasıydı. Başımı divanın sırt kısmına yaslamış, öyle sessizce beklerken o da yanımda telefonundan dikkatle bir şeyleri inceliyordu.

Etrafa göz gezdirdim. Karşıdaki rafta gördüğüm kitapla tebessüm edip *"Sevgimi nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Vahşiydim, yabaniydim,"* dediğimde Demir bana döndü ve *"Mademki seni seviyorum, o hâlde canına okumam hak,"* dedim gülerek. *"Mademki beni sevdin; Tevrat'taki türlü belalar, Kuran'daki bütün belalar sana müstahak."*

*Kaşları çatılıp "Ne!" diye bir tepki verdiğinde, cümlenin içinde geçen seni seviyorum sözüyle bile bakışları değişmiş, tüm dikkatini bana vermişti.

---

* Reşat Nuri Güntekin'in *Çalıkuşu* adlı eserine atıf yapılmaktadır.

Aradığı anlamlar o kadar açıkken afalladığı da gözler önündeyken *"Çalıkuşu,"* dedim belli belirsiz bir sesle. Ama anlamlarını yorabilirsin Demir. Reddetmem.

Yormadı. Bir şey demedi. Belki de çok fazla reddettiğimden, bir kez daha kaldıramam diye düşündü. Baktığım rafa bakıp, anladım dercesine başını sallayıp tekrar telefonuna yöneldiğinde sustum. Ben izlemiştim ama henüz okuma fırsatım olmamıştı. Giderken onu da oradan almayı not düştüm aklıma. Şimdi söylersem işi bölünür diye konuşmadım. Zaten hayır diyeceğini de düşünmüyordum. Hatta daha fazla kitabı ondan almayı not düştüm. Belki Demir'in altını çizdiği satırlar vardı ve o satırlarda buluşurdu hislerimiz.

Sessizlik ve serinlik öyle iyi geldi ki... Başımı da koyunca mayıştım. Gözlerim kapanır gibi oldu, açmaya uğraştım. Sonra birazcık dedi, içimdeki ses. Azıcık kapat gözlerini, beş dakika bile yeter sana. Kendi kendimi ikna etmem o kadar kısa sürdü ki direnmeye bile mecalim olmadı ve gözlerim kapandı.

Başı önce divanın sırt kısmındaydı ama sonra rahatsız hissetmiş olacak ki yere doğru düştü. İki büklüm kalınca ve aniden hareket edince, Demir telefondaki bakışlarını çekti ve yanındaki kadına doğru baktı. Uyumuştu. O an telefonuna geri dönmesi gerekiyordu belki ama dönemedi.

Yanındaki kadın rahatsız bir şekilde kıpırdandı durdu. İki büklüm bir hâlde başını divanın birkaç yerine koydu ama boynunda hissettiği rahatsızlıktan sebep sanırım, bir türlü yerleşemedi. Gülümseyerek telefonunu kapattı ve cebine koyarak köşedeki yüklüğe yöneldi. İçinden bir tane yastık alıp yanına gittiğinde onu hafifçe kaldırarak, başının altına yastığı koydu. Elbisenin içine düşen saçları çıkarıp onu rahatsız etmemesi adına yastığın üstüne bırakırken, divanın ucuna oturarak duru güzelliğini inceledi. Bebek gibiydi. Savunmasız, en doğal hâlindeydi şu an ve Demir bunu ilk kez görüyordu.

Başta yastığa sarılır gibi oldu ama sonra yastık fazla sert gelmiş olmalı ki "Yok... Yok..." diye mırıldanarak yastığı ittiğini fark etti. "İstemiyorum. Yok." Başından attı yastığı ve tekrar divana kıvrılmaya, kendine bir yer aramaya koyuldu. Demir, bu arayışını tebessümle izle-

di. O kadar merak etti ki her hâlini. Nasıl yatmayı sevdiği bile onun için merak ve heyecan dolu bir soruydu o an için. Karşısında gerçekleşen bu doğal hâli belki bir daha göremeyeceğinden dikkatle izliyor, bir yanı bakmaya da kıyamıyordu.

Ne çekebiliyordu bakışlarını ne içinde bu durumu bir yere oturtabiliyordu. Ahuşan onu reddetmişti, bir olurları yoktu, gönlü onda yoktu. O akşam bir şeyler olduğunu biliyordu ama defalarca kez istemiyorum deyişleri de bir gerçekti. Ona bakmak, onunla ilgili bir şeyleri merak etmeyi hak göremiyordu kendine ama merak etmekten de geri duramıyordu.

Kendine bir yer arayışı ona geldiğinde son buldu. Dizinin üstüne başını koyduğunda Demir'in kalp atışları normalin çok daha üstünde seyrederken de içi huzursuzlandı. "A... Ahuşan," dedi zar zor. Uykusundan uyanır geri çekilir sandı ama öyle olmadı, daha da ötesine gitti. Demir kendini geriye doğru çekince bedeni gerilmiş ve Ahuşan dahasını yaparak, başını karnına doğru çıkarmıştı. Bir kolu da Demir'in bacağını sardığında, Demir iki dirseğinin üzerinde onun bedeninde uyuyan kadına şaşkınlık ve büyük bir arzuyla baktı.

Yapamıyordu. Onu böylesine severken, böylesine isterken itemiyordu da, çekemiyordu da kendini. Başını karnının üstünde oynatarak kendine doğru çevirdiğinde ölecekmiş gibi hissetti. Dudakları kıpırdanıp bir şeyler dedi ama anlayamadı. Biraz daha hareket edecek gibi olduğunda "Ahuşan," dedi elini başına götürüp durdurarak. "Hastayım," dedi bunu bir bahane görmüş gibi. "Yaklaşma çok."

"Beş dakika," diye mırıldandı Ahuşan, uyku sersemi hâliyle. "Azıcık uyuyayım, uyanacağım. Küçücük..." İç çekti ve "Uykum var," dedi. "Çok var," dedi varla yok arası bir sesle. Biliyordu. Çok uykusu olduğunu biliyordu. Tüm bunları bilinçsizce yaptığını da biliyordu. Öyle hasretti ki kısacık bir uykuya, ne istemiyorum dediği bir adama dokunduğunun farkındaydı ne de ondan uyku dilendiğinin.

Eli Ahuşan'ın boynunda kalınca saçlarını okşadı uykusuna devam etmesi için. Belki kendi için de bu bir bahaneydi ama uykusunu bölmek istemedi. Ondan bunu istemişken uyandırmak istemedi. Divandaki büyük yastığı, başının altına çekerek kollarında uyuyan kadını izledi. Upuzun kirpikleri inci gibi dizilmişti. Dudakları rahat nefes alıp

vermek için minicik açılmıştı. Arada birbirine dokunuyor ve açılırken birbirinden ayrılmakta zorlanıyor gibi hissediyordu. Haklılar diye düşündü Demir. O da o dudakların tadını alsa bırakabileceğini hiç sanmıyordu. Manzarası o kadar güzeldi ki eksik olan şeyi de katmak istedi. Saçları boynunu kapatmıştı ve o, görmek istediği o izi göremiyordu. Usulca boynundaki saçları geriye doğru itince "Olmaz olmaz," diye mırıldandı Ahuşan ve bacaklarına dolandırdığı eli, Demir'in elini buldu. Tuttu ve kendine doğru götürüp tekrar saçlarına bıraktı. Parmaklarını da parmaklarının arasından hiç çekmedi. Elini tekrar çeker düşüncesiyle sanırım, bir süre öyle kaldı.

Bu, devam et demekti sanırım ve Demir bunu hoşnut bir gülümsemeyle karşıladı. Parmak uçları, saçlarını kaşır gibi dolandı saç diplerinde onunla birlikte, izlemeye devam etti. Parmaklarını parmaklarına dolayıp, okşadı. "T" harfini andırıyordu görüntüleri.

Bir kelimenin başlangıcını oluşturmuşlardı sanki. Neydi o kelime? Demir'in hissettiği Tutku mu, yoksa Ahuşan'ın bilinçsizce Teslimiyeti mi? Bu hâlleri, nasıl tanımlanırsa tanımlansın, çok güzeldi. Ahuşan günler sonra derin bir uykuyu, en çok istediği yerde çekti. Demir onu severek, uzun sayılabilecek sürede izledi. İzlerken hayal bile edemeyeceği o anı yaşadı. Ahu onun yanında, onun kollarında yatarken, birlikte uyuyakaldılar.

AHUŞAN...

Annem çeyizinden kalma, ortasında çiçek desenlerinin olduğu, oldukça yeni gözüken -ki bunda annemin çok büyük payı vardı, tüm eşyalarına özenli davranır, kıymetle saklardı- emaye tabağı nar taneleriyle doldurup kucağıma bırakmıştı. Öylece bırakılan tabağa anlam verememiş, anneme bakakalmıştım. Kırmızı, parlak, küçük tanelerinin sulu sulu görüntüsüyle göz doldursa da damak tadıma pek hitap etmediğinden "Ben nar sevmem ki," diyerek dudak büktüm. "Neden verdin bunu bana?" Annem de bunu çok iyi bildiğinden, bana doğru dönerek imalı bir bakışıyla "Demir getirmiş," dedi ve adının geçtiği o noktada bakışlarımı kaçırdım. İçime dolan, adını imayla bana getiren o his içimde büyüdü. Ben kaçtım kaçmasına fakat o yine de gözlerini üzerime dikerek imalı

sözlerine devam etti. "Olmazları oldurduğuna göre, sevmediklerini de artık seviyorsundur diye düşündüm."

Şu noktada söyleyeceğim yanlış herhangi bir şey, bizi zor durumda bırakacağından sessizliğe sığınmak durumunda kaldım. Bizim annemle sessiz sedasız oturduğumuz sırada, Demir'in ve abimin içeri gelmesiyle düşüncelerim bölündü ve oturduğum yerde doğrularak toparlanmaya çalıştım. Hâlbuki gayet topluydum. Ekstra bir derli toplu, iyi görünme telaşımı anlamlandıramamıştım.

"Anne bir baksana," diyen abim ile annem odadan çıkınca biz ikimiz baş başa kalmıştık. Yanıma oturmaktan ve hatta bana bakmaktan da hiç çekinmedi. O bakınca ondan kaçan gözlerim, yine ona tutunuyordu ve birbirimize baktığımızda sanki aramızda görünmez bağlarla gerilmiş bir ipten birbirine akan o hisler, sessizlikle birleşince inadına daha da gürültülü oluyordu sanki...

Bunu durdurmak adına koltukta bağdaş kurdum ve ona doğru dönerek nar dolu tabağı da bacaklarımın arasma bıraktım. Ben ona böyle yakınlaşınca o da kendini bana doğru çevirmekten geri durmamıştı.

"Nar almışsın," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi.

Dirseğini koltuğun kenarına koymuş, elini başına sabitlediğinde dünyanın en güzel manzarasını izliyormuş hissini bana yaşatacağını tahmin bile edemezdim. Kelimelerim birbirine karışıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sevmem," dedim bir anda sert çıktığımı düşünsem de geri adım atmayarak. "Bunu da biliyorsun. Neden aldın ki?"

Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Buraya benim için geliyorsa, aldıklarının da benimle ilgisi olmalıydı. Bu düşüncelerle getirdiği nara bir anlam yüklemeye çalışırken istemsizce yediğimin farkına bile varamamıştım.

"Bir anlamı olması mı gerekiyordu?" diye sorduğunda yutkundum ve "Yani..." dedim. "Sevmediğim bir meyveyi neden getirirsin ki?"

"Küçükken sevmiyordun. Şimdi fikrin değişmiştir belki dedim. Hem illa bir anlam arıyorsan, anlamları dolduğunda seviyorsan, nar bolluk ve bereketin simgesidir."

O an gözlerim, boşluğa daldığında "Her zaman değil," dedim aklıma gelen hikâyeyle. O ise zihnimi okuyamadığından "Anlamadım," deyince anlatmaya başladım.

"Yer altı Tanrısı Hades, Bereket Tanrıçası Demeter'in kızı Persephone'yi kaçırır ve geri dönmesini engellemek için ona bir nar hediye eder. Çünkü kural odur ki, yer altına girdikten sonra bir şey yiyen, bir daha oradan çıkamaz. Hades'in kendisine uzattığı narı yiyen Persephone, yer altında kalakalır. Kızının kaybolmasıyla Demeter yas tutmaya başlayınca, toprak küser, kıtlık yaşanmaya başlar. Bu durumda Hades'in orta yol bulması gerekir. Persephone sadece dört tanecik nar tanesi yediğinden yılın sadece dört ayı Hades'in yanında, geri kalan aylarını annesiyle yeryüzünde geçirmesine izin verilir."

Ara ara nefeslenerek anlattığım bu hikâyenin bitişine geldiğimde, arkamdan yas tutacak birileri var mıydı diye düşünmeden edemedim. Ama ben son cümleyi kurup derin bir soluk aldığımda "Yaaa..." diye bir tepki vererek bana doğru koltukta kaydı ve ben kendi kısmımın yükseldiğini hissederek sırtımı geriye doğru olabildiğince yasladım. Ben kaçtıkça, o yaklaştı. Bacaklarımın arasındaki tabaktan bir taneyi alıp dudaklarımın arasına uzatırken, tabağa baktım ve hepsinin bittiğini gördüm. Dudaklarımın arasındaki son taneyi de onun elleri arasından yerken "Persephone, dört tane ile yılın yarısını; sen de bütünüyle bir ömrü mü verdin yani şimdi bana?" diye sordu gülümseyerek.

Gördüklerimle, hissettiklerimle, rüyanın bilinciyle ayılmıştım lakin gözlerimi açmamıştım. Hissettiğim, içimdeki o ılık sıcaklık duygusuyla, Demir'e karşı görünmez hislerime bir kördüğüm daha atılmasıydı. O rüya, az önce gördüğüm nar ağacının bana hissettirdikleri miydi bilmiyorum ama fazlasıyla gerçekti. En son hatırladığım, kendimi beş dakikalık bir uykuya ikna edişimdi. Sonrasının cevabı Demir'deydi fakat daha kendime bile gelemeden aniden kapının yumruklanmasıyla yüreğim telaşla çarptı. O kadar güçlü vuruldu ki kapıya, yerimden nasıl sıçradığımı bilemedim. Yanlış bir şey yapmışım gibi, bir de uyku hâlindeyken olunca, yüreğim son çırpınışlarındaymış gibi sıçradım can havliyle.

Gözlerimi ilk açtığımda gördüğüm ilk şey ise beni ikinci bir şaşkınlığa sürükledi. Demir'in bedeni ve yüzüydü ilk gördüğüm. Elim göğsünde, onun karnına uzanmıştım ve onun da eli saçlarımın arasındaydı. Biz bu hâle ne ara gelmiştik? Nasıl gelmiştik? Aynı anda açtık gözlerimizi ve aynı anda doğrulduk yerlerimizden. Birbirimizden aynı anda koptuk o kapı sesiyle. Ben ne ara onun göğsünde yatmıştım, ne ara bu hâle gelmiştik bilmiyorum ama bunu sorgulayacak vakit bile bulamadım. Çünkü kapı güçlü bir şekilde tekmelenmesinin ardından açıldı ama beklediğimiz kişi girmedi içeri. Gelen, ne Harun abiydi ne Yavuz abiydi.

8. BÖLÜM

Ezbere Biliyorum Seni

Kapının açılmasıyla Yiğit'in içeri doğru atılması bir oldu. Demir'in üzerinde uyuyakalmıştım, uyku sersemiydim, Yiğit dan diye içeri girmişti. Hangi birine odaklanacağımı bilemedim. Aklım tam olarak uyuyakaldığım o noktadayken Harun abi kapı girişinde gözüktü ve oldukça da tedirgin duruyordu.

Şokun etkisini ilk atlatan Demir olmuş, oturduğu yerden çoktan ayaklanmış, Yiğit'i kucaklamıştı da ben ne yapacağımı bilememiştim. Resmen, sersem bir hâldeydim.

"Kenan," dedi Harun abi, bize açıklamak ister gibi ama devam etmesine izin vermeden abimin sesi duyuldu.

"Açtın mı kapıyı?" demişti ve ben nasıl yerimden fırladım bilemedim. Buradaydı. Abim buradaydı. Neden buradaydı? Harun abi ardına kadar kapıyı açarken Demir ile aramda fazlaca bir mesafe bırakmaya çalıştım ama korkudan elim ayağıma dolaştı. Kanı da canı da çekilmişti bedenimin. Sanki yanlış bir yerde, yanlış bir şekilde basılmışız gibi panikledim. Dışarıdan bakılınca tam da böyleydi zaten.

Kapı ardına kadar açılınca abimin arabanın kapısını kapatmış, barakaya doğru gelişini izledim. Nereden çıkmıştı bilmemekle birlikte, Demir'in de yüzünün sorgularcasına Harun abinin üzerinde olduğunu fark ettim. Tam ağzını açacakken Yiğit "Şimdi sizin bebeğiniz mi olacak?" diye sormasıyla kıpkırmızı kesilip, irileşmiş gözlerimi üzerine tuttum.

Demir'in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Sorduğu soruyla afallamış, nasıl bir tepki vereceğini bilemezken abimin gitgide yaklaşmasıyla sorgulayacak zamanı bulamadı ve "Tıp oynuyoruz," dedi Demir bir anda. "Kazanırsan akşama dondurma."

Yiğit, akıllı bir çocuktu. İstediği her şeyi kabul ettireceğinin bilinciyle "Yetmez!" demişti Yiğit heyecanla.

Demir'in kaşları çatılınca "Futbol oyuncağından. Kaleli hem de. En büyüğünden," diye isteğini belirtti.

"Fırsatçı mısın lan sen?" diye sormuştu Demir ama abimin birkaç adım kalışıyla anı kurtarmak adına "Tamam!" diye onayladı ve Yiğit, iki elini birden keyifle ağzına kapadı.

Kalbim biraz daha böyle atarsa ölecek gibiydim. Yiğit'in böyle bir soruyu neden sorduğunu anlamamakla birlikte, Demir'in en azından şimdilik susturmuş olması, içimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Şimdi tek odağım abimdi ve o da tam Harun abinin yanında kapıda durmuştu. İkimizin arasında mekik dokuyan bakışlarından bir şey anlamak pek mümkün olmasa da ikimiz de bir çıkarım yapmaya uğraşıyorduk.

Demir bana nazaran daha soğukkanlı bir tavırla "Hayırdır?" diye sordu. "Cümbür cemaat gelmişsiniz."

Abim, çözemeyeceğimiz ama beni kalpten götürecek bir ifadeyle bakarak "Yolda gördüm Harun'u," dedi ikimizin üstünde mekik dokuyan bakışlarıyla. "Demir ve Ahu kilitli kalmış barakada dedi." Sözleri, vurgusu imalıydı. "Ben de geleyim dedim."

Öyle şüpheci ve aksi bir şekilde bakıyordu ki gözlerine bakmaktan çekindim. Demir ise benim aksime daha normal duruyor, normal tepkiler veriyordu. "İyi. Gelin, yardım edin o zaman da taşıyalım şu tabakları arabaya. Yeterince vakit kaybettik zaten." Yiğit'i kucağından indirerek "Fırla sen Ahu ablanla arabaya," dedi. Beni işaret ederken de bakmaktan geri durmadı. Benim kalbim duracak, tedirginlikten ne halt edeceğimi bilmezken o güven vermek ister gibi, sakin ol dercesine bakıyordu bana. Hatta sırf bu yüzden, şimdi buradan Yiğit ile göndermek istiyordu.

Hiçbir şey demeden, bana biçilen görevi yerine getirmek adına başımı salladım ve "Gel Yiğit," diyerek elini tuttum. Biz dışarı çıkarken Harun abi de içeri girmek için bir hamle yaptı. Araba olarak tabii ki böyle bir durumda Harun abininki tercihim olacaktı ama ne ben onun arabasına binebildim ne Harun abi içeri girebildi. "Sen dön Harun," dedi abim ve ben saplandım kaldım. Omzumun üstünden geriye doğru onlara bakarken "İşinden geri kalma," dedi ve Harun abi; bir Demir'e, bir abime baktı.

Abim ise ani bir yükselişle "Ne duruyorsun oğlum?" diye sordu. "Gitsene işine. Ben buradayım işte. Dönerim ben onlarla."

Böyle aksi bir tavırla çıkışınca Harun abi hiçbir şey diyemedi ve zaman kazanmak adına, elleri kot pantolonunun üzerinde birkaç kez dolandıktan sonra "Tamam o zaman," demek durumunda kaldı. "Ben geçiyorum."

Demir'den bir onay almak ister gibi bakınca, o da hiç uzatmadan başını salladı ve hiç beklemeden mutfağa girdi. Harun abi bize doğru yürürken, abim, onunla bile iletişim kurmama izin vermeden "Ahuşan, geç sen de Demir abinin arabasına," dedi ve sanki abi kısmını özellikle vurgulamış gibi hissettim. Bakışlarını ben arabaya binene kadar üstümden çekmeyince Harun abi ile de hiçbir şey konuşamadan ayrılmak durumunda kaldık.

Biz Yiğit ile arka koltuğa oturduk, Harun abi kendi arabasına binip gitti. Abimler arabaya gelene kadar öldüm öldüm dirildim sanki. Uzasın diye çabaladığım tırnaklarımı kemirdim durdum stresten. Yiğit ise Demir ile yaptığı anlaşma sonucu sesini çıkartmadan arkasına yaslanmış bir şekilde oturuyordu. Yapısına ters bir şekilde girdikleri iddia sonucu onu zapt edebilmişti. Açıkçası benim de şu durumda fazlasıyla işime geldi. Birkaç dakika sonra, ikisi de elinde tabak yığınıyla geldiklerinde kapıyı açtım. Muhtemelen bagaja koymak istemişlerdi ama "Kırılmasınlar orada, ben tutarım," dedim.

Abimin verdiklerini yanıma, kolumun altına, Demir'in verdiklerini de kucağıma koydum. Elinden alırken de korkuyla gözlerine baktım. O ise bana sakin ol dercesine gözlerini kapayıp açarak, hafifçe tebessüm etmişti. O böyle davranınca, gülünce içim rahatlıyordu. Sadece ona baktığım anlarda; saniyelik olarak tüm yüklerimden, dertlerimden, sıkıntılarımdan arınmış gibi hissediyordum ama sonra geri çekiliyordu ve ona bakmıyordum ya, her şey olduğu gibi biniyordu üstüme...

İkisi de arabanın ön tarafına geçtiğinde, bizim için dönüş yolculuğu başlamış oldu. Bir süre sessizlik oldu arabanın içinde. Tarafımdan ölüm sessizliği olarak yorumlandı. Abimin bir açık arar gibi ya da tespit yaparcasına Demir'e uzanan bakışları, ara ara dikiz aynasından bana kayıyordu ve bu, anlatamayacağım kadar gerginliğe sebep oluyordu. Baksam bir açık verecekmişim gibi, gözlerimi kaçırırsam düşüncelerini kabullenecekmişim gibi hissediyordum. İkisinin arasında sıkışıp kal-

mış, boncuk boncuk terlemeye başlamıştım. Demir bir yandan araba kullanırken bir yandan biriyle mesajlaşıyordu.

Camı biraz araladığımda içeri dolan rüzgârla "Hayırdır?" diye sordu abim, geriye doğru bakarak. "Bir sıcak bastı herhâlde seni. Bilmediğimiz bir şeyler mi var?"

Cam açışımda da bir şey aramazsın be diyemedim. Onun yerine "Yoo," diyerek başımı iki yana salladım ve "Ne olacak ki? Kolum çarpmış," deyip camı kapattım. Abim de bununla birlikte önüne dönmüştü. Demir epey sessiz kalırken bakışları dikiz aynasından sürekli olarak beni buluyordu. O kadar tuhaf bir durum söz konusuydu ki şu an arabada, ne yapacağımı bilemedim. Sonra telefonum titredi ve ben elime aldım. Mesaj Demir'den gelmişti. O telefonunu bacaklarının arasında bir yere bırakmış, direkt yola odaklanmışken bana gönderdiği mesaj, az önceki mesajlaşmasını içeriyordu.

Harun abi ile yazışmıştı ve bana, bunun ekran görüntüsünü atmıştı. En azından biraz olsun içimi rahatlatmak adına.

Demir: *Nereden çıktı bu?*

Harun: *Sizin eve uğramıştım, barakanın anahtarını almak için. Yiğit'i de peşime taktı yengen. Tam gelirken de Kenan'ı gördük yolda. Bir iki kıvırmaya çalışacak gibi oldum, daha da işkillendirmemek adına söyledim olanı biteni. Yengenin tabak almak için yolladığını, sizin içeride kaldığınızı söyledim. O da takıldı peşime.*

Demir: *Salak mısın oğlum sen? Kapının üstünde anahtar vardı zaten. Ben sana anahtarı al gel mi dedim? Ne diye mahalleye uğruyorsun sen? Gelsene direkt işte!*

Harun: *Nereden bileyim ben amına koyayım! Açsaydın o zaman aradığımda telefonunu. Elli kere git gel yapmamak için alıp geleyim dedim.*

Demir: *Başka?*

Harun: *Bu kadar. Bir şey bilmiyor Ağzımı aramaya çalıştı ama ben tersleyerek kapattım. Ne bok yiyeceğimi de bilmiyorum senin yüzünden. Herifle öyle bir şey yok gibi tersleştim. Yarın öbür gün ortaya çıkarsa ne sik yiyeceğim bilmem!*

Demir: *Haberim yoktu dersin.*

Harun: *Yavuz ile karıştırmışsın. Harun ben.*

Konuşma bu kadar ile bitiyordu. Demir konuşmaya devam etmemişti sonrasında. Bir şeyler bilmiyordu ama şüphelendiği de kesindi.

Telefonu tabakların üstüne gelişigüzel bıraktıktan sonra "Şimdi," diye girdi abim konuya, düz bir sesle. Arkasına doğru yaslanmış, kolunu da kapıya doğru dayamıştı. "Siz ikiniz buraya tabakları almaya geldiniz, öyle mi?"

"Öyle," diye onayladı, aynı düzlükte Demir.

"Tabii Suzan abla da biraz düşünememiş böyle şeyleri ama..."

Abimin oldukça düz bir sesle giden konuşmasını "Ama..." diye ona bakarak bölmüştü Demir. Ses tonu, abime göre daha vurguluydu. Soru sorarcasına kullandığı o kelimenin peşine de önüne dönmüştü. Ben... Ben ise arka koltukta eriyip gidecektim neredeyse. Koltukla bir bütün olmuş, kapıyı sıkı sıkı tutuyordum.

"Şimdi amasını söylersem ters bir laf ederim," dedi abim, yükselmekten geri durmayarak. "Ne yenilir ne yutulur!"

Lütfen diye yalvarıyordum içimden. Lütfen, lütfen, lütfen susun.

"Sen söyle de önce," dedi Demir aynı düz bir sesle. "Yenilirse yer, yutulursa yutar ama..." deyip, kısa bir süre ters bir bakışla abime dönmüştü. "Yutturulacaksa da yuttururum sana onları."

Bunlarınki birbirine meydan okumaysa şayet, arada harcanacak olan sadece benmişim gibi hissediyordum. Abim derin bir nefes aldı ve "Sen sonuçta Ahu'nun abisi sayılırsın," dedi baskılı bir sesle kendini ona doğru çevirerek. "Ahu kardeşin gibi ya hani senin..."

Nefesim boğazımı tıkadı, stresle Demir'e doğru baktım. Ne olumlu ne olumsuz hiçbir tepki vermedi. Bilerek yapıyordu abim. Kesinlikle bilerek yapıyordu. Damarına basıyordu resmen. Demir de cevapsız kalınca üstüne gitmekten çekinmedi.

"Değil mi?" diye üsteledi. "Aksi bir şey olsa geçer karşıma konuşurdun." Yüzüne bakıp üstüne bastıra bastıra cümlelerini kurmasının tek sebebi, bir itiraf almaktı. Sonrası ikisi arasında kıyamet yeriydi. "Çünkü senin gibi özü sözü bir adama o yakışırdı. Arkadan iş çevirmek değil."

Olduğum yerde sıktım kendimi sıktım, sıktım, sıktım. Ne olur gaza gelme, ne olur, diye içimden yalvara yalvara yüzünü izledim. Bilerek yapıyordu. Damarına damarına basıyordu Demir patlasın diye.

Demir ağzını açtığı o anda, cümleler çıkana kadar öldüm öldüm dirildim sandım. Elim anında kolyeme gitti ve tüm kötü anlarımdan kaçmak istercesine onunla oynamaya başladım.

"Birincisi, ben kimsenin abisi değilim," dedi bana söylediği gibi ona da. "Herkes kendi kardeşine kendisi abilik yapsın. Bir şeye ihtiyacı olur, yanında olmam gerekir olurum ama bunu abisi olarak yapmam. Ahu bunu hangi sıfata sığdırmak isterse sığdırsın ama bana bir kardeş lazım değil."

Abimin bozguna uğramış bakışları, Demir'in üzerindeyken kafasında bir şeyler netleşiyor gibiydi ama sessiz kaldı. "İkincisi," diye devam etti söze Demir. "Benim ağzımdan yok adamlık, o, bu diyerek laf almaya çalışıyorsan senin gibi bir adama da böyle laf oyunları yakışmıyor. Soracaksan dümdüz sor," dedi yüzüne bakarak. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu açık açık.

Abim biraz daha açıkça konuşur, sorusunu net bir şekilde sorarsa Demir asla geri adım atmazdı. Kolye koptu kopacak sandım. Neyse ki abim o kadar cesur olamadı ve önüne dönerken "Bir şey demiyorum. Ne diyeceğim?" diyerek üstü kapalı bir şekilde bıraktı konuyu.

"Yanlış anlaşılır diyorum. Sizi bir gören, duyan olsa öyle konuşmazlar diyorum. Bir de böyle buralarda kilitli kalmışsınız, etmişsiniz başkası gelseydi yakışık almazdı diyorum. Ahu genç bir kız," dedi son cümlesini tekrar yüzüne bakarak. "Hoş olmaz yani böyle şeyler."

Abim onun yüzüne böyle dikkatlice bakarken o da aynı şekilde karşısında durmaktan çekinmedi ve "Yani?" dedi. "Ben de o yüzden Harun'u çağırdım ya zaten. Geldik. Kapı bozuktu, rüzgâr çarptı, içeride kaldık. Düşünüyorum ben de Ahu'yu yani. Rahat ol sen. He, rahatsız olduğun başka konular da varsa konuşalım açık açık."

Tam kapandı derken şimdi de Demir açmıştı konuyu. Yol bitmek bilmedi, sövdüm durdum.

"Benim yok da senin var sanırım," dedi abim, aksi bir sesle Demir'e doğru.

Abim beklemiyor olsa gerek, Demir'in "Var," demesiyle bir afalladı. "Bırakalım Yiğit ile Ahu'yu eve. Konuşalım sonra."

Elimi yüzüme kapatıp şakaklarımı ovmaya başladım. Sonra dikkat çeker düşüncesiyle de çekmek durumunda kaldım. Ah Ahuşan, aptal Ahuşan! Sen dikkat çekmesen de Demir dökecek zaten her şeyi Ahuşan!

Abim ise bu kadar çabuk beklemiyor olsa gerek ki "Yok," dedi bir anda. "Konuşmayalım. Ne konuşacaksan içinde kalsın."

Bunu ben de beklemediğimden şaşkınlıkla karşılamıştım, Demir de benden farksız değildi.

"Sebep?" diye sordu.

"Yok," dedi abim sadece. "Kalsın içinde, gerek yok. Konuşasım yok benim."

Bir nevi içinde tut, lafını etme, böyle bir şey olmaz demeye getiriyordu belki de. Anlamıştı ve cevabını da üstü kapalı bir şekilde vermişti. Vermişti vermesine de içine de pek sinmemiş olsa gerek, kapı tutacağını parmaklarını ritmik bir şekilde vuruyor, bakışları dışarıda, dizini sallayıp duruyordu.

Araya giren kısa bir sessizliğin ardından Demir ile birbirimize baktığımızda, yüzünde, artık kendisi için yolun sonuna geldiğini gösteren bir ifade vardı. Kaşlarım çatık, burnumdan solurken nasıl böyle bir şey yapabileceğini, nasıl düşünmeden bu lafları ettiğini tek bir bakışta yüzüne vurdum durdum. Bir araba yanımızdan kornaya basıp geçmese Demir'in bakışlarını üzerimden çekeceği yoktu.

"Yavaş! Yavaş!" dedi abim aksi bir sesle. "Aklın nerede senin? Önüne baksana!"

Demir tam cevap verecek gibi olduğunda bu sefer yeni belam Yiğit "Amca, böyle oyun olmaz ki ama," diyerek bir anda ortaya atıldı. "Tıp oynuyoruz ama sen hep konuşuyorsun. Eee? O zaman ben kazandım yani! Demek ki artık konuşabilirim."

Aferin Yiğitçiğim, tam vaktini buldun diye geçirdim içimden. O da tam dışından "Sizin şimdi Ahuşan ile bebeğiniz mi olacak?" diye sordu ve ben bu sefer olduğum yerde kaydım durdum. Kalp atışımı kulaklarımda hissettiğim an o andı.

Abim ayrı bir yerden öksürmeye başladı, Demir olduğu yerde doğruldu, nefeslendi, bir kendini düzeltti falan. Barakadaki gibi artık susturamayacağını ve çok geç olduğunu bildiğinden "Ne alaka oğlum?" diye çıkıştı.

"Eee..." dedi Yiğit, bilmiş bilmiş. Abim kendisini tamamen arkaya çevirmiş Yiğit'i çatık kaşlarla izliyor ve dinliyor olmasaydı, yanıma çekip elimi ağzına kapama niyetindeydim de bu da pek mümkün değildi. "Annem bana, anneyle baba aynı yatakta yatınca olur kardeş demişti."

Abimin gözleri hızla büyüdüğünde ve bana döndüğünde "Biz aynı yatakta yatmadık ki Yiğit. Ne alakası var?" derken buldum kendimi bir anda. Ben şimdi, şu arabanın içinde ölmediysem hiç de bir şeycikler olmazdı şu saatten sonra bana. "Ben bir köşedeydim, amcan diğer köşede." Abime doğru baktım ve "Divan bir tane olduğu için," dedim. "Arkama yaslanınca yanlış anladı herhâlde."

Düzeltiyorum sanırken Yiğit'in hiç de bile dercesine "Yo..." demesiyle "Yiğit!" diye kesti Demir sözünü. O da kısa bir an arkasını dönmüş, kaşlarını çatmışken "Senin dilin çok uzadı!" diye uyardı. "Yok oğlum sana o alacağım dediklerimin hiçbiri!"

Arabadaki sinirli erkeklere bir yarım daha eklendi ve iki buçuk sinirli erkek arasında kaldım. Yiğit "Ama amca ya!" dedi olduğu yerde ayaklanmaya çalışarak. E yol da bozuk olduğundan, arabanın sarsılmasıyla düşecek gibi oldu ve tutup yanıma oturttum. "Bana ne! Alacaksın işte, alacaksın," diye tutturdu. "Söz verdin bana ne! Alacaksın ki... Alacaksın! Alacaksın!" Üst üste birkaç kez söylemesiyle Demir tekrar arkasına dönerek "Oğlum sen niye böylesin?" diye sordu. "Dur ve sus denmesinden niye anlamıyorsun sen!"

Yiğit ise bunların hiçbirini duymuyor "Alacaksın, alacaksın, alacaksın," diye papağan gibi tekrarlıyordu. Benim için açıkçası bu konunun şu an gündem olması daha iyiydi fakat abim Yiğit'in söylediğinde takılı kalmış, düzeltme ihtiyacı hissetmişti.

"Bana bak aslanım," dedi ensesinden tutup, büyükmüş gibi muhatap alarak. "Abi ve kardeşler arasında öyle şeyler olmaz."

Demir'in dudakları arasından alaycı, sinirli bir gülümseme çıktı seslice. Az önce ben kimsenin abisi değilim demişti ama abim onu zerre önemsememişti.

Yiğit ise omuz silkerek "Ahu'nun abisi değil ki amcam," dedi bir kez daha. Öldüm öldüm dirildim. Boncuk boncuk terlemeye başladım.

"Manevi abisi," dedi abim vurgulayarak. "Olmaz yani. Böyle şeyleri başkalarının yanında da söylersin, yanlış anlaşılır sonra. Yanlış ko-

nuşulur. Canı sıkılır herkesin." Yiğit boş boş yüzüne bakınca "Anlaştık mı?" diye sordu.

Yiğit tamam dercesine kafasını sallayınca "Ama amcam bana dondurma ve futbol oyuncağı alacak," dedi. Herkesin derdi kendine büyüktü tabii.

"Tamam ulan," dedi abim. "O almazsa ben alırım."

Böylelikle abimin de bizim muhtemel ilişkimize vereceği tepkiyi öğrenmiş olduk. Annem gibi abim de karşıydı böyle bir şeye. İçim bir kez daha kırılmış gibi hissettim. Önüne döndü dönmesine ama yine de konuyu kapatmadı. "İşte böyle yanlış anlaşılıyor. Küçücük çocuk bunu düşünüyorsa..."

Konuşmasını yine Demir aksi bir sesle kesip "Ne diyorsun oğlum sen?" diye sordu. "Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Ne diyorum?.." dedi abim. "Olanı diyorum. Çocuğun dediğini diyorum."

"Adı üstünde, çocuk!" dedi Demir aynı öfkeyle. "Onun ettiği laflarla sen, o evde benim Ahuşan'la bir şeyler yaşadığımı yakıştırıyorsan bana... Hadi beni geçtim, sen kendi kardeşine..." Sonra sanırım benim kötü hissedeceğimi düşünerek susmuştu. Ama ben tamamlamıştım içimden devamını. Kardeşine nasıl yakıştırıyorsun?

Göğüs kafesim yumruklanıyormuş gibi nefessiz kalarak derin, titrek bir nefes aldım ve abimin konuşmasına müsaade etmeden direkt konuyu kapatmak adına "İleride dursana," dedim. "Suzan abla eczaneden bir şey istemişti."

Zaten diplerde olan moralim tamamıyla bozulmuş, her şeye karşı hevesim kaçmıştı. Mahalle yoluna girdiğimiz için, birazdan bitecekti bu yolculuk. Demir'in göğsünde uyanmam ayrı, sonrası apayrıydı benim için. Demir'in sert ikazı ve benim konuyu direkt kapatmamla abim de bir şey demedi ve kısa bir an arabada sessizlik oluştu.

Eczanenin önünde durduğunda hiçbir şey demeden kapıyı açtım ve birkaç adım attıktan sonra durdum. Çünkü yanımda param yoktu. Ben evden birkaç metre ötemdeki eve gittiğimden ne çanta almıştım yanıma, ne bir şey. Telefonumla öylece çıkmıştım. Tamam dediğim için de eve boş dönmek istemediğimden arabaya doğru tekrar geri yürüdüm ve

abimin tarafına eğilip "Ben cüzdanımı evde bıraktım," dedim. Bu gayet açık bir cümleydi.

Tam elini cebine atmıştı ki Demir araya girerek "Yengem bir şey istedi, demedin mi?" diye sordu. Başımı olumlu anlamda sallayınca "Abin niye veriyor, ne alaka?" diyerek kapıyı açtı ve hiçbir şey dememize izin vermeden arabadan indi.

Araları geçen konuşmanın etkisiyle soğuk gibiydi ve abim pişmanlık mı hissediyordu bilmiyorum ama "Ne demek ne alaka oğlum?" dedi arkasından. "Ben versem ne olacak? Senin benim mi var?"

Demir ise yüzüne bile bakmadı, cevap vermedi. "Yürü hadi," dedi beni de önüne katarak. Ben önde, o arkamda eczaneye doğru ilerlerken arkama bakmadan "Hangisinden başlasam bilemiyorum," dedim. "Abimin olanlardan haberdar olma ihtimalinden mi, yoksa benim senin üzerinde uyanmamdan mı?"

"Hiçbirinden Ahuşan," dedi canı epey sıkkın gibi. "Şu an ne ben seninle tartışacak kadar sabırlı hissediyorum kendimi ne de bunun için bolca vaktimiz var. Ne alacaksan al, gidelim. Yoksa ben birazdan..." dedi sanırım arkasına dönüp, abimi kontrol ederek. "Onca senelik dostluğumu bir çırpıda bitireceğim."

Böyle bir şey istemezdim. Aramızdaki gerginliğe, bir de onun abimle arasında olan gerginlik eklendi ve bizim aramıza sanki biraz daha mesafe girdi. Kasadaki adam ödemesini yapıp geri çekildiğinde "Buyurun," dedi genç kadın bana.

Tam ağzımı açacaktım ki isteyeceğim şey ve Demir'in arkamdaki varlığıyla bir tuhaf oldum. Üstelik Suzan ablanın, durumunu, Demir'in öğrenmesini isteyip istemeyeceğini de bilmiyordum. "Şey, ben..." dedim ve biraz kasaya doğru eğilip daha alçak bir sesle "Gebelik testi alacaktım," dedim.

Sesim ne kadar alçak olursa olsun, Demir'in tüm dikkati bendeyken ve bir de eğilerek isteyince daha da dikkatini çekmiş olsa gerek, bunu çoktan duymuştu. Genç kadın "Tabii..." deyip, arka tarafa doğru giderken Demir "Ne!" diye bir tepkiyle kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. "Yengem hamile mi?"

Arkamdaki tezgâha doğru yaslanarak "Bilmiyorum," dedim. "Ayrıca bunu bildiğini de belli etme sakın. Belki kadın sana söylemek iste-

mez hemen." Bir şey demeyince "Demir," dedim tişörtünü tutup, uyarırcasına çekerek. "Demiyorsun bir şey, tamam mı?"

Kadının gelip, testi küçük bir poşete koymasıyla Demir de "Tamam," diyerek kapattı konuyu ve ben önüme dönüp poşeti alırken, o da ödemesini yaptı. Sonra da arabaya dönerek eve doğru yol aldık. Yol kısa sürdü. O sürede de pek konuşan olmadı. Yiğit'in dondurma ısrarı dışında.

Demirlerin kapısının önünde durunca kapıyı açtım ama Demir'in konuşmasıyla hareketlerim yavaşladı. "Sen kendin gidersin diye düşünüyorum," dedi abime.

Abim ise bakışlarını geriye doğru çevirerek "Ahuşan sen?" dedi, nereye gideceksin der gibi.

"Ben bir Suzan ablaya aldıklarımızı veririm. Sonra da eve geçerim," dedim. Cevabı almasıyla başını sallayıp önüne dönerken "Giderim ben," dedi. "Hatta sen de gel. Müjgan ile buluşacaktık. Sevda da gelir."

Yüreğime oturdu bu çağrısı. Demir ne diyecek diye beklerken abim "İnsene kızım," diye bana terslenince, mecburen inmek durumunda kaldım. Yiğit'in elini tutup, bahçe kapısından içeri girerken Demir de getirdiğimiz tabakları kucakladı. Merdivenleri çıkarken gözlerim onların üstündeydi ama ne konuştuklarını duyamadım. Abim birkaç şey söyledi, Demir yüzüne bile bakmadan asık bir suratla karşılık verdi. Gidecek miydi acaba? Giderdi belki. Ben abime bahsetme demişken, bir de gizlemek adına gider görüşürdü belki de.

Merdivenlerin sonuna çıktığımızda, ayakkabıların çokluğuyla herkesin geldiğini anlamıştım. Zile basmamla Suzan ablanın hızlıca açması bir oldu. Yiğit o açılan aralıktan hızlıca içeri koşarken "Oğlum yavaş!" diye seslendi ama duyan olmadı.

Sonra da bana dönerek "Heh! Geldiniz mi Ahuşan?" diye sordu. Elimdeki poşeti uzattığımda hızla aldı ve arkasına doğru saklayarak "Dursun bu şimdi," dedi. Arkasındaki dolaba sıkıştırırken "Sonra yaparım ben bunu. Geç hadi sen," dedi.

"Yok, gideyim ben artık yapılacak bir şey yoksa," dedim ama dinletemedim. Kolumdan tutup, zorla içeri sokarken "Bir selam ver önce herkese, sonra gidersin," dedi. "Ahuşan buradaydı dedim çünkü. Ayıp olmasın sonra."

Mecburiyetten o kalabalığa girmek durumunda kaldığımda, beni orta yaşlı bir sürü kadın karşıladı. Uğultulu bir ses kalabalığı vardı ve kimin ne dediği hiç belli olmuyordu. Ben girince kısa bir ara verip "Hoş geldin Ahuşan," dediler ve ben hepsiyle kısa bir selamlaşma faslına geçtim. Annemin hâlini hatırını sordular, ağız arar gibi annen gelmedi mi dediler. Aslında geçmişteki olaydan sebep biliyorlardı gelmeyeceğini ama inatla soruyorlardı.

Ben de Gülay teyzeye bakıp gülümseyerek "Yok," dedim. "Teyzeme gitmesi gerekti. Gülay teyze, sana da selamlarını iletti. Sen mutlaka benim yerime uğra dedi. Ben de ondan geldim."

Annem bilse böyle dediğimi yolardı beni ama komşular birbirine imalı gözlerle bakınca yapmak istediğime ulaşmıştım. Onların arasında sorun yok, o konular kapandı gitti mesajı vermiştim. Gülay teyze de sıcacık bir tebessümle karşılayıp olduğu yerde keyifle doğruldu. O kadar tatlı bir kadındı ki, sessizliğinden sebep mi bilmiyorum, sarıp sarmalama isteğim hiç gitmiyordu.

Suzan ablaya "Yapılacak bir şey var mı?" diye sordum. "Yok yok," diye beni zorla oturtunca boş sandalyeye ilişiverdim.

"Ay şimdikilerinki kıymetli herhâlde!" dedi Aysun teyze, benden önceki konuya devam ederek sanırım. Ben sessizce oturdum sadece. "Şimdikiler dört dörtlük diziyor evlerini. Bize gelince hiçbir şey yoktu."

Geçmişe duyduğu sitemle kaşlarını çattı ve yükseldi. "Ben de beğenmiştim böyle çeyiz alışverişine gittiğimizde. Güzel, avangart koltuk takımlarından. Kaynanam, bizim eve olmaz onlar dedi. Alamadık."

"Ama abla, olmazdı da şimdi yani..." dedi Sultan abla, Aysun teyzeye bakarak. "Gider miydi bizim evlere hiç öyle takımlar? Küçücük odalar!"

"Niye gitmesin Sultan?" dedi Aysun teyze, kendini ona doğru çevirerek. "Ne alırsan o gider."

Oturduğum yerde sadece onları izliyor, sessizce dinliyordum. Birazdan kalkıp gidecektim zaten. Aklım hâlâ Demir'deydi. Gitmiş miydi acaba? Biz ne ara öyle birlikte uyumuştuk? Bu nasıl olmuştu? Hepsi o kadar soru işaretiydi ki kafamda... Suzan ablanın odada olmayışıyla etrafa bakınıyordum ki Demir, kapının girişinde uzun boyuyla beliriverdi ve benim kalbim pervasızca hızını arttırdı. Peşinden de Suzan abla girdi

odaya. Muhtemelen tabakları getirmişti. Başımı çevirip baksam öyle kalacağım ve bir şey belli edeceğim diye korktum, bakmasam bir daha ne zaman görürüm ki özlemi sardı.

"Hoş geldiniz," dedi içeri girmeden sadece ve ben elimi kolumu nereye koysam bilemedim. Herkes o tarafa doğru bakınca benim bakmam tuhaf karşılanmaz diye hafifçe başımı çevirdim ve göz göze geldik. Çevirdiğim o ilk anda bile bana bakıyor oluşun... Sen bakmadan bile sende olan o bakışları...

Gözümün içine bakarak "Ben evdeyim," dedi bana haber vermek ister gibi ve benim içim sıcacık oldu. Abim onu çağırmıştı ve ben cevabını duyamamıştım. O ise aklım kalmasın diye hemen burada almıştı soluğu.

Peşine annesine dönen bakışları, sanki ona söylüyormuş havası yaratsa da ben, bana haber verdiğinden o kadar emindim ki. Arabada cevabını duyamadım ve sırf aklım kalmasın diye yapmıştı bunu. Böyle yapması kalbime zarardı. Hele böyle bir zamanda. Herkes bize karşıyken o kadar zordu ki... Başka hiçbir şey demeden odadan çıktığında "Maşallah," dedi içlerinden biri. "Senin oğlan da evlenecek çağa geldi, Gülay."

Gelmiş miydi?

Gelmişti. Peki şimdi bu bana, neden bu kadar dert olmuştu birden? Sanki hiç derdim yokmuş gibi.

"İşi gücü yerinde, askerliğini de yaptı. Yakında sözlersiniz siz bunu."

Gülay teyzeden önce "Ay, nerede öyle bir kız!" dedi Suzan abla, elini omzuma doğru koyarak. Konuya o kadar odaklanmıştım ki dokunmasıyla irkildim. Tepeme doğru bakıp, imalı gülümsemesiyle karşılaşınca nasıl önüme döneceğimi bilemedim. "Bizimkinin hiç o işlerde gözü yok."

"Vardır vardır," dedi Aysun teyze inatla başını sallayarak. "Dalyan gibi çocuk. Neden olmasın? Vardır da size demiyordur."

Gülay teyze iki elini birbirine kavuştururken "Ah keşke!" dedi iç çekerek. "Olsa da gitsek istemeye. Ben de görsem keşke onun da mürüvvetini. Hiç öyle şeyleri de anlatmaz ki bize."

Konunun hem devam etmesini isterken hem de kapansın ister gibiydim. Konunun gidişatında, Demir'e bir kız önereceklerinin de bilin-

cindeydim. Şunun şunun kızı da pek güzel diye gireceklerdi konuya ve bu, istediğim bir şey değildi. Ne yapacağımı bilemediğimden ve aklım karıştığından "Ben kalkayım," diyerek ayaklandım. Otursaydın ısrarlarını nazikçe reddederek kapıya ilerlemiştim ki ayakkabılarımı giyerken "Ahuşan," diye seslendi Suzan abla. "Bekle iki dakika."

Kapının dışında, gitmeye hazır beklerken elinde bir tabakla geldi ve "Bunu da Demir'e indir sana zahmet," dedi. Öylece dondum kaldım. Bir yanım almak istedi, bir yanım tereddütte kaldı. Evde tekti. Tekken onu görmek isteyen yanıma engel olamadım ama bugün bir kez daha birine karşı böyle tekken yakalanırsak diye korktum.

Ne kadar süre kaldım öyle put gibi bilmem "Kız al!" diye zorla tutuşturdu elime. "Giderken ver kapıdan işte, ne olacak! Ben de misafirlere bakayım." Sanki reddetmeyeyim diye gitmemi bile beklemeden öyle ayaküstü öptü ve "Hadi yine gel," diyerek kapıyı yüzüme kapattı.

Elimde tabak, yüzüme kapatılmış kapının önünde öylece kaldım. Sonra yavaşça inmeye başladım. Kalbim duracak gibiydi. İn Ahuşan, dedim kendi kendime. Soracakların var zaten.

Bu konuşma bahanesini de hem aklım hem kalbim kabul etmiş, gayet rahatlamış bir hâlde inmiş, kapıyı çalmıştım ama çaldıktan açana kadar geçen süre tam bir karmaşaydı içimde.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtığında beni görmeyi beklemediği için şaşırmış gibiydi ve yine yarı çıplaktı.

Demir yine yarı çıplaktı.

Bakıp bakmamak arasında kaldığım o noktada "Bilinçli olarak böyle yaptığını düşünüyorum artık," dedim üzerinde dolanan gözlerimle.

Bir gülme sesi işittim önce. Ardından kendi sesini. Söylediğimi bakışlarım da tasdikleyince neyi diye sorma ihtiyacı hissetmedi. "Öyle düşünüyorsan, sen de görmek istediğin için bilinçli olarak geldin o hâlde?"

Bakışlarım hızla yüzüne doğru çıkarken kaşlarımı da çatmıştım. "Ne alakası var?" diye telaşla kendimi açıklamaya giriştim. Elimdeki tabağı da tekrar hatırlayınca "Yengen," dedim tabağı göğsüne doğru çarparcasına uzatarak. "Yengen bunu yolladı, onu vermek için uğradım."

Kızarak kendimi açıklamak için girdiğim o telaş hâlinde, tabağı göğsüne vururcasına ittirdiğim için sendeledi ve mecburen almak durumunda kaldı. Tabağı da zorla eline tutuşturunca hemen çekip gidiyor-

dum ki bileğimden tutarak "Gel buraya," diye beni bir anda evin içine doğru çekti.

Ne olup bittiğini bile anlamazken evin içerisinde buldum kendimi ve üzerimize kapıyı kapattı. "Ay! Ne yapıyorsun?" dedim bir an. O *ay* öyle komik çıkmıştı ki, o da tebessüm etti. "Biri görecek, yanlış anlayacak şimdi."

Tam çıkacaktım ki bileğimi tutan el, beni içeriye doğru çekti ve "Abin gibi mi?" dediğinde bugün tekrar aklıma geldi ve evde bile isteye dururken buldum kendimi. Akıllıydı. Beni burada nasıl tutacağını biliyordu. Elimi çekme girişimime hiç karşı koymadı ve gitmeyeceğimi anlamış olacak ki serbest bıraktı. Peşinden içeriye doğru gittim. Koltuğun kenarına yaslandığımda, o da karşımda durdu.

Hasta olduğu, gözlerinin içinden bile belliydi. Hâli yoktu, baygın bakıyordu.

"Abim kesin anladı, değil mi?" diye sordum tedirginlikle. Ben aslında Demir'e o kadar güveniyordum ki şimdi bana hayır anlamadı dese inanırdım sanırım.

O ise yalan söylemedi ve "Muhtemelen," dedi. "O yüzden bırak beni konuşayım, Ahuşan."

İçim tekrar allak bullak olmaya başladı ve "Bunu konuşmuştuk," dedim. Karışıyordu içim, daha bilme ihtimalinde bile. Demir konuşsan ne olacak ki, abimin tavrı gayet açıktı. Üstelik annem de istemiyor. Birbirlerini dolduracaklar. Bizden yana olan hiçbir şey yok.

"Ahuşan, sadece sana karşı hissettiklerimden bahsedeceğim. Senlik bir şey söz konusu değil." Keşke olsa der gibi bakıyordu ve ben var diyemiyordum.

"Hayır," dedim. Hayır benlik de çok şey var içimde sana karşı. Gözlerine biraz daha bakarsam kendimi ele vereceğimden korktum. Sen bana olan aşkını ortalığa dökersen ve abimden bir tepki alırsan ben de içimdekileri tutamam diyemedim. Üstelik aralarının bozulacak olması ve düzelmeyecek olması, benim kabullenebileceğim bir şey değildi. O göze alabilirdi ama ben alamadım. Abim tamam sevmişsin ama olmaz böyle bir şey, biz eskisi gibi devam edelim diyecek bir adam değildi. Onu silerdi ve bir daha hiçbir şey düzelmezdi. Demir uzaklaşıp giderdi.

Demir ve abimin bir daha görüşmemesi, arasının açılması bizim de aramızı açardı. Ben bir daha onu nasıl bu kadar rahat görebilirdim?

"Ayrıca," diyerek konuyu değiştirdim. "Bugün biz seninle nasıl öyle..."

Daha sorumu tam anlamıyla soramazken bile o anları aklımda canlandırmak, içimi gıdıklıyordu. "Sen geldin," dedi hiç saklamadan. "Geldin ve koynuma yattın."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşmiş, duyduklarımla kulaklarıma kadar kızarmıştım. "Sa... Saçmalama," dediğimde gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kusura bakma, sen kendini iyi hisset diye kendimi sapık konumuna düşürmeyeceğim. Ben seni zorla almadım yanıma. Sen yatarken uyuyakaldın ve bir anda üstüme geldin. Ben seni kaldıramadım. Sonra ben de zaten bir süre sonra, seni izlerken hasta olduğumdan sızmış kalmışım öylece."

"Öyle değil. Öyle değil," diyerek başımı iki yana sallarken güldüğünü işittim. Utançtan kıpkırmızı kesilmiştim. Ben adama hayır derken, resmen gidip üstüne mi çıkmıştım? Bir de uyandıramamıştı beni yani, öyle mi? Yer yarılsa içine girsem diye düşünürken ellerim yanaklarıma doğru gitti ve dudaklarımı ısırdım.

Bu şaşkın ifadelerim karşısında daha çok güldü ve "Ne!" dedim kaşlarımı çatarak. "Yalan konuşuyorsun bence. Böyle şeylere utanacağımı bildiğinden."

"Ne yani?" dedi tek kaşı karizmatik bir şekilde kalkarken. "Benim, seni uyurken yanıma çektiğimi mi düşünüyorsun?"

Çok emin olamasam da "Yani," dedim en azından yükü üstümden atmak için. "Olabilir. Sonuçta ben hatırlamıyorum. Sen böyle diyorsun diye, böyle olacak hâli yok."

"Benim yalan söylemeye ihtiyacım yok." Bir adım attı ve ben koltuğun kenarlarına tutundum. Oturduğum yerde geri gidemeyeceğim için, koltuğun kenarlarına mıhladım parmaklarımı. "Hele seni istediğimi, sevdiğimi söylüyorken böyle bir yalana hiç ihtiyacım yok. Ben sana sarılmak istesem Ahuşan..." dediğinde ellerini, kalçalarımın yanından koltuğa dayadı ve bana doğru eğildi. "Seni göğsüme saklamak, orada sarmak istesem..." Yarı çıplak vücudu gözlerimin önündeydi ve ben istemsizce bakıyordum, inceliyordum ve sanırım kendimden geçiyordum. "Sen böyle ayıkken ona göre hareket ederim. Bilinçsizken, sa-

vunmasız bir anında değil. Karşı koyabileceğin bir anda, karşı koymak istersen geri çekilmek adına."

Sonra gözlerimin içine bakarak "İster miydin, Ahuşan?" diye sordu. Koltuğa yaslı parmakları, belli belirsiz bacaklarıma dokunduğunda "Ben şu an mesela..." deyip nefes almak adına, hafif aralık duran dudaklarıma bakarak "Seni öpmek istiyorum," dedi. Yutkundu. Dudaklarım biraz daha aralandı, gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Çok istiyorum," diye yineledi. Ateş oldu, yaktı, yandım. "Böyle isterken, öpsem seni... Geri çekilmek ister miydin?"

Nefes nefese kaldım. Öyle zor bir soruydu ki bu şu an benim için. O kadar aklımı kaybetmiştim ki verecek bir cevabım yoktu. İkimizin olduğu koskoca salonda, nefeslerim hızlıca dökülürken ikimiz de sadece benim solumamı dinliyorduk. Başımı ona doğru kaldırdığımda dudaklarımız birbirine hizalandı. Birkaç nefeslik ara vardı ve birimiz hareket etsek kavuşacak gibiydi.

"Ben..." dedim ama devamını getiremedim. O da dudaklarıma öpecek gibi yanaşıp son saniye başını kaldırdığında, çenesi, saçlarımın arasına yaslandı ve göğsünü bile titretecek bir soluk döküldü dudakları arasından. Bence anladı. Yani bence anladığı, hayır dememe rağmen, bu çekime karşı koyamadığımdı. İstediği sadece bir çekim değildi, çok daha fazlasıydı.

Başım neredeyse boynunda yer bulmuşken son saniye kaçan dudaklarıyla gözlerim kapandı ve titremeye başladım. "Git sen en iyisi Ahuşan," dedi ona bile fazla gelmiş gibi. Hiçbir şey demeden sadece akıl değil, büyük bir kalp tutulması da yaşarken sadece hızlı hızlı başımı salladım ve kolları arasından bir anda kendimi dışarı attım. Arkamdaki adamı nasıl bıraktığımı düşünmeden, kendimden geçmiş bir hâlde, eve doğru adımladım.

Biz ne olacaktık bilmiyorum ama böyle kalmak, ikimize de ızdıraptan başka bir şey değildi.

Eve vardığımda annem çoktan gelmişti. Kapının açılma sesiyle birlikte, mutfaktan çıkarak kaşlarını çattı ve "Neredesin sen?" diye sordu.

Abim acaba anneme bugünden bahseder miydi? En büyük dileğim bahsetmemesiydi ama riske de atmamak için "Suzan ablaya gitmiştim," dedim ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçerek. Bakışlarımı üstünden çekip

doğal davranmaya çalışsam da sanki laf söyleyecekmiş gibi salona doğru çıkmasıyla "Bu da mı problem oldu anne?" dedim aksi bir çıkışla. "Hiç mi görüşmeyeceğiz onlardan birileriyle? Tamam Demir yok dedin de Suzan ablaya gittim. Bunun için de mi azarlayıp yasaklar koyacaksın? Hakkını helal etmemekten mi vuracaksın yoksa?"

En çok acıtan yeri en sona bıraktığımda, annemin bir adım geri atışı yüzündeki ifadeden belli oluyordu. "Göremeyince merak ettim sadece," dedi. "Selam söyleseydin benden de."

"Söyledim," dedim direkt odama doğru yol alarak. Konuşmanın bu kadarla biteceğini düşünüp merdivenlere yönelmiştim fakat annemin "Hazırlıklara başlayacağız," demesiyle durdum kaldım.

"Ne hazırlığı?"

Arkamı dönüp anneme doğru baktığımda, masaya yaslı sandalyeyi çekip oturdu ve sıkıntılı bir solukla "Abinler hafta sonuna tutmuşlar salonu," dedi. "Neyi, nasıl yetiştireceğiz bilmem ki!.."

Çıktığım basamakları teker teker inip "E hani bayramdan sonraydı?" dedim.

"Yer yokmuş bayram sonrasına salonlarda. Hep geç tarihe boşluk varmış. Müjgan da olsun bir an önce deyince abin aradı tutuyoruz anne diye. Ben de bir şey diyemedim."

İki ayağı bir pabuca girmiş gibi telaşla konuşurken "Olsun," dedim normal bir tavırla. "Yetiştiririz, dert etme. Hem artık her şeyi organizasyon şirketleri hallediyor. Bizlik pek bir şey yok ki. Takısını ve nişanlığını alacağız, oldubitti. Halledilir yani. Daha bir hafta var neredeyse."

"Böyle oldubitti olması da hiç içime sinmiyor işte," dedi. Ben ne dersem diyeyim, onun gönlünü ferahlatamayacaktım biliyorum ama "Boş ver kız!" dedim gülerek. "Uzun uzun olunca daha stresli olurdu senin için. Eksik bir şey olursa da e siz bir anda yapınca onları da unuttuk, gözden kaçırdık falan deriz."

O telaşlı hâli komiğine gitmiş gibi gülümseyince, öperek "Hadi ben odamdayım," deyip geri çıkıyordum ki "Sen de yarın bir ara Akif ile görüşürsün," dedi belli belirsiz bir sesle.

"Akif?" diye sorar gibi anneme döndüğümde "Şu görücü var ya..." dedi ve benim başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

"Ne görücüsü anne?" dedim sinirle. "Kapattık ya biz bu konuyu."

Oturduğu sandalyeden hızla ayaklandı ve "Neyi kapattık, Ahuşan?" dedi o da aynı tavırla yükselerek. "Sen kendin demedin mi görüşürüm, tamam diye. Ben de aradım haber verdim işte." Demir'in olduğu o akşam öyle bir aptallık yapmıştım ama annemin hemen arayıp benim tarafımdan da onaylandığını haber vereceğini düşünmemiştim.

"Ama ben onu..." dediğimde "Demir'i kıskandırmak için mi söylemiştin?" diye yükseldi ve ben onun yükseldiği yerde sustum kaldım. Diyebildiğim tek şey "İstemiyorum," oldu. "Kimseyle görüşmek istemiyorum."

Annem ise bunu ne kabul etti ne reddetti. Beni öyle bir arafta bıraktı ki ne halt edeceğimi bilemedim. "Bin kere istiyor, istemiyor dedik durduk. İnsanlarla dalga geçer gibi! Çocuk oyuncağı mı bu Ahuşan? Git bir kere görüş. İstemiyorsan da istemiyorsundur. Ben haber verdikten sonra, bir daha arayıp vazgeçmiş diyemem. Annesi sürekli ısrar edip duruyormuş zaten. Oturur konuşursun beş dakika. Sonra da arar gönlü yok, istemiyormuş der, kapatırız gider." Bana bir şey deme hakkı bırakmadan "Zaten işim gücüm var. Bir de milletin aramalarını, ısrarlarını çekemem," diyerek mutfağa girdi.

Üzerime bir kot ve tişört geçirdim. Normal bir günde bile çok daha özenli giyinebilecekken istemediğim görücü usulü bir buluşma için bence yeterliydi. Zaten oturup kalkacaktım hemen. Hepsi bundan ibaretti. Telefonumu çantama atıp odamdan çıktığımda Meyra'nın sesini duyunca duraksadım. Arkadaşı gelmişti ve odasında oturuyorlardı. Normalde kapalı olan o kapı ardına kadar açıktı. Duyduğum hararetli konuşma ile istemsizce kulak misafiri oldum. Kapısı aralık olan odanın ucunda duran çalışma masasına yüzleri çok az belli olacak şekilde oturmuşlardı. Onların beni görmesi imkânsızdı çünkü yaslandığım taraftaki kapı kirişinin hemen yanında kitaplık vardı. Önlerindeki tabletten neye baktıklarını görememiştim. Çünkü ikisi de yemeğe yumulur gibi tablete gömülmüştü.

"Baksana şuna Meyra ya!" dedi İpek, ağlamaklı gibi bir ses tonu ile. Aslında tam ağlamaklı da değildi. Sinirli gibiydi. Tam net seçemedim. Mimikleri de garip, çok değişik bir hâl almıştı. "Kim bu kız ya!" dedi İpek sinirli bir şekilde. Meyra tablete iyice eğilerek baktı. "Vallahi

bilmiyorum ama bizim okuldan bence," dediğinde elini tablete atmıştı. "Baksana, sözler hep bu yöne çıkıyor."

"Of ya!" dedi İpek sinirli bir şekilde, sanki dünyanın bütün yükü onun üzerindeymiş gibi. "Kim bu, kim?" dedi. "Hayır yani bilsem benden daha mı güzel, ümidi keseceğim ona göre ama bilmiyorum ki!" Meyra düşünür gibi bir ses çıkarırken "Bence Mert, Dilek'ten hoşlanıyor olabilir!" dediği anda İpek yerinden fırladı. Birkaç sene önce bizim ettiğimiz bu lise sohbetleri buruk, özlem dolu bir his bırakmıştı içimde.

"O çirkindi ya, değildir," dedi çok emin olmayan bir ses tonu ile. Meyra ise patavatsız bir şekilde "Ne çirkini ya?" dedi. "Az daha zorlasa manken olur kız. Hâlâ çirkin diyorsun kıza, yamulup kalacaksın." İpek biraz daha zorlarsa gözlerle öldürmeyi bulabilirdi.

"Kürek vereyim mi Meyra? Az körükledin, o yüzden bir de toprak at!"

İpek'in suratı kıpkırmızı olmuştu ve sinirden daha da kızarıyordu. Meyra'nın bakışları endişe ile arkadaşına döndü. "Yani şimdi, şöyle ki..." dedi ve durdu. Derin bir nefes aldı. "Ben genel bakışla baktım. O kim ki senin yanında? Şu kaşa, şu göze, şu endama bak be! Monako Prensesi yanında halt etmiş. Kleopatra görse önünde diz çökecek, bu salak Mert hâlâ lay lay lom! Seni kaçırırsa başını hangi duvarlara vuracağını düşünsün o şimdi güzelim benim be!" Meyra en son İpek'in sırtına hafifçe vurduğu zaman İpek güldü.

Konuşmalarını tebessümle dinledim ve onları öylece bırakıp merdivenleri indiğimde, çarpılan kapıda son saniye gördüğüm, abimin sırtıydı. Annem kapı girişinde "Hay Allah! Hay Allah!" diye dolanıp dururken "Ne oldu, hayırdır?" diye sordum.

Annem o kadar dalmış ki, benim sesimi duyunca bir irkilse de hemen toparladı ve "Müjgan'ın babasını hastaneye kaldırmışlar," dedi.

"Şaka?" dedim anlık bir tepkiyle. "Neden? Ne olmuş ki? Önemli bir şey yoktur inşallah!"

Annem ellerini birbirine vururken, bir yandan da dudaklarını ısırarak elbisesini toparladı ve sandalyeyi çekip oturdu. Arkamdan yukarısını kontrol ederken "Kız, geçen bunlara gittiğimizde, bir reklam şeyi vardı ya..."

Bir an durup düşündüm, sonra aklıma geldi. Şu geciktirici reklamından bahsediyordu. "Evet, evet," diye onayladıktan sonra "Bu adamca-

ğız onu aramış," dedi dudaklarını dişleyip, başını iki yana sallayarak. "İçince de ters tepmiş. Fenalaşmış. Kaldırmışlar hastaneye."

Kısa bir an dümdüz bir ifadeyle kaldıktan sonra, kendime engel olamadım ve kahkahalarla gülmeye başladım. Allah affetsin ama komikti. "Kız gülmesene!" diye annem omzuma vurdu. "Ayıp! Adam ne hâle gelmiş. Gülünür mü öyle?"

"Aramasaydı, içmeseydi," dedim ama üzüldüm. Kaç yaşında adam, başına çok daha kötüsü gelebilirdi. En azından ders olmuş oldu ona da. Böylelikle bir daha doktora danışmadan ilaç kullanmaması gerektiğini öğrenmiş oldu.

"Öyle deme. Adamın ihtiyacı varmış demek." Annem üzülür gibi oldu ama olayın saçmalık seviyesinden benim kahkahalarım durmak bilmiyordu. "Kız gülme!" diye tekrar çıkıştı bana doğru. "Baban diyor ki geçmiş olsuna gidelim hastaneye. Öyle şeye de gidilir mi, bilemedim ki."

"Ne diyeceksiniz?" diye sordum hâlâ sırıtırken. "Bu tarafta gecikeyim derken, az kalsın öteki tarafa erkenden varacakmışsınız mı?"

Annemin terliğini çıkartmasıyla "Kız, dalga geçme!" demesi bir oldu ve ben geriye doğru adımladım.

"Aman, bana ne!" dedim ayakkabılarımı giyerek. "Giderseniz gidin. Usulünce bir konuşma yapabilirseniz vaziyeti için, benden de geçmiş olsun iletirsiniz artık!"

Ayakkabıları giydiğim sırada, sanırım gideceğim anneme yeni dank etmişti ve hemen "Akif ile mi buluşacaksın?" diye sordu.

"Evet," dedim yüzüne bakmadan. "Görüşüp, düşünmüyorum deyip geleceğim."

"Öyle hemen kestirip atma," dedi, daha dün akşam hemen görüşüp gelirsin, sonra vazgeçtik deriz diyen kadın. "Belki gönlüne siner."

Göz devirip cevap vermeden kapıyı açtım ve yüzüne bakarak, oldukça sert bir şekilde çarptım.

Kısa sürede, teyzemin bana adresini gönderdiği mahallenin yakınlarındaki bir pastaneye gittiğimde içeri girdim ve nereye geçsem diye bakarken sanıyorum ki talibim Doktor Akif, ayağa kalkarak "Ahuşan Hanım," diye seslendi.

Gördüğümü belli edercesine hafif bir baş selamı vererek, ona doğru ilerledim. Ben doktor dediklerinde aslında çok daha olgun birini bekle-

miştim ama karşımdaki adam, oldukça genç ve yakışıklı sayılırdı. Sanıyorum ki mesleğinde ilk yıllarıydı.

Yanına gidip masasına oturana kadar ayakta beni bekledi ve ben kısa bir tebessümle selam verip elini sıktıktan sonra karşısına oturdum. Duvar dibinde, küçük bir masadaydık. O ben gelene kadar kendisine kahve söylemişti. Tam "Siz ne alırsınız?" diyecek oldu ki küçük bir çocuk "Ahuşan abla, ne getireyim sana?" diye sordu.

Ahmet, bu kafenin sahibinin oğluydu. Bazen canı sıkıldığında babasının yanına gelir, yardım ederdi. İlkokula giden küçük çocuk, elindeki kâğıda yazmak için beklerken "Bir şey almayacağım Ahmetçiğim. Teşekkür ederim," deyip saçlarını sıvazladım. O da ısrar etmeden uzaklaştı.

Karşımdaki adam "Bir şeyler içseydiniz," dedi ama ben başımı iki yana sallayarak "Akif Bey, kalmayı düşünmüyorum," dedim açık açık. "Bakın buraya ben annemin zoruyla geldim. Sizin, benimle ilgili düşünceleriniz varmış sanırım. Benim buraya gelişimle bir umuda kapılmayın diye baştan..."

"Bir saniye, bir saniye Ahuşan Hanım," dedi gülümseyip konuşmamı keserek. "Evet sizi bir kez uzaktan gördüm ve inkâr etmeyeceğim, ki ben kimsenin de inkâr edeceğini düşünmüyorum; çok beğendim, çok güzelsiniz."

Hafif bir tebessümle nezaketen "Teşekkür ederim," dedim.

"Fakat açık söylemek gerekirse ben de biraz annemin zoruyla buradayım." Devamını bu sözlerle getirmesini hiç ama hiç beklemiyordum.

Şaşkınlığımı yüzümden okuyunca, tepki vermemi beklemeden "Annem, evlenmem konusunda biraz baskıcı da..." dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Sürekli bana kız bulup duruyor. Ben de kalbi kırılmasın diye terslemiyorum ama inanın, ben de yoruldum. Sizi görünce de istemsizce ne kadar güzelmiş dedim. Annem de tabii o kadar kişiye hayır demişken, size böyle bir tepki vermeme karşı, sürekli arayarak sizi rahatsız etmiş sanırım. Ben aslında bu görüşmeyi bile beklemiyordum ama sizden olumlu cevap alınca şaşırarak geldim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kalınca "Kimseyle zorla evlenecek ya da görüşecek bir adam değilim, Ahuşan Hanım," dedi yine aynı nezaketle. "Çantanızı bile bırakmadığınıza göre..." Gözleri, omzumda asılı olan çantaya kaydı. "Burada zoraki bir şekilde oturuyorsunuz. Ben sizin

vaktinizi almak istemem. Gönlünüzün olmadığını da açıkça belli ettiniz zaten. Annelerimize olumsuz geçtiğini söyleriz."

O kadar anlayışlı ve nazik bir adamdı ki, nazik kalbine karşı ne denir bilemedim ama "Kusura bakmayın," diyerek başladım. "Ben henüz 20 yaşımdayım ve devam etmek istediğim bir eğitim sürecim var. Bunun için çabalıyorum. Böyle bir süreçte, böyle şeyler düşünmek istemiyorum. Bunu lütfen kişisel algılamayın. Üstelik..." dedim, ilk kez dillendirerek. "Gönlümde de bir başkası var." Bunu böyle açıkça söylemek, bana çok garip hissettirmişti. "İkimiz de annelerimizin zoruyla buradayız, anladığım kadarıyla."

"Öyle olmuş, evet." Dudaklarını birbirine bastırdığında, tebessümle başımı çevirmiştim ki tesadüfi bakışlarım, kafenin dışında bana bakan Demir'i buldu. Ne bir adım ileri atıyordu ne bir adım geri. Yolun karşısında, epeyce bir mesafede bana bakarken bulmuştum onu. Öfkeli ama önündeki duvarları aşamayan bir adam vardı karşımda. Önüme dönüp telaşla "Birbirimizi anladıysak ben kalkayım," dedim ama kalbimin sesi, karşımdaki adamı bile duymamı engelliyordu. Gümbürtüsü sağır edecek gibiydi ve bana sadece onun adını, varlığını fısıldıyordu. Yanlış anlamasını istemezdim. Bunun aramıza girmesini istemezdim. Demir'e bir açıklama yapmalıydım.

İkimiz de aynı anda ayaklandığımızda, bana karşı uzattığı elini sıkarak, sahte bir tebessümle karşılık verdim ve çok beklemeden de kafeden çıktım. Adımlarımı ona çevirdiğimde bıraktığım yerdeydi ve çatılmış kaşlarla ona doğru yürüyüşümü izledi. Bir adım bile atmadı. Ta ki ben ona yaklaştığımda, arkamdan Ahmet koşarak gelene kadar.

"Ahuşan abla! Ahuşan abla!" dedi ve ben durup arkama doğru baktım. Elinde bir papatya buketiyle bana doğru koşan çocuk, elindekini uzatınca "Bu ne?" diye sorarken buldum kendimi. Çiçekleri kucaklayınca Demir de hızlıca bana doğru adımladı.

"Akif abi yolladı, abla," dediğinde arkada, köşebaşındaki çiçekçinin yanında duran adamı gösterdi. "Kısa da olsa sohbet için teşekkür etmiş. Bir de çok güzel gülüyormuşsun."

Demir'in buradaki varlığını görse yollamayacağına o kadar emindim ki... Demir, yanıma varıp elimdeki çiçeklere öfkeli soluğunu bırak-

tı; gözlerimi kapatıp, şansıma söverken kucağımdan bir hışımla çekildi çiçekler ve "Çok güzel gülüyormuş!" kısmını vurguladığını işittim.

"Şimdi sen al bunu, abicim..." dedi, bana getiren küçük çocuğun eline papatyaları tekrar tutuşturarak. "Demir abim de 'Seninle edeceği sohbetin öncesinde yollamış çiçekleri,' de. Geçmiş olsuna saysın! Ben de onun nasıl ağladığını test etmeye geleceğim birazdan."

Ahmet elindeki çiçeklerle uzaklaşırken "Saçmalama!" dedim gözlerimi üzerine dikerek.

Fakat o hiç de saçmaladığını düşünmüyor gibiydi. "Sen istemiyorum, ısrar ediyor demiyor muydun, Ahuşan?" diye sordu öfkeyle. "Bu adam zorluyor mu seni?" Gidecekken kolunu tuttum. Bence beni duymuyordu bile. "Hayır demene, istememene rağmen bir de karşına mı çıkıyor?"

Adamın, zorla karşıma çıktığını düşünüyordu belki de; zorladığını ve emrivakiyle bir köşede kıstırdığını. Buna inanan bir insan da karşısındakine çok büyük zararlar verebilirdi.

"Hayır, hayır," dedim sözlerimi ölçüp biçmeden. "Ben kendim isteyerek geldim buraya."

Durdu. Saplandı kaldı sanki. Hayal kırıklığına karışmış öfkesiyle "Öyle mi, Ahuşan?" diye sorunca cevabımı bile beklemeden yürümeye başladı.

"Demir," diyerek peşine takıldım.

"İsteyerek geldin... Güzel gülüyorsun..." Cümlelerini duyabiliyordum. Bana değil, kendine tekrar ediyordu bunları. "Ona gülüyorsun."

"Demir!" dedim ikaz edercesine ama cevap vermedi. "Dinler misin beni?" Beklemedi, arabaya bindi ve beni öylece arkada bıraktı. "Öyle değil," dedim arkasından ama duymadı ve durmadı. Araba uzaklaştı ve ben uzağında kaldım.

Eve yürüyene kadar defalarca aradım Demir'i ama açmadı. Sonra sokağa girdiğimde, arabasını bizim evin önünde gördüm ve adımlarımı hızlandırdım. Kapıya gelince de şaşkınlıkla kaldım. Demir bizim bahçede, tam benim odamın camının altına, elindeki saksıyla bir şeyler ekiyordu. Ne yaptığını çözmeye çalışırken etrafı kontrol ettim. Sessiz duruyordu. Mutfağın da odaların da perdeleri kapalıydı. Sanırım annemler daha gelmemişti. Gelmiş olsalardı açık olurdu.

Kollarını sıvamış ne yaptığını anlamazken, bahçeyi kazmaya başladı. "Çok güzel gülüyorsun," dedi her bir hareketinde. "Ama ona gü-

lüyorsun." Saksıdaki çiçeği aldı, ekerken "İsteyerek gülüyorsun," diye sıraladı teker teker.

Ona doğru birkaç adım attım. Beyaz gömleğinin sırt kısmı omuzlarına oturmuş, her hareketinde gerilip, şeffaflaşarak teniyle bütünleşirken onu izledim. Kazdığı toprakları, ektiği çiçeğin üstüne kapatırken omzuna dokunup "Demir!" dediğimde ayaklandı ve toprağa bulaşmış ellerini silkelerken, yüzündeki öfkeden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Papatya almış Ahuşan sana!" dedi. "Senin ne sevdiğini bile bilmeyen bir adamla bile isteye görüştüm diyorsun sen." Bana doğru bir adım attı ve "Senin her şeyini ezbere biliyorum ben," dedi artık tahammülü bitmiş gibi.

O bir adım attığında, geri kaçamadım. Olduğum yerde başımı kaldırdım sadece. "O gece benim yüzümden evet görüşürüm dedin sandım ben. Benden kurtulmak istediğin için. Sen kimseyle görüşme, başkasıyla olma diye set çektim ben kendime. Duvarlar ördüm aramıza. Bu mu sonucu Ahuşan?" dedi ektiği çiçeği göstererek. "Bir çiçek mi seni mutlu edecek? Edecekse sen papatya değil, ortanca seversin Ahuşan. Ben bunu ezbere biliyorum ama sen beni görmüyorsun. Boynundaki o kolyeye bile, sende filizlensin diye en sevdiğin çiçeği işlettim ben. Sen fark etmedin bile bunu." Kolyede kırmızı ve mavi iki çiçek vardı ve bunlar ortancaydı. Ben şu an onun söylemesiyle idrak ettim fakat o, çok daha öncesinde bunu bilerek yapmıştı. "Ben ezbere biliyorum seni, ezbere!" diye tekrarladı. "Kirpiklerinin sayısına kadar ezbere biliyorum."

Şaşkınlığım gitgide büyüyorken "Bakma öyle bana, Ahuşan," dedi o da kendine inanamıyormuş gibi ellerini iki yana açarken. "Sana baktığımda bir daha göremezsem diye her şeyini ezberliyorum ve bunu istemeden yapıyorum. Dün sen benim göğsümde uyuyunca ben saatlerce tek tek dokundum hepsine, tek tek saydım. Senin bile bilmeyeceğin şeyleri biliyorum ben ama bunlar, senin umurunda bile değil. Senin neyi sevip sevmediğini bilmeyen bir adamla oturup konuşabiliyorsun, istiyorum diyorsun, ona gülüyorsun ama bana birini bile yapmıyorsun Ahuşan." Omuzları yorulmuş gibi düştüğünde "Ben bunu, bana yüz çevirişini kaldıramıyorum," dedi.

Öyle büyüktü ki benim için böyle bir sevda... Öyle kusursuz ve hiç görmediğim bir şeydi ki, içim ona aktı gitti. Ben zaten kendimi bir

hayli zor tutarken, o benim bile bilmediğim şeyleri bir çırpıda dökünce ortaya, ben afalladım. Çok detay biliyordu. Çok fazla. Başkalarının önemsemeyeceği şeyleri önemsiyordu. Boşluğuma geldi ve ben kendimi tutamayarak "Ben sana yüz çevirmiyorum," diye haykırdım. "Ben sana yüz çevirmek istemiyorum ama buna zorlanıyorum."

Demir duraksadı ve sinirli ifadesi anında yok olup yerini ışıldayan gözlerine bıraktı. Dudakları, duyduklarının şaşkınlığıyla aralandı ve ben uzun süredir içimde tuttuklarımı bir çırpıda döktüm. "Hiç mi düşünmedin? Bu kız bana heyecanla geleceğim derken, birden ne değişti diye? Ya ben sana gelmek için çırpınırken gelemiyorum diye deliriyorum! Benim için kolay mı sanıyorsun, sana bu kadar içim gidiyorken karşına geçip hayır demek? Seni tanımak, sevmek için can atarken böyle uzak durmak kolay mı sanıyorsun benim için?" dedim.

"Evet, görüştüm onunla," dedim, beni sessizce dinlerken. "Görüştüm ama istemiyorum demek için görüştüm. Gönlümde başkasının olduğunu söyleyerek reddettim ben onu. Çünkü öyle olur. Öyle olmalı," dedim kendi doğrularıma göre. Elim boynumdaki kolyeyi tuttu ve "Sen bana geçmişte gitmiş, bitmiş, yitmiş bir aşkı bıraktın sanmıştım ama..." dedim aynı yükseklikte, ona için için dökülürken. Nefessiz kurduğum cümlelerim, hızlı soluklarımla bölündü. Ben susunca, onun gülümseyişi genişledi; kıpkırmızı olmuş, ne yapacağımı bilmez bir hâldeyken kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Kollarının arasında, dudakları dudaklarıma çarptı ve biz öylece kaldık. Benim için öyle bir andı ki bu, dondu kaldı... Akmadı...

Seni çok sevdiğine inandığın bir adamın kolları arasında, dudaklarına dokunmak, bir ilki böyle ulu orta bir yerde gerçekleştirmek akıl tutulmasına sebep oldu. Nefesim kesiliyor sandım ve gözlerimi kapadım. İstemsizce parmak uçlarımda yükseldim. Sanki gözlerimi kapayınca ikimizi bir odada karanlığa hapsetmişim gibi hissettim ama öyle değildi ve bilincim, bunu algılamakta zorluk çekiyordu. Sıcacık nefesleri yüzüme dökülürken "Ahu... Ahuşan..." diye fısıldadı. O konuştukça dudaklarımın üzerindeki kıpırtılar bir kıvılcım oluşturdu.

Titreyişimi elleriyle zapt etmeye çalıştı fikrimce, belimi daha sıkı kavrayarak. Beni bırakmayışı ondandı. Bıraksa düşer kalırdım. Dudakları dudaklarıma sürtündüğünde bilincimi yitiriyor gibi oldum. Omzunu

daha çok sıktım bilinçsizce. "Alacalı..." kelimesini tam dudaklarımın üstündeyken bırakınca, yüreğimdeki kuş, kafesinden salındı ve içimde çırpınmaya başladı, soluğumu kesti. Devamının gelmesine müsaade etmeden omzundaki elimi, dudaklarının üstüne kapattım ve "Demir," dedim soluğu kesilmiş sevdamdan kalanlarla.

O ise bu anı bozmayayım, ona açılmışken bitirip gitmeyeyim ister gibi parmaklarıma fısıldadı sözlerini. "Bitmiş bir sevdayı bıraktım sanmıştın ama Ahuşan?" dedi sorar gibi. Devam et, susma der gibi. Dudaklarının parmaklarımdaki her bir kıpırtısı, bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettirirken dilimin bağını da çözüvermişti.

Ben seni seviyorum Ahuşan. Bu ifade çok dersen, 'etkileniyor' de. Az dersen, 'ölüyor' de. Sen neyi koyarsan senden sonrasına benim kabulüm. Ben seni... Ben sana Ahuşan... Devamını bir sürü şeyle doldurabilirmişim gibi ama senin neyi kabul edeceğini bilmeden, ben sana bir değil, birçok şeymiş gibi hissediyorum.

"Ben senin kadar cesur olup âşığım, seviyorum, ölüyorum diyemiyorum, diyemem. Bunlar çok büyük sözler bana göre ama..." dedim onun etkisi altında yutkunarak. "Bir şeyler olduğunu da inkâr etmiyorum, edemem. Bizim bir şansımız olursa devamını bir sürü şeyle dolduracağımı biliyorum. O yüzden, bunu söylemekten çekinmiyorum. Ben seni..." dedim onun itirafını bizim sayıp benimseyerek. "Ben sana Demir... Birçok şeyin başlangıcı olacağını bileceğim kadar güçlü bir duyguyu, yok sayamayacağım bir gerçeklikle hissediyorum..."

9. BÖLÜM

Kıyamet ve Öncesi

Ben ömrümde ilk kez sevildiğimi hissederken, bunun karşılıksız olmadığını da fark edip büyük bir itirafta bulunmuştum. Ona akşamüstü yaptığım o itiraftan sonra, bunu kendi içimde kabullenmek de kolay olmamıştı. Kaçtım. Hâlâ da kaçmaktaydım. Hissettiklerim, hissettirdikleri o kadar büyük geldi ki, yüreğim taşıyamazmış gibi sandım.

Ama... Ama bir an vardı ki, ne akıl bırakıyordu insanda ne kalp. Dudaklarının, dudaklarıma temas ettiği o an... O an, çok başkaydı. Sevginin bile sınırlarını aşan, güçlü bir duygu gibiydi. Tutku muydu bu? Her neyse adı, ben o anı bir an olsun aklımdan atamamıştım. Öpmemişti bile henüz. Öpüşmemiştik. Öpüşmeden beni bu hâle sokan duygu, öpüştükten sonra ne hâle sokardı, aklımın sınırlarına koyamadım fakat merak etmekten de geri duramadım. Ona dokunmak, onunla kaybolmuş gibi hissetmek, onun tarafından öpülmek, onun tarafından sevilmek... Bunları dillendirmeyi geçtim, düşünmek bile beni ona yükseltiyor ama ona varmama yetecek cesareti vermiyordu.

Kaçtığım o andan itibaren karşısına çıkmamış, karşıma çıkmasına da izin vermemiştim. Aramalarına geri dönmemiş, iletişim kurabileceğim her yolu kapatmıştım. Çünkü ne kadar istersem isteyeyim, benim böyle bir ilişkiyi yürütmeye cesaretim yoktu. Annemi çiğnemeye hiç yoktu. O an, bir anlık duyguların esareti altında dökülen itiraflarımın zamansızlığı, büyük bir pişmanlığa gebe olmuştu sonrasında ama iş işten geçmişti. Yanlış değildi. Sadece zamansızdı. Ben bir daha bu konuyu annemle bile konuşacak fırsatı bulamamıştım. Bulabilseydim, konuşsaydım ve sonrasında bu itirafı yapabilseydim bizim için her şey çok daha güzel ilerleyecekti. Şimdi ettiğim itiraf sonrası, ben Demir ile arama nasıl mesafe koyabilirdim ki?

Ben bu kadar bilinmezin içinde bir cevap ararken ve henüz bulamazken, çat kapı gelecek olan o adamı da hiç beklemiyordum.

"Ahuşan! Meyra!" Abimin sesi, daha bahçeden gelirken ses tonunun normalliğinden hiç ayaklanma gereği bile hissetmemiştik ikimiz de. Televizyonun karşısında uzanmış, günün yorgunluğunu atmak için son saatlerimizi geçirirken Meyra uyukluyordu bile.

Yarın, kendisinin nişanı olacağından, biz günlerdir bir telaş hâlindeydik. Uyuduğumuz süre oldukça kısıtlıydı. Annem birkaç günde evi, bir kez inceden, diğer günlerde de detaylı temizletmişti. Yaptığımız hamur işleri, tatlılar da ekstrasıydı. Akşamları anca oturabilme imkânı bulabilince de sızıp kalıyorduk işte.

Evin kapısı aralandığında "Hop!" diye seslendi tekrar. "Evde misiniz?"

"Yani," dedim kendimden geçmiş bir hâlde. "Bütün gün senin nişan işlerine koşturup akşam da gezecek hâl olmadığına göre... Evdeyiz."

Odanın kapısına doğru geldi ve "Ulan evleneyim diye adaklar adayan sen değil miydin? Şimdi ne diye laf sokuyorsun?" dedi.

Göz devirerek tekrar başımı yastığa koydum. "Bu kadar iş olacağını bilsem ister miydim hiç?"

O ise sanki hiç yorulmamışız, bütün gün haşatımız çıkmamış gibi "Yemek hazırlarsınız, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi kısıp ters bir şekilde baktığımda, git kendin hazırla diyecektim ki "Ahu'm, valla kendim için olsa gider zıkkımlanırdım ne bulursam ama çocuklar geliyormuş ya," dedi. Bir de yavru köpek gibi bakışlar ekledi, bu duygu sömürüsünün üstüne.

Olduğum yerde doğrulup "Çocuklar derken?" diye sordum.

Biliyordum ve kalbim bir maratondaymış gibi hızlanmışken teyit etme ihtiyacı hissettim. Ellerimi dizlerime sarıp göğsümü sakladım. Sanki çıkacaktı ve abim görecekti.

"Bizimkiler işte," dedi. "Demir, Harun, Yavuz."

İlk söylediği isimde kalmıştım ben. Devamını duymadım, önemsemedim bile. Bir yanım heyecandan delirirken diğer yanım soracağı sorulara cevap bulamadığından korkuyordu. "Ben..." dedim. Ne desem, nasıl kaçsam bilemedim. "Ben hazırlayamam. Meyra hazırlasın."

Meyra koltukta yarı uyuklar hâldeydi ama uyku sersemi, adını duyar duymaz "Ben yapamam hiçbir şey," dedi gözünü bile açmadan. Ağzı

açık, kolu koltuktan sarkar bir hâlde delice yatarken "Bütün gün oradan oraya koştururken..." dedi. Elini hafifçe yukarı doğru kaldırdı. "Kılımı kıpırdatacak hâlim kalmadı." Sonra kaldırdığı kolu şak diye geri düştü.

Annem çoktan uyumuştu. Meyra da gerçekten ayılabilecek durumda değil gibiydi.

"Ahu'm be," dedi abim salonu aşıp merdivenlere doğru yol alırken. "Sen hazırlamaya başlarsın. Ben üstümü değişip geliyorum. Bahçede yeriz zaten. Herkes yatmış. Biz orada takılırız."

"Abi!" dedim hızlıca yerimden kalkıp ama ben kapıya gidene kadar o merdivenleri üçer beşer çıkmış, kapısının sesini bile işitmiştim. Anladım ki kaçamayacağım, el mecbur oflaya puflaya olduğum yerde ne yapsam diye düşündüm. Önceliğim Meyra oldu. "Kalk hadi," dedim kolundan tutup. "Git odana yat, burada belin tutulacak."

Benim yardımımla ayaklanırken gözleri yarı açık, yarı kapalıydı. Sonra biraz durdu ve gerinircesine hareket ederken, bir anda gülmeye başladı ve "Bu annem var ya, yemin ederim bizden daha sosyal!" dedi.

"Niye?"

Esneyip, yarı açık gözlerle konuşmaya devam etti. "Bugün pazar dönüşü parkta dinlendik. İki dakikada gördüğü kadınla kanka oluverdi. Kadınla sohbet etti, tanıştı, numarasını aldı. O da yetmedi, kadına psikologluk yapıp tanı koydu. Kadın çocuklarına hiç sözünü dinletemiyormuş da evde varlığı yokluğu birmiş de... Annem de diyor ki seni kocan ezdi mi, kayınvalidenle mi yaşıyordun sen? Ondan olmuştur böyle. İki dakikada tanı koydu kadına."

Gülümseyerek "Yürü hadi yürü, git yat," dedim. O da sözümü dinledi ve önce kapıya çarptı, sonra zar zor yolu bularak merdivenlere yöneldi. Annemden beklenilen hareketlerdi. Gerçi gördüğüm tüm anneler böyleydi sanırım. Anne olunca insanlarla direkt sosyalleşme özelliği otomatik mi açılıyordu acaba?

Meyra'nın üst kata çıkmasıyla önce mutfağa girdim. Amacım hızlıca yemekleri ısıtıp, bahçeye yerleştirip, sonra da direkt odama çıkmaktı. Böylelikle Demir ile hiç muhatap olmadan bugünü de kapatacaktım. O yüzden hiç beklemeden yemekleri ocağa yerleştirdim, altını açtım ve salata için malzeme çıkardım.

İnce ince doğradığım malzemelerle kaşık salata yaptığımda, abim duş almış bir şekilde aşağıya indi. Adamdaki rahatlık kimsede yoktu. Sanki nişanlanan o değil de bizdik. Her şeyin telaşı bize kalmıştı. Tabakları eline tutuşturup salatayı da ben elime aldığımda bahçeye çıktık.

O masaya tabakları dizerken ben de aheste aheste masanın ortasına salatayı bıraktım. Gözlerim ortancaya takıldı. Demir ekip gittikten sonra, ilk can suyunu da ben vermiştim. Ah Demir, bu kadar ince ince sevmek zorunda mıydın? Aksi olsa karşı koymak, içimden atmak çok daha kolay olabilecekken şimdi seni yaşamak isteyen yanımı bastıramıyordum.

"Sana diyorum," dedi abim ve ben daldığım yerden çıkıp mutfağa doğru ilerledim. O da peşime takıldı. "Aklın nerede senin?" diye sordu ve peşine ekledi. "Babam evde mi diyorum?"

Tencerelerden birini o aldı, diğerini ben. "Yok, daha gelmedi. Niye?"

Masaya elimizdekileri bıraktıktan sonra, tekrar birlikte mutfağa girdik. "Bir küçük açsak mı yemekten sonra dedim ya? Yakalanmayalım sonra."

Ekmek sepetini eline tutuşturup ben de bardakları tepsiye dizdim ve omuz silktim. "Arasana bir," dedi rica eder gibi. "Neredeymiş, ne zaman gelirmiş? Bir ağzını arasan?"

Derince bir soluk bıraktım ve tepsiyi masaya koyduktan sonra, arka cebimden telefonumu çıkardım. Tepemde benimle birlikte beklemeyi tercih etti. Gidip mutfaktan diğer tencereyi getirmek de bir seçenekti aslında ama Ahuşan durmuştu ya, o hiç eksik kalmasındı.

Bir iki kez çaldıktan sonra "Söyle kızım," dedi babam.

"Baba ne zaman geleceksin? Gelirken içecek bir şeyler alır mısın diyecektim."

"Kamil abinler yarın memlekete gideceklermiş. Oturuyoruz şimdi kahvede. İki saati bulur gelmem. Gelirken alırım."

Hiç uzatmadan "Tamamdır," diyerek telefonu kapattım ve tekrar arka cebime telefonu sokarak mutfağa doğru ilerledim. Köpek yavrusu gibi peşime takıldı. "İki saate gelirmiş," dediğimde "Yeter bana," dedi.

Son kalan pilav tenceresini ben aldım ve gözümle dolabı işaret edip "Dolapta kavun, karpuz var," dedim.

Bahçeye çıkıp onu da masanın üzerine bıraktığımda, çok şükür ki benim işim bitmişti. Bundan sonrasını kendi hallederdi ve ben artık odama çekilebilirdim. Onu çok özlemiştim ve tam olarak bahçe masası benim odamdan görüldüğü için, o gidene kadar bütün akşam perdenin arkasından onu izleyecektim. Bunun heyecanıyla dolup taşarken arkamı dönmüştüm ki "Oğlum ne gerek vardı bu kadar zahmete?" lafını işittim. Bahçe kapısı açıldı ve ben tam gitmek üzereyken yakalandım.

Kaçar gibi gitmemek adına mecburen arkamı döndüğümde, gönlüm gibi gözüm de direkt onu bulmuştu. Harun abinin hemen arkasından bahçeye giriş yaptığında gözleri üzerimdeydi ve muhtemelen bana ulaşamadığı her bir anın kırgınlığını ve kızgınlığını taşıyordu. Böyle kırgın bakması beklediğim bir şeydi ama yine de bunu hazmedemedim.

"Oğlum ne zahmeti, olanı koyduk zaten. Hadi geçin, geçin." Abimin canıgönülden ev sahipliğiyle hepsi masadaki yerini alırken Demir önümden geçti ama bana bakmadı. Öyle hissettim yani. Sanki tavır almış gibi geldi ve benim gönlüm, şu an bana böyle davranırken gitmeyi kabul görmedi.

"Ahu, gelsene sen de," dedi Yavuz abi. Abimin şüphelerinden sonra, Demir ile aynı masada ya da aynı ortamda bulunmamızı çok da hoşnut karşılamayacağını biliyordum ama sanırım şu an misafir diye pek ses etmedi. Yine de bence bu, gözüne sokmamız gerektiğini göstermiyordu. Fakat Demir tam aksi şekilde davrandı.

"Biraz oturayım," deyip masaya doğru attığım birkaç adımı fark edince, tavırlı olmasına karşı yine de yanındaki boş sandalyeyi geriye doğru çekip, buraya dercesine bir harekette bulundu. O an abimin gözleri, Demir'in üstüne doğruldu. Bir şey demedi ama kaşlarını çattı. Sessizlik de birçok şey anlatırdı ve şu an abimin sessizliği, bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Tedirginlik doluyken üstüne daha da gerildim. Yine de aksi bir şey yapmak ya da bunu belli etmek daha çok dikkat çeker düşüncesiyle sessiz ve sıradan durmaya çalışarak bana açtığı sandalyeye oturdum.

"Heyecan var mı?" diye sordu Harun abi, abime doğru. Abim ise sanki hislerini açsa kendinden çok şey götürecekmiş gibi "Yok ya," dedi burun kıvırarak. Eli yüzü bir değişti. Normal duracağım derken anormalleşti. Arkasına yaslandı falan böyle saçma sapan hâllere bürün-

dü. Hâlbuki şöyle bir zamanda heyecanlanmak kadar doğal bir durum yoktu. Ama sanki heyecanlandığını belli etmek, ondan bir şeyler götürecekmiş gibi saklamaya giriştiği hâlleriyle ne kadar komik olduğunu keşke bilseydi.

Yavuz abinin sofraya doğru bakışıyla olduğum yerde ayaklandım ve çorba tenceresinin kapağını açıp önce onun tabağını istedim. Yanında Harun abinin de tabağını doldurduğumda, Demir bana tabağını uzatırken tüm dikkati abimin üzerindeydi ve "Niye yalan söylüyorsun?" diyerek biraz çıkıştı. Kaşları çatıldı. "Oğlum, sen bizi bu akşam buraya vakit geçmiyor diye çağırmadın mı?"

Abim hemen "Yoo," diye inkâr ederken, doldurduğum çorba tabağını uzattım ve "Ulan bırak!" dedi ekmek sepetine uzanarak. "Bari yalan konuşma! Neyi yoo? Heyecandan yerinde duramıyorsun."

Abime de bir tabak koyup yerime oturduğumda, Demir hiç tadına bakmadan tuzu boşalttı çorbaya ve "Oğlum bunda gizlenecek, saklanacak bir şey yok ki," dedi düşüncelerimin dile gelmiş hâliyle. "Seviyorum demiyor musun sen bu kadını? Sevdiğin için evlenmiyor musun? Ulan her şeyi geçtim. Yeni bir başlangıç yapıyorsun. Nasıl böyle sıradan bir şeyden bahseder gibi bahsedebilirsin?"

"Haklı adam," dedi Harun abi, Demir'i göstererek. "Bari bize yapma yani."

Yavuz abi hızlıca içtiği çorbasına devam ederken "Ahuşan'ım elinize sağlık, çok güzel olmuş," dedi.

"Afiyet olsun abi," demiştim ki Demir de abimin, Harun abi ile olan konuşmasının rahatlığına güvenerek sanırım "O sahiplik ekini kaldıralım da!.." diye belli belirsiz bir uyarıda bulundu. Bunu yaparken de sıradan bir şeyi söyler gibi, yüzüne bakmadan, çorbasını içerek yaptı.

Yavuz abi ise bu duruma hiç bozulmamış, hatta gülerek "Sen aldıysan o eki, kaldırırız biz ya, sorun yok!" dedi. Karşılıklı oturduklarından ve abimle Harun abi hararetli bir sohbetin içinde oldukları için, belli belirsiz konuşmalarını bir kendileri, bir de dikkatimi verdiğim için ben işitiyordum.

Yavuz abinin bu lafına karşı Demir'in yüzünde belirgin, bayağı belirgin, çok güzel bir gülümseme hâkim oldu ve "Yavuz!" dedi uyarır gibi. "Uğraşma benimle."

Ben de buradaydım. Sohbet benim üstümden dönüyordu ama kendi aralarındaymış gibi davrandılar. Karşılıklı gülüp yemeğe devam ederlerken Demir'in gözü, sofrada bir şey arar gibi durunca ve gözü en son su şişesinde takılı kalınca ondan önce davrandım. Su şişesini alıp bardağına suyu boşalttıktan sonra "Sağ ol," dedi sadece.

O kadar tuhaf hissettim ki... Bana karşı soğuk dediğim anda, yanında bana yer açtı, aklım karıştı. Yüzüme bile bakmayınca soğuk dedim, Ahuşan benim dercesine Yavuz abiyle konuştu, aklım karıştı. Şimdi kelimelerinden akan o soğukluğu da iliklerime kadar hissederken içtiği suyun ardından arkasına doğru yaslandı ve elini benim sandalyemin arkasına attı, parmak uçları sırtıma dokununca, sırtımda belli belirsiz hareketler çizdi yine ve yine aklım darmadağın oldu. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemedim.

Tabaklarına yemekleri koyup, masada fazlalık yapan tencereleri götürmek için önce çorba tenceresini aldım ve hiçbir şey demeden mutfağa geçtim. Az kaldığı için küçük bir kaba boşaltıp dolaba koyduktan sonra geri döndüğümde, kapıdan çıkar çıkmaz, Demir'in içeri bakan gözleriyle karşılaştım. Dirseğini sandalyeye dayamış, eli sakallarında dolanırken geri dönüp dönmeyeceğimi bilmeden, yolumu mu gözlemişti yani? Hiç beklemediğim bir anda, öylesi tesadüf olunca, birkaç saniye olduğum yere saplandım kaldım. Demir ise yakalanmış olmanın telaşıyla önüne döndü. Bile bile koyduğu bu tavır ama hâlâ aklının da kalbinin de bende olması, delicesine bir gülümsemeye sebep oldu yüzümde. Masaya keyifle yürüdüğümde, otururken sandalyemi biraz daha ona yaklaştırdım ve "Eee?.." dedim Harun abiye dönerek. "Yarın nişana getiriyorsun değil mi Aslı'yı da abi?"

Oturduğumda eli, benim sandalyemin üstünde olduğundan, parmak uçları yine sırtımla temas etti. Aheste aheste elini dolandırınca tüylerim diken diken oldu, içim ürperdi. Kendimi Harun abiye zor odakladım.

Uzunca bir süredir birliktelerdi Harun abi ile ama ben hâlâ Aslı ile tanışamamıştım. Anlaşılan o ki tanışamayacaktım da. Harun abi dudaklarını birbirine bastırıp, isterdim dercesine bir gülümsemeyle bakınca çoktan cevabımı almıştım.

"Yaaa..." dedim sahici bir üzüntüyle. "Gelseydi keşke."

"Zehra anne de söyledi, hatta aradı bizzat çağırdı sağ olsun ama Aslı öyle pek izin alıp akşamları dışarı çıkamıyor," dedi. Ailevi durumlar olduğu için ısrar edemezdim. Aslı'yı sanırım en iyi ben anlardım. Harun abinin de sorumla birlikte yarın akşam, orada onunla olmak istediğini yüzündeki ifadeden anladım.

"Olsun," dedim toparlamak ister gibi. "Bir söz, nişan yapın da o zaman her yere gelir inşallah." Konuyu da böyle açınca "Vardır herhâlde yakın zamanda artık bir şeyler," diye devam ettirdim. Ama ondan da beklediğim tepkiyi alamadım.

"Bakalım, nasip," dedi üstü kapalı bir şekilde. "Abisi var. O, ben evlenmeden olmaz diyormuş."

Konunun epey canını sıktığı, verdiği cevapların tonlamasından bile belliydi. Beni kırmamak için cevaplıyor ama çok da konuşası yokmuş gibiydi. Yavuz abi de konunun uzamaması için "Eee?.." dedi ortaya doğru. "Balayına nereye gidiyorsunuz?"

Yemeklerin bitmesiyle Demir ayaklanırken "Dur be oğlum, ne balayısı?" diye sordu. Getirdikleri alkol dolu poşeti, masanın ortasına bırakırken "Nişan daha bu," dedi.

Abimin uzattığı bardaklara Demir doldururken hiç de zamanı değilmiş gibi davranmadı ve "Bakalım, düşünüyoruz bir yerler," dedi. "Hep beraber gittiğimiz Antalya'daki otel güzeldi. Oraya gideriz belki."

"Aaa! Orası on numara," diye karşılık veren Yavuz abiye karşı abim, Demir'e bir bakış attı ve "Gerçi Demir bilmez," dedi konu sanki oymuş gibi. "Kendisi o ara karşı oteldeki hatunlarla ilgilendiğinden..."

Demir'in elindeki şişe duraksadı ve yüzüne alaycı bir gülümseme hâkim olup birkaç saniye bekledi. Dudaklarının arasından çıkan soluk, yüzünde o imalı gülümsemeyle abime doğru bakarken ben şu masada, şu kadar insanın içinde, bir şeyler hissettiğim adama karşı böyle şeyler duymayı içimde yediremedim ve "Size afiyet olsun," deyip aniden ayaklandım.

"Ahuşan otursaydın," dedi Harun abi arkamdan. "Yok," dedim hiç beklemeden eve yürürken. "Çok bile oturdum. Siz keyfinize bakın."

Sözlerim oldukça sertken adımlarımda buna eş oldukça büyüktü. Odama doğru çıkarken adımlarımın sesi, kulak tırmalayacak gibiydi. Bir de ev sessiz, herkes uyuyor olunca iyice dikkat çekiyordu.

Cebimdeki telefon, saniyeler içinde titreyince elime aldım. Demir'den gelmişti. Birkaç günden beri olduğu gibi, bir sürü karşılıksız mesaj ve arama... Hepsi de ondan.

Demir: *Aferin Ahu'm!*

Demir: *Aferin Ahuşan'ım!*

Demir: *Abin yapmak istediğini yaptı ve sen de ekmeğine yağ sürdün. Aferin sana! Olmayan bir şeyi, sırf senin tepkini ölçmek için ortaya attı ve sen de oltaya geldin.*

Adımlarım anında duraksadı ve dudaklarımı ısırarak ekrana bakakaldım. Abim artık eminim ki anlamıştı. Demir tarafını bence zaten kesinleştirmişti de bu akşam benim tarafımı da muhtemelen sonuca vardırmıştı. Ekrana donup kalmış bakarken, odama girdiğimde düşen yeni bir bildirimle kendimi yatağa attım.

Mehtap: *Ne yapıyorsun?*

Ahuşan: *Deliriyorum. Artık gerçekten deliriyorum sanırım, Mehtap. O kadar bunaldım ki!..*

Mehtap: *Hayrolsun kız? Ne oldu gece gece?*

Ayaklandım önce ve perdeyi aralayıp onlara baktım. Masada güle oynaya bir şeyler konuşuyorlardı. Abimin tepkisine baktım. Her zamankinden farklı değildi.

Ahuşan: *Demir ile aramda olan bu şey, beni çok bunaltıyor Mehtap.*

Ahuşan: *Demir'e karşı bir şeyler hissediyorum. Bunu da kabul ediyorum ama kabul etmem bir şeyi değiştirmiyor.*

Ahuşan: *Annem o kadar katı ki bu konuda, onu aşamıyorum. Hakkımı helal etmem dedi, Mehtap! Ben nasıl onu ezip Demir'e gideyim?*

Ahuşan: *Gidemediğim için aramıza da bir sınır çizmek istiyorum ama onu da beceremiyorum. Beceremediğim gibi, içimde de tutamıyorum ve bence herkese her şeyi belli ediyorum.*

Ahuşan: *Ayrıca Demir bana soğuk davranınca içimi bir şeyler sıkıyor sanki. Gidecekmiş korkusuyla panik oluyorum. Ama gitme de diyemiyorum. Çok boktan bir durum. Çok hem de!*

Ahuşan: *Ay! Bu aşk mı Mehtap? Bu sevgi mi? Ne bu?*

Ahuşan: *Allah belasını versin, neyse bu!*

Ahuşan: *Bıktımmmm!*

Ahuşan: *Şiştim!*

Ahuşan: *Ay bir şey desene!*

Mehtap: *Kızım taramalı gibi yazıp duruyorsun, ne diyeyim?*

Tırnaklarımı kemirirken yatakta da duramadığımdan ayaklandım ve camın dibine gittim. Tekrar perdeyi çekip baktığımda anında göz göze geldik ve durmak bilmeyen kalp atışlarımla perdeyi anında çektim. Yakalandım ve bunu hiç istemezdim. Tekrar bakmamak için kendimi yatağa hapsederken örtüyü de başıma kadar çektim, telefonu elime aldım.

Mehtap: *Hayırlısı olsun hakkınızda, ne diyeyim.*

Ahuşan: *Püüü! Allah seni kahretmesin. O kadar şey yazayım, sen hayırlısı olsun de!*

Bozulmuş olmamın etkisiyle ekrana doğru da Mehtap'a tükürür gibi yalandan tükürdüm. Zaten duramıyordum durduğum yerde. Mehtap da sağ olsun, çok yardımcı oluyordu.

Mehtap: *Kuzum ne diyeyim, bilemedim ya. Ben de senden çok farklı değilim ki.*

Ahuşan: *Sana ne oldu?*

Mehtap: *Kız, Yavuz abi beni Instagram'dan eklemiş.*

Ahuşan: *Ee ne var ki bunda? Tanışıyorsunuz ya hani?*

Mehtap: *Öyle ama ne bileyim, bunca zaman hiç öyle bir şey yapmadı. Diğerleriyle de tanışıyorum ama onlar eklemedi. Eklemeyi geç, gecenin bir körü tüm fotoğrafları tek tek beğenmiş. Hepsini diyorum Ahuşan, dikkatini çekerim. Altı yüz küsur paylaşımım var benim. Bu çok normal geldi mi sana?*

Olduğum yerde hızlıca ayaklandım. Bağdaş kurdum ve yüzümde sıcacık bir gülümsemeyle mesajımı yazmaya devam ettim.

Ahuşan: *Oha, oha, oha! Yavuz abi ve sen mi?*

Mehtap: *Ay saçmalama, yok öyle bir şey!*

Ahuşan: *Kız, şimdi sen ima etmedin mi bunu? Niye saçmalayan ben oldum?*

Mehtap: *Ay ben öyle demedim ama olmuşuz gibi konuştun.*

Ahuşan: *Keşke öncesinde mesaj atsaydın, Mehtap ya! Demin alt kattaydım, ağzını arardım.*

Bütün gece, bizim Demir ve Yavuz'u konuşmamızla geçti. Saat kaça kadar konuştuk bilmiyorum. Sonrasında da kulağımda kulaklık, Mehtap'ın mesajlara geç cevap verip uyumasıyla son buldu. Mesajlara cevap vermeyince ben de telefonumu karnıma koymuş, tavana bakarak müzik dinlerken yarı uyur, yarı uyanık hâldeydim. Ta ki bir el, bana dokunana kadar.

O el bana dokunduğunda fark ettim, bir noktada uykuya dalıp yan döndüğümü. Telefon yatağın içinde kaybolurken kulaklığın biri de kulağımdan düşmüştü.

Bana dokunan elle birlikte irkilirken gözlerimi aralamamla onu gördüm. "Şişt..." dedi sessizce. "Çok vaktim yok."

Yatağımın dibine eğilmiş, kulağımda takılı olan diğer kulaklığı çekmişti usulca. Sonra elleri yüzüme gelen saçları iterken "Sana iyi geceler demeden gitmeye gönlüm razı olmadı," dedi.

Parmak uçları, saç diplerimde dolandı. "Abine inanıp bir anda sofradan kalkışın..." dedi biraz sitem eder gibi. Hafifçe kaşlarını çattı. "Çok kızgınım sana aslında ama görmeden de duramıyorum." Hâlâ parmakları alnımda dolanırken karşımda diz çökmüş oluşu, odamda oluşu rüya gibi geliyordu bana artık. O yüzden, rüya olmadığını kendime ispatlamak için, en azından elimi yüzüne doğru attım ve tebessümle elini, elimin üstüne kapattı. Sıcaklığını hissettim. Gerçekti ve buradaydı. Ona dokunduğum avuç içimi öperken "Hissettiklerimin karşılıksız olmadığını itiraf ettiğin o günden beri de ben aklımdan atamıyorum Ahuşan," dedi. Eli kalbimin üstüne doğru geldi beklemediğim bir hızla ve "Şu yüreğinde bizi büyüttüğünü söylediğin ve ben, sana ulaşamadığım o andan beri aklımı kaçıracak gibiyim," dedi çıkmazda gibi. "Bir sebep arıyorum. İstemiyorum demen başlı başına yeterli bir sebep, kabul." Başını eğdi hafifçe. "Ama istiyorum ve olmaz diyorsun, Ahuşan. Bunu anlamlandıramıyorum. Peşine düşmek istiyorum, sana ulaşamıyorum. Olmazın o sebebi ne? Bana bunu söylemek zorundasın, Ahuşan."

Bir köşeye sıkıştırmıştı beni. Kaçmam da pek mümkün değilken daha da üstüme geldi ve "Benim yerime koy kendini," dedi. Elinin tersi kalbimi sevdi, merhamet diledi belki de. Adını fısıldayan yüreğim dile gelsin diye bana değil, ona yaklaştı sanki. "Koy yerime kendini. Sen beni böyle delice severken gelgitli dursam... İstiyorum, istemiyorum

arasında seni sıkıştırsam... Ne hissettiğimi bile bilmesen... Ne gidebilsen ne gelebilsen... Hislerin bir oyunmuş, sen bir oyuncakmışsın gibi davransam... İstediğin zaman gel desem, istemediğinde git desem... Ben sana bunu yakıştıramıyorken Ahuşan, sen kendine böyle olmayı nasıl yakıştırabiliyorsun?"

"Böyle mi hissediyorsun?" diye sordum haklı olduğunu bile bile.

"Böyle hissediyorum," dedi hiç düşünmeden. "Böyle hissettiriyorsun, Ahuşan. Ben gelmeyecektim. O kadar kızgın ve kırgınım ki sana aslında... Attığım hiçbir mesaja dönmemen, aramalarımı cevaplamaman... Düşmanın mıyım ben senin, Ahuşan? Bu kadar zor mu karşıma geçip konuşmak? Bir şeyleri itiraf ettin ve kaçtın? Seni benden kaçıran şey ne Ahuşan?"

Karşımdaki çaresizliğini görmek, o kadar zordu ki benim için... İyice sıkışmışım hissini bastıramadım. Elim yüzünde dolanırken sakallarının tenime verdiği o hafif batma hissi bile yumuşacık hissettirdi. Göğsümdeki eli, belime doğru kaydığında, bana biraz daha sokuldu ve beklemediğim bu hareket karşısında nefessiz kaldım. Burnu önce boynumu saran saçı geriye doğru itti. Ardından boynumdaki lekenin oraya doğru boynuma sürttü. Buram buram aldığım alkol kokusu değildi onu bu yakınlaşmaya iten, benim karşılık verişimdi. Sanki sınırlarımı test ediyor ve ben dur demedikçe o da kendine yeni sınırlar belirliyordu. Şu an bu yakınlaşmasına gözlerim kapalı, göğsüne oluk oluk bıraktığım sıcak soluklar ve sakallarında dolanan tırnaklarımla karşılık verişimi bir izin saydı. Yeni sınırlarımız oluştu.

"Ahuşan..." dedi burnunu tenime sürterken. "Ben kırgındım sana ama kendi kırgınlıklarımı yüreğime senden diye bastım, yok saydım. Kendimden öte bir sen varmış ki senin kırgınlıklarını yok sayamadım. Yüreğime bastım ama yok sayamadım. Yok sayılmayınca da bastığım o yerde, öylece kalamadım. Sen abine kanıp da benden kaçınca, böyle kalmana dayanamadım. Ahuşan yapma bunu, ne olur!" dedi yalvarır gibi. Derince soludu. Boynumda oldukça boğuk çıkan sesine karşı sözleri netti. "Bize yapma bunu, ne olur!"

Sakallarındaki elim, ensesine doğru gittiğinde, yutkunma eylemi bile çok zordu benim için. Dudaklarımın altındaki teninin tadını bile hâlâ hissederken, ondan olanları yok sayamadım. Ona karşı yükselmek

isteyen bedenimin kıpırdadığı milimler, onun için bir hiçken benim için çok şeydi. "Söyle," diye fısıldadı. "Neden olmazı söyle bana."

"Demir," dedim ama Harun abinin de "Demir!" diye seslenmesiyle daldığım o büyülü dünyadan öylesine hızlı koptum ki anlatamam. Omuzlarından ittiğim gibi "Git," derken ayaklanmıştım bile.

O ise gitmek istemez gibi "Ahuşan," derken "Hayır, hayır," dedim başka ihtimal yok gibi. "Gitmen gerek."

Kolundan tuttuğum gibi içimdeki korkuyla dışarı doğru sürükledim onu. Hissettiklerimin pişmanlığı mı sardı bilmiyorum ama ne yapıyorum diye sorguladım kendimi. Ben burada Demir ile ne yapıyorum? Kapıdan dışarı çıktığında Harun abi de merdivenin son basamağını çıkmıştı ve göz göze gelmiştik. Eğer Harun abi değil de abim olsaydı yerinde, ölüm fermanım imzalanmıştı sanıyorum ki.

Harun abinin kısa bir an üstümde kalan bakışları, Demir'e döndüğünde "Midem kötü dedin çıktın da Kenan geliyordu!" dedi aksi bir sesle. "Yavuz bir şey göstereceğim bahanesiyle tuttu da ben çıktım."

O da kızıyordu Demir'e çünkü biliyordu ki şu an, şu durumda abimin bizi öyle görmesi toparlanacak bir durum değildi. Onlar da bir şeyler iyice çıkmaza girmesin istiyordu ama Demir, bunların hiçbirini umursamıyordu. Sebep de bendim bu durumda aslında. Sebep, o günden sonra onu muhatapsız bırakışımdı. Harun abinin, Demir'i odamdan çıkıyor olarak görüşü bile benim için hiç normal bir durum değilken daha fazla yüz yüze kalamadığımdan yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle dudaklarımı birbirine bastırıp kapıyı kapattım. Arkama yaslanıp da yere çökmeme sebep olan, kalbimin durmak bilmez haykırışlarıydı. Onun benden uzaklaşma seslerini işittim ama az önce hissettirdiklerinin yankıları, oradan oraya çarptı durdu içimde.

Evde yoğun bir koşuşturmaca hâkimken annem "Duygu..." diye seslendi. Yemek sofrasını yeni toplamış, hazırlanmaya başlamıştık. Gelip gidenler derken saat anca gidiş vaktine yaklaşacaktı. Bir yandan Meyra'nın makyajını yapmaya çalışan teyzem, diğer yandan anneme yetişmeye çalışıyordu.

"Efendim abla," dedi. Duygu teyzem, annemin tek kız kardeşiydi. Oturdukları mesafe bize biraz uzak olduğundan sürekli görüşmemiz mümkün olmuyordu ama ayda en az bir kez hem onlar gelirdi hem biz giderdik.

Annem üzerini çoktan giyinmiş, hazır ve nazır bir şekilde evin içinde koşuştururken "Sen koysana şu takıları çantana," diyerek takı kutusunu uzattı. Biz hepimiz yarım yamalak hazırdık ama annem maşallah hem evi çekip çevirmiş, hem kendi hazırlanmış hem de arkasından geçip giden babama da el atıyordu.

Teyzem takı kutusunu alıp çantasına atınca, annem babamın peşine takılıp "O kravat olmaz," diye söylendi ve yüz ifadesinden bile bunaldığı belli olan adamı, tekrar yatak odasına sokmuştu.

"Ahuşan, hadi sen de git giy üstünü de gel makyajını yapalım."

Teyzem kuaförlük okuyup, mesleğini yapmış zamanında. Uzunca bir süre de çalıştığından, eli yatkındı. Başımı sallayıp kendi odama geçtiğimde, alt kattan gelen koşuşturma sesleri akrabalarındı belli ki. "Anne!" diye bağırdı abim kapının önünden, ben üst kattan işittim. "Soğuk su var mı dolapta?"

O kadar tatlı bir telaş hâkimdi ki evin içinde, insan ister istemez kapılıp gidiyor, heyecana bürünüyordu. Dolaptan çıkardığım kırmızı, şarap rengi elbiseyi iç çamaşırlarımı çıkararak giydim fakat beklediğim gibi olmadı. Elbise resmen bir beden büyükmüş gibi üstümden salınınca dünyanın en kötü şeyi başıma gelmiş gibi hissettim. Nişana birkaç saat vardı ve benim elbisem hazır değildi. Ağladı ağlayacak bir hâle geldim. Başka bir seçenek için olmadığını bile bile dolabımı karıştırdım ama bir şey bulamadım.

Zaten öyle çok abiye giyen biri değildim. Bunu da son dakika almıştık ve ben o an, geç saatte denediğimden oldu sanmıştım. Mağaza kalabalık olduğundan, ya kadın o an bana yanlış elbiseyi vermişti ya da ben bu kadar kısa zamanda kilo vermiştim. Sebebinin de ne olduğunu hiç anlayamazken şu an çok büyük bir sıkıntı içindeydim.

Neredeyse ağlar bir tonda yan odaya geçtiğimde "Teyze, şuna bak gözünü seveyim!" dedim. "Kadın resmen yanlış elbise vermiş. İki beden büyük bu bana."

Teyzem ve Meyra ikisi birlikte bana döndüklerinde "Oha!" dedi Meyra, sanki ben görmüyormuşum gibi iyice yangını körükleyerek. "Resmen emanet gibi durmuş."

Teyzem de şaşırmış, elindekileri bırakıp "Kız, bu niye böyle?" diye yanıma gelirken kolumdan tutup beni ters çevirdi ve "Kaç giyiyordun sen?" diye sordu.

"36," dedim ve teyzem "Doğru vermiş kadın, Ahuşan," dedi beni kolumdan sarsıp bırakarak. "Sınav da sınav deyip çalışırken, hiçbir şey yemiyor, içmiyorsun ki! Zayıflamışsın, ondan olmuyor."

Sıkıntıyla yüzümü sıvazlayıp "Ne yapacağım şimdi?" diye sordum.

Meyra'dan sonra teyzem de destek mi, köstek mi olduğunu anlamadığım bir şekilde "Gidilmez öyle," dedi. Neyse ki peşine de bir fikir sundu. "Sen al onu, git terziye iki dakika. Göğüsten girdi mi iki dakikada halleder onu. Çok bir işi yok."

"Yetişir mi ki?" dedim panik ve heyecanla. En azından bir çözüm yolu bulmuştuk.

Teyzem de rahat bir ifadeyle "Yetişir, yetişir. Acele et ama," deyince odama nasıl fırladım, bilemedim.

Sonra tekrar "Ahuşan!" diye teyzemin seslenmesiyle geri döndüm. "Gel, iğneleyelim de direkt geçsin üstünden. Bir de ölçü vermekle vakit kaybetme."

Gayet mantıklı geldiğinden ben dümdüz durdum, teyzem iğneleri taktı ve tekrar odama gidip dikkatlice elbiseyi üzerimden çıkarttım. Eşofmanlarımla cüzdanımı kaptığım gibi merdivenlerden hızlıca inerken anneme çarpmamla birlikte, önce besmele çekti, ardından "Kız nereye?" diye sordu.

Arkama baka baka akraba kalabalığının içinden giderken "Elbisem bol geldi biraz, iki dakikaya daraltıp geliyorum," dedim.

Annemin ise yüzünden sıkıntılı, telaşlı hâlini okumuş, o hâlini de içime dert edinmiştim. Muhtemelen son dakikaya bıraktığım için kızıyor, yetişemeyeceğiz telaşıyla arkamdan söyleniyordu. Kapı önüne çıktığımda istemsizce ilk yaptığım, Demir'i aramak oldu. Abim sanki daha yeni masadan kalkmamış gibi, gelen misafirler için yaptırdığımız tavuklu pilavdan hâlâ zıkkımlanırken Harun abi ve Yavuz abiyi de yanında gördüm ama Demir yoktu. Bunu sorgulayacak, onu arayacak

vaktim de ne yazık ki yoktu. Nasıl olsa göreceğim düşüncesiyle ve elbisem bunca güzel kız arasında çok da hoş olmadığından, anında oradan uzaklaştım.

Koşar adım gittiğim yollar, beni Demirlerin bir iki ev ötesindeki terziye götürdü ama maalesef ki kapalıydı. Öyle olunca da daha çok telaşa büründüm. Bir ümit, boş cama falan tıkladım, içerisine bakındım ama resmen kapalıydı. Yere çöküp ağlamama ramak kala "Ahuşan!" diye duyduğum sesle arkamı döndüm ve onu gördüm.

Demir bana doğru adımlarken bu sefer ona hayranlıkla bakan ve ağzı beş karış açılan ben oldum. O kadar, o kadar iyi duruyordu ki... Bir erkeği kesinlikle beyaz gömlek çok başka bir boyuta sokuyordu ama özene bezene giydiği o takımın içinde de bambaşka oluyordu. Üzerindeki yeleği, saçlarının şekli hatta daha yeni tıraş olduğu belli olan sakalları bile ağzımdan salyalar akıtacak boyuta getirdiğinde "Sana diyorum," dedi önümde durarak.

"Efendim," dedim bir de aptal âşıklar gibi.

"Ne arıyorsun burada diyorum?"

İşte o an, her şey tekrar dank etti ve içinde bulunduğum durumun çaresizliğiyle "Ay Demir!" dedim etrafta dört dönüp, bir çare düşünürken. "Kilo vermişim ben. Elbisem olmuyor resmen ve bu akşam için giyecek daha uygun bir şeyim yok. Terziye geldim daralttırayım diye ama o da kapatmış." Bir çare bulsun diye yüzüne bakarken "Ben ne yapacağım şimdi?" diye sordum.

O ise hiç düşünmeden "Gel," dedi arabasını işaret ederek. "Vardır illa yakınlarda başka terzi."

Bu fikir o kadar içime sinmişti ki hiç düşünme gereği bile duymadan "Ay buluruz değil mi?" diyerek takıldım peşine.

Bu telaşlı hâlimi görünce yüzüne bir gülümseme oturdu ve "Buluruz buluruz. Geç hadi," dedi.

O kadar güzel güldü ki ben niye utandım, anlamadım. Usulca yanına kıvrılıp, arabaya oturunca hızlıca bir kalkış yaptık ve ben direkt ona doğru döndüm. Eğer konuşmazsam onu uzunca saatler izleyebilir ve kendimi saçma sapan hâllere sokabilirdim. O yüzden "Neden sen erkenden gelmedin ki?" diye sordum. "Hayır yani şeyden..." dedim

sonra da haddim değilmiş gibi hissederek. "Harun abi ve Yavuz abi erken gelmiş, ondan. Bir sorun yok değil mi?"

Başını belli belirsiz iki yana salladıktan sonra "Yengem fenalaştı sabah biraz, onu hastaneye götürdüm. Abim evde yoktu," dedi.

Nasıl yerimde doğruldum ve bedenimi ona çevirdim bilemedim. "Bir şey mi oldu? Hayrolsun!" dedim panikle. "Kötü bir şey yok, değil mi?"

Peş peşe olan sorularım onu gülümsetmiş "Yok," demişti bana bakıp, tekrar yola dönerek. "Hamile ya, zor geçiyormuş ilk günleri."

Aldığım bu haber karşısında büyük bir şokla "Ne!" dedim. "Suzan abla, hamile mi?"

Hâlbuki testi bile ben almıştım ama sonrasında olup bitenlerden akıl kalmamış, sormayı akıl edememiştim. Bunun için de kendime kızdım. "Ay, çok ayıp oldu ya!" dedim arkama yaslanıp, kendi kendime dertlenirken. "Hiç sormadım da kadına. İlgilenmedim. Bozulmuştur bana, değil mi?"

Gerçekten dertlendiğimi görünce "Yok be güzelim," dedi. Güzelim dedi ve ben orada kaldım sanki. O bir kere söyledi ama ben onu zihnimde birkaç kez duydum. Sürekli tekrarlandı. O ise sıradan bir cümlenin içinde geçirir gibi söyleyip konuşmasına devam etti. "Yengem takılmaz öyle şeylere, bilmiyor musun? Takma sen."

Suzan abladan bir kez daha özür dilerim ama ben yine onun konusunu geçiştirerek "Güzelim derken?" diye sordum.

Çizdiğimiz sınırlar içerisinde belki de bunu kabul görmedim olarak algılanmıştı onun tarafından ama ben şaşkınlığım sebebiyle böyle bir tepki vermiştim. Bana doğru baktı ve "Ahuşan," dedi canıgönülden, inandığı şeye beni de inandırmak ister gibi. "Sen güzelsin. Senin adın bile güzelliğinden gelen. Bu kelimeyi, senden daha iyi taşıyabilecek bir kadın daha ömrühayatımda tanımadım ben." Tekrar sıcacık gülümsedi. "Neden şaşırdın ki bu kadar?"

Dudak büküp "Bilmem," diye mırıldandım, önüme dönerek. "Kimse bana böyle şeyler söylemediği için, alışkın değilim. Senin yaptığın, söylediğin her şey benim hep ilklerim." Yüzüne bakmadan önüme döndüm, yanında kendimi iyi hissediyordum ve çenem açılıyordu sanki benim. "O gün bahçede..." dedim beklemediğim bir itirafı beklemediğim bir anda, neden olduğunu bile bilmeden dile getirdim. "O gün

bahçede yaşadığımız o an da benim ilkimdi. Ben böyle şeyleri herkesle yaşayabilecek biri değilim. Biliyorsun, evde sana verdiğim tepkilerden de anlamışsındır belki beni. Benim için böyle şeyler çok anlamlı. Basit deyip geçemiyorum. Çok özel birine saklamıştım o anı."

"İlkini mi çaldım senden?" diye sordu. Yol bitmişti aslında. Biz duraksamıştık ama konu bitmediği için, inmeye hazır hissetmemiştik kendimizi. Sorusunda gezinen imalarda, suçluluk duygusu hâkimdi ve ben "Hayır," diyerek onu o duygudan çıkartmak istedim. Parmaklarımla oynadım durdum. "Ben bundan rahatsızlık hissetmedim." Gözlerinin içine bakıp kendimden bile beklenmeyecek bir şekilde "Sanki doğru kişiymişsin gibi hissettim," dedim.

Gözlerinin içi heyecanla parıldadığında tek bir kelimenin, bana özel hissettiren bir anın etkisiyle ona böylesi dökülmem çok garipti. Ben Demir ile olan Ahuşan'ı tanımıyordum sanki. Kendime yabancı olan bu kadını onunla keşfetmek çok garip geliyordu bana.

"Ahu..." Adım dudaklarından dökülürken bile büyük bir sevdanm içinden kopup gelmiş gibi ürkek ve tedirgindi. Söyleyeceklerim bittiği için ve dahasına hazır hissetmediğimden "Gelmişiz," dedim yeni fark etmişim gibi. "İnelim de geç kalmayayım ben."

Onun tepkisini beklemeden kapıyı açıp indiğimde önümdeki üç dört basamak merdiveni hızla çıkıyordum ki arabanın kapısını sertçe kapattığını işittim ve "Kaç bakalım Ahuşan," dedi arkamdan. "Daha ne kadar kaçabileceksin!"

Kaçamayacağımı biliyordum. Artık bunca şeyi itiraf ettikten sonra, kaçılmayacağım da biliyordum. Sadece erteliyordum. Demir'in söylediklerini duymazdan gelip cam kapıyı bir kez çaldıktan sonra zaten yarı açık olan o kapıdan içeri girdim.

İçeride beni orta yaşlı, tatlı bir kadın gülerek karşıladı. "Merhaba," dedim tebessümle. Demir de arkamdan girip kapıyı kapattığında, ben kadına elbiseyi uzattım. "Abimin nişanı var da birkaç saat sonra... Benim de elbisem bana bol geldi. Rica etsem, daraltabilir misiniz?"

"Tabii tabii," dedi kadın elbiseye bakarken. "Ama iğneler var üstünde. Giyecek misiniz, yoksa ölçü aldınız mı?"

"Aldık," dedim telaştan söylemeyi unutarak. "Siz o iğnelere göre daraltırsanız çok sevinirim."

Kadın başını sallayıp içeri doğru geçtiğinde, olduğum yerde adımladım sadece. Küçük bir dükkândı. Bulunduğumuz kısımda kumaşlar vardı, ipler vardı ve köşede bir giyinme kabini vardı. Kadının girdiği o küçük odada ise bir masa, dikiş ve overlok makinesi bulunuyordu. Terzi, tam karşımda gözlüğünü takmış elbise ile ilgilenirken alanı daraltmamak için odaya girmedim ve olduğum yerde adımlamaya başladım.

Demir tam girişte duran sandalyelerinden birine oturmuş, işimizin bitmesini beklerken, arada geçen sessizlikten sebep, rahatsızlık duyarak "Seni de buraya kadar yordum," dedim. "Abimin yanında olmak isterdin böyle bir günde."

O ise hiç rahatsız değilmiş gibi gözlerimin içine bakarak gülümsedi, gözlerinin içi güldü. "Böyle bir günde de başka bir günde de olmak istediğim yer, tam olarak olduğun yer olurdu zaten Ahuşan." Her bir cümlesi, kalbime kastı varmışçasınaydı. Üstelik bunları da etkilemek için söylüyor gibi hissetmiyordum. Olanı dile getiriyor gibiydi hareketleri, bakışları, tavırları. "Takılma yani sen," dedi peşine de göz kırparak. "İşini halledelim de gerisi mühim değil."

Tam o sırada çalan telefonu ise aramıza giren şey oldu. Cebinden çıkardı ve ekrana baktıktan sonra kilit tuşuna basıp sessize aldı. "Kim?" diye sordum. "Abim mi?"

Başını salladı sadece. İyi insan lafının üstüne miydi, yoksa iti an çomağı hazırla mı denmeliydi bilmiyorum ama o ne derse desin, şu an olması gereken yer, en yakın arkadaşının yanıydı. O yüzden biraz geridim. Neyse ki kadın işini kısa sürede halledip, elbiseyi getirdiğinde alıp direkt gitme niyetindeydim ama "Dene istersen," dedi Demir. "Bir daha evde içine sinmezse geri dönecek vaktin olmayabilir."

"Kapatacağım zaten birazdan," dedi kadın ve benim ikilemde kalmama fırsat bile olmadı. Demir haklıydı, kadın ise kapatacağım deyince kesinleşmişti.

"Kabin orada," deyip bana yerini gösterince, elimdeki telefonu ve cüzdanı Demir'in yanındaki sandalyeye bırakarak kabine doğru ilerledim. Çok garip geliyordu şu an burada böyle soyunmak. Demir ile aramda sadece bir bez parçası vardı neredeyse. Üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi giydiğimde, üst kısmı geçerken biraz zorlansa da olmuştu sanı-

rım. Daraldığı her hâlinden belli olan elbiseyi görme şansım, bu kumaş kabinin içinde pek mümkün değildi ama olmuş gibi hissediyordum.

Fermuarımı çekip kabinden "Olmuş mu?" diye çıktığımda Demir'i arkasını dönük bir hâlde telefonla konuşurken buldum.

"Evet, dosyanızın durumunu dün Uyap'tan inceledim. Tahmin ettiğimiz gibi savcı, karara itiraz etmiş. Dosya şu an istinafta. Ben başvuruya cevap dilekçesini bu sabah itibarıyla sisteme ekledim. Artık istinafın kararını bekleyeceğiz."

İş ile ilgili olan konuşmasını bölmemek adına sessiz olsam da adım seslerim, seslenişim onu bölmüş, cümlesini bitirdikten sonra arkasını dönüp kalmıştı. Öyle bir kalmıştı ki, dilini yuttu sandım. Önce bir şaşkınca baktı, ardından kaşlarını çattı ve "Yuh!" dedi. Telefon kulağından düşmek üzereyken, bakışlarını boş duvara sabitleyerek "Size demedim," diye düzeltti telaşla. "Ben size dönüş yapacağım daha sonra, olur mu?"

O sırada içeriden çıkan kadın "Olmuş bak," dedi gülerek. "Güzel olmuş."

Demir'in bize doğru dönmesi ve sessiz kalmasıyla sanırım kadın kendini rahatsız hissetmiş, içeri doğru girmişti.

"Bunu böyle mi giyeceksin?" diye sordu teyit etmek ister gibi.

Üzerime baktım. Dizimin çok az, hatta hemen bitişiğinde diyebileceğim boyutlarda bitiyordu. Göğüs kısmı oturtmalı bir kalem elbiseydi. Bacağının hemen kenarında, kısa bir yırtmacı vardı sadece.

"Evet," dedim kendimden emin bir tavırla. "Giyeceklerim konusunda başkalarının fikirlerine ihtiyaç duymuyorum."

Aksi bir sesle konuşmam, yüksek çıkışımla birlikte yüzü değişti ama "Hemen yükselme," dedi o da aynı aksilikle. "Bana duvarlar örmek ya da kapılar kapatmak için sebepler arayıp durma. Demek istediğim o değildi. Demek istediğim şeyin farkında bile değilsin bence."

Anlamlandıramadım söylediklerini. Üzerimde donup kalan bakışlarıyla "Anlamadım," dedim.

Yüzümde tutmaya çalıştığı bakışları, sürekli olarak üzerime kayıyordu ve derince soluklanıp ensesini kaşıyordu. "Sen kendine bakmadın mı?"

Böyle söyleyince daha da meraklandım ve başımı iki yana salladığımda "Ayna yoktu orada," dedim.

Cümlelerini tam oturtamıyor gibi "Şimdi şöyle ki..." dedi üstüme doğru bakarak. Gözlerinin rengi bile değişti sanki. Olduğu yerde daraldı, terledi falan. En son baktı böyle olmayacak, hızlıca bana doğru adımladı ve iki kolumdan tutarak benimle kirişin hemen arkasında kalan kısma geçti. Bir boy aynası vardı ve biz onunla tam önünde durduk.

Demir benim arkamda, kolları üzerimde ve ben neredeyse ona yaslı bir hâldeyken yüzünden başka bir yere bakamıyordum ki! Henüz hazırlanmamış olmama rağmen, uyumumuz o kadar hoşuma gitti ki...

"Ahuşan..." dedi aynadan aksime bakarken. Gözleri üzerime doğru kaydığında yutkundu ve kollarımı tutan elleri, biraz aşağıya doğru kaydı. Tam göğüs kısmımda durduğunda parmak uçları hareketlenmemek için fazlaca direniyor gibiydi. Kollarıma dolanan ve baskı uygulayan parmak uçlarının istediği bu değilmiş gibiydi. "Bunların sende duruşu, insanda akıl bırakmaz da... Bunları böyle açıkça sergilemen de bu gece bana kimsede göz bıraktırmaz!"

O an yüzündeki ani değişimleri izleyen bakışlarım elbiseme doğru kaydı ve dediği gibi gördüklerim, bende de akıl bırakmadı. Göğsümden zaten zar zor geçen o elbise, iyice oturmuştu üstüme ve göğüs ucum resmen tüm detaylarıyla belirgin bir şekilde ortadaydı. Aklımı yitiriyorum sandım o an. Demir'in zar zor yutkunuşu, benim nefesimi kesmişti resmen. Tüm manzara, kapatma çabasına bile giremeyeceğim kadar ortalıktayken aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Tahmin etmeme de gerek kalmadan az önce kendisi akıl bırakmadığını itiraf etmişti zaten. Evden o kadar hızlı çıkmıştım ki iç çamaşırımı giymeyi akıl edememiştim. Göğüs ucumu kapatacaktım zaten ama bütünüyle hazırlanmaya fırsatım olmamıştı ki. Zaten bunu da prova niyetli giymiştim ama bu kadarını asla düşünmemiştim. Giyinirken elbisenin göğsümü zorlamasıyla her şey resmen daha da belirginleşmişti.

"Ben..." dedim hızlıca kolları arasından çıkıp uzaklaşırken. "İç çamaşırı giymediğim için öyle olmuş. Ben..." dedim tekrar utanç içinde kaçmak isterken. "Üstümü değişeyim de gidelim hemen. Evdekiler bekler."

Neyin açıklamasını nasıl yapacağımı bile bilemediğimden, hızlıca tekrar kabine girdiğimde yüzüne bakamadım. Yüzüne bakınca göreceklerimden çekindim. Hatta buradan çıkınca bile nasıl bakacağım hakkın-

da bir fikrim yoktu. Zar zor elbiseyi çıkarırken içimden kendi aptallığıma söylendim durdum. Üzerimi giydiğimde tişörtüm her ne kadar bol olsa da az önce o kadar utandım ki, elimdeki abiye elbiseyi kolumun üzerine koyup kolumu da göğsüme doğru kaldırdım.

Kabinden çıktığımda Demir, dikiş diken ablanın yanından çıkmıştı. Yüzüne hâlâ bakamazken "Hazırsan gidelim," dedi.

"Ödeme yapayım."

"Hallettim ben," demesiyle yüzüne baktığımda, gözünün kolumda olduğunu ve güldüğünü görebiliyordum. Saklama çabam dikkat çekmiş ve komik gözükmüştü sanırım. Dümdüz bir ifadeyle tekrar hızlıca önüme dönüp önden önden giderken, yer yarılmış ve içindeymişim de o dipte bile hâlâ benimleymiş gibi hissediyordum. Açık olan araba kapısına ilerleyip, onu beklemeden bindim.

Yol başlangıçta sessiz geçti. "Ahuşan," dedi içi içine sığmıyormuş gibi. "Bana ne kadar işlediğini bir bilsen, bir görsen bana ne olduğunu... Şu an sana öyle çok anlatmak, göstermek, hissettirmek isterdim ki..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arabanın içinde aşağıya doğru kaydım. İma ettiği şey, anladıklarımsa benim buna cevap verecek kelimelerim yoktu. Başımı cama doğru çevirdiğimde, alnımı kaşımaya başladım. Böyle miydi bu işler? Yani normal miydi böyle konuşmak, böyle davranmak, böyle hissetmek?

Konuştukları için onu suçlasam hissettiklerim için kimi suçlayacaktım? O konuşuyorsa ben de kıvranıyor ve sanıyorum ki bazı noktalarda haz duyuyordum. Mesela bana bakışlarından, mesela onu etkilememi açık açık söylemesinden, mesela parmaklarının dokunmak istediği yerler bambaşkayken kendini zapt etmeye çalışmasından.

"Bakayım," dedi ben sessiz kalınca. Ondan tarafa bile bakmazken eli çenemi buldu ve kendine doğru çevirince yine o imalı, bence biraz şerefsiz diyebileceğim bir gülümsemeyle bakınca tekrar kafamı çevirmek istedim. Kahkaha attı ve "Şu yanağa sürülen kırmızı şeye ihtiyacın kalmamış!" dedi.

"Demir!" deyip, son sesli uyarımı yaparak olduğum yerde dikleşince sustu. Gerçi hâlâ kıkırdamalarını duyuyordum. Demir, bana yeni yeni şeyler hissettiriyordu. Sessiz ama etkileyici bir yolculukla sonlandırdık yolu.

Salona vardığımızda bir anda gelen misafirlerin yoğunluğuyla annemler baş başa kalırken ben de gelenleri selamlıyor, ev sahibi olarak masaları elimden geldiğince tek tek dolaşmaya çalışıyordum. Abim ve Müjgan gelin odasında; Harun abiler, Demir falan en son gördüğümde kapının önündeydi.

"Ahu kızım," diye işittiğim sesle birlikte arkamı döndüğümde Gülay teyze ile karşılaştım. Aslında annemden sebep gelmez diye düşünürken Gülay teyze büyüklük etmiş, gelmişti. Bir yanım geldiğine çok sevinse de diğer yanım annemin vereceği tepkiden biraz çekiniyordu.

"Aa! Gülay teyze," diyerek elini öpüp sarıldığımda "Ne iyi etmişsin gelip! Hoş geldin," dedim canıgönülden. Annemin senelerdir getirdiği bu kin olmasa kimsenin kimseyle problemi yoktu. Annem nasıl ki Demir'i, Yaman abiyi severse Gülay teyze de bizi aynı öyle severdi.

"Maşallah, ne güzel olmuşsun," dediğinde arkasında kalan Suzan abla ve Yaman abi de gülümsedi. "Hiç beni övme zaten anne!" dedi Suzan abla, yalandan bir sitemle.

"Yiğit?" diye sordum gülümseyerek. "Getirmediniz mi onu?"

Suzan abla, aman aman der gibi göz devirdiğinde "Kız, ben onu buralarda ne yapacağım? Durmaz ki!" dedi. "Zaten biz de çok kalmayacağız."

Yaman abiye de bakıp selam verdiğimde, aramızdakileri bilen sayılı insandan biri olduğu için çekinerek bakıyordum biraz da. Ben alışkın değildim böyle şeylere. Alışkın değilken aile büyükleri de dâhil olunca geriliyordum.

"Geçin siz şöyle," diyerek masalardan birini gösterdiğimde Suzan abla, bana doğru yanaştı ve kolumu tutup, kendine doğru çekerek "Hamileyim," dedi müjdeyi vererek.

Yüzünden düşmeyen gülümsemesi, göz bebeklerinin bile parıldaması öylesine belirgindi ki... Fakat ben pot kırmış, bildiğimi belli edercesine hızlı tepki veremediğimden "Aşk olsun!" dedi kaşlarını çatıp, geri çekilerek. "Demir mi söyledi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp mahcubiyetle "Abla aslında..." falan dedim ama Suzan abla yemedi tabii ki. "Neyse, ben senin ifadeni son-

ra alacağım," dedi kısık gözlerle başını sallayarak. "Öğrendim ben de birkaç bir şeyler."

Sanıyorum ki kesin olarak bilenler arasına Suzan abla da katılmıştı. Artık her şey kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordum. Bir yere sürükleniyorduk ve ben artık buna müdahale edemiyor, daha doğrusu etmiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp "Konuşuruz sonra," dedim sadece ve onları masalarına doğru yolculadım.

Birkaç adım attıklarında Sevda'nın gelin odasından koşa koşa gelişiyle arkamı dönüp gidememiş, onlara birkaç adım ötede kalmıştım.

"Gülay anne," dedi hızlıca gelip elini öperek. "Hoş geldiniz. Buyurun, şöyle geçelim."

Anne mi? Gülay anne mi? Kızın yürümeyip uçuşuna ağzım açık bir şekilde tepki verdim. Gülay teyze de hiç reddetmemiş, Sevda onun koluna girmiş yürürlerken aralarında geçen kısa sohbette Sevda abartılı kahkahalar atıyordu ve her kahkahası, içimdeki kıskançlık duygularını harlıyordu.

Gözüm, Demir'i aradı taradı ama bulamadı. Burada olsa müdahale ederdi diye düşündüm. Salonun içinde sürekli gözlerim Sevda'ya kayarak yürürken, annem kolumdan tutup "Hadi, geç otur," dedi hızlıca beni sürükleyerek. "Çıkacakmış şimdi abinler."

Yürüdüğüm yönün tam aksine, gelin damat masasının hemen önünde bize ayrılan masaya doğru ilerlerken Demirler de tam karşı kapıdan içeri girdiler. Yüzündeki gülümseme benim çatık kaşlarımı görünce düz bir hâl alırken, başını iki yana sallayıp, ne oldu dercesine baktı ama tepkimi başka yöne bakarak gösterdim. Masaya oturup pistte koşuşturan çocukları izlediğim sırada, aslında bambaşka bir masa onlar için ayrılmışken Demir yönünü değiştirdi.

Baktım ki bizim masaya geliyor, ben panikledim; Harun abiler de peşine takılıp, en azından çıkacak bir dedikodunun önünü kesmek istediler birlikte hareket ederek. O ise bunların hiçbirini düşünmeden, yanımdaki sandalyeyi hızlıca çekerek "Hayırdır?" diye sordu, bedenini benden tarafa çevirip otururak. "Yine ne oldu?"

Onca insanın içinde, o kadar aldırış etmeden hareket ediyordu ki... Yüzüme sanki bundan başka bir şey önemli değilmiş gibi, sorusunun cevabını almak ister gibi dikkatle bakıyordu. Ben ise etrafı inceleyip,

dikkat çekip çekmediğimizi kontrol etmekle meşguldüm. Beni içinde bıraktığı bu sıkıntılı durum yetmezmiş gibi, sırtından tuttuğu sandalyemi tek bir hareketiyle kendine doğru çevirdi ve "Sana diyorum!" dedi aksi bir sesle. "Neyin tavrını yapıyorsun?"

Yüzümde sahte bir tebessümle onu öldürecek gibi bakarken, aslında insanlara vermek istediğim görüntü çok farklıydı. Belli etmemeye çalışarak "Sus!" dedim sadece.

"Sen ver cevabımı da..." dedi geri adımlamayarak. "Ona göre susulacaksa susarız." Birkaç saniye durdu ve tahammül sınırları dolmuş gibi "Hayır ben anlamıyorum, gelirken hiçbir şey yoktu. Buraya girerken de yoktu. Ne olmuş olabilir yani iki dakikada, ben dışarıdayken?" dedi.

Tam ağzımı açacak gibi olduğumda Sevda arkadan geldi ve açıkça söylememe gerek kalmadan "Sence ne olmuş olabilir?" dedim.

Sevda ellerini, Demir'in omzuna doğru koydu ve "Canım," dedi, canını çıkartmak istedim. "Göremedim seni geldiğimden beri."

Demir, omzundaki eli silkeler gibi üzerinden atarken "Sevda!" dedi baskılı bir sesle. Aralarına mesafeli olduğunu düşündüğü bir soğukluk soktu ama Sevda'nın umurunda bile olmadı. "Daha ne kadar zorlayacaksın?"

Dinlememek için önüme döndüm ama sinirden başıma ağrılar saplandı. Aramızda açıkça herkese duyurulmuş şeyler olmadığından, ne hesap sorabiliyordum ne de açıkça tavır koyabiliyordum ortaya. Sırtımı onlara çevirip, bacak bacak üstüne atarak kendimi sakinleştirmeye çalışsam da nafileydi.

Abimlerin alkışlar eşliğinde çıkmasıyla sandalyemi öne doğru çektim, Demir tarafından tekrar kendine doğru çekildi. Tekrar çekmek istedim "Ahuşan!" dedi avuç arasına sabitlediği o demiri bırakmayacağını belirtir bir şekilde tutarak. Cevap vermedim.

Loş ışıklar altında yüksek sesli müzikle pistte dans eden çiftlere bakıyor, imreniyor ve Demir ile orada olmak için can atıyordum. Ama böyle bir şeyin mümkün olmamasının yanı sıra, Sevda'nın "Dans edelim mi?" demesiyle iyice taştı sinirlerim.

Saçlarım savrulurcasına başımı çevirdiğimde, birkaç tutamı Demir'in sakallarına tutunmuş, dudaklarına doğru kaymıştı. Es geçmedi. Fark ettiği bu detayla birlikte o birkaç tutamı dudaklarına sürterek

kendinden uzaklaştırırken, parmak uçlarına dolayıp tadını çıkarmayı da ihmal etmedi.

Demir'in cevap vermesine müsaade etmeyip "Sen neden buradasın?" diye sordum Sevda'ya karşı çekinmeden oldukça sert bir tonlamayla. "Kız tarafının masasında olman gerekmiyor muydu senin?"

Yüzünde sinir bozucu, beni daha da delirtecek bir gülümseme ve kendinden eminlikle "Erkek tarafında olmak istediğim için buradayım ya Ahuşan," dedi derin bir nefesi, Demir'in üstüne doğru bırakarak.

Bile bile yanaşması, soluklarını üzerine bırakması, böyle açıkça konuşması ve Demir'in buna dur dememesi hem kırıcı hem güven sarsıcı bir durumdu bana göre. Bir insan başkasını sevdiğini iddia ediyorsa diğerlerine kapıyı kapatmalı, aralık bırakmamalıydı. Ama Demir'de bunu göremiyordum.

"Görüyorum ki erkek tarafının da gönlü var, çok zorlanmazsın." Demir'in yüzüne bakarak söylediğim sözlerin peşine kaşları çatılsa da "Ne diyeyim... Allah mutlu mesut etsin," diyerek ayaklandım.

Benim böyle ikilemlerde kalacak yapım yoktu. Bunca zamandır Sevda'ya çekmediği o sınırı, anlayamıyordum. Anlayamadığım şeyi de kabul edip, ikimizin arasında gidip gelmesine müsaade etmezdim. Sevgi, aşk bu demek değildi benim için. Arkama bile bakmadan tüm sinirimle Mehtapların masasına doğru ilerlerken, kolumdan tutulup çekilmemle kalakaldım.

Demir arkamdan gelmiş, hiçbir şey demeden beni peşinden çekiştirmeye başlamıştı. "Ne yapıyorsun sen?" diyerek tepkimi koymaya çalışsam da yüksek sesli müzikten duyurmak pek mümkün değildi. Abartılı bir tepki verirsem de tüm gözleri üstümüze çekeriz diye korktum. Gerçi böyle de çekiyorduk muhtemelen ama karanlığın etkisiyle daha azdır diye umut etmekten öte gidemiyordum.

Salondan çıkıp boş koridora geçtiğimizde, müzik sesleri biraz daha azalmıştı. Kimse yoktu ve ben bu sefer "Sen ne sanıyorsun kendini?" diye yükselmekten alıkoyamamıştım kendimi.

O ise benimle koridorun ucundaki odaya yürürken "Konuşacağız ve bugün bitecek bu aramızdaki şey," dedi.

O yükselmeyle neresi olduğuna dikkat etmediğimiz bir odaya girdik; Demir, arkamızdan kapıyı kapattı ve biz seslerden uzaklaşıp baş

başa kaldık. Odaya girdiğimiz gibi kolumu sertçe çekince o da hiç düşünmeden bıraktı ve "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

Öfkesini zapt edemeyen tek ben değildim. Son sözlerim, onu da çıldırtmış ki bence bu kadar çalkantıya iyi bile dayanmıştı.

"Ne demişim?" dedim kaşlarımı çatıp, geri durmayarak. "Olanı söyledim. Yalan mı? Gönlün olmasa Sevda sana bu kadar yaklaşabilir mi? Sen sınırını koyup, restini çekebilseydin ona karşı, o bu yüzü bulabilir miydi?"

Söylediklerimi inanamıyormuş gibi dinliyordu ama gayet de söylediğim gibiydi.

"Ben yaptım yani?" diye kendini gösterdiğinde "Evet," dedim hiç aksini iddia etmeden. "Sen yaptın. Ona açık kapı bıraktın. Sen ona o açık kapıyı bırakmasan, sürekli senin yanına böyle yaklaşamazdı. Annenin karşısına geçip de anne diyemezdi." Bunları dillendirdikçe daha da hırslandım. "Ne düşündün sen ya? Ahu olmazsa Sevda kenarda dursun diye mi..."

Hızlıca bana doğru yaklaşıp avuç içini ağzıma kapattığında, gözleri delicesine büyümüş "Sakın!" demişti tok bir sesle. "O cümleyi sakın tamamlama, Ahuşan."

Düşmemem için belimi tutan elini tuttum önce. Ardından ağzıma kapatılan o eli ittim ve bizim aramıza yine birkaç adımlık mesafe girdi.

"Sen bana laf söyleyene kadar, kendine baktın mı Ahuşan?" diye sordu o da yükseldiğimiz o yerde içindekileri kusarak. "Gel Demir, git Demir! Sev Demir, sevme Demir! Oyuncağın mıyım kızım ben senin? Geri durayım diyorum hislerimi sorguluyorsun, yaklaşayım diyorum istemiyorum deyip itiyorsun. Ben ne yapayım sana, Ahuşan?" dedi ellerini iki yana açarak. "Sana içimi açtığımdan beri, beni bir yere koyamıyorsun. Koyamadığın o yerler için de beni suçluyorsun. Sana hislerimi saklayayım diye ben mi dedim? Bırak herkese söyleyeyim dedim! O zaman Sevda'nın da çenesi kapanırdı. Reddediyorum, sen de bunu gayet görüyorsun Ahuşan. Görüyorsun ama bana yüklenmek kolayına geliyor. Sevda bile farkında aramızdaki şeyin. Israrı da bu yüzden. Senin kaçtığını ama kaçamadığını görüyor. Bir şeyler netleşmeden tüm baskısını daha fazla sürdürüyor, bir şansı olsun diye. Sen ne istediğini bile bilmiyorsun ki! Sen bilmiyorsun ama beni suçluyorsun Ahuşan,"

dedi bir bir yüzüme çarparak. "İstiyorum, içimde bizi büyütüyorum diyorsun ama olmaz diyorsun. Neden olmaz dediğini bence sen kendin bile bilmiyorsun."

Saçma sapan, bir yere dayanmayan sebeplerim olduğunu mu düşünüyordu yani? Oyun oynadığımı mı ima ediyordu?

"Ben istiyorum," diye bağırdım, ona doğru bir iki adım atıp yüksek bir sesle. "Ben ne istediğimi biliyorum. Ben seni istediğimi biliyorum. Anneme söyleyecek, ilk onunla paylaşacak kadar biliyorum. Oyun oynamıyorum. Seni oyuncağım olarak görmüyorum. Olmaz çünkü annemin geçmişte babam ve annen arasında geçen o saçma olaydan sebep, bizim seninle aramızda geçen hiçbir şeye rızası yok."

Anlık bir yükselmenin sonucunda döktüğüm itiraflar, beni nefes nefese bırakırken onu nefessiz bırakmıştı.

Yükseldiği yerden duraksadı ve yavaşça inerken kaşlarını çatarak "Bana neden söylemedin?" diye sordu.

Nefes nefeseydim ama onun durulmasıyla "Söyleyemedim," dedim daha düz bir tonda. "Annemin seninle bir sorunu yok çünkü. Karşı karşıya gelin istemedim. Biliyordum ki annemi ikna etmek isteyecektin, belki de tavır alacaktın. Ya da annem, bu ısrarın sonucunda senin bize gelip gitmene ya da benim size gelip gitmeme bile engeller koyacaktı. Böyle kalırsa zamanla belki oturur diye düşündüm. Seni görmemeyi, az görmeyi göze alamadım. İki aile arasında kurulan bağların zedelenmesini istemedim. Seni istemiyorum diyerek reddettim. Ama seni görmeden de yapamadım. Öyle istemiyorum deyince olmuyormuş, sonradan anladım. Evet seni bir yere koyamadım çünkü koymak istediğim yer, çok başka bir yerdi. Diğer yerlere oturtamadım."

Başını iki yana sallayarak bunu kabul görmezmiş gibi "Sen ailelerimizin geçmişini, bugünümüze taşıyacak mısın Ahuşan?" diye sordu. Onun için konu, sadece bizdik. İtirafını aldı, istediğimi öğrendi ve buna göre şekillendirmek istedi.

Bana doğru bir iki adım daha attığında biz, birkaç nefeslik uzaklıktaydık. Taşıma der gibi baksa da artık bir netlik istediği de gözlerinden okunuyordu. "Ben net bir adamım Ahuşan," dedi bunu doğrulamak ister gibi. "Hayatımda ya varsındır ya yoksundur. Ben senden bir ce-

vap istiyorum. Kesin bir cevap. Bir kere soracağım. Yanımda mısın sen Ahuşan?"

Gerçekten bir sondaymışız gibi hissediyordum. Hep ertelediğim o noktadaydım artık ve bir karar vermek zorundaydım. Aldığı itiraf ona yetmemiş, dahasını istemişti. Dudaklarım titredi. Aralandı. Niyetim reddetmekti ama gözümün içine, göz bebekleri bile titreyerek bakıyordu; ben de ona çekilirken bu mümkün olmadı. "Ben..." dedim titrek bir sesle.

O an korktuğunu hissettim. Aksi bir şeyi duymaktan korktuğunu. Buna müsaade etmeden, bana doğru hızlıca hareketlenip, eli saçlarıma çıktığında "Benimlesin Ahuşan!" dedi başka bir cevabı kabul görmez gibi, beni dudaklarına bastırarak. O an, büyük bir yangın sardı etrafı. Belimi tutan eli, beni kendine çekerken bastıramadığım o duyguların esiri oldum ve gözlerimi kapatarak ona eşlik ettim.

Beni tutan koluna sarıldı bir elim, diğeri boynuna çıktı. Tüm nefeslerimi ondan alırcasına, büyük bir acemilik ama ona karşı duyduğum büyük bir açlıkla kollarının arasında kıvranarak, parmaklarımın ucuna yükseldim. Onunla öpüşüyordum. Onunla öpüşürken titriyordum. Demir'in dudakları, dudaklarımın her bir karışını milim milim keşfediyor ve dili dilime dolanarak tadını bana katıyordu. İlk kez yaşadığım bu duygu karşısında titremeye başladım. O kadar zor duruyordum ki ondan destek almak adına, omzundaki elim de boynuna çıktı ve ben tam ensesinde kollarımı birbirine kavuşturarak onu kendime hapsettim.

Ben onu hapsederken o da beni kollarının arasında tutsak etmişti. Delicesine bir öpüşmenin ortasında, bilmediğim bir şeyi deneyimlerken sakallarının tenime bıraktığı o sert dokunuşların bile dahasını istercesine yüzümü ona bastırdım. Burunlarımız birbirine sürtünerek başımız bir sağa, bir sola çevriliyor; her bir karışımız, birbirini tanımaya can atıyordu. "Benimlesin Ahuşan," dedi aksini ikimize de ispat etmek ister gibi kısa nefes aralıklarıyla. "Yanımdasın. Benimsin."

Aksinin mümkün olmadığı anlardaydık. Kollarının arasında beni geriye doğru iterken duvara çarpmamla birlikte durduk. Daha da yükselmek adına, tabanlarımı topuklu ayakkabılarımın içinden çıkardım ve daha da yükselttim kendimi. "Öyleyim," dedim bir cevap verme ihtiyacı hissederek. Artık bir kaçış yoktu ve biz bunu kabullendik. Tek

bir kelime, onu daha da yükseltmişti. Bu dudaklarına, dokunuşlarına yansımıştı. Titreyen dizlerim, ona çarpıyordu. Hissetmişti. Hissetmiş ve bacaklarımı iki bacağının arasına sıkıştırmıştı. Belimdeki eli yukarılara doğru çıkarken, bunu avuç içinin varlığını bana hissettirerek yapıyordu. Bir ateş topu vardı avuçlarında sanki ve elbisemi yakarak tenimde bir yolculuğa çıkmıştı. Uğradığı ilk yer de göğüslerim oldu. Bugünden sonra. O dükkânda, gözleri üzerimde kalmışken ve kendini tutmak zorundayken şimdi izin saymış gibi gezindi parmakları.

Ona kavuştuğum, onunla soluklandığım anlarda içim akıyormuş gibi hissediyordum. Terden sırılsıklam olan ellerim sırtına salındı ve gömleğini avuçladım. Parmaklarımın arasında iyice sıkarken "Ahu..." demişti ki kapı sesiyle bölündük.

Nefes nefese çekilip kapıya baktığımızda, her şey için çok geçti. Kıyametin ilk habercisi olan o sarsıntılar sardı her bir yanı. Bir duvarın tam önünde, birbirimize sarmaş dolaşken abim ve Müjgan bize doğru bakıyordu ve bizi görenler sadece ikisinden ibaret değildi. Arkasındaki kamera da onların peşindeydi ve şu an bizi çekiyordu; bu hâlimiz, o kamera ile tüm salona anlık olarak ekrana yansıtılıyordu.

10. BÖLÜM

Kıyamet ve Sonrası

Birden çok boyutta, birden çok hayat yaşadığımızı söyleyen bilimsel açıklamalar var. Seçtiğimiz yollar, verdiğimiz kararlar bizi bir noktaya götürür ama başka olasılıklar da açarmış. Yaşadığım bu evrende ve geçirdiğim son günlerde, hayat benim için oldukça acımasızdı. Ne seçebileceğim iyi bir yönüm vardı ne de geçmişe dönebilme şansım. En kötüsü de ne yönümü kendim belirleyebilecek bir noktadaydım ne de bu düzende kalabilecek durumdaydım. Daha da kötü kısmı ise kimsenin de bir yol, bir yön seçememesiydi. Ortada kalmışlık ve büyük bir çıkmazdı, benim içinde bulunduğum durum.

Hapsolduğum kafes bile beni misafir etmekten rahatsızmış gibi hissettiğimden, çırpınamıyordum bile. O da beni içinde tutmak için pek istekli değildi ama bırakmak da kesinlikle seçenekleri arasında yoktu. İnsan böyle anlarda fazlalıkmış gibi hissediyormuş, onu anladım.

O gün, abimin bizi orada öyle görmesinin sonucuydu içinde bulunduğumuz durum. Tüm mahallenin ve davetlilerin görmüş olması ise bir çözüm bulunamayan kısmıydı. Sadece abim görmüş olsaydı, bu olay, bugün burada böyle hapis hayatı yaşamamla bir süre sonra kapanıp bitecekken, şu an el âlemin nasıl ağzını kapatacağız düşüncesi yüzünden sürünüyordum. O gün salon fazla büyük olduğu ve davetli sayısı da çok olduğu için, salonda bulunanlar nişanlı çifti daha rahat görebilsin diye, çocukluk fotoğraflarının gösterildiği o ekrana kameraman ara sıra bağlanıyor ve dans eden çifti gösteriyordu. Ama o gün abimler oraya peşimizden neden geldi, kamera neden onların arkasındaydı, bunun bir cevabı yoktu bende. Sormaya da fırsat bulamamıştım zaten. İçinde bulunduğumuz şu durumda, sorulabilecek en boş soruydu sanırım. Çok daha önemli bir konu vardı, aile büyüklerinin gündeminde: Demir, ben ve el âlem...

O gün sandalyenin üzerine atılmış ve hâlâ orada duran elbiseye baktıkça anımsadım durdum yaşanılanları günlerce, bir döngüdeymişim gibi.

Abimin bizi görmesiyle birlikte, üzerinden attığı kısa şokun sonunda ilk yaptığı, açık kamerayı hatırlayıp eliyle başka yöne ittirmesi oldu. Çatılmış kaşları, öfkeden deliye dönmüş gözleri bana kıyametimi yaşatırken gelen sonu kabullenmekten başka bir şansım da yoktu. Çünkü kıyamet bir sondu, kaçışı yoktu.

Abimin hareketlenmesi herkesi kendine getirmiş, kamera hızlıca kayıttan çıkarken Müjgan son saniye abimi tutma girişimine geçmişti. Başarılı olamadı elbette. Eli, belli belirsiz koluna dokunsa da tutamadı ve abimin, hızlı hareketiyle Demir'e sert bir yumruğu geçirmesi bir oldu.

Olduğu yerde sendelese de kolumu tutan eli, bir an olsun gevşemedi. Beni arkasına almıştı ve oradan bir adım öte bırakmadı. Ben gayriihtiyari onu koruma çabasıyla kendime doğru çekip, önüne geçmek istedim ama kolumu tek bir tutuşuyla bile beni olduğum yere sabitledi.

Boşta kalan eli, burnundaki kanı silerken korktuğumdan titriyordum. Ömrümde böyle bir korku hissetmemiştim. Zaman geçmiyordu, bitmiyordu sanki. Yaşadığım andaki duygular o kadar yoğundu ve korkutucuydu ki, zaman da ondan yanaymış gibi hissettim: Kötülükten yana. Demir ile geçirdiğim güzel anlar saliselerle ölçülebilirken şu anlar asır gibiydi.

"Ulan sen ne biçim bir adamsın be!" diyerek tekrar üzerine doğru gelmek istemesiyle Müjgan, abimi tuttu ve geriye doğru çekti.

"Demir," dedim korkuyla. Yüzüne bakma çabamla ifadesiz hâli bana dönünce belli belirsiz bir tebessüm hâkim oldu. Sorun yok demeye getiriyordu ama sorunun en büyüğü karşımda, gözümün önündeydi.

"Sordum lan sana!" dedi abim, olduğu yerde öfkeyle yükselerek. Müjgan, önünde bir duvar olmasaydı, yakasına yapışacak gibiydi ve Demir'in, ne karşılık vermek ister gibi ne de kaçmak ister gibi bir hâli vardı.

Sanki yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilirmiş gibi, abime karşı mahcup hissettiğinden, ona ne yapsa hak görüyordu ama yapılan haksızlığa da bütünüyle susamıyordu. O yüzden "Sordun da dinledin mi lan?"

diye yükseldi o da aynı yerden. "Anlatayım, konuşalım dedim de geldin mi? Sen susturmadın mı oğlum beni? Kalsın içinde demedin mi?"

"Lütfen... Lütfen... Lütfen..." diye mırıldandım, ağlamaklı bir hâlde. Neye karşı bile olduğunu bilmeden sadece bitsin istediğimden.

"Kalmadı lan benim içimde!" diye sürdürdü Demir konuşmasını. "Kalamadı. Dinleseydin anlatırdım zaten ben sana."

Abimin verecek cevabından ziyade, atacağı yumrukları vardı ve Müjgan'ı aşarak tekrar Demir'e doğru adımlayınca, korkuyla öne çıktım. Boş bulundu. Normalde beni sabitlediği o yerden ayırmayacakken, Müjgan'ın önünde oluşuyla boş bulunmuş, önüne geçmeme istemeden sebep olmuştu.

"Dur," diye atıldım öne doğru ama o bakışlarını görünce, gözü dönmüş bir adamla karşılaşınca ne diyeceğimi unuttum. Demir de müsaade etmedi zaten. Hızlıca önüme geçip abimin ona atacağı o yumruğu havada yakaladı. "Ahu gitsin," dedi. "Ahu gitsin, ondan sonra ne halt ediyorsan et."

O beni düşünüyordu ama ben onu burada bırakıp gidemezdim. Aklım ondayken buradan bir adım öte gidemezdim. "Hayır," dedim fark etmeden, gözyaşlarım yanağımdan süzülürken. Müjgan yanıma gelip, beni kolunun altına alarak omzumu sıvazladı ve o iki adamın arasındaki duvar tamamen kalktı. Sonra uğultular doluştu içeri doğru. Koridordan gelen sesler... Adım sesleri ve telaşlı konuşma sesleri...

Birkaç saniye sonrada içeri annem, babam, Gülay teyze, Yaman abi, Müjgan'ın babası Zafer amca girdi. Bütün salona düşünce görüntülerimiz, gelmeleri birkaç dakika sürmüştü.

"Ahu!" diye bağırdı babam. Yüzünde, büyük bir hayal kırıklığının yanında, bitmek tükenmek bilmez bir öfke de vardı. Her biri, yüzünün kıvrımlarına oturmuştu. Yüzü kızarmıştı. Yüzümü kızarttın sözünün karşılığı buydu sanırım. Ağzından çıkan tek bir isimde, tek bir ifadede toplanmıştı hepsi. Ben bunu görebiliyordum. Söylemesine gerek yoktu. Ama eminim ki yüzüme çarpmaktan da çekinmeyecekti.

"Sen..." dedi onca insanın içinde hiç acımadan. "Benim şerefimi iki paralık ettin!"

"Baba!" diye atıldı Meyra öne doğru hiddetle ama babama sinek vızıltısından farksızdı.

"Ben girdim Ahuşan'ın aklına," dedi Demir, babamın sözünden sonra. "Onun bir şey yaptığı yok. Beni gördüğü bile yoktu. Defalarca kez reddetti beni ama dinlemedim. Israr ettim. Az önce de zorla..."

Arkamı dönüp Demir'e baktığımda "Hayır!" diyerek kestim sözlerini, kaşlarımı çatarak. Bana bir şey olmasın diye her şeyin yükünü üstüne alıyordu ama bu kadarına müsaade edemezdim. Yapma der gibi baktı ama Demir'e böyle bir şeyi yakıştırmalarına, yakıştırmasalar da bir an olsun bile düşünmelerine izin veremezdim.

"Öyle olmadı. Hayır," diyerek tekrar babam döndüğümde "Ben senin..." dedi ve yere mıhlanan adımları, bana doğru hızlıca ilerlediğinde kaçmadım. Olduğum şeklimi hiç bozmadan bekledim. Bekledim ama bana varmasına birkaç adım kala, Yaman abi tarafından tutuldu.

"Mustafa amca!" dedi Yaman abi, önüne geçerek. "Yarın öbür gün yüzüne bakamayacağın şeyleri ne söyle ne yap."

Ne yapacaktı? Diğer elinden bir milim yukarıda duran sağ eli, yüzümde mi son bulacaktı? Bir acı vermekse niyeti, zaten az önce sözleri birer birer vuruldu yüzüme. Yanağıma indireceği tokat, fiziksel acıdan başka ne verebilirdi ki bana? Sevda'nın herkesin arkasında kapıya yaslanmış, yüzüme acıyarak bakan ifadesi bile bir darbe değil miydi bana? Dik duruyor oluşum, hissettiğim şeyleri yok saymama yetmiyordu ki. Annemin arkada sessiz kalışı da çok dokundu bana. Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey demedi. Kimseyi de durdurmaya çalışmadı. Sadece olanı biteni izledi.

Meyra'nın hızlıca yanıma adımlamasıyla Zafer amca da olaya dâhil olarak "Gençler bir hata yapmış," dedi ortalığı toparlamak adına. "Adı üstünde, genç onlar. Şimdi feryat figan insanlara daha çok dedikodu vermeyelim. Biz geçelim içeri, nişanımıza devam edelim. Herkes buraya toplaştı, insanlar içeride kaldı. Geçelim biz içeri. Sen de Ahuşan'ı al," dedi Meyra'yı sırtından itekleyerek. "Eve götür. Biz de iki ortalıkta görünür, bitiririz nişanı. Sonrasını da sonra konuşuruz. Şimdi burada böyle olacak iş değil bunlar."

Meyra'nın "Hadi," demesiyle ayaklarım sürüklenircesine birkaç milim kaydı. Gözyaşlarım birikmiş ama akmıyordu. Silmeye bile gücüm yoktu. Demir'e dönüp bakmak istiyordum son kez ama beni böyle

görsün de istemiyordum. Onun için de zor bir akşamken beni de en son böyle görüşü biraz daha yük olur binerdi sırtına.

Yaman abi, babamı çekiştirdi. Harun abiler, abimi tuttu götürdü. Tabii bu gayet sakince bir götürme değildi. Abim epey zorluk çıkartmış, söve söve, söylene söylene zorla çıkarılmıştı. Suzan abla da annemi aldı derken Demir'in babası ona bakakaldı. Babamdan aşağı kalır bir ifade yoktu yüzünde. Oldum olası zaten anlaşamazlarken şimdi ikisinde de aynı öfke vardı. Beni geçip arkama doğru ilerlediğinde "Ulan pezevenk!" dedi güya sessiz olmaya çalışarak. "Seviyorsan isteseydik! Kıyıda köşede ne bok yiyorsun sen? Şu kızın da günahına girmişsin. Hadi o cahil, küçük daha, düşmüş bir hataya. Sen tutamadın mı?.."

Yer yarılsa da içine girsem dediğim bir akşamdaydım. Güya sessizce duyurmadan söylemeye çalışıyordu ama bu gece oldukça düşük olan o sesler bile avaz avaz çınlıyordu kulaklarımda.

"Sus!" dedi Demir çok katı bir sesle. "Bunca zaman söylediklerini yuttum ama Ahuşan üzerinden bana gelirsen bunca zaman yuttuklarımı da kusarım." Gözyaşlarımı hızlıca temizleyip arkamı döndüğümde karşılıklı birbirlerine, daha doğrusu Demir'in babasına meydan okuyuşunu gördüm. Sanki babası değil de bir yabancı vardı karşısında. O kadar yabancıydı ki gözlerindeki o ifade, babası olmasa öldürecekmiş gibiydi.

Ben ona doğru döndüğümde de "Ahuşan ben halledeceğim," dedi bana doğru adımlayarak. "Söz veri..."

"Verme," dedim sadece sözünü keserek. Burnumu çektim. "İçinde bulunduğumuz durumdan yara almadan çıkamayız. O yüzden lütfen, ne sen bana bir şeyleri halletmek için söz ver ne de üzülme de. Bunca insanın içinde inandığım, güvendiğim bir sen kaldın zaten. Sen de bana ne olur tutamayacağın sözler verme. Tutulmaz çünkü. Böyle bir durumda tutulmaz. Beni sana olan inancımdan da kırma."

Ben öyle deyince sustu, durdu, kaldı. Hak vermiş olsa gerek ve bunu sindirememiş olsa gerek, gözlerini kaçırdı sadece.

"Ahuşan, ben abini eve göndermeyeceğim bu akşam," dedi Müjgan, beni kendine çevirerek. Telaşlı sesi, bir an önce gitmesi gerektiğindendi. Kollarımı sıvazlayarak "Ben senin tarafındayım, sakın unutma, tamam mı?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedim yutkunmakta zorlanırken. En güzel akşamı, bizim yüzümüzden mahvolmuştu.

O ise bunu hiç umursamadan "Halledeceğiz," diyerek kolumu sıvazladı ve kısa bir an sarıldı bana. "Şimdi gitmem gerek. Sen eve git. Kimseler gelmeden duş al ve odana gir yat, uyu. Bir şekilde halledeceğiz."

Son adıma kadar, ne elleri kolumdan ayrıldı ne bakışları yüzümden. Sonra hızlıca arkasını dönüp koridorda ilerlerken "Hadi abi," dedi Yavuz da Demir'e. "Seni alıp götürmek de bana kaldı."

Demir ise bir an olsun bakışlarını üstümden çekmemiş, ne yapacağım da bilmez bir hâldeydi.

"Kenan'dan mı kaçacağız?" diye sordu kabul görmez gibi.

Yavuz abi ise kararlılıkla "Yani," diye karşılık verdi. "Öyle yapacağız."

Demir'in vereceği olumsuz tepkiye karşı "Öyle olacak," dedi Yavuz abi, tok bir sesle. "En azından bir iki gün, ortalık sakinleyene kadar. Zaten öylece kapanıp gidecek bir konu değil. Her türlü siz karşı karşıya geleceksiniz. Sadece bir iki gün geçsin, şu olayın alevi bir sönsün." Hâlâ ikna olmamış gibi bakınca "Olan sadece sana olmuyor ya hani, Demir'im," dedi tane tane. "Sen ona haklısın da desen, o adam sana bilenecek. Bilendikçe bu işin sonu Ahu'ya da patlayacak. Bırak bir önce Müjgan konuşsun. Sonra biz konuşalım. Bir sıcağı soğusun adamın. Sonra ne konuşacaksanız konuşursunuz."

"Bence de," dedim ve Demir'in, Yavuz'da olan bakışları saniyesinde bana döndü. Bir şey desem de yapsa diye gözümün içine bakıyordu. Kendim için değil ama onun için şu an abimle karşı karşıya gelmek doğru olmazdı. "Yavuz abi haklı. İkimiz için de en iyisi bu."

Her şeyi bir kenara koyup "Sen?" dediğinde "Ben Müjgan'ın dediğini yapıp, eve gidip kapımı kapatıp uyuyacağım. Aklın bende kalmasın," dedim, mümkün mü der gibi baktı.

"Abla hadi," dedi Meyra. Çok bile kalmıştık burada. Muhtemelen herkes beni çoktan gitti diye biliyordu.

Biz gidecektik hâlbuki ama Demir kendi üstüne vazife görmüş gibi "Önce Ahu'yu bırakayım," dedi ama durduruldu. "Sence sen artık öyle kafana göre Ahu'yu bırakabilir misin?" diye sordu Yavuz abi. "Hele şöyle bir akşamda."

Demir söylediği her bir cümle reddedildiğinden sebep, sinirlenince "Yaman abi bırakacak, aklın kalmasın," dedi Yavuz ve böylelikle konu istesek de istemesek de orada kapandı. Birbirimize vedamız sadece bir bakıştan ibaretti ve yalancı iki tebessümden. Ben ona sorun yok iyiyim numarası yaptım. O bana. İkimiz de bunun kandırmaca olduğundan o kadar emindik ki ve her şey o kadar kötüydü ki biz o akşam, o koridordan beraber bile çıkamadık kapı önüne. Ben ayrı yöne gittim, o ayrı.

O gün eve geldiğimde o kadar çok ağlamıştım ve içimde bir şeyler kesin olarak o kadar kopmuştu ki... Çoğu zaman olayın sıcaklığıyla bazı şeyleri kavrayamıyorduk. Sonradan düşündüğümüzde idrak ettiğimiz gerçekler, bir kez daha yakıyordu canımızı. Demir her şeyi üzerine aldığı zaman, ben Ahu'yu zorladım, hatta zorla öptüm demeye çalıştığı o an babamın bana karşı bakışları bir an olsun değişmemişti. İnanmamıştı Demir'in söylediklerine. İnanmış olsa bile beni aklamamıştı zihninde. Bu, o kadar ağır geldi ki... Baba diyemedim. Baba, ben bir ay önce bunun çok daha fazlasını yaşadım diyemedim. O gün fark ettim ki benim düşündüklerim doğruymuş. Yanılmışım demeyi o kadar isterdim ki... Ömer'e vereceği tepki de buydu o gün, anlamıştım. Suç bir yerden, bir şekilde bana bağlanacaktı babam için, onu anladım.

Teyzemin kapıyı çalıp içeri girmesiyle yattığım yerde doğruldum. Günlerce odadan çıkmamıştım. Evdekilerle şiddetli tartışmalar yaşamıştık ama tek kelime etmemiştim. Açıklanacak bir durum yoktu fikrimce. Olan her şey ortadaydı zaten. Üstelik onlar benden bir açıklama da beklemiyordu ki. Gelip gidip azarlıyorlardı. Benim ne söylediğimin ya da söyleyeceğimin bir hükmü yoktu onlarda.

"Teyze," dedim tükenmiş bir hâlde, yattığım yerde doğrularak. "Size gitsek olur mu?"

Elindeki tepsiyi bana uzatırken "Ye biraz kuzum," dedi. "Kaç gündür doğru düzgün bir şey yemiyorsun zaten."

Önüme bıraktığı tepsiden bir iki kaşık çorba içtikten sonra tekrar yüzüne baktım, soruma cevap versin diye. "Ahu, yollamaz ki abin de baban da," dedi beni bir cevap ararken görünce.

Tahmin etmiştim zaten ama bir ümit sormuştum. Anladım dercesine dudaklarımı birbirine bastırıp bir kaşık çorba daha almaya çalıştım bir şey yokmuş gibi. Yüzüm düşmüş olmalı ki "Ben yine de bir konuşayım," diye ayaklanınca, kolunu tutup zar zor yutkunduğum çorbayla birlikte "Teyze gerek yok. İstemiyorum, lütfen," diyerek durdurdum.

Onun da babamla ve abimle bir tartışma içine girmesini istemiyordum. Yeterince zordu zaten her şey. Bir de onların arasına bir problem sokup onu da kendime yük edemezdim. Ben kararlı bir ifadeyle yüzüne bakınca yamacıma oturdu ve "Meyra yeter!" diye abimin âdeta kükrercesine sesini duydum.

Hızlıca tepsiyi kenara bırakıp "Ne oluyor?" diye ayaklandığımda elim ayağım titriyordu. Meyra'nın baskıları sonucunda, abim ona da patlamıştı sanırım. Bunun korkusuyla kapıyı araladığımda merdivenleri çıkan abimle karşılaştım ve "Gördün mü yaptığını?" diye sordu karşıma geçerek.

Onun arkasında Meyra vardı. Benim arkamda teyzem ve ikisi de kısa sürede yanımızdaki yerini aldı. Ben hâlâ ne olduğunu anlamamıştım. "Senden cesaret alıp sevgilimi getireceğim eve, tanıştıracağım sizi diyor. Sen böyle bir halt edene kadar, bu evde bunların lafı bile edilmezdi!"

Meyra'ya doğru baktığımda, suçluluk duygusuyla dudaklarım birbirine bastırdı ve daha sonrasında abime dönerek "Bunun ablamla ilgisi yok," dedi. "Zaten olması gereken bu. Bizim bir şeyleri gizli saklı yaşamamız değil."

Abim ise onları duyuyor ama işine geldiği gibi yorumluyordu ve bak diyordu gözleriyle Meyra'yı işaret edip "Ne yaptığına bak!"

"Nasıl ki sen..." diye girdi söze Meyra ama onun devam etmesine izin vermeden, abime doğru bir adım atıp "Sen..." diye ben sürdürdüm konuşmayı. "Müjgan ile aranda nikâh falan olmadan tuttuğun o evde görüşebiliyorsan, bu kızın söylediklerini de garipsemeyeceksin." Abimin gözleri şaşkınlıkla irileşti önce ve dili tutuldu. Nereden bildiğimi sorguluyordu muhtemelen kendince. "Namus sadece kadınlara mı var?" diye sordum, susmasını fırsat bilince. "Senin zihniyetine göre böyleyse eğer, Müjgan da bir kadın değil mi? Sen nasıl yapabildin bunu?"

Özür dilerim, Müjgan. Özür dilerim. Özelini böyle ulu orta konuştuğum için özür dilerim.

"Oha!" diye sesli bir tepki verdi Meyra, yeni öğrendiğinden sebep. Abimin ters bakışları, sus dercesine Meyra'yı kısa bir an bulduktan sonra, bana döndü.

"Sen," dedi abim. "Sen nasıl... Sen nereden?" Tutuk kelimeleri bir bir döküldükten sonra, ben cevap vermeden "Demir," dedi kendi cevabı bulmuş gibi gülerek. "O anlattı sana, değil mi? O söyledi. Abin üstüne gelirse buradan vur onu, durdur dedi."

Kendi kendine verdiği cevabı da kabul etmiş, sinir bozucu bir gülümsemeyle başını sallıyordu. "Hayır," dedim duru bir sesle. "Demir bir şey demedi. Sen kimse bilmiyor sanabilirsin ama burası küçük bir mahalle. Senin kulağına gelmemesi, konuşulmadığı anlamına gelmiyor. Gören olmuştur elbet. O görenler de benim kulağıma getirmiştir."

Tehditvari bir adım atıp parmağını bana doğrulttu. "Bir daha ağzından bunu duyarsam ya da beni bununla tehdit edersen seni mahvederim." Sanki mahvolmamışım gibi, bir de tehdit etti. "Hele hele Müjgan'ın ailesinin yanında!.."

"Bulaşma bana!" dedim başımı dik tutup, geri adım atmayarak. "Sen bana bulaşmazsan ben de sana bulaşmam."

Abim o an sustu ama o an için olduğunu biliyordum bunun. Başını hızla sallayarak geriye doğru adımlarken "Bu konu öyle kolay kapanmaz, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Sonrasında da "Bu kız hiçbir yere çıkmayacak," diye emirler yağdırıp merdivenleri hızlıca indi.

O indikten sonra dik tuttuğum bedenimi derin bir nefesle koy verdim ve âdeta omuzlarım düştü. "Abla ben," dedi Meyra öne doğru geçerek. "Biraz odak bana dönsün diye ortaya öyle bir şey attım ama bu da sana patladı. Özür dilerim."

Kendince bölüşmek istemişti bana karşı olan öfkelerini. "Şu evde herkesin olabildiğince sessiz kalması, benim daha çok yararıma, Meyra. Yapma böyle şeyler bir daha ablacım." Tebessümle kolunu sıvazladığımda odama girerken "Kız, sen nereden biliyorsun Müjgan ve Kenan'ın şey yaptığını?" diye sordu teyzem de peşimden odaya girerek. Meyra da onunla birlikte girdi. Annem ise hiç ortalıklarda yoktu.

Cevap vermemek adına omuz silktiğimde "Aa abla!" dedi Meyra, telefonunu çıkararak. "Suzan abla aramıştı beni. Müsait olduğunda ara da bir sesini duyayım Ahu'nun dedi."

Benim telefonum, abim tarafından kırılmıştı o günün ertesi. O günden beri de kimseyle iletişime geçememiştim. Demir'den de haberim yoktu. Meyra'nın söylediğine göre, abim ile Demir bir kez daha karşı karşıya gelmiş ama onda da Harun abilerin ayırmasıyla son bulmuştu görüşmeleri. Beni göremedikçe, haber alamadıkça çıkmazda hissettiğine o kadar emindim ki.

Abim, bir anda boşluğuna gelip Meyra'yı buraya telefonuyla salmıştı. Bilerek, tüm alanlarımı daraltmak için, Demir'e ulaşmayayım diye kimseyi üst kata telefonla göndermiyordu. Hazır fırsattan istifade gitmişken Meyra hızlıca Suzan ablayı aradığında telefonu bana doğru uzattı. Bir kez çaldı. İkinci tam çalacakken Suzan abla hazırda bekliyormuş gibi "Alo, Meyra?" diye heyecanla telefonu açtı.

"Abla benim."

"Ahuşan," dedi daha da telaşlı bir sesle. "Ablam nasılsın?"

O ara bir ses duyuldu ve "Ahuşan mı?" diyerek Gülay teyze de yaklaştı telefona.

"Dur. Hoparlöre alayım, dur."

Birkaç saniye sonra "Ahuşan, kızım..." dedi Gülay teyze, sıcacık ve sanki onun bir suçu varmış gibi mahcup bir ifadeyle.

"Suzan abla, Gülay teyze iyiyim ben," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak.

"Ben gelecektim kızım," dedi Gülay teyze telaşla kendini açıklamaya çalışırken. "Aradım anneni ama sesimi duyunca telefonu kapattı yüzüme." Elimi mahcubiyetle yüzüme doğru kapatınca sessizliğimden Gülay teyze tedirginleşmiş "E haklı ama kızım," dedi yine de iyimser hâlinden bir şey kaybetmeden. "Benim oğlandan sebep kızgındır. Olur yani. Ben hiç kusura bakmadım. Sakın sen annene bir şey deme. Sen iyi misin?"

Daha cevap vermeden "Ahuşan seni Demir arattırdı aslında," dedi Suzan abla telefonu alarak. "Sana ulaşamayınca Meyra'yı ara da telefonu götürebilirse bir sesini duyayım dedi. Çok merak etti, Ahuşan. Yani günlerdir Yaman abin başından ayrılmıyor resmen. Bir an boş bıraksak kapında alacak soluğu. Deminden beri yanımdaydı. Hay Allah!" dedi ne yapacağını bilmez gibi. "Tam Yavuz'un da onu götüreceği tuttu yani. Dur ben şimdi annemin telefonundan arayayım da yakınlardaysa gelsin."

"Abla dur," dedim panik hâli karşısında. Ama o beni dinlemedi. "Duramam Ahuşan, öğrenirse kendine de eziyet eder, benim de başımı şişirir. Duramam yani. Duysun sesini en azından telefonun ucundan."

"Abla ben ararım şimdi onu iki dakikaya," dedim. Anca o zaman sakinledi Suzan ablanın telaşı.

"He..." dedi yeni idrak etmiş gibi. "O da olur tabii. Ara sen onu o zaman. Biz değiliz zaten önemli olan. Sen onu ara."

"Sonra yine görüşürüz abla," dedim telefonu kapatmadan hemen önce.

Birazdan abim ya da babam gelirdi muhtemelen ve benim çok vaktim yoktu. Demir'in numarasını bulup, telefonu kulağıma götürdüğümde kalbim heyecanla hızlanırken bir burukluk da sardı içimi. Ben Demir ile basit bir telefon görüşmesini bile kendi özelimde yapamıyordum. Teyzem ve Meyra'nın bakışları altında, kaçak göçek birkaç dakika ile sınırlandırılıyordum.

Bir kez çaldıktan sonra "Meyra," diye açtı telefonu Demir. "Ahu iyi mi?"

Bir ses de yüreğe dokunurmuş, sırtını sıvazlar, hatta bir telefonun ucundan bile sarılırmış. Demir'in sesini duyunca bile hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim olduğum yerde. "Demir," dedim ama heceledim adım. O hecenin arasına, boğazıma oturan, yüreğimi acıtan bir yumru yerleşti. Ağlamamak için zor tuttum kendimi.

"Ahu!" dedi dermanı kesilmiş gibi. Sakinledi. "Ahu'm..." dedi daha yumuşak bir sesle. Sırf benim için. "İyi misin? Bir sorun yok, değil mi?"

Değilim Demir demek istedim. Sarılayım, ağlayayım istedim. Sabaha kadar ağlayayım... İçim geçene kadar. Her şey bitene kadar. O da olmazsa hiç değilse birazcık uyuyana kadar yatayım dizlerine istedim. Ama biz yine birbirimizi kandırmak durumunda kaldık. Birimiz düşerse diğeri daha da düşer diye boğazımı temizleyerek "İyiyim," dedim. "İyiyim ben, bir şeyim yok. Telefonum kırıldı benim. O yüzden ulaşamamışsındır bana."

"O şerefsiz yaptı, değil mi?" diye sorduğunda sustum. İnkâr etmedim.

Tam ağzımı açacağım sırada babamın kapıyı çarpıp "Ahu!" diye bağırışını işittiğimde, telefonu Meyra elimden hızlıca kaptı. Yüreğim

çıkacakmış gibi çırpınırken yataktan ayaklandığımda "Ahu!" dedi Demir telefonun ucundan ama ben onu cevaplayamadım.

"Ahu ne oluyor?"

Babamın adımları yukarı doğru çıkarken Demir, telefonun ucunda muhtemelen Yavuz abiye "Benim gitmem lazım," diyordu oldukça güçlü bir sesle. "Yalan söylüyor. İyiyim diye yalan söylüyor. Kıza dünyayı dar ediyorlar. Siz hâlâ beni durdurmaya çalışıyorsunuz!"

Demir avaz avaz bağırırken ve bağırmaya devam ederken Meyra panikle kapattı ve babam kapıda belirdi.

"Senin yüzünden insanların yüzüne bakamıyorum." Sözlerini, yüzüme tükürürcesine bitirdi ve ben gözlerimi kapadım. "Ne kavatlığım kaldı ne pezevenkliğim! İnsanlar arkamdan konuşuyor."

Kurşun gibi saplandı her bir kelimesi şakaklarıma. Dişlerimi sıktım, gözlerimi sıkıca kapattım. Göz kapaklarıma yansıyan görüntüsü karanlık ve ürkütücüydü. Babalar, kızlarının kahramanıydı ama benimki korku dolu bir canavara dönüşüvermişti. Bana yaklaştığını hissettiğim o anda da annem, "Mustafa!" dedi. "Yeter! Ne yapsın bu kız? Kendini mi öldürsün? Ne istiyorsunuz günlerdir? Sustukça sustukça üstüne gidiyorsunuz. Yeter! Nereye varacak böyle?"

Annemin sözlerine karşılık "Sus!" dedi çatık kaşlarını üzerine çevirerek. "Bana savunma onu. Herkese maskara etti, başımı yere eğdi." Belki bir silah değildi, bıçak değildi beni öldüren ama babamın ölçüp biçmeden ettiği o sözlerdi bizi bitiren. Tüm kurşunlarını yağdırdı üstüme, sonra da öldüm mü, kaldım mı umursamadan döndü arkasını gitti, ben kaldım. Hep olduğu gibi, ben yine hep kalandım.

"Salak mısın lan sen?" diye yükseldi Savaş sinirle.

Kenan bir bankta oturmuş, kollarını göğsünün hizasında bağlamış, ileri doğru bakarken kafasını bir an olsun Savaş'a doğru kaldırmadı. Harun tutup zorla getirmişti buraya. Savaş'ı çağırdığından da hiç bahsetmemişti. Olanı biteni Harun'un önceden anlattığını bilmesine rağmen, bir de kendi özet geçti.

"Ne yapacaktım?" diye sordu Kenan, gözlerini kısıp Savaş'a ters ters bakarak. "Dışarıda yürüyemiyorum ben abi, farkında mısın sen?

Hani idrak edebiliyorsun değil mi olanı biteni? Düştüğümüz durumu!" Kenan tane tane, vurgulu bir tonda soruyordu Savaş'a. En çok onun anlaması gerekirken, en sert tepkiyi o koyduğundan bozulmuştu. Diğerleri en azından huyuna gitmeye çalışıyor, sessiz kalıyordu ama bu damarına basıyordu resmen. "Millet konuşup duruyor."

"Milleti konuşturan abiliğini siksinler o zaman senin!" dedi aksi bir sesle. Yine terslenmesiyle Kenan duraksadı, bir kalkacak gibi oldu ama vazgeçip derin bir nefes alarak, gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. "Millet konuşuyormuş zaten göt! Bir de sen niye kızın üstüne gidiyorsun? Herkes karşı, bir Allah'ın kulu yok yanında. Ne diye bir de sen sahipsiz bırakıyorsun kızı?"

Kenan daha fazla dayanamayarak, Harun'a doğru dönüp "Ulan sen bunu ne diye çağırdın?" diye sordu. "Daha çok sinirimi bozsun diye mi?"

"Aynen amına koyayım ya!" dedi Savaş, Harun'a doğru dönerek. "Ne sikime çağırıyorsun ki sen beni? Bu sik beyinlinin neyine destek olacağım ben!"

Kenan alttan alttan bakışlarını Savaş'a doğru çevirdiğinde "Bir sabır, iki sabır, üçüncü de çekmem o sabrı," dedi. Savaş ise bunu zerre tmlamaz bir tavırla karşısında durduğunda "Ayrıca sen değil miydin?" diye sordu. "Ben Levent'in yerinde olsam döverdim falan demedin mi? Sen değil miydin geçen geldiğinde sofrada böyle konuşan?"

"Ben Demir ile ilgili laf mı ettim?" diye sordu kendini gösterip, sonra Harun'a dönerek teyit etmek ister gibi. "Demir ile ilgili konuştum mu ben abi?" Tekrar Kenan'a döndü. "Ona ne halt ettiysen ettin. İki tane de benim için patlatsaydın. Ama Ahu'ya ne diye ters yapıyorsun? Zaten kız herkese karşı mahcup duruma düşmüş. Siz de her şeyin günahını yüklemişsiniz üstüne, millet sizi doldurmuş, siz Ahu'ya kusmuşsunuz. Değer mi lan el âlemin iki lafı için?"

Savaş konuştukça Kenan sustu ve günler sonra ilk kez biri onu susturdu. "Hepsi konuşur konuşur verir sana gazı, geçer evine izler durur. Olan sana olur, Ahu'ya olur. Ne sana güveni kalır o kızın, ne ailem arkamda der bir daha. Sen bugün o kıza o kapıları kapatırsan yarın da neden böyle oldu diye de ağlama."

Doğru konuştuğunu biliyordu Kenan ama kabullenemiyordu da olanı biteni. Yumuşadığını fark ettiği anda da içindeki bir şeyler kabul

görmedi ve "Ulan Müge'ye sen bin betersin, gelmiş bir de bana abilik dersi veriyorsun," dedi terslemek niyetiyle. "Ben de dinliyorum bir de seni ciddi ciddi."

Savaş zaten sinirli bir adamdı ama böyle karşılaştırmalar yapıldığında daha da ters tepiyordu. "Ne Müge'ymiş be!" dedi ellerini iki yana açıp pes dercesine. "Ben ne boktan bir abiymişim ya! Gelen giden aynılarını söyleyip duruyor." Birkaç saniye sessizlik oluştu arada. Sonra Savaş yine dayanamadı. "Sen benimle kendini bir tutma, tutacaksan da eğer Müge daha 16 yaşında, en deli çağları. Ben Kaan'ı biliyorum ayrıca. Benden saklamıyorlar ki. O lavuk benim masama da oturuyor, ben onun yüzünü de her gün görüyorum. Ben gözümün önünde süründürüyorum. Onu da yaşı küçük diye yapıyorum. Akılları beş karış havada. Kimseden çekindikleri ettikleri yok. Biraz benden korkuyor da geri duruyor. Bu da durmuş hâli he!" dedi imalı bir tonlamayla. "Ben onu iyice salsam ne ders çalışır ne okul okur. Daha geçen gün gelmiş kapının önüne, Müge için kendimi yakacağım diyor."

"Ne!" diye bir tepki verdi Harun. Kenan'ın bakışları değişti ve "Nasıl yakacakmış lan?" diye sordu.

"Elinde benzin bidonu, gelmiş bayağı bildiğin kapı önüne. Affetmezse Müge beni, yakacağım kendimi diyor."

Konu direkt şekil değiştirince "Sen ne yaptın?" diye sordu Kenan merakla. Savaş'ın verdiği tepkileri, kendi tepkileri ya da düşünceleriyle karşılaştıracaktı sonrasında.

Bir yandan telefonu kulağına koymuş arama yapıp, hiçbir cevap alamazken "Ne yapacağım..." dedi normal bir şeyden bahseder gibi. "Attım üstüne ateşi. Yan dedim."

"Lan ya yansa çocuk?" dedi Harun.

Savaş bir kez daha telefon edip sinirle solurken, parmaklarını tuşlarda gezdirdi ama konuşmaktan da geri durmadı. "Yok be oğlum! Doldurmuş suyu bidona, gelmiş. Salak mıyım ben? Onda o göt ne arasın zaten! Siktir ettim sonra da kapıdan." Tekrar telefonu kulağına götürüp "Yani demem o ki, yapan her türlü yapıyor zaten," dedi. "Kimseye de akıl vermek gibi bir derdim yok. Benimkini yerinde zor tutuyorum zaten. Herkes kendi cehenneminde yansın ama sonra da gelip ağlamasın.

Tövbe, ahirete gidene kadar! İş işten geçtikten sonra, olana bitene kimse ahlanıp vahlanmasın!"

Kenan önemsemiyormuş gibi gözükse de her biri kafasına girmiş, aklını da kurcalamaya başlamıştı. Yine de reddetmek isteyen yanı, konuyu devam ettirmemesi için "Sen kimi arıyorsun deminden beri?" diye sordu kapansın gitsin ister gibi.

Savaş'ın düz sesi anında dalgalandı ve "Gülfem'i," dedi. Telefona bakıp bir mesaj daha yazarken "Sabahtan beri ulaşamıyorum," diye söylendi. "Gece kavga etmişiz. Sabah uyandım, telefonları açmıyor; eve gittim, okula gitmiş beklemeden. Yani saatlerdir anamı ağlattı, ulaşacağım diye." Duraksadı ve "Bak işte," dedi telefona doğru surat asarak. "Okuyor ama geri dönmüyor."

"Etmişiz derken abi?" diye sordu Harun. "Kavga etmişsiniz, senin haberin yok mu niye ettiğinizden?"

"Bizim rutinimiz bu," dedi Savaş mesaj yazmaya devam ederken. "Dün gece ben uyku sersemiyken geldi bu. O kısmı hatırlıyorum, bir ara sesimiz falan yükseldi ama sabah uyandım, konu bende yok. Hani neden sebep kavga ettik hatırlamıyorum. Sonra da sızmış kalmışım. Sabah sorayım dedim, ulaşamıyorum ki. Bir öğrensem ne olduğunu, ona göre halledeceğim de neden kavga ettiğimizi bile söylemeyecek kadar zorluyor sınırlarımı."

Derin bir nefes alıp, tekrar mesaj yazarken "Bak ben size söylüyorum abi, bu kadınlar bize ceza diye gönderilmiş. Valla bak," dedi. "Ne akıl bırakıyorlar insanda ne kalp. Ben ömrühayatımda böyle ergen gibi mesajlaştığımı bilmem. 30 küsur yaşıma geldim, telefon elimden düşmüyor. Hiç işim yokmuş gibi, peşinde koşuyorum. Neden?" diye sordu vurgulu bir tonda. "Çünkü Gülfem hanımın canı trip atmak istedi. Şimdi hiç işim gücüm yokmuş gibi okula gideceğim. İyi günündeysek birkaç saatle yırtarız, he yok keyfi ve kâhyası tavrını sürdürmek isterse birkaç gün ebem sikilir artık."

Telefona bakıp "Gülfem, Gülfem, Gülfem," diye söylenerek kulağına koyduğunda "Neyse kaçtım ben abi," dedi arabaya doğru yönelerek. "Bir şey olursa ararsınız." Birkaç adım attıktan sonra "Laf olsun diye söylüyorum," diye belirtti arkasını dönmeden. "Mümkünse aramayın."

"Bir yere gittiği yok," dedi telefonda, belli belirsiz bir sesle. "Gözükme sen ortalarda. Zaten kızgınım sana. Arayacağım ben seni sonra. Yazma sürekli, müsait değilim."

Müjgan geleli bir saat kadar olmuştu. Sağ olsun, o günden beri desteğini hiç eksik etmemişti. Abimle konuşmuş, tavrını benden yana almış ve sıklıkla bize gelip gider olmuştu. Israrla aranan telefonla salona doğru geçmiş, kısa bir görüşmenin ardından da tekrar geri gelmişti.

Odanın kapısını aralayıp sessizliğin içine girince, yüzünde sıcak bir tebessüm oluştu önce. Usulca yatağın ucuna doğru otururken bacaklarımı karnıma doğru topladım ve ellerimi bacaklarıma sardım. "Düzelecek Ahu," dedi elini elimin üstüne koyarak. "Abinle gündemimizde başka bir konu yok gerçekten. Sürekli bunu konuşuyoruz ve ben sürekli tarafımın senden yana olduğunu belirtiyorum. Bunların yaşanabilecek şeyler olduğunu, sadece o görüntünün hoş olmadığını ama bunun da unutulacağından bahsediyorum. Hatta koyduğum keskin sınırlar da var Kenan'a karşı. Eğer biraz daha bir sonuca bağlanmazsa bu durum ve senin üstüne gelmeye devam ederse nişanı atacağımı da söyledim."

Öne doğru çıkıp "Müjgan saçmalama!" dedim panikle. "Benim yüzümden ne demek nişanı atmak?"

Müjgan, benden yana böylesi bir tavır alınca, sabah abimin yüzüne karşı söylediklerim için rahatsızlık duyuyordum.

"Merak etme," dedi tebessümle. "Blöf sadece. O noktaya kadar gitmez ama senin için iyi bir sonuca ulaştırır diye ümit ediyorum."

Daha da vicdan azabı çekiyordum. Abim ile Müjgan'ı görünüş olarak yakıştırsam da abimin evlilik teklifi etmekten utanması, her şeyin bir plan olması ve benim bunu bilirken Müjgan'ın bunu bilmemesi de bana vicdan azabı çektiriyordu. O bana yardımcı olurken ben gerçekleri ondan saklıyordum.

"Müjgan sen fazla iyisin abime göre," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Gözlerinden bir çıkarım yapmaya çalıştım ama gördüğüm tek şey, abimin adı geçince ışıldayan gözleriydi.

"Öyle deme, o da iyi biri. Tabii sen abini benden daha iyi tanırsın ama Kenan da böyle yetiştirilmiş, böyle görmüş, böyle tepki vermesi

gerekiyormuş gibi hissediyor. Ona başka bir şey öğretilmemiş ki. Bakma sen, o da bocalıyor o günden beri. Konuşmalarımızda bile afalladığını görebiliyorum. Ben sadece bakış açısını değiştirmesi için uğraşıyorum."

"Değer mi sence peki birini değiştirmek için zaman harcamaya?"

"Kenan kötü biri değil Ahu," dedi ve bence gerçekten bunu aşkla söyledi. "Tanıştığımızda çok daha kaba saba bir adamdı, Kenan. Sonra etrafına baktı. Etrafımıza baktı. Bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti ve kendini törpüledi. Kendi davranışlarında oturmayan şeyler olduğunu etrafını görünce, başkalarını keşfedince fark etti. Kimse bütünüyle dört dörtlük olamaz ki. Eğer Kenan değişime kapalı biri olsaydı, ben de uğraşmazdım ama ben onu görüyorum. Değiştirdiği tavırları, bir zaman sonra eskiye dönüyor mu diye gözlemledim. Hayır, Ahu. Bir şeylerin yanlış olduğunu fark edince ve düzeltince bunu kesin olarak yapıyor. Üstelik senin tanıdığın Kenan'ın aksine, beni seven Kenan da bambaşka. Onu tanıdığım ilk gün... En kaba hâlinde bile bana olan o yumuşak tavrını bir görseydin..." O günlere gitmiş gibi tebessüm etti, gözleri daldı. "Üzerine de hiç oturmuyordu. Gülmemek için zor tutmuştum kendimi. Ben sabırlı bir insanım. Bana göre, güçlü duygular hissettiğimiz insanları, onlar da çabalarken bırakmak doğru değil."

"Anlıyorum," dedim sadece başımı sallayarak. Belki de yanlış insan ve doğru insan kavramları kişiye göre değişmekteydi. Bize yanlış gelen, bizim doğrularımızla örtüşmeyen insanlar başkalarının iyikileri, başkalarının doğruları oluyordu. Ve belki de Müjgan, abimi aydınlığa çıkaracak o kişiydi.

Biz ikimiz öylece otururken dışarıdan gelen "Bırak!" sesleriyle ikimiz de ayaklandık ve cama doğru ilerledik. "Bırak, Ahu'yu göreceğim," diyordu bir ses ve perdeyi araladığımda kapıda Demir'i görmüştüm. Yaman abi önüne geçmiş, babası da sokağın diğer ucunda hızlı adımlarla yürüyordu.

"Lan geç eve, geç!" dedi Yaman abi, Demir'i göğsünden geriye doğru itekleyerek. Ne kadar iterse itsin Demir bir adım kıpırdamıyor, yüzünde kararlı bir ifadeyle duruyordu.

"Günlerdir kimsenin bir halt ettiği yok. Dur, sus demekten başka bir bok yaptığınız yok! Nereye varıyor? Hiçbir yere!"

Camlara çıkan komşularla birlikte Yaman abi, Demir'e sarılır gibi durdu ve bakışları camlardayken muhtemelen kulağına insanların baktığını, konuştuğunu ve her şeyin daha kötü olacağını söylüyordu. Demir'in değişmeyen ifadesi ise artık kimseyi umursamadığının bir göstergesiydi.

Tam o sırada abimin arabası görüldü ve hemen evin önüne park ettiğinde, Yaman abi, her şey daha da kötü olacak düşüncesiyle sanırım alnını sıvazladı. Osman amca da gelip Demir'in yanına geçtiğinde abim, arabanın kapısını açtı ve evden gittiğinin aksine, daha sakin bir şekilde döndü.

"Sesin sokağın başından geliyor," dedi Demir'e karşı.

Demir geri adım atmayacağını belli eden bir tavırla başını diktiğinde "Bu böyle devam etmez," dedi.

Gerginlik iliklerime kadar işledi. Pencerenin pervazını sıkmış, çaprazda kaldıklarından görebilmek için iyice kendimi dışarı doğru vermişken "Öyle," diye karşılık vermişti abim ve cebinden telefonunu çıkardı. "Babamı da arayayım gelsin. Oturup konuşalım şu konuyu." Sonra etraftan bakan insanlara dik bakışlarını doğrulttu ve hepsi içeri girene kadar da çekmedi üstlerinden.

Şaşkınlıkla Müjgan'a döndüğümde, yüzünde bir tebessüm vardı ve "Söylemiştim sana," dedi.

"Geç, Osman amca," diyerek eliyle evi işaret ettiğinde sırasıyla bizim eve girdiler. Son birkaç gündür kavga dövüş ve gürültüden ibaret olan bu insanların sakinliğiyle şaşkınlık yaşadığım bir andaydım. Ben odamdan çıkmadım. Onlar, yan taraftaki büyük salona yerleştiler. Görmüyordum ama seslerini işitebiliyordum. Müjgan yanımdan gitmemiş, destek olmak için benim yanımda kalmıştı.

Bizim oda kadar, onların oturduğu salonda da büyük bir sessizlik hâkimdi. Babam da geldikten sonra, kısa bir sessizliğin ardından "Ne olacak, ne bitecek böyle?" diye sordu babam, düşük ses tonuna karşı vurgulu bir ifadeyle. "Şaştım kaldım ben. Ne dışarı çıkabiliyorum ne insanların yüzüne bakabiliyorum. Olacak iş miydi bu?"

Ben burada tektim de Demir nasıl orada bakıyordu yüzlerine? Nasıl rahat edebiliyordu?

"Haklısın, Mustafa amca," dedi Yaman abi, daha yumuşak bir tavırla ortalığı toplamak ister gibi. "Ama şimdi olanı biteni konuşmak,

bizim işimize yaramaz. Olan oldu, biten bitti zaten. Biz nasıl düzeltebileceğimizi konuşalım."

Babam kendini ağırdan satarcasına "Vallahi orasını da siz düşünmüşsünüzdür herhâlde gelirken," dedi. Açık açık düşündüğünü söylemek yerine, karşı taraftan bekledi.

Osman amca, geldiğinden beri bir baba olarak ilk kez konuşmuş, onda da "Yaparız düğünümüzü," demişti.

O an, kendimi o kadar kötü hissettim ki... Beynimden vurulmuşa döndüm. Betim benzim atmıştı. Bu aslında içinde bulunduğumuz durumda beklenilecek bir hamleyken böyle birden ortaya atılmasını kaldıramamıştım. Bundan bir ay önce, asla dediğim ne varsa şimdi hepsini bir bir yaşıyordum.

"Siz öyle diyorsanız," dedi babam yine ağır bir ifadeyle. Sanki kendi isteği de bu değilmiş gibi. Beni hiç ama hiç önemsemeden, sadece kendini insan içinde aklayabilmek için.

Onca ses arasında Demir "Bunca insan bizim hakkımızda konuşuyorsunuz da... Sordunuz mu?" diye atıldı ortaya. "Bizimle ilgili, biz hariç herkes konuştu."

Hemen peşine de hiç sesi soluğu çıkmayan abimin sesini işittim. "Hayırdır?" diye sordu alaya alırcasına. "Götün yemedi herhâlde evlenmeye."

Demir'in ters tepki vermemesi için kendimi sıktım. Zaten zor sakinleşmiş duruyordu, bir de Demir damarına basarsa yine bir çıkmaza girerdi her şey.

"Ahu evet desin, şimdi kalkar gider, kıyarım nikâhı!" dedi Demir, abimin imalı cümlelerinin aksine. "Ama dikkatini çekerim, Ahu evet desin diyorum," diye belirtti. "Biriniz sorup rızasını aldınız mı? Bilmediğimden soruyorum," diye imayla konuştu. "Haber alamadığımdan bilgim de yok. Biz gelmeden önce konuştunuz mu Ahu ile bunu? Sordunuz mu, rızası var mı? Varsa rızası, hemen başımla beraber, ne derseniz..."

Yine onca insan içinde, bir Demir'in aklına, yüreğine dert olmuştu benim rızam. Gülsem mi, ağlasam mı bilemediğim bir andaydım.

Abim ise çok normal bir şeymiş gibi "Yok," diye karşılık vermişti, hiç çekinmeden. "Sormadık. O odada o haltları yerken kararını da vermiştir diye düşündük."

Çok ağır konuşuyordu. Çok çok ağır konuşuyordu. Üstelik bunu, karşısındaki kişinin damarına basmak ister gibi bir tavırla söylüyordu.

Demir'in sabrına o an hayran kaldım. Bu kadar üstten konuşmasına rağmen, hiç tavrını bozmadan "Ahu'yu görmek istiyorum," dedi.

Bu elbette ki mümkün değildi. Abim buna asla müsaade etmezdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladığımda "Bekle," dedi Müjgan ve "Sen arka balkona geç, ben Demir'i yollayacağım," dedi.

"Anlamadım," dedim şaşkınlıkla ve o hiç beklemeden "Hadi," derken kapıyı açıp çıktı.

Ben de aynı şaşkınlıkla ayaklanarak balkona ilerledim ve Müjgan'ın sesini duydum. "Ahu balkonda Demir," dedi bir ret cevabını kabul etmeyeceğini abime duyurmak ister gibi baskın bir tonda. "Git gör."

Bir odada görüşecek olsaydık belki karşı çıkabilirdi ama Müjgan da akıllı kadındı. Balkona göndermişti öncesinde beni. Bir sessizlik oluştu. Muhtemelen yaptığı bu emrivakiye karşı abim, sert bakışlarını Müjgan'a doğrultmuştu ama hayır diye bir tepki de vermemişti. Gerçekten benim için nişanı atacağını söylemiş miydi abime ve abim bundan dolayı mı çekiniyordu?

Balkondaki ikili koltuğun bir ucuna ben oturduğumda birkaç saniye sonra Demir girdi ve kısa bir an o sessizlikte birbirimize baktık. O kadar özlemiştim ki ve eminim o kadar özlemişti ki... Birkaç saniyeyi kapı girişinde durmaktan yana kullandı. Durmak ve bakmaktan yana. Sanki gurbette bir tanıdığa rastlamış gibi oldum, onu görünce. Uzun zaman sonra, çok sevdiğim bir dostumu görmüş gibi. Onu görünce düşebileceğimi ama düşsem de tutacağını bilmenin rahatlığıyla koyvermiştim kendimi.

Çenem titrerken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve birkaç saat önce söylediğim yalanın aksine, yanımda olmasına güvenerek saklamadım hissettiklerimi ve "Her şey çok kötü oldu," dedim. Önüme dönüp dolan gözlerimi ondan kaçırırken alt dudağımı kemirip, parmaklarımla oynamaya başladım. "Şu saatten sonra hiçbir şey düzelmeyecek. Bitti her şey. Tüm düşüncelerim, planlarım... Onca emeğim hiç oldu."

Demir yanıma doğru otururken birbirimize dokunmanın yasak olduğunu bildiğimiz için, sadece derince soluklanıyorduk. "Güzel bir akşam," dedi sakin bir sesle.

İfade ettiklerimin aksine kurduğu bu anlamsız cümlesine yüzüne bakarak karşılık verdim. Yorgundu, uykusuzdu ama hâlâ çok güzeldi. "Ne akşamı?"

O da bana doğru döndüğünde, yüzünde sıcacık bir tebessüm vardı ve "Akşam değil mi?" diye sordu gökyüzüne bakarak.

Sinir bozucu bir gülümsemeyle önüme dönerken "Aklını kaybettiğini düşüneceğim," dedim. "Saat daha 3."

"Hava kapalı, görmüyor musun?" dedi inatla.

Yağmurlu bir gündü ve gökyüzü mavi değildi. "Evet ama gündüz," dedim yüzüne bakarak.

Gerçekten aklını kaçırdığını düşünecektim ki gülümseyerek "Haklısın," diye karşılık verdi. "Hava kapalı ama güneş, o bulutların arkasında. Her gün doğuyor ve doğmaktan hiç vazgeçmiyor. Bulutların önüne geçmesi, havanın yağmurlu olması, bir fırtınayı getirmesi bir şeyi değiştirmiyor. O güneş her gün orada ve olmaya da devam edecek. Bazen böyle olmaz mı zaten?" diye sordu bana durgun bir sesle. "Şimdi bize olduğu gibi. Sen her şeyin bittiğini düşünüyorsun ama yarın o güneş tekrar doğacak, Ahu. Hep orada zaten. Bugün de orada. Sen şu an göremiyorsun belki ama orada," diyerek işaret parmağını, sol göğsümün üstüne doğru koydu. "Her şey bitti dediğin anda gerçekleşmez mi zaten dönüm noktaları? Senin de benim de dönüm noktam burasıdır belki. Bu, bizi sonsuz bir karanlığa hapsetmez ki. Duralım bakalım, bir yarın olsun. Fırtınalar diner, bulutlar dağılır, gökyüzü görünür ve güneş bize de gülümser elbet. Her şey bitti demek için çok erken değil mi?"

Bir masalı anlatır gibi sarf ettiği cümleler karşısında şaşkınlıkla gülümserken bir kez daha iyi ki dedim aslında içimden. Kader, iyi ki Demir gibi hissettiklerinin arkasında duran bir adama düşürmüştü benim sevdamı.

İçinde bulunduğumuz duruma rağmen, onca karanlığın içinde, kendi çemberimizi oluşturmuşuz gibi her şeyi o çemberin arkasında bırakarak "Avukatlık ücretleri ne kadar?" diye sordum. "Hayır, karşılayabilecek miyim, onu hesap edeceğim de..."

Bu sefer anlamsız bakışlarla bana bakan o oldu ve "Bir davam var da," dedim.

Hâlâ anlamamışken "Ne davası?" diye tedirgince yerinde doğrulup yüzüme baktığında "Gönül," dedim gülerek. "Benim seninle bir gönül davam var."

Dümdüz kalan yüz ifadesinde bir gülümseme peyda oldu ve bakışlarını benden kaçırırken "Ahu," dedi tatlı bir tınıyla. Gözlerinin kenarları bile kırıştı gülümserken. Biz sanki o kaos ortamının başrolleri değilmişiz gibi, kısa bir an gülümsemiştik birbirimize. Üstelik içten bir gülümsemeydi bu, uzun zaman sonra.

İçim gitti gülüşüne dokunmak isterken. Şu an yanlıştı belki ama dayanamadım ve parmak uçlarımı dudaklarının kenarlarına götürüp dokundum. Önüne döndürdüğü o bakışları, tekrar beni buldu, bileğimi tuttu ve parmak uçlarımı öperken "Ahu, içeride bizim evlenmemizle ilgili konuşuyorlar," dedi.

Konuya girmesi gerektiğini biliyordu. Zamanımız kısıtlıydı. Birkaç saniye süren o gülümseyen hâlimiz anında düşmüş, elim onun avucundan kucağına doğru kaymıştı. "Bu konu hakkındaki düşüncelerini biliyorum. Benim seni böyle bir şeye zorlamak gibi bir niyetim de yoktu ama sana burayı dar ederler, Ahu. Babanın niyeti, geldiğimizden beri konuyu oraya getirmekti zaten. Onlar çoktan kararını vermiş. Şimdi sen hayır dersen, ben onlara karşı da çıkarım ama bunu yapmayacağım, Ahu," dedi. Ne hissettiğimi anlamaya, çözmeye çalışıyordu. Hiçbir tepki vermedim. "Sen istemiyorum desen de ben evet diyeceğim. Ben seni burada bırakamam. Bunca olup bitenden sonra olmaz."

Ben cevap vermeyince araya giren sessiz birkaç saniyenin ardından "İstersen daha sonrasında boşanırız," diye sürdürdü konuşmasını. Ben bunu hiç beklemediğimden, yüz ifadem anında gerildi. "Benim senden bir beklentim yok. Zorlayamam seni istemediğin hiçbir şeye. Ama seni burada da tutamam."

Demir yüzüme öyle dikkatli bakıyordu ki bir cevap aradığı aşikârdı. Bir tepki vereyim diye bekliyordu. Duymak istedikleri çok başkaydı belki ama o aksi bir ihtimalde de sadece beni düşündüğünü belirtmişti, beklentim yok derken.

Ben daha cevabımı veremeden Yaman abi kapı girişinde belirdi. "Biraz daha gelmezsen Kenan gelecek buraya!" dedi, sert bir tonlamayla. Yaptığın iş mi, gördün işte gel demeye çalışıyordu ama ben varım

diye daha yumuşak olmaya çalışıyordu. "Hazır bir şeyleri toparlamaya oturmuşuz, iyice damarına basmayın adamın. Hadi, kalk. Sonra konuşursunuz ne konuşacaksanız."

Yaman abi tarafından Demir yanımdan kaldırılırken, az önceki sözlerine karşı onay ifadesiyle başımı hafifçe eğdim. Ama Demir bunu gördü mü, gördüyse doğru okuyabildi mi onu bilemedim. O yüzden onlar çıktıktan birkaç saniye sonra ben de peşlerinden ayaklandım.

Demir ve Yaman abi tam yerlerine oturmak üzereyken kapı girişinde durdum ve "Osman amca," dedim. Tüm bakışlar benim üzerime döndüğünde, sanki hiçbir şey olmamış gibi en azından böylesine özel bir anı, zoraki değil de kendi isteğimle kabullendim ve onları ben davet ettim. "Bu hafta sizin de müsait olduğunuz bir akşam, sizi tekrar bekleriz."

Demir'in yüzüne bakarak buruk bir tebessümle "Benim rızam var," diye tamamladım cümlemi.

11. BÖLÜM

Geçmişten Gelen Misafir

Kaderde değişmeyen üç şeyden birinin evleneceğimiz kişi olduğu söylenilirdi. Bu zamana kadar bununla ilgili hiç düşünmemiştim. Kiminle evlenecektim, nasıl evlenecektim bunlar çok da aklımı kurcalayan sorular değildi. Sadece özel biri olacağını düşünüyordum. Belki bir okul günü karşılaşacaktık, belki de seneler sonra bir iş günü... Bir şekilde kader bizim yollarımızı denk düşürecekti ve ben onu gördüğüm ilk an, işte o diyecektim.

Öyle demişlerdi bana. Evleneceğin kişiyi görünce anlarmışsın, hissedermişsin. Belki de benim beklediğim o histi. Güzele güzel demek sevapsa ben de bu hislerle bakmıştım Demir'e hep. Güzeldi, çekiciydi, bakılasıydı. Ama benim gözümde hiçbir zaman ötesine geçmemişti. Maalesef, hiçbir zaman ona baktığımda ben bununla kesin evleneceğim hissini almamıştım.

Sonra bir şekilde hayatıma dâhil olmuştu ve ilgiyi üstüne çekmeyi başarmıştı. Mantık insanıydım ben. Kendimce doğrularım vardı ve onlara göre yaşardım. Bir erkekte olması gerekenler, benim katlanabileceğim şeyler ve asla dediğim sınırlarım vardı. Demir'in ilgimi çektiği o noktadan sonra, ben onu mantığımda bir sınava sokmuştum ve ne gariptir ki hepsinde geçmişti. Aradığım, istediğim her şeyin vücut bulmuş hâliydi. Kibardı, ilgiliydi, düşünceliydi ve en önemlisi sevgisini de saygısını da derinden hissedebiliyordum.

Ama yine de tüm bunlar, ben bununla evleneceğim demek için yeterli değildi benim için. Doğru kişi olduğunu düşünmeme rağmen, yine de o hissi alamamıştım. Belki de bunun tek sebebi, doğru kişinin yanlış bir zaman diliminde hayatımda olmuş olmasıydı. Kaderde zaman çizgisi yanlıştı. Kaderimiz birbirimize yazılıydı belki ama yollarımızı biz

kendimiz belirliyorduk ve biz birbirimize, en azından benim açımdan erken varmıştık.

Tutku, çok güçlü ve büyüleyip sersemleten bir duyguymuş ve insanın sonunu getirebilirmiş. Ben acemiliğimden dolayı gafil avlandım desem, Demir neden buna müsaade etmişti? Gerçi tüm bunları, onun üstüne yıkmak da doğru değildi. Biz ne yaşadıysak birlikte yaşamıştık ve sonuçlarına da birlikte katlanacaktık. Bir yol çizilmişti bize ve sonunu düşünmeden sadece o yolda onunla yürümeye başlayacaktım ve bu akşam, o yolun başlangıcıydı.

"Vazgeçtin herhâlde okumaktan," dedi annem odama girdiğinde çalışma masamın altındaki çöpe bakarak. Tüm hayallerim, isteklerim, hevesim o akşam bir kriz anında önce etrafa savrulmuş, sonrasında da çöp kutusuna atılmıştı. Ben bakarken bile ağlama hissiyle dolup taşarken, annem ne kadar da kolay konuşabiliyordu. "Evleniyorsun zaten artık. Nasıl okuyacaksın? Olmaz ikisi birlikte."

Yatağımı toparlarken yüzümde sahte bir tebessüm hâkim oldu ve "Kendi bulduğun koca adaylarını gösterirken öyle konuşmuyordun," dedim. "Okursun da diyordun." Annem evlenmeme karşı değildi fakat Demir ile olmasına karşıydı. Hatta hâlâ öyle gibiydi. Artık açıkça olmaz diyemiyordu, bunca olup bitenden sonra ama hâli, tavrı, bir haftadır canının sıkkınlığı bile tavrını ortaya koyuyordu.

Birkaç saniye sessizlik girince araya "Böyle olmayabilirdi, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

Annem dolabın üstündeki hurçlardan hazırladığı birkaç parça çeyize bakıyordu, ben de yatağımı topluyordum. Meyra okula gitmişti, babamın nerede olduğuyla ilgili bilgim yoktu ve abim de işte olmalıydı. Evdekilerle sadece zorunluluk hâlinde diyalog kuruyordum.

"Ben mi oldum suçlusu yani?" diye sordu annem bana dönüp, kendisini göstererek. "Her şeyin suçlusu ben oldum yani."

Başımı iki yana sallayarak "Ben sizin gibi değilim," dedim. "Bir insanın üstüne böylesine büyük yükleri, senin yüzünden deyip bırakamam. Vicdanım el vermez." Siz beni bir haftadır tek başıma bıraktınız dedim anlayabildiyse. "Ben yaptıklarımın farkındayım ama sen de suçsuz değilsin anne. İlk sen öğrendin," dedim belki biraz olsun yüreğine dokunur ümidiyle. "İlk kez birine karşı bir şeyler hissettim ve ilk sen

öğrendin. Sen geçmişten gelen, bitmiş, hatta hiç başlamamış bir şeyin kiniyle beni annelik hakkından vurdun. Sen bana bunu yapmasaydın, belki de her şey daha basit ve olması gerektiği gibi ilerleyebilirdi."

Yüzüme ifadesizce bakıyordu ve hiçbir şey demiyordu. Kime ne anlatıyorum dercesine bir soluk bıraktım aramıza ve "Ya da keşke, ben senin helal etmediğin o hakka sırtımı dönebilseydim..." dedim.

Anneme bu söylediklerim dokundu mu bilmem ama muhakkak bir şeyler hissetmiş olmalı ki "Sadece o değildi," dedi tarazlı bir sesle. "Sadece baban ve Gülay değildi konu."

Tekrar yüzüne doğru baktığımda, benden gözlerini kaçırdı ve içerisini kimse olmamasına rağmen yine de kontrol ederek "Sana bu zamana kadar kimseye anlatmadığım bir sırrımı anlatacağım," diye başta sertçe ikaz etti beni. "Ve sen de kimseye bahsetmeyeceksin."

Başımı salladım hafifçe. Anlatacağı her neyse beti benzi atmıştı daha anlatmadan.

"Babanın o kadınla nişanlandığını duyunca ben çok bozulmuştum. Babaannen de hemen gitmedi öyle nişanı bozmaya, bir iki gün bunlar kendi içlerinde nişanlı kaldılar. Sonra zar zor yolladı baban, babaanneni. Ben de bunun siniriyle babandan ayrıldım."

Buraya kadar her şey normaldi bence. Anlatıldığı gibiydi ama sanırım, sonrasındaydı asıl hikâye. Annem anlatırken yeni aldığım telefonuma mesaj geldi.

Demir: *İşlerimi anca toparlayabildim, birazdan çıkacağım. Bir saati geçer gelip seni almam.*

Annem, ben telefona baktığım süre zarfında konuşmasına ara vermişti. Anlatmaktan vazgeçer düşüncesiyle de sadece tamam yazıp geçiştirmiş, tekrar tüm odağımı anneme vermiştim.

"Sonrasında cahillik, genç aklı..." diye girdi konuya çekingen bir tavırla. "Babana sinirim yüzünden, Gülay'ın bir abisi vardı, ona gittim: Adı Faruk. Çok uğramazdı bizim oralara, şehirdeydi onun dükkânı. Annesi babasıyla da çok anlaşamazlardı zaten. Kendi başına yaşıyordu orada. Dükkânının üstünde, tek göz bir odası varmış. Annemden gizlice kaçıp bir iki kez gittim dükkânının oralarda dolandım, ilgisini çektim."

Benim bunlardan hiç haberim olmadığından, şaşkınlıkla dinliyordum. Muhtemelen kimsenin de haberi yoktu. Hiç ses etmeden sadece dinlemeye devam edince, o da aşağıyı kontrol ederek anlatmaya devam etti. Teyzem alt kattaydı ve muhtemelen onun dahi haberi yoktu.

"İlgisini çektim Faruk'un. O zaman çok kızgın olduğumdan, babanla ayrıldım ya, aklımca da intikam alacağım. Birkaç kez görüşürüm, bana görücü yollatırım onları, sonra da ayrılırım diye düşündüm."

Yüzümdeki değişimden hissettiklerimi okumuş gibi "Bakma öyle!" dedi o da yanlış olduğunu bilir gibi. "O zamanlar böyle değildi ki hiçbir şey. Bu kadar düşünmekler de yoktu. Daha küçüktüm. Cahillikle kurmuşum kafamda bir şeyler. Sonradan dank etti de geç oldu. Ben ne bileyim Faruk'un belalı bir tip olduğunu! Faruk ile bir iki kez görüştüm. Bu taktı beni kafasına. Bizim oralara hiç uğramayan adam, bir kez görüştükten sonra gelir gider oldu. Kapının önünde bir garaj vardı bizim. Geceleri orada yatıyormuş bu. Birkaç güne çözmüş evdeki işleri. Babam benden önce çıkardı evden. Peşine de ben çıkar, işe giderdim. Bu, babam giderken odunların arkasına saklanıyordu, ben çıkınca da önüme çıkmaya başladı. Sabahın bir körü, daha horozlar ötmezken benimle yollara düştü. Tek başına gidemezsin, ben bırakacağım, artık çalışmayacaksın diye."

Annem anlattıkça hâlâ beti benzi atıyordu. Sapsarı kesildi karşımda. "Ben korktum. Küçüğüm zaten. Babanla onca sene görüştüm, hiç bilmem ben böyle şeyler. Beline de takmış bir silah. Bir iki haftada aldım ben başıma belayı."

"Babam?" diye girdim araya birden. "Babam bilmiyor muydu? Bir şey yapmadı mı?"

Babamın adını geçirince bile "Yok!" dedi panikle. "Yok, bilmez baban. Hâlâ bilmez. Sakın Ahu, sakın bak! Bunca sene sonra bir sana anlatıyorum. Sakın!"

İşaret parmağını uyarırcasına doğrultunca, başımı salladım. "Devam et," deyip yatağın üzerine oturduğumda, o da çalışma masasındaki sandalyeyi çekti.

"Babanla bile görüşemedim ben o dönem. Evden geç çıktım, işten erken çıktım derken baban ile denk getirmedim hiç. Çok ipsiz sapsız bir adamdı, Ahuşan," dedi. "Baban daha bir şey yapmadan çeker vurur-

du Faruk, babanı. Bak yeminim olsun, vururdu. Öyleydi çünkü o. Ben babana bir şey yapmasın diye gizli tuttum bir süre babanı. Bizim evde de Faruk'un lafı geçmeye başladı. Hiç geçmeyen adamın adını işitince panikledim. Faruk gelmiş dedi babam sofrada, bir akşam. Aman ha görürseniz yolunuzu değiştirin, birinin başını belaya koymasa bari dedi. Ben yemeden içmeden kesildim iki haftada."

Annem anlattıkça nefesi daralır gibi elini göğsüne kapatınca, baş ucumdaki su şişesinden bir bardak uzattım. Düşününce, o yaşında hiç kolay değildi yaşadıkları. Kendi yapmıştı ama pişmanlığı da yüzünden okunuyordu.

"Sen hiç duymadın mı o zamanlar bu Faruk'u da gittin ona bulaştın?"

"Yok," dedi masum bir sesle. Gözlerinde bile o çocuk hâlinin korkusu vardı sanki. "Ne bileyim ben... Duyduysam da girmiş kulağımdan çıkmış. Ben babandan başkasını bilmezdim ki. Hiç dikkat etmemişim söylenenlere. Sadece Faruk'un adını bilirdim. Şehirde dükkânı varmış, ondan gelip gitmiyormuş her gün uzak yol diye olarak kalmış benim aklımda. Kavgası, içkisi var diye de duydum da o dönem zaten herkeste vardı. Normal geldi bana."

"Sonra," dediğimde derin bir soluk aldı ve "Sonra baban bana ulaşamayıp, o dönem babaanneni bize görücüye yollayınca benim işler hepten karıştı," dedi.

"Yedi köyü birbirine katmışsın resmen," dedim. Bir yandan merakla dinliyor, bir yandan da hem şaşırıyor hem de üzülmeden edemiyordum. Karşımda bir küçülüşü vardı ki... Hâlâ korkuyor gibiydi. Senelerce kimseye anlatmadığından belki de hem anlatıp içini dökmek istiyordu hem de bir an önce bitsin konu diyordu.

"Hem de ne katmak!" dedi annem dudaklarını ısırıp, başını iki yana sallayarak. "Bu duymuş babanın bana görücü yolladığını. Bir iş çıkışı tuttu beni kolumdan, kaçırdı."

"Ne!" dedim ve bunu epey sesli bir şekilde söyledim.

Annem hemen yerinden doğruldu ve sus dercesine gözlerini belertince eliyle otur dedi bana. "Dur, öyle bir şey olmadı," dedi daha sakin bir dille beni susturmak için. "Aldı bu beni, dükkânın üstündeki eve götürdü. Küçücük bir oda, bir mutfak... Her yer toz, kir, pislik içinde. Oturttu beni oraya. Ben nasıl ağlıyorum ama!.. Bu da sanıyor ki kız kıs-

mı her şeye duygulanır. Düzelir diyor bana. Ben seni anandan babandan ayrı koymam, gider görürsün diyor. O pezevenk sana görücü yollamış dedi, başımdan aşağıya kaynar sular indi. Benim bacıma da nişan takmış atmış, zaten bilenmiştim, benim olana göz koydu, vuracağım dedi. Girer, yatar, çıkarım dedi."

İyice irileşti gözlerim. Annem de ben sana demiştim dercesine başını sallarken "Öyle deliydi," dedi. "Rahat rahat vururum yatarım, çıkarım dedi. Beni de o içerideyken bekletmez, verirlermiş başkasına diye kaçırmış. Benim canım çıktı sanki söylediklerini duyunca. Elim ayağım kesildi. Ne yapacağım diye akla karayı seçtim. Koymuştu kafasına Faruk. Beni nikâhına alacak, babanı da vuracaktı."

"Sonra," dedim nefesimi tutmuş bir hâlde. "Sonra nasıl kurtuldun? Kimse duymadan nasıl çıktın bu işin içinden sen?"

"Baktım artık kaçışı yok, anlattım her şeyi," dedi. "Ağlaya ağlaya anlattım her şeyi. Babanla sevgili olduğumuzu, bir cahillikle böyle şeyler yaptığımı anlattım. Başta bir şaşırdı, kızdı, sinirlendi. Dedim, beni de vurur bu. Ya da dedim bırakmaz."

"Ne yaptı?"

"Geçti karşıma ağladı," demesini hiç beklemedim. "İki tane çekyat vardı orada. Birinde ben oturdum, istemiyorum diye ağladım; birinde o oturdu ağladı. Beni kimse sevmedi, sen sevdin sandım dedi. En az iki saat öyle bağırdı, çağırdı, ağladı, öyle geçti. Sonra hâlime acıdı herhâlde, git dedi bana. Ben kimseye bir şey demeyeceğim, git ama bir daha karşıma çıkarsan, hele o herifi de alır çıkarsan, vururum onu bu sefer dedi. Benim oradan bir çıkışım var, arkama bile bakmadım. Bir daha da yüzünü görmedim Faruk'un. O da uğramadı zaten daha da bizim oralara. Eve iki saat geç gittim. Çok iş vardı dedim evdekilere."

Hikâye burada bitmişti sanırım. Gerçekten hiç bilmediğim bir şey çıkmıştı altından ve sindirmem birkaç dakikamı aldı. "Peki bu olay nasıl ortaya çıkmadı?" diye sordum. "Faruk da mı kimseye anlatmamış?"

Annem başını iki yana sallarken "Yok, anlatmadı," dedi. "Birileri duyarsa Faruk, bir karının elinde oyuncak olmuş derlerdi. Faruk da bunu yediremezdi kendine. Ya o zaman gerçekten çeker vururdu ya da beni kaçırır, zorla nikâhına alırdı. Faruk gibi adamlar, öyle milletin ne dediğine çok takılır. Kendi ondan anlatmadı. O anlatmayınca ben de hiç

kimseye bahsetmedim. Kilit vurdum dilime. O günleri, o günlerde öylece bıraktım. Duyulursa, Faruk'un adı böyle bir şeyde geçerse, millet onu konuşursa, bize zararı dokunur diye korktum. Bir Faruk, bir ben, bir de şimdi sadece sen biliyorsun."

Boş duvara odaklanmış, ne diyeceğimi bilemez hâle gelmiştim. "Sen ondan mı senelerce Gülay teyzeyi bahane ettin? Aslında..." dedim ama cümlemi tamamlamama bile izin vermedi.

Kaşlarını çatarak ayaklandı ve "Onun suçu!" dedi yine. "O; o gün karşı çıksaydı, o kapalı ağzını açıp istemiyorum deseydi, bunlar gelmeyecekti hiç bizim başımıza! Onun da vardı gönlü babanda, ondan sustu. Ben, onun yüzünden yaşadım bunları. Hayatım mahvolacaktı onun yüzünden. Etimle kemiğimle nefret ettim o aileden ben."

"Onun yüzünden değil anne," dedim. "Sen kendin etmiş, kendin bulmuşsun."

Yüzünde hiç de hoş olmayan bir ifade vardı. Muhtemelen anlattıklarından sonra hak vereceğimi düşünüyordu. Verdiğim konu ayrıydı. Yaşadıkları zordu, korkunçtu; hele o yaştaki bir kız için çok kötüydü ama annemin bir huyu vardı. Her şeyi birilerinin üstüne yıkıyor, hiç ben ne yaptım demiyordu. Ona göre her şeyin suçlusu başkasıydı.

"Tut sen kaynananı, tut," dedi tekrar çeyizliklere yönelerek. "Ben kimim ki zaten?"

Bir haftadır bir an olsun yanımda olmayan kadın, haklıya haklı dediğim için tavır alıyordu bana. Üstelik ben ona bu kadar kırgınken, kırgınlığımı görmediği hâlde. Yani yine ve yine suçu üzerinden atıp kendini en masum zannediyordu.

"Anne," deyip sıkıntıyla iç çektiğimde "Ne oluyor burada?" diyerek teyzem yukarı çıktı. "İnemediniz bir türlü aşağıya."

Annemin o an bakışları, bana sakın anlatma dercesine döndüğünde, gözlerimi kapatıp açtım sadece. Kırgınlığım ayrı bir yerdeydi, onun sırrı ayrı yerde.

"Eniştem seni boşayacak artık," diyerek gülümsedim teyzeme dönerek. Gülümsemeye çalıştım en azından. Bir haftayı geçmişti bize geleli. O olaydan beri de hiç gitmemişti.

"Senin yüzükleri de takalım da bu akşam, gideceğim artık evime," dedi o da yorulmuş gibi. Haklıydı. Sürekli ortalıkta koşuşturan o ol-

muştu bu dönemde. Evdeki işler, herkesin kaprisi ayrıydı. Teyzem sağ olsun, herkesi idare etmeye çalışıyordu.

"Ay, yüzük demişken..." diyerek saçımın tokasını çözdüm aceleyle. "Demir gelecekti. Sabahtan beri temizlik yapıyoruz. Ben hızlıca bir duşa gireyim. Yüzük almaya gideceğiz biz."

"Gir tabii teyzem, gir," dedi imalı bir gülümsemeyle. "Müstakbel kocan için hazırlan."

Müstakbel kocam Demir... Çok garip ama gerçekti.

"Teyze!" deyip, göz devirerek geçiştirdim.

Akşama hem isteme olacaktı hem yüzük takılacaktı. Düğün hazırlıklarına da hemen başlanacak, ay sonuna evlenmiş olacaktık. Çok tuhaf geliyordu bu durum bana. Demir'e bir şeyler hissettiğimi daha yeni kabullenmişken bir anda kocam olacaktı ve bunu kabullenmek hem çok zordu hem de beni biraz korkutuyordu. Ya hissettiklerim biterse, ya evlendikten sonra her şey değişirse o zaman ne olacaktı? Ben bu hissettiklerimi kaybedersem, Demir gerçekten kaderimde yazılı olan o adam değilse o zaman ben o evliliği nasıl sürdürecektim? Annemle teyzemi odada bırakıp banyoya girerken, bunlar döndü durdu aklımda.

Duşta hatırı sayılır bir süre kaldıktan sonra, havluyu başıma sardım ve bornozumu üzerime geçirerek banyodan çıktım. Çıktım çıkmasına ama kapının karşısında duran Demir ile karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Daha kuşağı bile neredeyse yeni bağlamışken bir adım attım ve kapı girişinde olan Demir ile teyzem bana doğru döndü.

Demir'in aralık olan dudakları, teyzem ile bir konuşma hâlinde olduğunun göstergesiydi sanırım ve duraksamıştı. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve siyah, spor bir gömlek vardı. Öylece kalıp ne yapacağımı bilemez bir hâlde durdum, o da benden farksız değildi. Baştan sona üzerimde gezen gözleri, en son bileklerimdeydi ve ben parmak uçlarımın üstüne basıyordum. Bornozun kalın dokusuna rağmen kaçan bir damlanın, bacaklarımdan parmak uçlarıma doğru süzüldüğünü hissediyordum.

Her ne söylüyorsa teyzeme onu bile yarım bırakmış, belki de unutmuştu. Tabanlarımın üzerine basıp kısa bir öksürükle boğazımı temizlediğimde "Geldin mi?" diye sordum ve o da elini boynuna doğru atıp bir kaçış görmüş gibi sıvazlarken "Geldim," demişti ama bunu teyzeme

bakarak yapmıştı. Ben sessizliği bozunca o da kendine gelmiş, bakışlarını hemen üzerimden çekmişti. "Ben kapının önünde bekliyorum. Sen hazırlanır, gelirsin."

Gitmeden önce, belli belirsiz bir bakışla son kez gözlerini üzerime çevirip, hiç beklemeden çıkıp gitmişti. Ben kıpkırmızı kesilmiş, gitmesiyle derin bir nefesi koyvermişken teyzem kahkahalar içindeydi. "Gülme!" dedim kaşlarımı çatıp, hızlıca yanından geçerken. "Neden geldi diye söylemiyorsun? Ben de evde kimse yok diye banyoya almadım ki eşyalarımı. Geçer giyinirim dedim."

"Ay ne bileyim!" dedi teyzem kapının eşiğine yaslanıp. "Birden çıkacağını düşünmedim. Yeni gelmişti zaten çocuk." Ben dolabı açmış, kendime giyecek bir şeyler bakarken "Gelir gelmez de neye uğradığını şaşırdı! Yazık, günah kız!" dedi bir de gerçekten üzülmüş gibi. "Daha ilk günden de çocuğu kudurtmazsın, Ahuşan!"

Yüzümde benden bağımsız oluşan bir gülümsemeyle arkamı döndüğümde "Teyze!" dedim gözlerimi irileştirerek "Saçmalamayıp çıksan mı dışarı?"

Teyzem çıktı çıkmasına ama çıkarken de "Olsun olsun," dedi kapıyı çekmeden hemen önce, imalı bakışları üzerimde gezerken. "Kalbi zaten sendeymiş, aklı da fikri de sende kalır. Sabretsin bir aycık daha."

Ben hazırlanıp aşağıya indiğimde Demir arabanın içindeydi ama kapısı açık ve bizim eve doğru bakarak duruyordu. Kulağında telefon vardı ve ciddiyetle bir konuşma içerisindeydi. Ben yaklaşırken de telefonu kapadı.

"Tamam mısın?" diye sorduğunda arabadan inmişti ama ben "Hı hı," diyerek arabanın önünden dolanınca o da yerine oturdu. Yanındaki koltuğa oturduğumda komşuların, camların arkasında olduğunu ya da çamaşır asma bahanesiyle balkonlara çıktığını görebiliyordum. Kendilerine yapılsa bir dünya söylenecekleri, kızacakları şeyleri bana yapıyorlardı ve bundan hiç çekince duymuyorlardı.

Demir, arabayı çalıştırdığında hiçbir şey demedi, bir şey dememi beklemedi. Gözlerim komşuların evlerinde gezince anladı gerginliğimi ve hızlıca arabayı çalıştırıp sokaktan çıktık. Mahalleyi arkamızda bı-

rakınca bir rahatlama hissetmiştim. O rahatlamayı hissettiğim ilk anda da soluğu Demir'in yanında aldım. Arabanın içinde oluşan o gergin havayı, ona doğru yaklaşıp yanağına ansızın kondurduğum öpücükle dağıttım.

Gerçi dağıttım mı, ondan da emin değildim. Çünkü Demir hiç beklemediği bu öpücükle birlikte, arabanın kontrolünü kısa bir an kaybeder gibi oldu. Sonra da bana baktığında omuzlarım havalanıp geri düştü. "Böyle olmaz mı?" diye sordum. "Sen gelirsen benim seni öperek, ben gelirsem senin beni öperek karşılaman gerekmez mi? İnsanların gözü üstümüzdeyken öpmek istemedim. O yüzden, en uygun anda yaptım."

Yüzüme o kadar aptalca ama bir o kadar da tatlı bir sırıtmayla bakıyordu ki kızardığımı hissediyordum. "Tabii sen benden beklemiyordun muhtemelen böyle şeyler ama alışmam gerekiyor diye düşünüyorum. Yani, biz seninle yol arkadaşı olacağız. Eğer bunları rutinimiz hâline getirirsek çok daha şey olmaz mıyız? Yani karşılıklı olarak... Alışsak birlikte..." Ne diyorsun Ahuşan? Ben konuştukça saçmalıyordum o ise hiç beni durdurup ortadan bir yerden lafı devralmıyordu. Sadece gülerek bana bakınca, ben de toparlamak istiyor ama daha da dağıtıyordum.

Ben onu öptükten sonra seyri yavaşlamıştı. Hemen peşine de kırmızı ışığa denk gelmiş ve durmuştuk. Ben susunca "Haklısın," diye karşılık verdi ve durmamızı fırsat bilerek, elini belime doğru uzatıp beni kendine çekerken, o da bana doğru yanaşıp, bedenini üzerime doğru verdi. "Alışalım." Alnı şakağıma dayanırken dudakları yanağım ve çenem arasında kalan o çizgide sabit kaldı. Gölgem olmuş, gün ışığını kesmişti Demir'in bedeni.

Gözlerim kapanıp varla yok arası hissettiğim o dudaklarıyla birlikte ellerimi göğsüne sabitledim. Kalbi, avuç içlerime büyük bir gürültüyle adımı bıraktı sanki.

Sonra burnu, çenemi okşayarak boynuma doğru kayarken "Bir tane de buradan alışalım," dedi. Eli belimde kıvrılırken saçlarımı geriye doğru attı ve lekemin üstünde derince soluklar alıp, baskılı bir şekilde dudaklarını mıhladı. Belirli bir süre geri çekilmedi. "Ama burası zaten bu kadar sarhoş ediciyken, bir de bu kadar güzel kokarak daha da harlayamazsın yangınımı."

Ağır ağır telaffuzlarıyla nefesim ciğerlerimde sıkıştı kaldı. Keşke ben de senin kadar derin soluklar alabilseydim Demir. Soluklarımı kesmeye hiç gerek yoktu. Tenimi gıdıklayan nefesiyle başımı oynatma ihtiyacı hissettim ve gözlerimi hızlıca açmama sebep olan, ardı arkası kesilmeyen korna sesleri oldu.

"Daha doğru bir anda öpseydin keşke," dedi Demir, söylene söylene geri çekilirken. "Kıyıda köşede bir yer olsaydı da dursaydık iki dakika."

Yüzüne bile bakamadım ve konuyu direkt o noktadan çekerek "Hiç duracak vakit yok inan," dedim ciddi bir tonda. "Hemen alalım yüzükleri de eve gidelim. Bizimkileri biliyorsun zaten."

"Sorun yok değil mi?" diye sorduğunda "Şu an içinde olduğumuz her şey sorun değil mi zaten?" diye karşılık verdim.

Aslında söylemek istediğimi bence Demir anlamıştı ama yüzünün düştüğünü de bir yandan görebilmiştim. "Nereden baktığına göre değişir," diye karşılık verdiğinde, bir şey demedim. Özür dilerim ama nereden bakarsam bakayım, benim için değişmiyordu. Demir'in ilgimi çekmesi, ona bir şeyler hissetmem her şey tamamdı benim için ama evlilik, benim baktığım yönlerin hiçbirinde yoktu. Bu yola mecbur bırakılmıştım.

Arabada oluşan sessizliğin ardından "Ahu..." dedi Demir, bana dönerek. "Ben geldiğimde annen çöpleri atıyordu ve orada sana ait olduğunu düşündüğüm test kitapları vardı."

Başımı sallayarak onay verdiğimde "Evleniyoruz Demir," dedim. "Artık hiçbirine ihtiyacım kalmadı."

Demir'in yüzünde tahmin ettiğimin aksine, çok sert bir ifade yer aldı ve sinyal verip bir köşeye yanaştığında bana dönerek "Sen bu musun Ahuşan?" diye sordu tok bir sesle. "Benim tanıdığım Ahuşan bu değil çünkü. Sen gerçekten hayallerinden sırf evleniyorum diye vaz mı geçeceksin?" Daha benim konuşmama fırsat vermeden bir bir çarptı yüzüme. "Üstelik sana evlenince okunmadığını söyleyen kim? Kim senden bunu talep etti?"

"İçinde bulunduğumuz durum..."

"Evlilik senin için bu kadar kötü mü Ahuşan?" diye sordu, cümlemin tamamını beklemeden. "Evet içinde bulunduğumuz durumda, bu şekilde gelmeyi ben de istemezdim ama sanki her şeyin sonu gelmiş

gibi davranmanı da anlamıyorum. Evleniyorsun diye hayallerinden vaz mı geçeceksin? Ben sana böyle bir şey dedim mi?"

"Bizimkiler..."

"Sizinkiler yok artık, Ahuşan," diye kesti yine sözümü, bu konuda asla taviz vermeyerek. "Sizinkilerin, senin üstünde söz hakkı yok artık. Biz seninle yeni bir yola giriyoruz. O yolda da yol arkadaşın benim. Sana okuyamazsın, edemezsin falan dediğimi de hatırlamıyorum. Neden sen sanki ben de buna karşı çıkacakmışım gibi davranıyorsun, anlamıyorum. Kendi kararınla istemiyorum desen, bunu bile bir noktada anlayabilirim gerçekten ama istediğin hâlde evlenmeyi bahane ederek her şeyden vazgeçmeni anlamıyorum, anlamayacağım da."

Sanki hayal kırıklıkları oluştu yüzünde ve gözlerini benden kaçırarak önüne döndü. Ben, beni anlar sanmıştım ama anlamaya yanaşmadı bile.

"Nasıl olacak peki?" diye sordum. "Tamam, o an geçirdiğim o krizle dağıttım her şeyi, sildim hepsini haklısın ama sonra ne olacak? Oldu ki ben o sınava girdim ve kazandım. Başka bir şehri kazandım. O zaman nasıl olacak?"

"O zamanı da o zaman düşünelim Ahuşan," dedi hâlâ bozulmuş olmanın getirdiği bir mesafeyle. "Bırak o zamanı da o zaman düşünelim. Ama seni baltalayan evlilikmiş gibi, evleniyoruz bahanesinin arkasına sığınma. Çünkü o evlilik benimle. Sığındığın, üstünü evlilikle kapattığın o hayallerinin temeli benim. Ve ben kendimi sana bu kadar adamışken, yoluna taşlar döşemek için değil de o yoldan, o taşları temizlemek için uğraşırken o kelimeyi, o kötülüklerin içine itme. Senden gelen her şeyi kaldırırım ama bunu değil. Benim sana olan sevgimi, bizim seninle olan evliliğimizi bir yük görürsen kendine, ben kalırım o yükün altında. Ne yaparsan yap ama bunu bana sakın yapma."

Oldukça net olan sözleri karşısında ezildim. O an, o akşam, onca insanın sözlerini, nefretini, öfkesini üzerimde taşırken düşünememiş ve her şeyin sonunun geldiğini düşünmüştüm. Demir haklıydı. En vazgeçmemem gereken adamın yanında, belki de bırakmıştım çabalamayı. Üstelik bunu söylediği gibi, evlilik kelimesine sığınarak yapmıştım. Bu, Demir'e haksızlıktı ama benim ruh hâlim de çok düzgün sayılmazdı. Bunu da anladığını biliyordum. Biliyordum çünkü sözlerini ettikten sonra "Hadi," dedi daha yumuşak bir sesle. "Alalım şu yüzükleri artık."

O konuşana kadar, kuyumcunun önüne park ettiğimizi bile fark etmemiştim. Önce kendisi indi, ardından benim tarafıma geçti. Kapıyı araladığımda iner inmez parmaklarımızı birbirine kenetledi ve biz kuyumcunun içine doğru ilerledik.

"Ve lütfen," dedi son kez tatlı bir dille, girmeden önce. "Ne olursa olsun, alalım, gidelim diye konuşma olur mu? Ben ne olursa olsun, en içine sinen olsun istiyorum. Gün gelir de bitirmek istersen bile o yüzükler ve biz benim için hep gerçek kala..."

"Hadi, hadi!" dedim onu içeri doğru çekiştirip, heyecanla konuşmasını yarıda keserek. Demir hâlâ bana açık bir kapı bırakıyordu. Gitmem, ben seni hiç bırakmam demem gerekiyordu belki ama ben buna cesaret edemiyordum. Buna inanırsa ve ben bir gün gerçekten gidersem, verdiğim sözü tutamamaktan çekiniyordum. Her şey çok yeniydi benim için. Bu sebeple sadece, anı olduğu gibi yaşamak istiyordum.

O yüzden içeri girer girmez bize çıkarılan yüzük kutularından bir tanesi gözüme çarptı ve direkt elime aldım. Bronz renkte bir yüzüktü. Ortasında ince, belki dışarıdan bir dal parçası gibi gözükecek sonsuzluğu temsil eden siyah şekiller taşıyordu. Yüzük kutusunda ilk o dikkatimi çekince ve epey inceleyince "Bu mu?" diye sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum ama onun için sadece benim cevabım, isteğim yeterliymiş gibi ve bakışlarımdan çoktan karara varmış gibi aynı yüzüğün diğer eşini aldı. "Sen ne düşünüyorsan," dedi karşılık olarak. Boşta kalan elimi alıp yüzüğü parmağıma geçirirken gözlerimin içine bir çocuk sevinciyle bakarak "Yol arkadaşım," diye ekledi.

Benim Demir'e duyduğum; bunca kötülüğün içinde iyi olan tek şey olduğu için minnet miydi, yoksa gerçekten ben Demir'i çok mu seviyordum bilmiyordum ama "İyi ki..." dedim, bu yolda benimle olan sensin der gibi. Parmağına yüzüğün diğer eşini geçirirken "Yol arkadaşım," diye ekledim.

Üzerimdeki elbiseyi düzeltip aynada kendime baktım. Bebe mavisi, kayık yaka, tam göğüs kısmı v şeklinde inen, midi boy, uzun kollu, kolları dâhil tüm bedenimi sıkı sıkı saran bir elbise giymiştim. Saçlarımı iri

dalgalar yapıp tek taraftan göğsüme doğru sarkıtmıştım. Akşam ezanını işittiğim vakit, anlamıştım gelmelerine çok az kaldığını.

Ellerim buz kesmişti hemen. Ne yapacağımı bilemez hâlde, gezindim durdum odanın içinde. Sonra parfüm sıkmadığımı hatırlayıp bir kez daha aynaya doğru yanaştım. Boynumun iki tarafına sıktım önce, ardından bileklerime sürüp birbirine sürttüm. Odadan dışarı çıkmamıştım. Çıkmak gibi bir niyetim de yoktu. Abim ve babamla ne kadar az muhatap olursam o kadar hasarsız geçerdi belki benim için bu akşam. İkisi de koca bir yara olup yüreğimde kalmışlardı. Şüphesiz ki kadın ya da erkek fark etmeksizin en önemli zamanlarından biriydi, yeni hayatına adım atacağı ilk günü. Ben de böylesi bir günü, böyle buruk geçirmek istemezdim. Yaşayacağım o heyecan dolu geceyi bir odaya kapanmış, gelmelerini bekleyerek geçiriyordum.

Kapı tıklatıldı ve benim "Gel," dememle birlikte Meyra içeri girdi.

"Abla," dedi gülümseyerek. "Ne güzel olmuşsun!"

Yalandan bir tebessümle karşılık verdiğimde, içimdeki heyecan aslında gerçekti. Her ne kadar böyle olmasın diye geçirsem de içimden, birazdan Demir'in kapıyı çalacağını bilmek ve birkaç saat içinde onunla nişanlanacağımızı bilmek bana çok farklı, tarifini yapamayacağım bir heyecan hissettiriyordu.

"Aşağıda her şey yolunda mı?" diye sorduğumda Meyra, yatağımın üstüne kendini gelişigüzel bıraktı.

"Yolunda, yolunda! Teyzem ve annem mutfakta koşuşturuyor. Babam oturma odasında misafirleri bekliyor. Abim de Müjgan ablayı almaya gitmişti. Gelir şimdi."

Tek tek herkesten haberdar edince sadece başımı sallamakla yetindim ve telefonuma yöneliyordum ki "Ay, ben sana ne diyecektim!" diye atıldı Meyra birden. Aldığım telefonu geri bırakıp masaya doğru yaslandım ve Meyra'ya döndüm.

"Ben bugün abimin kartından alışveriş yaptım. Şifre gelmişti telefonuna. Ona bakmak için açtığımda mesajlar düştü. Sevda, Müjgan abla, abim falan bir grup kurmuşlar. Oraya yazmıştı Sevda. Neden göndermiyorsunuz Ahu'yu Ankara'ya amcasının yanına, ne evlenmesi falan diye. Bayağı bozulmuş bu sizin evlenecek olmanıza."

Kaşlarımı çatıp "Ne Ankara'sı, ne Sevdası?" diye sorduğumda "Valla abla okudum ben biraz," dedi. "Bu abime sürekli mesajlarda ısrar etmiş, Ankara'ya gönderin Ahu'yu diye. Hem orada okur okulunu hem buradan uzaklaşır, herkes zamanla unutur her şeyi falan diye çok ısrar etmiş. Bayağı abimin aklına sokmaya çalışmış, seni buradan göndermeyi. O Demir abiyi seviyordu ya, yediremedi bence evlenmenizi. Hâlâ nasıl bozsam diye düşünüyor." Duraksadı ve "Tam bir orospu!" dedi hiddetle.

Benim ise gözlerim dalmış, Meyra'nın söyledikleriyle parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Müjgan normalde, Sevda ile Demir'in olmasını istiyordu ama bir anda, bizim tarafımızda gibi gözükmüştü. Ayrıca hatırladığım bir telefon konuşmasında da bir yere gittiği yok, ben seni sonra ararım, beni sürekli arama gibi şeyler söylüyordu. Benim yüzüme gülerken, aslında Sevda ile ortaklaşa hareket edip, abimi dolduruşa getiren taraf Sevda mı oluyordu? Müjgan dost gibi görünüp yanıma mı yaklaşmıştı? Aklım karman çorman olmuş, bir kez daha yaşadığım hayal kırıklığıyla böyle bir akşamda yüzleşmişken, kapı bir kez daha tıklanıp açıldı ve bu sefer aklımdaki soruların cevabı olan kadın girdi içeri.

"Hazır mısın, Ahu?" dedi gülümseyerek ama ben onu bile samimiyetsiz buldum şu düşünceler içerisinde.

Odanın içine doğru adımlarken "Meyra, annen çağırıyor seni," dedi aşağısını işaret ederek.

Meyra onun yönlendirmesiyle odadan çıkarken, içimde tutamadım ve direkt olarak "Oyun mu oynadın bana?" diye sordum. Gülen ifadesi sekteye uğramış, anında düşerken "Sevda'yı biliyorum," dedim. "Beni Anka..."

Müjgan panikleyip, hızlıca, daha cümlemi bile bitirmeden kollarımı tutup "Ahu, o akşam öyle bir şey yapacağını ben bilmiyordum. Yemin ederim!" dedi kendini açıklama telaşıyla.. Durdum. Sanki çok daha fazlası saklıydı Müjgan'da ve ben hiç bölmedim. Biliyormuş tavrımı sürdürerek sustum.

"O akşam Sevda sizi görmüş Demir ile öpüşürken. Sonrasında da delirmiş. Düşünmüş ki sizi ortaya çıkarırsa bu hâlde, baban seni buradan gönderir, Demir ile görüşmene de engel olurmuş. Bize sizin için bir sürprizim var içeride dedi. Kamerayı da peşimize yollamış, herkes

izlesin gelin ve damada sürprizimi demiş. İşlerin bu boyutlara geleceğini hiç düşünememiş. Baban seni gönderir buradan sanmış sadece. Ona hak vermiyorum, sakın beni yanlış anlama," dedi. Her bir kelimesinde ayrı bir şok yaşarken, o kendini aklama derdiyle hızlı hızlı konuşuyordu. Benim bunları yeni öğrendiğimi bile idrak edememişti. "Yaşın küçük diye evlendirmezler seni sanmış. Tek amacı, sizi birbirinizden ayrı düşürmekmiş. Ben öğrendiğimde çok kızdım, Ahu. Yemin ederim, çok kızdım."

"B... Ben... Benim," dedim kekeleyip geri çekilerek. "Benim, Sevda yüzünden mi hayatım tepetaklak oldu? Sevda'nın kıskançlığı, onu istemeyen bir adama karşı olan inadı yüzünden mi?"

Kahkahalara boğulmakla hıçkıra hıçkıra ağlamanın arasındaki ince çizgideydim. Bir kadın, başka bir kadının hayatını altüst etmişti. Hem de bile isteye. Bu, saf kötülükten başka hiçbir şey değildi. Bir insan, bir insana bunu nasıl yapabilirdi?

"Ahu yemin ederim, ben çok kızdım ona," dediğinde "Ne fark eder?" diye bağırdım geri adımlayarak. "Senin ona kızman neyi değiştirir? Bak gördün mü Müjgan?" dedim kendimi göstererek. "Sen kızdın ya ona, düzeldi şimdi her şey; düzeldi, bak! Ben evlenmiyorum apar topar. Ailem bana yüz çevirmedi. Bak Müjgan, sen Sevda'ya kızınca her şey oturdu yerine!"

Müjgan, gözleri dolu dolu yüzüme bakarken "Vicdanını rahatlatmaya mı çalışıyordun?" diye sordum. "Benim yanımdaymış gibi görünerek?"

Başını iki yana sallarken "Hayır," dedi binlerce kez yemin ederek. "Yemin ederim, ben seni anlıyorum ve sana desteğim. Söylediğim, yaptığım hiçbir şey yalan da değildi, oyun da değildi. Senin tarafında oldum ben. Bunların hiçbirini yapacağından haberim yoktu ki benim. Tek yanlışım, öğrendikten sonra saklamak oldu. Kızdım ama size de bahsetmedim. Söylediğin gibi," dedi mahcup bir ifadeyle gözlerini kaçırarak. "Olan olmuştu zaten. Sevda'nın ortaya çıkışı bir şey değiştirmeyecekti."

Yüzümde sinir bozucu bir gülümsemeyle "Öfkeleri ikiye bölünmesin diye, sadece beni mi koydun ipin ucuna?" dedim.

"Öfke ikiye bölününce şiddeti azalmaz ki," dedi daha kısık bir sesle. "Onu ortaya atmam, sana kızmalarını engellemeyecekti."

Yine gülümseyerek gözlerimi kaçırdığımda "Ahuşan, bir şeyleri değiştirecek olsa zaten açıklardım," dedi bana doğru yaklaşıp düşük bir sesle. "Ama bir şey değişmeyecekti. Sevda benim süt kardeşim. Benim çocukluğum onunla geçti. Ben duygusal düşündüm. Sen de olsan öyle düşünürdün. O yüzden bahsetmedim kimseye ama tavrımı koydum. Görüşmüyorum neredeyse o günden beri Sevda ile. Evet, Sevda ve Demir olsun istedim. Biz Sevda ile çok yakındık. Demir ile de Kenan. Hiç ayrılmayalım istedim. Yakıştırdım da onları. O yüzden ısrar..."

Demir ve Sevda'nın adını yan yana duymaya dahi tahammülüm kalmamıştı. "Yeter!" dedim sözünü keserek. "Ne düşündüğün zerre umurumda değil."

Kapının tekrar açılıp abimin içeri girmesiyle Müjgan, geriye doğru adımlayarak benden uzaklaştı ve bakışlarını abimin tam aksi bir yönüne, cama doğru çevirdi. İki elini karnının üzerinde birleştirmiş, tırnaklarıyla oynarken hafifçe titreyen vücudu güzel bir oyun sergiliyordu.

"Ne oluyor burada?" diye sordu abim. "Sesiniz aşağıya kadar geliyor." Bendeki bakışları kısa bir süre üstümde durmuş, ardından Müjgan'a çevrilmişti.

"O akşam sizi, bizim yanımıza yollayan Sevda'ymış. Kamerayı da öyle. Planlamış yani her şeyi. Müjgan da bunları biliyormuş. Onu öğrendim."

Bir çırpıda söylediklerime karşı Müjgan iki dakikada ağlamaktan kızarmış, göz pınarlarından boşalan yaşlarla hızlıca abime doğru döndü ve "Yemin ederim bilmiyordum," dedi. "Ben sonradan öğrendim, Kenan. Bilsem izin verir miyim böyle bir şeye?"

Günlerce ben hıçkıra hıçkıra şu yatakta ağlarken umurunda olmayan abim, Müjgan'ın tek sözüyle, tek bir gözyaşıyla "Bilmiyormuş!" dedi bana dönerek. "Sen neden Müjgan'a kızıyorsun ki? Hadi her şeyi Sevda planladı, o akşam seni de zorla Sevda mı soktu oraya? Zorla Sevda mı..." Cümlesini devam ettirmeyip, başını kenara çevirerek "Tövbe, tövbe!" dedi.

Şaşırmadım bile tavrına. Zaten haklıydılar. Bir şey değişmeyecekti. Olan olmuştu. Biz artık evleniyorduk, herkes her şeyi görmüştü ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. O akşam yayımlanan her şey yanlıştı ama gerçekti. Bir gerçeği de hiçbir şey değiştiremezdi. Ama en azından

isterdim ki, herkesin hatasını pay etsin, ona göre konuşsun. Onun hatası halının altına itildi, benimki bir kez daha yüzüme vuruldu. Mehtap'ın merdivenleri çıkışıyla zaten cevap vermeyecektim abime, öyle de yapıp ona doğru döndüm ve "Geldin mi sen?" diye sordum.

Üçümüzü aynı anda odada görünce çekimser kalmış, merdivenlerin başında duraksamıştı. "Geldim," diyerek başını sallayıp eliyle aşağısını gösterdi. "Hatta..." dedi ama onun söyleyeceğini korna sesleri kesti. Demirler geliyordu, hatta gelmişti.

"Demir abiler de gelmek üzere diyecektim," dedi Mehtap ve ben abimle Müjgan'ı odada öylece bırakıp, tek kelime etmeden çıktım. En son arkamı döndüğümde gördüğüm, abimin, Müjgan'ın yanına gidip kollarının arasına alışıydı. Muhtemelen vicdan azabı çeken Müjgan'ı, çekmemesi için teselli edecekti. Gülmediğim kadar çok güldüm bu akşam ama hepsi de keyiften çok çok uzaktaydı.

Mehtap merdivenlerde "Ne oldu odada?" diye sorunca "Boş ver," diyerek geçiştirdim. "Sonra konuşuruz."

Sorgulamadı, uzatmadı. Üzerinde yeşil, kadife, hiçbir dekoltesi bulunmayan, midi boy ama yırtmaca sahip bir elbise vardı. Saçlarını da sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. "Sen ne kadar güzel olmuşsun böyle!" dedim gülümseyerek. "Kimin için bu hazırlık?"

İmalı sorumun peşinden "Abi deme lazım olurlardan Yavuz!" dedi gülerek. Kabullenişi karşısında gözlerim şaşkınlıkla açılırken "Oldu mu?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

"Ay hayır!" diye düzeltti beni. "O akşam sana ne anlattıysam o kadar. Ötesi bir şey olmadı. Sadece biraz inceledim, farklı bir gözle baktım ve neden olmasın dedim kendimce."

Neden olmasının ötesindeydi bence Mehtap'ta işler. O kendini çok çabuk kaptırabilirdi ve sanırım öyle olmuştu. Diliyorum ki sonucunda üzülen taraf, o olmazdı. "Hadi hayırlısı!" dedim ve biz salona indik.

Babam oturma odasının camından gelenlere bakarken teyzem, eniştem, annem, Meyra kapının girişindeydi ve ben de kapının önünde yerimi aldım. İçime dolan o heyecanı bir atabilsem, daha rahat edecektim. Demir'in adının geçtiği, içinde olan her şey bana kendimi dahi unutturuyordu. Bu hissi de sevmeye başlamıştım. Merdivenlerin üstünde ada-

letsizlikten yakınan Ahuşan, Demir'e giden yolda her şeyi unutuyordu. Bunu düşünmek bile yüzümde bir tebessüm oluşturdu.

Dudaklarımı kemirdiğimi bile teyzemin "Kız bir sakinleş," demesiyle fark ettim ve rujumu bozdum düşüncesiyle hızlıca kendimi düzelttim. Odanın içine yansıyan araba farları sönmüştü. Babam perdeyi düzeltmişti ve odanın kapısına doğru gelirken merdivenlerden uğultular duymaya başladım. Derin bir nefes aldım ama veremedim. Hemen yanımda olan Mehtap, elimi sıvazlayarak varlığını belli ederken, kapı çaldı ve ben anında kulpuna sarıldım.

"Kız dur bekle iki saniye, hemen açılmaz," dedi teyzem ama o diyene kadar ben çoktan açmıştım kapıyı. Yanlış yaptım düşüncesiyle dudaklarımı ısırırken de Meyra, teyzem, Mehtap bu tatlı afallamam karşısında tebessüm ettiler.

Ben de olan oldu artık deyip açtığım o kapıyı araladım. Abim ve Müjgan, el ele merdivenlerden inerken yüzüm kısa bir an, düz bir ifade alsa da anında önüme döndüm ve Demir ile karşılaştım. Tıraş olmuştu ama bebeksi bir yüz yoktu karşımda. Sakallarını toparlatmıştı sadece. Siyah, klasik bir takım elbise vardı üzerinde ve hiçbir şeye değişmeyeceğim güzel bir gülümseme... Kolları arasında tuttuğu çiçekleri görünce, şaşkınlıktan gülerek dudaklarım aralandı. Demir, elindekileri bana uzattı ve çiçekler ortancaydı.

Kucağıma alırken bile hâlâ şaşkındım. Klasik olarak gül alınırdı böyle akşamlarda genelde. Ben ne alır diye hiç düşünmemiştim ama en sevdiğim çiçekleri de beklemiyordum. Kapı girişinde çiçeklere bakıp kaldığımdan, benim yerime teyzem "Buyurun, geçin," demişti.

Demir bir iki adım içeri doğru attığında, tam önümde durdu ve ben çiçeklerden başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Bu yoldan değil belki ama yolun sonunda varmak istediğim yer, tam olarak burasıydı. Bu benim sana kavuşma hikâyem, Ahuşan. Öyle ya da böyle... Ben şu an bu anı yaşıyorum ve yaşadığım bu anın tadını çıkarmak isterken senin de öyle yapmanı istiyorum. Geçmişi değiştiremeyiz ama yaşadığımız şu anları da geçmişte bıraktığımızda, her şeye rağmen dolu dolu yaşadık diyebilelim istiyorum. Yüzündeki gülümseme gerçek mi bilmesem de gözlerine sıçrayışından artık gerçek olduğunu anlayabiliyorum." Öyle mi dercesine, yine de teyit almak ister gibi yüzüme tebessümle bakınca,

başımı hafifçe eğerek daha fazla tebessüm ettim ve bunu zoraki bir şekilde yapmadım. Demir'e bakınca daha fazla gülesim geliyordu benim her zaman. Sanıyorum ki daha çok sevesim geliyordu. Zira kalbimin amansız çırpınışını başka türlü açıklayamazdım.

Elimdeki çiçeklere bakıp "Doğru bir başlangıç yaptım sanırım?" diye sorunca kesinlikle dercesine başımı salladım ve "Daha iyisi olamazdı," diye ekledim. Karşılıklı güldük. Sanki kimse yokmuş gibi, arkasında onca sıra oluşmamış gibi, sadece ikimiz kalmışız gibi saatlerce de bakışabilirdik. Ama bizi bölen, Suzan abla oldu.

"Yengem girsen de geçsek biz de artık. Bir ömür doyarsınız birbirinize bakmaya zaten," dedi ve ben panikle hemen geri adımlayıp Demir'e elimle içerisini işaret ettim. Abimin suratsız ifadesi, Demir'in arkasından bakakaldı, sonra gelen diğer misafirlere döndü.

Babası ve annesine hoş geldiniz dedikten sonra Suzan abla ile sarıldım. Yiğit çoktan herkesi itekleyerek oturma odasına ilerlemişti bile. Annem, Gülay teyzeye yarım ağız hoş geldiniz dedikten sonra arkadan gelen misafirlerin girişini bile beklemeden Gülay teyzelerin peşine takıldı. Sırf babam odada diye. Muhtemelen birbirlerine ne tepki verecekler diye inceleyecekti. Bu yaşta, yıllar sonra, hâlâ...

Teyzem "Geç sen de," dedi beni içeri yönlendirerek. "Kalanlarına biz bakarız."

Biraz kalabalık gelmişlerdi: Teyzeleri, amcaları, arkadaşları... Annem kadar benim de gözüm dayısındaydı. Gelecek miydi merak ediyordum ve gelmemesini diliyordum. Gelseydi sanırım aile büyüğü olarak önlerde girerdi. Annem de öyle düşündüğünden beklemeden içeri gidince, ben de teyzemin yönlendirmesiyle içeri geçtim.

Misafirler, üçlü koltuklara karşılıklı olarak yerleşmişlerdi. Demir ile bizim için birer sandalye koyulmuştu herkesin karşısında, yan yana oturacağımız şekilde. Demir tam oturacağı sırada ben de yanma gittim ve birlikte oturduk. Artık tüm gözler, açık açık üzerimizde olmasa da hâlâ çok da rahat hissetmiyordum. Ben Demir'e bakamazken onun bakışlarını ise sürekli olarak üzerimde hissediyordum.

Annem, babamın yanına oturmuş, elini de babamın dizine koymuşken bir yandan saçma bir şekilde Gülay teyzeye nispet yapar gibi du-

ruyordu, bir yandan da gözü kapıdaydı. Hâlâ korkuyla ya girerse diye beklerken geçmişten birinin sesi duyuldu ama bu Faruk değildi.

"Bir kişilik daha yeriniz var mı?" diye sordu keyif dolu bir sesle ve ben yıllar, çok uzun yıllar sonra onun sesini işittim. Tanıyan tek ben olmamıştım. Demir de sesin sahibini tanımış ve bakışlarını hemen yüzüme çevirmişti. Yaşadığım şaşkınlık ve hiç beklemediğim bir durumla değişen yüz ifadem, onda da aynı karşılıkla yansıdı göz bebeklerime.

"Ama Selim..." dedim burnumu çeke çeke, kollarımı boynuna dolarken. O kadar uzundu ki boyu, ona sarılabilmem için hafifçe eğilmişti ve ben, hiç bırakmak istemez gibi sıkı sıkıya sarmıştım kollarımı boynuna. "Demedin mi babana ben Harun olmadan, Kenan olmadan, Yavuz olmadan, Demir olmadan yapamam diye? Hani sen kimseyle arkadaş olamıyordun başka? Hani siz hiç ayrılamazdınız? Nasıl şimdi gideceksin ki o kadar uzaklara?"

Burnumu çeke çeke ağlarken kollarımı da bir an olsun gevşetmemiştim. "Dedim dedim de yapacak bir şey yokmuş ki. Tayini çıktı, mecbur gideceğiz."

Sesi, benim sesimin aksine hiç de üzgün gibi gelmiyordu. Kollarım belime sarmış, beni avuturken "Başka ne dedin?" diye sordum burnumu çekerek. "Belki güzel söyleyememişsindir. Ondan olmaz demiştir. Bazen ben de babama böyle söyleyince kabul etmiyor ama ağlayarak söyleyince kabul ediyor."

Selim güldü ve "Söyledim söyledim," dedi beni yine avuturken. "Ceylan gözlüm çok üzülür baba, gitmeyelim biz dedim. Geliriz yine dedi."

Burnumu çekerek geriye doğru çekildiğimde gözlerim kıpkırmızıydı ama o gülüyordu. "Sen bizim evde mi kalsan acaba?" diye sordum. "Bekleyemezmiş gelmemizi deseydin." Selim kaşlarını olumsuz anlamda kaldırınca, abimlere doğru dönüp "Siz de bir şey desenize!" diye bağırdım. "Gidip konuşsanıza Mehmet amcayla. Belki sizi dinler. Arkadaşınız gidiyor."

Tekrar boynuna kollarımı sardım. "Geleceğim ben yine, ceylan göz. Ağlama artık."

Beni bir tek Selim anlıyordu, koruyordu. Şimdi de o gidiyordu. Sokakta büyük çocuklar bazen beni dışlıyordu. Abim eve git diyordu

ama Selim onlara kızıyordu. Onlar da bana bir şey yapmıyordu. Bazen düşüyordum, ağlıyordum. Selim peçeteyle yaramı siliyordu. Hatta bazen beni eve kadar bile taşıyordu. Ödevimi yapamayınca onların evine koşuyordum, Selim alıyordu defterlerimi kendisi yapıyordu, ben de ben yaptım diye öğretmenime götürüyordum.

Selim varken benim sırtım hiç yere gelmiyordu ama şimdi Selim gidiyordu. Selim gidiyordu ve ben çok üzülüp ağlıyordum. Sanırım o hiç üzülmediğinden ağlamıyordu. Hatta gülüyordu. Gülerdi tabii. Sonuçta bir dert eksiliyordu başından. Mutluydu belki de.

"Gelmezsin sen, gelmezsin," dedim geri çekilip kaşlarımı çatarak. "Gelmezsin biliyorum."

Ben ondan geri çekilince o benim kollarımdan tuttu ve "Söz," dedi. "Söz geleceğim. Senin için geleceğim."

İnandım.

Ama gelmedi...

Şimdi seneler sonra gelmişti. Kapının girişinde, Demir ile bize bakarken ben onu incelemekten alıkoyamadım kendimi. Onun tarafım bilmem ama bizim tarafımızda hiçbir şey bıraktığı gibi değildi. En yakın arkadaşıyla ceylan gözlü küçük Ahu evleniyordu.

Seneler önce yolcu ettiğim o gülümsemeden hiçbir şey kaybetmeden döndü geri ve "Geç kalmamışımdır inşallah," dedi.

12. BÖLÜM

Davetsiz Misafir

Benim Selim'e karşı hissettiğim duyguların tarifi nasıl yapılırdı, yapılabilir miydi onu bile bilmiyordum. Küçük Ahu'nun, Selim'e duyduğu sonsuz güven ve sevgi çok büyüktü. Çünkü o zamanlar ben, Selim'e karşı hissettiğim duyguları tanımlayamıyordum. Sadece o diğerlerinden başkaymış gibi geliyordu. Abisi olan arkadaşlarım, başlarına türlü musibetler gelince abilerine koşardı. Olmayanlar babalarına ya da akrabalarına koşardı ama ben hep Selim'e koşardım. Selim'di benim dayanağım, sığınağım. Selim'di o. Öyle kaldı. Ne geri gitti ne ileri. Ben onu hiçbir yere koyamadım. Koyacak kadar vaktim de olmamıştı zaten sonrasında.

Tanışmamız küçüklüğe dayanıyordu. Babası, bizim okulun öğretmenlerindendi. Selim küçükken gelmişlerdi bizim mahalleye. Mahalleli birlik olup Mehmet amcayı komşumuz bilmiş, hocam hocam diye el üstünde tutmuşlardı hep. Okulunu falan hep abimlerle birlikte okumuştu Selim. İlk geldiğinde çok sessiz sakin bir çocuk olduğundan pek kimseyle konuşmaz, çekingen kalırdı. Sonra abimlerin grubuyla tanışıp, kaynaşınca ve mahalleye de alışınca Selim iyice açılmıştı. En konuşkanı, en komiği, en merhametlisi, en sevileni olmuştu. Ama her güzel şey gibi, bunun da bir sonu vardı. Ortaokul biterken babasının tayini çıkınca gitmek zorunda kalmışlardı.

Geleceğim bekle demişti, gelmemişti.

Ama ben beklemiştim.

Neredeyse her gün bekledim ilk zamanlar. Çok ama çok uzun bir zaman geçince ara sıra düşer oldu aklıma. Sonra bir gün bir uyandım, beklemiyormuşum artık. Ama kalbim de çok kırılmıştı. Belki de ben ilk hayal kırıklığımı, güvensizliğimi Selim ile yaşamıştım.

Geleceğim, senin için geleceğim diye söz verip bunca sene sonra gelmesi gereksizdi. Belki o sonuç olarak sözünü tutup gelmişti ama ben

o sözü çok öncesinde bozup, beklememiştim artık. Şimdi bir hükmü yoktu.

Kapının girişinde öylece Demir'e ve bana bakarken "Geç kalman için, çağrılmış olman gerekiyordu," dedi Demir. Seneler sonra gördüğü arkadaşına karşı çok da sıcakkanlı ve özlem dolu bir yaklaşımda değildi. "Biz beklemiyorduk seni," dedi bana bakıp, öyle değil mi dercesine teyit etmek ister gibi.

Şaşkın bir yüz ifadem vardı ama en azından tebessüm etmeye çalıştım. Muhtemelen Demir'in aklına da geçmiş düşmüştü. O zamanlar, ben onun için sıradan biriyken, Selim ile olan yakınlığım çok da ilgi alanında değildi. Gitmişti ve bitmişti. Çocuktuk. Ama çocukluğumuzda kalan o günlerin, bugüne tekrar taşınacağı korkusu sarmıştı muhtemelen Demir'i. Benim Selim'e, Selim'in bana düşkünlüğü geçmişte olmasa da haklı olarak bugün de Demir'i rahatsız ederdi ve Selim konusu şu an, onun için bilinmezdi.

Yüzüme sürekli olarak bakışı; bir mimiğimden, bir göz kaçırışımdan bir şeyler çözmeye yönelikti. Açıkça belki kendisi sormaya cesaret edemezdi. Cevabını almaktan korktuğundan soramazdı, dillendiremezdi ama merak ettiğine de emindim. Selim şu an benim için neredeydi? Bu, benim için bile bir bilinmezdi. Ben çocukluk arkadaşımı, beni bırakıp gittiği o günde bırakmıştım. Bir daha da adını anmamıştım. Şimdi bu kadar geç geliyor oluşu, çocuk Ahuşan'ı çok kızdırdı. Kırgın yanını da hatırladı.

"Öyle tabii..." dedim Demir'in söylediğinin peşine. "Beklemiyorduk. Hiç beklememiştik zaten."

Selim'in yüzündeki tebessüm, kısa sürede ifadesizleşti.

"Geç oğlum, geç," dedi babam kendine doğru çağırarak. "Hoş gelmişsin."

Sırasıyla bir cümbüş hâkim oldu içeride. Herkes Selim'in gelişini coşkuyla karşıladı. Babasını sordular, Selim'i tanımayanlara Selim'i tanıtıp geçmişten babasıyla ilgili birkaç anıyı anlattılar. Yüzü güldü herkesin. Geçmişten gelen o misafir, bugün neşeyle karşılandı. Ben ifadesizdim. Demir ise gergin... Yanımda oturuyordu ama tek bir kelime etmeden bir ona, bir bana bakıyordu.

Ortalığın sakinleştiği o anlarda, konuşmalar duraksar gibi olduğunda annem kaş göz yaparak beni mutfağa gönderdi. Zaten gergin olan şu ortamdan kurtulmak için hızlıca kalktım yerimden ve arkama bakmadan çıktım. Merak ediyordu insan, seneler sonra görünce. Mutfağa girdiğimde peşimden Mehtap girdi ve "Ay inanmıyorum, ne kadar değişmiş değil mi?" diye sordu.

"Bilmem," dedim cezveyi ocağa koyarken, sadece su koyup karıştırarak. "Bakmadım ben değişmiş mi, değişmemiş mi... Bizi ne ilgilendirir?"

"Kahveyi de koy da sen önce," dedi Mehtap üzerime mıh gibi sabitlediği bakışlarla. Birkaç kaşık kahveyi de koyduktan sonra ocağın altını açmadan karıştırmaya başladım.

O an dalgınlıkla yaptığım şu hareketi fark edince elimi yüzüme kapattım ve "Mehtap!" diyerek ocağın başından ayrıldım. Benim bıraktığım kahve yapma işini o devraldı. "Seneler sonra çıkıp gelmek de neyin nesi?"

İkimizin olduğu ve bir hayli rahat ettiğim mutfağa teyzem geldi ve direkt "Sakın Ahuşan," diyerek girdi içeri. "Bak, sakın teyzeciğim! Demir'in yerine koy kendini. Ne kadar üzülür çocuk. Zaten Selim geldiğinden beri duramıyor yerinde. Gömleğin açık düğmeleri çıktı üçe. Demin birini daha açacaktı, baktı iyice soyunur gibi olacak, ikisini kapattı, sonra tekrar açtı. Elini kolunu nereye koysun bilemiyor. İçerisi zaten gergin."

Teyzem böyle Demir'in hâlini acır gibi anlatınca "Ne yaptım ben teyze, anlamadım?" dedim.

"Bir şey yapmadın da yapma diyorum işte!" dedi aba altından sopa gösterir gibi. "Ne o öyle beklemiyorduk, hiç beklemedik demeler falan! Kaşlarını çatıp çatıp bakıyorsun çocuğa!"

Bunu bile teyzem söylemese ben fark etmezdim. "Biraz üstüne fazla gitmiyor musun, Duygu teyze?" diye sordu Mehtap, hazırladığı kahveleri fincanlara dökerken. "Ahuşan ne yaptı ki? Selim abiye zamanında çok değer veriyordu. Bir daha da Selim abi aramadı, sormadı Ahuşan'ı. Kız da haklı olarak bozuldu o zamanlar. Şimdi seneler sonra görünce şaşırması, kızması hatta burada istememesi bile çok doğal. Demir abi

de bunu anlamayacak bir adam değil. Onun kadar Ahuşan da gergin. Sen de istersen daha fazla germe kızı."

Mehtap benim yerime oldukça net bir ifadeyle cevaplayınca teyzem geri adım atmıştı. "Bir şey demedim ben," dedi mesafeli bir sesle o da bozularak. "Teyze olarak uyarayım dedim. Kötü olsun istemem. Zaten her şey bu ara üstüne geliyor. İstemeden yanlış yerlere çekilecek şeyler yapmasın diye." Daha gecenin başında başım ağrıdan zonklamaya başlamıştı bile. "Neyse içerideyim ben."

Teyzem mutfaktan çıktıktan sonra Mehtap'a dönerek "Teşekkür ederim," dedim.

"Etme," deyip kahve tepsisini ileri iterek, cezveyi yeni bir kahve için temizlerken "Teyzene öyle dedim ama biraz da haklı Ahuşan," dedi. "Demir abi öyle bir adam değil dedim ama işin içine sevmek girince öyle çok da mantıklı düşünemiyoruz. Kendini onun yerine koyarsan o durumda olmak istemezdin sen de. İstemeden de olsa her bakışına, her hareketine bir anlam yüklerdin. Bence böyle bir durumda, bir dikkat etmen gereken yerde, beş dikkat et."

Cezveyi bana doğru uzattığında Demir'in kahvesi için olduğunu biliyordum ve yerimden ayaklandım. "Biliyorum," dedim onun kahvesini hazırlamaya devam ederek. "Onu üzmek gibi bir niyetim yok. Gelmesi de çok gereksizdi zaten. İnşallah bir an önce kalkıp gider, bir daha da gelmez."

Bunun böyle kapı uğraması olmayacağının bilinciyle yine de evrene mesajımı da göndererek sessizce kahvemi yaptım. Önce büyüklerin kahvelerini tek tek dağıttım, ardından Demir'e doğru ilerledim. Ellerim titriyordu sanki ona giderken. Kahveyi ona doğru uzattığımda, eğer bekletseydi, benim titremekten üzerine dökmem an meselesiydi. Ama bekletmedi. Birazcık bile bekletmedi. Benim telaşımı, heyecanımı gördü ve hemen aldı. Alırken de öyle güzel güldü ki dudaklarının kenarında bir çukur oluştu ve ben nasıl baktıysam, dudaklarını yalayarak gözlerini kaçırdı. Gözlerinle yedin çocuğu Ahuşan!

"Eline sağlık," dedi fincanı hafifçe kaldırarak.

Derin bir nefes aldım ve "Afiyet olsun," diyerek yanına oturdum.

O an, birkaç saniye için her şeyi unutmuşum gibi geldi. Ben oturup Demir'e kahvesini uzatınca, odanın içinde bir sessizlik oluştu. Herkesin gözü, bizim üstümüze doğru döndü. Daha doğrusu Demir'e...

Sanki hiçbir yer kalmamış gibi Demir'in yanında oturan Selim'in varlığını o an için, kısa bir an için, şöylesi güzel bir anda unutmuştum ki konuştu ve görüş alanıma girdi.

"Bana vermen gerekmiyor muydu?" diye sordu gülerek ve ben aniden "Ne münasebet!" diye atıldım. Hâlbuki o, bana söylememişti. Hatta bakışları, Demir'in üzerindeydi. Demir kendisine söylediğini anlamıştı ama ben boş bulunmuştum. O yüzden Demir de dâhil bir anda bakışlar üzerimde toplandı.

Selim açıklama yapma ihtiyacı hissederek "Damadın yanına, yakın arkadaşlarından biri oturtulur normalde ceyla..."

"Ahuşan," diye kesti Demir, Selim'in konuşmasını tok ve oldukça net bir tavırla. "Adı, Ahuşan."

Ceylan göz diyecekti bana. Geçmişte olduğu gibi... Geçmiş bitmişti. Bugündeydik ve Demir'in böyle bir şeye müsaadesi yoktu, haklı olarak.

Peşine de Selim ile göz temasımızı kesmek adına, bedenini önüme duvar gibi ördü ve bana doğru dönerek kendisi açıkladı. "Damadın arkadaşlarından biri oturur ve kahve fincanları belli etmeden değiştirilirmiş. Damat, tuzsuz olan kahveyi içer, diğerinin kahvesi de olduğu gibi geri gidermiş." Ses tonu bana karşı yumuşak çıkmasına rağmen, çok da keyif içermiyordu sanki. Selim'in burada oluşu, onu da rahatsız etmişti.

Onca insan içinde, Selim'i koyacakları yer de Demir'in yanı mı olmuştu yani? Şanssızlığıma bir kez daha sövdüm.

Bana açıklama yaptıktan sonra Selim'e doğru dönerek "Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok ama," dedi. "Ahu'nun elinden gelen her şey kabulüm. Ama sen mutlaka kendi kahvende beni çağır, bu kadar hevesle istemenden, sevdiğin kadın olmasına rağmen içemeyeceksin gibi duruyor. Senin yerine o fincanı geri yollarım ben."

Selim bozulmuş gibi sessizce önüne dönerken Demir'in sözleri karşısında odanın içinde keyifli, imalı, hoşlarına gittiğini belirten kıkırtılar ve sesler yükseldi. Ben ise yüzümde bir tebessümle Demir'in benim için söylediklerini dinlemiş, öylece kalmıştım. Gerçekten benden gelen

her şeye razıymış gibi hissediyordum. Demir, bana sonsuz bir güven veriyordu.

Sessizce kalmayı da kendime yakıştırmayarak Demir'in tam kahveyi içtiği sırada "Ayrıca içinde tuz falan yok," dedim. Demir çoktan tadını almış, tuz olmadığını anlamıştı bile. Ama onu gülümseten tuzsuz oluşu değil, sözlerimdi. "Tuzlu kahvenin, eski zamanlarda istemiyorum anlamına geldiğini okumuştum. Ama ben Demir'i istiyorum, Demir'i seviyorum. O yüzden tuzlu yapma ihtiyacı hissetmedim. Onun yerine azıcık bal koydum." Demir'in gözlerinin içinin gülüşü bile huzur verdi o an bana. "Onunla olan her şey tatlı, her şey güzel... Kötüsünde ben zaten hep yanımda olacağını biliyorum ama iyilerde de hep birlikte olalım."

Evrene yolladığım bir mesaj, tuttuğum bir dilekti belki de bu. Biliyordum ki Demir, böyle bir yola adım atarken sonuna kadar düşüncesiyle çıkmıştı. Geçirdiğimiz en kötü günler bunlar mıydı bilmiyorum ama beni kötülerin hiçbirinde bırakmayacağını biliyordum. Ben istiyordum ki her şey rayına oturup, biz o güneşi gördüğümüzde, bizden de benden de bir şey değişmesin ve biz o günlerde de birlikte olalım.

"Ay maşallah size!" dedi Suzan abla, imrenerek bakarken. Onun dışında aile büyüklerinden bir tek Gülay teyze gülümsüyordu. Bizimkilerin yüz ifadesi oldukça donuktu ve ne Demir'in ne de benim söylediklerim çok etkilememiş gibiydi. Faruk'un her an gelebilme ihtimaline karşı annem, sürekli gerginlik hâlindeydi. Annem bir an evvel bu akşam bitsin istiyordu kimse gelmeden.

Biten kahve fincanlarını Meyra toplarken Demir'in babası, Yaman abinin dürtmesiyle kendini toparladı ve "Siz bizi bilirsiniz, biz sizi. Ahu bizim kızımız, Demir sizin oğlunuz," diye giriş yaptı konuya. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Ahu'yu, oğlumuz Demir'e istiyoruz."

Babam yerinde doğruldu, yüz ifadesi ciddileşti ve "Benim için bir sorun yok. Abisinin de onayı varsa..." diyerek abime baktığında, abimin beş karış suratı asık, bomboş duvara bakıyorken başını salladı sadece. Babam bunu onay kabul etmiş "Hayırlısı olsun o zaman iki aile için de," demişti.

O an herkes ayaklandı ve Meyra tarafından nişan tepsisi getirildi. Yüzükleri Demir'in babası takarken benim babam kurdeleyi kesti. Sabah seçtiğimiz sonsuzluk simgesi taşıyan o yüzüklerden biri benim,

diğeri Demir'in parmağındaydı ve kırmızı bir kurdeleyle düğümü atılmıştı. Alkışlar kopup telefonlarla birkaç kare doğaçlama fotoğraf çekilirken büyüklerin ellerini öptük.

Çok tuhaf bir andı. Hiç hayalini kurmadığım gibi, kuracak zaman dahi bırakılmadan içine düşmüş bulmuştum kendimi. Benden daha mutlu insanlar vardı şu an odada. Suzan abla mesela... Mehtap... Gülay teyze. Ben ise başrolü olduğum şu anın içinde, buruk bir mutluluk hissediyordum. Tek şansım, diğer başrolün Demir oluşuydu. En mutlu olmam gereken günü, buruk bir mutlulukla geçiriyordum ve bunun için ailemi asla affedemeyeceğimi biliyordum.

Babamın elini öperken, kendimi tutamadım ve yüzüne bakarak "Müjgan'ı istediğimiz akşam, elini öptüğünde bir şey demiştin, hatırlıyor musun baba?" diye sordum babama. Hatırlamasını da beklemeden ben hatırlattım. "Demiştin ki, ben de senin babanım artık. Bir derdin, sıkıntın olduğunda kapısını çalacağın o kişi benim. İlk benim kapımı çal." O akşamdan bu söz, en büyük yaram olarak kalmıştı. "Keşke benim de o kapıyı çalacağım kişi sen olsaydın. O kapının dışına iten değil."

Babama dokundu mu bu sözler bilmem ama söylemek bile beni yıktı. Dolan gözlerimi de fark edince gururumdan ona bu hâlimi göstermemek için, hızlıca çekildim önünden ve Suzan ablaya sarıldım. Ben abim ile hiç muhatap olmamıştım ama Demir ile karşı karşıya gelmişlerdi. Demir elini uzatmadı ya da bir şey söylemedi ama önünde birkaç saniyelik duruşu bile bir adım gibiydi. Bu adımı geri itip itmeyeceği herkesin merakıyken odada sessizlik oluşur gibi oldu. Kimse belli etmemeye çalışıyordu ama uğultular azalmıştı.

Demir'in tam çekileceği sırada abim ayaklandı ve yüzüne bakmamak için büyük bir çaba sarf ederek "Hayırlı olsun," dedi mesafeli bir sesle. Elini Demir'e doğru uzattığında Demir sıkarak karşılık verdi ve abim, o an tehditvari bir bakışla Demir'e döndü. "Olsun da zaten!" dedi laf sokarcasına. "Olmazsa tependeyim çünkü."

"Benden, Ahu'ya hayırsız bir şey gelmez ama sen Ahu için bineceksen tepeme, eyvallah."

Dur kardeşinin arkasında diyordu bir nevi abime. Sen dur, ben katlanırım sana diyordu. Sessizce tokalaştılar ve abim hemen bakışlarını başka bir yöne çevirerek kısa kesti temaslarını. Yüzükler takılıp herkes

derin bir nefes aldığında, benim de üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Gecenin ilk ve en zor kısmı bitmişti. Yüzükler takılmıştı ve ay sonu için de düğünü kesinleştirmişlerdi.

Düğünle ilgili büyükler kendi aralarında konuşurlarken "Ahuşan," diye bir ses işittim. Yiğit koşarak yanıma geldi ve "Sen şimdi bizim gelinimiz mi olacaksın?" diye sordu. Hemen önümde durmuş, ellerimi tutarken kendisi de damat gibi duruyordu. Beyaz bir gömlek, siyah bir papyon takmıştı ve saçlarını yana yatırmıştı.

Dayanamayıp koşuşturmaktan kızarmış yanaklarını parmaklarımın arasına sıkıştırırken Yiğit, Demir tarafından kendine doğru çekildi ve "Miz derken?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak. Alaya aldığı, benim tarafımdan bakınca çok belli oluyordu ama ciddi tutmaya çalıştığı ifadesiyle Yiğit bunu anlıyor muydu, bilmiyordum. "Ahuşan sadece benim gelinim," dedi. Üstelik bunu Yiğit ile şakalaşmanın dışında bir gerçeklikle vurguladı. "Ve benim, gelinimi kimseyle paylaşmak gibi bir niyetim yok."

Bazen uyku sırasında yüksekten düşermiş gibi hissediyor, içimi garip bir his kaplıyordu ve şu an Demir, benim için, gelinim dediğinde de öyle hissetmiştim. Tuhaf ama güzel bir histi... Yüksekten düşüren ama Demir'in kucakladığını bildiğim bir his...

Bunların yanı sıra, Ahuşan benim gelinim derken, bunu vurgulamasının sebeplerinden biri de Selim gibi hissettim. Bu akşama bir gölge gibi çökmüştü.

"Ayrıca erkek adam, başkasının gelinine göz diker mi?"

"Ama amca ya!" dedi Yiğit, ağzının içini derince bir nefes doldurup hemen peşine de bıraktığında. "Ben öyle demedim ki. Ben daha küçüğüm zaten, küçüğüm. Ahuşan benim yengem yengem!" Eliyle vurgular gibi hareketler yapınca karşılıklı çok komik duruyorlardı. Odanın havası kısa bir an değiştiğinde "Çıksak mı biz dışarı ya?" diye sordu abim, çok bile dayanmış gibi ayaklanarak.

Büyüklerle oturmanın yanı sıra, sigara içememesinin etkisiyle bir boğulma da hissettim tavırlarında. Oda da bir hayli kalabalıktı. "Yüzükler takıldı zaten. Bahçede oturalım biz."

Aile büyükleri hariç, Demir de dâhil olmak üzere tüm erkekler ayaklandı neredeyse. Abim önde, onun arkasında Harun abi, Yavuz

abi çıkarken Demir önümde durdu. Demir, yüzük taktığı elinin tersiyle yanağımı belli belirsiz okşarken Selim, kapıya yönelmek için arkasına geçti. Tam gidecekken, Demir'in arkasından bana, saygısızca göz kırpıp tebessüm etti.

Oturduğum sandalyeden sinirle ayaklanacak gibi olduğumda, Demir'in ne oldu dercesine çatık kaşlarıyla kalışıyla ben de saplandım kaldım. Söylesem ayrı bir dertti. Zaten gölge olup huzursuz ettiği şu akşamda, Demir'in tadını kaçırmamak adına, sadece tebessümle başımı iki yana salladım ve "Git hadi sen," dedim.

O kadar hadsizdi, o kadar yüzsüzdü ki Demir'e odaklanacağım her ana kendini katıyordu. Sanki yıllardır buradaymış gibi nasıl her şeye dâhil olabiliyordu, aklım almıyordu. Onun olduğu her anda, düşündüğüm her anda sinirle dolup taşıyordum. Büyükler kendi hâlinde bir sohbete girişince ben de ayaklanıp mutfağa geçtim ve normalde sözlenen kızın yapmayacağı, ona ayrıcalık geçileceği bir şey yapıp bulaşıkları makineye dizmeye başladım.

"Abla," dedi Meyra beni durdurmaya çalışarak "Biz dururken mi?"

Diğerleri de bir işin ucundan tutuyordu. Birileri çayları dolduruyor, diğerleri tabakları dağıtıyor, boşları getiriyordu falan ama benden kimse iş beklemiyordu. Belki de hiçbir şey yapmadan oturacağım tek akşamda, herkesi durdurup her işi kendim yapasım vardı. O kadar sinirliydim, o kadar aklım dalgındı ki... Bir şeylerle vakit geçirmek, sinirimi enerjiye dönüştürmek, o enerjiyle her şeyi ben yapmak istiyordum.

"İyiyim böyle, iyiyim ben," dedim ama Mehtap'ın bakışları, hiç de güzel bir şekilde bana dönmedi. Tabaklardaki artakalanları sokaktaki kedi köpekler için bir kaba boşaltırken hemen dibimdeydi ve "Bakma öyle," dedim suçluymuşum gibi gözlerimi kaçırarak "Ne işi var ya burada onun? Gizli, saklı göz kırpmalar falan?" Olduğum yerde sinirle tekrar dikildim ve "Gördün değil mi?" diye sordum. "Tuzlu kahveyi o içecekmiş. Yüzsüz!"

Öfkeyle söylediğim her bir kelime, Mehtap'ın duvar gibi suratına çarpıp tekrar bana döndü ve "Dilerim bir an önce gider, Ahuşan," dedi kısık ama imalı bir tonlamayla. "Gider de her şey daha da kötü olmaz."

"Neyi kötü olacak ki anlamadım?"

Gözlerini üzerimden bir an olsun çekmeden, bana oldukça rahatsız hissettirerek "Bilmem artık orasını!" dedi. "O, bu tavırları sergiledikçe ve sen böyle ona tepkiler verdikçe Demir abinin başını belaya koyarsın, ben sana söyleyeyim. Geldiğine geleceğine pişman olur, bir daha da gelecek bir mahallesi olmaz gibi geliyor."

Zaten daracık olan elbise iyice sıkmaya başladı beni ve bulaşıkları da yarım bırakarak derince bir nefes almak adına oturdum.

Yarım saati geçmişti sessiz sakin oturuşum. Annem ve Gülay teyze, annemin sert tavrı yüzünden neredeyse hiç konuşmamışlardı. Suzan abla ortalığa laf atıyor, en azından kadınların arasındaki sessizliği bozuyordu teyzemle birlikte. Kızlar da sohbete sık sık dâhil olunca balkona doğru çıktım, biraz nefes alabilmek adına.

Çıktığımda da gördüğüm görüntüyle şaşırdım. Mahallenin neredeyse tüm sokaklarında ellerinde tatlı tepsileriyle gezen gençleri görünce, kaşlarımı çatarak merakla izledim. Hepsinin ağzı kulaklarında, sokakta gelen geçene ikram ediyor, uzunca sohbetlerin peşine kendileri de birkaç tanesini ağızlarına atarak dolanmaya devam ediyorlardı. Kapı girişine yaslanarak aşağıya doğru baktığımda sadece Demir'i gördüm belli belirsiz.

"Ne yapıyorsun burada?" diye bir ses duydum ve olduğum yerde irkilerek doğruldum. Arkamı döndüğümde Suzan ablayı gördüm ve tekrar aynı rahatlıkla kapıya yaslandım. Bana doğru geldi ve tatlı bir tebessümle "Demir'e mi bakıyorsun?" diye sordu. Cevap verip vermemek arasında kararsız kalınca, tebessümle omuz silkip "Öyle yapıyorum abla," deyip geçiştirdim.

Bende olan o hülyalı bakışlarını çekmekte zorlanırken "Ahuşan," dedi saçımdaki bir bukleye nazikçe, imrenerek dokunarak. "Çok güzelsin ablacım. Gerçekten insan bakmalara doyamıyor sana. Ben biraz bozuldum aslında senden duymadığım için ama..."

Kadın benimle en özelini paylaşmışken "Abla vallahi sandığın kadar eskiye dayanmıyor bende hiçbir şey," dedim samimiyetle. "Demir de bana çok yeni söylemişti. Ben daha kendi içimde bir şeyleri kabullenememişken olanlar oldu işte."

Suratım asılır gibi olunca "Olsun olsun, kızmıyorum ben sana. Asıl suç bizimkinde. Ama şimdi," dedi tekrar beni alıcı gözüyle süzerken.

"Demir de sana vurulmakta haklı. Gerçi sana vurgun olmayan mı var?" diye sorduğunda sadece tebessüm ettim.

Her gün sayısız kez aldığım bu iltifatlara alışsam da övüldüğümde al al oluşuma ve kaçmak isteyişime engel olamıyordum. "Aman abla!" dedim gülerek. Sanırım biraz sesli güldüm, Demir'in dikkatini çekti. Başını yukarı doğru kaldırıp beni fark ettiğinde benim yüzümdeki tebessüm, düz bir çizgi hâlini aldı ama onun bakışları farklılaştı. Herkes hayranlıkla bana bakıyordu bakmasına da onda bundan fazlası vardı. Öyle bir bakıyordu ki sanki içime yayılıyordu ve bu beni korkutuyordu. Hem Demir'e koşmak, sarıp sarmalamak istiyordum hem de bir anda böyle fazlaca yoğun hislerle ilk kez karşılaştığım için, korkup geri çekilmek istiyordum. Suzan ablanın bu bakışmamızı fark edip, kıkırdamasıyla öksürerek kendimi o bakışlardan kopardım ve yarım cümlemi tamamladım. "Güzel olmuşum da ne olmuş? Yüzü güzel olan değil, bahtı güzel olan mutlu oluyor."

Bahtım da güzel olsaydı bu akşam böyle olmazdı. Böyle zoraki, evden kovulurcasına olmazdı. Olması gerektiği zamanda, olması gerektiği gibi olurdu. Elim sıkıntıyla şu bakışların arasından kaçmak istercesine boynumu sıktığında, Demir'in gözleri, elimle birlikte boynuma takılı kaldı ve ben kesik bir soluk aldım. Sanki ben nereye gitsem, nereye elimi kolumu koysam oraya uzanıyordu bakışları ve ben huzursuzlukla ne yapacağımı bilmiyordum. Üstelik son söylediklerim ağzımdan çıkınca pişman olsam da neyse ki Suzan abla yanlış anlamadı ve "Düzelir ablacım, düzelir," dedi sırtımı sıvazlarken bile incitecekmiş gibi davranarak. "Hadi sen aşağıya in biraz. Çocuk sana bakacağım derken iki büklüm kaldı."

O beni aşağıya göndermeye çalışsa da "Abla," dedim merakla dışarıdakileri işaret ederek. "Ne yapıyor onlar? O kadar tatlı ne?"

Suzan abla elini, omuzlarıma koyarak "Demir dağıtıyor," dedi üstüne basa basa. "Hiçbir yeri es geçmeden. Bugün için. Mutluluğunu paylaşıyor."

Duyduklarımla "Ben bir Demir'e bakayım abla," diyerek Suzan ablanın omzunu okşayıp yanından ayrıldım. Merdivenin köşesini döndüğümde, direkt olarak bahçeye açık olan kapıda beni fark etmişler; kahkahaları, sohbetleri anında kesilmişti. Demir olduğu yerde ayakla-

nırken beni görmesinin mutluluğunu yüzünden okuyabiliyordum ama sonrasında o da okumuştu. Dış kapıya doğru adım attığımda "Demir..." dedim ama tamamlayamadan hızlıca yanıma varmış, kolumdan tutarak beni kenara çekmişti.

Harun abi, bir sorun olduğunu fark edip dikkatler üstümüzde toplanmasın diye sohbeti devam ettirirken "Yapma Ahu," dedi omzunun üstünden arkasına doğru bakarak. "Neye kızdın bilmiyorum ama şu an, bunca insanın içinde, bana bunu yapma."

Tüm arkadaşları, akrabaları, sevdiği saydığı herkes buradaydı. Selim de buradaydı. Tam yanında. Onca kalabalık önüne dönmüştü de bir o dönmemişti, inadına yapar gibi. Demir ile ben de bu durumu aynı anda fark ettiğimizde, beni yine bakışlarımdan okudu da çok başka okudu. Tüm görüşümü kendi bedeniyle kapatarak tekrar "Yapma!" dedi daha vurgulu, daha tahammülsüz, daha sert bir sesle. "Bana bugün bunu sakın yapma!"

O da gecenin patlamasını şu an yaşamıştı. Ona kızarken, Selim'e ters bir şekilde baktığım an, tahammül sınırları zorlanmıştı. Muhtemel bir yanlış anlamaydı onun yorumlaması ama haklıydı böyle yorumlamakta. Onun yerinde olsam, ben de aynı tepkiyi verirdim, kabul ediyordum. Kolumdan tutup, beni biraz daha kenara doğru çekince "Neye sinirlendin sen?" diye sordu.

Kollarımı birbirine doladım ve bakışlarımı mahallede dolanan çocuklara çevirerek "Bu normal mi?" diye sordum. "Arkamızdan konuşan, bizi bu duruma düşüren insanlara sen tatlılar mı dağıtıyorsun?"

Bir nevi el âlem ne der diyerek evlendiriliyorduk ve o el âleme tatlılar ikram ediyordu, ne iyi ettiniz der gibi.

"Öyle yapıyorum Ahuşan, evet," dedi benim sinirimin aksine, o da kendinden emin bir tavırla. "Ben ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorum. Böyle değil de senin istediğin gibi, istediğin zamanda da gerçekleşseydi bu gece, yine böyle yapacaktım. O gün bir yapacaksam, bugün bin yapıyorum. Kimsenin lafıyla burada değilim ben bugün. Sen istedin diye, seni istedim diye buradayım. Konuşacaklarsa bunu konuşsunlar diye yapıyorum. Demir, Ahuşan'ı zorla nikâhına almıyor; Ahuşan, Demir'e zorla varmıyor. Konuşacaklarsa bunu konuşsunlar diye yapıyorum."

Bir nevi ağız kapatıyordu yani. Söyleyeceğim herhangi bir şey, gergin olan şu akşamı daha da gerer düşüncesiyle ve onun söylediğini de anladığımdan "İyi," dedim sadece düz bir sesle. Anlaşıldığının farkındaydı. Trip değildi, tavır değildi yaptığım. O da bunu anlamış, başını hafifçe eğmişti. Yanından geçip gidecektim fakat tam çaprazında kaldığımda, kolumdan tutarak başını bana doğru çevirdi. Yüz yüze oldukça yakın bir mesafede, birbirimize bakarken abimin ve Selim'in bakışları üzerimizdeydi. Abim bizi böyle görünce ve artık sözlü olduğumuzdan bir şey demeden önüne dönmüştü ama Selim dönmemişti.

Eli hâlâ kolumdayken, yüzümde hatırı sayılı bir süre bakışlarını gezdirerek "Bir şey söyleyeceksen çağır, ben gelirim," dedi. "Bir kez daha buraya gelirsen ve bir kez daha sana olan bir bakışını yakalarsam bu gece, çok başka yerde biter."

Tehdit değildi sözleri. Olacakların önceden bildirilmesiydi ve oldukça da kararlıydı. Selim'in burada olmasının verdiği rahatsızlıkla bizi aynı yerde tutmak istemiyordu. Ben onun hislerinden eminken bile, Sevda konusunda delicesine bir kıskançlık hissediyordum; onun, benim hislerimden emin olmazken yaşadığı korku, kaybetme korkusu çok olağandı ama bunu da zamanla aşacağımızı biliyordum.

O yüzden "Birincisi..." diyerek girdim konuya. Sağ elimi gözüne sokarcasına kaldırıp, aramıza soktum. "Sakın güvensizlikle ilgili şeyleri sokma bu ilişkiye. Ben bu yüzüğü taktıktan sonra bana yakıştırdığın imalar, normalden çok daha fazla can sıkar." Oldukça ciddi söylemim ve yüz ifadem, bir sınır çizmişti bizim için. O sınırın aramıza soğukluk getirmemesi için, en azından niyetimin o olmadığını göstermek niyetiyle "İkincisi..." diyerek daha yumuşak bir tonda devam ettim. "Beni görmek için, seni çağırmamı mı bekleyeceksin yani?" Teessüf edercesine ağzımın içinde cıkladım ve "Ama yine de bunu bir bahane olarak göreceksen..." dedim beni tutan elini, nazlı niyazlı bir tavırla üzerimden çekerek "Çağırdım say sen!"

Yüzümde hafif bir tebessümle yanından uzaklaşırken sesine karışmış keyifli tınıyla "Ahuşan!" deyişini işittim peşimden, belli belirsiz bir sesle. Çağırdım say deyişime karşılık "Emir bilirim," dedi. Esen rüzgâra aldırış etmeden, yüzümde keyifli bir gülümsemeyle dudaklarımı yalayarak tekrar eve çıktım.

Eve çıktıktan sonra neredeyse bir saat kadar aile büyükleri oturdu ve ortamda genel bir sohbet hâkim oldu. Annem gitsinler diye dört gözle beklerken, konuşmalar azalıp herkes birbirine bakar hâle gelince "Kalkalım biz artık," diye atıldı Yaman abi öne doğru. Bunda Suzan ablanın da bulantılarının gitgide artmasının etkisi vardı elbette. Aslında başta kendileri kalkacaktı ama saatin geç oluşuyla herkes ayaklandı.

Onlar tek tek dışarı çıkarken ben de yolculadım. Onlar aşağıya indi, Demir yukarı çıktı. Vedalaşmak içindi. Onların kalabalığından kimse kalmayınca bizimkiler de bizi kapı eşiğinde yalnız bırakmak için odaya çekildiler.

Kapıya yaslanıp kollarımı birbirine bağlayarak "Gelme..." dedim ama sonra büyük bir cesaretle kendimi ona sokulurken buldum. Boğazımı temizledim, kapıyı hafifçe çektim ve ellerimi, göğsünün üstüne koydum. Parmaklarım, gömleğinin aralıklarından belli belirsiz içeri sızarken aslında düğmelerle oynuyormuş gibi gözüküyordum. "Gelmedin?" dedim tek kaşımı kaldırıp, yüzüne doğru bakarak.

Demir'in bakışları, ellerimde sabit kalmıştı. Epey bir süre daha kaldı. Sonra boğazını temizledi, bana bakmak istedi ama ona dokunuşumu izlemek de ayrı bir keyifti sanırım. Bundan vazgeçemedi. Vazgeçemediğini görünce de hoşuma gitti, içim gıdıklandı. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak gülümsememi saklamaya çalıştım ve göğsündeki elimi çekip, çenesinden tutarak yüzüme çevirdim bakışlarını.

"Gelmedin," dedim tekrar.

Çenesini arşınlayan parmaklarım sakallarını sevdi hafifçe ve geri çekildiğimde Demir'in iç çektiğini fark ettim. O kadar hoşuma gitti ki onu şöyle aklını almış hâlde bırakmak... Kapının eşiğine yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Gelemedim," dedi dakikalar sonra. "Abin inadına yapar gibi lafa tuttu."'

"Abim?" dedim şaşırmış bir şekilde. "Barıştınız mı?"

Dudak büktü, o da çok emin değilmiş gibi. "Ne kadar küs kalabilir ki? Evleniyoruz biz artık. Onunla da bağlarımız farklılaşıyor. Çok barışma gibi değil de laf atıyor işte öyle."

"Anladım," dedim sadece başımı sallayarak. Peşine bir gülümseme de ekledim. Biz bundan sonra nasıl olurduk abimle bilmiyorum ama

onların kötü olmasını da istemezdim. Çok çok eskiye dayanan, güzel bir bağ vardı aralarında. Üstelik söylediği gibi, şimdi aile olma boyutuna geçmişti her şey. Konuşmadan, hele ki tüm arkadaş çevreleri de aynıyken çok zordu.

Dişlerim alt dudağımın üstünde bilinçsizce gidip gelince, gözlerini kısarak "Bilerek yapıyorsun, değil mi?" diye sordu. Anlamadığımdan kaşlarımı çattım. Yüzük takılı olan elinin başparmağı, alt dudağımda gezinirken kurdelesi gerdanıma doğru kaydı ve "Aklımı sende bırakmak hoşuna gidiyor ama unutma..." dedi, parmağı alt dudağımı ezdikten sonra, dişlerimin üzerinde gezinerek. "En fazla bir ay sonra..."

O sessizliğe birçok şey sığabilirdi. Sığmıştı da. Ses tonunun düşüklüğü, fısıltılı hâli ve dokunuşları... En azından ben birçok şeyi sığdırmıştım.

Kızaran ve nefes almak için aralanan dudaklarımda belirgin bir gülümseme hâkim oldu ve "Ayrıca, bir ay çok değil mi ya?" diye sordu tatlı bir tınıyla.

Gözlerimi irileştirip, elini yüzümden gülümseyerek uzaklaştırırken "Abart," dedim ama o izin vermeden iten elimi, avucunun içine aldı. "İstersen hafta sonu kıyalım nikâhı, bitsin. Hatta kaçırabilirsin beni. Hemen bu gece..."

Gözleri kısıldı, fikir hoşuna gitmiş gibi ve "Şahane bir fikir!" dedi gülerek. "Gece yarısı pencereni açık tut."

Avucuna hapsettiği elime bir öpücük bırakırken "Demir!" dedim geri çekilerek. İçerisini kontrol ettiğimde, sessizlikten rahatsız hissettim. Sanki bizi dinliyorlarmış gibiydi. "Hadi, git sen."

Bunu hiç istemez gibi geriye doğru adımlarken "Geleceğim," dedi. "Her zaman," diye karşılık verdim. "Her zaman bekleriz."

Merdivenin tüm basamaklarını bana baka baka indi. Gerçekten böyle bir sevmek varmış, inandım. Doğru insanı bulmak diye bir şey varmış. Bulduğun zaman, o hayallerindeki her şey, gerçekte de mümkünmüş. Kitaplardaki aşklar mümkünmüş. Hatta daha güzelleri... Filmlerdeki sahneler gerçekmiş. Çok sevmek ve sevilmek mümkünmüş anladım, inandım. Arkasından kapıyı kapatıp kapıya doğru yaslandım ve elimdeki yüzüğe baktım. "Hep böyle kalsın," dedim parmaklarımın

arasında döndürdüğüm yüzüğe bir duayı fısıldayarak. "Hep böyle hissedeyim."

En son onu yolcularken her zaman bekleriz demiştim. O da geleceğim demişti ama birkaç gündür onu görmelerim, sadece beşer dakikadan ibaretti. Son dönemde, benim onu görmediğim, yakalandığımız ve her şeyin altüst olduğu o dönemde çok fazla izin kullandığı için, iş yoğunluğu tahmin ettiğimizden fazlaydı şu an. Sıradan görüşmelerimiz için de izin alacak değildi. Zaten düğün hazırlıklarından sebep, esnek davranacaklardı birkaç hafta. Bir de daha yeni düzene oturtmuşken, sevgili nişanlımla görüşemiyoruz da ben erken çıkayım, gibi bir şey diyemiyordu. İşten dönüşte ya da bazen sabahları uğruyordu.

Hafta içi olan bir sabaha, Suzan ablanın ısrarlı aramaları sonucunda uyanmıştım. Kahvaltıya çağırmıştı beni. Anneme de söylememi istemişti ama annemin tabii ki cevabı netti. Sanıyorum ki düğün, yapılacaklar ve ev meseleleri hakkında konuşacaktık. Ben de gitmeden önce, en azından elim boş gitmeyeyim diye kek çırpmıştım. Sıcağı yeni çıkmış keki dilimleyip kaba yerleştirirken, bir kez daha telefonum çaldı ve arayan Suzan ablaydı.

"Ahuşan, nerede kaldın?" diye sordu. Hâlbuki saat daha 9 bile olmuş sayılmazdı.

"Abla sabahın köründe aradın," dedim omzumda telefonu sıkıştırıp, işimi yapmaya devam ederek. "Kek yapayım dedim. Ne bu acele?"

"Ay, ne keki Ahu'm!" dedi daha yumuşak ama hâlâ aceleci bir sesle. "Sen gel yeter bize. Ayrıca hamileyim ya ben biliyorsun, duramıyorum yemeden. Sen hemen çık gel, oyalanma."

"Tamamdır," deyip telefonu kapattıktan sonra, dolu kabı elime alarak mutfaktan çıktım ki salonda annemle karşılaştım. Mutfaktan seslerimi duyunca, oturduğu sabah programının başından kalkıp dikilmişti kapıya.

Sessizce ve dik dik bakınca yüzüme "Gelseydin sen de," deme ihtiyacı hissettim ama derin bir nefes alıp "Yok," dedi. Ses tonundan bir sorun olmadığını anladım. Sonra beni çok şaşırtacak bir şey yaptı ve "Selam söyle sen yine de," dedi.

Annem, Gülay teyzeye selam söyledi. Birkaç saniye dondum kaldım bu durum karşısında. Ama yine de sorgulamadan sadece "Olur, söylerim," dedim. O da sanırım artık bir kaçışı olmayacağını fark edip bir şeyleri kabullenme yoluna gitmişti. "Hadi, çıktım ben," diyerek kapıyı açtığımda kargocuyla çarpışmak üzereyken ikimiz de geri çekildik.

Ben kek tabağını sıkıca kavradım, o kargosunu. Eli zilin üstündeyken "Ahuşan Kaya," dedi.

"Evet," dedim. Sonra elindeki kocaman koliyi uzattı.

Elimdeki kek tabağını içeri doğru bırakıp koliyi aldıktan sonra imza attım. "İyi günler," deyip giderken benim gözüm kutunun üstündeydi hâlâ. Hızlıca yere koyup, koli bantlarını yırtarak açmaya çalıştım. Biraz da zorlandım. Makas ya da bıçak olmadan biraz zorlamıştı ama sonunda başarmış ve neredeyse bir hazineye erişmiştim. Kutunun içi, test kitapları ve romanlarla doluydu. Birkaç tanesini alıp, şaşkınlıkla sayfalarını çevirirken, kokusunu doyasıya içime çektim.

Ben sipariş vermemiştim. Nereden geldiğini düşünürken kutuyu inceledim ve bir not kâğıdına rastladım kitapların arasında. Beyaz kâğıttaki incecik yazılar, yüz gülümsetecek cinstendi.

Sevgilim, dert edindiğin şu hayattan kurtuluşun benden değil, tam olarak elinin altındaki test kitaplarından geçiyor. Yorulup soluklanmak istersen biliyorum, yine tercihin başka dünyalar olacak. Yeni kapılar aralaman için alternatifler de getirdim sana. Ama sen yine de daha fazla yorulup soluksuz kalmak istersen benim kapımı da çalabilirsin :)

Gözlerim irileşti ve kâğıdı hızlıca ikiye katladım. Sonundaki o yazıyı, hiç ama hiç beklemiyordum. Arkamda kimsenin olmadığını biliyordum ama yine de kontrol etme ihtiyacı hissettim. Sıcak basmıştı sanki. Yazının devamı olduğunu da bildiğimden, daha fazla dayanamadım ve tekrar araladım kâğıdı.

Kızarmışsındır diye düşünüyorum. Sözlendiğimiz gece, aklımı alışının karşılığı say. Ayrıca utanınca da çok güzelsin. Sen hep güzelsin. En güzelsin.

Vazgeçmeyeceksin.

Vazgeçmene izin vermeyeceğim.

Ben seni, ben sana...

Yüzümde tatlı bir tebessüm vardı. Notu da *ben seni, ben sana* diye bitirmişti. Devamını ben birçok şeyle doldurmuştum. Demir, seni çok seviyorum... Demir, sana sanırım çok âşık oluyorum...

"Kimmiş o?" diyerek gelen annemle hızlıca toparlanıp, notu kutunun içine koydum ve koliyi tekrar elimdeki bantları yapıştırarak kapının girişine bıraktım.

"Demir bana yollamış. Dönüşte odama çıkaracağım. Kalsın burada."

Başka bir şey demeden, kek dolu tabağı alıp yola koyuldum. İçim içime sığmıyordu. Beni mutlu etmenin yollarını sürekli buluyordu. Demir, nasıl bu kadar güzel sevebiliyordu? Büyülü gibiydi ve ben, ona her seferinde çarpılıyordum sanki.

Hızlıca rehberde adını bulup arayacakken telefonum Mehtap tarafından arandı.

"Mehtap yoldayım. Suzan ablalara..." dedim ama devam etmeme bile izin vermedi.

"Ay ne Suzan'ı, ne yolu Ahu!" dedi sesi heyecanlı ve telaşlı gelirken. Kısa bir an kalbim korkuyla kasılsa da "Yavuz," demesiyle anında kasılan vücudum gevşedi.

"Ne olmuş Yavuz abiye?"

"Ahu az önce bir kargo geldi ve kargo Yavuz'dan."

Adımlarım önce duraksadı, sonra hızlandı ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle "Ne kargosu?" diye sordum.

"Mum!" demesini ise hiç beklemiyordum.

"Nasıl yani?" diye sordum gülerek.

"Ya biz senin istemende masayı falan süslemiştik ya... Orada ben kokulu mumları incelerken çok sevdiğimden bahsettim, bugün bana kokulu mum göndermiş. Bak notu da okuyorum şimdi sana." Boğazını temizledi önce, sonra okumaya başladı. *"En güzel kokulu olan bu dediler ama bence senin kadar değil. Yakmadan önce bir dilek dile. Çünkü ben sana göndermeden önce dileğimi de yerleştirdim içine."*

Acaba birlikte planlamış olabilirler miydi diye düşündüm. Sonra vazgeçtim. Bugün ikimizin de sevdiğimiz, ilgilendiğimiz adamlar tarafından ayakları yerden kesilmişti.

"Ay Mehtap!" derken olduğum yerde eridim âdeta. "Ama bu sana resmen ilanıaşk gibi. Ay, ben bunu hiç beklemiyordum!"

Ne söyleyeceğimi de bilmiyordum ama sonra aklıma, geçen Mehtap'ın bana onca yazdığıma karşılık, hayırlı olsun yazışı geldi, hiç aramadım başka söyleyecek bir şey.

"Vallahi ben de beklemiyordum. Ne yapacağım ben şimdi? O yüzden aradım seni. Ne yapılır ki?"

Durdum biraz ve sanki karşımdaymış gibi dudak büktükten sonra yoluma devam ettim. "Bilmem ki. Ben de senden farksız değilim böyle şeylerde. Ara ya da teşekkür ederim diye mesaj at. Sonra herhâlde konu bir şekilde uzar, konuşursunuz. Ya siz benim çok sıkışık zamanıma denk geldiniz. Benim bu konuyla daha detaylı ilgilenmem gerekiyordu."

"Sen kendinle ilgilen de..." dedi kısık bir sesle gülümseyerek. "Nasıl gidiyor? Bir sorun yok değil mi?"

"Yok..." diye başladığım cümleyi, Selim'in köşeden karşıma çıkışıyla yarıda kesmiştim. O da beni görmeyi beklemiyordu, yüz ifadesinden belliydi ama gördükten sonra da görmezlikten gelmeyeceği de belliydi.

Yüzüne anında yerleştirdiği hafif bir tebessümle bana doğru yürürken, yanından öylece geçip gidemeyeceğimi anladığımda "Mehtap, ben seni ararım birazdan, tamam mı?" diyerek daha cevabını bile beklemeden kapattım.

Tam karşımda durduğunda, onun aksi bir ifadeyle sessizce yüzüne baktım. Birinin konuşması gerekiyormuş gibi bir an oluşmuştu ve o direkt "Günaydın," dedi.

Çok kısa, çok donuk, çok hızlı bir şekilde "Günaydın," diye karşılık verdim.

Rahatsız hissetmiş olmalı ki "Nasılsın?" diye sorarken tedirgindi.

"İyi," dedim yine aynı ruhsuzlukla. Kestirip atmalarım, duvar gibi karşısında bomboş duruşum ama içten içe olan öfkem, onun tarafından gayet açık bir şekilde okunabiliyordu. Ona nasıl olduğunu sormadığım için, kısa bir süre bekledik ve o sessizliğin içinde elimdeki kek kabını fark ederek "Aaa, kek mi yaptın?" diyerek uzandı.

Boşluğuma geldi ve almasına engel olamadım. Bir tanesini alıp hiçbir şey yokmuş gibi yerken gözleri kısa bir an için kapandı ve dudaklarını yalayarak çok beğendiğine dair sesler çıkardı. Ben ise bunları yüzümü buruşturarak izledim.

"Sen gerçek misin ya?" diye sordum en sonunda dayanamayarak. Lokmasını yavaşça yutup, bana bakarken ciddileşmişti. Ciddileşmek durumunda kalmıştı. "Böyle hiçbir şey olmamış gibi gelip, hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın gerçekten?"

Zar zor yutkundu lokmasını ve "Ceyla..." dedi, sustu. Demir'in koyduğu o sınırda kaldı ve düzelterek "Ahuşan, haklısın ama..." diye devam etti. Buna da ben müsaade etmedim.

"Amasını istemiyorum," dedim sözünü keserek. Benim ondan gelecek bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Bir açıklamanın da bende hiçbir hükmü yoktu.

"Şu an sana böyle sinirli oluşumu da bir şeylere bağlama. Ben sana geçmişin öfkesini kusuyorum şu an."

Bir şey demedi başta. Sonra "Sen gerçekten..." diye girdi söze, yeni idrak ediyormuş gibi. "Benim gitmeme bu kadar çok mu üzüldün?"

Onun umurunda bile olmamış mıydı yani? Şu an bunu soruşundan, verdiğimiz değerler, terazide eşit basmıyordu. "Üzüldüm," diye karşılık verdim baskılı bir tonda. "Gitmene ayrı üzüldüm, gelmemene ayrı üzüldüm. Çünkü sen..." Hangi kelimeyle doldurmam doğru olurdu bilemediğimden, bir süre "Sen..." diye tekrar ettikten sonra "Sen benim abilik yapamayan abime karşı abimdin. Sen benim arkadaşımdın," dedim ve bu kelime bana çok doğru geldi. Kendi içimde de oturdu. Ne az geldi ne fazla. Bunu kabul etmenin rahatlığı ise bir anda tüm bedenime yayıldı, dilimin bağı çözüldü. "Ben senin için hiçbir şey değilsem neden bana geleceğim diye söz verdin? Ben seni bekledim. Numaralarınızı da değiştirmişsiniz. Benim sana ulaşmam çok zordu ama sen bana ulaşabilirdin. Yapmadın ama!" dedim çocuk Ahuşan'ın kırgınlığıyla. "Madem gelmeyecektin, neden döneceğim diye söz verdin? Gerçekten giderken üzülmüş gibi davranıp beni teselli ettin."

"Çünkü üzüldüm," dedi ama bu bana hiç inandırıcı gelmedi. O yüzden, alay dolu bir gülüşle karşılık verdim sözlerine.

"Üzüldün, öyle mi?" diye sordum ona doğru bir adım atarak. "Sen gittikten sonra ödevlerimden hep düşük not aldım. Buna da üzül, olur mu?" Yetmedi, kalbi kırık küçük Ahuşan durmadı, ben de devam ettim. "Çocuklar beni hep dışladı sokakta. Buna da üzül. Düştüm, kimse de

kaldırmadı. Yaralarımı da temizlemedi kimse. Çok ağladım, buna da üzül."

İnsan böyle böyle büyüyordu ya zaten... Ama ben yine de çocukluğumda hep yanımda olan adamın bugünümde böyle kalmasını istemezdim. Telefonum çalıp Suzan ablanın adını gördüğümde elindeki keki aldım, devamını yemesine müsaade etmemek için. Hiçbir şey söylemesini de beklemeden çatık kaşlarla oradan uzaklaşırken telefonu meşgule attım ve elimdeki kek dilimini de ne yapacağımı bilemeyerek, etrafa bakındım. Köşede duran kedi dikkatimi çekince, Selim'in yemesine gönlümün razı olmadığı o yarım keki, gözünün içine baka baka kediye verdim. Sonra da yoluma devam ettim.

Selim'e olan sinirimle yol o kadar çabuk bitti ki... Demirlerin evine gelip bahçe kapısını açtıktan sonra tam zile basacakken, dış kapının açık olduğunu fark ederek, direkt itekleyip içeri girdim. Demirlerin kapısının önünden geçerken ayakkabılıkta ona ait ayakkabılardan görmek bile tebessüm ettirdi bana. Tam üst kata çıkmak için bir adım attım ki kapı açıldı ve "Nerede kaldın sen?" diye sordu, kolundaki saati vurgulayarak. "Vaktimizden çaldın hep."

Demir'in beni gülümseyerek karşılamasını hiç beklemiyordum. Şaşkınlığımı atmam birkaç saniye sürünce "Demir," diyerek heyecanla indim, adımımı attığım o bir basamaktan. "Sen evde miydin? Gitmedin mi? Sürpriz mi yaptın bana?" Bileğimden kavramış, beni içeri doğru çekerken, dur durak bilemeden sorularımı sormaya devam ettim ben. "Suzan abla ondan mı sürekli beni arıyordu? Sen varsın diye mi?"

Küçük, tatlı bir kahkaha döküldü ve "O kadar çok mu özledin?" diye sordu, hoşuna gitmiş gibi. Kızardığımı hissettiğim o saniyelerde elini belime attı ve beni kendine doğru çekerken başını boynumun arasına soktu ve derince bir soluğun arkasından, dolu dolu bir öpücük bıraktı.

Kalçam salon koltuğunun sırt kısmına dayanmıştı, parmak uçlarımda yükselmiştim ve ellerim, pozisyonumuz gereği boynuna düşmüştü. Huylandıran nefesleriyle burnunu tenime sürterken "Duyamadım," diye tekrarladı, bir şeyler söyleyeyim diye. "Ağzının içinde homurdanma."

Ağzımın içinde homurdandıklarım, kıkırtılardan ibaretti aslında. Böyle huylandırıp beni hareket ettirdikçe de elimdeki kek tabağı düşecekti neredeyse. "Dur! Dur! Dur!" dedim omzundan itmeye çalışarak

"Sabahtan beri bununla uğraşıyorum, yeri boylayacak biraz daha beni gıdıklarsan."

Onun ise çekilmek için hiç niyeti yok gibiydi. Ben söylüyordum ama o bir geri çekiliyorsa, iki kez bana geliyordu öpmek için. Boynumun o köşesi, onun için ayrılmıştı sanki. Biz birbirimize sarmaş dolaşken "Ahu mu geldi oğlum?" diyerek Gülay teyzenin içeri girmesiyle şaşkınlıktan girdiği o şekille kalıvermişti. Gözleri irileşmiş, hızlıca başını çevirmişti ama ben artık yaşamıyordum sanırım.

Saniyeler içinde Demir benden ayrılırken ben de elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. "Be... Ben... Evet gelmiştim de... Demir evdeymiş sanırım. Kapıyı birden açınca..."

Benim kendimi açıklama telaşım, Demir tarafından gülümseyerek izlenilirken Gülay teyze de benden farksız değildi. Yaptığımız tek şey, sıradan bir sarılmaydı elbette ama kadın da utanmıştı birden öyle gelince. "İyi yapmışsın," dedi ne diyeceğini bilemeyerek. "Ben de ses duyunca bakayım dedim. Çıkalım mı yukarı? Hazırdır sofra." Demir'e doğru dönerek "Sen de iki lokma yersin," dedi.

"Gidecek misin sen?" diye sordum ve anında yüzüm düştü. Buraya gelene kadar sinir küpüydüm ama Demir benim tüm sinirimi almış, yumuşacık bırakmıştı. Ben daha doyamamıştım da ona, gidecek miydi şimdi?

Başını maalesef dercesine sallarken, annesine dönüp "Sen çık anne," dedi. "Yolluyorum ben de Ahuşan'ı birazdan."

Gülay teyze o kadar tatlı ve naif bir kadındı ki birlikte çıkalım dediği için bile suçluluk hissetmiş, baş başa kalmak isteriz belki düşüncesini unuttuğu için, kendine kızar gibi dudaklarını birbirine bastırarak elini salladı ve "Olur olur," dedi kapıya doğru yürüyerek. "Ben çıkayım, gelirsiniz siz."

Gülay teyze evden çıkana kadar sessizce bekledik. O kapıyı çektikten sonra da Demir'e dönerek "Ayıp oldu," dedim. "Madem annen evde, neden yanaşıyorsun bana? Ayıp değil mi?"

Ağzının içinde cıkladı ve serseri ama çok sevimli bir gülümsemeyle aheste aheste bana doğru yaklaştı. "Ayıp öyle olmaz," dedi. Öyle güzel bakıyordu ki sadece tek bir bakışıyla bile elimi kolumu koyacağım yeri şaşırıyordum.

"Yaaa..." dedim nazlı niyazlı olduğum yerde boyun bükerek. "Nasıl olurmuş ki?" Ahuşancığım neler çıktı senin içinden...

Sorduğum soruyu bilinçli sormadım ama sorduktan sonra, dillenince ve Demir'in adımları gitgide benimle bütünleşince "Ay, yok yok yok!" dedim elimi ağzına kapatıp konuşmasına müsaade etmeden. "Sormadım ben. Yanlış sordum yani. Yanlış da değil de cevaplama sen işte."

Avuç içlerim terlemişti resmen ani bir telaşla. Büyüyen dudak kıvrımları avucumun içinde öyle güzel yayıldı, sakalları avucumu öyle güzel gıdıkladı ki... Çenesini bilinçli olarak avuç içime sürttü, gülüşüm büyüdü. Demirleyken eriyip bitiyor, istemsizce gün boyu yanında sırıtıp durasım geliyordu. Yine ve yine öyle olmuştu.

Hafifçe geri çekilmesinin tek sebebi, yaptığım kekti. Elimdeki kek tabağını aldı ve içinden bir tane alıp yerken, koltuğa doğru yaslandı.

"Bitirdiniz sofraya götürene kadar," diyerek karşısına geçtiğimde ellerimi karnına doğru, bozulmuş gömleğinin üzerine koydum. Üstünde, siyah takım elbisesinin kumaş pantolonu ve beyaz gömleği vardı. Ben gelene kadar kırışıksız, muntazam bir duruşa sahipken sarıldıktan sonra o muntazamlığını kaybetmişti ve ben de yanaşarak düzeltmeye çalıştım.

Ona dokunmak o kadar güzeldi ki... Hemen göğsünün dibinde dolanan ellerim, yine düğmelerle oynamaya başladı. Düğmeleri düzelteceğim derken de yine parmak uçlarım içeri sızmak için büyük bir savaş veriyor, kendimi zor zapt ediyordum. Hatta zapt edemediğim birkaç tanesi, belli belirsiz o boşluklardan içeri girdi.

"Bitirdiniz derken?" diye sordu göz kıparak. Bir yandan da keki yemeye devam ediyordu. Hatta ikincisini almıştı. Sorusuyla birlikte afalladım ve ne diyeceğimi bilemeyerek öyle bir süre baktım. Demir'in canını sıkmaktan öteye gidemeyeceğimi bildiğimden "Hiç!" diye geçiştirdim. "Yolda bir kedi gördüm de çok aç duruyordu, dayanamadım ona verdim."

Yalan değil, eksik anlatmıştım. Anladım dercesine başını salladıktan sonra, elinde kalan ufak parçayı da ağzına atarak kek kabının kapağını kapattı "Benim ama bunlar," dedi itiraz kabul etmez gibi. "Sofradakiler şansına küssün. Yanımda götüreceğim."

Sıcacık bir tebessümle ona doğru bir adım attığımda, bacaklarının arasında yer bulmuştum. Hemen karnının üstüne denk gelen düğmelerle oynarken belimin arka kısmında ellerini birleştirerek beni kendi kafesinin içine aldı. "Gidecek misin ki?" diye sordum tekrar. "En azından kahvaltı yapsaydık birlikte."

Dudak büktü ve "Geç bile kaldım güzelliğim," dedi. Güzelliğim dedi. Çok güzel dedi. Kaldım bir süre orada. "Yengem senin kahvaltıya geleceğini söyleyince oyalandım biraz. Hatta..." dediğinde koltuğun üstünde titreyen telefonunu gösterdi ama açmadı. "Çok çok geç kaldım. Senin de gelmeyeceğin tuttu. Kendimi, seni göreceğim diye şartlandırdığım için, çıkamadım da evden."

Birini görmek için can atmak, en önemli işlerini bile onun için ertelemek büyük ayrıcalıktı fikrimce. Muhakkak ki çok sevmesinin getirisiydi. Demir beni çok seviyordu ve ben, bunu gerçekten hissediyordum. Sözde değildi. Davranışları bile beni haykırıyordu her an, her saniye.

"Bilseydim daha erken gelirdim, ne bileyim," diyerek dudak büktüğümde vicdanım sızlamadı desem yalan olurdu. Bilseydim oyalanmazdım, bilseydim koşa koşa çıkardım evden ama bilmiyordum.

Büktüğüm dudağımı, iki parmağının arasına alarak, başparmağıyla alt dudağımı ezercesine aşağıya doğru çekti ve dudaklarını bana yanaştırdı. Bir noktada başparmağını çekince alt dudağım, dudağma çarptı ve o da göreviymiş gibi ufak bir öpücüğü dudağımın üstüne bıraktı. İki dudağı, benimkilerin tam üzerinde durmuş, ıslaklığını benimkilere bırakarak mıhlanmış kalmıştı. Öteye geçmedi, ufak bir dokunuş olarak bıraktı ama bu bile titrememe sebep oldu.

Gözlerim kapanmış, bedenim ona doğru itiliyormuş gibi hissediyordum. Parmaklarımın arasında olan gömleği keşke daha kalın olsaydı diye geçirdim içimden. Kendi parmak uçlarımı birbirine geçmiş hissedecek kadar kasmıştım çünkü kendimi. İçim uyuşuyormuş gibi hissediyordum. O günden, abimin nişanından sonra ilk kez kurduğumuz şu temas bana biraz o günü de anımsatınca boğazımı temizleyerek geri çekildim ama içimde bir üşüme, bir uyuşma, tarif edemeyeceğim garip bir hâl vardı.

Ben geri çekilince o da zorlamadı ve "Benim suçumdu," dedi direkt konuya girerek. "Haber vermem gerekiyordu ama sürpriz olur diye dü-

şünmüştüm." Dudaklarını yalamasaydı karşımda, ufacık o öpücük karşısında bile daha iyi olabilir, daha çok konuya odaklanabilirdim.

"Hafta sonu bizim ama," dedi tekrar bana doğru yanaşarak. Sarıldı. Sıkıca. Hafta sonu eşya bakacaktık. Evden ölçüler alıp, tül perde siparişi verecektik. Yetişirse gecelik, çamaşır falan da bakacaktık.

Çenesini boynumdaki kemiğime dayamış, başı boynumda dururken elleri de belimde sarılıydı ve ben saçlarını okşuyordum. "Ahu," dedi iç çekerek. "Bana istediğin kadar sınır koy, orada kalırım ama burası benim olsun, olur mu?"

Kıkırdadım ve başımı saçlarına doğru sürterken parmaklarımın arasındaki saçlarını çekiştirdim. "Olsun," dedim keyifle. "Benden bağımsız senin olsun orası."

"Kabul," dedi hiç düşünmeden gülümseyerek. Birbirimize alışıyorduk sanırım yavaş yavaş.

Her bir nefes, her bir dokunuş özlem dolu olunca "Gelsen keşke bize," dedim. "Nişanlandık artık. Daha rahat olabilirsin diye düşünüyorum. Çok yoğunsun tabii biliyorum, yorgunsundur ama..."

"Baban istemiyor Ahuşan," diye kesti sözümü, geriye doğru çekilerek. "Yoksa her akşam beş dakika uğramakla yetinmezdim ben. Ne kadar yorgun ve yoğun olursam olayım..."

Şaşkınlıkla "Ne!" dedim. "Nasıl? Anlamadım."

"Baban evlenene kadar çok gelip gitmeme, görüşmemize karşı... Öyle söyledi yani bana. Ben de daha fazla sorun olmasın diye üstelemedim. Muhtemelen bugün buraya da ben işteyim diye göndermiştir."

Aldığım derin nefes, taştığımın göstergesi gibi, göğsümü körük misali inip kaldırırken "Sen de bir şey deme Ahuşan," dedi uyarır gibi. "Halledeceğim ben."

İnsan her şeyi atlatabiliyordu da ailesi hayal kırıklığı olunca, o atlatılmıyordu sanırım. Ben en çok, hiçbirini affedemeyecek olmama üzüldüm. Yine ve yine affetmek isteyip, affedemeyecek olduğumu bildiğimden üzüldüm.

O kadar kızmış, üzülmüş ve babamın Demir'e bu söyleminden bir o kadar utanmıştım ki... "Böyle nasıl olacak peki?" dedim. "Sadece alışverişe çıktığımızda mı görüşeceğiz?" Böyle nasıl alışırdı insan birbirine? Zaten biz bir ay sonra evlenecektik. Sevgililik yaşamamıştık.

Demir'i sevgili olarak çok iyi tanımıyordum ve birden kocam olarak mı bulacaktım? Bunu mu istiyorlardı sahiden? Hiç tanımadığım bir adamı, hiç tanımama müsaade etmeden evleneyim, gideyim mi istiyorlardı? Bu, bana çok adaletsiz geliyordu. Hele abime yapılanları gördükçe.

O sırada telefonu tekrar titredi. Ona uzanırken "Halledeceğiz," diyerek telefonu eline aldı. Canım sıkılmış, aklım babamın söylediklerindeyken gelen mesaj da özeldir düşüncesiyle Demir'e hiç odaklanmamıştım. Ta ki bakışlarını bir süre sabit tutup kaşlarının çatılı olduğunu görene kadar.

"Ne oldu?" diye sordum tedirgince.

"Senin kedinin cinsi neydi Ahuşan?" diye sordu ve boğazıma bir yumru oturdu, yutkunamadım. Elleri belimden düşüp, yüzüme ters bir ifadeyle bakarken "Adı falan var mı mesela?" diye sordu. Peşine de telefonu kaldırıp göz hizama sokarak "Selim olabilir mi ya da?" diye ekledi.

Bir fotoğraftı bu. Selim ile karşılıklı olduğumuz, elinde keki yediği o anlarda çekilmiş bir fotoğraf. Muhtemelen mahalleden biri çekmiş ve anında Demir'e uçurmuştu. Tabii uçurmadan önce de muhtemelen düşünmüştü atsam mı, atmasam mı diye. Belki fikir bile almış olup, hiç oturmadığım masalarda adımı geçirmiş, yorum yapmıştı. Yoksa ben geleli biraz olmuştu. Bu kadar geç göndermesinin başka açıklamasını bulamadım.

"Demir ben... Kötü bir niyetim yoktu gerçekten," dedim panikle. "Yolda karşıma çıktı. Canın sıkılmasın diye söylemedim ben."

"Canım neden sıkılsın Ahuşan?" diye sordu göz kırpıp, başını hafifçe iki yana sallayarak. "Selim kim ki senin için, benim canımın sıkılacağı bir durum olsun? Neden gizleme gereği duydun?"

Dumura uğramış, kalmıştım sözleri karşısında. Geriye doğru çıkıp kendi tırnaklarımla oynarken "Ben... Bilmiyorum," dedim açıkça. "Geçmişte senden daha fazla yakındım ya onunla..."

"Çocuktunuz Ahuşan!" dedi sert bir dille. "Abin olarak görüyordun ve onunla bizden daha samimiydin, bu kadar." Duraksadı ve ben bir şey demeyip, gözlerimi kaçırınca "Öyle değil mi, Ahuşan?" diye sordu.

Başımı belli belirsiz salladığımda "Öyle..." dedim. "Ama ben yine de rahatsız olursun diye düşündüm. Ben rahatsız olurdum çünkü. O

yüzden basit bir karşılaşmayla canını sıkmak istemedim. Özür dilerim." Sonra da yapmamam gereken bir aptallık yaparak "Keşke geçmişte seninle yakın olsaydık," dedim belli belirsiz bir sesle boş duvara odaklanarak. "Sen her sıkıntımda yanımda olsaydın, sen ilgilenseydin benimle, ben hep sana gelseydim."

Yaslandığı yerden kalkıp telefonunu, cüzdanını cebine koyarken, benimle bir an bile göz teması kurmadı. "O kadar mı kızdın?" diye sordum arkasından adımlayarak.

Tam ceketini alacağı sırada "Ahuşan!" diyerek arkasını döndü ve bence fazlaca sinirliydi. Kendini zar zor tutup yumuşak olmasına özen gösterdiği ama yumuşaklıktan eser olmayan ses tonuyla "Aramıza güvensizlik sokma diyorsun ama evleneceğin adamı onunla karşılaştırıp, keşke onun yerinde sen olsaydın diyorsun. Mesela ben bunda ne düşünmeliyim, Ahuşan? Mesela sen ne düşünürdün, Ahuşan?" diye sordu ama bir cevap beklemedi. Hatta konuşmak bile istemedi. "Sen bunu bir düşün bence."

Ceketini giyip çıkacakken "Geç kaldım ben, görüşürüz sonra," dedi soğuk soğuk. Çarpıp çekip gitmemişti en azından ama böylesi daha da zordu. Ve haklıydı. Aynı durumda ben olsaydım, belki daha fazla tepki verirdim. Ne yapacağımı bilemedim.

Kapıyı aralamışken gözüme takılan kek kabını koşarak elime aldım ve "Bunu unuttun," dedim ama göz ucuyla baktıktan sonra daha fazla tahammülü yokmuş gibi "Doydum ben," dedi kapıyı çekmeden hemen önce. "Kedilere verirsin sen. Biz köpek olmuşuz uğrunda zaten. Bugünü unutur, yarın tekrar koşarız peşinde nasıl olsa."

Kapıyı çekip gittiğinde arkasından sadece bakakaldım. Üstelik elimde yemek istediği, boğazına dizdiğim kek dolu tabakla. Demir yiyememişti ya şimdi bunları, başkalarının yemesi, sevmesi de çok bir şey ifade etmiyordu benim için.

Merdivenlerin oradan "Ahuşan!" diye seslenen Suzan ablayla birlikte moralim diplerde olmasına rağmen telaşla "Geliyorum," diye seslendim ve hızlıca adımladım. Elimde olan kekleri de sonradan fark ettim ama yukarı götürmeye gönlüm razı olmadığından, aldığım yere bıraktım. O da yetmedi. Geri döndüm ve odasına bıraktım. Belki gelince yemek isterdi.

Demir... Demir... Demir...

Sıkıntıyla, aklım onda kalmış bir şekilde yukarı çıktığımda Suzan abla "Nerede kaldın?" diye sordu azarlar gibi. "Kız kahvaltı dedik ama öğle yemeği oldu resmen."

Ayakkabılarımı çıkarırken içeriden gelen çay bardağını karıştırma sesi, sanırım Gülay teyzeye aitti. Tabii ki her yerde elli saat oyalanınca beklememeleri olağandı.

"Abla valla evde kek, yolda Mehtap, aşağıda Demir derken..."

İçeri adım attığım an, karşılaştığım yabancı bambaşka bir yüzle duraksadım kaldım. Masanın başında kır saçlı, yapılı, çatık kaşlı bir adam oturuyordu. Dümdüz bakışı bile insanı çekinceye sürükleyecek kadar sertken Gülay teyze, sıcakkanlı bir tavırla "Gel kızım, gel," dedi. "Seni Demir'in dayısıyla tanıştırayım: Abim Faruk."

O an, ilk korku dolu şokumu yaşadım. Annemin bahsettiği o Faruk karşımda, bana takdim ediliyordu. Adam beni baştan aşağıya dikkatlice süzerken bile elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Sürekli ara ara seğiren gözü, yüzünde derince bir bıçak yarası vardı ve sanırım benimle tanıştırılmaktan çok da haz etmemişti. İfadesi tam olarak bunu hissettirdi bana.

Sonra saçmalama Ahuşan dedim, kendi kendime. Seneler olmuş, geçmiş bitmiş. Üzerinden onca sular akmış. Sen daha hikâyeyi yeni dinlediğin için böyle telaşlandın ama o unutmuştur bile dedim ve tebessümle titrek bir adım attım.

Attığım adımda da öylece kaldım. "Ne kadar benziyorsun ona," dedi senelerce ardı arkası kesilmeyen sigaraların sonucu boğuk ve tarazlı çıkan bir ses tonuyla. "O da aynı senin gibiydi. Ürkek, çekingen ama güzel..."

"Kime benziyorum?" diye sorma ihtiyacı hissettim, yüzümde korumaya çalıştığım tebessümle. "Anlamadım."

Almak istediğim cevap başkaydı ve düşündüğüm olmasın dedim ama adam, bir an olsun unutmadım dercesine "Zehra'ya," dedi, adı hiç dilinden düşmemiş gibi bir sıradanlıkla. "Annene."

Geçmişten gelen davetsiz misafirler bir iken iki olmuşlardı ve sanırım annemin sınavı benimkinden çok daha tehlikeliydi.

13. BÖLÜM

Mühür

Halının altına süpürülen hiçbir şey, orada sonsuza kadar kalmıyordu. Bir gün o halı kaldırılıyordu ve altındaki tüm pislikler gün yüzüne çıkıyordu. Tıpkı annemin, seneler önce Faruk'u halının altına süpürmesi ve bugün o halı bizim için kaldırıldığında Faruk'un gün yüzüne çıkması gibi. Halının altına süpürülenler, gün yüzü görmediğinden ve en son, onu oraya itildiği anı bildiğinden, çıktığında da ilk onu sayıklamıştı işte. Annen gibisin demişti bana. Annene benziyorsun.

Faruk'un hâlâ beni inceleyen o sert bakışlarından çok korktuğum bir gerçekti. Afallamıştım. Kim olsa afallardı. Bu da masadakiler tarafından fark edilmişti ve "Kızım geçsene, kaldın orada," demişti Gülay teyze, yanındaki sandalyeyi bana doğru açarak.

"Ben... Geçeyim." Ses tonum hâlâ şaşkın çıkarken Gülay teyzenin yanına doğru adımladım. Muhtemelen hiçbir şey bilmedikleri için bu şaşkın hâlimi garipsemişlerdi.

"Ahuşan'a, dayının geldiğini söylememiş miydin Suzan?"

Suzan abla, çaydanlığı almış "Yok valla, hiç aklıma gelmedi," dedi ve o an bana, hamile olduğu dank edince "Bırak abla sen," diyerek elinden almaya çalıştım. Başta mırın kırın etse de hiç ağzımı bile açmadan âdeta zorla çekiştirdim elinden. Onu yerine oturtup çayları doldururken, Suzan abla konuşmaya devam etti. "Kahvaltıya gelirsin dedim ama dayım var diye belirtmemiştim."

Tam Faruk'un çayını dolduracakken "Koyma," dedi ve âdeta gür sesi karşısında ellerim titredi. "İçmem ben bu bardakla."

Suzan abla "Ay dayı, unutmuşum ben seni!" diyerek ayaklandı. "İnce belli bardakta içer o, Ahuşan." Bana açıklama yaptıktan sonra mutfağa geçti.

Kaşlarımı çatıp Gülay teyzenin bardağına geçiş yaptım. Adam hem kabaydı hem düşüncesiz. Resmen hamile kadını hiç düşünmeden kaldırmıştı yerinden. Misafirdi üstelik. Ne olacaktı bir sabah da böyle içseydi? Sesinden, tavrından, annemin anlattıklarından, ben bu Faruk'u hiç sevmemiştim.

Suzan abla, bardağı getirdiğinde ona da doldururken "Ben tarihleri karıştırmışım," dedi Faruk. Çayı koyup su ekleyecektim ki eliyle durdurarak zift gibi dem koydurdu bardağın tamamını. Şeker de atmadı üstelik. "Haftaya cuma sanıyordum ben sizin nişanı. Meğer bu geçen cumaymış. Bir de diyorum ki birkaç gün önceden gideyim de bizimkileri de görürüm, hasret gideririm."

Çayları doldurup yerime oturduğumda "Kısmet," deyip geçiştirdim. İyi ki de gelmemişsin diyemedim. Annem, Faruk'un gelme ihtimaliyle bile bütün akşam diken üstünde oturmuştu. Gelseydi ne olurdu, hiçbir fikrim yoktu. Gerçi şu an burada oluşu bile büyük problemmiş gibi duruyordu.

"Demir niye çıkmadı?" diye sordu Suzan abla. "İki lokma bir şey yedikten sonra gitseydi."

Suzan ablanın bakışları, yılların getirisiyle bir şeyleri çözmüş gibi üzerimde dolanırken "Kapıdan seni bile bırakmadı buraya. Normalde her anı kullanırdı ama," diye imayla vurgulandı.

Kısık gözleri üzerimde dolanıp, bir cevap ararken "Bir sorun yok değil mi kızım?" diye sordu Gülay teyze endişeyle. "Üzmedi değil mi Demir'im seni? Üzmez gerçi ama..."

Başımı iki yana salladım. Yalan söylediğim gözlerimden okunuyor bile olabilirdi bence ama yine de kendi aramızdaki sorunu, aile içinde dillendirmek istemedim. "Geç kalmıştı," dedim tabağıma dönüp, en azından gözlerimden okumasınlar diye kendimi yemeğe vererek. "Sürekli arayıp durdular. Onca aramaya rağmen bile geç çıktı zaten."

Birkaç lokma alıp Suzan ablaya döndüğümde "Yiğit nerede?" diye sordum.

"Babasıyla. Evde bütün gün canımı aldığından, Yaman dükkâna aldı biraz."

Hamileliğin getirisi bir güzellik vardı üzerinde bence. Zaten Suzan abla, oldum olası güzel bir kadındı. Kendine bakardı. Uzun boylu, işveli, cilveli, endamlı bir kadındı. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

Soruyu sorarken bile yüzüme sıcak bir tebessüm düşmüş, onu da gülümsetmişti. Bebeğinden bahsetmek, her anne gibi ona da iyi geliyor olmalıydı. "İlk zaman bulantıları var elbette ama onun harici çok güzel." Elindeki ekmeği gösterirken diğer elindeki bıçağı da vurguladı cümlelerini tamamlarcasına. "Bir elim yağda, bir elim balda resmen."

Gülümsedim ama sonra sofraya bakınca garipsedim. "Bu kadar da uğramışsın hamile hamile..."

Sevmezdim kimseye yük olmayı. Hele hamile birine, hiç istemezdim...

"Ay, yok yok!" dedi çayını bile hızlıca içip, vicdanımı sızlatmama izin vermeden. "Annem sağ olsun yaptı zaten hepsini. Benim elimi sürdürmedi hiçbir şeye."

Gülay teyze, sırtımı sıvazlayıp "Boş ver kızım sen zahmetini," dedi tatlı diliyle. "Ye sen, doyur karnını. Ne olacak? Zaten hep yaptığımız şeyler. Sen gelmesen kahvaltı etmeyecek miydik?"

Haklıydı ama misafir geldiğinden, daha da özenilmiş bir sofraydı. "O zaman bir dahakine bu kadar uğraşmayın. Ben de misafir sayılmam artık."

Gülay teyzenin gözlerinin içi ışıl ışıl parlarken, saçlarımı sevip "Öyle tabii," dedi. "Sen de benim Suzan'dan sonra, olmayan ikinci kızımsın. En küçüğüsün evimizin."

Daha çok yeni olmasına rağmen bu kadar sahiplenilmek, benimsenmek güzel bir duyguydu. Sofrada Faruk sessiz kalınca, Gülay teyze de kimse kendini yabancı hissetmesin ister gibi "Abim de yabancı değildir aslında buralara Ahuşan," dedi.

Bizi kaynaştırma çabasını anlıyordum ama ben o kadar da kaynaşmak istemiyordum. Hele annene benziyorsun dedikten sonra, sürekli üzerimde gezen bakışları, beni daha da korkutuyordu. Ya gerçekten annemin dediği gibi takıntılı ve saplantılı bir adamsa bu Faruk diye düşünmeden edemiyordum.

"Abim gençken, dükkânı uzak diye o zamanlar mahalleden gitmişti. Evi hemen dükkânının üstündeydi ama çok sık gelir giderdi. Anneni de babanı da yakından tanır."

Faruk'un kırlaşmış bıyıkları, belirgin bir şekilde yukarı doğru kalktığında ilk kez gülümsediğini gördüm. Ama öyle çok keyif dolu bir gülümseme değildi. "Tanırım ya," dedi bana bakarak. Sesindeki imayı, bence olanları bildiğimden, sadece ben anlıyordum. "Anneni de çok iyi tanırım, babanı da."

Annemi ne kadar yumuşak söylediyse, babamın adını o kadar sert bir tonla dillendirmişti sanki. Gözleri dalıp gidince "Ya, anladım..." dedim ama yarısı kesik olan kelimelerin net çıkmayışıyla boğazımı temizleyerek düzelttim. "Anladım." Yüzüme bir tebessüm koyarak "Geçmiş gitmiş zaman tabii..." dedim.

Geçmişti de gitmemişti onda sanki. Zaman, bu adamda hiçbir şeyi götürmemişti. "Öyle tabii öyle," dedi tekrar tabağına dönerek. "Geçmiş gitmiş zaman. Ama insan geçmişini de geçmişindekileri de unutmamalı. Hayattalarsa ziyaretlerde bulunup o geçip giden zamanı yâd etmeli."

Hayattalarsa ve ziyaret kısımlarını duyduktan sonra, boğazıma dizilen lokmalarla öksürmeye başladığımda "Helal kızım, helal," dedi Gülay teyze sırtıma vurarak. Suzan abla su uzattı. Kendimi toparlar gibi olduğumda "Ben kalkayım en iyisi," dedim.

Benim bir an önce gidip anneme, Faruk'un burada olduğunu söylemem lazımdı.

"Kızım acelen ne?" dedi Gülay teyze, mahcup bir tavırla. "Hiçbir şey de yemedin zaten. Ne oldu ki öyle birdenbire?"

Yerimden kalkarken tatlı bir dille geçiştirecektim ben aslında ama Faruk, iyice işleri çıkmaza sokmak ister gibi "Beğenmemiştir belki," dedi ve ben kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Hiç çekinmedi ve geri adım da atmadı. "Akşam yapsın bir yemek de biz gidelim misafirliğe..."

Zorla kendini davet ettirmesi karşısında dilim tutulmuşken yaptığı emrivakiye "Abi, olur mu öyle şey!" dedi yarım ağız Gülay teyze. "İşleri güçleri vardır. Hem yeni geldin sen. Akşam yaparım ben sana sevdiklerinden."

Ben ağzımı bile açmadım. Ne buyurun gelin dedim ne de gelmeyin. Gelin desem başıma dert alırdım. Gelmeyin desem Gülay teyze yanlış anlardı. Hele Suzan abla direkt bir şeyleri fark eder, irdelemeye başlardı. Sessizliğin en doğrusu olduğunu düşündüm ve sustum.

Faruk ise amacının yemek olmadığı belli olacak şekilde "Ne olacak canım," dedi ısrarını sürdürerek. "Dayısını almayacak mı bir akşam yemeğine? Hem ben de geçmişteki dostlarımı görürüm. İki hâl hatır sorarım."

Hâlâ sessiz ama hoş olmayan bir ifadeyle yüzüne bakınca "Dilini mi yuttun, gelin hanım?" diye sordu. "Çağırmayacak mısın yemeğe?" Bizimkiler müsait değil derim diye düşündüm o an ama ben daha ağzımı açmadan "Yemeğe müsait değilseniz, yatmadan önce bir kahvenizi de içeriz," dedi ve tüm kapılarımı kapadı.

"Olur," dedim mecburen. Annemin gazabı benim üstüme, Faruk'unki herkesin üstüne olacaktı bu gidişle.

Elimdeki tabaklarla bahçeye doğru çıkınca, annem de peşime takıldı hızlıca. Boş ekmek sepetiyle üstelik... O kadar dalgındı ve o kadar tedirgindi ki, tek amacı, benimle konuşmak için boş anları kovalamaktı. Meyra da bize yardım ettiğinden ve hiçbir şeyden haberi olmadığı için ben bahçeye çıktığım an peşime takılıyordu.

Tabakları masaya yerleştirip, sofrayı hazırlarken "Diyemedin mi müsait değiliz?" diye sordu, azarlarcasına. Geldiğimizden beri aynı şeyleri tekrar ediyorduk ve onlar gelene kadar da edecek gibi duruyorduk.

"Anne söyledim ya!" derken masaya koyduğu boş ekmek sepetini tekrar kucağına bıraktım. "Adam yemeğe müsait değilseniz, kahveye geliriz dedi. Her türlü gelecekti yani. Ben ne yapabilirim?"

Sıkıntılı hâli, dinmek bir yana, daha da artıyordu vakit yaklaştıkça. Açık havada olmasına rağmen, elbisesinin yakasını çekiştirip duruyordu sürekli. "Ne yapacağız, Ahuşan?" dedi benden medet umarak. Hâlbuki ben de bir hafta öncesi aynı hâldeydim. Ben de annemden bir medet ummuştum ama annem kılını bile kıpırdatmamıştı. Şimdi rolleri değişmiştik ve ben, ne yazık ki benden yardım isteyene sırt çeviremiyordum.

"Bir şey yapmayacağız, ne yapacağız?" dedim en azından ben sakin kalmaya çalışarak. "Gelecekler ve ağırlayacağız. En fazla iki saat oturup gidecekler." Hâlâ yüzüme endişeyle bakınca "Korkma," dedim

kolunu sıvazlayarak. "Yaşını başını almış adam. O zamanki gibi fevri değildir. Üzerinden seneler geçmiş. Herkes kendi yoluna gitmiş zaten."

Öyle mi dercesine bakıyordu ve öyle olsun diye dualar ediyordu. Yüzümde tebessümle tekrar mutfağa gittiğimde, sehpanın üzerindeki telefona gözüm ilişince, kısa bir an sofra kurmaya ara vererek Demir'i aradım ama tekrar meşgule atıldım. Bütün gün mesajlaşmalarımız birkaç satırdan öte gitmemişti. Kırgınlığını da kızgınlığını da fazlasıyla hissediyordum.

Demir: *Yoldayım, trafik var. Geç mi kaldım?*

Bu açmana engel değil yazdım, sildim.

Ahuşan: *Yok. Sizinkiler de daha gelmedi zaten. Ben seni merak ettiğim için aramıştım.*

Demir: *Az önce çıktım. Bir şeye ihtiyaç var mı, gelirken alayım?*

Ahuşan: *Yok, sen gel yeter :)*

Gördü mesajımı ama cevap atmadı. Suratım düştü şu hâlimize ama buraya geliyor, yüz yüze daha rahat konuşuruz diye ısrar etmedim.

Abim de yeni eve gelmişti. Duşa girmiş ve geçtiği her yer buram buram parfüm kokarken mutfağa girerek, önce kesilmiş salatalıklardan bir tanesini ağzına attı, ardından salata kâsesini alıp peşimize takıldı.

"Bu ne ya?" diyerek yüzünü buruşturdu Meyra. "Bu kadar parfüm ne diye sıktın ki? Müjgan abla da mı gelecek? Hayır, emin ol gelecekse de bu kokuyla dibine girmez."

"Yok ya, gelmeyecek o," dedi tekrar yardım etmek için mutfağa yönelirken. "Parfüm şişesi kırıldı banyoda. Onu temizlerken sindi her yerime."

Biz soğuk olduğumuzdan, hiç laf atmıyorduk birbirimize. O yüzden ben de Meyralardan öğreniyordum onunla ilgili olanı biteni.

Meyra bir iki adım daha gerileyince, kendini koklayarak "O kadar çok mu kokuyorum kızım ya?" diye sordu. Benim bile burnumu kaşımama sebep olmuş, ciğerlerimi yakmış, öksürmeme sebep olmuştu. O yüzden Meyra'nın cevabını beklemeden "Ben bir tekrar yıkayayım, elimi yüzümü," dedi. "Üstümü de değişirim."

Geldiği gibi tekrar yukarı çıkarken bir araba belirdi kapının önünde ve annemin gözleri hemen beni aradı. Yanında durmam bile ona güç

veriyormuş gibi beni yanına çekince gelenleri karşıladık ve elbette beklediğimiz misafirlerdi.

Babam oturma odasından arabanın sesiyle çıkarken "Geldiler mi?" demişti. Evet gelmişlerdi. Annemin beti benzi attı. Tuttuğu kolumu öyle güçlü sıkıyordu ki eminim kendisi de farkında değildi.

Önce Faruk indi arabanın ön koltuğundan. Kırlaşmış kaşları bile çatık çatıktı. Üzerinde beyaz bir gömlek, gri bir kumaş pantolon ve sivri burun ayakkabıları vardı. Elinin birini cebine sokmuş, derince nefeslenmişti iner inmez. Önce bir eve doğru baktı, sonra bakışları yavaşça bize doğru çevrildi.

Annemle göz göze geldikleri o an, Faruk'un gülümseyişi belirginleşti ama bir yandan da gözleri kısıldı. Korkutucu duruyordu. Annemi anlayabiliyordum. Bileğimdeki eli benden ayrılırken bile sıkı sıkı tuttu son anma kadar. Sonra birden gözlerini kaçırdı, eli ayağı titreyerek "Ben yemekleri getireyim," deyip mutfağa kaçtı.

Babam ise her şeyden habersiz "Buyurun buyurun," diyerek annemin geçmişine, evimizin kapılarını açtı. "Hoş geldiniz."

Sırasıyla girdiler içeri. Arabayı Yaman abi kullanmıştı. Babam misafir olduğundan sebep, Faruk'u masanın başına oturttu. Sağında Suzan abla, solunda Yaman abi vardı. Ben Suzan ablanın yanına geçtim. Babam ve Demir'in babası, masanın diğer tarafında yer alırken annem ile Gülay teyze de eşlerinin yanında yer aldı. Demir hâlâ gelmemişti ve benim için masa, bunca kalabalığın içinde çok boştu.

Meyra çorbaları servis ederken ben de ona yardım ettim.

"Faruk," dedi babam, tanıdığını belli edercesine. Üstelik sıcak ve samimi bir yükselmeyle birlikte... "Seneler oldu seni görmeyeli."

Babam konuştukça Faruk'un yüzündeki kaslar geriliyor gibi hissettim. Tam o sırada abim üzerini değişmiş, aşağıya inince Faruk cevap vermeden bölündü. Abim herkesle tek tek selamlaştıktan sonra, karşımdaki Yaman abinin yanı boştu ama oraya oturmadı. Geldi benim dibime oturdu.

"Ben buralarda pek sevilmem, istenmem," dedi Faruk. "Kaldıramıyor buralar beni. Herkesi sığdırdı da şu mahalle bir beni sığdıramadı içine."

Annem bizden tarafa kafasını bile çevirmiyordu. Çorbasıyla oynuyordu ama içmiyordu.

"Tuzu uzatsana," dedi abim beni dürterek.

Omuz silkip görmezlikten gelince, kendi alırken "Ekmeği ver o zaman," dedi. Ona da omuz silktim. Mecburen ona da kendi uzanmak durumunda kalınca "Demir, seni iki güne kapıya getirir," diye fısıldadı ikimizin duyacağı şekilde. Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm.

Aslında yüzünde dalga geçtiğine dair bir gülümseme vardı ama benim ifadem tam aksiydi. "Almak, vermek gibi salakça espriler yapma. Ben hiç eğlenmiyorum çünkü artık."

Ben öyle söyleyince yüzü düştü ve "Laf atmaya çalışıyorum," dedi açıkça. "İletişim kurmak için hani..."

"İletişim kuracağımız bir şey kaldığını düşünmüyorum," dedim. Onu tamamen sildiğim düşüncesinin korkusu sarmış olacak ki, bir süre yüzümde, ifadesiz gözleri tutundu. Sonrasında da benden tepki alamayınca önündeki çorbaya döndü.

"Olur mu öyle şey ya?" dedi babam, Faruk'un sözlerine karşılık. "Sen kendin duramadın buralarda. Açtın bir dükkân kendine, kurdun çevreni oralarda, ondan buralarda barınamadın."

Babam ve Faruk konuştukça annem boncuk boncuk terliyordu.

"Dönersin herhâlde artık buralara," dedi babam ve annemin eli anında duraksadı. Bakışlarını çevirmedi ama durması bile, dikkatle cevabı beklediğinin göstergesiydi.

"Yok," dedi Faruk kesin bir dille. "Ben geçen sene çıktım zaten içeriden. Bir alacak verecek davası vardı. Yaralamadan tuttular biraz. Şimdi bir yarım işim daha var." Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken, bakışlarım anmda Faruk'u buldu. Sofrada gerilir gibi oldu ve elini beline atıp, sofranın ortasına bir silah bıraktı. Herkes dondu kaldı. "Onu halledeyim, sonra girerim tekrar yuvama."

Cezaevinden yuvam diye bahsediyordu. Adamın her bir hareketi, bize oldukça tersti.

Annem öksürük krizine girerken sofrada soğuk bir sessizlik hâkim oldu ve Faruk birden gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum, şaka," dedi ama hiç kimse eğlenmedi. Mizah anlayışı da bir hayli farklıydı. "Öyle

herkes gergin gergin oturunca, bari değsin dedim." Herkesten kastı, bence sadece annemdi.

"Dayı!" dedi Yaman abi, ters bir ifadeyle. "Böyle şaka mı olur? Hele bir de sofrada çocuk varken..."

Ortaya bir silah koyulunca tabii ki Yiğit'in ilgisini çekmişti ve "Oha!" diye atıldı heyecanla. "Gerçek silah."

Yiğit'in silaha uzanma girişimi, Suzan ablanın elinin üstüne vurmasıyla son buldu ve Yaman abi, silahı alarak Faruk'a doğru uzattı. "Kaldır şunu dayı," dediğinde Faruk asılmış suratla, tekrar beline takınca ortamdaki gerginlik azalmak bir yana dursun, daha da artmıştı.

O ara yola bir araba farı düştü ve birkaç saniye içinde de Yaman abinin arabasının yanına Demir'in arabası park edildi. Geldiğini fark edince bile ben her şeyden kopmuş, direkt Demir'e doğru dönmüştüm.

"Gel yeğenim, gel," dedi Faruk arkasına doğru dönerek. "Mahalleye sığdıramadıkları gibi, bir yemek sofrasına da sığdıramadılar dayını."

Demir'i sabah nasıl bıraktıysam, öyle bulmuştum. Her anlamda... Bahçeye girdikten sonra "Afiyet olsun," dedi önce.

Herkes Demir'i çoktan damat olarak kabullenmiş gibi, sanki biz onca şeyi yaşamamışız gibi, sofraya büyük bir istekle davet ettiler. Ardından "Hayırdır?" diye dayısına dönünce, açık açık beni öpmedi ama yanımdan geçerken yüzük olan elinin sırt kısmını, yanağıma sürttü. Kısa bir an, bunca kalabalığın içinde, tüm kırgınlığına hatta kızgınlığına rağmen es geçmeden benimle temasa geçmesi benim tüylerimi diken diken etmişti.

"Yok bir şey," dedi Yaman abi, sorusuna cevaben. "Dayımın her zamanki hâlleri."

Demir cevap vermedi. Anladım dercesine kaşları havalanıp tekrar geri düştü. Alışkın oldukları, her hâllerinden belliydi. Sofrada bir sessizlik hâkim oldu. Ben gözlerimi Demir'in üstünden hiç çekmedim. Hâlâ eski neşesi üzerinde yoktu ama beni tamamen de es geçemiyordu ve geldiğinden beri geçen sürenin yarısından fazlasını yüzüme bakarak tamamlamıştı. Tam karşımda Meyra ve Yaman abinin arasına oturunca, çorbasını doldurmak için ayaklandım. Kâsesini bana doğru uzattı ve ben çorbasını koydum.

Sofrada kısa bir an, genel sohbet hâkim oldu. İşlerin nasıl gittiğinden falan bahsedildi. Sonra Demir, hafta sonu için eşya bakmaya gideceğimizi tekrar hatırlattı. Babam ona bile onay verirken zoraki bir şekilde kafasını salladı. Utanmasa, annemi de peşimize takacak gibi bir hâli vardı. Gerçi utandığını da düşünmüyordum ama zaten gergin ortam olduğu için, daha da germek istememişti sanırım. Yine de bizim Demir ile baş başa kalma ihtimalimiz, onu rahatsız ediyordu ve bu açıkça ortada, herkes tarafından fark ediliyordu. Demir'in benimle çok fazla iletişim kurmayışı da üstüne eklenince gece benim açımdan çok da iyi gitmemeye başlamıştı.

Bu soğukluk ne kadar sürecekti bilmiyorum ama erkeklerin tribi, gerçekten hiç ama hiç çekilmiyordu. Dikkatini çekmek için sürekli olarak yüzüne baktım, bana mısın deyip bir an olsun bakmadı. Sonra aklıma en büyük zaafı gelince, saçlarımı geriye doğru itip parmaklarımı boynumda sürtmeye başladım. Bununla birlikte, bakışlarımı da bir an bile üstünden çekmedim. Gördüğünü biliyordum. Görmemesi, dikkatini çekmemesi imkânsızdı. Çekti de. Kısa bir an, alttan bir bakışla bana çevrilen bakışları, kalbimin seyrini değiştirdi ama bu da kısa sürdü. Tekrar ilgisini başka yere verdi. Derin bir nefes alıp biraz daha yaklaştırdım sandalyemi. Dirseğimi masaya dayayıp parmaklarımı daha belirgin şekilde yukarı aşağı oynattım. Yetmedi, bacak bacak üstüne attım. Hemen karşımda da o olunca, ayakkabımın ucu ona çarptı. Ben de tabii bunu hiç hesap etmemiştim. Ama bir kerede denk düştü diye hiç çekmedim kendimi. Ayağımı belli belirsiz oynatmaya başladım. Bakışlarımı da Faruk'a doğrulttum, ona bakmıyormuş gibi. Faruk'a baktığımın bile farkında değildim. Tek amacım, başka bir yere, doğal bir duruşla bakmaktı ve bu Faruk olmuştu. Bacağımı sallar gibi hareket ettirip, parmaklarımla boynumu okşuyordum. Bu işler umuyorum ki böyle oluyordu.

Demir beni ne hâllere soktun diye sızlanmak üzereydim neredeyse ve bir ses yükseldi sofrada "Ay! Ne vurup duruyorsun ayağıma?" dedi ve bu ses Demir'den değil, Meyra'dan geliyordu. Hemen şeklimi hızlıca bozup masanın örtüsünü kaldırarak baktığımda, ayağımı çapraz bir şekilde attığımdan, karşıma değil, çaprazındaki Meyra'ya geldiğini fark ettim.

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde "Yanlış..." dedim. "Yanlışlıkla olmuş."

Demir ise çoktan anlamıştı durumu ve bir elini, yüzüne doğru götürüp gülüşünü saklamaya çalıştı. Ama göz bebeklerinden, kırışan göz kenarlarından o kadar belliydi ki her şey... Çok utandığımı hissettim o an. Bu da yetmedi "İyi misin sen?" dedi kaba bir ses ve bu da Faruk'tan geldi. "Bana diktin de bakışlarını, deminden beri?" Rezilliğim gitgide artıyordu. Demir, sen vazgeç bu sevdadan diyesim geldi. Beceremiyorum ben bu işleri.

"Hayır, rahatsız hissettim yani kendimi," diye sürdürdü konuşmasını Faruk, bütün gece bize masayı dar etmemiş gibi. "Elinle de boynunu yara yapmışsın."

O kadar dikkatli bakınca ve sürekli boynumla uğraşınca adamın ilgisini çekmişti tabii. Ben de bunu bir kaçış noktası görüp konuyu değiştirme niyetli "He yok, o doğum lekesi," diye girdim bir anda. "Yara değil." Yüzüme sıcacık bir tebessüm düşerken gözlerim de sahibini buldu. "Demirlerin bahçedeki gülün lekesi. Annem hamileyken tenine sürünce, benim de boynumda doğum lekesi olarak kalmış."

Ne garipti. Demir'in söylediği gibi, belki de ben ona yazılmış gibiydim. Daha doğmadan onun getirdiği gülle mühürlenmiştim ona.

Ben tatlı bir anıyı, denk gelişi anlatırken Faruk'un da bir anısı düşmüş gibi aklına "Hangi gül?" diye sordu tok bir sesle. "Şu kapının girişindeki kırmızı güller mi?"

Ben hangisi olduğunu bilmediğim için dudak bükerken, Demir "Onlar evet," diye karşılık verdi ve Faruk, doğrulduğu yerde arkasına yaslandı. Dudakları bükülmüş, başını hafifçe sallarken "Bak sen Allah'ın işine!" dedi gözleri dalarak. "O güllerin tohumunu ben Isparta'dan getirmiştim. Demir ile birlikte ekmiştik oraya. Sen onca gül içinde bul onu, götür kızın annesine!" dedi; annesine kısmını, anneme bakıp vurgulayarak. "O da o gülü, kızına iz diye bıraksın."

Faruk'un, annemde bıraktığı iziydi bir nevi bu ve annem de bunu yeni öğrenmişti. Öksürük krizine girdi. Bu durumu herkes, Demir ve benim şu an birlikte olmamız ve evlenmemiz üzerine yorumlarken geçmişte Faruk ve annemin bağı bilinmediği için garip karşılamıyordu konuşmaları. Annemin elinde tuttuğu kaşık titremeye başlamış, ne

yapacağını bilemezken "Ben boşları kaldırayım," diye ayaklandı ama Suzan ablanın sözleriyle birlikte oturmak durumunda kaldı.

"Sen otursana Zehra abla," dedi eliyle onu oturtup, bana kalk derken. "Bunca genç varken sana mı kaldı şimdi sofra toplama?"

Suzan ablanın hareketiyle hiç sorgulamadan kalkarken ve hızlıca birkaç tabağı elime alırken, yapmak istediğini o an idrak ettim. "Yengem kalk sen de," dedi birkaç tabağı üst üste koyup, Demir'in eline tutuşturarak. "Yardım et kıza."

Anında yüzüme bir gülümseme oturdu ve Suzan ablaya baktım. Bu kadın, gerçekten benim şansımdı. Çoktan aramızdaki soğukluğu ve bunca kalabalık içinde baş başa kalamayacağımızı anlamıştı. En azından kısa da olsa bir alan yaratmıştı bize. Sofranın gergin ve sıkıcı havasından biraz uzaklaşmayı herkes isterken, kader, Suzan abla sayesinde bize gülmüştü.

Ben birkaç tabağı alıp eve ilerleyince, Demir'in de yolu benim adımlarımdan geçti. Mutfağa girdiğimizde, ben tabakları tezgâhın üstüne bıraktım. O da hemen benimkilerin yanına. Belki çekip gidecekti ya da beni bekleyecekti, hiçbir fikrim yoktu ama ondan bir hamle beklemedim. Tabakları bıraktığı an, önüne doğru geçerek bir nevi önünü kestim.

Bedeni tezgâha doğru dayanmıştı ve bana bakıyordu. Aramıza sessizlik girince tezgâha doğru yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi ve kurumuş dudaklarını, hafifçe ağzının içinde yuvarlayarak ıslattı. Gün boyu koşturmaktan sabahki muntazamlığını kaybetmiş gömleğinin birkaç düğmesi açılmıştı ve parıldayan teni, benim için mükemmel bir manzaraydı.

Ellerimi arkamda birleştirip, küçük bir kız çocuğu gibi önünde hafifçe sallanırken, alt dudağımı kemirmeye başladım ve baktım ki onun bir şey diyeceği yok "Bugün pek konuşamadık," dedim.

Tebessüm etti. Bu bile öylesine rahatlattı ki içimi... Lakin sözleri de zehirden farksız değildi. "Ben seninle konuşuyorum, Ahuşan," dedi kendinden emin bir tavırla benim hatamı yüzüme çarparcasına. "Sen benimle her şeyi konuşamıyorsun."

Kesik bir soluk alarak "Demir," deyip, dudak büktüm. Haklıydı kırgınlığında ama ben onu böyle görünce, biz böyle olunca korktum, pa-

nikledim, içim huzursuzlandı. Herkes bana sırtını dönmüşken ve kimseye güvenim yokken Demir'in de benden uzaklaşma ihtimali, kendi içimde bir telaşa sürükledi beni.

Birbirine bağlı kollarının arasına, kendi kollarımı sokup sırtına doğru götürdüm ve sarıldım. Başımı da göğsüne doğru yasladım ve tabiri caizse bir kedi gibi ona zorla sokulup sırnaştım. "Ben kötü bir niyetle saklamadım. Gerçekten," dedim tüm samimiyetimle. Göğsünde bağlı olan elleri çözülüp biri belime, biri sırtıma doğru kaydı. En kırgın olduğu anlarda bile beni reddetmemesi, zora koşmaması ve orta yolu bulmak için çabalaması çok güzeldi, özeldi. Böyle onu derinden hissedince, parmak uçlarımda yükselip, biraz daha sarıldım. Dudakları saç diplerime dokundu ve orada kaldı. İçli bir nefes çektim bu hareketiyle. Kollarımın arasında onu öyle bir sıktım ki, içime katacak kadar, hatta belki çok sarıldım ama hâlâ yetmiyormuş gibi geldi...

"Sadece yanlış anlarsın diye korktum, yemin ederim," dedim tüm samimiyetimle. "Ondan çok hazzetmediğini hissettiğimden." Ve bunun sebebini bilmediğimden... "Söyleyemedim işte bir an. Sonra evde söylediklerimde de karşılaştırma yapmadım. Sadece isterdim ki bizim seninle aramızdaki bu bağ, çok eskiye dayansın. Söylemek istediğim buydu ama yanlış zamanda ve o konu üstünden olunca yanlış anlaşıldı." Sessiz sessiz beni dinleyince, ve kalp atışlarını böylesi güzel hissedince "Demir, yemin ederim öyle," dedim tekrar iç çekerek.

"Etme," diyerek böldü beni, onca söylediğimden sonra. "Alacalım, benim sana inanmam için bir yemine ihtiyacım yok ki. Sen böyle oldu diyorsan, öyledir. Kurduğun tek cümle zaten benim için yemin gibidir. Sadece benden gizleme, saklama."

Birbirimizi bu anlamda ilk kez tanıdığımız içindi bu bocalamalarımız sanırım. Ben zaten Demir'i anlamıştım. Onun da beni anladığına emindim. Aramız biraz yumuşayınca, kollarının arasından hiç çıkmadan "Bugün öyle giderken köpek gibi peşinden koşarım nasılsa falan demen de hiç hoşuma gitmedi. Çok ağırdı," dedim.

O ise söylediklerinin açıklamasını yapmadı. Arkasında durmadı. Aksine "Ahu, ben seninleyken kendimi ne kadar zapt etmeye, daha ince düşünmeye, davranmaya çalışsam da bir noktadan sonra yapamıyorum,

ağır konuşabiliyorum," dedi. "Dikkat etmeye çalışırım. O an senden duymayı beklemediğim bir şeydi ve ben kendimi tutamadım. Özür..."

Hızlıca başımı göğsünden kaldırıp, elini ağzına kapattım ve "Yok, yok!" dedim yükselerek. "Dileme özür. Ben de dilemedim zaten. Eşitlenmiş sayılalım, kapansın gitsin bu konu."

Hızlıca tamam mı dercesine kırpıştırdığım kirpiklerimle gülümseyişi avuç içime dağıldı ve "Ay!.." dedim iç çekerek. "Gülme şöyle, gülme! İçim gidiyor."

Kıkırdayarak çocuk gibi yerimde, avuçları arasında duramayışım onu da keyiflendirmişti. Ellerimi dudaklarından çekip, omuzlarına koydum ve gömleğinin yakalarıyla oynarken "Barıştın mı yani şimdi benimle?" diye sordum.

Hâlâ tezgâha yaslıydı, hâlâ bacaklarının arasında, hâlâ kollarındaydım. Omuzlarındaki tozu silkeler gibi gömleğiyle oynarken "Barıştım," dedi ve "İyi..." dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Ben barışmadım çünkü."

Omuz silkip kollarının arasından hızlıca uzaklaşmam, beklediği bir şey olmadığından ötürü, hem ondan uzaklaşmama sebep oldu hem de cevabıma "Ne!" diyerek tepki verdi.

Tekrar omuz silktim ve "Öyle!" dedim tatlı tepsisini alıp, mutfaktan çıkmaya hazırlanırken. "Üzgünüm, benim seninle barışmam için, yemekten sonra sizinkiler gidince senin biraz daha kalman lazım. Kalırsın, değil mi?" diye sordum gözlerimi kısıp, ona bakarak. "Nişanlıyız zaten biz." Parmağımdaki yüzüğü gözüne sokarcasına kaldırdım ve yüzümüzdeki gülümsemeler eş zamanlı olarak büyüdü. "Bahçede baş başa oturarak geceyi yarılamamız gerek seninle barışmam için. Sabah erken kalkacaksın. Muhtemelen geç kalabilirsin ya da uykusuz gidersin ama bence nişanlılığımızın bu başlangıç evresinde, sana anlayış gösterirler. Çünkü nişanlımla kavga ettik ve barışmamız gerekti, şu dönem için geçerli bir bahane."

Hâlâ bir tepki alamayınca ve ben mutfaktan çıkmak için yöneldiğimde, omzumun üstünden ona bakarak "Öyle değil mi?" diye sordum.

Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, elini ne ara bilmem cebine sokmuş, bana yorgun ama gözlerinin içi bile gülerek bakarken "Ahu..." dedi güzel bir tonlamayla.

"Bunu evet olarak kabul ettim," diyerek mutfaktan çıktığımda, o da peşimden ayaklanmış ve çok kısa bir sürede beni yakalamıştı. Tam dış kapıdan çıkmama birkaç adım kala bana doğru yaklaştı, elbisemin omuz kısmını düşürdü ve adımlarım anında "Hii!.." diyerek durdu. Kalbim büyük bir gürültüyle çarptı. Dudakları, omzumun üstüne bir öpücük bıraktıktan sonra, hiç beklemediğim bu hareketi, benim içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve içimde dalgalanan bir şeyler hissettim. Yüzüme yansıyan gülümsemeye, al al bir yanma da eklendi ve Demir elbisenin omzunu tekrar geri çekti.

Bir şey demedik ikimiz de. Hatta çok fazla göz teması da kurmadan, içimde dalgalanan o garip dürtüyle arkamda onun olduğunu bilerek dışarı attım kendimi. Adımlarım sanki daha özenli gibi yol aldı masaya. Arkamda onun olduğunu bildiğimden, saçlarımı savurma ihtiyacı hissettim. Omuzlarım dikleşti. Belki de daha belirgin bir yürüyüş hâkim oldu. Bunların tek sebebi de Demir'e daha güzel gözükmekti. Onun daha çok ilgisini çekmekti.

Elimde tatlı tepsisiyle masaya yaklaştığımda Meyra ayaklandı ve tek tek dağıtmaya başladı. Sofrada biz gelmeden ne konuşulduysa babamda da Faruk'ta da bir kahkaha hâli vardı. Annem ise bütün akşam olduğu gibi gergindi. Sürekli yüzüme bakıyordu bir şey yap der gibi ama yapacak bir şeyim yoktu. Olsa da içimden gelir miydi? Bilmiyorum...

Ben tatlıları servis ederken Demir'in de bir eli, belli belirsiz belimde hareketlendi. Tabakları, olduğu yerden uzatabildiği kadar uzattı. Uzatırken eli kalçama doğru kaydı ve kasıldığımı hissettim. Sonra düzeldi, tekrar belime çıktı. Servisi birlikte yaptık.

Tatlıları servis ederken araya bir sessizlik girdi ve bizim yerimize oturmamızla birlikte "Sizin şimdi düğününüz yaklaşıyor ya," dedi Meyra. "Nikâh şahidiniz kim olacak?"

O ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama çok da bir seçeneğim olmadığı için "Benim Mehtap olur herhâlde," dedim ve Demir'e baktım.

Sanırım o da karar vermemişti. Düşünmemiz gereken onca şey içinde, buna sıra bile gelmemişti. Tam dudakları aralanıp, bir şey diyecekken "Ama öyle olmaz ki," diye atıldı Meyra bir anda ve Demir konuşamadan, Meyra'ya dönüp onun konuşmasına müsaade etti. "Böyle

şeylerde evliliği iyi giden kişiler olmalı diye biliyorum ben. Hani sizin de evliliğiniz öyle gitsin diye."

Evrene yolladığımız enerjinin, hayatımızdaki etkisine inanırdım. O yüzden bu söylediğini garipsemedim ama umutsuz bir "Yaa..." çıktı dudaklarımın arasından. Düşündüm durdum, evliliği iyi giden kim var diye. Ne yazık ki epeyce bir süre düşünmem gerekti ve bu çok acı bir durumdu. Etrafımızda kim varsa hiç de örnek olabilecek çiftler değildi.

Dalgın dalgın masada duran bakışlarımı Demir fark etmiş olacak ki "Benim evliliğimin gidişatını bir başkasının şahitliği, başkasının evliliği mi belirleyecek?" diye sordu. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, yapma der gibi. "Ahu'm, sen düşündüğün gibi Mehtap'ı şahidin yap." Gözlerinin içi, sesinin tonu bile için rahat olsun dercesine bir güven veriyordu. "Allah da kul da şahit, benim seni nasıl yürekten sevdiğime. Başkasının evliliğindeki iyiye de kötüye de yer yok bizimkinde."

En güzeli şahitti Demir'in sevdasına. Haklıydı. Bizim evliliğimiz, kimsenin evliliğinin ruhunu taşımazdı. Yine de Demir'in sözlerinden sonra öyle bir rahatlama geldi ki, derince bir nefes aldım.

"Aşk olsun Ahu'm!" dedi sonra Suzan abla, bozulmuş gibi. "Bizim evliliğimiz kötü mü yani?"

Düşünmeden ettiğim cümleler, beni zor durumda bırakıyordu her daim. En ötelerini düşünmüştüm de dibimdeki kadının varlığını göremiştim o an için. "Olur mu abla öyle şey!" dedim telaşla öne doğru çıkarak. "Sizin evliliğiniz, imrenilecek güzellikte. Ama siz Demir'e daha yakınsınız ya hani, ben kendi tarafımdan düşündüm."

"Hadi, hadi!" dedi başını iki yana sallayıp gülümseyerek. Çok mahcup hissettim kendimi o an. "Neyse," diyerek geçiştirdi. "Öyle olsun madem."

Öyleydi de aslında. Ama böyle sonradan söyleyince, sanki durumu kurtarmak için demişim gibi oldu. Suzan ablaların Demir'e şahit olmaları, daha yakışık alırdı. O yüzden ben hiç düşünmemiştim kendim için.

"Sen hiç evlenmedin mi Faruk?" dedi babam. Konu da böylece kapatılmış oldu. Kendi tatlı tabağımı da önüme çekmiş, ucundan tırtıklayıp dururken, sessizce Faruk'a çevirdim bakışlarımı.

Kaşları çatılıp yerinde doğrulurken, arkasına doğru yaslandı ve "Yok," dedi ciddi bir tavırla. "Bizde sevda, yüreğe bir kere düşer. Dü-

şünce de yakar, küle çevirir. Bir daha da o yürekten kimseye fayda gelmez." Çok net cümleleri, çatık kaşları ürkütücü bir ifade çiziyordu. Oturduğu sandalyeyi geniş vücuduyla tamamen kaplamış, yaşına rağmen bir hayli uzun olan boyuyla da benim için canavar görünümündeydi. Tekinsiz hâlleri de bunu tasdikliyordu sanki. "O yürek bana bile iyi gelmedi, o sevda düştükten sonra," dedi babamda olan bakışlarını kısa bir an anneme çevirerek. "Başkasına nasıl gelsin?"

Annem, Faruk'a bakmasa da canavarın üstüne düşmüş gölgesini açıkça hissedebiliyordu.

"Allah Allah!" dedi babam, dostane bir yaklaşım ve şaşkınlıkla. "Kimmiş ki o?" diye sordu. "Biz hiç duymamıştık. Buralardan değil mi?"

Buralardan baba. Yanında oturan, nikâhlı karın diyemedim. Annem de varla yok arası aldığı nefeslerle iyice panikleyerek "Kimse kim, ne yapacaksın sen?" dedi akşamdan beri ilk kez konuşarak. "Bitmiş gitmiş şeyler!" Ayaklandı ve masadakileri hızlıca toparlamaya başlayarak "Hadi, siz geçin içeri," dedi daha yumuşak ve normal çıkmasına özen gösterdiği sesiyle. "Meyra, sen de kalk, kahve yap babanlara içeride."

Babam, annemi ikiletmedi. "Buyurun," deyip, ev sahibi olarak yolu işaret ettiğinde Faruk, masanın başında bir ayaklandı, sanki tüm gölgesi masayı kapladı. Babamın peşinden giden adımları kısa yolun aksine, uzatarak annemin yanından dolandı ve yıllar sonra ilk kez yan yana geldiler.

Arkasından geçip gitmesi, giderken ona doğru çevrilen bakışları bile annemin elindeki tabakların titremesine sebep oldu. Baktı ki Meyra da sofrayı toplamaya yardım ediyor "Meyra," diye bağırdı annem. "Git babanlara kahve yap."

"Sofra..." dedi ama annem öyle bir dikti ki bakışlarını Meyra'nın üstüne, Meyra elinde topladıklarını bile geri bıraktı mutfağa giderken. Meyra'nın uzaklaşması, erkeklerin içeri girmesi ve masada sadece dört kadın olarak kalışımızla annem, elindekileri sofraya çarparcasına bırakıp "Bana bak, Gülay Hanım!" dedi sert bir dille.

Suzan ablayla karşılıklı sofrayı toplarken bakışlarımız, anneme çevrilmişti ve ben bir rezillikten daha korkarak "Anne!" demiştim ama bizi yok saymıştı bile.

"Bana seneler önceden borcun var," dedi annem, dik ve ters bir ifadeyle.

Gülay teyze, ne olduğunu şaşırsa da "Buyur Zehra Hanım," dedi yine alçak bir tavırla. "Yapacağım bir şey varsa söyle."

Annem seneler boyunca kadının üstünde psikolojik olarak o kadar baskı kurmuştu ki, zaten yapı gereği sessiz sakin olan Gülay teyze, iyice suçlu psikolojisinde hissediyordu kendini.

"Abini götüreceksin buradan," dedi annem hiç uzatmadan. "Bir daha da benim karşıma çıkarmayacaksın."

Gülay teyze, bu duruma anlam verememiş, belki de kendi kanından birinin istenmemesine içten içe içerlenmişti.

"Sakin olsana önce Zehra teyze," dedi Suzan abla yapıcı bir yaklaşımla. Sesleri duyan Yiğit içeriden hızla fırlayıp "Ne oluyor, ne oluyor?" diyerek kapı girişine gelince, Suzan abla ters bir ifadeyle tekrar içeri gönderdi onu. Geldiğinden beri hiperaktifliğine karşı oldukça sakin bile durmuştu. Her ne ile susturdularsa çocuğu, her şeyi oflaya puflaya kabul edip zorluk çıkarmıyordu.

Yiğit içeri girince "Benim geçmişte, senin abinle bir bağım var," dedi annem, benden sonra bir kez daha sırrını açık ederek.

Suzan ablanın da Gülay teyzenin de dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Bundan da kimsenin haberi yok," dedi annem siz de anlatmayacaksınız dercesine. "Kaç yaşma gelmiş insanlarız. Ben kurmuşum evimi, yuvamı, barkımı. Şimdi senin ipsiz sapsız abinin geçmişi sürtmesine, ailemin huzurunu kaçırmasına izin vermem. Alın abini de gidin evimden."

Kovarcasına sürdürdüğü bu tavırla yerin dibine girdim neredeyse. Anneme karşı attığım bir adımı, karşı çıkacağımı anlayıp, arkasını dönerek kesti ve içeri doğru adımladı. Ben, Suzan abla ve Gülay teyze ile baş başa kalmıştım.

"Özür dilerim," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Gerçekten, annemin yaptığı için çok özür dilerim. Aslında sizi kovmak değildi niyeti. Korkuyor." Hem anneme alabilecekleri tavrı engellemek istemiştim hem de olanı biteni anlamaları için üstü kapalı bahsetmiştim. "Faruk dayıdan korkuyor. Geçmişte annemi, bir daha karşısına çıkarsa öldürmekle tehdit etmiş. Annem de kimseye bahsedememiş. Şimdi hem ba-

bamdan göreceği tepkiden hem de Faruk dayının bir şey yapmasından korkuyor."

Suzan abla, Faruk dayı ve annem arasındaki bağlantıya daha çok şaşırmış gibi "Ne zaman olmuş ki bu olay, Ahuşan?" diye sordu.

İçeri doğru çevirdim bakışlarımı. Annem büyük salonda, perdenin arkasından, çatık kaşlarla bize bakarken "Geçmişte," dedim. "Gülay teyze ve babamın nişanlandığı dönem. Annem sinirle yapmış bir hata." Gülay teyze, sessizce beni dinlerken koskoca kadının evden kovulmak çok ağrına gitmiş gibi hissettim. "Gülay teyze," dedim yakınlaşarak. "Gerçekten sizi kovmak istemedi."

Her zamanki nazik gülümsemesini yerleştirerek omzumu sıvazlarken "Ziyanı yok kızım," dedi kendi hissettiklerini geri plana atarak. "Biz kalkarız şimdi. Daha müsait bir zamanda kendimiz geliriz."

Kendimiz geliriz deyişi bile içimi rahatlattı. Başka biri olsa annemin bu tavrıyla bir daha adım atmazdı ama Gülay teyze, oğlu için bunu da koca bir sabırla sineye çekmişti. Sırf içinde bulunduğumuz durum zaten zor diye, daha da zorlaştırmamak için... Kendi anneme ve ona bakınca dağlar kadar fark görüyordum. Gördüğüm farkta da ben kendi dağımın altında eziliyordum.

"Hadi Suzan," dedi Suzan ablayı itekleyerek. Suzan abla ve Gülay teyze içeri doğru geçince, ben de peşlerine takıldım ve kırgın, kızgın bakışlarım penceredeki annemde kaldı.

İçeri girdik girmesine ama oturmadık. "Benim midem fena oldu," dedi Suzan abla hamileliğini kullanarak. "Kalksak mı artık?"

Erkekler ellerinde kahveler, televizyon karşısına kurulmuştu. Başköşede de babam ve Faruk vardı. Yaman abi hızlıca ayaklanıp Suzan ablanın yanına gelince, ne kadar kötü olduğunu tatlı bir telaşla sorguladı. "E daha erken," dedi babam. "Tabii Suzan kızım hastaysa gençler geçsin ama siz oturun."

"Yok," dedi Gülay teyze de nazikçe. "Zaten emrivakiyle geldik, ayıp oldu. Çok da güzel ağırladınız, sağ olasınız ama biz kalkalım artık. Kahvelerinizi de içmişsiniz."

Annem kapı girişinde duruyor, gidin gitmeyin hiçbir şey demiyor, ağzını bile açmıyordu. Gülay teyze normalde pek bir şeylere müdahale

etmediğinden, bu gibi durumlarda nadiren konuşunca da sözünün üstüne söz söylenmiyordu.

"E kalkalım biz madem," dedi Demir'in babası. "Sağ olasınız her şey için."

Âdeta zengin kalkışıyla kalktılar ve kapı girişinde durduğumdan, yol açmak durumunda kaldım. "Siz geçin," dedi Demir arkada kalarak. "Ben biraz daha oturup öyle geleceğim."

Babasının bakışları ona dönüp "Yarın görüşürdünüz oğlum," dese de Demir'in bu yumuşak tavrına karşı tepkisi oldukça dikti. "Geçin siz."

Babasıyla aralarında olan bu sürtüşmenin ve soğukluğun nedenini anlayamıyordum. Anlamlandırmak için de zamanım pek olmadı. Faruk önümde durarak "Elinize sağlık, gelin hanım," dedi tok bir sesle. "Geç haber vermemize rağmen, güzel ağırladınız bizi. Annen..." Bakışları arkamda kalan anneme döndü ve derin bir nefes alıp, senelerin hasretini çıkarırcasına uzunca bir süre bakıp bana döndü. "Seni güzel yetiştirmiş. Teninde taşıdığın o gonca gül de benim sana, senin yeğenime hediyen olmuş. Bazı hikâyeler de Allah'ın takdiri... Demek böyle tamamlanmış." Yıllar sonra öğrendiği ve aslında bizim için de yeni olan bu hikâye, bu akşam herkesin bir araya gelmesiyle açığa çıktı. Boynumda taşıdığım o iz, Demir'in bana mührü gibi olsa da o mührü hazırlayan Faruk'tu ve içinde nasıl bir ukde kaldıysa annemin tenine sürmesiyle ize dönüşmüştü. Yüzünde bir gülümseme peyda oldu ve "Sağ olasın," dedi tekrar.

Tekrar bekleriz demek düşerdi belki ama annemin tavrı açık olduğundan "Rica ederim," demekle yetindim. Sırasıyla yolculadık herkesi. En büyük şansımın sadece Demir değil, ailesinin de olduğunu bir kez daha anladım. Annemin tavrına karşı bile alttan alıp toparladılar ve giderken sanki kovulmamışlar gibi güzelce gülümseyip, sarılıp öperek benimle vedalaştılar.

Onlar gittikten sonra biz Meyra ile sofrayı toparlarken abim, Demir'e "Gel," dedi tekrar içeri çekerek. "Bir tavla atalım biz de seninle."

Abimin adım atmak isteyişini görebiliyordum ama çabası boşuna gibi hissediyordum. Benim içimde açtığı yaraların kapanacağını sanmıyordum. Biz Meyra ile sofrayı toparlarken annem, tüm günün sıkıntı, stresiyle baş ağrısından erkenden yatmıştı. Babam da kimse kalmayın-

ca ve gençlerin yanında da kendine yer bulamamış olsa gerek, o da çok geçmeden odasına çıktı. Meyra ile sofrayı topladıktan sonra, o da kaçarcasına odasına gidince, abim mecburen bizi yalnız bırakmak zorunda hissetti kendini. Yarım kalan tavlayı kapattı ve o da odasına çıktı.

"Sen bahçeye geç," dedim Demir'e. "Ben de hemen geliyorum şimdi."

Koşar adım odaya çıktıktan sonra, üzerime daha rahat bir şeyler giyerek saçlarımı topladım. Demir'in bana yolladığı kargo kutusundan rastgele bir kitap çektim. Gelen, *Gurur ve Önyargı** oldu. Telefonumu komodinin üzerine bıraktım, battaniyemi aldım ve koşar adım çıktığım merdivenleri, yine koşar adım inerek bahçeye vardım. Demir toparladığımız masaya doğru yaslanmış, elinde telefonu, parmaklarının arasındaki sigarayı içerken beni görünce zaten sonuna gelmiş olduğu sigarasını masadaki küllüğe bastırdı ve elimdekilere baktı.

"Hadi gel," dedim bahçenin arkasına doğru ilerleyerek. Ortalık yerde duran demirden ama çok da ağır olmayan uzunca o salıncağın üzerine elimdekileri bırakıp "Tut hadi," dedim.

Sorgusuz sualsiz hem peşimden geldi hem dediğimi yaptı. Arka bahçedeki duvarlar epey genişti ve daha kuzda kalıyordu. Epeyce büyük ağaçlar da ayriyeten bir paravan görevi görüyordu. Yine de o ağaçların ortasına doğru çektim salıncağı ve bizi âdeta o karanlıkta o ağaçların arasına gizledim. Demir oturduktan sonra eline aldığı kitaba bakarak *"Gurur ve Önyargı,"* dedi.

"Hı hı," diyerek başımı salladım ve salıncağın boşta kalan kısmına geçtim. "Okudun mu?"

Kitabın sayfalarını incelerken sadece başını salladı. Oturmamı bekliyordu belki ama öyle yapmadım. Dizlerimi bükerek kucağına doğru başımı koydum. Getirdiğim battaniyeyi üstümüze örttüm ve "Tamam bir kere de birlikte okuyalım o zaman," deyip, elinden gülümseyerek kitabı aldım.

Tebessüm etti ve elleri, saçlarımı buldu. İçinde bulunduğumuz an, bence çok büyülüydü. Kucağında uzanmış, gecenin koynunda, beni çok seven bir adamla bana hediye ettiği kitaplardan birini okuyordum. İkimizin de daha önce okumasından kaynaklı, baştan başlamadım ve herhangi bir sayfayı açıp okumaya başladım. Amacım, sadece birlikte

* Jane Austen tarafından kaleme alınmış bir romandır.

güzel zaman geçirmekti. Elleri saçlarımı sevdi, kucağında kıpırdandım. Sayfada olan gözlerim, yer yer yukarı doğru kayıyor ve beni dikkatle izleyen adamla kesişiyordu. O kadar duru ve derin bir bakışı vardı ki... Parmak uçları, bir bebeği sever gibi dokunuyordu bana. Sevgisi de öyleydi üstelik. İncitmeden, kırmadan, dikkatli ve özenli...

Sayamadığım kadar bir süre geçirdik öylece. O beni sevdi, ben ona denk gelen sayfaları okudum.

"Bay Darcy, anımsıyorum, bir zamanlar, hemen hiçbir şeyi bağışlamadığınızı, bir kez kin bağladınız mı bunu bir daha unutmadığınızı söylemiştiniz. Bu yüzden de herhangi bir kimseye kin bağlama konusunda çok titiz davranacağınızı sanırım."

Darcy kesin bir sesle, "Hem de çok dikkatliyimdir," diye yanıtladı.

"Peşin yargılarla gözlerinizin bağlanmasına da izin vermezsiniz sanırım."

"Ben de öyle sanıyorum."

"Düşüncelerinden taş çatlasa dönmeyenlerin, ilk başta doğru düşünmeleri özellikle önemlidir."

"Bu soruların ne demeye geldiğini sorabilir miyim?

Genç kız üzerine çökmüş olan ciddiliği silkip atmaya çalışarak, "Yalnızca sizin kişiliğinizi anlamaya ve çizmeye çalışıyorum," diye yanıtladı.

"Başarabiliyor musunuz bari?"

Elizabeth başını iki yana sallayarak, "Hiç başaramıyorum," dedi. "Sizinle ilgili öyle çelişkili şeyler işitiyorum ki kafam allak bullak oluyor."

Darcy büyük bir ciddiyetle, "Benim için söylenen şeylerin birbirinden apayrı olabileceğine inanırım," diye yanıtladı. "Hele şu sırada benim kişiliğimi çizmeye kalkışmanızı hiç istemem, Bayan Bennet, çünkü bu portrenin ikimize de yaramayacak bir şey olmasından korkarım."•

Kurumuş dudaklarımı ıslatıp, kısa bir ara verdiğimde Demir'e doğru bakarak "Ben Elizabeth'i seviyorum ama Darcy'yi sevemiyorum," dedim.

• *Gurur ve Önyargı*, Jane Austen.

Kitabı kapatmış, göğsüme koymuş ve Demir'e bakarken ben görevime es versem de o hiç duraksamadan saçlarımı sevmeye devam etmişti. "Neden öyle düşünüyorsun?"

Dudak bükerek "Elizabeth ne kadar güçlüyse Darcy de o kadar soğuk ve kibirli bir adam bence," dedim.

Bizim seslerimiz hariç, koca bir sessizlik hâkimdi bahçede, sokakta. Gece bizi sarıp sarmalamış, kabul etmişti sanki. Ara sıra esen rüzgâr, ağaç dalları ve yapraklar da hışırtılarıyla sohbetimize eşlik ediyor, bize güzel bir gece yaşatıyordu.

"Peki benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu kitabı es geçip asıl önemli olan buymuş gibi. "Beni de daha yakından tanımaya başladın. Düşüncelerin değişti mi ya da neler değişti?"

Yattığım yerden doğruldum. Kitabı bir köşeye bıraktım ve bacaklarımı, bacaklarının üzerine doğru atıp ona biraz daha sokuldum. Ellerimi ve belimi sararak sırtımı destekledi, beni kolunun altına doğru çekti. Kollarımı boynuna doğru sardım ve alnımı şakağına doğru yaslayarak "Bence sen..." dedim çok yumuşak bir dille. "Çok merhametli bir adamdın ama bunun çok daha fazlası olduğunu gördüm." Dudakları, burnumun üzerine denk geldiğinden, bir tane öptü.

"Kendi adaletine sahip birisin, bu yüzden mesleğine hiç şaşırmıyorum. Merhametlisin ama yeri geldiğinde tavrını da net bir şekilde koyuyorsun." Bir kez daha burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Belki içindeki adalet anlayışından dolayı seçtin bu mesleği. Çünkü sana göre her şey açık, net, şeffaf ve vicdana uygun olmalı. Senin yargın, vicdanın..."

Hoşuna gitmiş gibi, dudakları arasında bir "Hmm..." çıktı ve bir öpücük daha bıraktı burnumun ucuna. Kollarımı daha çok sardım. Her bir cümlenin sonunda, buz gibi burnumun üstüne bıraktığı sıcak öpücüğü fark ederek "Güzel seviyorsun," dedim. Bir kez daha öptü. "İnsanları anlayabiliyorsun." Bir kez daha öptü. "Yardım etmeyi de seviyorsun." Bir kez daha öptü.

O öptükçe ben daha fazla sokuldum ve ne desem, ne desem diye aklımı kaybetmiş gibi düşündüm. "Güzel seviyorsun," dedim az öncekini tekrarlayarak. Bir daha öptü. "Yakışıklısın da," dedim. Daha çok sokuldum. Gülümsemesi büyüdü, bir daha öptü. Amacım, ona bendeki yerini anlatmak değil de bir öpücük daha kapmaya dönüşmüştü.

"İyisin, hoşsun," dedim ve gecenin içine iç gıdıklatan bir kahkaha bıraktı. "Numaracı!" dedi kahkahalarının arasında.

"Yaa!.." diyerek utanmış, başımı boynuna gömmüştüm. "Hayır."

"Öyle öyle..." dedi boynuma düşen saçları uzaklaştırıp, okşayarak. "Biraz oyuna çevirdin gibi hissettim."

Omuz silkerek burnumu tekrar dudaklarının üzerine doğru götürdüm ve "Devam et sen," dedim. Önce burnumun ucunu öptü, ardından çenemi kavrayıp yüzümü kendine doğru kaldırarak dudaklarıma sıcacık, baskılı bir öpücük bıraktı.

"Çok seviyorum," diye ekledi peşine de. Tek bir kelime, tek bir öpücük koca bir yemin gibiydi. Hissettikleri paha biçilemezdi. Dudaklarımda kalan ıslaklığı, dudaklarımın içine hapsederken, yüzüne devamını istiyor gibi baktım ama bundan da utandım. Hele böyle bir yerde, yaşadıklarımızdan sonra bir öpücük bile travma bırakmıştı bende. O yüzden, başımı boynuna gömüp sarılı kaldım. Pozisyonumuz hâlâ aynıydı. Bacaklarım, bacaklarının üstünde ve o beni, ben onu sarmış vaziyetteydik.

Onun dokunduğu her yerim alev alevken dokunmadığı, açıkta kalan kısımlarım buz gibiydi. Belimi sıvazlayan parmakları ise anı, bir hayli keyifli kılıyordu.

"Demir..." dedim sessizliği bozup aklıma takılan bir soruyla. "Sınırımı aşmazsam, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsin ama öncesinde hatırlatmak isterim ki..." diyerek önce kendi yüzük olan elini gözümün önüne getirdi, ardından benim yüzük olan elimi avucunun içine aldı. "Biz bu yüzükleri taktığımızda, kendimize yeni sınırlar belirledik zaten. Sen benim sınırlarımın içindesin, ben senin. Kalan herkes, o sınırın dışında. O yüzden birlikte bulunduğumuz yerde de senin sınırı aşman gibi bir şey söz konusu değil. Çünkü benim için sınır sensin."

Yüzüklerimiz, sınırlarımızı belirliyordu. Aynı yüzüğü taşıyor oluşumuz da aynı sınırların içinde olduğumuzun göstergesiydi. Böyle yerleştirdim aklıma da kalbime de. Ben nişanlı olduğumuzu biliyordum, aramızdaki bağın derinleştiğini fark ediyordum da çoğu zaman hâlâ yalanmış gibi geliyordu. Demir de böyle anlarda bu gerçeği hatırlatıyordu bana.

Sıkıca kavradığım elini yüzüme yanaştırırken, yüzüklerimiz birbirine çarptı ve tebessümle avuç içini öpüp, başımı avucuna yasladım. Ben ömrümde ilk kez böyle şeyler yaşıyordum ve iyi ki demeden geçemiyordum.

"Sor hadi," dedi yüzümü okşayan parmaklarıyla.

"Konu ailenle ilgili olduğu için çekindim." Kaşları merakla çatıldı. "Herkese karşı çok iyisin, anlayışlısın ama baban..." dedim hâlâ tereddütle. "Ona bu kadar soğuk ve agresif olmanın, klasik baba oğul çatışmasının dışında bir sebebi var mı?"

Derince bir nefes aldıktan sonra dudaklarını yaladı ve kısa bir an gözlerini benden kaçırdı. "Biz küçükken babamın bakkalı vardı. Sen hatırlıyor musun o dönemi, çok emin değilim. Ben 5-6 yaşlarındaydım sanırım."

Hatırlamıyordum ama duymuştum. Sonra kapatmıştı orayı, işletemediğinden dolayı.

"Küçük bir bakkaldı ama arkasında da ufak bir odası vardı. Ufak bir koltuk vardı, tuvaleti falan. Ben de abim okula gidiyor diye sıkıldığımdan, babamın yanına giderdim. Sen geliyorsun ya, sıkılırsan orada yatarsın diye koydum o koltuğu, diyordu babam. Ama ben hiç yatmadım. Sıkılmazdım da zaten, hep otururdum. Neden koydu onu oraya babam, anlamazdım. Bir kadın vardı o zamanlar. Ne zaman gitsem denk gelirdi. O kadın gelince, babamla o ufak odaya geçerlerdi. Beni de kasaya oturtur, biri gelirse içeri yollamadan seslen bana, ben yokken patron sensin derdi."

Ben çoktan olanı biteni anlamıştım ve Gülay teyzenin o masum yüzü karşımda belirince, gözlerimi kapattım. "Ben de çocuğum, anlamıyorum ya öyle şeylerden, neden onlar içeri geçiyor, sorgulamazdım. Hele patronluk rolü bana verilince mutlu da olurdum." Utanç dolu bir gülümseme çıktı, dudaklarının arasından. "Ne bileyim ben, onun orada..." Tamamlayamadı bile.

Daha çok sarılma ihtiyacı hissederek çocuk Demir'in saçlarını sevdim ve şakağına ufak bir öpücük bıraktım. "Çocukmuşsun," dedim avutur gibi. "Kendine kızma sakın."

Demir bana içini, çocukluk yarasını açıyordu. "Başlarda patron olma heyecanı daha yüksek geldi ama zamanla bu durum, hoşuma git-

memeye başladı. Bir şeyler yanlış, ters gibi geldi. Kadını hiç unutmuyorum," dedi bir an olsun aklından çıkmamış gibi. "Upuzun kahverengi saçları vardı. Uçları sarıydı. Gözünün tam yanında, kocaman bir beni vardı.

Girip çıkarken saçımı okşar 'Büyü de koca adam ol,' derdi bana. Ben de sandalyenin üstüne çıkıp 'Bu kadar olacağım,' derdim. 'Boyunun uzamasıyla olunmaz büyük adam,' derdi bana. Girer çıkar, her seferinde aynı konuşmayı yapardı. Sevmiştim de onu o zamanlar. Sohbet ederdi benimle, koca insanmışım gibi. Büyü kocaman ol derdi ama büyükmüşüm gibi de konuşurdu. Kimse onun gibi konuşmazdı benimle, ciddiye almazdı. Bir gün bu durumdan rahatsız oldum ve onlar oraya girince dayanamadım, ben de peşlerine gittim. Başta açamadım kapıyı, bayağı bekledim, sonra bir cesaret çevirdim kapının kolunu."

Kısa bir an es verip cebinden bir paket çıkardığında, sigarasını dudaklarının arasına götürdü. Parmakları, ateşi yakarken sinirden titriyor gibiydi. Ben aldım elinden ve alırken ellerinin buz gibi olduğunu fark ettim. Sigarasının ucunu ateşledim ve sigarayı da kendi parmaklarımın arasma aldım. Birkaç nefes çektikten sonra ondan uzaklaştırdım. Elim, hâlâ boynundaki saçlarla oynarken anlatmaya devam etti. "O kadını gördüm. Üzerinde babamın gömleği vardı. Annemin sabah ütülediği gömleği. Babamı göremedim. Kadının sırtını gördüm koltukta. Meğer yorganın altındaymış kadın da babamın üstünde." Derince bir nefes aldığında kendini sigaraya yaklaştırdı. Derin bir nefes çekti ve dudaklarını kemirmeye başladı. "Ben sonradan bir şeyleri idrak edip de o anları tekrar tekrar hatırlayınca, dank etti bana gerçekler. Her seferinde yeni bir ayrıntıyla da bir kez daha yaşıyormuşum gibi geldi, her yaşımda."

Yüzüme bakmıyordu. Belki de bakamıyordu. Bir kez daha öptüm yanağıyla çenesi arasından bir yerlerden. "Ben hiç annemde babamın kıyafetlerini görmedim. Herkes kendi kıyafetini giyerdi ama o, babamınkini giymişti. Neden giymişti? Annem bile giymiyorken o kadın, benim babamın kıyafetini neden giymişti? Birinin hakkıysa, en çok annemin hakkı değil miydi?"

O an bir şeyler dank etti. Belki de Demir'in kıyafetleri konusundaki takıntısı, buradan geliyordu: Çocukluğundan. Çocukken gördüğü ve kendince yorumladıklarından... Geçmişte hissettiklerimiz, düşün-

düklerimiz bizi derinden etkiliyorsa bugünümüzde de bırakmıyorduk. Demir'in yüküydü bu. Demir de yükünü bırakamamıştı.

"Annen..." deme ihtiyacı hissettim.

Devamını getirmedim ama anladı. Sigaranın son dumanlarını çekti, parmaklarımın arasından. "Ben bilmiyordum Ahuşan," diyerek bana döndüğünde aramızdan süzüldü o dumanlar. "5 yaşında, 6 yaşında sevişmeyi nereden bileyim ben."

"Evet," diye onayladım onu düz bir tonla. "Evet, bilmiyordun. Bilemezdin ki."

Sürekli buluşmalarını, buluştuklarında onlara yardım ettiğini düşünüyor, kendine kızıyordu muhtemelen.

"Gittim bir gün anneme," dedi tekrar bakışlarını benden çekerek. Ben sigarayı söndürüp kollarımı tekrar boynuna sardım. Soğuk olmasına aldırış etmeden, elimin tersiyle yüzünü sevdim. Sakalları, parmaklarımın arasından kaydı. "Mutfakta yemek yapıyordu. Bir de şarkı söylüyordu. Çok sever," dedi samimi bir gülümsemeyle. "Yemek yaparken hep şarkı söyler. Babamın en sevdiğini pişirmiş yine o akşam. Oturdum ve bir şey söyleyeceğim anne sana dedim. Yine gülerek karşıladı beni. Bilmiyordu ya söyleyeceklerimi, sarıp sarmalayarak söyle paşam diyor bana. Öyle yaklaşınca da cesaret bulup, anne bir kadın geliyor hep bakkala dedim."

O anı hayal ettim: Gülay teyzenin düşen yüzünü, yaşadığı şoku... Bunu küçücük oğlundan duyuşunu...

"Susturdu hemen beni, devam edemedim. Anladı o söyleyeceğimi. Arkasını döndü. Biliyorum ben, bizim bir tanıdık, sen git sokakta oyna dedi. Yalan söyledi. Tanıdık olsa ben de tanırdım. Tanıdıklar, hiç babamın kıyafetlerini giymezdi. Yalan söyledi ama ben inanmadım. İnanmadım ama sustum."

Belki bu bile bir yüktü ona. Susması bile. Bıraksın istedim. Anlatsın, rahatlasın, kurtulsun o yükten istedim.

"O akşam galiba annem, babamla bir şeyler konuştu. Babam bana, annenin kalbi var dedi. Bazı şeyler anneni üzer, her şey annelere anlatılmaz, zaten o kadın da bir daha gelmeyecek dedi. Kızmadan, bağırmadan sanki sever gibi söyledi bunları ama ben sövüyormuş gibi

hissettim. O kadın bir daha geldi mi bilmem ama ben bir daha gitmedim o bakkala."

Gülay teyze susmuştu. Birçok kadın gibi... Belki gidecek bir yeri olmadığından, belki çocuklarını düşündüğünden. Aslında en büyük yarayı, çocuğuna böylece bıraktığını bilmeden... Demir de böyle düşünmüş olsa gerek "Bizim evde bir daha o konu hiç açılmadı. Ben hiç unutmadım ama. Sonra büyüdükçe ve bir şeyleri idrak ettikçe, annemi de anlayarak o gün yapamadın ama bugün istersen ben yanındayım dedim. Yine susturdu beni. Geçmiş geçmişte kaldı oğlum, sen düşünme bunları dedi. İstemedi. Babamı bırakmak istemedi. Onda geçmişti ama içinde kalmıştı, emindim. Bende ise geçmemişti. O affetti mi bilmem ama ben hiç affedemedim babamı. O yüzden bugün böyleyiz işte," dedi. Sonunu tükenmiş bir soluk ve düşük bir sesle bitirdi, başını başka bir tarafa çevirerek.

Hikâye bitip zar zor bana döndüğünde, suçlu muyum dercesine bakıyordu sanki. Küçük Demir o zamanlar onları hep gördüğü için, o kadınla konuştuğu için, sevdiği için, büyüyen Demir'in annesini bırakmaya ikna edemediği için...

"Senin bir suçun yok," dedim sıcak bir tebessümle. Yüzündeki kıvrımları sevdim. "Çocukmuşsun. O yaşta bunları bilmen problem olurdu, bilmemen değil. Orada ne yaptıklarını bilmiyordun sen. İnsanlarla tanışmak, konuşmak da çok doğal... Hele sürekli gördüğün bir kadınla tanışman, çok daha normal. Sana ilgi gösteren insanları sevmen, çok çok normal. Seni ciddiye alan insanları önemsemen normal. Hepsi, her biri, senin yaşın için çok normal. Sen bunları bilmeden insanca bir yaklaşımda bulunmuşsun. Büyüdüğünde de gerçekleri idrak edip üstüne düşeni yapmış ve annene bir yol göstermişsin. İnsanları zorla başka yollara itemeyiz sevgilim," dedim belki de ilk kez böyle yaklaşarak. "Onlara yol gösterir, onlarla o yolda ilerleyebiliriz ama o yola girmeleri için zorlayamayız. Sen elinden geleni yapmışsın. Yol da göstermişsin. Yolunu değiştirmemek, Zehra teyzenin seçimiymiş."

Gülay teyzeyi de suçlamak değildi niyetim. Annesine de kızsın istemediğimden "Annen yaşadıklarına rağmen, çok güzel iki çocuk yetiştirmiş," dedim, onu sevmeye devam ederek. "Psikolojisinin sizi etkilemesine izin vermemiş. Ben senin de Yaman abinin de annenin üzerine titrediğinizi görebiliyorum. Bu bile, size çok güzel annelik yaptığının,

dışarıdan bir göz olarak bana yansıması. Annen geride bıraktıysa sen de bırak bu yükü. Suçlama kendini. Çünkü bu günahın yükünü taşıması gereken en son kişi sensin."

Derin bir nefes alıp, alnımı alnına yasladığında Demir içli bir nefes çekti ve alnını oynatarak "Ahu'm," dedi. "Teşekkür ederim beni anladığın, dinlediğin ve benim yolumda yol arkadaşım sen olduğun için."

Büyüklerimizin geçmişleri, bizimkilerden çok daha kirliydi ama onlar o dönemden dolayı mı yoksa sinsi ve oyuncu olduklarından kaynaklı mı bilmem, bir şekilde başkalarında yaralar bırakarak atmışlardı üstlerinden. Biz ise ufacık bir günahın bedelini, değişen hayatlarımızla ödemiştik. Yine de bizimki, samimi ve oyundan uzak, gerçek hislerin yaşandığı daha sağlam bir temele sahipti. Yeni ve zora koşulmuş bir kavuşmaydı bizimki ama onların kırk yılda yaklaşamadıkları saygı ve sevgiyle yaklaşıyorduk birbirimize. Dünyayı yeni yeni tanırken bocalamalarımız olsa da çok büyük yaralar bırakmadan işliyorduk birbirimizin hayatına.

Kollarımın arasında, koca bir adamın içindeki küçücük bir çocuğu avuturcasına geçen o zaman hiç bitmesin istedim. Geçti ama. Geçti, bir hayli ilerledi ve ön taraftan, kapıdan annemin sesini işittim.

"Ahu!" dedi.

Çok yüksek değildi ama vurgulu da bir tonlaması vardı. Bizi görmesi imkânsızdı. Görse de parmağımızdaki yüzükler ağız kapatırdı, lakin merak etmeden de edemedim. Hızlıca toparlanıp "Geliyorum," diyerek Demir'i arkamda bıraktığımda, eli tekrar cebine gitti bir sigara çıkarmak için.

Köşeyi dönüp birkaç basamak çıktıktan sonra, üzerinde pijamalarla kaşları çatık olan annemle karşılaştım. Elinde benim telefonum vardı ve bir mesajlaşma ekranı açıktı. Ekranda, kayıtlı olmayan numaradaki görsel, uzaktan anlayabildiğim kadarıyla Ömer'e aitti ve elim ayağım o an buz kesti.

Bu kadarla da kalmadı. Mesajlaşma ekranındaki görsel ilişti gözüme. Demir'in beni kucakladığı ve doğum günümde, bilincim yerinde değilken girdiğimiz o evin kapısında çekilmiş bir fotoğraf. Sanıyorum ki Ömer tarafından çekilmişti. Altında da bir mesaj vardı. *"Bu fotoğrafı herkese yaymamı istemiyorsan, beni hemen ara."*

14. BÖLÜM

Yüzleşme

Gerçeklerin er ya da geç, bir gün ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı ve o gün gelmişti. Ben ne kadar saklarsam saklayayım, o gerçekler tam da şu an annemin elinde duruyordu. Şüphesiz ki ailenin diğer fertlerinin de öğrenmesi an meselesiydi. Önceliğim, bana meraklı gözlerle bakan annemi cevaplamak olmadı. Önceliğim, telefonu alıp hâlâ yüzsüzce beni tehdit edebilen o mesaja cevap vermek oldu.

Ahuşan: *Siktir git! Selamımı da söyle.*

Ömer'in tehditleri, benim için şu dakikadan sonra hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bundan birkaç hafta önce şöyle bir mesaj alsam stresten kendimi yer bitirir, bir kaçış yolu arar, belki de Ömer ile konuşma çabasına bile girebilirdim. Birkaç hafta öncesini kestiremesem de bugünümde Ömer'in söylediklerinin de yaptıklarının da hiçbir hükmü yoktu bende ve ben, ondan gelecek herhangi bir şeyden de bizimkilerden de korkmuyordum.

İnsanın başına gelen kötü olaylar birer katman gibi üzerine oturuyor, gelecek yeni darbelere karşı daha dayanıklı kılıyormuş insanı. Benim son birkaç haftada yaşadığım olaylar, hayatımın altüst olması, ailemin dahi bende koptuğu o nokta, benim kırılma noktam oldu sanırım. O ince deriyi kırdım attım ve daha sert bir kabukla donandım. Herkesten her şeyi beklemeyi öğrendiğimde, kimsenin kendinden başkasını düşünmediğini fark ettiğimde, hayata daha farklı bakmaya başladım. Şu an ya da şu saatten sonra olacak olan hiçbir şey, birkaç hafta öncesi gibi hissettiremezdi bana. O korkan, kaçan, endişe duyan Ahu gitmiş, zaten olacak olan oluyor düşüncesinde bir Ahu gelmişti.

Belki de bu kadar özgür, rahat ve güvende hissetmemin sebebi, Demir'di. Ben ailemi kaybettiğimi düşünürken kendi ailemi oluşturmaya başlamıştım sanırım. Merkezine de Demir'i yerleştirmiştim. Demir

orada hep kalırsa bana hiçbir şey olmaz hissi, hep benimleydi ve bir insanın varlığı, diğer herkesi gölgede bırakıyordu.

Ömer tekrar bana ulaşmasın diye telefonunu da engelledikten sonra, bir cevap arayan anneme dönerek "Telefonumu neden karıştırdın?" diye sordum.

Annem ise benim sorularımdan ziyade, kendi sorularının cevabını arıyordu. "Neyin nesi o fotoğraf?" dedi. Bence karşısında kaşlarım çatık durmasam, aramızdaki ipler koptu kopacak gerginliğini taşımasam, annem, *"O haltı da mı yedin?"* diye tamamlardı cümlesini. Tabii bunlar dilden dökülmeyince varsayım olarak kalmıştı.

"Önce sen beni cevapla, sonra ben sana anlatacağım her şeyi."

Kararlı hâlimi görünce daha fazla vakit kaybetmemek için "Çaldı çaldı, durdu," dedi. "Uyutmadı ki bir türlü! Ben de kalktım, baktım. Tam açacaktım, kapandı. Sonra da bu fotoğraf düştü ekrana."

Annem, şimdi sıra sende der gibi bakınca tam konuşacaktım ki bahçede bıraktığım Demir, seslerimize ya da yanına dönmeyişimden sebep geldi ve "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

Cevap vermedim. Sadece telefonu uzattım ve o da hiç vakit kaybetmeden alıp ekrana baktı. Baktığı birkaç saniyede bile gözlerinin rengi değişmiş, zaten babasına ve geçmişe duyduğu o öfkeyi zor zapt ederken bırakabileceği bir nokta bulmuştu. Bunu engellemek adına, Demir'in elinden tutarak anneme "Bahçeye geçelim," dedim.

Demir elimi tutuyordu ama gözleri telefonla benim aramda gidip geliyor, sustuğu her bir saniyede aslında avaz avaz bırak gideyim diyordu gözleri. Demir'i yanıma, salıncağa oturttum ve annem de karşımızdaki sandalyeye geçti. Sabırsızca bana bakıp durunca, ben de olanı biteni anlattım. O gece Ömer'in bana yaptıklarından ve sonrasından bahsettim. Benim bunları anneme anlattığım sürede Demir, birkaç sefer hariç konuşmamıza müdahale etmedi. Demir'in; bu gece babasına ve öncesinde de Selim'e olan öfkesine bir de Ömer olayı eklenince, o, bitmek bilmez öfkesini kusmak için kalkıp gitmeye yer aradı.

İzin vermedim. Kolumu Demir'in bacağına yasladım ve elini, parmaklarımın arasına aldım. Sürekli olarak yüzük parmağıyla oynarken bunu şu an bulunduğumuz konumu hatırlatmak için yapıyordum.

Annem dinledi. Pek fazla da konuşmadı dinlerken. Sadece kafasında bir şeyleri ölçüp biçti sanırım ve gözleri zaman zaman daldı. Benim

konuşmam bittiğinde "Neden bize söylemedin?" diye sordu annem. Her ne kadar cümleleri düşük bir tonlamada olsa da kızgınlığını, öfkesini ayan beyan seçebiliyordum. Gecenin içindeki o sessizlikte hele avaz avaz yankılanıyordu.

Yüzümde imalı bir gülümseme oluştu ve ellerim iki yana açılıp, içinde bulunduğumuz durumu göstererek "Sence anne?" diye sordum.

Durdu ve söyleyeceklerini yuttu. Tek bir imayla aldı aslında tüm cevaplarını. Devamını getirmek durumunda da hissetmedi kendini. Derince nefesler alıp, o bu durumu sindirmeye çalışırken, Demir de parlamaya hazır bir ateş gibiydi.

"Söylemiştim sana," dedi başını hızlıca sallarken. "Böyle kapanmaz bu konu demiştim." Elimi elinden çekince sanki kapılarının kilidi açıldı ve en azından yanımda sakince durmaya özen gösteren adam gitti ve yerinde duramayan biri geldi. Düz oturan bedeni bana doğru çevrildiğinde "Sana iki seçenek sunmuştum o gün," dedi aksi bir sesle. Bunu bilinçli yapmadığının da farkındaydım. Demir zaten bu akşam kendisi de söylemişti: Aslında bu kadar sakin bir adam olmadığını ama benim yanımda özen göstermeye çalıştığını.

Sunduğu iki seçeneği de ben kabul etmemiş, sadece susmasını istemiştim. Gerçi tam anlamıyla benim söylediğimi de kabul etmiş sayılmazdı. Biz o barakada Ömer'i gördüğümüzde, Demir çoktan sözünü bozmuştu. Daha doğrusu o bir söz vermemişti. Yine ve yine öyle bir an yaşayacağımızı hissettiğimden "Şikâyetçi olabilir miyim?" diye sordum.

Üzerinden çok bir zaman geçmemişti sonuçta. Şikâyetçi olmak istedim. En çok kendim için fakat aksi hâlde de Demir, kendi bildiği yollardan gidecekti zaten. En azından adaletten yana olmak istedim. Böyle olursa Demir de karşı tarafa koz vermemek adına, daha sakin kalırdı. Üstelik bir kavgaya girecekse onun meydanında olurdu. Nasıl ki Demir benim için her şeyi kolaylaştırıp her an yanımda oluyordu, ben de öyle olacaktım. Ona zorluk ve sıkıntı getiren olmayacaktım. Bu kadar çok şey paylaşmaya başlamışken ve paylaşacakken zorlaştırmayacaktım hiçbir şeyi.

Demir bu sorumu beklemediğinden başta afalladı ve araya birkaç saniyelik sessizlik sığdırdıktan sonra "Olursun," dedi. Anneme doğru çevrilen bakışlarımla tepkisini bekledim ama bir şey demedi. Bir noktaya odaklanmıştı sadece. Bizi duyduğunu biliyordum ama bir şey demiyordu.

"Tamam o zaman," dedim Demir'in cevabını aldıktan sonra. "Yarın gider, şikâyetçi oluruz." Sonra onun işleri olduğunu düşünüp "Yani, kendim de gidebilirim," dedim. "Senin işlerin varsa..."

Ama o hiç devam etmeme bile izin vermeden "Sabah alırım seni," dedi. Başımı salladım sadece. Annem ise sanki bizden daha başka bir boyuttaymış gibi "Git sen oğlum artık," dedi bir anda, daldığı o bakışlardan sıyrılıp. "Geç oldu zaten saat iyice. Sabah gidersiniz Ahu ile."

Demir'in ben gönderene kadar gitmeyeceğini biliyordum. Saat, dediği gibi bir hayli geç olmuştu ama kal dersem kalırdı. Kalırsa da iyice bilenir telaşıyla ve her şey normal havasında tebessüm ederek "Annem doğru söylüyor," dedim. "Git sen de yat artık. Birkaç saat sonra uyanacaksın."

Telefonumu verdiğim o andan itibaren ilk kez bana uzattı ve "Saat kaç olursa olsun, Ahu," diye tembihledi. "Arıyorsun. Sana mesaj atarsa, ararsa saat kaç olursa olsun, arıyorsun."

Koluna girip onu kapıya kadar götürürken, o kadar aklı yerinde değildi ki anneme iyi geceler bile demedi. Hatta benim yönlendirmemle adımlıyormuş gibi hissettim. Gergin hâlini, tavrını anbean hissediyordum. Bunu dağıtmak adına, kolunu saran parmaklarım, ellerine doğru kaydı ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek "Sadece onlar için mi?" diye sordum. "Seni özlersem de arayayım mı?" Önüne geçtim ve parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna sardım. "Saat kaç olursa olsun."

Başımı ona doğru yanaştırıp, alt dudağımı ağzımın içine yuvarladıktan sonra, dişlerimle ucunu ısırdım. Bir hayli yakın olan tavrım, sık nefeslerim, gecenin kör karanlığında saatin epeyce ilerlemesinden sebepti. Belki de parmağımdaki yüzükten sebep. Demir'in sırtı, anneme karşı duvarımızdı. Kısa bir an bakışları yüzümde dolanırken "Yapmak istediğini anlıyorum," dedi. "Beni kandırmaya çalışmaların bu akşam iki oldu." Burnuma dişlerini değdirerek hafifçe ısırınca sızlanarak parmak uçlarıma kalktım ve bu sefer dudaklarımı gerçekten acıdan dişledim. "Hissettiklerimi çoğaltabilir, bir yenisi ekleyebilir ama yenisini bahşedince diğerini yok edemezsin." Dudaklarıma bakıp konuşmaya devam ederken "O konu ayrı..." dedi. Elleri belime yerleşti, bir anda beni kendine yasladı ve soluğum ciğerlerimde sıkışmışken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefessiz kaldığım o an, dudaklarımdaki o aralık-

tan, sıcacık soluklarını bıraktıktan sonra çok uzatmadı ve geri çekilirken "Bu konu ayrı," diye ekledi.

Ellerinin yeri daha ilk anda belimi bulmuştu ama dudaklarının kısa bir an içinde bulması, beklediğim bir şey değildi. Amacım sadece aklını karıştırmakken aklı karışan ben olmuştum. Tüm dikkatim dağılmış, panikle arka bahçeyi kontrol etme ihtiyacı hissetmiştim. Annem görmüş müydü bilmiyorum ama ben panikle geri çekilirken ellerimi havaya doğru kaldırdım ve "Pes ediyorum," dedim. Kıkırdayarak birkaç adım geri attım. "Tamam, senin dediğin gibi olsun."

Aramızda açtığım o birkaç adımlık boşluğu o kapattı ve eli, yüzümü bulup çenemi okşadı. Bana bakınca, gözlerinin içinden geçen endişeli ifadeleri görebiliyordum ama neden olduğunu bilmiyordum. Ömer'e yordum ve "Gerçekten sorun etmiyorum Ömer'i," dedim başımı avucuna yaslayarak. "Attığı mesaj, bende hiçbir duygu uyandırmadı." İyisi zaten olmazdı da kötü hiçbir şey de olmamıştı. Korkmamıştım. Dert etmemiştim. Ömer benim için bir problem olarak yer almadı hiç.

Demir söylediklerime karşılık bir şey demedi. Sadece "Ararsın," dedi. Sonra "Özlersen de," diye ekledi gülümseyerek.

Avuç içinden öperek "Mutlaka," dedim ve geri adımlayarak önünü açtım. O arabasına ilerlediğinde, ben bahçe kapısının önünde bekledim ama o çalıştırmasına rağmen gitmedi. Gözleriyle içerisini işaret ettiğinde önce el salladım, ardından bahçe kapısından içeri geçtim. Bir kez daha el sallayıp annemin yanına dönerken, arabanın hareket ettiğini gördüm ve çok geçmeden Demir uzaklaştı.

Geri döndüğümde annemi bahçede otururken bıraktığımız hâlde buldum. Bakışları bir boşluğa dalmıştı. Yanına oturup oturmamak arasında kararsız kaldığımda "Saat geç oldu," dedim. "Hadi eve girelim."

Geç olmayı aşmış, sabaha saatler kalmıştı. Herkesin derin bir uyku hâlinde olduğu şu saatlerde biz, geceyi Demir ile mükemmel bir uyumla geçirmiş ama istediğimiz şekilde sonlandıramamıştık.

"Bu Ömer, şu alt pastanedeki Murat'ın oğlu olan mı?" diye sordu. Başımı salladığımda "Tamam, geç yat sen," dedi tok bir sesle.

Annem bahçede kalmak isteyince, ben de sessiz kalıp eve girdim. Yatağa uzandım ama uyuyamadım. Tam telefonu elime aldığım sırada, duyduğum kapı sesiyle hızlıca ayaklanıp camdan dışarı baktım. Annem

üzerine aldığı kabanını iliklerken hızlıca yürüyünce, telaşla ben de üzerime bir şey aldım ve peşine takıldım.

Ben evden çıkıp ana yola çıkana kadar annem yolu yarılamıştı bile. Gecenin bir vakti, sokakta bağırıp kimseyi başımıza toplamamak adına, hızlıca peşinden koşturmaya başladım. Ayak seslerimi duyunca sanırım belli belirsiz arkasını döndü ve "Ahuşan!" dedi azarlarcasına. "Yat demedim mi ben sana?"

"Sen nereye?" diye sordum nefes nefese. Annem ise beni dinlemeden hızlıca yokuş aşağı, gecenin bir vakti yürürken ben de peşine takıldım. O yol, sanırım Ömerlerin evine gidiyordu. Annem cevaplamadı. Babamı ve abimi evde uyurken bırakmıştık. Birine, daha doğrusu Demir'e haber verme ihtiyacı hissederek, annemden bir iki adım geri durup hızlıca Demir'e, annemin Ömerlerin evine gittiğini, benim de onunla gittiğimi yazdım. Sonra da telefonu cebime koyarak anneme yetişmeye çalıştım. Birkaç adım geri durmam bile annemin hızına hız katmıştı. Arada açılan mesafeyi azaltmak için koşar adım ilerledim.

Buz gibi havada, Ömerlerin evinin önünde durduğumuzda, annem koca eve doğru dikti başını. "Anne gel, eve gidelim," dedim koluna girip tatlı bir dille. Annem beni duymazlıktan gelip eve doğru hareket edince, beni bir korku sardı ama peşinden gitmekten başka bir şey yapamadım. Avucunun içini, demir kapıyı yerinden sökecekmiş gibi vurunca yüreğim de o gürültüyle hopladı âdeta. Bastırmasam elimle çıkacakmışım gibi hissettim.

Annem alacaklı gibi kapıyı art arda vurunca Ömer'in babası, üstünde atletle kapıyı açtı. Uyku sersemi, daha bir gözü açılmamışken bir eli kapının girişine yaslı "Ne oluyor lan gece gece?" dedi.

Annem ise cevabını, yüzüne sertçe çarptığı bir tokatla verdi. Bir anda hiç beklemediğim ve muhtemelen adamın da beklemediği bu tavrıyla ağzım açık kaldı ve ne yapacağımı şaşırdım. Bir hayli yapılı olmasına rağmen, annemin böyle bir şey yapacağını beklemediğinden, dalgınlığına gelmiş ve sendeleyerek geri düşmüştü.

Uykulu hâli annemin tokadıyla açılmış, gözleri irileşmiş, elleri yanağında kalmıştı. "Ulan sen!" dedi hâlâ şokun etkisindeyken. Bir anneme bakıyordu, bir de koca cüssesinin yerde oluşuna. Bu hamleyi kendine kondurmazken annem içeri doğru bir adım attı ve "Seni de oğlunu da ne kocama bırakırım ne oğluma!" dedi öldürecekmiş gibi gözlerini

belerterek. "Ben alırım canınızı. Bir an olsun da düşünmem. Sizin gibi ırz düşmanlarını ibretiâlem olsun diye sallandırmak lazım!" Yerde yatan adama, iğrenirmiş gibi bakarak "Ben senin kalıbına!.." dedi ve gerisini cümleyle değil, gerçekten tükürerek tamamladı. "Benim kızımın namusuna göz diken oğlun, bugün yaşıyorsa Ahuşan'ıma dua etsin." Annemin sözlerini şaşkınlıkla dinlerken gözlerim üstünde takılı kaldı. "Senin oğlun onu da hak etmiyor ya!.." dedi zehirden beter sözleriyle.

Adam daha fazlasına müsaade etmeden "Ben senin..." diyerek yerinden kalktı. Büyükçe adımları anneme doğru gelirken, arabanın henüz sönmemiş ışıkları üzerimize vurdu ve o tokat annemin yüzüne inmeden, Demir tarafından "Yavaş!" diyerek tutuldu.

Adamın bileğini sertçe kavradığı, parmaklarının boğumlarından belli oluyordu. Çatık kaşlarını bir an olsun üzerinden indirmezken "Ahuşan, anneni de al arabaya geç!" dedi.

Hiç vakit kaybetmeden annemin koluna girince, adam atamadığı öfkesiyle "Bunun hesabını soracağım," dedi sinirle başını sallayarak. Bunları her ne kadar anneme söylese de bakışları Demir'in üstündeydi ve tükürürcesine "Namussuz, haysiyetsizler sizi!" dedi. "Gece yarısı evimi basıp bana attığın bu tokadın hesabını..."

Demir devam etmesine izin vermeden, elinde tuttuğu bileği tersi yönde bükerek adamın olduğu yerde kasılmasına sebebiyet verdi. Biraz daha çevirse kırılacak gibiydi.

"Bana bak!" dedi aksi bir sesle. "Karşında duran benim, söylediklerin sensin! Olmayan haysiyetinle yetiştirdiğin çocuğun da edebi, adabı eksik olmuş. Öğreteceğim ama..." dedi yüzünde korkutucu sakinlikte bir gülümsemeyle. "Namus kavramından bihaber olan adamın tehdidini dinlemeyeceğim ama o oğluna, o namusun ne demek olduğunu öğreteceğim. Başlangıcı da nişanlıma mesaj atıp, tehdit ederken kullandığı o parmaklarıyla kendisini sikerken yapacağım!"

Elinin altındaki adamı geriye doğru itekleyip "Şimdi siktir git!" dedi. "Gece gece sen de belanı benden bulma!"

Annemin koluna girmiş arabaya giderken oldukça yavaş hareket etmiş ve Demir'in her sözüne, her hareketine anbean şahit olmuştum. Kapıyı sertçe çekti ve bize doğru yürürken benim tarafıma geçtiğinde elini belime yerleştirdi ve uyguladığı hafif baskı, hızlanmam yönünde bir uyarıydı. Öyle de yaptım. Az öncekinin aksine, hızlı adımlarla yürü-

düm ve Demir arka kapıyı açtı. Annem arkaya oturduktan sonra, ben de yanındaki koltuğa geçtim.

Hiç vakit kaybetmeden arabayı çalıştırıp oradan uzaklaştığımızda, ben hâlâ olayın şokundaydım. Aklım az önce olanları tekrar tekrar bana sunarken, Demir'in sesiyle ana döndüm. "Zehra anne," dedi; sesinde, kontrolden çıkan şu durumun öfkesi hissedilse de yine de yumuşatmaya çalıştı. "Ben halledeceğim dedim sana. Senin ne işin var gecenin bir vakti burada?"

Annem başını camdan dışarıya çevirmiş, sessizce dururken "Senin meselen ayrı, benim meselem ayrı," dedi.

Demir, annemi her ne kadar anlasa da bu işe karıştırmak istemediğini yüzünden okuyabiliyordum. "Ahuşan ile ilgili her mesele, benim meselemdir Zehra anne," dedi bir kez daha. Demir'e bakarken, onu dinlerken, izlerken kaptırıp gidiyordum kendimi. İkinci kez anne deyişi de dikkatimi çekti. Demir benden gelen her şeye çok çabuk uyum sağlamış, kabullenmişken ben onun bendeki yeri hariç, her şeyi aynı tutmuştum. "Siz de Ahuşan ile evliliğimize müsaade ederken, buna inanarak onay verdiniz, değil mi?"

Bakışları, dikiz aynasından annemi buldu. Annem başıyla onay verdi sadece. Zaten kısa olan yol, bizim evin önünde son bulduğunda "Gönlün rahat olsun Zehra anne," dedi bu sefer direkt bedenini ona doğru döndürerek. "Ben Ahuşan'a yapılan saygısızlıklara sessiz kalmam. Ama sen bir daha böyle şeyler yapıp benim işimi de zorlaştırma."

Annemin donuk bir ifadesi vardı. Yaptığından pişman değildi ama Demir'i de anlıyordu. Üstelik inandığı da hâlinden, tavrından belliydi. Başını sallayıp "Sağ ol oğlum," dedi kapıyı açmadan hemen önce. "Seni de rahatsız ettik bu saatte."

"Öyle şey mi olur?" diye karşılık verdi Demir. "Beni arayacaksınız elbette."

Annemin eli, Demir'in omzuna tekrar sağ ol dercesine birkaç kez vuruldu ve annem "Sen de oyalanma Ahuşan," dedi inerken. "Babanlar uyanmadan girelim eve de bir şey anlamasınlar."

Başımı salladım. Annemin gitmesiyle birlikte, mahcup bir ifadeyle "Demir," dedim.

Tebessüm etti. Eli yüzümü kavradı ve "Anneni dinle, eve gir ve uyu sevgilim," dedi burnumun ucunu öperek. "Birkaç saat sonra alacağım seni."

Ben kendimi anlatmadan onun beni anlaması ve tepkileri, ilmek ilmek işledi yüreğime. Ona doğru uzanıp, dudağının kenarına bir öpücük bırakırken "İyi geceler," diye fısıldadım kulağına doğru. Ben geri çekilmeden boynumdaki o boşluğa yerleşmiş olan yüzü iyice bana sokuldu ve bir öpücük bıraktı. "Seninleyken güzel Alacalım," dedi burnunu tenime sürterek. "Sensiz hep çirkin."

Yüzümde genişçe bir gülümsemeyle geri çekildiğimde, onda da aynısı hâkimdi. Arabadan inmeden kaç kez yüzünün, gülüşünün o kıvrımlarını sevdim, sayamadım bile. Demir, güzel adamdı ve iyi ki ama iyi ki benim olandı.

DEMİR ALACALI...

Eve girdiğimde saat bir hayli geç olduğu için ses yoktu. Ben de daha dikkatli girdim. Başım bir hayli ağrırken telefonuma gelen mesajın sesiyle yüzümü buruşturarak cebimden çıkardım. Ufacık bir ses bile beynimi patlatacakmış gibi içinde yankılanıyordu. Sessizliğin içinden çınlayarak gelmişti. Sonra gelen mesajın Ahu'dan olduğunu gördüğümde, ne ses kaldı ne bıraktığı ağrı. Kapıyı kapatıp, odama gitmeyi beklemeden şakaklarımı ovarak mesajına cevap verdim.

Ahuşan: *Geçtin mi eve?*

Demir: *Şimdi girdim. Sen yatmadın mı daha?*

Ahuşan: *Uyuyacağım şimdi. Senin eve geçmeni bekledim. Hatta bak...*

Bir fotoğraf göndermişti. Yatakta uzanmış, yorgandan sızmış omzunun çıplak bir kısmı bana göz kırparken gözleri, yorgunluktan kapanmak üzereydi.

Ahuşan: *Sen iyi geceler de diye bekliyorum, son bir gayretle. Dediğin an kapanacak gözlerim.*

Yüzümde bir tebessümle hem mesajına hem fotoğrafa baktım. Ahuşan, günden güne daha çok sızıyorsun içime ve ben buna engel olamıyorum. Olmak istemiyorum.

Demir: *İyi geceler, sevgilim.*

Bu sefer de gözlerinin kapalı olduğu bir fotoğraf göndermişti. Uyudum der gibi. Başını boynuna doğru yatırmış, az önce o çıplak omzuna

yanağı değer hâldeydi. Oraya şu an başımı koymak ve uyuyabilmek, orada kalmak için birçok şeyimi feda edebilirdim. Yüzünde olan o tebessüm de iyi geceler dediğim için, mutluluğunun göstergesiydi sanırım. Çok seviyordum. Öyle böyle değildi Ahuşan'a hissettiklerim. Her şeye, yaşadığı ağır olan o kadar şeye rağmen bu ilişkiyi götürmek için verdiği çaba, güçlü durmaya çalışması ve uyum sağlama çabası beni ona daha fazla çekiyordu. Pes etmiyordu. Etmemesine rağmen de bir o kadar naif ve kırılgandı. Ben onu nasıl kırmadan sevecektim, o konuda fazlasıyla bocalıyormuşum gibi hissediyordum.

Telefonu cebime koyup odama gideceğim sırada "Demir," diye bir ses işittim ve bu ses balkondan geliyordu. Adımlarımın yönü değiştiğinde dayımı balkonda buldum. Çilingir sofrasını kurmuş, küçük bir radyoyu sesi kısık hâlde açmıştı.

"Dayı," dedim balkona geçerek. "Yatmadın mı sen daha?"

Karşısındaki sandalyeyi gösterip oturmamı işaret ettiğinde, reddedecek olsam da bakışları ve uzun zamandır görüşmüyor oluşumuzla biraz kalmak istedim ve ben sandalyeye oturur oturmaz bardağımı doldurmaya başladı.

"Dayı, ben içmeyeyim," dedim ama dinlemedi. "Eşlik et işte be oğlum!" dedi. "Dayını gördüğün mü var? Gideceğim zaten yarın akşam."

Anlaşılan bana bu gece uyku yoktu. Sinirden kasılmış olan ellerim, dehşet bir karıncalanma yaratmıştı. Yumruklarımı sıkıp gevşeterek, rahatlatmaya çalıştım. Bu akşam Ömer ve babasına karşı sabrımın son demlerini yaşamıştım. Uzunca bir süredir kendimi zapt edebildiğimi, öfkemi kontrol altında tutabildiğimi düşünüyordum. Ahuşan'a kadar. Meğer benim de sınırım, bam telim oymuş. Ona dokunduklarında da bir şeyleri tutmak, her zamankinin aksine çok daha zor olmuştu. Yapacağım tek bir yanlışın beni Ahuşan'dan alıkoyacağını bildiğimden, durmak zorunda kalmak çok zor olmuştu. Sonra bir de Selim vardı tabii. Hepsi bir anda hayatımın ortasına düşmüş, tüm dengemi bozmaya yemin etmiş gibi hayatımı sikmişti.

Kadehe dalmış bakışlarım ve sessizliğim, dayımın dikkatini çekince "Ulan eşlik et dedik, susmaya mı oturdun?" dedi. Aklım o kadar dalgındı ki, bir an karşımda dayım olduğunu bile unuttum. Sabahtan beri üzerimden çıkmayan gömleğin düğmelerini açtıktan sonra "Ne anlatayım dayı?" dedim bezmiş bir hâlde. "Görüyorsun hâlimi işte."

Ellerimi iki yana açıp hâlimi gösterdikten sonra, kol düğmelerimi çözmeye başladım.

"Sana bakınca..." dedi dayım, karşıdan alıcı gözüyle süzerken. "Dertten başka bir şey göremedim yüzünde. Derdini söylemeyen, derman da bulamazmış. Anlat bakalım."

Cebimden çıkardığım sigara paketini masaya koyup içinden bir tane çıkardıktan sonra yaktım. Birkaç nefes çektikten sonra o zift bile içimdeki sıkıntıların üzerini kapatamadı. "Anlatınca bulunacak mıymış dermanı?" diye sordum alaycı bir tebessümle.

"Hele sen bir anlat da..." Dayımın boğuk sesinde, kısık sesli gülümsemesi bile kahkaha gibi hissettiriyordu.

Parmaklarımın arasındaki kadehi çevirip birkaç yudum aldım. "Müstakbel karın mı?" diye sordu. "Ahu? O mu seni bu hâle koydu?"

Başımı belli belirsiz iki yana salladım. Ne evet dedim ne hayır. Başlıca gündemlerimiz vardı: Ömer mesela. Ama onu sorun olarak görmüyordum artık. Ahu'nun o konuda tavrı netti. Onun net tavrı, benim işimi kolaylaştırıyordu ve sorun olmaktan çıkıyordu. Asıl sorun, asıl dert, Ahu ve hissettikleriydi aslında. Net olmayan her şey, benim için bir sorundu; Ahu'nun net olmayışı ise dertlerimin en büyüğüydü.

"Selim," dedim bir anda. "Selim geldi."

Dayım, Selim'i bilmezdi. Kim diye de sormadı. Kim olduğu mühim değildi. Sadece dinledi. Sadece istediği, benim şu masaya içimi boşaltmam ve en azından biraz olsun kafam rahat olsun kalkmamdı. Öyle yaptım. Kadehimden birkaç yudum içtim.

"Küçüktük, çocuktuk. Benim serserilikten, toptan, annemi çileden çıkartmaktan başka bir düşüncem yoktu. Ahu'ymuş, bir başkasıymış, gözüm görmedi zaten."

Ben duraksayınca "Ama onun gördü," dedi. Kısa bir an baktım. Sonra bakışlarımı çektim, kadehe çevirdim.

"Gördü. Selim, Ahu'yu gördü. Yalnızdı Ahu. Çocuktu. Kenan'ın öyle çok da güzel abilik yaptığı yoktu ona. Bir yere giderdik, almazdı peşine. Git, evde otur sen derdi. Başı sıkışsa abisine koşamazdı mesela Ahu. Selim onu gördü. Kol kanat gerdi. Kenan'ın yapması gereken ne varsa Ahu'ya, Selim yaptı. Ahu'da da Selim'in yeri her zaman başka oldu. Sonra bir gün gitti Selim."

Keşke gelmeseydi de diye geçirdim içimden. Kadehten biraz daha içtim. Boğazımı yaka yaka, tek seferde epey içtim.

"Ahu çok üzüldü o dönemde. Kendini eve kapattı. Başka da şansı yoktu zaten. Kenan'ın ona tavırları hep aynı kaldı. Dışarı çıksa bu sefer Selim olmadığından, daha çok tersler çocuklar diye sanırım, dışarı çıkmayı da bıraktı. Çok ağladı."

"Sen teselli etmedin mi?"

İşte tam o noktada başlıyordu benim de vicdanım sızlamaya sanırım. Bu yaşımda öl dese ölecek olduğum Ahu'yu, o yaşımda görmedim.

Kaşlarım olumsuz anlamda kalktığında gözlerimi kaçırdım. "Yani birkaç kez yanına gittim, sırtını sıvazladım, destek olmaya çalıştım ama ne yalan söyleyeyim, üstelemedim. Çok fazla oralı olmadım. Ben de çocuktum ve kendi dünyamdaydım. O zamanlar böyle değildi benim için hiçbir şey, Kendimi bile önemsemiyordum ki ben."

Dayım hiçbir şey demeden sadece beni dinliyordu.

"Bizimkilerden duymuş, Ahu ile meselemizi. Harun ve Yavuz anlatmış. O da kalkmış gelmiş. Geçti karşıma." Tam bu noktada dayım ile göz teması kurdum. Yılların getirisiyle o kadar ifadesiz ama bir o kadar güvenilir duruyordu ki... Baktıkça anlatası geliyordu insanın. Sanki dünyanın en kötü suçunu işledim desen, ben seni anlıyorum diyecekti. "Bu muydu tek çözümü diye sordu bana. Bana ulan bana!" dedim, sinirle kendimi göstererek. "Seneler evvel siktir olup gitmiş adam, gelip hesap sordu, başka yolu yok muydu Ahu'yu bu durumdan kurtaracak diye."

"Var mıydı?"

Dayımın sorusu da en az Selim'inki kadar afallattı beni.

Bir çırpıda "Yoktu," diyerek kapattım gözlerimi kaçırarak. "Ahu'ya o evde azap çektirirlerdi. Yoktu. Zaten Ahu kendi istedi. Kendi geldi, rızam var dedi."

Dayımın, kendimi telaşla açıklarken haklısın demesini de bekledim. Bir onay bekledim sanırım. O ise "Rızası varsa gönlü de vardır," dedi. Orada dumura uğramış gibi kaldım işte. Sessizlik oluşunca "Yok mudur?" diye sordu.

Derince bir nefes aldım. "Sorun tam olarak burada," dedim açık yürekliliklе. O kadar korkuyordum ki bu ihtimalden... Ahu'ya bile dillendirmedim. Dillendirirsem aklında değilse aklına düşürürüm diye korktum. Ama onunla konuşamadıkça da kendi kendimi yedim durdum.

"Ahu'nun bana hisleri minnet mi, yoksa gerçekten var mı bilmiyorum. Varsa da bir kıvılcım gibi... Selim, onun için özel biriydi ama şu an ne ifade ediyor bilmiyorum. Böyle bir şey..." dedim parmaklarımı göğsüme götürüp, yüzümü buruşturarak. "Bir şey sıkıyor beni. Ahu'ya Selim konusunda görüşemezsin, yapamazsın, edemezsin diye yasaklar koymak istiyorum. Sonra diyorum, Demir sen bu değilsin. Böyle olursan Ahu da kalmaz sende... Ama korkuyorum dayı." Uzun zaman sonra ilk kez birine yüreğimi açtım. "Ya Ahu benden giderse? Ya Selim karşısına geçer de başka bir yol olduğunu söyler ve benden geçirirse?.. Ben ne yapacağım o zaman?"

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi sıkıştırdı, kelimelerim titredi. Masanın üzerindeki paketten bir sigara yaktığımda "Böyle nasıl biliyor musun?" dedim, o acı hissi yutkunmaya çalışarak. "Ahu benim evim gibi. Ama ben onda kiracıyım. Ben evimi seviyorum, benimsiyorum, sahipleniyorum, iyi de bakıyorum ama her an beni o evden kapı dışarı edebilirmiş gibi. Bu hisle yaşamak çok zor..."

"Ulan olmamış şeylerin acısını niye çekiyorsun?" dedi bir anda geri çıkıp, ellerini iki yana açarak. "Kız seninle evlenirim demiş. Yüzüğünü de parmağına takmış, karın olacak. Sen diyorsun evmiş, kiracıymış, kovacakmış. Kızın bunlardan haberi bile yok."

"Gidebilirsin dedim," diyerek sözünü kesince kaşlarını çattı. "Bu evlilik mecburiyetten oldu ama sen istediğin zaman gidebilirsin dedim. Bu evlilik benim için ne olursa olsun gerçek kalacak ama sen öyle görmeyebilirsin dedim. Bir şey demedi. Gitmem demedi. Sadece sustu." Biraz daha öne çıktım ve "Ya giderse dayı?" diye sordum. "Ya giderse? Ben o zaman ne yaparım? O evden kovulursam, şuramdaki..." Elimi yüreğime koydum. "Şuramdaki yangınla ne yaparım? Olmaz deme. Olurunu söyle bana. Oldu ki gitti... Ben o zaman ne yaparım? O zaman ne yapılır?"

Dayımın bir sevdası vardı. Yüreğine düşmüş, koca bir sevdası. Adı yoktu, sanı yoktu. Kimdi, kimlerdendi. İn miydi, cin miydi, peri miydi bilmem ama biri vardı. Dayım çok sevmiş, kavuşamamıştı. Ben her ihtimali düşünmek zorunda olduğumdan, ondan bir cevap bekledim. Böyle bir şey olursa akıl sağlığımı nasıl korurum bilmediğimden, belki yol gösterenim olur dedim.

Derin bir nefes aldı ve "Giderse..." diye mırıldandı bir boşluğa bakıp. "Unutursun." Buna kendi bile inanmadan söyledi. Sonra döndü ve "Alışırsın," diye düzeltti, gözlerimin içine bakarak. "Söner yavaş yavaş yangının."

Histerik, belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdim ve arkama yaslanırken "Yavaş yavaş sönmekle için için yanmak aynı şey dayı," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Sen de bilirsin gerçi ama senin bugün yavaş yavaş söndü dediğine, ben o gün azar azar hâlâ yanıyor derim."

Dayımın ilk kez belki de dudak kıvrımları yükseldi ve başını haklısın dercesine hafifçe salladığında "Ulan benden de senin gibi ağzı laf yapan yeğen çıksın!" dedi hayret eder gibi. Gülümseyerek kadehin dibinde kalanları yudumladım ve masaya bıraktım.

Tam dolduracağı sırada elimi üzerine koyarak "Yetsin dayı bu gecelik," dedim. "Hem beni çarpıyor hem de erken kalkacağım."

Hazır konu kapanmışken daha doğrusu, en azından içimi boşaltmışken odama gitmek için ayaklandım.

"E olmadı böyle ama. Oturamadık bile daha."

"Başka zaman," diye geçiştirdim. Akıl veremediği için üzgün hissetti kendini belki ama bazen derdini anlatmak bile çok büyük nimetti. Ben bu gece içimi dökmüştüm ya, varsın dökülenler dağınık kalsındı. Tam kapıdan çıkacağım sırada "Demir," diye seslendi ve ona doğru baktım.

"O ailenin kadınları gerçekten, birine yürekten evet dediyse kimse aklını karıştırmaz. Kim girerse girsin aklına... Birini sevdiyse er ya da geç, yine döner ona. Çıktıkları yoldan bir başkası için dönmez onlar. Uğrunda ölüm olsa da... Ben o kızın sana bakışını gördüm. O kızınki senin dediğinin aksine, bir kıvılcımdan fazlası. Sen yüreğini ferah tut. Siz birbirinizin kaderiymişsiniz zaten ezelden. Kendisi bile kabul etmiş de o gül hikâyesini senden değil, ondan dinledim."

O an, bende taşlar yerine oturdu. Bu akşam masada olanlar, dayımın imaları ve şimdi o ailenin kadınları diye başlayan cümlesi... Dayım, sevdiği kadının adını açık açık söylemese de benim ona açtığım gibi, o da açtı yüreğini bana kendince. Ses etmedim. Senelerce tuttuğu, yuttuğu o ismi ben de tek seferde yutkundum, sır bildim, gülümsedim ve "Eyvallah," dedim.

Biz sabah erkenden Demir ile şikâyette bulunmuştuk Ömer hakkında. Benim sevgili nişanlım, beni bir kez daha şaşırtacak bir şey yapmıştı. Meğer o gün, o barakaya Ömer'i götürme nedeni, Ömer'in aldığı görüntülermiş. O gece, orası her ne kadar ıssız olsa da bir mekânın güvenlik kamerası, tam olarak o kısımları görüntülüyormuş. Demir bunu tahmin ettiğinden ben şikâyetçi olmayınca ne olur ne olmaz diye görüntüleri almaya gitmiş ama Ömer ondan önce davranıp gecenin tüm kayıtlarını satın almış. Demir de bunu öğrenince Ömer'i o depoya götürmüş ve aldığı o görüntüleri tekrar kendisi almış. Başta çok bir ceza almayacak gibi olsa da kamerada ettiği hareketler de yer alınca, işimiz biraz daha kolaylaşmıştı.

Binanın dışına çıkıp derin bir nefes aldığımda Demir, üzerinde şık bir takımla duruyordu yine. Az uyuduğu göz bebeklerinden bile belli olunca, sarıp sarmalayıp beş dakika daha, beş dakika daha diye diye uyutasım gelmişti.

"Şimdi ne yapacağız?" dedim onunla birlikte yürürken. Saatine baktı. "Eşyaları almaya gitsek diyeceğim, o kadar vaktim yok. Ama sandığımın aksine, çabuk da bitti işimiz. Yani bir vaktimiz var ama uzun uzadıya değil." Ne yapsak diye düşünürken "Kahvaltı..." diyecekti ama tamamlamadı.

İkimiz de arabaya binmek üzere kapıları açtık ve o tekrar binmeden kapatarak "Nikâh işlemlerini yapabiliriz bence," dedi gülümseyerek.

Tam karşımızda sağlık merkezi duruyordu. Planlarımız dâhilinde olsa da bugün olmadığından önce şaşırmış, sonra da heyecanla "Olur," demiştim.

Arabanın kapılarını tekrar kilitledikten sonra yanıma geldi, elimi tuttu ve biz hemen karşımızdaki merkeze gittik. Önce kan tahlillerimiz alındı. Yapılması gereken tetkikler yapıldı ve birkaç evrak işi hariç, sağlık kısmını tamamladık. Tam çıkmak üzereyken bir görevli hemşire hanımın bizimle konuşacağını söyleyerek, bizi bir odaya almasıyla beklemeye başladık. Demir sıklıkla saatine bakıyor ama kalkmıyordu da. Tam ben boş ver, sonra devam ederiz diyecektim ki hemşire "Beklettim, kusura bakmayın," diyerek odaya giriş yaptı.

Güler yüzlü, oldukça tatlı kadın karşımızda yerini aldığında, önce hâlimizi hatırımızı sordu. Ardından "Biliyorsunuz ki evliliğin bir par-

çası da çiftlerin de istemesiyle ya da beklenmedik şekilde gelen gebelikler," dedi gülümseyerek.

O an duymayı beklemediğim bu konuşmayla şaşırdım, kaldım. Kısa bir an Demir ile göz göze gelsem de boğazımı temizleyip arkama yaslanarak, konunun nereye bağlanacağını bekledim. Biz sessiz kalınca "Siz tam olarak ne düşünüyorsunuz?" diye sordu kadın, aynı tatlı yaklaşımıyla. "Bir gebelik düşünüyor musunuz yoksa korunacak mısınız?"

Beni ateş basmış, boynumla oynarken derin derin nefesler alıyordum. Elbette ki konuşulması gereken konulardı bunlar fakat biz daha Demir ile bile konuşmadan bir yabancının yanında bahsetmek, iyice germişti beni. Demir, benden bir onay almadan bir şey demek istemiyordu. O yüzden, yüzümden bir cevap arıyordu ama ben de garipsemiştim işte.

"Biz henüz bu konuyu aramızda konuşup netleştirmedik," dedi Demir. Derin bir nefes aldığımı hissettim. En azından bizden yana bir cevap çıkmış, kadının yanında suskunluğumuz bozulmuştu.

Kadın "Anlıyorum," dedi kibar bir tebessümle. "Bunlar prosedürler olduğu için, biz de bilgilendirmek durumundayız. Eğer gebelik düşüncesindeyseniz, bazı vitaminleri şimdiden kullanmaya başlamanız gerekiyor. Yok düşünmüyoruz derseniz, korunma yöntemlerinden bahsetmem gerek. Birçok korunma yöntemi mevcut fakat en çok önerilen, doğum kontrol hapları."

O bunlardan bahsettikçe beni bir ateş basıyordu. Demir ile göz göze geliyor ve onu kontrol ediyordum. Onun bu konu hakkında fikri neydi bilmiyorum ama bana sürekli bu yaptıklarıyla onu mükemmel bir baba olarak hayal ediyordum. Yine de bu konular, şu an için benim gündemimde yoktu.

"Biz düşünmedik henüz," dedim Demir'in cevabının aynısını bu sefer de ben vererek.

Kadın başını salladı ve eline bir kâğıt, kalem aldı. "Ben size buraya vitaminin ve doğum kontrol hapının adını yazdım. Siz hangisine karar verirseniz, bir ay önceden muhakkak kullanmaya başlayın."

Elindeki kâğıdı bana doğru uzattığında aldım ve "Tabii ki," diyerek hızlıca ayaklandım. Zaten bir hayli gergin hissettiğim şu ortamdan, kâğıdı da almamla birlikte çıkınca Demir de peşimden geldi.

Yanımda, bir adım gerimde gibiydi ben önce çıktığımdan sebep. Yüzüne bakmadan kâğıda baktığımda "Senin düşüncen ne?" diye sor-

ma ihtiyacı hissettim. Bence o da nezaketen bunu sorduğumu biliyordu ama ben yine de çocuk fikrine karşı yaklaşımını merak ettim.

Karşımdaki kalorifer peteğine oturdu ve beni önüne doğru çekerek "Bir bebek istiyorum," dedi. O an şaşkınlıkla kaldım. Kaşlarım havalanıp, dudaklarım aralanırken bir şey diyemedim ama bu isteğine karşı konuşursam kalbi kırılacak gibi de hissettim. Elini karnıma indirdi ve parmakları kıpırdandı. İçim çok garip hissetti. Sanki olmayan bir şeye dokunmuştu ve ben bu tamamlanmayı yaşamışım gibiydi. Garipti.

"Senden bir bebek, beni ikinci kez dünyanın en şanslı adamı yapar. Birincilik tabii ki her zaman senin bana gelişin." Sözleri, gözleri, gülüşü dünyanın en şanslı kadını olarak da beni yapardı. Eli, karnımdan tekrar kollarıma doğru çıktığında "Ama vakti geldiğinde eğer sen de istersen," diye tamamladı cümlesini. "Çünkü şu an için büyüyen ve yeni yeni adımlar atması gereken başka bir bebeğim var benim. Onun ilgisini de başka bir bebeğe bölmek haksızlık olur."

Öyle derin bir nefes aldım ki ve yüzüm o kadar aptal bir sırıtışla donatıldı ki... Kollarımı hızlıca boynuna sarıp "Çok seviyorum seni," dedim. "Beni anladığın için ve bu kadar güzel sevdiğin için. Çok seviyorum seni."

Eli hızlıca belimi kavradı, başını boynuma yasladı ve derince öptü. "Benim kadar olamaz," dedi. Herkesin hisleri, kendince büyüktü fikrimce. Elbette onun sevgisi azımsanamayacak kadar çoktu ama bu benim hislerimi de küçültmezdi. Ben de ona karşı yoğun, kendime göre fazlaca yoğun şeyler hissediyordum.

Demir'in telefonu çaldığında birbirimizden ayrıldık ve yan yana dışarı çıktık. O telefon görüşmesini yaptı ve vaktimizin bittiğini, o görüşme sırasında konuştuklarından anladım. Telefonu kapattığında, onu tutmak niyetinde değildim ama elimdeki kâğıt da sürekli gözüme çarpınca "Düğünümüze az kaldı," dedim kızarıp bozararak. "Kadın bir ay önceden başlaman gerek dedi. Benim bunu şimdiden alıp kullanmam gerek sanırım."

Sağlık merkezinden çıktığımızda, güneşli bir hava karşıladı tekrar bizi. Saat ilerledikçe en tepeye yükseliyordu ve biz el ele, hiç çekinmeden şehrin sokaklarında dolanıyorduk.

"Ben de korunabilirim istersen. Bir ilaç kullanmana gerek yok."

Demir bunu söylerken kulaklarıma kadar yandığımı hissettim. O kadar ki elini tutmama rağmen yüzüne bakamadım. Parmakları parmaklarıma sürtündü ve "Yok," dedim. "Ben kullansam daha rahat edeceğim."

Başkalarının kaza ile hamile kaldığını duymuştum prezervatiflerle. O yüzden böylesi, daha çok içime sinecekti. Bunları rahatça konuşmamız gerekti belki ama hiç ön hazırlık da yapmamıştım. Belki de iyi olmuştu. Aklıma gelseydi ve düşünseydim, daha da gerilecektim. Bir anda oldu ve bitti.

"Tamam, gel alalım o zaman," dedi beni karşıdaki eczaneye doğru yönlendirerek. Hiçbir şey demeden peşinden gittim. Konuşmadım bile. Eczacı kadına elimdeki kâğıdı uzatarak "Kontrol hapı," dedim. Arkasındaki raflardan ikinci sıradan aldı ve hızlıca poşetleyip uzattı.

Demir ödemesini yaptıktan sonra ben de çantama attım. Bunu anneme anlatsam anlar mıydı yoksa laf mı işitirdim bilmediğimden, gizlice içmeye karar verdim. Zaten bu bizim özelimizdi ve kimsenin bilmesine de lüzum yoktu. Geldiğimiz yolları geri adımlarken ben ne kadar yavaş olsam da Demir'in acelesi olduğunu anlayabiliyordum.

"Ben kendim dönerim," dedim bir anda durarak. "Sen geç kaldın zaten. Beni eve bırakmakla uğraşma."

İtiraz edecek gibi olduğunda "Demir çocuk değilim," dedim bozulacağımı belli eden bir tonda. "Bilmediğim yerler değil. Buradan eve de gidemeyeceksem..."

Bozulduğumu anlayınca üstelemedi ve "Bize geç," dedi. "Birkaç saate geleceğim. O sırada ölçüleri al sen. Ben gelince de çıkarız, eşyaları alırız."

Olur dercesine başımı salladığımda bana yanaştı, boynumdan öptü ve son saniyesine kadar sıklıkla bana dönerek ve hatta ben otobüse binene kadar bana baktı. Benim otobüse binmemle birlikte o da uzaklaştı.

Demirlerin kapısının önüne gelmiş, zili çalmış ama açan kimsenin olmamasıyla kapının önünde kalmıştım. Sonra arka taraftan gelen seslerle bahçeye doğru yöneldim. Gülay teyze ve Suzan abla bahçede, önlerindeki hurçlardan bir şeyler çıkarırken "Biz sana altın ne yapmıştık?" diye sordu.

Suzan abla, elindeki pikenin tozunu silkelerken Gülay teyzeye doğru döndü. "Anne, Ahu için soruyorsan sormadın sayıyorum." Azarlarcasına kullandığı kelimelerin tonu düşükse de bozulduğu aşikârdı. Konuyu çok anlamadım ama Suzan abla devam edince aydınlandım.

"Anladım, eşitlik olsun istiyorsun ama eşit değiliz. Ben babamın evinden isteyerek çıktım. Ahu zoraki bir şekilde evleniyor resmen. Bir de alelacele. Eşit değiliz. O gün bana bir yaptıysan bugün Ahu'ya beş yap. Ailesi de yapabilecek mi belli bile değil. Altın malum... Çok acele de oldu. Benim hakkım helal olsun. Sen eşitliği boz annem. Senin yüreğindeki sevginin adaleti yeter bize."

Suzan ablanın cümlelerindeki birkaç yer içimi sızlatsa da yüzümde bir tebessüm oluşturmuştu. Derdim altın değildi ama Suzan ablanın beni el üstünde tutup kardeş bilmesi ve bana fazlasını istemesi sırtımı sıvazlamış, saçımı okşamış gibi hissettirdi. Hele Gülay teyzenin adaletli yaklaşımı... Seçtiğim ailem benim şansımdı, bir kez daha anladım.

Biraz kulak misafiri olduktan sonra, dinliyormuş gibi olmamak adına, birkaç adım attım ve görüş alanlarına girdim. "Kolay gelsin," dedim gülümseyerek.

Suzan abla ne zaman geldiğimi bilmediğinden, söylediklerini duyup duymadığımı tartıyordu yüzümde. Ailemle ilgili şeyleri yanlış anlamayayım, üzülmeyeyim diye.

Gülay teyze, beni görüp yüzünde sıcacık bir tebessüme ev sahipliği yaparken "Gel kızım, gel," dedi yamacında yer açarak.

Yanlarına gidip oturduğumda "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Birkaç parça danteli alıp "Çeyizlikleri havalandırıyorduk. Ne var ne yok diye," dedi Gülay teyze. "Sen hayrolsun inşallah bu saatte?"

Hurcun içinden birkaç bebek yeleğini alırken "Demir gelecek," dedim. "Evin ölçülerini alıp eşyaları alacağız."

Çıkarttığım bir yeleği incelerken "Demir'in o," dedi Gülay teyze gülerek. "İnşallah sizin çocuğunuzda tekrar görürüz giyilmiş hâlde."

Demir'in küçüklük yeleği olduğunu öğrenince daha dikkatli incelemeye başladım. Kahverengi, bazı yerleri tüylenmiş bir yelekti. "Nasıldı anne?" diye sordum. O kelime bir anda, beklemediğim bir anda çıkıverdi ağzımdan. İlk kez Gülay teyzeye anne demiştim. Garipsemedim de bunu. Ama bir anda söyleyince şaşırdım. Gülay teyze ve Suzan abla da birkaç saniye duraksadılar. Önce birbirlerine gülümsediler, sonra bana

döndüler. Gülay teyzenin bana bu konuda ısrarı olmamıştı ama görüyordum ki o da bunu bekliyordu.

Sürekli kaçan o bakışlarım, tekrar Gülay teyzeye tutunduğunda, normal bir şeymiş gibi geçiştirdim. "Demir," dedim tekrar. "Demir, nasıl bir çocuktu?"

Gülay teyzenin gözleri, o küçük yeleğin üstüne daldı ve kısa bir an Suzan ablaya dönüp "Yaman'ım ne kadar hareketliyse Demir'im de bir o kadar durgundu," dedi tekrar bana dönerek. "Çocukken çok usluydu. Sesi soluğu çıkmazdı. Bir yere giderdik, dibimden ayrılmazdı. Gözümün içine bakardı. Ahşaptan birkaç tane arabası vardı. Bütün gün evde onlarla oynayıp dururdu."

"Yaaa..." dedim şaşkınca.

Demir'i annesinden dinlemek, çocukluğunu dinlemek, ayrı bir keyifti. Bilinmezlik çok fazlaydı ve her detayını merak ediyordum. Onu tekrar tekrar keşfediyormuş gibi hissediyordum. Gençliği, serserilikle geçmişti; çocukluğunda ise bu kadar sessiz, sakin bir çocuk olmasına şaşırmıştım. Parmaklarımm arasındaki o yeleği okşadım sanki çocukluğuna dokunur gibi. Hatta ondan daha fazla parça aradım.

"O arabaları nerede peki?" diye sordum gözüm ararken. "Sakladınız değil mi?"

Benim de küçüklükten bebeklerim vardı ve annem saklamıştı. Ahşap oyuncakları da saklamışlardır diye düşündüm. Düşündüğüm de oldu. "Sakladık ama..." dedi Gülay annenin yüzü düşerken. "Bir ara evi taşırken alt kat, üst kat birbirine girdi. Sonra da nereye koyduğumuzu bulamadık."

Epey bir vakit, çocukluk anılarını dinlemekle geçti. Hatta o kadar ki ben ölçü falan almayı unutup Demir gelene kadar hatırlamadım bile. Bahçede bir süre sohbet ettik. Sonra Suzan abla, sabahtan yaptığı börekleri getirdi ve bizimki bayağı bahçe oturmasına dönüştü. Yine dalgınca geçmişten gülerek bahsederken "Hanımlar," diye bir ses duydum. "Neşeniz daim olsun."

Bana doğru arkamdan yanaştı. Eli boğazımı sardı, parmakları boynuma uzandı ve okşarken başımı yukarı doğru kaldırıp, dudaklarını saç diplerime bastırdı. Gülay anne, bakışlarını bizden uzaklaştırırken Suzan abla sırıtıyordu. Ben ise kulaklarıma kadar kızarmıştım. Elini

üzerimden çekmeden, omzumu hafifçe sıkarken böreklerden birini aldı ve "Aldın mı ölçü?" diye sordu. "Çıkalım geç olmadan."

Dudaklarımı ısırdım, suçlu gibi gözlerimi de kaçırınca "İki hoşsohbete sattın beni he?" dedi.

Yerimde kıvranarak "Demir," diye mırıldandım suçlu gibi. "Valla bir anda sohbete dalınca..."

Benim kıvranmam hoşuna gidiyormuş gibi yüzünde bir gülümsemeyle son lokmasını yutarken "Hadi," dedi belimden kavrayarak. "Alalım şu ölçüleri." Beni önüne doğru aldı ve yürümeye başladığımızda "Senin de," diye ekledi.

"Allah Allah!" dedim geriye doğru dönüp. "Nasıl alacakmışsın ölçümü?"

Evin merdivenlerini tek tek çıktığımızda, bomboş bir daire ile karşılaştık. Parkeleri beyazlı griliydi, kapılar beyazdı. Kocaman mutfak dolapları simsiyahtı. Büyük bir salon, yatak odası, çocuk odası ve küçük bir oda daha vardı.

Demir odanın içinde yürürken camın kenarında olan metreyi aldı ve hızlıca bana doğru adımladı. Ne olduğunu anlayamadan metreyi belime sardığında, az önceki soruma ithafen "Böyle," dedi. Kıkırdamaya başladım. Resmen metreyle belimi ölçtü. Kaçmaya çalıştıkça daha da dolandım. Metre kalçalarıma doğru indiğinde "Hmmm..." dedi ölçüsünü görüp. "Burası çok güzelmiş."

Onun önünde, sırtım ona yakınken, sözleriyle birlikte iyice yapıştım. "Demir!" dedim gözlerimi irileştirerek. O ise kıkırtılarla ona sokulmamı fırsat bilip, metreyi göğüslerime çıkardı. "Bak, bunları bence büyütebiliriz de biraz."

O konuştukça, ben konuşacak kelime bulamıyordum. Kıpkırmızı oluyordum ve o da bunu fark ederek, koca bir kahkaha atıp "Gördün mü?" diye sordu göz kırparak. "Böyle alıyormuşum ölçünü."

Beni eğlendiren şu hâlleri, onun da günün yorgunluğunu atmasını sağlıyordu sanki. Biz kötü günleri geride bırakmış, keyifli bir hâlde evimizin ölçülerini aldıktan sonra evden çıktık.

Arabayı, ev için mobilya alacağımız mağazanın park alanına soktuğu zaman derin bir nefes aldım. Birlikte evimiz için alışveriş yapıyorduk.

Her şey çok hızlı ve benim iradem dışında ilerlediği için kalbimin heyecanına engel olamıyordum. Arabayı park ettikten sonra kemerimi çıkararak kapıyı açtım. İndiğim ilk an sağıma soluma baktım. Bu sırada arabadan inip kapılarını kilitleyen Demir yanıma geldiği zaman ona döndüm. Suratındaki gülümseme ile göz kırpıp elimi tuttuğu an kalbimdeki kelebekler defalarca kez kanat çırptı. Demir beni her an, her yerde tek bir bakışıyla bile yükseltebiliyordu.

Mağazaya doğru ilerlerken sağa sola bakıyordum. Geniş bir alanda, bir sürü mobilya mağazasının olduğu bir yerdeydik. Demir illa bir mağazaya bağlı kalmamam için, mobilyacılar sitesi adı verilen bir yere getirmişti beni. Ne kadar onun için önemli olmadığını söylese de bu tarz durumların, kadınlar için önemli olduğunu bildiğinden, içime sinen mobilyalar olması için elinden gelen özeni gösteriyordu.

"Şurada Nizam amcanın dükkânı var. İlk oraya bakalım, olur mu?" Bakışlarım ansızın konuşması ile Demir'e döndüğünde yavaşlamıştık. Sorduğu soru ile kafamı salladım. "Olur," dedim gülümseyerek.

Onu zora da sokmak istemediğimden, buraya gelirken de gelmeden önce de uygun bir şeyler seçmek aklımın bir köşesindeydi. "Ama beğenmezsen illa oradan almak zorundayız gibi hissetme," dedi parmaklarını, parmaklarıma kenetlerken. Yaptığı bu hareketle istemsiz bir şekilde iç çektiğimi fark etmeden devam etti. "Sadece ondan önce başka mağazalara gittiğimi duyarsa kırılır."

Açıklamasına sadece kafamı salladım. Köşeyi döndüğümüzde bir mağazaya girdik. Oldukça büyük bir mağazaydı. Alanın büyüklüğünün yanında, dört katı daha vardı. Girer girmez beni karşılayan koltuk takımında gezindi bakışlarım.

"Ooo! Demir'im hoş celdun. Nasılsın?" Sessiz olan mağazanın içinde, Karadeniz ağzıyla konuşan bir erkek sesi yankılandı. İçeri girdiğimiz anda bizi fark eden ve büyük bir neşe ile yanımıza gelen Nizam amca olmalıydı. Ama Demir'in amca diyeceği kadar yaşlı bir beyefendi gibi durmuyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek, lacivert bir pantolon vardı. "Hoş buldum, Gültekin abi." Demir'in söylediği isim ile Nizam amca dediği kişinin gelen kişi olmadığını anlamış oldum. "İyiyim, düğün işleri, koşuşturmaca... Sen nasılsın? Nurgül ablam nasıl?"

Demir konuşurken adamın bakışlarına bana çevrildi. "Eyi, eyi! Anca yiyor," dedikten sonra bana döndü. Söylemi aslında pek hoşuma

gitmedi. Tanımadığı birine karısının yediğini, içtiğini söylemesi hoş gelmedi gözüme. "Hoş celdun, celun hanum."

Şivesi konuştukça daha net belli olan Gültekin abiye nezaketen gülümsedim. "Hoş buldum Gültekin Bey."

Kaşları, yanlış bir şey söylemişim gibi çatıldı.

"Sen yanmişsun Demir'im," dedi başını iki yana sallayarak. Bu sefer, kaşları çatılan ben oldum. Demir güldü. Ne demekti o?

"Yandığım doğrudur abi," dedi Demir, bambaşka manada ve Gültekin abi, garip bir şekilde Demir'e baktı. "Bu kız Nurgül yengenden fazla yer da!"

Adamın her bir kelimesinde gözlerim fal taşı gibi açılıyordu. "Ben kilolu muyum ki?" dedim sağıma sola bakarak. Hayır değildim. Demir sorduğum soru ile kahkaha atarken Gültekin Bey de ona katılmıştı.

"Demir!" dedim dişlerimin arasından. Adam resmen müstakbel karısına çok yiyor diyordu, Demir de gülüyordu. Cidden çok mu yiyordum yani ben? Bozulduğumu anlayınca "Ahu'm, ondan değil o," dedi.

"Neyden?" dedim somurtarak. Yemek dışında ne yiyebilirdi ki insan?

"Ula cördun mi?" dedi, bak ben sana demiştim der gibi Demir'e bakarak. Tekrar kaşlarımı çattım ve müdahale etmek istedim. "Ama ben kilolu değilim, yemek yerken de görmediniz?"

Gültekin, epey büyük bir gülümsemeyle "Siz cüzel hanumefendilerin yediği yemek değil zaten."

Adam mı ilginç konuşuyordu, ben mi anlamıyordum bilmiyorum ama Demir gayet anlıyor gibi duruyordu.

"Ne?" dedim, anlamaya çalışarak.

Gültekin abi kahkaha attı. "Her cüzelun bir kusuru var. Böyle güzel kadunlarin yediği tek şey de başumuzin eti ile karışık ömrümüz da! E senin de maşallahın var."

O an, taşlar yerine oturdu bende. Kendi karısından da güzel diye bahsetmişti aslında az önce. Benim ise ondan bile daha güzel olduğumu vurgulamıştı. Bu sefer geldiğimden beri çatılan kaşlarım, anlamanın rahatlığıyla yukarı kalktı ve gülümsedim.

"Yemez be abi," dedi Demir, bana bakıp. "Uzatır bence o ömrü."

O kadar içten baktı, o kadar inançlı söyledi ki titrek bir nefes aldım. "Uuyy! Olmuşun sen da hanum çoylü!" dedi Gültekin abi.

"Nurgül yengeme bir uğramam gerekiyor. Kim nerenin köylüsü, biraz da ondan dinleyelim!"

Gültekin Bey boğazını temizlerken mağazayı gösterdi.

"Ee, ne lazum size?" dediği an ekledi. "Bu arada bey yok, celun hanum! Abi var, emice var, bey yok." Kafamı salladım. Gülümseyerek bize bakan Demir, "Abi her şey lazım işte," dedi ve durumu tek seferde açıklamış oldu.

"E iyi o zaman, ha buradan bakun, seçun, beğenun. Bu katta oturma odası, yatak odası, koltuk takımı, mutfak takımı, yemek masası ne bileyim ne ararsan vardır. Seçun, beğenun..." Bakışlarım geniş alana kaydığında, ilk nereye gideceğimi bilemeyerek Demir'e baktım.

Eliyle önden dercesine bir işaret yaptı ve ben de adımladım. Bakışlarım yeniden ortalıkta gezindi ve ilk gördüğüm oturma takımına ilerledim. O takımda gözüm kalmıştı. Demir de peşimden gelirken Gültekin abi ile hem sohbet ediyor hem de gerçekten beğenip beğenmediğimi anlamak için benim yüz ifademe bakıyordu.

Tüm mobilyaları tek tek gezdikten sonra, birkaç takım beğenmiştik ve iş ödeme kısmına geçmişti.

"Olmaz vermem!" Demir, adamın elini sıkarken pazarlık kısmındalardı ama bu pazarlık, daha önce gördüğüm hiçbir pazarlığa benzemiyordu. Çünkü bu pazarlıkta, işler tersine dönmüştü. Demir para vermek istiyor, Gültekin abi para verirsen eşyaları vermem diyordu. Demir de ben de parasız almam diyordu.

Gültekin abi, en sonunda sinirlenmiş bir şekilde, "Satmayrum ula! Cit başka yerden al o zaman," diye bağırdığında Demir de diklendi.

"Abi iş başka, dostluk başka."

Gültekin abi öyle mi dercesine gözlerini kıstı önce, sonra da "Sen neden o zaman senelerce koşturduğun davadan bir kuruş almadun bizden?" diye sordu. O an yine, taşlar bende yerine oturdu. Demir'in yaptığı iyiliğin karşılığını ödüyordu bir nevi, Gültekin abi. Demir, bir şey diyemedi.

"Almayrum para falan!" diye devam etti, Gültekin abi. "Hatta ha şindi evune yollayrım ha bu eşyalari. Parayı da yakar misun, atar misun sen bilursun ama bence atma, lazım olacak çoluk çocuk olunca."

Bugün, bu çocuk mevzusu bizim için epey gündem olmuştu. "Pes abi, pes!" diyerek Demir ellerini iki yana kaldırınca Gültekin abi amacı-

na ulaşmış gibi gülümsedi. İşlemleri yaptık, adresi verdik. Mağazadan çıkarken yaşlandığı için dinlenmeye çekilen Nizam amcaya iyi dilekler yolladık ve el ele gülerek girdiğimiz mağazadan, yine el ele çıktık.

Tekrar arabaya bineceğimiz sırada, köşede duran iç çamaşırı mağazasını fark eden Demir tekrar kapıyı kapatarak "Gelsene," dedi elimden tutup.

"Nereye?"

Peşinden gittim sadece sorgusuz sualsiz. Sonra bir mağazaya geldiğimizi anladım. İç çamaşırı mağazasıydı. Sorgusuz sualsiz giden ayaklarım, mağazayı fark ettiğinde duraksadı. "Demir..." dedim çekingen bir tavırla.

O ise gayet açık sözlülükle "Zaten alacaktık," dedi. "Ne, nasıl olması gerekiyorsa öyle yapalım." Ardından da tekrar elimi tuttu ve beni mağazanın içine soktu. Başta birlikte pijama takımı falan seçtik. Sonra görevli kadın, eliyle içte kalan kısmı işaret ederek "Çamaşırlarımız bu tarafta," dedi. "Buyurun lütfen."

Ne itiraz etmemi bekledi ne de onayımı aldı. Kendisi hızlıca çamaşır reyonuna geçince Demir'e doğru baktım. "Sen geç," dedi başıyla işaret ederek. "Ben seni burada bekliyorum."

Yanından ayrılırken görevli kadın "Sevdiğiniz renkler var mı?" diye sordu, daha yanına ulaşmadan. Başımı olumsuz anlamda sallayacaktım. Ne olsa fark etmezdi benim için diyecektim ama Demir, tam yanından geçeceğim esnada, kulağıma doğru eğildi. "Bence sana kahve tonları çok yakışıyor."

Mırıltısına karışmış tutkuyu, ayan beyan hissediyordum. Boynuma çarpan nefesini, kasıklarımda hissediyordum sanki. Göz teması kurmadan hızlı adımlarla diğer reyona geçtiğimde kadın, tezgâhın üzerine türlü türlü çamaşırlar serdi. Demir, birkaç adım ötemizdeydi. Güya mahremiyet sağlanmıştı bölme ayrılarak fakat hiç de öyle değildi. Görüyordu da duyuyordu da... Sadece arada mesafe vardı. Ben Demir'e bakmayıp odağımı çamaşırlarda tutmak istiyordum ama çok da başarılı olamıyordum. İstemeden bakışlarım ona kayıyordu. Siyah olanda duran ellerim, Demir'in yanındakini işaret etmesiyle hızlıca geri çekildi. Gözlerimi kırpıştırdım ve derin bir nefes alarak birkaç tanesini kadına uzattım.

"Bunları deneyecek misiniz?" diye sordu, içinde geceliklerin de olduğu yığını göstererek.

Hayır demek için ağzımı açtığım an Demir yaklaştı ve yüzünde hınzırca denilebilecek bir gülümsemeyle "Dene istersen," dedi.

"Yok," dedim telaşla. "Yok, denemeyeceğim."

Demir ise yüzüme bakarak gülümsüyordu.

"Peki," dedi kadın. "Yukarıda birkaç model daha vardı, onları da getireyim. Bir bakın."

İtiraz edecek gibi oldum ama kadın, sanırım az müşteri geldiğinden, olabildiğince satış yapmak istiyordu. O yüzden, onu durdurmama müsaade etmedi. Demir ile baş başa kaldık. Elimi kolumu nereye koyacağımı bile bilemedim. Tam arkamda durmuş, burnunu saçlarımın dibine bir oyunmuş gibi sürterken çamaşırların arasında kalan aynadan da göz teması kuruyorduk.

"Ahu'm..." derken burnunu saçlarımın arasında sürüyerek kokumu içine çekti. Bu hareketi ile ben de titreyip gözlerimi kapatırken, elini belimde hissettim. Belimde bir ileri, bir geri geziniyordu. "Utandığındaki o hâlini seviyorum ama utanmanı da istemiyorum. Bu nasıl bir çelişki?" diye sordu. Gözleri gözlerimdeyken burnunu boynuna götürdü ve orada da ileri geri sürüyerek kokumu içine çekerken, bu temas ile tenimin karıncalanmasını sağladı.

"Demir..." Dudaklarımdan fısıltılı bir ihtiyaç gibi dökülen ismi ile burnunun yerini dudakları aldı. Boyun girintime dudaklarını bastırırken dişini hafifçe geçirdi. Tüm bedenim, elektrik akımına maruz kalmış gibi titrerken nefesim kesildi. Dişlerinin yerini dili aldı ve dişlerini belli belirsiz geçirdiği o yerde, yılan gibi kıvrılarak hareket ettiği zaman, ellerini kalçalarıma getirerek duraksadı. Her an biri gelecek telaşıyla korkudan titriyor ama yaşadığımız bu anın heyecanı ve arzusunu da dağıtmak istemiyordum. Bir yangını başlatmak için hazır olan bedenim, zamanın yersizliğinden can çekişiyordu.

"Seni onların içinde görmek..." Yanıyordu. Yanıyorduk! Nefeslenmek istediğim o anda dili, boynumda yeni bir rota çizip benim dengemi altüst ediyordu.

Ahşap merdivenlerin çıkardığı o sesle "Bunlara da bir bakın," dedi kadın ve Demir hızlıca geri çekilirken ben titreyen ellerimi tezgâha yasladım. Boynumu sıvazlayan parmaklarım, derin bir nefes ihtiyacında olan dudaklarıma ulaştı. Bir an önce buradan çıkıp gitmek istediğimden "Tamam, onlar da olsun," dedim sadece geçiştirmek için.

"Nasıl yani?" dedi kadın, elindeki yedi sekiz çamaşıra bakıp. "Hepsini mi?"

Önceden seçtiklerim de olduğundan, kadın afallamıştı. Ben de boş bulunmuştum zaten. Demir bunu anlayıp gülümserken "Çok ihtiyacı da yokmuş aslında," dedi. "Bunlar olmadan da öldürüyor zaten."

Kadın "Efendim?" derken, ben kızararak kendime çekidüzen veriyordum.

"Hepsini alıyoruz," dedim, dükkândan çıkmadan hemen önce.

Elim, kalbimi buldu...

Çok hızlı atıyordu, çok çok hızlı...

Yorucu bir günün ardından, eve geldiğimde etrafıma bile bakınmadan bahçe kapısından içeri doğru girdim. Tam anahtarımı çevirecektim ki bahçeden gelen "Ahu!" sesiyle duraksadım.

Abimin sesiydi bu. Çok geçmeden de önümde belirdi zaten. Bir hayli bitkindi ve parmak uçlarındaki sigara, bir sorunu olduğunun göstergesiydi. "Biraz konuşalım mı?" diye sordu.

Sokakta havanın tam karardığı o vakitlerde koşturan çocuklar evlerine girerken, teker teker evlerin ışıkları da yanmaya başladı. Bizimkilerin de üst katta olduğu belliydi. Sarı ışık, bahçenin ortasına yansıyordu. Başımı olumlu anlamda sallayıp arka tarafa geçtiğimde, tam karşısına oturdum. Masanın üzerindeki küllükte birkaç sigara söndürülmüştü.

Ona ne kadar kızgın ve kırgın olsam da hâlinden sebep, insani bir yaklaşımla "İyi misin?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı ve açıkça "Değilim," dedi. Sigarasından bir nefes daha çekti. "Müjgan, nişanı attı."

Kaşlarım hızlıca çatılarak masaya doğru yanaştım ve "Ne!" dedim.

Birkaç derin nefes daha çekti. "Sen o gün ona kızdın ama onun bir suçu yoktu. Senin aksine o, seni anladı da."

Suçlanan ben olduğum için, daha fazla dinlememek adına kalkacaktım ki bileğimden tutup "Kızma," dedi durdurarak. "Seni kızdırmak için de demedim. Suçlamak için de. Müjgan seni gerçekten anlıyor. Bu tepkini de anlıyor. Sadece senden sakladığı için, sana oynuyormuş gibi hissettin. İki taraflı olduğunu düşündün ama öyle değildi. Müjgan ger-

çekten senden taraftı. Ona kızmanı bile anladı o. Sinirli şimdi, sonra düzelir dedi."

Kalktığım yere tekrar oturdum, sakince konuşmaya başlayınca.

"Neden ayrıldı peki?"

Gözlerimin içine baktı ve "Senin yanında olmadığım için," dedi. Merak ediyordu, ne hissedeceğim diye. Kırgınlık ve hayal kırıklığından başka bir şey de göremedi bende. Ailem varken kimsesiz gibi kalmıştım. Bunun da başka izahı yoktu fikrimce.

"Bizim de o evrelerden geçtiğimizi ve böyle bir tepki verip, seni zorlamamam gerektiğini söyledi durdu. Ben o zamanlar çok öfkeliydim. Demir benim kardeşim gibiydi. Öğrensem..." dedi gözlerime bakıp, açıkça hiç çekinmeden. "Yine tepki verirdim ama o gün, o şekilde öğrenmeyi ben de kaldıramadım. Ben zaten öyle modern bir abi de hiç olamadım. Müjgan beni biliyordu, anlıyordu. İlk defa bu konuda sert bir tepki koydu bana. Sonra sen Müjgan'a da sınır koyunca bizim aramızdaki ipler iyice gerildi. Ben bu kadar anlayışsız biriyle yapamam, bir ömrü harcayamam dedi, attı yüzüğü."

Biten sigara paketinden yenisini çıkarırken dudakları arasından çıkan duman, aramızda süzüldü. "Sonra hemen peşine Selim..." dediğinde kaşlarımı çattım. "Selim çıktı karşıma ve anlattı. Sen henüz çok da bir şey hissetmiyormuşsun. Demir zorlamış seni. O açmış hislerini sana. Senin aklını karıştırmış." Kaşlarım çatık dinledim bunları. Selim bu kadarını nereden biliyordu bilmiyorum ama abime böyle konuşup Demir'i kötülemesi hoşuma gitmedi.

"Sen şimdi diyeceksin ki Müjgan ayrılınca mı, Selim konuşunca mı aklın başına geldi? Vallahi haklısın Ahu'm," dedi yeminler sıralayıp, kendi kendine dövünerek. "Ama ben Müjgan ile ilişkimde de böyleydim. Bir şeyler, bana birileri tarafından dank ettirilmeden düşünemiyorum pek. Hepsi üst üste gelince ve senin bizden kopmuş o hâlini görünce, ben çok düşündüm. Yemin ederim, günlerdir uyku girmiyor gözüme. Sana yanaşıyorum, tersliyorsun. Haklısın da. Ama beynimin içi sikildi. Zaten bu evlenme işi çıktığından beri içim huzursuzdu. Babam böyle olması gerek dediği için ben de üstelemedim. Babamdır bilir dedim ama vicdanım sızlıyor be kızım," dedi pişmanmış gibi. "Yaptığımın da farkına vardım. Çok kırdım belki eskisi gibi olmaz ama özür dilerim."

Abimin tüm konuşmasını, baştan sona büyük bir şokla dinledim. Hele ki karşıma geçip yalvar yakar özür dilemesini hiç beklemezdim.

"He, bunu da Müjgan ile barışayım diye yapıyorum sanıyorsan, sanma," dedi omuzlarını dikip, karşımda oldukça ciddi dururken. "Biz kopamayız zaten birbirimizden. Ben biliyorum, Müjgan bana döner. Bizimki çok başka bir şey. Ondan değil korkum benim."

Bunu biliyordum. Müjgan zaten bana söylemişti. Ben ondan asla ayrılmam, sadece senden taraf olduğumu belli etmek, senin hayatını düzene sokmak için yapıyorum bunu diye. Biliyordum. Dönecekti Müjgan. Çünkü onun abimden bahsedişi, bakışı bile çok farklıydı. Abim şu an cidden gerçek hisleriyle karşımda oturuyordu, onun da farkındaydım. Senelerdir bir evi paylaştığım kardeşimi, tek bakışından tanırdım ben.

"Bir şey demeyecek misin?"

Dilim lal olmuş, yüzüne bakarken "Ne demeliyim ki?" diye sordum. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Haklısın," dedi başını sallayarak. "Benim zaten senden bir şey beklediğim de yok. Ben aksine, sende açtıklarımı telafi etmek istiyorum."

Kaşlarım çatıldı ve içime aniden bir huzursuzluk çökünce "Nasıl?" diye sordum.

"Ayrıl Demir'den," dedi bir çırpıda. "Zorla evlenmene gönlüm razı değil. Sana şerefim üstüne de yemin ediyorum, ne biri sana laf söyleyecek ne de hayallerinden geri kalacaksın. Okulunu oku, istediğin üniversiteye git, ben hem maddi hem manevi destekçin olacağım. Bir daha evlilik lafları da yok. Ne annem ne babam ağzını bile açamayacak. Sen ne dersen o. Bizim yüzümüzden taktığın o yüzüğü çıkar, at. Ayrıl Demir'den."

15. BÖLÜM

Kıyamete Kadar

"Ayrıl Demir'den," dedi bir çırpıda. "Zorla evlenmene gönlüm razı değil. Sana şerefim üstüne de yemin ediyorum, ne biri sana laf söyleyecek ne de hayallerinden geri kalacaksın. Okulunu oku, istediğin üniversiteye git, ben hem maddi hem manevi destekçin olacağım. Bir daha evlilik lafları da yok. Ne annem ne babam ağzını bile açamayacak. Sen ne dersen o. Bizim yüzümüzden taktığın o yüzüğü çıkar, at. Ayrıl Demir'den."

Abimin sözleriyle irkildim ve oturduğum yerde doğruldum. Söylediğini yanlış mı anladım diye düşündüm, birkaç saniye idrak etmeye çalıştım ama sözleri, beynimin içinde tekrar tekrar yankılandı. Abim bana, Demir'den ayrıl demişti. İstediğim gibi yaşayacağıma dair de söz vermişti. Belki bu, önceden olsa o Ahu'nun hoşuna giderdi ama şu an bu söyledikleri, beni Demir'den koparacağı için içim huzursuzlandı. Hatta ve hatta sanki gerçekten koparılmışım gibi gözümün dolmasma sebebiyet verdi. Bunu da abime bakarken etrafın bir anda bulanıklaşmasından anladım.

Ben Demir'den hoşlanmıştım ama Demir ile evlenmek gibi bir düşüncem yoktu. Sonra bana sorulmadan verilen bu kararda; en mantıklısı, kaçabileceğim tek doğru yol Demir olduğundan onu seçmiştim. Şimdi ona ihtiyacım kalmamıştı istediğime ulaşmak için ama böyle değildi. Artık böyle hissettirmiyordu.

Abim "Ahu," dediğinde birkaç dakikanın geçtiğini anladım ve boğazımı temizleyerek akşamüstü ılık esen o yelde, hızlıca gözlerimi dolduran o boşluktan çektim bakışlarımı.

"Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sordum kaşlarımı çatıp. Abim konuyu başka bir taraftan anlayarak açıklamaya girişti. "Ahu biliyorum, bana inanman güç ama ben gerçekten kimseye..."

"Hayır," dedim sözünü keserek. "Hayır, onu demiyorum. Sen gerçekten şu an ayrıl dediğinde, benim Demir'den ayrılacağımı düşünüyor musun?" Konuştukça sinirlerim bozuldu. "Ya sizin için ne kadar kolay, başka birinin, özellikle ailenizin içindeki kadınlar hakkında söz sahibi olmak. Otur, Ahu! Yat, Ahu! Kalk, Ahu! Onunla görüş, Ahu! Hayır görüşemezsin, Ahu! Evlen Ahu, evlen. Evlenmek zorundasın." Üstüne bastıra bastıra onların tavrıyla yükseldim ona karşı. "Evlenmezsen arkamızdan neler derler! Dışarı çıkamıyorum Ahu ben senin yüzünden. Git, Ahu. Gel, Ahu! Şimdi de ayrıl, Ahu. Neyim ben?" diye sordum sinirle. "Sen benimle aranı düzeltmek istediğinden bahsediyorsun ama bunu yine emirler vererek yapıyorsun. At yüzüğü! Ne kadar kolay senin için söylemesi." Konuşmaya devam ettikçe ellerim titriyordu. Konuştukça, beni zorla soktukları yollar, bana hissettirdikleri sanki tekrar tekrar yaşanıyormuş gibi hissettiriyordu. "Ara düzeltmek istiyorsan, insan ne hissediyorsun diye sorar. Ne istiyorsun diye sorar. Bana gelişin bile yine emirlerle."

Tabii ki abim bu kadar yüksek sesime karşı, oturduğu yerde daha fazla duramadı ve ayaklanırken o da ses tonunu yükseltti. "Bir şeyleri yoluna sokmaya çalışıyorum. Deniyorum."

Ben de onunla birlikte ayaklandım ve "Çalışma," dedim aynı tonlamayla. "Bunu bana teklif ederken, Demir'in ne hissedeceğini düşündün mü? Çocuk oyuncağımı ya bu işler? Bizim düğünümüze bir hafta kaldı. Her şey hazır. Ya her şeyi geçtim, o adam, beni belki de hepinizden çok seviyor."

Abim bunu kabullenemiyormuş gibi başını başka tarafa çevirdi ve yüzüne yapma dercesine bir gülümseme kondurup, bana döndü. "Bu dünyada kimse kimseyi ailesinden daha çok sevemez. O da seni ne benden ne babamdan ne de annemden çok sevemez." Onun yüzündeki gülümseme bana da geçti. Aksi bir konu için yapma, gerçekten mi dercesine. Yüzümden okudu beni ve "Evet," diye devam etti sözlerine. "Bakma öyle. Sana bizden daha çok söylüyordur belki sevdiğini ama bu, bizim sevmediğimiz anlamına gelmez. Biz senin aileniz Ahu. Senin kötülüğünü istemeyiz."

Ona doğru birkaç adım attım ve "Biliyor musun?" dedim, sakin bir ses ve gülümsemeyle. "Hissedemediğim o sevginin canı cehenneme."

Geldiğim o mesafeyi geri adımladım ve net olduğum tavrımdan bir an olsun ödün vermeden "Umurunda mı, bilmiyorum. Gerçi umurunda olup olmamasıyla da ilgilenmiyorum ama ben Demir'den ayrılmıyorum. Ayrılmayı da düşünmüyorum."

Başka hiçbir şey söylemesine müsaade etmeyip, eve bile girmeden geldiğim yolu geri adımladım. Konuşmak iyice sinirlerimi bozmuştu. Demir'den ayrılma düşüncesi, kararlı olmama rağmen yüreğimi sıkmıştı sanki. İçime oturan o ağır hissi kaldıramadım. Demir'den ayrılmam dedim ama sanki zorla ayırıyorlarmış gibi ona sığınmak istedim. Ben Demir'i görmezsem, Demir'e bunlardan bahsetmezsem bu histen kurtulamayacaktım sanki.

Akşam ezanının okunmasından kısa bir süre sonra, hava kararmaya durmuştu ve gitgide soğuyordu. Attığım her adımda sertçe yüzüme çarpan rüzgâr, gözlerimi doldursa da hızımdan bir an olsun bir şey kaybetmedim. "Ahu," diye seslendi camdan komşulardan biri ama dönüp bakmadım. "Nereye bu saatte hızlı hızlı? Birine bir şey olmadı değil mi?"

Belki dedikodu yapmak için soruyordu, belki de komşu olarak gerçekten merak ediyordu bilmiyorum ama cevaplamadım. Yüzüne doğru bile bakmadım. Dolmuş gözlerimi görse üstüne kata kata anlatırdı. Duymazlıktan gelerek adımlarımı hızlandırdım. Köşeyi dönüp, yokuşu çıktığımda Demirlerin evi ile karşılaştım ve sanki kendi evimmiş gibi girmekten çekinmedim. Bahçe kapısını açtım ve binanın otomatik kapısının şifresini de girerek onu da açtım. Demirlerin kapısının önüne geldiğimde, ne diyeceğimi bile düşünmeden sadece bir an önce onu görmek istediğimden zile bastım. Onu beklerken aldığım nefesler bile titrekti. Ellerim, yüzüm her tarafım buz gibiydi. Parmaklarımla oynamaya başladığımda, defalarca kez burnumu çektim. Sonra kapı açıldı. Demir ile o an göz göze geldik.

Bana bakarken, şu saatte burada beklemediğinden, şaşırmış gözüküyordu. Kapı kolunda kalan elini bile çekmeden "Ahu," dedi. "Bir şey mi oldu?"

Daha dikkatli, çok dikkatli bakmaya başladı ve "Ağladın mı sen?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Rüzgâr gözlerimi doldurmuş, kızarmasına sebep olmuştu sadece. Ellerimi birbirine kenetleyerek ona baktım ve ko-

nuya nereden başlayacağımı bilemediğimden yutkunarak birkaç saniye kazandım. Ardından direkt "Abim senden ayrılmamı istedi," dedim.

Kaşları olabildiğince çatıldı ama sadece sustu. O bana böyle bakarken rahatça konuşamadığımdan gözlerimi kaçırdım ve konuşmaya devam ettim. "Benimle arasını düzeltmek istiyormuş. Aklı başına gelmiş ve bir adım atmak istemiş. Onun için de bu evliliğin zoraki olmasını istemiyormuş. Yüzüğü atmamı söyledi. Evlenmek zorunda değilmişim. Okuluma gidebilirmişim. Kimse bana hiçbir şey demeyecekmiş. Söz verdi bana. Her kararımda destek olacağına..."

Yüzümü kaldırıp gözlerinin içine baktığımda gülümsemeye çalıştı sanki ama bozguna uğramış gibiydi. "Ahu..." dedi ama devamını getiremiyormuş gibi duraksadı. Boğazını temizledi. Gözleri, ellerime doğru kaydı. Sanırım yüzüğü çıkartıp çıkarmadığımı kontrol etmek istedi. "Ben bu ihtimali de düşünmüştüm. Sen eğer..."

Diğer elimle yüzüğümü kapattığımdan görememiş olmalı ki sözleri benden yana umutsuzcaydı. Demir sahiden, ondan bu kadar çabuk vazgeçeceğimi düşünecek kadar mı sevgime güvenemiyordu? Hızlıca ellerimi serbest bıraktım ve hâlâ parmağımda takılı olan yüzüğü görmesini sağladım.

Demir, bu konuşmanın devamını getirsin istemedim. Şimdiki gidişatı bile, var olan yürek sancıma bir yenisini daha ekledi. Abim tarafından ayrılmamız teklif edilmişken, bir de Demir'den ayrılmak istersen tamam demesini kaldıramazdım. Ellerimi beline sardım hızlıca ve başımı göğsüne doğru kapatıp "İstemiyorum," dedim. "Demir ben senden ayrılmak istemiyorum. Böyle bir şey istemiyorum. Tamamlama onu lütfen."

O an, ağlama isteğiyle doldum taştım. En çok da tamam desem, hemen bitebilecek olma ihtimali yaraladı beni. Bu kadar olmamalıydı. Bu kadar mıydı? Bitti dediğimizde, bitecek kadar mıydı? Ama benim içimde o kadar büyüktü ki bitti desem de bitmeyecekmiş gibiydi. Bitti bile diyemeyecekmişim gibiydi. Değil konuşmayı, düşünmeyi bile yakıştıramadım ben ikimize de. O yüzden Demir'in şimdi kabul görme ihtimali bile, beni derinden yaraladı.

Ben ona sarılınca kollarının arasına aldı beni. O an bir bütün olduk sanki ve o bütünde benim müziğim, Demir'in kalbinin ritmiydi. Her ne

kadar dili bunu kabul edeceğini söylese de yüreği, en derini, o kadar hızlı çırpınıyordu ki sanki söylese ölecek gibi... Elleri birkaç saniye sırtımda dolandıktan sonra dudaklarını saç diplerime bastırdı. Dudaklarını kalbime basmış gibi hissettim.

"Geç içeri," dedi hemen peşine de. Reddetmedim. İçeri girdiğimde önce etrafa bakındım ama kimseyi göremedim. Demir arkamdan kapıyı kapatırken "Annem yengemde," dedi. "Babam da daha gelmedi."

Oturma odasına doğru yürüdüm ve üçlü koltuklardan birine oturduğumda, Demir tam karşıma oturdu. Ben bağdaş kurmuşken dizlerim ona değiyordu ve bedenimi, tamamen ona doğru çevirmiştim. Başımı koltuğun sırt kısmına yaslayıp ona bakınca, parmakları, toplu saçımın önünden çıkmış birkaç tutama uğradı. "Anlat şimdi," dedi sakince.

Üzerinde siyah bir tişört ve altında gri bir eşofman vardı. Kollarımı boşta kalan diğer koluna doğru sardım ve ona daha da yanaştım. Başım hâlâ koltukta yaslı ve o benim saçımla, yüzüm arasında mekik dokurken "Düşündüm," dedim.

"Neyi?"

Sesi oldukça sakin ve dokunuşları da bir o kadar huzuru barındırıyordu, alakalı alakasız her şeyi konuşabilirmişim gibi hissediyordum.

"Ben sana ilk evet dediğimde, gerçekten bir şeylerden kaçmak istemiştim. Başka seçeneğim yok gibi gelmişti. O an, en doğru seçenek sendin. Biliyorum, bu belki şu an seni üzecek ama o an başka bir yolum olsaydı, bana başka bir seçenek bıraksalardı, ben bir kaçış yolu bulabilseydim seninle evlenmeyi kabul etmezdim."

Duraksadım ve gözlerinin içine baktım. Ne hissetti, kırıldı mı, kızdı mı anlamak istedim ama ne beni seven parmakları durdu ne aşkla bakan gözleri. "Hı hı," dedi devam et, anlıyorum der gibi.

"Sonra bugün abim, bana senden ayrılmamı söyleyince, bu kadar olmadığını anladım." Gözlerinin içi parıldadı o an sanki. Parmakları kısa bir an duraksadı, ardından devam etti. "Demir sen kısacık zamanda benim içimde o kadar büyümüşsün ki, ben abimin bana söylediklerini acaba mı diye düşünmedim bile. Sanki sen olmadan her şey eksik kalacakmış gibi. Hiçbir şey tam olarak anlamlanmayacakmış gibi. Böyle sen benim hikâyemin bir parçasıymışsın ve ben onu kaybedecekmişim gibi hissettim. Bu da bana çok kötü hissettirdi. Sen sakinleştir beni

diye..." Biraz daha sokuldum ona doğru ve başımı koluna yasladım. "Sen geçir bu hissi diye sana geldim. Demir, ben sensiz bir ihtimali hissetmek bile istemedim."

Gülümseyen dudak kıvrımlarını gördüm en son. Sonra o dudakların, saç dibime bastırılışını hissettim. Bununla da yetinmeyip kocaman avucuna yasladı başımı. Saçlarım, parmaklarının arasında öyle güzel kaydı ki. "Kızdın mı?" diye sordum, kirpiklerimin altından bir çocuk gibi bakarak. Gözlerim sakallarına tutundu, kaldı. "Öyle evlenmezdim falan dedim diye kızdın mı bana?"

Ağzının içinde cıkladı ve "İyi bile olmuş," dedi sakince. Geri çekildiğinde artık yüz yüzeydik. Ben yerimden hiç ayrılmadım. "Aslında ben de bir nevi cevabımı almış oldum." Kaşlarım merakla çatıldı. "Ahuşan, ikimiz de bugün olmasa yarın... En çok da sen, başka bir ihtimali olur muydu diye düşünecektin. Bugün böyle bir şey yaşanmasaydı, sende de bende de bir *'ama?'* kalacaktı. Bugün sana başka bir yol daha sunulmuş ama sen yine bizi seçmişsin. Ben bunun nesine kızayım? Çok sevdiğim kadın tarafından, ikinci kez kabul görmüşüm ben. Ötesi var mı?"

Yüzümde bir tebessüm oluştu. Demir'in yanına gelirken o kadar huzursuzdum ve bir şeyler beni sıkıyordu ki şimdi Demir ile konuşunca hepsi silindi gitti. Haklıydı. Şimdi bizim temelimiz belki de çok daha sağlamlaşmıştı. Yarına, geçmişe dair bir acaba bırakmayacaktık. O an, abime olan kızgınlığım bile uçtu gitti. Demir, başka taraftan bakmamı sağlıyordu her olaya. Bu yüzden bendeki yeri herkesten çok farklı, çok kıymetliydi.

"Demir benden hiç vazgeçmezsin, değil mi?" diye sordum. O kadar bağlanmıştım ki ona... Herkes gidebilirdi ama o giderse her şey biter gibiydi. Böyle hissetmek bazen beni korkutsa da birinin sevgisini ve güvenini de hissetmek, bambaşka bir duyguydu.

"Sana benziyor," dedi elinin tersi yanağımı okşarken. "Küçücük bir çocuğun gülüşü, iyi bir insanın kalbi, sevdiğim tüm şarkıların sesi... İyi olan, güzel olan, sevilecek ne varsa hepsi sana benziyor benim için. Ben bir günün içinde, seni sadece gördüğüm zaman değil, tüm günüme yayarak seviyorum böylece. Yokken bile hep varsın yani. Bir çocuk güldüğünde oradasın, en sevdiğim şarkıyı duyduğumda içimde bir yerlerde... İnsan böyle çok severken vazgeçer mi?"

İçli bir nefes çektim. Sözlerini kalbime mühür gibi bastım. Elimi boynuna sardım ve başımı koltuktan biraz kaldırarak dudağının sol kenarına bir buse bıraktım. "Seni..." dedim. Nefesim dudaklarına çarptı, nefesimle gıdıklamak ister gibi sağ köşeye kaydım. "Çok..." dedim. Dudak kıvrımları o kadar büyüyordu ki gülümsemekten, dudaklarının gerildiğini dudaklarımda hissedebiliyordum. Ensesindeki parmaklarım olduğu yerleri bir öte, bir beri arşınlarken tam dudaklarının ortasına da baskılı bir öpücük bıraktım ve "Seviyorum," diye ekledim. Onun dudaklarımdaki baskısı, benimkinden katbekat üstündü. Uzun uzadıya bir öpüşme değildi şu an ki durumumuz. Basit ama oldukça anlamlı bir öpücükten ibaretti.

Geriye doğru çekildiğimde, açıkça yüzüne bakabilecek gibi değildim. Garipsiyordum hâlâ ben bu hâllerimizi. Çok uzun süre vakit geçirmediğimizden belki, hemen kızarıveriyordum. Ellerimi boynundan çekmedim ama saç diplerinde dolanmaya devam etti parmaklarım. Tam o sırada kapıda çevrilen anahtar sesi ise ayrılmama sebebiyet verdi. Geri çekildim ve toparlandım. Demir bu aniden toparlanışımı izlerken bir an olsun gözlerini kaçırmamasının yanı sıra, bir de gülümsüyordu.

Kapı kapandıktan kısa bir süre sonra, içeri Gülay teyzenin girmesiyle "Aa, Ahuşan!" dedi şaşkınlığı yüzünden bile okunurken. "Sen mi geldin kızım? Hoş geldin."

Gülay teyzenin gelmesiyle ayaklandım ve "Gidiyordum aslında, Gülay teyze," dedim Demir'e doğru bakıp, tekrar ona dönerek. "Demir ile yüz yüze bir şey konuşmam gerekiyordu da ondan geldim."

Gitmeye hazır duran hâlimle "Otursaydın biraz," dedi ama "Yok," diyerek reddettim. "Gideyim. Evdekiler bekliyor zaten. Başka zaman artık..."

Ben gitmekte ısrarcı olunca "Ben bırakayım seni," diyerek Demir de ayaklandı. "Gerek yok," dedim ama o çoktan ceketine ulaştı. Orta sehpadaki sigara paketini ve araba anahtarını aldı. Boşta kalan diğer elini, parmaklarımın arasına geçirirken "Ahu'yu bırakıp geliyorum anne," dedi.

"Tamam oğlum. Selam söyle sen de Ahuşan kızım evdekilere."

Evden çıkmadan hemen önce ufak bir tebessümle "Başüstüne," dedim. Gülay teyze her zamanki nazik tavrıyla bizi kapıdan uğurladı ve

biz Demir'in arabasına bindik. Arabayı çalıştırdıktan kısa bir süre sonra, abimlerle tuttukları ortak evin önünden geçerken "Buraya en son ne zaman geldin?" diye sordum.

Başta anlamadı nereyi dediğimi, sonra başını çevirdiğinde "Senden sonra gelmedim," dedi. Parmaklarım hâlâ onun avuçları arasında olduğundan, başparmağı, elimin üst kısmını okşadı. Tek eliyle direksiyona oldukça iyi hâkimiyet kurduğundan, bendeki elini bırakma ihtiyacı hissetmedim.

"Harun abi ve Yavuz abiyi de görmüyorum ne zamandır. Görüşmüyor musunuz?"

Bizim kendi telaşımız o kadar çoktu ki Mehtap'la bile birkaç kez mesajlaşıp telefonlaşmaktan öte gidemedik. O yüzden yarın ilk iş, Mehtap ile görüşmeyi not ettim aklıma.

"Güzelim zaten öyle sürekli görüştüğümüz yoktu ki bizim. Ama mahallede illa her gün denk geliyoruz. Bu ara herkesin kendince bir koşuşturması var. Ondan oturamadık bayadır bir arada."

Yan bir bakış atıp "Yavuz abinin koşuşturması, Mehtap mı?" diye sordum. Yüzüne bir gülümseme yerleşti ve "Öyle miymiş?" diye sordu.

"Yaaa..." dedim bozulmuş gibi. "Biliyormuşsun. Bana söylemedin."

Yalancı bir sitemle kaşlarımı çattığımda, elimi de çekecektim ama izin vermedi. "Kaçma öyle, kaçma," dedi daha sıkı tutarak. "Geçen gün söyledi bana da. Yeni bir şey zaten."

Ben de zaten ciddi olmadığımdan uzatmadım ve hızlıca ona dönerek "Demir," dedim heyecanla. "Çok güzel olmaz mı? Düşünsene, hepimiz birbirimizin en yakınıyız. Bence mükemmel olur. Ay inşallah olurlar, inşallah!"

O kadar içten dua ettim ki saatine denk geldiyse kesin kabul olurdu. Bizim evin önüne vardığımızda Demir de "Nasip," dedi benim aksime daha sakin bir tonda. "Hayırlısı neyse o olsun, ikisi için de."

Arabanın kapısını açtım ve onunla eş zamanlı olarak inip bahçeye doğru adımladık. Ben onun hemen önündeydim ve geriye doğru bakarak konuşup, öyle yürüyordum. "Orası öyle tabii ama olsunlar yine de. Ben çok isterim. Sen de istemez misin?"

Elini omzumdan ileri doğru attığında "Bizim istememizle mi oluyor?" diye sordu gülerek.

"Olmuyor tabii ama..." Göğsüm eline çarptığında duraksadım ve önüme baktım. Geriye doğru baktığımdan önümdeki kapıyı görmemiştim ve Demir kapıya çarpmamı eliyle engellemiş, kolu bana yumuşak bir zemin oluşturmuştu. Bilmiyorum, ben mi Demir'e gerçekten âşık olduğumdan sürekli ona eriyip bitecek şeyler buluyordum, yoksa o gerçekten böyle şeyler mi yapıyordu, anlayamıyordum. Benden önce fark edip hemen müdahale etmişti. Birinin seni kollaması, güzel bir histi.

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde, abimi bahçede bıraktığım hâlde buldum. Müjgan konusunda gerçekten üzülmüştüm. Döneceğini o da biliyordu ben de ama yine de üzülmüştüm işte. Kendimi yerine koymadan edemedim. Telefonundan başını kaldırıp bizi gördüğünde "Hoş geldiniz," dedi ama sesinde bile ruh yoktu sanki. Müjgan'la birlikte gitmiş gibiydi. "Gelsenize."

Buradan giderken olduğumuzun aksine, Demir ile beni sanki hiçbir şey yokmuş gibi karşıladı. "Ahu'yu bırakmaya geldim, döneceğim," dedi Demir ama ben müsaade etmedim ve "Geç sen," dedim. "Ben de birer kahve yapayım. Sonra gidersin."

Reddetmedi. O bahçeye girdiğinde, ben de onları karşılıklı oturur hâlde bırakıp, mutfağa geçtim. Mutfaktaki pencere bahçeyi görüyordu. Kahve için suyu ısıtırken onları izledim. Önce aralarında kısa bir sessizlik oldu. Sonra abim sigara paketinden Demir'e uzattı ama Demir kendi sigarasını yakmayı tercih etti.

"Açıkça soracağım," dedi Demir aradaki sessizliği ilk bozan olarak. "Benimle ilgili bir sorunun mu var?"

Abim sigarasından çıkan dumanın dağılış süresi kadar sustuğunda "Ahu'ya ayrıl dememden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Araları kötü gibi değildi ama eskisi gibi çok iyi olduğu da söylenemezdi. Ben o gerginliği ya da mesafeyi, adı her neyse, ikisi için de hissedebiliyordum.

Demir masada öne doğru çıkarak "Bak, sana açık olacağım," dedi. "Beni istiyormuşsun, istemiyormuşsun, umurumda bile değil. Seninle aramı, iyi olmasa da en azından normal tutmaya çalışma sebebim, Ahu. Daha fazla bir şeylere canı sıkılsın istemiyorum. Zaten her şey onun için fazlasıyla zor oldu. Ona rağmen, bu kadar kısa sürede iyi

ayak uydurdu her şeye. Şu saatten sonra, başka bir sorunla da uğraşsın istemiyorum."

Abim "Anlamadım," dedi sigarasını dudaklarına aheste aheste götürürken. "Benim seni isteyip istememem, neden Ahu için sorun olsun ki?"

"Çünkü senin düşündüğünün aksine Ahu, sizinle arasının kötü oluşunu, kafasına fazlasıyla takıyor. Ahu'da her şeyin yeri ayrı. Birbirine karıştırmıyor. Benim seninle olan ilişkim kötü olduğunda, kendisini suçlayıp, ben olmasaydım diyerek kendini kuruyor. Senelerce süren arkadaşlığımızın bitme sebebinin, bu ilişki olduğunu düşünüp kendine yük ediyor. Zaten sizinle ilgili kendine fazlasıyla dert ettiği şey varken, ben bunu da dert etsin istemiyorum."

Abimin yüzünde bir gülümseme peyda oldu. Bir Demir'e baktı, bir de camın arkasında olduğumu bildiği bana. Bence o an, abimde de Demir ile ilgili bir şeyler oturdu. "Benim seninle bir derdim yok," dedi sonra da Demir'e doğru dönüp. "Yapmam gereken şeyi biraz geç yaptım, hepsi bu. Kardeşim de bana cevabını verdi. Bir sorun yok yani." Gözlerini bir an olsun Demir'in üzerinden çekmezken sigarasını küllüğe bastı ve "Bu arada benim seninle aramdaki konu da gayet umurumda," dedi onun verdiği o tepkiyle üzerine bastıra bastıra. "Zaten öyle olduğu için, ben de bu kadar şaşırıp sert bir tepki verdim. Sıradan biri olsa, bu kadar koymazdı. Sen başkasın ondan."

Başkaydın demedi, başkasın demişti. Bu da hâlâ abimin, Demir'i ne kadar önemsediğinin göstergesiydi. Isıtıcının atan düğme sesiyle irkilip geri çekildiğimde, hızlıca kahveleri yaptım. Bahçeye çıktığımda konuşmaya devam etmemişlerdi. Demir ne demişti bilmiyorum ama sessizlikle karşılaştım ben. Tepsiyi masanın üzerine bırakıp Demir'in yanına oturduğumda, aynı konuyu devam ettirmek yerine "He, bu arada," dedi abim. Cebinden çıkardığı bir kâğıdı Demir'e doğru uzattı ve "Mahalledeki gençlerin istekleri," dedi.

Demir'den önce ben aldım kâğıdı ve "Bu ne?" diye sordum. Kâğıtta bir tepsi baklava, çeşitli markaların içkileri, çerez ve 1000 lira yazıyordu.

"Âdetler," dedi abim ve Demir peşinden tamamladı. "Mahalleden biri evlendiğinde, damada verilir bu liste. Mahalledeki gençler kendilerine ister. Herkes için yapılır."

"Saçma," dedim kâğıdı masanın ortasına bırakarak. "Ben evlenirken onlara niye bir şeyler alınıyor? Ayrıca o kadar şey yazmışlar, bir de para da istemişler."

"O genelde mahalledeki derneklere, camiye ya da yardıma ihtiyacı olan birine verilir. Kendileri harcamıyor," dedi Demir. Yardıma muhtaç birine gidiyorsa iyiydi ama yine de saçmaydı bence. Gerçi Demir çoktan kabul etmiş "Tamam, hallederim bu hafta. Verirsin sen," deyip listeye bakmadan cebine atmıştı.

Kahvelerinden birkaç yudum aldı ikisi de. Sanırım Müjgan'la ilgili bir şey dememişti abim, Demir'e. Parmağındaki yüzüğü de çıkartmamıştı ama gözü sürekli telefondaydı. Onun gözü telefondaydı ama çalan Demir'inki oldu. Ekranda, Yaman abinin adını gördüm. "Ahulardayım... Tamam gelirim şimdi... Yok yok işim yok, bekle sen, isteme kimseden... Tamam hadi geliyorum, çıkın siz."

Telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra, ayaklanmak üzere olduğunu anladım ve "Kötü bir şey yok değil mi?" diye sordum.

"Yok yok," dedi başını iki yana sallayarak. Elini abime uzattı ve el sıkıştılar. Bana döndüğünde, birlikte bahçe kapısına yürümeye başladık. "Abimin arabası sanayide, dışarı çıkacaklarmış, bana sordu. Başkasından alacaktı da gerek yok dedim." Tam bahçe kapısından dışarı çıktı duraksadı ve bana dönüp "Bu akşam bir işimiz yoktu, değil mi?" diye onaylatma ihtiyacı hissetti. "Ben yok dedim abime ama?"

Başımı iki yana salladım ve "Tüm gün bir sürü şey yaptık zaten. Benim hiç hâlim de dermanım da yok. Sen gidince yatıp, direkt uyuyacağım," dedim. Konuşurken bile yorgunluğumu belli eden, yığılıp kalacakmış gibi bir imaj çizdim.

Gülümsedi ve elini boynuma yerleştirip beni kendine çekerek, boynuma bir öpücük bıraktı. "Git yat o zaman sen sevgilim," dedi tatlı bir tınıyla. "Görüşürüz yarın."

Öpmedim ama bana dokunan kolunu sıvazladım ve "Gidince mesaj at," dedim.

"Tamam," dedi arabaya binmeden hemen önce ve ben, bahçe kapısına başımı yaslayıp o gidene kadar bekledim. O da son ana kadar bakışlarını benden çekmedi. En son anında da gülümseyerek göz kırptı ve benim gecem onun sayesinde gerçekten iyi bir şekilde sonlandı.

Mehtap'ın hazırladığı kahvaltıya gömülmüştüm resmen. İnsan stresliyken ne yediğini anlamıyordu. Ben de son dönemlerimi pek bir şey yemeden tamamlamıştım. En son böyle uzun uzadıya bir şeyler yiyerek ne zaman keyif yaptığımı hatırlamıyordum bile. Mehtap'ın ailesi evde olmadığından, koca evde ikimiz vardık. Üzerinde pijamaları, saçı başı dağınık hâlde bana kahvaltı hazırlamıştı. Onu da zorla ben kapıya dayanınca yapmak mecburiyetinde kalmıştı gerçi.

Kızarmış ekmekten koca bir dilim alınca "Sanki düğününe sayılı günler kalan benim," dedi.

Normalde bir hayli iştahla yediğim o kahvaltı, anında boğazımı dizilir gibi oldu ve zorla yutkunarak "Mehtap ya!" dedim. Kaşlarım çatıldı ve çatalı bırakırken "Kırkyılın başı iştahla yiyorum, keyfim de yerinde, niye boğazıma diziyorsun!" Hemen arkasında boy aynası olduğundan aynada kendime baktım ve "Hem zaten kilom iyi benim ya," dedim tekrar masaya yönelip, kaldığım yerden devam ederken. "Bir kere abartmadan bir şey olmaz."

Bitmiş çaylarımızı tazelemek için kalktı ve "Ye Ahuşum, ye!" dedi. "Şaka yaptım. Fıstık gibisin."

O sırada telefonuma mesaj geldi ve yüzüme bir gülümseme oturdu. Çünkü gönderen Demir'di.

Demir: *Ne yapıyorsun?*

Elime çay bardağını alıp, kahvaltı masasını da gösterecek şekilde, üzgün surat ifadeli bir fotoğraf gönderdim önce.

Ahuşan: *Mehtap bana kuş sütü eksik bir kahvaltı hazırladı. Ben de her şeyi yedim. Şimdi de çok yediğimi söylüyor. Kilo alırsam beni beğenmezmişsin. Böyle gelin olmazmış. Şikâyetçiyim avukatçığım, psikolojim bozuldu!*

Abarta abarta yazdığım mesajm ardından, gülümseyerek telefonu masaya bıraktım. Dumanı üstünde tüten çayımdan birkaç yudum aldım. Mehtap tekrar yerine oturdu ve arkasına yaslanıp o da eline bardağını aldığında "Seni böyle görmeyi özlemişim," dedi. "Çok seviniyorum

Ahu'm, her şeyin böyle yolunda oluşuna. Her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Anlat bakalım, neler oluyor?"

O sırada Demir'den mesaj gelmişti ve ben Mehtap'ın sorusunu cevaplayamadım.

Demir: *Hahaha! Mehtap'a ilet, hakkında yasal işlem başlatıyoruz hemen. Hem sen o masanın hepsini yesen ne olacak? Hepsi dediğin de kuş kadardır eminim. Ayrıca kilo alsan da bir önemi yok. Ne demişler, yemeğin salçalısı...*

Mesajın devamını ben kendim tamamlayabilmiştim. İşte böyle mesajlarda, benim yüzüm al al oluyordu. Gülümsemem genişliyordu ama utancım da katbekat artıyordu sanırım. Ne yazsam diye düşünürken "Ahu!" dedi Mehtap ve telefondan sıyrıldım. "E bıraksana kızım şu telefonu! Zaten ne zamandır görüşmüyoruz. Çok oturmayacağım diyorsun. Gidince konuşursun sevgilinle."

Haklıydı. Ayıptı karşısında böyle telefonla uğraşmam. O yüzden bir şey yazmadan masaya bıraktım ve "Bildiğin gibi aslında," dedim, ben de arkama yaslanarak. "Herkes sustu, her şey sanırım rayına oturuyor. Demir ile iyiyiz. Düğün hazırlıkları devam ediyor. Ay sen beni geç şimdi," dedim konuyu kapatarak. "Bana şimdi Yavuz abi ile olanları anlatıyorsun. İlerleme var mı?"

Yüzü düştü ve telefonu bana doğru uzattı. Aldım ve açılmış olan mesajlaşma ekranını okudum.

Yavuz: *Denk gelemiyoruz bayadır.*

Mehtap: *Evet. Denk gelmemiz için tek ortak nokta, Ahu ve Demir. Onlar da kendi telaşında olunca bir denk gelemedik.*

Yavuz: *Görüşmemiz için onların olmasına gerek yok aslında. Tabii sen de istiyorsan...*

Mehtap: *Yaa olur tabii ama yanlış anlaşılmasın birlikte görülmemiz falan? Yani biri görürse diyorum?.. Görmez belki ama yani görürse diye...*

Mehtap: *Saçmaladım, değil mi? :)*

Yavuz: *Çok tatlısın!*

Yavuz: *Belki de yanlış anlaşılmaz, doğruyu anlar gören.*

Mehtap: *Ben anlayamadım aslında ne demek istediğini. Biraz daha açık olursan...*

Yavuz: *Sana aldığım mumu sevdin mi? Kullanıyor musun?*
Mehtap: *Evet, kokusu güzelmiş. Teşekkür ederim tekrar.*
Yavuz: *Kullandın yani?*
Mehtap: *Evet. Neden ki?*
Yavuz: *Yok bir şey :) Aldım ben cevabımı, sorun yok. Nasıl istersen.*
Mehtap: *Yavuz anlamıyorum, bir şey mi dedim ben şimdi?*
Yavuz: *Hayır. Çalışıyorum ben, sonra yazarım.*
Mehtap: *Tamam kolay gelsin.*

Önceki konuşmaları da gayet keyifli mesajlaşmalardı. Bundan sonrasında, Yavuz'un mesajlarında soğukluk hâkimdi. Mehtap atmıştı mesajları hatta ama ona rağmen Yavuz soğuk kalmış, geç cevap vermiş, geçiştirmişti.

Mehtap: *Yazarım dedin ama bir daha dönmedin kaç gündür. Bir sorun mu var?*
Yavuz: *Yok, yoğunum aklımdan çıkmışsın.*

Burada sanırım Mehtap büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı, çünkü geç cevap atmıştı.

Mehtap: *Anladım. Ben seni meşgul etmeyeyim o zaman. Kolay gelsin.*
Yavuz: *Sağ ol.*

Mehtap bu mesajdan sonra uzun bir süre mesaj atmamıştı ama o kadar belliydi ki moralinin bozulduğu... Ben olsam, ben de bozulurdum. Sonra dayanamamış, tekrar mesaj atmıştı Mehtap.

Mehtap: *Yavuz, annen birkaç haftadır sık sık bize geliyordu, her şey güzeldi. Dün akşam komşuda denk geldik, o da soğuktu. Son zamanlarda sende de hissediyorum bunu. Bir sorun olmadığına emin misin? Bir anda ne oldu, anlamadım. Geldin konuşmaya başladık. Sonra bir anda buz gibi soğudun sanki. Bilmeden seni kırdım mı?*
Yavuz: *Kırılmadım Mehtap. Sadece bir şeyleri kabullendim ve geri çekildim. Benim için konuşmanın da bir anlamı yok şu an için. Annemin de bana canı sıkkındı, sizinle ilgili bir durum yok ama ben yine de konuşurum. Ayıp etmiş, kusura bakmayın.*
Mehtap: *Estağfurullah, hayır, konuşma lütfen. Yetiştirmiş gibi olmak istemem. Sadece araya giren mesafeler beni geriyor. Bu kadar iyiyken bir anda anneni öyle görünce şaşırdım ve yazmak istedim.*

Yavuz: *Yok sorun yok, halledeceğim ben, merak etme. İyi akşamlar.*
Mehtap: *Teşekkürler, sana da.*

Yavuz konuşmaları uzatma çabasına bile girmemişti. Üstelik seçtiği cümleler de fazla kırıcıydı fikrimce. Mehtap'ın düşen yüzünün sebebini anlıyor, hak da veriyordum.

"Bu ne ya?" dedim telefonu geri uzatırken. "Ne bu böyle bir iyi, bir kötü? Ne istediğini bilmez hâller! Neyin tribini atıyor bu?"

Mehtap dudak büktü ve "Bilmiyorum Ahu gerçekten," dedi derin bir iç çekerek. "Her şey iyiyken birden böyle oldu, ben de anlamlandıramadım. Sordum. Sorduğumda da gördün, cevabımı aldım."

Bozulmuş bir tonda söyledi bunu haklı olarak. "Belki de birbirimize uygun olmadığımızı anladı ve vazgeçti, bilemiyorum. Mesajları hep geçiştirme gibiydi. Gerek yok, lüzum yok, aklımdan çıkmışsın falan. Bunca şeyin üstüne tekrar tekrar yazmak istemedim. Başlamadan bitti sanırım. İyi oldu belki de. Böyle hemen vazgeçecek bir adamsa olmaması daha iyiydi. Ne istediğini bilmeyen birine yer yok benim hayatımda."

Mehtap kendince kendini teselli etmişti. Onu umutlandırmak da istemiyordum tekrar ama "Ben bunu Demir'e soracağım ama," dedim. O kahvaltı masasını toplarken ben de ona yardım etmeye başladım. "Yavuz abi, böyle biri değil çünkü. Bence kesin bir şey var."

Boş tabakları tezgâha koydu. "Yok, sakın Ahu. Sakın sorma. Peşinden koşan ben olmak istemiyorum. Başlamış bir şey yoktu zaten. Öylece kalsın. En azından birbirimizin yüzüne bakabilelim."

O da kendince haklıydı ama ben soracaktım Demir'e. Üstelik Mehtap'ın boş ver demelerine rağmen, ne kadar üzüldüğünü de görebiliyordum. Mehtap bence kendini çoktan kaptırmıştı. Sadece kendini avutmaya çalışıyordu.

"Üzülme," dedim bir işe yaramayacağını bile bile. "Bak gör, kendisi gelecek sana tekrar. Bir şeyler olmuş, besbelli yani. Böyle kapanıp gitmez o konu. Hele o istekli hâllerini görünce."

Ben hâlâ kafamda konduramıyordum ama Mehtap da umutlanmak istemiyordu. Birkaç gündür de konuşmamışlardı. Ondan mesaj beklediğine emindim ama umurunda değilmiş gibi davranmaya devam etti.

"Aman boş ver!" dedi konuyu kapatarak. "Hayırlısı."

Sohbetimiz mutfağa gidip gelirken bulaşıkları toplayarak geçti. En son tabağı da makineye yerleştirip ellerimi yıkadıktan sonra "Ben gidiyorum," dedim.

"E kal, bir kahve içelim."

"Yok yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben sonra tekrar gelirim. Eve gidip biraz test falan çözeyim. Akşam Demir gelir ya da ben giderim. Şu sıra geceleri anca vakit buluyorum. Onda da uyku çöküyor ve tam randımanlı çalışamıyorum. Ev sakin, benim de kafam boşken biraz kendime vakit ayırayım."

Ben böyle konuşunca Mehtap da ısrar etmedi ve "Tamam. Sen bilirsin o zaman kuzum," dedi beni öperek. Sarılıp kapı eşiğinde vedalaştık ve ben ceketimi giyerek yola koyuldum.

Eve doğru yürüdüğüm yolları, her şeyin oldukça iyi gitmesinden sebep, yüzümde bir gülümsemeyle adımlıyordum. Bizim Demir ile hikâyemizde kötü başlamıştı her şey ama iyi devam ediyordu. Mehtap konusu biraz canımı sıkmıştı ama onu da halledecektim. Ben o konuda bir şey olduğuna adım kadar emindim. Tam bizim sokağa dönecekken "Ahu," diye bir ses duydum. Tanıdık bir sesti. Geçmişten gelen, tanıdık bir ses. Yüzümdeki tebessüm anında ifadesiz bir hâl alırken arkamı döndüm.

Selim bana doğru birkaç adım attıktan sonra tam karşımda durduğunda onu terslemedim, çekip gitmek istemedim ve tam karşısında durdum. Kapanması gereken bir konu daha vardı çünkü. Öfke öyle güçlü bir duyguydu ki sizi esir aldığında, diğer her şeyin üstünü örtüyordu. Gerçek hislerinizi seçemiyor, sadece tek bir duyguyla hareket ediyordunuz. Benim Selim'e ilk geldiğinde verdiğim o tepki, geçmişte içimde kalanlardı. Onu gördüğüm ilk anda da gün yüzüne çıkmıştı. Ama şimdi o öfkem sakinleyip geri çekildiğinde, ona karşı hissiz kaldım. Belki de bunun sebebi, Demir'in ondan kalan boşluğu da doldurduğunu kabul etmiş olmamdı.

"Neden abime Demir'le zorla evleniyormuşum gibi konuştun?" diye sordum direkt, hiç uzatmadan. Sesimde bir öfke yoktu, kırgınlık yoktu. Sıradan bir sohbette, sıradan bir soruyu sorar gibi sordum bunu.

"Çünkü ben..." Bir adım atmak istedi, elimle durdurdum. Koyduğum o mesafeyi aşsın istemedim. Aşmadı da. Geri çekildi. "Çünkü ben

öyle duydum, Ahuşan," dedi o da. "Açıkçası buraya geliş sebebim de oydu. Yavuz'dan olanı biteni dinledim. Demir'in seni sevdiğini, sana açıldığını ama senin daha henüz hislerinin çok başındayken talihsiz bir şekilde yakalandığınızı ve bunun sonucunda evlendirileceğinizi..."

Başımı başka bir tarafa çevirip gülümserken bu çok da keyifli bir gülümseme değildi. "Ne dedin? Seneler sonra gidip zorla evleniyorsa kurtarayım ve kahramanı olayım mı?"

Selim derin bir nefes aldı ve "Ahu bak," dedi. "Evet gelmedim, aramadım sormadım ama bu senin geçmişte bende değerli olduğunu değiştirmez. Gelemedim." Duraksadı ve düzeltti. "Daha doğrusu gelmedim çünkü hayat telaşına daldım gitti. Yeni arkadaşlarım oldu, yeni komşularım, yeni heyecanlar... Yalan söylemeyeceğim sana, o kalabalığın içinde, bu küçük mahalleyi ilk zamanlar unuttum ben. Sonra da aklıma düştünüz ama uzun bir süre aramayınca cesaret edemedim; geçiştirdim, geçiştirdim, bir bakmışım, yıllar olmuş. Senin gibi ben de çocuktum, Ahuşan. Beni suçlarken bunu da göz önüne alsaydın keşke."

"Suçlamıyorum," dedim. En azından artık suçlamıyordum. Bir anlam ifade etmediğini fark ettim. Bir açıklama yapmasına da gerek yoktu ama o da kendince içini boşaltmadan gitmek istemiyordu sanırım.

"Ama bu demek değil ki, sana verdiğim değer yalandı. Sen benim için değerliydin, Ahuşan. O yüzden zaten duyar duymaz geldim. Nasıl karşılanacağımı da bilmeden geldim üstelik. Ne olursa olsun, istemediğin bir evliliğin içinde kalmanı da hiçbir şeye zorlanmanı da istemem. Bunun için de elimden geleni yaparım. Sen beni şu an nasıl bir yere koyuyorsun bilmiyorum ama ben hâlâ kapısını çalacağın o kişiyim. Sana hep kucak açacak, koruyacak o kişiyim ben, bu değişmedi."

O bunu büyük bir inançla söyledi ama ben "Hayır, değişti," diyerek reddettim kesin bir dille. "Biz büyüdük Selim. İkimiz de çocuk değiliz. Sen benim abim değilsin, kuzenim değilsin, akrabam değilsin, arkadaşım değilsin, komşum değilsin. Bu mahalledeki herkes bir şeyim ama sen, hiçbir şeyim değilsin."

Bunları duymayı beklemiyordu belki ama gerçeklerdi bunlar. "Dediğin gibi çocuktuk. Sen o çocuklukta kalmış biriydin. Şimdi söylediğin şeyler için benim sana koşmam, yanlış anlaşılmalara sebebiyet verir."

"Milletin ne söylediğini gerçekten..."

"Millet değil, Selim," diyerek böldüm onu. "Farkında mısın bilmiyorum ama nişanlıyım ve evleniyorum. Milleti geçtim, bu Demir'e haksızlık zaten. Demir'in ne hissedeceğini, bence sen de tahmin edebiliyorsundur. Ben Demir'i o konumda bırakmak istemem. Ben de olmak istemezdim çünkü. Sen çocukluktan beri burada olsaydın evet her şey farklı olabilirdi ama bugün gelip bana, o kapı benim diyemezsin. Çünkü benim için bir hükmü yok. Olmamalı. Sana kızgın değilim, kırgın değilim artık ben. Demir'i de geçtim, kendi hislerimle de ben seninle eskisi gibi olamam. Çünkü seni tanımıyorum." Bu belki de Selim için en yıkıcı olanıydı. Ama gerçekti. Ben tanımıyordum artık onu. İçimdekileri bırakınca, konuşunca sanki bir defter daha kapandı ve huzurla doldum.

"Üzerinden seneler geçmiş. Sen değiştin, ben değiştim. Bir yıl önceki ben ile bugünkü ben bile aynı değilken, çocukken tanıdığım o Selim ile şimdiki Selim'i aynı kefeye koyamam. Arada uzunca yıllar kayıp ve sen benim için bir yabancıdan farksızsın. Yapmak istediğin şey çok kıymetli, çok teşekkür ederim. Oralardan kalkıp gelmişsin ama için rahat olacaksa söyleyeyim. Ben Demir ile zorla evlenmiyorum. Ben Demir'i seviyorum. Ve için böyle rahat olacaksa yine söyleyeyim; çalacak, güvenilir bir kapıdan ziyade, ben o kapının arkasındaki o adamla birlikteyim. Benim için bir şey yapmana gerek yok."

Yüzümde bir tebessümle bitirdim konuşmamı. Selim'in de söyleyecek bir şeyi kalmadı zaten bu söylediklerimden sonra. "Öyle diyorsan..." dedi sadece gülümsemeye çalışarak. "Umarım çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederiz," dedim başımı hafifçe eğerek. "Umarım sen de çok mutlu olursun."

Selim buraya neden geldi? Benim onu koyduğum o yerden ziyade, o beni nereye koyarak ya da koymak isteyerek geldi bilmiyorum ama benden aldığı cevaplarla birlikte, bu konuyu tamamen kapattım. Ben arkamı dönüp giderken son kez baş selamı verdim ve telefonumu direkt olarak cebimden çıkardım. Demir'in işi olabileceği düşüncesiyle aramak yerine mesaj attım.

Ahuşan: *Yolda Selim ile denk geldik. Yapmamız gereken ve bence oldukça geç kalmış bir konuşma vardı. Bazı şeylerin çocuklukta kaldığını ve bugün seninle aynı yolda olmaktan mutluluk duyduğumu*

söyledim, her şey için teşekkür ettim ve vedalaştım. Birileri yetiştirmeden önce de benden duy istedim.

Bir kez yaşadığım bu sorundan sonra Demir'e söz vermişken bu konuda çok dikkat ediyordum. Arayamadığım anlarda mesaj atıyor, ilişkimize güvensizlik sokmak istemiyordum. Birkaç saniye içinde bir mesaj geldi. Gülümseyen bir emojinin peşine, seni seviyorum yazmıştı. Gönül rahatlığıyla telefonumu cebime koyup evin yolunu tuttum.

Tam içeri gireceğim sırada "Ahuşan Kaya," diyen adamın sesiyle arkamı döndüm. Elinde bir kutuyla kargo görevlisi bahçeye girdi ve imzamı aldıktan sonra iyi günler diyerek çıktı. Eve girmeyi bile beklemedim. Anahtar kapıdayken merdivene kutuyu bıraktım ve açmaya başladım. Demir'in kitap kargosundan sonra eminim ki bu da ondan gelmişti. Daha onları okumayı bitirmemiştim ki bu sefer kitap olmadığını fark ettim. Kutuyu araladığımda, beyaz bir elbiseyle karşılaştım. Kaşlarım çatıldı merakla ve tam elime alacağım sırada başka bir adamın sesini işittim. O da "Ahuşan Kaya," diye seslendi ve elimdeki elbiseyi, kutuya geri bırakıp ayaklandım.

Bu sefer gelen, koca bir ortanca buketiydi. O kadar büyük bir buketti ki kucağıma zor alabildim. Üzerindeki nota bile zar zor eriştim. Kalbim sadece yazdığı cümleleri okurken bile ritmini arttırdı ve yüzümde aptalca bir sırıtışla kalakaldım.

"Sevgilim,

Bana ilk evetini, o yağmurlu günde, sizin evde rızam var diyerek vermiştin. İkinci evetini, dün bir bahar gününde, abinden çıkıp bana gelerek verdin. Alacağım bir evetim daha var. O gün, o evet ile nikâh masasında tüm ömrümü yaza çevireceksin ama onun öncesinde, bu akşam bir kez daha bu elbiseyi giyip yüzüme karşı söyler misin?"

Üzerimdeki elbiseye baktım. Özel dikim olduğu, üzerime tam oturuşundan belliydi. Kırık beyaz, saten, ince askılı, göğüs dekoltesinde kat kat kumaşın geldiği, bileğime kadar uzanan, ufak yırtmacı olan bir elbiseydi. Bedenimi sıkı sıkıya saran görüntüsüyle oldukça güzel gözü-

küyordu. Hafif bir makyaj yapıp saçlarımı açık bıraktım. Aynı renkte topuklu ayakkabılarımı giydiğimde, annem kapıda belirdi.

Beni baştan aşağıya süzerken gözündeki hayran bakışları görebiliyordum. Çok beğendiğini açık açık söylemese de gözlerinden okudum. "Geç mi kalırsın?" diye sordu. Dudak büktüm. Nereye gittiğimizi de bilmiyordum, ne zaman döneceğimizi de.

"Geç kalırsan haber ver mutlaka. Sonra aklım kalıyor benim, evden birileri dışarıda olunca. Uyku tutmuyor."

Başımı salladım sadece. O sırada telefonum çaldı. Eş zamanlı olarak da pencereme arabanın farlarından gelen ışık ilişti. "Demir geldi herhâlde," diyerek çantama yöneldim. Ama arayan Demir değil, Harun abiydi.

"Harun abi," dediğimde "Heh, Ahuşan ben geldim," dedi. "Kapıdayım, seni bekliyorum. Hazır olduğunda çıkarsın."

Demir'i bekliyordum aslında. Harun abinin gelmesinin şaşkınlığını yaşasam da "Geliyorum abi şimdi," diyerek kapattım telefonu. Bekletmemek adına, hızlıca telefonumu çantama koyarak anneme "Çıkıyorum ben," diyerek geçtim yanından.

Merdivenleri hızlıca inerken annem de arkamdan bana eşlik etti. Dış kapıdan yolculadı ve arkamdan kapıyı kapattı. Akşamüzeri olduğundan hava serindi ve üzerime ceketimi alıp arabaya yürüdüğüm o sırada, içime doluşan saçları çıkardım. Harun abi, arabanın içinde telefonla uğraşıyordu ve beni görünce toparlanma ihtiyacı hissetti. Yanına yerleştim ve arabayı çalıştırdı.

"Nasılsın abi?" diye sordum gülümseyerek. Arabanın içi, dışarısına göre daha sıcaktı.

"İyi diyelim, iyi olalım Ahu'm. Sen nasılsın?"

"İyiyim ben de." Kısaca kestiğimiz bu sohbeti, yüzümde bir tebessümle sonlandırmıştım. Aslında üzerimde bir gerginlik, bir heyecan da hâkimdi. Bu da fazlaca hareketlerime yansıyor olmalı ki, Harun abi bana bakıp gülümsedi.

"Abi, bu kadar şeye gerek var mıydı?" diye sordum en son dayanamayarak. Ellerim buz kesmiş, zapt etmesem titreyecekti. Ben alışık değildim böyle şeylere bir de. Garip hissediyordum. Böyle özel şoförümmüş gibi beni götürmesini falan... "Yani, seni de uğraştırmış..."

"Yok, bu aslında yoktu," dedi Harun abi bana bakıp gülümseyerek. "Demir alacaktı da seni, onun işleri uzadı. Benden rica etti. Ayrıca ne uğraşması Ahu, aşk olsun! Ne olacak, yarım saat yol gitmişim."

Teşekkür eder gibi dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe eğdim. "Sen nasılsın bu arada?" diye sordum hemen peşine. "Yani en son, Aslı ile ailesel birtakım problemler vardı. Halledebildiniz mi?"

Derin bir nefes aldı. Sıkıntılı olduğu, açıkça belli olan bir nefesti bu. "Yok be Ahu, nerede..." dedi umutsuzca. "Senelerdir birlikteyiz. Yetsin artık diyorum. Bana kalsa söz nişan, düğün hemen yapacağım. Ama bir abisi var, illallah ettiriyor. Adam, ben evlenmeden evlenemez diyormuş. E evlenmeye de niyeti yok. Bizim kavuşma mahşere bu gidişle."

Yüzünden sıkıntısı o kadar okunuyordu ki... "Eee abi, annesi falan konuşsa kızın? Ya da ne bileyim, sözünü geçirecek biri illaki vardır."

"Yok Ahu'm, yok," dedi. "Birkaç kere gördü o beni. Aslı geç çıkmıştı işten. E o saatte de minibüs falan yok, evi de tenhada kalıyor. Ben bıraktım evin oraya. Bu, oradan taktı bana. Gece gece eve bırakmak ne demekmiş!.. Tamam, sen al o zaman indiği yerden diyorum. Birkaç kez alırım demiş, saati fark etmemiş geç kalmış, Aslı o yolda tek yürüdü. Benim de içime sinmiyor. Ben getirip götürünce de taktı bana. Gece gece laf söz oluyormuş. E takalım yüzük o zaman diyorum, ona da yanaşmıyor. Kaldık yani abisiyle belaya."

Laf anlamayan insana, boş inat edene laf anlatmak çok zordu. Sanırım Aslı'nın abisi de böyleydi. "Bir de belalı bir tip," dedi Harun abi yüzünü ekşiterek. "Her halt var adamda. Aslı'ya bir şey yapmasından da korkuyorum. Dinlemez çünkü öyle yok kadınmış, kardeşmiş oymuş buymuş. İşi bıraksa bırakamıyor, evin bir dünya borcu var. Benden de yardım kabul etmiyor. Zaten abisi duysa olay çıkartır. E abisi desen bize müsaade etmiyor. Getirip götürmesem gönlüm razı değil. Tekin değil yol, Ahu. Ben bile arabayla götürürken nelerin nelerin yanından geçiyorum, bir bilsen. Ben o saatte, o kızı nasıl yollayayım oradan?"

"Haklısın abi," dedim. Dememe de ihtiyacı yoktu ama ne denir bilemedim. Derin bir nefes aldı ve "Öyle yani, boş ver," dedi kapatmak ister gibi. "Ne sen sor ne ben söyleyeyim. Böyle bir çıkmazda debelenip duruyoruz işte. Nasip. Vardır elbet bir yolu."

"İnşallah o yolu da bir an önce bulursunuz," demekten öte gidemedim. "Âmin," dedi içten bir şekilde.

Yol, radyoda çalan müziği dinlerken, sohbet eşliğinde kısa sürede bitti. Bizde buraya gelirken tenha, ormanlık, dönemeçli yollardan geçerek gelmiştik. Vardığımız yer, oldukça tenhada diyebileceğimiz bir alandaydı. Etrafı ağaçlarla çevrili, ahşaptan bir kafeydi. Demir'in arabası, hemen önünde duruyordu.

"Benim işim burada bitti," dedi Harun abi, el frenini çekerek. "Hadi size iyi akşamlar."

Çantamı elime aldım, elbisemin eteklerini toparladım ve teşekkür edip arabadan indim. Elim ayağım titriyordu resmen. Aralık olan giriş kapısına varmak için, iki üç basamak vardı. Her bir adımda zangır zangır titredim. Son basamakta, arkamda beni bekleyen araba hareketlendi ve kapıya vardığımda gözden kaybolup gitti. Hiç beklemeden aralık kapıdan içeri girdiğimde, Demir diye seslenecektim ama dilim tutuldu sanki.

Kafenin modern bir görüntüsü yoktu ama çok sıcak duruyordu. Her tarafı ahşaptandı. Ortasında, iki üç yerde kolon vardı. Loş bir ışıkla, yapay mumlarla aydınlatılmıştı etraf. Ortada ahşaptan bir masa vardı. Beyaz, saten bir örtü döşenmişti. Üzerinde kocaman ortanca buketi vardı. Ahşap pencereler, beyaz fon perdelerle aralık bırakılmış, ortanca çiçeği takılmıştı. Ben etrafı incelerken adımlarım oldukça yavaştı. Başımı yukarı kaldırdığımda masanın ortasına doğru düşen led ışıklar gördüm. Yağmur damlasını anımsatıyordu görüntüsü. Etrafına da sarmaşıklar sarılmıştı. Fonda sözleri olmayan, hafif bir müzik çalıyordu. Bir masalın ortasına düşmüşüm gibi hissettim.

Adımlarım masaya doğru eriştiği sırada "Bu kadar güzel olman, dünyadaki diğer kadınlara haksızlık değil mi?" dedi.

O kadar odaklanmışım ki etrafa, Demir'in sesiyle irkildim ve başımı kenara çevirdim. Yan taraftan masaya doğru yanaştı. Üzerinde siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek vardı. O kocaman buketi aldı ve bana doğru gelerek uzattı. "Hoş geldin sevgilim," dedi gülümseyerek. "İyi ki geldin." Bugün, şimdi, şu an için değildi bu sözleri fikrimce.

Yüzümde bir gülümsemeyle çiçekleri aldım ama koca buket, aramızda mesafe oluşturdu ve onu görmemi engelledi. Hâlbuki ben, göz-

lerinin manzarasını hiçbir şeye değişmezdim. O yüzden çiçek buketini tekrar masanın üzerine bıraktım. Kendi etrafımda dönerken "Demir burası... Sen..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Tekrar yönüm ona çevrildiğinde, tüm uğraşlarına değdiğini gösteren bir gülümseme vardı yüzünde. Elbiseme kayan bakışlarıyla "Doğru ölçü alabilmişim," dedi. O an dank etti. Geçen gün aldığı ölçünün sebebi de buydu. Ben Demir'e akıl sır erdiremiyor, bu kadar ince düşünüyor oluşuyla her seferinde şaşkınlıkla kalıyordum. Sıradan bir gün olmadığı gibi, sıradan bir elbise giymemi de istememiş, onu bile özel olarak hazırlatmıştı.

"Sen nasıl bir adamsın?" diye bir iç çekiş döküldü dudaklarımdan. Utanmasam oturup ağlayacaktım. Gözlerim dolu dolu oldu. Masallardaki o aşktan çok daha ötesini yaşatan bir adama denk düşmüştü ömrüm. Kitaplar, filmler, diziler hepsi yalan olmuştu benim için. Demir'in sevgisi, bana olan sevgisi ömrümce şükretsem ödeyemeyeceğim bir mükâfat gibiydi.

Adımları tekrar beni bulduğunda ellerimi tuttu. Nefessiz kalıp onu izledim. Avuçları arasında bile buz kesmiş ellerim, titriyordu. O ise benim aksime alev alevdi. Ona dokunmak, bir ateşin ortasında kalmak gibiydi o an benim için. Eriyor, bitiyor ama ona kavuşuyordum.

"Bende bir kıvılcımı başlattığın o an, çok sıradan bir andı," diye girdi söze. "O güne kadar ben seni hiç görmedim, hiç bilmedim. Bir sene önce, o sıradan günde, bana gel deyişinle ben sana geldim ve bir daha da hiç gidemedim."

"Hangi gün?" diye sordum titrek sesimle.

Nisan ayındaki güneşe aldanarak Kenan'ın zorlamasıyla çatısı tamir edilecek garaja yardıma gelmişlerdi Demir ve Harun. Aslında Kenan'ın yapması gereken, babasının sürekli söylendiği bir işti ama Kenan buna üşendiği için, daha hızlı bitmesini istediğinden ve hatta kendi kaytaracağından, arkadaşlarından yardım istemişti. Sonra da boya alınması gerektiğinden, ben giderim diyerek kaytarmanın bir yolunu bulmuştu. Bulmuştu bulmasına ama kendi yardım etmediği gibi, onların da işine de mâni olmuştu. Boyadan da anlamadığından sebep, Harun'u arayıp

yanına çağırmıştı. Demir tek başına, ahşap garajın üstünde uğraşırken felaket bir yağmur başlamıştı. Söylene söylene çaktığı o çivilerin her birine, Kenan'a vurur gibi vuruyordu. Bardaktan boşalırcasına yağan o yağmur, birkaç dakika içinde bile sırılsıklam etmişti Demir'i.

Söylense de başladığı işi yarım bırakmamak adına devam ederken "Demir abi," diye bir ses duydu. Başını çevirdiğinde, balkonda Ahu'yu gördü. Balkon demirlerine tutunmuş, yağan yağmur birkaç saniyede onu bile bir hayli ıslatmıştı.

"Hasta olacaksın, girsene içeri," dedi Demir ne diyeceğini bile sormadan. O an Ahu ile kısa da olsa, Demir için uzunca hissettirecek bir bakışma geçti aralarında.

"Ben gireceğim de haydi sen de gel," dedi Ahu tatlı bir dille. "Görmüyor musun, nasıl yağıyor! Sırılsıklam olmuşsun. Asıl sen hasta olacaksın."

Hâlâ ıslanıyor oluşuna aldırış etmeden Demir'i içeri çağırıyordu. Upuzun saçları yağmurda parça parça birleşmiş, üzerindeki elbisenin bir kısmı da yağmur yüzünden teniyle bütünleşmişti. Demir, karşısındaki kadının güzelliğini o an fark etti. O kadar uzun ve dikkatli inceledi ki onu, bunu yaptığından dolayı rahatsızlık bile hissetti. Hızlıca bakışlarını çekerek "Az kaldı zaten, bitsin, eve geçeceğim," dedi Demir.

Bir kez duraksamıştı ya, şimdi işe kendini de veremiyordu.

"Ya tamam gidersin eve, gel sen önce," dedi Ahu inatla. "Hem abimler yürüyerek gitmediler mi? Abim hayatta yağmur dinmeden çıkmaz o dükkândan. Gelene kadar mahvolursun orada."

Ahu haklıydı. Kenan kendini düşünen bir adamdı ve oradan, o yağmur dinene kadar çıkmaz, bir gram ıslanmaya tahammül edemezdi. Demir'i tutan bir yanı olsa da diğer yanı, gitmesi için o kadar zorluyordu ki onu... Tekrar başını çevirdiğinde, balkonda ona bakan kadınla göz göze geldi. "Gelmezsem girmeyeceksin gibi," dedi bir bahane görmüş gibi.

Ahu da ona cesaret veren taraf oldu ve yüzünde o yağmurlara inat, güneş açtıracak sıcacık bir tebessümle kaşlarını kaldırdı. "Yok gitmeyeceğim. Hadi gel. Seni ikna edeceğim derken ben de ıslandım valla!"

Üstüne başına bakıp geriye doğru çekilirken, sitem eder gibi de söylememişti bunu. O kadar naif, o kadar düşünceli bir kadındı ki Ahu, Demir bazen onunla konuşurken inciteceğim diye çekiniyordu. O çatının

üzerinden inerek evin kapısına doğru ilerlediğinde, çalacak cesareti bile yoktu. Onun yoktu ama Ahu, o kapının arkasında onu bekliyordu zaten. Daha o çalmadan Ahu kapıyı açtı ve elindeki havluyu ona doğru uzattı.

Kapının önünde daha fazla ıslanmasına müsaade etmeden, kolundan tutup içeri çekerken "Çabuk, çabuk!" dedi telaşla.

Demir havluyu almış, saçlarını kuruluyordu ama bakışları mıh gibi çakılı kalmıştı Ahu'nun üzerinde. Elleri, ezbere bildiği hareketleri bilinçsizce yapıyordu. "Sen kurulan," dedi Ahu birkaç adım geri çekilirken. "Olmadı ben sana abimin kıyafetlerinden de veririm." Ona doğru baktı ve "Gerçi olur mu bilmiyorum ama..." dedi. "Sonra da mutfağa gel. En sevdiğin çorbadan yaptım."

Demir o an, dumura uğramış gibi kaldı. "En sevdiğim çorbadan mı?" diye sordu. Ahu, onun en sevdiği çorbayı biliyor muydu? Demir düşündü ama o Ahu'nunkini bilmiyordu.

"Evet, domates çorbası," dedi Ahu sıradan bir şeyi dillendirir gibi. "En sevdiğin çorba değil mi?"

Annesi bile bu detayı biliyor muydu, bilmiyordu Demir. Çünkü o çok fazla yemek ayırt etmezdi. Keşke şu olsa da demezdi. Önüne ne konulursa yerdi. Sevmediği pek bir şey yoktu. Ama dillendirmese de enleri de vardı elbette herkes gibi. Ahu bunu nasıl keşfetmişti?

"Çok basit bir andı ama benim ilk kez bir şeyleri sorguladığım andı o an. Seni ilk gördüğüm, güzelliğinin gerçekten farkına vardığım bir andı. O çorba, o güne kadar benim içtiğim en lezzetli çorba oldu. Sonra Harun geldi. Pilavı senin sevdiğin gibi yaptım abi dediğinde, ben tokat yemiş gibi kaldım. Sen dikkatli biriydin. Sürekli gelip gitmemizden, kimin neyi sevdiğini çözmüştün. Ben sadece bana sandığım için, içimde bir yerlere de böyle yerleştirdim. Sonra onun sevdiği şeyi de bilmen, benim içimde daha önce hiç tatmadığım bir duyguyu tatmama sebep oldu. Kıskandım Ahu. O kadar kıskandım ki, Harun'u öldürmek istedim o an."

Bunu şu an gülerek anlatıyordu ama o kadar da içten söylüyordu ki, sanki o anı gerçekten yaşıyormuş gibiydi. Gülüşünün kıvrımlarına dokunup "Demir," dedim ben de gülümseyerek. Benim o gün anlamsızca

yaptığım o davranışlara, Demir anlamlar yüklemişti. Onu seven parmak uçlarımı öptü, konuşmaya devam etmeden önce.

"Her yağmur damlasını bir melek taşırmış, biliyor musun?" diye sordu, dünyanın en güzel hikâyesini anlatıyormuş gibi. "O yüzden hiçbiri, birbirine değmeden inermiş yeryüzüne. Ve o kadar çok melek varmış ki hepsi tek bir damladan mesulmüş. Bir damlayı yere indikten sonra kıyamete kadar bekler, bir daha ona hiç sıra gelmezmiş. Ben sana tutuldum Ahu," dediğinde bir damla düştü yanağıma. "Ben sana bir nisan yağmurunda tutuldum kaldım."

Başımı havaya doğru kaldırdığımda, ufak ufak damlaların düştüğünü gördüm. Demir bunu da planlamıştı. Biz ıslanıyorduk. Belki saatlerce dursak sırılsıklam kalacak kadar azdı ama varlardı ve ben saatlerce de kalabilirdim. Kalmak da isterdim. Onunla o gün olduğu gibi, bugün de bu yağmurda ıslanmak isterdim.

Demir geriye doğru adımladığında, bakışlarım tekrar yüzüne tutundu. Cebinden bir kutu çıkardı. Kutunun içinden, yağmur damlası şeklinde bir yüzük çıktı. İçinde epey parlak bir taş vardı. "İşte ben o nisan yağmurundaki bir damlayım, Ahuşan," dedi ona ait olan yüzüğü işaret ederek. "Sen de o damladan kıyamete kadar mesul olur musun?"

O bana ilk geldiğinde ben onu kesin bir dille reddetmiş, böyle bir şey olmayacak demiştim. O ise inatla olacak demişti. Olacak ve bunu sen isteyeceksin. Sabrın sonu selametse benim selametim yemin ederim bir sen, tek sen olacaksın demişti. Olmuştu. Gerçekten olmuştu ve onu isteyen ben olmuştum. Şimdi de o sabrın selametini yaşıyordu, yaşatıyordu, yaşıyorduk.

Ellerim, dizlerim, bedenim titremeye başladı. Yüzümdeki gülümsemem bile ağlamak ve gülmek arasında bir yerde can çekişti. Yüzüğü kutusundan çıkardım, parmağıma geçirdim ve parmak uçlarımda yükselip kollarımı Demir'in boynuna sardım. "Kıyamete kadar," dedim söz verir gibi.

Sarıldık. Uzun ve hiç bitmeyecekmiş gibi. O gün olduğu gibi, bugün de bu yapay ama oldukça gerçekçi duygular barındıran o yağmurun altında sırılsıklam olana kadar dans ederek kıyamete kadar sürecek o bir günü tamamladık.

16. BÖLÜM

Visal

Mahsuni Şerif'in *"Deprem yok da neden evim yıkıldı?"* sözleriyle en büyük enkazları insanların bıraktığını anlatması, ne anlamlıydı... Benim evimi başıma yıkan da kendi ailem olmuştu.

Kaderin ne getireceği de ne götüreceği de bilinmezdi ve Demir, benim bilinmezimdi. Hayatımdaki herkes gitmiş, yerine o gelmişti. Büyük konuştuğum her şey, benim sınavım olmuştu. Bir kadının belki de yıllar yıllar önce düşlediği bu gerçek, benim için bugün kırıklıklarla doluydu. Demir'i seviyordum, Demir beni seviyordu ama bu şekilde bu evden çıkmak istemezdim. Yüreğimden onca yara alarak çıkmak istemezdim. Demir hayatıma girdiği günden sonra yaralarımı sarmama yardım etmesinden ziyade, ondan aldığım gücü sevmiştim ben. İnsanın bu yaşına kadar hayatında olan herkes destek değil, köstek olduğunda arkasında birisinin durmasını özel olarak nitelendirebiliyordu. Demir benim için özeldi, özel hissettirendi. Yara olan değil, yara sarandı. Ailem ise en büyük yaramdı.

"Hayatının en büyük sınavını vermeye hazır mısın?" diye dan diye odaya dalan Meyra ile olduğum yerde sıçrayarak elimi göğsüme koydum. Sabahın köründe uyanmamış, aksine sabahı sabah etmiştim. Henüz yeni yeni güneş doğarken ben bir an olsun uyuyamamıştım. Kına gecemin olduğu bugünde her ne kadar buruk olsam da heyecanlı olan yanımı bastıramamıştım. Belki insan hayal kursa, hazırlık yapsa daha mı alışık hissederdi diye düşünmeden edemedim. Çünkü ben sanki bu tabloda eğreti duruyormuşum gibi geriliyor, yanlış bir şey yapacağım, yanlış bir şey olacak diye telaşlanıyordum.

Bir an olsun uyumadığım ama uzandığım o yataktan oturur pozisyona geçip "Hayatımın en büyük sınavını, geçen hafta üniversite sınavın-

da verdiğimi düşünüyorum. Demir'in böylesi bir hayatta, benim için bir sınav olduğunu hiç sanmıyorum. Olsa olsa ödüldür," dedim.

Meyra bu tepkilerim karşısında gözlerini belerterek odama girerken "Ooo! Bu nasıl bir aşktır, ablacığım!" dedi, yorganımın altından süzüle süzüle yanıma gelerek. Gerçekten Meyra söyleyince bir kez daha dank etti bana. Demir'i bu kadar kısa sürede, bu kadar sevmek de korkuttu beni. Ben yapı olarak değer gördüğüm her yere kendimi verecek kadar sadık kalır, bağlanırdım. Demir'den en zor zamanlarımda değer vermenin ötesinde bir his aldığımda ise benim için vazgeçilmez olmuştu. Hatta belki o kadar ki kendimle eş bir yere koyuvermiştim. Bu sağlıklı mıydı, bilmiyordum. Birine bu kadar yoğun hisler beslemek sağlıklı mıydı, gerçekten bilmiyordum ama bazen bunu düşündüğümde korkuyordum.

Koluma doğru sürtünüp başını omzuma yasladığında "Abla..." diye sırnaştı tatlı bir dille. "Ben sensiz ne yapacağım?"

Sesi o kadar mahsun geliyordu ki, o böyle konuşunca, ben de en çok ondan ayrılacağım için buruklaştım. "Öyle deme," dedim dudak büzerek. "Benim evim, senin de evin. Sen gelirsin, ne olacak."

"Değil mi kız?" diye dikildi birden, hevesle. Belki de sesimdeki burukluğu hissetmiş, beni toparlamak istemişti. "Senin evin, benim de evim. Hem fena mı, iki evim oldu! Buradan sıkılınca hop sana kaçarım."

Gülmeden edemedim ve "Meyra!" dedim göz devirerek. "Hem kendi kendini üzüp hem kendi kendini teselli ediyorsun."

"Ay, size de hiç yaranılmıyor!" dedi sahte bir sitemle ayaklanarak. Yorganı tuttuğu gibi, bacaklarımın üzerinden çekerken "Hadi; kalk, kalk, kalk!" diye ekledi. "Bugün senin günün olduğundan, odanı ben topluyorum. Sen de hemen duşa giriyorsun. Enişte gelir birazdan seni almaya."

"Enişten?" dedim bir yandan ayaklanıp, bir yandan tuhaf tuhaf Meyra'ya bakarken. Demir'in, hayatımda abiyken, bir anda müstakbel kocama terfi etmesini henüz tam kabullenememiştim ama o, enişteye oldukça çabuk alışmıştı.

"E adam enişte!" dedi gayet normal der gibi dillendirerek. Üstelik bunu oldukça da keyifli, bundan memnunmuş gibi söyledi. "Daha iyisini bulabilir miydik?" diye sordu, ikimize bakıp. "Sanmam."

Gülümsedim. Ben de hiç sanmazdım. Demir sanırım bu hayattaki en büyük şans olarak yüzüme gülmüştü. Meyra çoktan yatağı toplama faslına geçince "E ama erken daha," dedim saate bakarak. Gerçekten yeni yeni hava aydınlanmıştı zaten.

"Anca duş keyfi yaparsın. O ara kahvaltı hazırlanır, yeriz falan. E sofrayı da tek toplayacak değilim herhâlde. Onu da yaparsın diye düşünüyorum." Daha ben bir tepki vermeden "Şaka, şaka!" diye devam etti. "Sen torpillisin bugün ve yarın. Ondan sonra evlendi falan dinlemem ama diyeyim. Bu evin hâlâ iki kızı var. Üzerime kalamaz hiçbir şey."

Büyük bir ciddiyetle topladığı yatağı düzeltirken, sözlerinde de oldukça ciddiydi ve ben gülerek "Deli!" deyip yanından geçtim. Dolaptan bir havlu çıkardım ve telefonuma baktım. Demir'den mesaj yoktu. O uyurken Meyra'nın dediği gibi duşa girdim. Su o kadar iyi geldi ki epey uzun bir süre, o suyun altında, türlü türlü düşler kurarak bütün günü planladım ve bitirdim kafamda resmen. Duştan çıktığımda ise evi buram buram saran kokular oldu. Sanıyorum ki masada bir kuş sütü eksikti. Başımdaki havluyla birlikte odama gittiğimde ilk yaptığım, telefonu kontrol etmek oldu. Demir iki kez aramış ve günaydın mesajı atmıştı. Günaydın sevgilim yazdıktan sonra telefonu masama bıraktım ve saçlarımı kurulamaya geçtim. O sırada telefonum onun tarafından arandı. Bu sefer demin olanların aksine, ben cevap verince, görüntülü bir arama yapmıştı. Açtım ve telefonu tam karşıma koydum. Aynaya bakıp, saçlarımı yana yatırmış, uçlarını havluyla kurularken karşımda beliriverdi.

Üzeri yarı çıplaktı, yastıkta beni hafif esnerken karşıladı. Tek gözü açık, diğeri kapalıyken ben karşısında belirdiğimde gülümsedi. "Ooo!" dedi beni detaylıca süzerken. "Ben yeni uyandın sanıyorken sen çoktan kalkmışsın. İnsan beni de uyandırırdı."

Söylediklerini bir hayli geç idrak ettim çünkü kendisine bakmaktan ve gördüğüm o güzel manzarayla iç çekmekle meşguldüm. Ellerim duraksamış, ona öylece bakıp kalınca, elini ekrana doğru salladı ve donup donmadığımı kontrol etti. Hızlıca kendimi toparladığımda ise ona sabit kalan bakışlarıma gülümsedi ve hatta ek olarak dudaklarını yalayarak karşılık verdi. Başladığımızdan beri gülümsemesi o kadar büyümüştü ki, ağzı kulaklarına varmak deyiminin örneği karşımdaydı.

"Uyanmak mı?" diyerek bakışmalarımızı böldüm. "Uyudun mu diye sorman gerekirdi?"

Kaşları şaşkınlıkla havalandığında "Ahu, ben zaten sızıp kaldığımda saat dörde geliyordu. Seninle mesajlaşırken gitmişim ben. Sen hiç uyumadın mı?" diye sordu. "Hadi uyumadın, beni niye uyandırmadın ki?"

Kendine kızar gibi sıkıntıyla oflarken, bir yandan da ayılmak ister gibi tek gözünü ovuşturdu. Manzaramı her dakika daha da çekici kılıyordu. Ekrana sabit kalıp, gözümü bile kırpmadan onu izlerken, normalmiş gibi yapmak çok zor olsa da omuz silktim ve "Ne yapayım?" dedim. "Benden daha çok koşturacaksın tüm gün. Zaten haftalardır yorgunsun. Bir de uykusuz mu bıraksaydım seni?"

Bugüne kadar her gün işe de gitmişti. Son dakikaya kadar hep çalıştı. Boşta kalan vakitlerde de yapılacakları halletti. O belki bu tempoda fark etmiyordu ama bir an duraksasa o yorgunluğun acısı çıkacaktı, ben hissediyordum. Bir de ben uyuyamadım, sen de uyuma demek bencillik gibi geldi.

Islak saçlarımı ellerimle karıştırıp, aralarına havluyu sürerken Demir ne diyecekse unutmuş ifadesiyle "Kokusu buraya geldi," dedi o da ekrana kilitlenmiş gibi.

"Neyin?" diye sordum anlamayarak.

"Saçlarının." Ekrana doğru biraz daha yaklaşır gibi oldu ve "Hâlâ böyle bir şeyin icat edilmemesi..." diyerek tatlı bir serzenişle burun kıvırdı ve çok tatlı gözüktü gözüme.

Gözleri saçlarımda gezinirken ben de ekrana doğru yanaştım ve "Gel," dedim. Boynumu açtım ve "Gel kokla," dedim kıkırdayarak.

"Gelirim bak," dedi ama biz konuşmanın devamını getiremeden "Demir," diye bir ses geldi. Annesinin sesiydi muhtemelen. Demir'in bakışları ekrandan dışarı doğru kaydığında, tahta kapının gıcırtısını duydum, sanırım aralıktı ve iyice açıldı. "Söyle anne," dedi Demir, pek doğrulmaya niyeti yokmuş gibi.

"Organizasyon aradı. Salona bir gitmek gerekiyormuş. Abin misafirleri almaya otogara gitti."

Daha uyanır uyanmaz bir şeyler başlamıştı işte. Bunu bildiğimden Demir'i uyandırmak istememiştim. "Tamam, ben giderim birazdan,"

dedikten sonra bana dönmüştü ki "Ahu," diyerek bu sefer aşağıdan bana seslenildi.

"Anlaşılan o ki bizi rahat bırakmayacaklar," dedim dudaklarımı üzüntüyle birbirine bastırıp, geri çekilerek. "Hadi sen kalk, ben de aşağıya ineyim. Kahvaltıya bekliyorlar muhtemelen." Bir sürü öpücüğü ekrana doğru saniye kaybetmeden hızlıca atarken, Demir her birini gülümseyerek izlemişti.

"Afiyet olsun, sevgilim," dedi kapatmadan önce ve ben birkaç öpücük daha atıp, kapatma tuşuna dokundum. Tam dokunduğum sırada telefonu indirip doğrulur gibi oldu ve o noktada kesildi. Manzaram detaylanacakken kapanmıştı resmen. Bir kez daha "Ahu!" diye seslenildiğinde saçlarımı kurutmayı bırakıp, telefonumu da yanıma alarak aşağıya indim.

Sofra dört dörtlük bir şekilde hazırlanmıştı. Babam sofranın başında kaşları çatık, önüne bakarak bir şeyler yerken, göz göze gelmemiz sadece birkaç saniye sürdü ve tekrar sofraya döndü. Annem ise ağladığı gözlerinden belli olan bir ifadeyle masanın diğer ucundaydı. Abim karşımda, ben de yerimi almışken Meyra çayları doldurdu ve "Ay hadi hemen yiyelim de biz kuaföre gideceğiz daha," dedi.

Sofra dört dörtlük hazırlanmıştı ama annemin pek keyfi de yok gibiydi. Ne kadar belli etmemeye çalışsa da yüzünden okunuyordu bu durum. Ona baktığımı fark ettiğinde tebessüm etmeye çalıştı ama gözleri doldu bile. Ne kadar kızarsam kızayım, içimde bir yerler de sızlıyordu böyle gördükçe. Gözlerimi kaçırıp tabağıma döndüğümde "Yapılacak bir şey var mı?" diye sordu abim ve Meyra yanıma oturdu. "Alınacak edilecek, bir yere gidilecek falan?"

Annem yok dese de abim "Ahu," dedi ve bakışlarımı tabaktan kaldırdım. Göz göze geldiğimizde benden bir onay bekledi. "Var mı bir ihtiyaç?"

Başımı iki yana sallayıp tekrar tabağıma döndüm. Açtım, hem de çok açtım ama heyecandan bir şeyler de yiyemiyordum. Sanki midem düğümlenmiş gibiydi. Kendimi zorladım yine de bayılıp kalmamak adına.

"Tamam o zaman, ben de kahvaltıdan sonra Müjgan'ı almaya giderim."

Hızlıca bakışlarım tabaktan kalkıp abime tutundu. Evdekilerin hiçbir şeyden haberi olmadığından gözlerimdeki imadan anladı ve göz-

lerini kapatıp açtı, barıştık der gibi. Başımı hafifçe sallayıp yapay bir tebessümle dudaklarımı birbirine bastırdım. Elbette ayrılmalarını istemezdim. Şaşırmamıştım barışmalarına da. Muhtemelen Müjgan, bana o gün söylediği gibi, abime karşı son dakikaya kadar bunu koz olarak kullanmıştı benim için. E ben de kesin olarak kararımı verince Müjgan, bu oyunu daha fazla sürdürmemişti.

Tabak, bardak seslerinin hüküm sürdüğü sofrayı zilin sesi bölünce "Ben bakarım," deyip ayaklandım. En azından onlar kahvaltı ediyorlardı, ben onu da yapamıyor tabağımdakilerle oynuyordum resmen. Konu komşu, akrabalar gelmeye başlamıştır düşüncesiyle annem hızlıca toparlanmaya çalışsa da kapıyı açtığımda gördüğüm kişi Demir'di.

Annem "Gördünüz mü bak, geç kaldık işte! Düğün evinde bu kadar geç kalkılmaz," diye söyleniyordu ki Demir'i görmesiyle söyleyeceklerinin kalanını yuttu ve geri oturdu.

"Demir," dedim şaşkınlıkla. Beklemediğimden bunu ifademe de yansıtınca "E gel demiştin ya!" dedi gülerek.

"Ben..." dedim. Sonra sofradakilerin bakışlarından rahatsızlık duyarak, kapının dışına doğru çıkıp, kapıyı da üzerimize çektim. "Ben onu şakasına demiştim. Beklemiyordum," diye bir itirafta bulundum.

"Yüzsüzüm kızım ben," dedi eğlenceli bir tonlamayla. "Öyle şaka falan anlamam. Gel dersen, hiç kaçırmam." Saçlarıma doğru yaklaştı ve "Öpeyim mi bir kere?" diye sordu çocuk gibi.

Kıkırdayarak parmak uçlarıma doğru kalktığımda boynumdaki açıklıktan öptü, saçlarımdan derince soludu ve o hâlâ nemli tutamlarda elini dolaştırdı. Sanki seneler sonra nefes alıyormuş gibi o kadar hızlı soluklandı ki benim soluğum kesilecek sandım.

"Kurutmamışsın ama," dedi geri çekilirken. "Hasta olacaksın böyle sabah sabah burada. haydi, gir içeri sen. Ben kapıdan uğramıştım zaten."

"E ama öyle olmaz ki," dedim. Ne kadar kalırsa kalsın yetmeyecekmiş gibi geldi. "Geç, kahvaltı yap bari. Yaptın mı sen kahvaltı?" Üzerine doğru baktım. Siyah bir kot ve beyaz bir gömlek vardı üzerinde. Elindeki telefonu bile sürekli görüşme yaptığını belli edercesine emaneten tuttuğunda "Yalan söyleme ama," dedim uyarırcasına. "Daha konuşalı ne oldu sanki. Yeni kalkmıştın. Çıkmışsın sen evden."

Kurtulamayacağını anladığında, kaşlarını havaya kaldırdı ama kahvaltı teklifimi de reddetti. "Kalamam ama Ahu'm kahvaltıya. Önce salona uğrayacağım, sonra gelir seni alırım, anca yetişiriz."

"Birlikte çıksaydık o zaman," dedim onu koşuşturma içinde daha da yormak istemediğimden. "Yedim ben zaten. Git gel yapma. Çıkalım birlikte."

"Yok yok," dedi ben tam içeri girecekken. "Ne yedin sen daha? Kaç dakika oldu sanki konuşalı? Sen yap kahvaltını. Ben salona uğrar, öyle gelir alırım seni. Hem Harun ve Yavuz'a da bakınırım bir. Onlar da koşturtsunlar bir zahmet." Telefonu gözümün önünde sallarken "Zaten ben yaparım kardeşim, aklın kalmasın kardeşim diyen Yavuz, telefonlarımı açmıyor! Kim bilir kaçıncı rüyasında! Bir ayıltayım onu."

Tebessümle "Sen bilirsin o zaman," dedim uzatmadan. Ama hemen gitmesine de izin vermeden "Dur bekle," diyerek hızlıca arkama baka baka içeri girdim. Sofradan bir ekmekle sandviç hazırlayarak hızlıca kapının önüne koştum tekrar. "Bunu ye mutlaka. Aç aç gezme."

Zorla eline tutuşturduğum sandviçten daha gitmeden bir ısırık alırken, ağzı dolu bir şekilde "Hanımım ne derse!.." dedi keyifle ve beni de gitmeden epey keyiflendirdi. Parmak uçlarımda ayaklanıp, yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra "Görüşürüz bir saate," dedim.

O da lokmasını yutup yanağımdan öptü beni ve giderken, tekrar bir ısırık aldı sandviçten. Arabasına binene kadar bekledim ve gözden kaybolana kadar durup yolcu ettikten sonra içeri girdim.

Kuaförde ki son hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra, derin bir nefes alarak, aynadaki aksime baktım. Kırmızı, balık elbise tarzında bir elbise giymiştim. Tüm hatlarımı bütünüyle saran bir elbiseydi. Kına yakılacağı zaman üzerime kaftanı geçirecektik. Çok abartı durmayan bir makyaj yapmıştık. Benden sonra koltuğa Meyra makyajı ve saçı için oturduğunda, vakit benim için geçmek bilmedi sanki. Sürekli stresten parmaklarımla oynuyor, olduğum yerde adımlıyordum.

"Çok güzel oldun, çok!" dedi Meyra makyajının son aşamaları yapılırken bile bana bakarak. "Seni, yılın en güzel gelini ilan ediyorum."

Gülümsedim. Birileri için en güzel olmak, güzel bir histi. Şüphesiz aynı konumda Meyra olsa ben de onun için böyle düşünürdüm. Meyra'yı beklediğim sırada telefonuma düşen mesaj, beni çok daha fazla heyecanlandırdı.

Demir: *Çıktım, birazdan orada olurum.*

"Geliyormuş," dedim birden panikle. Sonra heyecanım karşısında gülümseyen kuaför ve Meyra'yı görünce boğazımı temizledim. "Yani bekletmeyelim diye dedim."

Kuaför gülümseyip elindeki fırçaları bırakarak "Bitti zaten," dedi. Meyra ayaklandı ve Demir'in gelmesi kadar geçen sürede telefonda gezindim. Arkadaşlarım ve akrabalarımın hepsi, kınaya hazırlık fotoğraflarını paylaşıp duruyorlardı. Mehtap, ayağındaki kırmızı topuklularını, incecik bileklerini gösterecek şekilde estetik bir duruşla paylaşmıştı mesela. Ben bile bir süre detaylıca incelediğimden, Yavuz abi ne yapmıştı, merak etmeden duramadım. Zilin sesiyle de elimdeki telefon titrer gibi oldu.

Kapıya doğru ilerlediğimde kuaför, Demir'e kapıyı açtı ve bakışları yerde, telefon kulağındaydı. Açılan kapıyla bakışları bize döndüğünde, telefonum onun tarafından aranıyordu ama göz göze geldiğimiz o an, telefonu kulağından indirip, bakışlarını bir an olsun benden çekmeden kapatması bir oldu.

O da hazırlanmıştı. Sakallarını tamamen kesmemişti ama tıraş olmuştu mesela. Üzerinde bir takım vardı. Şu an için üzerinde ceketi bulunmasa da vardı. Araya ufacık, kısa bir an sessizlik girdi ama Meyra onda bile sabırsızlıkla ortaya atıldı ve "Ay, beğendin mi? Beğendin mi?" diye sordu. "İki saattir heyecanla seni bekliyor."

Yanaklarım al al oldu ve Demir'de olan bakışlarım Meyra'ya dönüp "Saçmalamasana!" dedim dişlerimin arasından. O ise keyifle omuz silkti.

Demir'e döndüğümde ise Meyra'nın sözleri karşısında onu gülerken bulmuştum. "Beğenmek mi?" dedi, içeri doğru bir adım atarak. Elimi, elinin arasına aldı önce. "Ben ablanı gün içinde ne kadar çok hayal edersem edeyim, her görüntüsünde yeni bir şaşkınlıkla kalıyorum. Hayallerin üstünde bir kadın varsa, o ablandır. Güzellik bir surete bürünse benim için, o da ablandır." Sonra elimin üzerine bir öpücük bıraktı.

"Allah'ım, bana da bundan vermezsen hiç verme!" dedi Meyra, ellerini yukarı doğru açıp. Herkes gülümseyerek Meyra'ya bakarken "Hadi, çıkalım artık," dedim.

Ellerim ellerinin arasındayken parmaklarımız da birbirine kenetlendi ve kuaförden çıktık. Yol, hafta sonu trafiğinden sebep biraz uzasa da sonunda eve vardığımızda bizimkiler de çoktan hazırlanmıştı. Kapının önünde akrabalar, abimin arkadaşları vardı ve evin içinden dışarı sürekli olarak girilip çıkılıyordu; herkes, kendince bir koşturma hâline bürünmüştü.

Araba yanaştığı andan itibaren de tüm bakışlar üzerimize doğru dönmüştü. Ben indikten sonra Demir de indi. Nezaketen yaptığını düşünsem de benim tarafıma adımlayıp elini belime koyduğunda "Bizim çocuklar da buradaymış, bir göreyim," dedi abimlerin bahçedeki kalabalığına bakarak.

Bahçeden içeri girer girmez annemi balkonda gördüm. Abimler bahçedeydi ve içlerinden Samet abi, arkamızdan kıvırta kıvırta, saçlarını savura savura gelen Meyra'ya bakıp "Kız sen bu kadar büyüdün mü?" diye sordu. "Ne güzel olmuşsun."

Samet abi çok sıcakkanlı, güler yüzlüydü. Sohbeti de güzeldi.

"Abi, deme öyle deme!" dedi Meyra, duraksayarak. "Benim kalp, çok insansever! Hemen kapılıveriyor. Geçen, otuz küsur yaşında, hapiste, görmediğim bir adama tutuldu. Üç gün, üç gece araştırdım durdum. Şimdi sana da âşık olur falan, uğraştırma beni!"

Demir'in eli, hâlâ belimdeydi ve durduğumuz yerde Meyra'ya bakıyorduk. Herkes gülerken, -ki Meyra da şakayla karışık söylediğinden, kendi de gülmüştü- gülmeyen tek kişi, abimdi.

Abim, sert bir tonla "Meyra!" diye seslendiğinde, Meyra suratını buruşturdu. "İşte bu da bizim bekçi köpek, abi. Üç öğün veriyoruz. Fazla kaçıyor bazen. O zaman da çok afkuruyor!"

Abimin "Ben seni şimdi!.." diyerek birkaç adım atmasıyla Meyra, eve doğru koşar adım kaçtı ve ben de peşinden gülerek bakakaldım. Demir'in belimdeki eli, sen de geç dercesine yönlendirince "Görüşürüz akşama," dedim tebessümle.

"Hayhay!" dedi hafifçe başını eğip, onay vererek. "Görüşelim."

Demir'i, içimde koca bir aşk ve yüzüm güler hâlde bahçede bıraktım. Eve geçtiğimde annem karşıladı bizi.

"Aç mısınız?" diye sordu hemen. Bir yandan da beni inceliyor, gözleri doluyor gibi oluyordu. "Hazırlayalım hemen bir tabak size."

Başımı iki yana salladım ve büyük salondaki misafirlere, kapıdan hoş geldiniz dedikten sonra, küçük odaya geçtim. Burada kimse yoktu. Dün gece hiç uyumamıştım, stres de daha çok yormuştu insanı. Sonra yine Demir'i görmüştüm ya, durulmuştu içimde bir şeyler. Oturduğumda da o sakinlikle birlikte, bir yorgunluk çökmüştü üstüme. Saçımın bozulmamasına özen göstererek geriye doğru yasladım başımı ve kısa bir an gözlerimi kapadım. Bu bile iyi gelmişti. Ta ki kapı çalınıp bölünene kadar...

Müjgan kapı girişinde durup "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Oturduğum yerde dikleştim ve "Lütfen," dedim yanımı göstererek.

Müjgan çekingen bir tavırla kapıyı kapatıp yanıma doğru adımladı. Yüzünde hafif bir tebessümle "Çok güzel olmuşsun," dediğinde aynı tebessümle "Teşekkür ederim," dedim.

Yanıma oturdu ve "Ahu..." dedi gözlerini kaçırarak. "Konuya nasıl gireceğimi de bilmiyorum ama..."

"Abimle ayrılmışsın," dedim onu beklemeden ve bakışları bana doğru döndü. Başını salladı hafifçe.

"Seninle konuştuğumuzda da söylemiştim ya... Sen bana tavır aldığın için..." Bakışlarını kaçırdı, mahcup bir ifadeyle. "Nasıl olduğunu bilemedim ve son kez, sana bir kapı açarım belki diye düşündüm." Tekrar bakışları bana döndüğünde "Ama sen seçimini yapmışsın," dedi tebessümle. "Sanırım gerçekten Demir'i istiyorsun."

Demir'in adı geçince, gerçek bir gülümseme düşüyordu yüzüme. Olumlu anlamda başımı salladım. En son dayanamamış, asıl konuya girmek için cesaret bulmuş ve derin bir nefes almıştı.

"Ahu, bak..." dedi bana doğru dönerek samimiyetle. "Sen beni nasıl görüyorsun bilmiyorum ama biz birkaç ay içinde Kenan ile evleneceğiz. Bir ailenin içinde olacağız. Ben böyle gerginliklerden hoşlanmıyorum. Elimden geldiğince her şeye uyum sağlamaya çalışırım ben ama seninle de kötü olmak istemem. Benimle görüşmek istemezsen

eğer..." Duraksadı. "Ahu bilmiyorum, ben kendimi kötü hissediyorum. Hiç tadım tuzum olmuyor, böyle aile arası şeylerde."

Eline doğru uzandım ve "Müjgan!.." dedim gülümseyerek. "Böyle karşımda mahcubiyetle oturduğunda, ben de çok kötü hissediyorum. O gün benim için her şey çok tazeydi. Gerçekten hayatımın en beter günüydü ve kendimi çökmüş hissediyordum. Sen benim yanımda olunca ve sonra bunu bana en yakın arkadaşının yaptığını öğrenince... Bir de senin Demir ve Sevda'yı yakıştırman da var tabii. Sonra mesajlaşmalarda Sevda'nın beni başka bir yere göndermelerinden bahsetmesi falan... Ben kötü oldum, anlatabiliyor muyum bilmiyorum ama hepsi birleşince ve o kötü ruh hâlinde, ben biraz sert çıkıştım."

"Yo, yo!" dedi hemen beni keserek. "Sen düşündüklerinde haklısın. Ben sana kızmıyorum. Kenan'a da hep söyledim zaten. Ama ben gerçekten hiçbir şey bilmiyordum, Ahu. O günden sonra Sevda ile arama mesafe koydum. Sadece sana söyleyemedim çünkü bunun bir şeye yaramayacağını düşündüm o an için. Bir de ne olursa olsun, benim Sevda ile bir bağım var. Bir tarafta sen, bir tarafta en yakınım dediğim... Araya girmek istemedim. Gereken sınırı ona koyarken, hak verdiğim için de senin yanında oldum. Bana kendini açıklamana gerek yok. Zaten seni anlıyorum. Tek istediğim, senin de beni anlaman."

"Anlıyorum," dedim ve elini, elimin üstüne koydu. Yüzüne gerçek bir gülümseme yerleşti sanki. İçi huzurla dolmuş gibi, rahat bir nefes aldı.

"O hâlde, bu tatsız konularla bugününü sıkmayayım ben senin." Ayaklanmak üzereyken "Zaten Kenan'ı o kadar çok özledim ki, böyle bir an olsun yanından ayrılasım gelmiyor. Kendi kendime biçtiğim ceza gibi oldu bu ayrılık süreci benim için."

Müjgan'ın gerçekten abimden böylesine aşkla bahsetmesi, benim hâlâ şaşırmama sebep oluyordu.

"Abim onu gerçekten böylesine seven bir kadın bulabildiği için, sabah akşam şükür namazı kılmalı," dedim düşündüğümü gizlemeden. Hoşuna gitmiş gibi tebessüm etti. Sorgulamadı. Anladı o da bence.

Bana göre Müjgan, abime çok çok fazlaydı.

"Öyle deme Ahu gerçekten. Bilmiyorum ama çok başka böyle. O süre cehennem azabı gibiydi benim için. Barışacağımızı biliyordum

ama ona rağmen çok acı çektim. Yine de bir yandan iyi oldu. Araya giren ayrılıklar, hem özlemi arttırdı hem daha dikkatli olmasına vesile oldu bazı konularda."

"Ne diyeyim..." dedim, şaşkınlıkla. "Allah bozmasın."

"Âmin," diyerek ayaklandı ve odadan çıktı.

Düğün yerini andıran bir kalabalık vardı. İnsanlar birbirine gülümsüyor, arkasından konuşup konuşmamasına bakmadan, birbirlerinin yüzlerine gülüyorlardı. Kına gecesinde erkekler bir köşeye çekilmişti. Pek oynamalara alışık olmadığım için ben hiç ayaklanmamıştım ama Demir, arkadaşları tarafından sıklıkla ortaya çekilmişti.

Etrafa baktığım zaman, kadınların ve çocukların eğlenerek dans ettiğini gördüm. Kadınların zoru ile birkaç tur zoraki bir şekilde oynadım ama oldukça kısa sürdü, çünkü hızlıca oturdum. Demir ise arkadaşlarının zoruyla olsa da ortadaydı ve bence izlemesi oldukça güzel bir seyir ortamı yaratıyordu bana. Hayatıma girdiğinden beri değişmişti sanki bir şeyler. Onu bu kadar seveceğimi, hayatımda bu kadar büyük bir yer edineceğini tahmin edememiştim.

Ellerimi kucağımda bağlamış bir şekilde dururken kadınların, "Gelin hanım kendisini, damada saklıyor sanırım!" diyen şakalaşma seslerini duydum. Annemle, Gülay anne de gülerek kadınların sözlerine karşılık veriyordu.

"Oldum olası Ahuşan sevmez böyle ortamları," dedi annem.

Gülay anne ise omzumu sıvazlayarak "Nasıl rahat edecekse öyle yapsın kızım. Zorla oynayacak değil ya," dedi. En azından annemlerin ikisinin de bu konuda baskısını hissetmedim. Geriliyordum ben. Sıkılıyordum. Sevmiyordum.

Meyra usul usul yanıma geldiğinde, bakışlarım ona döndü. Gelinin kardeşi kontenjanından ona sim dökmek isteyen teyzelerden kaçmış olsa da simi sürmeyip, simle doğmuş kişilerin gazabından kaçamadığını vücuduna yer yer bulaşmış sim tanelerinden anlıyordum. Elleri ile o taneleri atmaya çalışırken konuştu.

"Abla, bu gelinin kız kardeşine sim otomatik olarak yükleniyor olabilir mi?" dediğinde güldüm. "Sanırım!" dedim üzerine bakarken. Meyra ise hâlâ nereden geldiğini anlamadığı simlerden kurtulmaya

çalıştıkça daha da bulaştırıyordu üstüne başına. "Resmen sim korkulu rüyam oldu, bu ne ya!" diye homurdandı.

Meyra'nın simi sevmediğini, suratındaki ifadeden bile anlıyordum ki kuaförde de ilk işi, kapıdan adım atar atmaz köşedeki yardımcıya simlerin yerini sorup, en uzak köşeye oturmak olmuştu. Buna rağmen kaderinden kaçamamıştı.

"Bunlar yıkanınca çıkar mı ki?" Bakışları pes etmişlikle bana döndüğünde, omuzlarımı kaldırdım. "İnan ki hiç sime bulanmadım." Gerçekten de öyleydi. Meyra şişirdiği yanaklarıyla üzerindeki simleri boşuna bir çabayla temizlemeye çalıştı.

"Biraz daha Nazmiye teyzenin göbek dansına maruz kalırsam, bayılacağım!" diye sürdürdü konuşmasını. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Bir de ben çok kalkmayınca annem ortada dolanma görevini Meyra'ya bırakmıştı.

Işıkların sönmesiyle etrafıma bakınmaya başladım. Demir masaya doğru adımladı ve Gülay anne, omzuma dokunup "Kızım kına vakti," dedi.

Heyecanla yutkunurken oturduğum yerden ayağa kalktım. Üzerimdeki balık model elbise ile yürümem aşırı zor olmasa da kolay da olmadığından, ben daha oturduğum yerin üstündeki çıkıntıdan inemeden, Demir'in gelmesi ile uzattığı elini tuttum.

Demir'in elimi tutması ile heyecandan bayılacak gibi oldum. Gülümseyerek Demir'in yönlendirmesi ile elini tuttuğumda, ortaya konan iki sandalyeye yöneldik.

Işıklar kapanırken yüzüme örtülen kırmızı örtünün aynısı, Demir'in omuzlarına bırakıldı. Etrafımızda birleşen kadınlar, *yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar* derken dolan gözlerime engel olamadım. Annemi, Meyra'yı ve evimde yaşadıklarımı düşününce dolan gözlerim; peşinden babamın yaptıkları ve birden hayatıma dâhil olan olayların, üst üste zincir gibi gözlerime yüklenmesi bir oldu. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken kına önüme konuldu.

Mehtap önüme oturdu ve bana baktı. Elimi açmaya bile zorlamadı. Hatta kapatmamış olduğumdan, bizzat kendisi yumruklarımı sıktı ve "Gelin elini açmıyor!" diye bağırdı.

"Mehtap!" dedim kaşlarımı çatarak. "Açıyorum ya ben!.."

"Sus!" dedi kaşlarını çatarak. "Açmıyorsun. Açılmaz."

Ben biraz mahcup hissetmiştim. Sonuç olarak zaten kısa sürede, bunca hazırlık yapılmıştı. Bir de kimseyi masrafa sokmaya gerek yoktu diye düşünmüştüm ama Gülay anne, çoktan hazırlığını yapmış gibi, hiç beklemeden yanıma geldi. Elindeki tam altını avucumun ortasına bıraktıktan sonra "Evin, yuvan huzurla, bereketle dolsun kızım," dedi sıcacık bir tonda. Kapattığı avucumu, kendi avucunun arasına alıp, kendi annemden daha çok dayanak olmuş gibi hissettirdi bana. Bu da beni, daha çok ağlama hissiyle doldurup taşırdı.

Ayaklanıp Gülay anneye sarıldıktan sonra başımdaki örtü, Demir tarafından açıldı ve dolu dolu gözlerimle karşılaştı. Akmamıştı, akmasına müsaade etmeden parmaklarının ucuyla göz bebeklerimi temizledi ve alnıma bir öpücük bıraktı. Hem ağlamamı bekleyip hem de tam ağlayacağım sırada çalan *Rakkas*[•] ile o kasvetli hava o kadar kısa sürede dağıldı ki kahkaha atmaya başladım. Bir iki adım gerileyerek gözyaşlarımı kendim silerken "Sinirim bozuldu!" dedim Demir'e bakıp gülerek. "Oradan oraya geçiyor bir anda. Gerçekten sinirim bozuldu!"

Demir o müzik sesine rağmen duyabileceğim kadar güzel bir kahkaha attığında, kollarını bana sardı ve biz sarıldık.

"Hazır seni ortada buldum," dedi Mehtap kolumdan çekiştirerek. "Asla bırakmam. Oynayacaksın!"

Demir ileriki masada olduğunu belirten bir işaretle geri çekilirken, mecburi olarak onlara eşlik etmeye başladım. Demir'in bakışları arasında hareket etmek çok zordu benim için fakat mahalledeki kadınların özgün danslarına da gülmeden duramıyordum. Demir ise benim kahkahalarımı keyifle izliyordu. Ona takılıp kalınca duraksamak zorunda hissediyordum kendimi. Bakışlarım etrafta gezindiğinde köşede, Demir'in yanında duran Yavuz abinin, yanımda oynayan Mehtap'a baktığını gördüm. O an odağım Demir'den çıktı ve Yavuz abi oldu. Büyük bir dikkatle benim onu izlediğimden bihaber, Mehtap'ı izliyordu. Bir adım atmıyordu ama geri de çekilmiyordu sanki. Hatta daha çok gelemediği için kendiyle bir savaş veriyormuş gibi hissediyordum. Mehtap'a gösterecektim fakat ona döndüğümde de çoktan gördüğünü fark ettim. Mehtap'ın da süzülerek -daha doğrusu, belirsiz olduğunu düşün-

• Sezen Aksu'nun *Rakkas* adlı şarkısından bahsedilmektedir.

düğü süzülmelerle- Yavuz abiye oynadığını gördüğümde, gülümsedim. Resmen nispet yaparcasına hiç kendine sınır koymadan oynuyor, Yavuz abinin bakışlarını kendinde tutmayı sağlıyordu.

"Sizde bir gelişme mi var?" diye sordum, ona doğru yanaşarak.

Başını olumsuz anlamda salladı, saçlarını savurdu iki yana. "Yok. Benden yana da olmayacak şu saatten sonra. Kendisi gelirse eğer, o zaman düşünürüz."

Kapılarını kapatmıştı ama Yavuz abi de o kapıları zorlasın ister gibi hareket ediyordu. Birbiri ardına çalan şarkılarda soluklandığımız sırada, Demir ve arkadaşları da dâhil olmuştu. O saatten sonra hiç oturmadım zaten.

Demir'in kolları arasına girdiğimde, zaman durmuş gibi hissettim. Saatler ilerledi, birçok şarkı çaldı. Çok defa dans da ettik. Kolları arasında bazen yüz yüze, bazen sırtım ona yaslı bir şekilde şarkının ritmine uygun olarak iki yana sallandık durduk.

Kına bitti, eğlendiğimiz anlar bir sihir gibi dağıldı. Şimdi evimdeki son gecenin olmasının verdiği o garip burukluk ile duştan çıkmış, yatağımda sere serpe uzanıyordum. İyi ve kötü anılarımdan her birine ev sahipliği yapan bu yer, artık benim için tanıdık bir yabancı olacaktı. Bunun verdiği o garip his, içimin burkulmasına neden olurken yan odada uyuyan Meyra ve Mehtap ile iç çektim. Yarın düğünüm olduğu için, göz altı torbaları oluşmasın ve uykusuz kalmayayım diye Mehtap, yan odada Meyra ile kalmayı tercih etmişti. Bu, o an mantıklı gelmişti fakat şu anda ikisinin de yanımda olması, bu tercihten daha mantıklı geliyordu.

Yatağımda bir sağa, bir sola dönmüştüm ki odamın kapısı tıklatıldı.

"Gel," dediğim an Mehtap ve Meyra, kapının girişinden başını çocuk gibi uzattılar ve gülümseyerek karşıladım onları. Ayaklandım ve oturur pozisyona geçtim.

"Uyumuşsundur diye düşündük ama şansımızı denemek istedik," diyen Meyra ile gülümseyerek onlara baktım. Yatağı ortaladığım anda, ikisi de kendini sağ ve sol tarafıma bıraktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mehtap, hevesle bana bakarak. O çok meraklıydı böyle şeylere ve benden aldığı bilgilerle muhtemelen kendini düşleyecekti.

"Heyecanlı."

Meyra güldü.

"Onu biliyoruz zaten! Başka?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Bilmiyorum..." dedim nefeslenerek. "Buruk, mutlu ama bir o kadar da garip," dedim iç çekerek. Mehtap bu cevabımla iç çekerken Meyra güldü.

"Küçükken yaptığımız yastıktan kuleleri hatırlıyor musun?" diye sordu Mehtap. O beni hep anlardı. İyi ki de anlardı.

"Hem prenses hem prens olurduk," diyerek hatırladığımı belirttim. Öyle olurdu. Önce kurtar bizi beyaz atlı prens derdik, sonrasında diğer yastıklarla yaptığımız canavarlarla elimize çubuk alıp savaşırdık. Sonra yeniden kaleye geçer, prenses olurduk.

"Ejderha ile savaşır, sonunda da kendimizi kurtarırdık," dedi Mehtap ve tebessüm ettim.

"Ben neredeydim ya o zamanlar?" dedi Meyra. "Hiç oynamadınız benimle!"

"Büyük ihtimalle yapım aşamasında!" diyen Mehtap ile kahkahalarımız güçlendi. Meyra da elindeki yastığı Mehtap'a vurarak güldü ve "Sen de benden betersin, yemin ederim!" dedi.

Mehtap ise tekrar bana döndü. "Prenses kötü düşmanlarla tek başına savaştı ve kalesini de kendisini de kurtardı. O prenses çok güçlüydü. O kadar güçlü olduğu için zaten, prens, kendisine yakışır olan o prensesle denk düştü. Şimdi o andasın," dedi elimi tutarak. "Yıllarca çağırdığımız ama gelmeyen o prensin geldiği andasın. Mutlu olmalısın. Prenses, prensini buldu. Oyun sona erdi, gerçek başladı. O yüzden gerçek mutluluğa ulaşmalısın, Ahu."

Meyra aramızdaki bakışların arasına girdi. "Sensizken bu ev çok boş kalacak abla." Dudaklarından dökülen itiraf ile kollarımı bu sefer ona doladım. "Uzakta olmayacağım." Omuz silkti. "Ama yakında da değilsin."

"Her zaman yanında olacağım," dedim söz verir gibi daha sıkı sarılarak. Kafasını salladı. "Biliyorum."

Mehtap'ın da kollarını bana doğru sarmasıyla üçümüz sarmaş dolaş kaldık. "Birlikte uyuyalım mı bu gece?" diye sordum ve ikisinden de "Olur," diye bir ses çıktığında, yastığımı ortaya çekip onlara da yer açtım.

"Geliyorlar, geliyorlar," dedi Meyra heyecanla ve ben, olduğum yerde, kalbimin amansız çırpınışını durduramadım. Dışarıdan gelen korna sesleri gitgide yaklaşırken içime de oturan o burukluk, bana iki hissi aynı anda yaşatıyordu. Karmakarışık kalıyordum.

Evdeki herkes toplanmış, ayaklanmışken Meyra kapıya koştu. Ben ise olduğum odadan çıkmamıştım. Stresten kaşınan ellerimi kızartmıştım resmen. Kapının oradan gelen gülme sesleri, Meyra'nın, Demir'i zorlamasından kaynaklıydı sanırım. Herkes gülüyordu ama ben o kadar gergindim ki, canıgönülden değildi yaptığım hiçbir şey. Midem düğüm düğüm olmuştu sanki. Karnıma kramplar giriyordu.

Babam ve annem, odaya girdiklerinde ellerini uzattılar bana ve o an zaten sınırda olan gözyaşlarım, göz pınarlarıma doldu. Ağlamak istemiyordum. İstemiyordum ama engel de olamıyordum. Babam, elini uzattığında öptüm ama aramızdaki mesafe o kadar uzaktı ki... Fiziksel olarak yakın olsak da ruhen bir uçurum vardı aramızda. Ben yine de yirmi sene için "Hakkını helal et," dedim. Bir yabancıya söyler gibi söylemek, bana bu kadar dokunmuşken ona hiç dokunmamış mıydı, ben anlayamıyordum...

"Helal olsun," dedi ve sarıldı ama bu sarılma, zoraki gibiydi. İçten gelen bir sarılma değildi. Bir mecburiyeti yerine getirir gibiydi. Belki de ben öyle hissettim bilmiyorum ama babamla, onun canından kanından olduğum adamla böyle olmak istemezdim. Zoraki sarılmasına, aynı mecburiyetle karşılık verdikten sonra babam çıktı odadan.

Hemen arkasında olan annem, babama göre daha duygusaldı. Gözlerinin doluluğunu gördüm önce. Yaklaştıkça o birkaç damla süzüldü ve ben de kendi gözyaşlarıma engel olamadım. Kaçan birkaç damlanın devamı gelmesin diye bakışlarımı tavana doğru kaldırarak derin bir nefes aldım. Burnumu çektim ve kendimi toparlayabildiğim kadar toparladıktan sonra, annemin uzattığı elini öptüm. "Helal et hakkını," dedim daha titrek, daha zor bir vaziyette.

Benim bunu söylemem, annemin daha çok ağlamasına sebep oldu ve babam gibi yapmadı. O, ne yaptığını bilir gibi "Ben ederim etmesine de... Sen de eder misin?" dedi.

Bu soruyu sorması bile yüreğime bir bıçak sapladı sanki. Çevirip durdular o saniyelerde ve boğazıma oturan o yumru, beni çok daha fazla zorladı. İçimde hissettiklerimi tutamadım. Dayanamadım ve döküldüm.

"Düşünüyorum," dedim gözyaşlarım peşi sıra akarken. Bakışlarımı öne eğdim ve tırnağımla oynamaya başladım. Gözlerim buğulanmıştı. "Ben bir yanlış yapmış olsaydım... Karşıdaki kişi Demir olmasaydı mesela... Başka ve kötü biri olsaydı... Siz, beni o evliliğe de mecbur bırakmış olacaktınız. Bunu bu şekilde düşününce etmek istemiyorum," dedim iç çeke çeke ağlarken.

"Ama sonra bakıyorum... Diyorum Ahuşan, öyle olsalardı, böyle olsalardı diyerek yaşanmaz. Bugününe bak. Ben bugün, Demir böylesine iyi bir adam olduğu için vicdanıma yenik düşüyorum. Sizin gibi merhametsiz, düşüncesiz, vicdansız olamıyorum. Başka ihtimalleri düşünüp, orada vereceğiniz tepkileri bilsem de bugün, sırf Demir çok güzel seven bir adam olduğu için, boş ver diyorum kendime. Helal olsun, anne... Varsa bir hakkım, helali hoş olsun ama bundan sonra da herkesten yana Rabb'im, ödeyemeyeceğim hiçbir hakkı da bana nasip etmesin diyorum."

Ben bugün bir defteri kapatmış, yeni bir defter açmıştım kendime. Annem daha fazla dayanamayıp odadan ağlayarak çıkarken kapının köşesindeki abim "Seninle konuştuk," dedi bana doğru ilerleyerek. "Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi ve pişmanlığımı da dile getirdim. Sen kabul etsen de etmesen de benim kapım sana hep açık. Ne zaman arasan, ihtiyacın olsa ben o telefonun ucunda olacağım."

Onun da dolan gözlerini gördüğümde ve Meyra da iki eli kapıya yaslı, ağlayarak bize bakınca, daha fazlasına dayanamam düşüncesiyle hızlıca başımı sallayıp geçiştirdim. Çünkü şu an, odanın ortasına çöküp ağlamama ramak kalmıştı.

Odamın kapısından son kez çıktım. Arkama bakmadım. Baksam dayanamaz, ağlardım. Kapının girişinde Demir'i görünce çenem titremeye başladı. Göz göze geldik ama ben ondan güzel sözler duymak istemedim. Sadece sarılsın istedim, biraz da ağlamak... Usulca akan gözyaşlarımı takip etti ve bunu içi gidercesine yaptı. Yutkundu defalarca. Onda da kötü düşünceler uyandırmak istemedim. Bundan da korktum.

Zaten etraf o kadar kalabalıktı ki konuşabilmemiz de mümkün değil gibiydi. O yüzden arabaya kadar bekledim.

Demir'in elini tuttum ve merdivenleri onunla birlikte inerken beni inceleyişini fark ettim. Gözleri sürekli yüzümdeydi. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Daha ne yapabilirsin ki sen, yapması gerekenler yapamadı diyemedim ve o yumruyla başımı iki yana sallayarak, alkışlar eşliğinde Demir ile birlikte arabaya doğru ilerledim. Demir'in yardımıyla arabaya bindikten kısa bir süre sonra yol aldık ve ben istemeden, anın etkisiyle yaşadığım her şeyi düşünüp, hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Ahu..." dedi Demir, ne diyeceğini bilmiyormuş gibi.

Sesini duymamla ağlamam daha da şiddetlenince "Demir..." dedim hıçkıra hıçkıra. "Seninle alakalı değil gerçekten... Seninle değil... Sen değil... Bu nasıl tarif edilir, bilmiyorum..." Her bir kelimenin arasına, bir hıçkırık karıştı.

Yüzüne bile bakıp ağlayamazken, kısa bir an ona dönen bakışlarımla arabayı hızlıca durdurdu. Arkamızda bir sürü kuyruk oluştu. Muhtemelen ne olduğunu anlamaya çalıştılar ama Demir hareket etmedi.

Ne yapayım dercesine yalvararak bakan o gözlerine "Sarılalım mı?" diye sordum. "Gerçekten ama... Böyle kocaman. Sıkı sıkı. Sarılalım mı öyle?"

Demir'in kolları hızlıca beni sarmaladığında, başımı omzuna yasladım ve bunun rahatlığını da bunun hakkını da ölsem ödeyemezdim sanırım. Bugün Demir, babamın yapması gerekeni de yapmıştı. Hem de sıkıca sarılarak. Beni omzuna yatırmış, saçlarımı sevmiş, "Her zaman yanındayım," demişti. "Söz veriyorum. Bir gün olur da benden nefret edersin..."

"Demir," deyip sözünü kestiğimde "Dur öyle değil, öyle değil!" dedi tekrar saçlarımı okşayarak. "Yaşlanınca falan," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Hani huysuzlaşıyoruz ya... Huysuz bir adam olurum belki. Dersin ki yaşlandım zaten, bu yaşımdan sonra da seni mi çekeceğim falan... Olur da bir gün, en uzak zaman diliminde bile, hayatta olduğum sürece, benden bıksan da nefret etsen de kaçıp gitmek istesen de ihtiyacın olduğu her anda, aramızda ne yaşanmış olursa olsun, söz veriyorum, her zaman elim omzunda olacak. Her zaman, açmakta zorlandığın

o kapıları açmana yardım edeceğim. Ağlamak istediğinde, omzum hep açık olacak. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ne yaşanırsa yaşansın..."

Duymak istediğim o sözler, Demir tarafından bana söylenildiğinde huzurla doldum. Demir, birçok kişinin yerini doldurabilmişti. Hayatımda bir kez olsun, şans benden yana olmuştu onu karşıma çıkararak.

"Ben de..." dedim minnetle. "Ben de olacağım... Söz veriyorum. Yaşlansak da huysuz bir adam olsan da..." Gülümsedim hafifçe. "En fazla bir oda ötene gideceğim. Belki çocuklarımız olur. Birkaç gün onların yanına kaçarım ama seni hiç bırakmayacağım. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ne yaşanırsa yaşansın..."

Nikâh masasında evet diyerek vereceğimiz sözden çok daha önemliydi belki de bu benim nezdimde. Çünkü basit bir evet değil, kalpten gelen bir yemindi. Biz birkaç saat öncesinden verdiğimiz bu sözle gönül bağımızı güçlendirmiştik, sağlamlaştırmıştık o evetin hemen öncesinde.

Salona geldiğimizde, kısa bir süre gelin odasında vaktin geçmesini bekledik. Davetliler masalarına yerleştikten sonra, salonun içinde yoğun, gürültülü bir ses hâkim oldu. Oturduğum yerde defalarca kez ayaklanıp, odanın içinde yürürken görevli "Sizi alabiliriz," dediğinde kalbim duracak gibi oldu.

Demir elimi sıkıca tuttuğunda, ona güvenerek derin bir nefes eşliğinde odadan çıktım. Masalar iki yana ayrılmış, ortada bizim yürümemiz için bir alan oluşturulmuştu. Tüm masalar bembeyaz döşenmiş, masaların ortasına ortancalar koyulmuştu. Tam kapı girişinde, Sezen Aksu çalmaya başladı. Elim elinin üzerinde, alkışlar eşliğinde yürümeye başladık.

Kirazlar olmadan tez vakitte
Asmanın sürgün veren dallarında
Nergisin, zerenin taç yapraklarında
Seninle baharı kutlamaya geliyorum
Başımı omzuna yaslamaya
*Hayata yeniden başlamaya...**

* Sezen Aksu'nun *Kutlama* adlı şarkısından alıntı yapılmıştır.

Titreyen parmaklarımı öyle güzel kavramıştı ki Demir, güçlü alkışlar eşliğinde ona bakarak yürümeye devam ettim. Başımı sağa sola çeviriyor ama en çok onunla göz teması kurduğumda gülümsüyordum. Tam karşımızda bulunan yuvarlak masanın oraya geldiğimizde, fotoğraflarımız çekilmeye başlandı. Nikâh memuru yanımıza geldiğinde, nikâh şahitlerimiz de yerini aldı. Benim şahidim Mehtap olurken Demir'in şahitleri, Yavuz abi ve Harun abi oldu. Mehtap'la kusursuz bir uyum içindeydiler, ikisi de siyah kıyafetlerle yan yana denk düştüler. Hatta şöyle oldu: Mehtap önce geçti, Harun abi yanına geçiyordu ki Yavuz abi durdurup önden geçti. Ellerini önünde birleştirmiş, Mehtap'a hiç bakmasa da kollarının temasını görebiliyordum.

"Siz Ahuşan Kaya," diye girdi söze nikâh memuru. "İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta Demir Alacalı ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Evet!" diye haykırdım. Haykırdığımı düşündüm yani Demir'e kadar.

Mikrofon benden sonra Demir'e uzatıldı.

"Siz Demir Alacalı; iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta Ahuşan Kaya ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

O kadar yüksek desibelde "EVET!" dedi ki sesi, tüm salonda yankılandı ve hatta salonun dışına bile taştı. Nikâh memuru, bize uzattığı defterden sonra "Ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi ve resmî nikâhımızın da gerçekleşmesine vesile oldu.

Evlilik cüzdanı benim elimdeydi. Şimdi gerçekten, Demir ile evliydim. Kameraya gösterdiğim o cüzdanla Demir'e sarılıp bir sürü poz verdim ve yüzümdeki gülümseme epey genişledi. Görevlinin bizi piste yönlendirmesiyle onun kollarındaki yerimi aldım. Müzik başladı ve biz dans etmeye başladık.

Elime doğdu gül yüzün ah
Kana kana içtim dünümü
Yüzüme güldü ilk sözün ah
Yana yana seçtim günümü...•

Parmaklarım avucunun içinde, ben onun kolları arasında sanki hiç kimse yokmuş gibi süzülüyordum. Gözlerine baktığımda dünüm, bugü-

• Toygar Işıklı'nın *Sen Yanımdayken* adlı şarkısından alıntı yapılmıştır.

nüm ve yarınlarımı gördüm sanki. O kadar güzel bakıyordu ki bana... "Sence bundan sonrası nasıl olacak?" diye sordum.

"Önce yol arkadaşı derler, sonra yol gelirmiş. Sence bir önemi var mı bundan sonrasının?"

Sen yanımdayken o tozlu yollar aşka gider
Ah sen sonumuzu yazsan inan
Dayanamam ölürüm ben...[*]

Tebessüm ettim ve dudaklarımı yalayarak "Evet, haklısın," dedim. "Yol arkadaşım sen olduktan sonra o yolun taşlı, engebeli, yokuşlarla dolu olmasının da bir önemi yok. Aşarız hissini veriyorsun ve bunu çok seviyorum. İyi ki yol arkadaşım sensin..."

Ayrılık bize günah
Sonunda yansam bırakmam[**]

İlk dansımızı böylelikle tamamlamış olduk. Saatler ilerledi. İnsanlar eğlendi, takılar takıldı. Bir kez daha dans ettik birlikte. Başta oynamam diye inat eden ben, sonlara doğru kendimi aştım ve kızlara eşlik ettim. Demir'e kur yaparcasına öyle çok oynadım ki kendime bile şaşırdım. Bir hayli duygusal ve buruk başlayan gün, muhteşem bir akşamla sonlandı.

Evimize girdiğimizde heyecandan elim ayağım buz kesmişti. Nasıl olacaktı bundan sonrası, hiçbir fikrim yoktu. Yeni eşyaların kokusu tüm evi sarmıştı resmen. Adımlarımın yönü direkt yatak odasını bulduğunda düşüp kalacağım gibi hissettim. Günlerin yorgunluğu üstümdeydi ama sanki hepsi bir anda uçtu gitti. Stres, korku ve gerginlik bir araya gelince uykularımı kaçırdı âdeta.

Yatak odasına girip arkamı döndüğümde göğsüm, Demir'in göğsüne çarptı. Bir şey demem gerekiyordu belki ama dilimi yutmuştum sanki. Titrediğimi bile Demir'in ellerini belime yerleştirip, dudaklarını titreyen omzuma bastırmasıyla fark ettim. Dudaklarını oradan kaldır-

[*] Toygar Işıklı'nın *Sen Yanımdayken* adlı şarkısından alıntı yapılmıştır.

[**] Adı geçen şarkıdan alıntı yapılmıştır.

madan "Şimdi gerçekten..." dedi dudakları genişlerken. "Gerçekten, Alacalı Ahu oldun. Benim Ahu'm."

Dudaklarının omzumdaki varlığı boynuma doğru kaydığında, ellerim göğsüne doğru çıktı, nefesleriyle gözlerim kapandı. Ona daha fazla boşluk açtım. "Sana kavuşmak hayaldi. Hayalim gerçek oldu. Şimdi evimde, kollarımın arasındasın. Üstelik kendi isteğinle... Şimdi..." Yutkundu, dudakları bir mührü basar gibi boynuma basıldı. "Şimdi nasıl güzel sevilirsin sen."

Bazı hayaller gerçek olmayı hak ederdi ve Demir böyle bir gerçekliği hak edendi. Boynumdaki nefesleri, aheste dokunuşlarla bir yol çizdi sanki oralarda kendine. Tüylerimi diken diken eden bir yaklaşım, bir fısıltıydı nefesleri.

Parmaklarımın uçlarındaydım ama titriyordum. Göğsündeki ellerim, usulca gömleğinin düğmelerine doğru kaydığında beni durdurmadı. O kadar üşümüş gibiydi ki ellerim, parmaklarımı basit bir düğmeyi açmakta bile kullanamıyor, acemi gibi davranıyordum. Gözlerim bir an olsun aralanmadı. Sadece hissetmek istedim. Birkaç düğmenin peşine Demir'in parmaklarının, gelinliğin arkasındaki fermuara uzandığını fark ettim.

O an sanki daha da gergin hissettim kendimi. Vücudum bugün normalin aksine, çok daha fazla tepki veriyordu bana. Demir'in karşısında çırılçıplak kalma düşüncesi, elden ayaktan düşürüyordu beni. Onun gömleğinin son düğmesi çözüldüğünde, çıplak teniyle karşı karşıya geldim. Gözlerim o an, kısa bir süre aralandı ve hızlıca kapandı. Çünkü Demir'in belimden ayrılan eli, kemerine doğru gidiyordu. Kendimi daha çok Demir'e bastırma ihtiyacı hissederek parmaklarımı gömleğinin sırt kısmına geçirdim. Gömleğini düşürmeme yardımcı oldu.

Bir gerçek vardı ve ben o gerçeği iliklerime kadar hissediyordum. Nefes almak ihtiyaçtı ama nefessiz kalmak da öyleymiş gibi hissediyordum. Ellerim bu sefer çıplak kollarına dokundu. Kollarındaki kasları saran parmaklarım, gelinliğimin gidişine eşlik etti sanki. Her bir hareketini avuçlarımın arasındaki hareketliliğinden anlıyordum.

Yavaşça gelinliğin fermuarını indirirken geçen süre bana çok uzun geldi. Fermuarın arasından sızan parmakları, çıplak tenime dokunduğunda alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, Demir görmüyormuş gibi.

Gördü. Dudaklarımı yalayışımı, kazımak istercesine kendimi ısırışımı... Gördü ve bana doğru yakınlaştı. Dili, alt dudağımın üstünde kısa bir yolculuğa çıktığında dudaklarını da dudaklarıma sürttü.

"Hiçbir şey olmayacak," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Söz veriyorum. Senin hazır olduğunu hissedene kadar bunu askıya alacağız. Bu durum, kollarımın arasında yatarken benim için bir işkenceye dönüşecek olsa da söz veriyorum sana. Sadece..." Gelinlik üzerimden kayıp yere düştüğünde, içimde özel olarak giydiğim o çamaşır takımıyla kalakalmıştım. "Sadece tanışalım istiyorum. Beni tanı istiyorum. Ahu..." Geri çekildi ve muhtemelen açık olan gözleri, beni baştan aşağıya süzdüğünden, aramıza sessizlik girdi. "Ahu," dedi tekrar daha baskın, daha arzu dolu bir sesle. "Seni tanımak istiyorum."

Karşısında, sıradan bir iç çamaşırdan bir hayli uzak o kıyafetlerle çırılçıplak hissediyordum. Ona doğru birkaç adım attım ve bizi yine bir bütün hâline getirdim. Dudaklarına uzanma ihtiyacı hissederek önce elim boynunu buldu, ardından onu kendime doğru çektim. Nefessiz kalma ihtiyacımı büyük bir ustalıkla yerine getirirken, dokunuşları, beni rahatlatmakla daha da harlamak arasında gidip geliyordu. Demir bana dokunuyordu. Elleri, tüm vücudumda geziniyormuş gibi hissediyordum. Önce sırtımdaydı mesela. Sonra belime kaydı, sonra bel boşluğuma yerleşti. Kısa bir süre sonra işaret parmağı, göbeğimin olduğu yerden yukarı doğru bir yol çiziyormuş gibi hissettirdi. Kısa sürede o kadar çok bölgeyi keşfe çıktı ki ben içine girdiğim girdapta, zamanı ve zamanda yaşanılanları kaçırıyormuşum gibi hissettim.

Onunla delicesine öpüşürken tek yaptığım, bir omzundan destek alıp, diğer elimle de boynunu sevmekten ibaretti. Bu tanışma yolculuğunda önceliği ona verdim. Zira bayılmama ramak kalmış gibi hissediyordum. Parmakları sırtıma doğru kaydığında sütyenimin kopçasını araladı ve onun da benden koptuğunu anlamam çok çok kısa sürdü. Ayaklarımın üzerine düşen sütyenimle irkilip gözlerimi araladım.

Titreyen göz bebeklerim, onun gözlerine tutunduğunda büyük bir yangının gözlerindeki ormana sıçradığını gördüm. Çok fazla yutkundu. Gözleri, yüzüm ve vücudum arasında çok fazla mekik dokudu ve çok çok fazla "Çok güzelsin," cümlesi dudaklarından döküldü. "Çok güzelsin... Çok güzelsin Ahu... O kadar güzelsin ki... O kadar başka

bir yerdesin ki bende, bu dünyada görüp görebileceğim son güzellik senmişsin gibi hissediyorum. Tekmişsin ve beni seçmişsin gibi. Bunun bana ne kadar özel hissettirdiğini tahmin edebiliyor musun?" Yutkundu ve nefesleri hızlandı gördükleri karşısında sanki. O böyle konuştukça, bu kadar gerçekçi konuşup gerçekçi hissettirdikçe asıl şanslı olan benmişim gibi hissediyordum.

Burnunu burnuma sürtüp dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktığında, alt dudağım, dudakları arasında sürüklenerek, üst dudağıma çarptı. Onun ise yolu farklıydı. Çeneme bıraktığı o ufak öpücüğün peşinden, gerdanımda aldı soluğu. Ufak ufak öptü, yol aldığı her yeri. Biraz daha aşağıya indiğinde başı, iki göğsümün arasındaydı. Omuzlarına sıkıca tutundum. Burnunu göğüs ucuma sürttüğünde nefes nefeseydim ve gözlerim kapalıydı. Bacaklarım o kadar kasıldı ki en mahremimde hissettiğim o hareketlilik, bacaklarımı kapatma hissiyatıyla doldurdu beni. Bir bacağımı, diğerinin üzerine çapraz bir şekilde attım. Bu karşısında kıvrılıyormuşum, kıvranıyormuşum hissi verdi muhtemelen.

Bir avucunun arasına göğsümü aldığında titreyen bacaklarım, göğsüne çarptı. Eğildi ve titreyen diz kapaklarıma da bir öpücük bırakıp, göğsünün üzerine geri bıraktı. Ayaklarım, bacaklarıyla temas ediyordu ve çıplak vücutlarımızın birbiriyle teması çok garip ve bir o kadar da sarhoş hissettiriyordu. Tenime çarpan nefeslerinin sıcaklığı gitgide artarken "Ahu... Ahu... Ahu..." diye bir buhranla sayıkladı sanki. Göbeğimin üstüne gelen dudakları nefesiyle okşamaya devam etti ve en son kalan parçada kaldı. İç çamaşırımın üstünde olan dudakları, tül çamaşırın içine nefeslerini kaçırıyordu ve bu da kıvranmama sebep oluyordu. Sanki onun nefesleri, varlığı orada oldukça ben daha da ıslanıyormuşum gibi hissediyordum.

Parmaklarını iç çamaşırımın iki yanına geçirdiğinde, gözlerimi açma ihtiyacı hissettim ve tepeden ona doğru baktım. Dizlerinin üstüne çökmüştü ve bana bakıyordu. O iç çamaşırını üzerimden sıyırırken sanki hiçbir anını kaçırmak istemez gibiydi bakışları. Arzu dolu ve nefessiz... Aşağıya doğru çekip çırılçıplak kalışımla bir nefesi aldım ama veremedim. Ciğerlerimde sıkıştı kaldı. Parmak uçlarıma düşen iç çamaşırıyla Demir'in dudaklarını bastırması bir oldu ve ben başımı ha-

vaya kaldırarak aldığım o nefesi, onun adıyla titrek bir şekilde bıraktım. "Demir," dedim hissettiğim arzunun yoğunluğunu belli eden bir sesle.

Koridordan gelen sarı, loş ışık odaya aydınlık katıyordu. Ne zifirî karanlık ne de çok fazla bir aydınlık hâkimdi. Omuzlarına batan tırnaklarımla saplanıp kalan dudaklarını çekmek adına, ellerimi saçlarına geçirdim ve başını bana doğru kaldırdım. Bu benim için çok büyük bir noktaydı ve sanki o noktada ölecekmişim gibi hissettim. Göz göze geldiğimizde titreyen göz bebeklerim, ellerim ve her an düşecek gibi olan dizlerim âdeta yalvarır gibi bakıyordu ona.

Hızlıca ayaklandı. Elini belime doladı ve beni kollarının arasına hapsettiğinde benimle birlikte yürüdü. Öpüşürken dişlerimiz birbirine çarpıyor, dili dilime dolanıyor ve sevişen sadece biz değil, her bir hücremiz gibi hissettiriyordu. Onun yönlendirmeleriyle geriye doğru adımladım ve yatağa çarpıp bedenim geriye doğru düştüğünde derin bir soluk aldım.

O dakikaya kadar üşüdüğümü sanıyordum. Buz gibi yatağa değen tenim üşüyünce anladım cayır cayır yandığımı. Sırtım yatakta, ayaklarım yerde dururken dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ayak tabanımın birini yatağa bastırarak kendimi geriye doğru ittim. Bakışlarım yüzündeydi ama kaymasına da engel olamıyordum. Gördüklerim beni bir meraka sürüklese de korkutuyor, çekinmeme sebep oluyor ve hızlıca nefeslenip bakışlarımı yukarı kaydırmama sebep oluyordu.

Dizlerinin üzerinde bana doğru geldiğinde, titreyen dirseklerim daha fazla dayanamadı ve yatağa geri düştüm. Saçlarım çarşafın üzerine dağılırken, burnunu burnuma sürterek "Tanış benimle," diye fısıldadı. "Gör beni, Ahu. Kabul et."

Dizlerimi okşayan elleri bir izin istiyormuş gibi dokunduğunda, bacaklarımı dizlerimden kırarak iki yana araladım. Ellerim, göğsünün üstündeydi ve o da tam bacaklarımın arasındaydı. Dizlerimden yukarı çıkan elleri saçlarımı severken, dudaklarımızı birbirine kenetledi. Bu başta çok iyi hissettirdi. Onunla rahat bir pozisyonda öpüşmek çok güzel hissettirdi fakat sonra bacaklarımın arasındaki varlığını hissettim. Kendini bana bastırdığında bu, paniklememe neden oldu. Göğsüne dayalı avuç içlerim onu itmek ve çekmek arasında bir yerde debelenirken, dudaklarımın arasından inlemelerimi ve hızla dökülen nefeslerimi

kabul gördü. Benim içimi götürürken benden gelen her şeyi kendine hapsetti sanki.

İki bileğimi de tek bir avuç içine toparlayıp başımın arkasına sabitlediğinde, bana sürtünmeye başladı. Bu... Bu, çok yoğun bir histi. Nefessiz kaldım ve dudaklarımı ondan kaçırdım. Kırdığım dizlerim kasılmaktan yorulmuştu. Topuklarım çarşafın üzerinde bir aşağı, bir yukarı kayıyor; kalçam, istemsizce ona doğru yükseliyordu. Sanki bu gece vücudumu tanıyamıyordum. Fazla hassastı ve her şeyi çok fazla hissetmeme sebep oluyordu. Ömrümce hiç tatmadığım bu duyguyu tattığımda ise ağlama isteğiyle doldum taştım. O kadar güçlüydü, o kadar çoktu ki hem bir son bulsun istedim hem hiç bitmesin. Demir'in bana sürtünmeleri arttıkça ve elim onun tarafından hapsolunca kıvranmaktan başka çare bulamadım.

Başımı sağa doğru yatırmış, göğüs kafesim bir körük gibi inip kalkarken Demir boynumu emmeye başlayınca, titrek inlemelerim doldurdu odayı. Beni tutan parmaklarına parmaklarımı sardım ve dudaklarımı dişleyip, başımı sağa sola yatırmaya başladım. Kalçam ona doğru kalkıyor, yatağa geri düşüyor ve bir daha kalkıyordu. Demir'in çırılçıplak teni, hissettiğim o yoğun ve güçlü duygu, onun bir parçasının benimle teması ve o teması iliklerime kadar hissetmem beni bir sona getirdi.

Derin bir nefes aldım ve ilk kez yaşadığım bu devasa yükseklikte parmaklarını o kadar çok sıktım ki "Demir," diye adını söylediğimde, en mahremimde bir çarpıntı hissettim. O yüksekten, büyük bir zevkle çakılmış gibiydim. Hissettiğim o şiddetli sarsıntıların izlerini, en mahremimde hâlâ hissediyorken gözlerine bakıp yutkundum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama göğsüne sokulmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Başımı göğüs kafesine kapattığımda, saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Hızlıca nefeslendim ve bir ritme sokmamı bekleyene kadar beni göğüs kafesinde sakladı.

"Hadi," dedi sonra. "Seni temizleyelim."

Başımı hızlıca salladığımda konuşmayı unutup unutmadığımı düşündüm. Beni kucakladı. Bunu beklemiyordum ama reddetmedim de. Onun kucağında banyomuza yol aldığımızda, ışığı açacakken "Gerek yok," dedim. Koridordaki ışık buraya da loşluk katıyordu ve şu an benim için böylesi daha iyiydi.

Beni duşa kabinin içine bıraktığında suyu ayarladı. Sırtım ona dönüktü ve üzerimizde ılık su dökülürken gözlerimi kapattım. O kadar iyi hissettirmişti ki... Sanki senelerdir birikmiş bir şey, serbest kalmış gibi hissettim. Demir'e bağım, daha da arttı. Sırtım, göğüs kafesine yaslandığında akan suyun altında saçlarımı yıkadı önce. Kalçamdaki varlığını hissediyordum ama yine de bu arzusuna karşı beni zorlamıyordu. Tek istediği, tek amacı onu kabul etmem, ona alışmamdı. Sırtım ona yaslı bir şekilde kılımı bile kıpırdatmadan beni yıkadığında ona izin verdim. Senelerin yorgunluğunu, gerginliğini ve sıkıntısını üzerimden atmış gibi hissettim. Son kez saçlarımı duruladığında sırtıma yapışan o saçları okşadı ve dudaklarını omzuma bastırarak suyu benden uzaklaştırdı.

Askıdaki bornozumu üzerime geçirdiğinde saçlarımı havluya sardım ve "Sen," dedim. Ona döndüğümde, çırılçıplak oluşuyla tam olarak yüzüne sabit bir şekilde bakmakta zorlanıyordum.

"Geç sen, geliyorum ben," dedi ve hiç uzatmadım, sorgulamadım. Başımı hızlıca sallayıp banyodan çıktım. Evin içi sıcacıktı. Önce mutfağa gidip bir bardak su doldurdum kendime. Onu yudumlayıp evi incelemek için oturma odasına girdim. Tam o sırada Demir banyodan çıktı ve üzerinde boxer vardı. Elinde bir havluyla saçlarını kurularken "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bu saatte mideme ağır gelir."

Mutfağa geçti ve buzdolabını açtığında kapıya yaslanıp, onun o görüntüsünü izledim. Bir yandan saçlarını kuruluyor, bir yandan dolaba bakıyordu. Çok güzel gözüküyordu. Aniden bana döndüğünde onu incelerken yakalandım. O ise bunu yüzüme vurmadan gülerek "Bir şeyler içer misin peki?" diye sordu elindeki sodayı göstererek.

Elimdeki su dolu bardağı uzattım ve "İçiyorum," dedim gülerek. Bunu bir cevap kabul etti ve sodanın kapağını açıp neredeyse ilk yudumda yarısını bitirdi. Bana doğru ilerleyip kapının girişinde elini belime attı ve beni de önüne katarak salondaki koltuğa doğru yönlendirdi.

Üçlü koltuğa o uzanınca, beni de bacaklarının arasına yerleştirdi. Bacaklarının üzerine oturmuş, suyumdan yudumlarken "Evlendik," dedim.

"Şükür," dedi derin bir nefes alıp gülerek. "Bir şey olacak da bozulacak diye bir aydır öldüm öldüm, dirildim."

Bu sözlerine gülerek karşılık verdiğimde, arkasındaki sehpada olan çiçeği fark ettim. Bunu biz almamıştık ve değişik gelince "Bu ne?" diye sordum.

Arkasına doğru döndü ve "Bugün arabayı süsletirken çiçekçide gördüm," dedi. "Çiçekçi söyledi. Eskiden evlenirken gelin ve damada bu çiçekten alırlarmış. Eğer bir evde dert, sıkıntı varsa çiçek, kenarındaki tohumlarını düşürürmüş toprağına. Oradan anlarlarmış evdeki huzuru, derdi tasayı."

Çiçeği inceledim. Yapraklarının kenarlarında ufak ufak, tohum gibi şeyler vardı.

"Ben de görünce almak istedim. Benim senden yana bir şikâyetim, bir derdim olmaz ama olur da senin olursa ve bunu benimle paylaşamazsan, bana anlatamadığın, benim göremediğim bir şey olursa onlar söylesin bana istedim. Sadece bizimle de ilgili değil aslında. Sen çiçekleri seversin, onlara anlatırsın istedim."

Bir kez daha böylesine ince düşündüğü için Demir'e iç çekerek baktım. Nasıl olabiliyordu da her şeyde ben aklına gelebiliyordum? Nasıl olabiliyordu da ufacık detayları bile bize böyle nakış gibi işleyebiliyordu? Gözlerimin içine bakarken, beni bir çiçekten dahi okumak isterken onu böylesi çok sevmemek haksızlık olurdu zaten.

Alnımı alnına yasladım ve "Seni çok seviyorum," dedim. İlk defa bu kadar dolu dolu ve canıgönülden söyledim bunu. Kendime baktığımda bütünümü Demir'den ibaret görmeye başladım. İyi hissettiren, güzel olan ne varsa arkasında o vardı. Ben ben olmaktan çıkmış, ona bürünmüştüm.

Alnıma değen dudaklarıyla "Çok mu?" diye sordu.

"Çok," diye karşılık verdim ve kucağında ona doğru biraz daha sokuldum. Bornozun arasından çıkan dizlerim karnına dokunurken, belki de benden bir şeyler duymak istiyordur diye düşündüm. Az önce hakkında ne hissettiğimi görse de belki benden de duymak istiyordur diye hissettim.

Bunu nasıl söyleyeceğimi de bilemedim ama gözlerimi kaçırıp, alnımı dudaklarından çekmeden karnına doğru bakarak, "Daha önce böyle bir şey hissetmedim. Hissedeceğimi de hayal edemezdim. Bu çok başka bir şeymiş," diye girdim konuya. "Demir, ben daha önce hiç..."

Konuştukça, o anları hatırladıkça, daha geçmeyen o sarsıntıların bir yenisiyle dolup taştığımı hissettim sanki. Demir bana dokunsun istedim tekrar.

"Sen daha önce hiç," dedi devam et der gibi.

Elimdeki su bardağını orta sehpaya bırakmak istedim ama bakmadığımdan elim yetişmedi ve ucuna koyduğum o bardak, halının üzerine döküldü. Yerler sırılsıklam oldu, odanın içinde, düşen bardağın sesi duvarlara çarptı durdu sanki ama önemsemedim. Önemsemedik. Şu an çok daha büyük bir ihtiyaçla doluyordum ve Demir'in bunu bilmesine ve yine bana yardım etmesine ihtiyacım vardı.

Gözlerine bakıp söyleyemesem de dudaklarımı dişleyerek, alnımı tekrar dudaklarının üzerine yasladım ve bakışlarım göğüs kafesinde kaldı. Hızlıca nefesleniyor ve dokunmak zorundaymışım gibi hissettiriyordu. Dokunmadım. Dokunmadıkça daha çok delirdim ve "Ben daha önce hiç bu kadar güzel bir tanışma yaşamamıştım," dedim. Elim bornozun kuşağına gitti ve kendi kuşağımı kendim çözmeye başladım. "Hiçbir tanışma bu kadar tatminkâr, zevkli ve mutlu hissettirmemişti. Ben..." Çözülen kuşakla bornoz iki yana açıldı ve tenim yine çırılçıplak önüne serildi. Titreyen ellerimle ellerini alıp belime yerleştirdim. "Ben seninle tanıştığım için çok memnun oldum."

Demir'in dudaklarıma kapanması, beni kucaklaması bir oldu. Biz o salondan çıkarken üzerimdeki bornoz sıyrılıp koltuğun üzerine düştü. Çırılçıplak bacaklarım beline dolandı. Saçlarımdaki havlu koridorda bir yere düştü, onunla öpüşürken ıslak saçlarım ikimizin teninde dağıldı ve biz bir kez daha ne kadar süreceğini bilmediğim ama hem bitsin hem bitmesin diye yalvardığım o anların başlangıcı için yatak odamıza yol aldık.

17. BÖLÜM

Destek Noktası

Yanımdaki sıcaklığa doğru sokulma ihtiyacı hissettim ve başım, onun göğsüne temas ettiğinde uykularım dağıldı. Demir ile evlendiğimizi bir kez daha idrak ettim. Bir rüya değildi. Demir, rüya olabilecek kadar güzel olan bir gerçeğin ta kendisiydi. Benim aksime o, bu gerçekliğin farkındaydı.

Bilinçsizce ona doğru sokulmamı fark edip kollarını bedenime doladı ve dudaklarını saç dibime doğru bastırdı. O kadar güzel sarıp sarmaladı ki beni bunu uyku arasında mı yaptı, yoksa uyanık mıydı emin olamadım. Bir yanım bakmak istese de diğer yanım onun göğsünde biraz daha keyif yapmak istiyordu. Üstelik elimi kolumu kaldıracak hâlim bile yoktu. O kadar ki battaniyenin tüylü kısmı burnuma sürtündü, kaşındım ama yine de elimi kaldıramadım. Bunun yerine burnumun ucunu Demir'in göğsüne doğru sürttüm. Sürttükçe aldığım koku da hoşuma gidince, bunu sürdürdüm ve en son Demir'in kısık sesli, uyku mahmuru gülümsemesini işittim.

"Sana da günaydın karıcım," dedi.

Dondum kaldım. Hem yaptığımdan sebep adamı kullandığım için hem de karıcığım dediği için. Elbette ikincisi ilkini çoktan bastırmıştı. İlk kez bu kadar net bir şekilde duymuştum ve ne yalan söyleyeyim, garipsemenin yanında içim kıpır kıpır da olmuştu. Göğsüne kapalı olan başımı kaldırıp alttan alttan Demir'e bakınca, sabahın bir köründe bile gülümseyen gözleriyle karşılaştım. Nasıl olabiliyordu da her an neşe saçabiliyor, insanın gününü aydınlatıyordu akıl sır erdiremiyordum. Hiç mi yoktu suratsız, asabi olduğu zamanları mesela? İnsan hiç ters tarafından da mı kalkmazdı? Uyanır uyanmaz bu neşe, gülen yüz hep baki olan mıydı?

Ben onun ışıl ışıl bakan gözlerinden onu okumaya çalışırken "Ne?" dedi gülümseyen ifadesiyle. "Niye baktın kaldın öyle?"

"Hiç mi kalkmıyorsun sen?" diye sordum patavatsızca. Demir'in anlamayan ya da ne cevap vereceğini düşündüğü o saniyelerde, sorduğum sorunun idrakine oldukça geç vardım; ardından hızlıca kendimi toparlama telaşına düştüm.

"Şey yani, tersinden," dedim panikle. "Hiç mi tersinden kalkmıyorsun? Hep mutlusun, gülüyorsun falan ya hani böyle?"

Sıkıntıyla dudaklarımı kemirirken odayı çok güzel bir kahkaha doldurdu.

"Kalkıyorum tabii!" dedi ve bunu, benim az önceki yanlış imamın üstüne bilinçli yaptı. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Başımı utançla "Demir!" diyerek yine ona doğru gömdüm. Ne garipti, ondan kaçarken bile yine onda saklanıyordum. Gülümsüyordum da. Rahatsız etmemiş, eğlendirmişti beni. Onu da eğlendirdiği her hâlinden belliydi.

"Ne?" dedi o gülümseyişlerinin arasında. "Tersinden kalkmaktan bahsetmiyor muyduk? Niye utandın sen şimdi?" Beni göğsünden biraz uzaklaştırıp yüzüme bakınca "Ben bir konuyu mu kaçırdım?" diye sordu ve elimle göğsüne vurma ihtiyacı hissettim.

"Evet Demir, evet!" dedim gülerken yalancı bir serzenişle. "Tersinden falan kalkma sen, tamam."

Gözlerimi gözlerine diktim ve gülerken kaşlarımı çattım. Muhtemelen çok komik gözüküyordum ama hiç önemsemedim. Parmağımı göğsünün üzerine doğru vururken "Çok kötüsün," diye heceledim. Tavrımı yapıp yatakta biraz daha ondan uzaklaşırken kalkmaya niyetlenmiştim ama onun tarafından yine yatakta kendisine doğru çekildim. "Nasıl ya?" diye üzerime doğru eğilmesiyle kalakaldım. Yatağın ortasında başımı boynuma gömmüş, büzüşmüş tepemde bana irileşmiş gözlerle bakan adama soluksuz bakıp kaldım.

"Hepsi... Her şey köprüyü geçene kadar mıydı? O güzel sözler... Demir sen farklısınlar falan... Kullandın mı yani beni? Dün gece bitti ve bu sabah o büyü bozuldu mu? Çok kötüsünler falan? Daha ilk sabahımızda hem de?"

Başta çok ciddi söylese de ağzının içinde cık cıklayıp gülünce ben de kıkırdadım ve "Eee, ne yapalım..." dedim, omuz silkerek. "Kaçıp gidersin diye etkilenmiş gibi yaptık. Yoksa ohoo!.." dedim, elimi sallayarak, senden çok var dermiş gibi.

O gülümseyişinin ardından gözleri büyüdü ve oldukça ciddi bir şaşkınlık içindeydi. Onun hemen önünde salladığım o elimi dişlerinin arasına aldı ve benim değişen surat ifademle hemen bıraktı. Bırakmadan önce, ufacık bir öpücüğü de ihmal etmedi. Elimi kendime çektiğimde "Ohooo derken?" diye sordu ve tepemde sanki gitgide büyüyormuş gibi hissettim. Bana doğru biraz daha eğildi ve iki yandan destek alan elleri, beni huylandırmak ister gibi çıplak belimle temas edince gıdıklanmaya başladım.

"Demir," diye kaçmaya çalışsam da pek mümkün değildi. "Ohooo derken?" diye yineledi sorusunu ama parmakları o kadar hareketliydi ki hem huylanıyor hem de dehşet gıdıklanıyordum. Ellerim omuzlarını bulup onu itmek istese de başarılı olamıyordum.

Gülmekten başına ağrılar girer miydi insanın? Gülmekten girmişti başıma ağrılar. "Demir," diye adını yineledim defalarca ama vazgeçmedi. "Söyle..." dedi inatla. "Söyle. Senden başka yok de. Sen bir tanesin de."

Konuşma fırsatı bulamıyordum ki gülmekten. O da kısa bir an mola verir gibi parmaklarını durdurup bana bakınca "Yok ya!" dedim gözlerimi kısarak. "Başka derdin?"

Tatlı bir inatlaşmaya dönüşünce geri adım atmak istemedim. Yoksa o da bunun cevabını gayet iyi biliyordu. Tek kaşı öyle mi dercesine havalandı ve parmakları bu sefer daha da hareketlendi. Çarşaf, kıpırdanmalarımızdan sebep yatakta çoktan dağılmıştı. Onun yastığı düşmüş, benimki başımın altından kayıp gitmişti ama battaniye hâlâ üzerimizdeydi.

"Hadi," dedi ben gülme krizlerindeyken. Söyle yoksa bırakmayacağım anlamını taşıyordu bu ama ben de en az onun kadar inat etmiştim. Sonra durdum ve o an, o telaşın içinde aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Huylanırken kendimi zapt etmek zor olsa da aniden bakışlarımı ciddileştirdim ve "Demir," dedim panikle. İşe yaradı. Demir durdu ve ne oluyor der gibi baktı. Hiç vakit kaybetmeden telaşla "Kapı. Kapı çalıyor!" dedim.

O kadar panikle söyledim ki bunu hızlıca ayaklandı. Hızlıca kapıya doğru bir hamle yapacakken ben onun vücuduna bakakaldım. Altında sadece boxer vardı ve bence o da perde görevindeydi. Çünkü her şey oldukça ortadaydı. O an her şeyi unutmuş gibi incelemeye koyuldum. Kasıklarının hemen üzerinden karnına, göğsüne, kollarına o kadar çok mekik dokudu ki bakışlarım. Sonra o duraksadı ve bana döndü. Yalan

söylediğimi anlamış olacak ki "Sen var ya!" demesiyle odağım, yüzü oldu.

Bana doğru adımlarken battaniyeye iyice sarmalandım ve yastığı kendimi siper edip "Ya hayır!" dedim oldukça ciddi. "Kalk artık."

Yatağın dibinde durdu ve "Karar ver artık. Kalkayım mı, kalkmayayım mı?" diye sordu. Elimdeki yastığı, göğsüne doğru attım gülerek; yakalayıp, hemen yanıma bıraktı.

"Tamam hadi, sen de kalk," dedi. Elini bana doğru uzattı ama tutamadım. Çünkü benim de sadece iç çamaşırlarım vardı ve ben, onun kadar rahat değildim bu konuda. Belki gece olsaydı, loş bir ortam olsaydı tamamdı ama oda, gün ışığıyla doluydu. Ben bu zamana kadar kimsenin yanında böyle durmadığımdan alışkın değildim. Kendime bile çıplakken aynada bakamazdım giyinirken. Şimdi böyle Demir'e karşı ilk günden, çekindim.

"Hadi," diyerek tekrar elini uzattığında, bence o da bunun farkındaydı ve beni zorlamak hoşuna gidiyordu. Battaniyenin iki ucunu kavramış, kaşlarımı yukarı doğru kaldırırken "Sen çık," dedim önce. "Ben de giyinip çıkayım."

Kirpiklerimi hızlıca kırpıştırdım. Dudak kıvrımları genişçe büyüdü. "Tamam," dedi hiç zorlamadan. Şaşırdım açıkçası. Ben biraz daha uğraşır zannediyordum. Çok kolay bir şekilde kabul etti ve arkasını döndü. Tabii hainice planları olduğunu bilemeden, o sıkıca kavradığım battaniyeyi gevşetmiştim avuçlarımın içinde. O hızlıca kapıya doğru ilerleyince üzerimdeki battaniye de aynı hızla kaydı ve ben çıplak kaldım. Kalbim çok hızlı çarpmaya başladı. Demir bana doğru döndü ve sinsice bir gülümsemeyle bana bakarken "Pardon ya!" dedi. "Elim takılmış."

O kadar hızlı şekilde dağılan çarşafı üzerime kapatmaya çalıştım ki, bacaklarımın büyük kısmı ve göğüslerim açıkta kaldı. Tek elimle yanımdaki yastığı ona doğru fırlattım ama ulaşmadı. Aksine, odanın ortasında bir yere düştü. "Kötüsün!" diye bağırdım eş zamanlı. "Kandırıkçısın sen!"

"Kandırıkçı mı?" diye sordu hoşuna gitmiş ve ilk kez duymuş gibi.

"Hıı..." diye sürdürdüm, çenemi ona doğru kaldırarak. "Kandırıkçı. Kötü. Farklı falan da değilsin. Kullandım işte seni!"

Onun sıraladıklarını bir bir geri sundum ona. Kapı girişindeki bedeni bana doğru döndü. "Bak! Kaşınıyorsun!" demesiyle tekrar bana

doğru hareketlenecekti ki üzerimde emanet duran çarşafın endişesiyle "Tamam tamam!" dedim telaşla. "Tamam, pes edelim, tamam."

Ben değil sadece. Birlikte pes edelim dedim. Yok ben etmem demek de bir seçenekti ama gülerek başını salladı ve "Tamam, hadi giyin de gel," diyerek odanın kapısını çekti. Kendimi yatağa bıraktım ve derin bir nefes aldım.

O kadar çok gülmüştüm ve o kadar çok eğlenmiştim ki yanaklarım ağrıyordu. Derin bir nefes alıp kısa bir an tavana baktım, kaldım. Sonrasında geçen zamanda Demir'in geleceğini düşünüp hızla ayaklandım. Böyle yarı çıplak yakalanamazdım yine ona. Henüz her şey çok yeniydi benim için. Zamanla oturacağından hiç kuşkum yoktu ama şu an için hazır değildim. Dolaptan çıkardığım düşük omuzlu, kahve tonlarındaki bir elbiseyi üzerime geçirdim. Saçlarımı tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım ve sadece yüzüme renk versin diye allıkla rimel kullandım. Son kez aynada kendime bakıp odadan çıktıktan sonra, koridorda Demir'i gördüm. Üstelik giyinmişti. Ben yatak odasındayken ne ara, nereden alıp giymişti, bir fikrim de yoktu.

Sorgular gibi bakınca "Bavuldan aldım," dedi.

"Bavul?" diye sordum anlamamış gibi.

"Güzelim bugün gidiyoruz ya hani... Balayımız ya bizim hani... Ertesi gün gideriz demiştin ya hani..."

Böyle tane tane vurgulu bir şekilde konuşunca, kendi söylediklerimi bile unuttuğumu fark ettim. Üstelik bavulu da birkaç gün önce birlikte yapmıştık.

"Doğru ya," dedim. Sonra arkamı dönüp mutfağa doğru baktım. "Kahvaltı?" dedim başparmağımla arkayı işaret ederek. Ev hem çok tanıdıktı hem çok yabancı gibi. Aslında Demir de yabancıydı eşyalara, eve ama benden daha çok tanıdıkmış gibi hissediyordum ben.

O içerideki bavulu salona doğru taşırken "E iki yumurta kırarsın herhâlde," dedi ve ben hızlıca başımı sallayıp "Hazırlarım şimdi bir şeyler," dedim. Her şeyi ondan bekleyemezdim tabii ki. Sonuçta benim de evimdi artık. Kahvaltıyı da sen hazırla mı diyecektim?..

Hızlıca mutfağa doğru gidecekken "Dur, dur!" dedi arkamdan. "Şaka yapıyorum. Ne kahvaltısı? Düğün gecemizin sabahında karımı kahvaltı ile yoracak hâlim yok ama kendimi de yormayacağım. Hazırsan çıkalım. Giderken dışarıda bir yere uğrar, kahvaltımızı yaparız."

O böyle karım dedikçe benim içimden bir şeyler akıp gidiyordu sanki. Arkasını dönüp diğer küçük çantayı almaya gittiğinde "Yaaa!.." diye bir tepki verdim. Arkasından gittim ve kollarımı boynuna doğru sarıp, onu geriye doğru çektim. Parmak uçlarımda uzanıp ensesine, boynuna bir sürü öpücük kondurmaya başladım. "Karın mıyım gerçekten?" diye sordum.

O adımladıkça ben de onunla birlikte adımladım. Benden uzunca olan boyu, çekiştirdiğim için iki büklüm olmasına sebep olsa da durmuyordu ve gülümseyerek ilerliyordu. Bir elinde çantalar vardı; diğer elini arkaya doğru atmış, bel boşluğuma koymuştu. Ben onu bir sürü, bir sürü öperken "Böyle mi olacak?" dedi. "Her sabah?"

Başımı sırtına yasladım ve "Olsun mu?" dedim. "Olsun," diye kendim cevapladım. Kollarım arkadan göğsüne doğru sarılmış, başım sırtında kapıya onunla doğru giderken "Dur, dur!" dedi, durup durup sırtını öpmelerime karşı. "Çıkamayacağız bak şimdi evden. Bir şeyler de yemedin. Açsın. Sınırlarımı zorluyorsun." Duraksadı ve "Hee, yok dersen ki..." dedi.

Hızlıca geri çekildim ve elindeki küçük çantayı kapıp hızlıca kapıyı açtım. "Yok yok, hiçbir şey demem. Çıkalım," dedim. Güldü. Merdivenleri ondan önce hızlıca inerken "Yavaş! Tamam, sokmayacağım seni eve geri, düşeceksin," dedi gülerek ama ben hiç duymadım. Hatta adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Ta ki merdivenlerin ortasında Suzan abla ve Yiğit ile karşılaşana kadar.

"Ahu'm!" dedi güleç tavrıyla. Sanki karşılaşmamız, şaşkına çevirmişti onu da. Sanıyorum ki o da aynı binada oturduğumuza henüz alışmamıştı.

"Suzan ab..." dedim. "Yenge," diye düzelttim. "Günaydın."

Gülümsedi. "Günaydın yengecim," dedi. Suzan ablanın tavırlarından, yenge olmayı ne kadar sevdiği belli oluyordu. Yenge demem de hoşuna gitmiş gibiydi. Tam ağzını açacak gibi olduğunda Demir'i arkamda elinde bavullarla gördü ve "Hee, siz çıkıyor musunuz?" dedi. Başımı salladım.

"Yenge," dedi Demir de mecburen durmak zorunda kalarak. Önünü kapamıştım. Hepimiz merdivene doluşmuştuk. "Sen nereye sabah sabah?"

Yiğit hemen önünde, ellerini yumruk yapmış, olduğu yerde etrafa savururken "Amca bak, bak!" dedi yumruklarını büyük bir ciddiyetle sallarken. "Ben boksör olacağım. İnternetten izledim hep. Herkesi döveceğim."

Yiğit'in küçük bakışları, bana doğru döndü ve ona bir tepki vermemi bekledi muhtemelen. "Çok iyi değil miyim Ahuşan?" diye sordu. Büyülenmiş gibi yalandan bir ifadeyle "Mükemmelsin!" dedim.

Tombik yanakları, karizmatik olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle yükseldi. Göz kırpmaya çalıştı bana ama tek gözünü değil, ikisini bir kırptı gibi bir şey oldu. Tekmesini de göstermek için ayağını atacağı sırada dengesi bozulunca, tam düşecekti ki Demir, oldukça çevik bir hareketle kıyafetinin ense kısmından tuttu. "Yavaş lan, yavaş!" dedi peşine de. "Herkesi dövene kadar, düz yürümeyi öğren önce! Karıma da kur yapma bir daha." Kaşlarını çattı. "Alırım façanı aşağıya!"

Suzan abla, Yiğit'in düşecek gibi olmasından sebep heyecanlanıp, elini kalbinin üstüne koyunca "Oğlum!" dedi panikle. "Bir gün gerçekten yüreğime indireceksin, gerçekten! Zaten midem altüst oluyor sürekli. Kardeşin ayrı, sen ayrı."

Canı burnundaymış gibi sıkıntılı bakışlarla bize döndüğünde "Yaman'ın işi varmış, erken çıktı, Yiğit'i okula bırakacağım," dedi.

"Sen dur," dedi Demir hiç düşünmeden. "Biz giderken bırakırız."

Hevesle başımı salladım. "Geç dinlen sen. Hatta..." deyip arkama doğru dönerek Demir'e baktım. "Sen Yiğit'i okula bırakana kadar, ben bir kahve yapsam olur mu? Hem ben de ayılırım."

"Ay ne iyi olur!" dedi Suzan abla. Hevesle Demir'e doğru bakınca "Tamam, ben götürüp gelirim şimdi," dedi. Elimdeki çantaya doğru uzandı ve "Gelince yukarı çıkmam. İnersin sen," dedi.

Başımı salladım ve hemen yanımdan geçerken "Yürü, çakma Ninja seni!" dedi Yiğit'i önüne katarak.

Yiğit, Demir'in önünde giderken "Ahu," dedi bir yandan, arkasına baka baka. "Gelince size kalmaya geleceğim ben." Demir önüne doğru çevirdi, o bir daha döndü. "Daha çok görüşürüz artık." Tekrar önüne çevirdi. "Lan yürüsene!"

"Sen gelene kadar da bir sürü şey öğrenirim," dedi o inatla. "Birlikte de kalırız hem."

Ben gülerek başımı sallarken "He, he!" dedi Demir, ciddiyetle. "Ben de öyle diyordum zaten."

"Of Amca ya! Sen de her şeye karışıyorsun. Böyle olursan Ahu seninle kalmaz, kalmaz. Hem paylaşmayı öğretmediler mi sana? Bana sürekli paylaş, kavga etme diyorsunuz. Sen de paylaşsana."

"Lan karımı niye paylaşayım, manyak mısın sen?" diye sordu ciddi ciddi. Onlar kendi aralarında zıtlaşarak binadan çıkarken, Suzan abla ile kapı girişinde kaldık ve "Gel Ahuşan," dedi bana kapıyı açarak. "Geç içeri."

Önce ben geçtim, ardından o. "Ben sana kahve yapayım," dedi ama ona bırakmadım. Hızlıca mutfağa girdim.

"Sen yok musun sen!" dedi gülerek. "Ben de üstümü çıkarayım bari kahveler olana kadar."

"Git sen, git," dedim dolaba yönelerek. Zaten her şeyin yerini bildiğimden, malzemeleri çıkardım. Onunla da kalmayıp tost makinesine bir tost koydum. Su ısıtıcısını da açtım.

Suzan abla gelene kadar hem kahveleri yaptım hem tostu hazır ettim. Sallama çayı da demledim, mutfak masasına koydum. Üzerinde pijamalarıyla mutfağa geldiğinde, masaya şaşkınlıkla baktı.

"Kız, sen ne yaptın?"

"Hamilesin sen," dedim. "Olmaz öyle, aç aç. Yiğit okula gitti. Sen de benim arkamdan yer, çayını da içer, sonra da bir güzel uyursun. Saat daha sabahın körü zaten."

Suzan abla, hemen karşıma oturdu ve elini, elimin üstüne koyup "Vallahi seni bize Allah gönderdi, Ahu!" dedi. "Arasam, tarasam gönlüme göre başka elti bulamazdım herhâlde. Çok seviyorum kız seni."

Ben de onu çok seviyordum. Hepsini ayrı ayrı seviyordum. Elimi, elinin üstüne koyup aynı samimiyetle karşılık verdim. Sonra karşılıklı oturduk ve kahvelerimizi yudumlamaya başladık.

"Her şey içine sindiği gibi oldu, değil mi?" diye sordu. "Kınaydı, düğündü yoğunluktan konuşamadık ama..."

Başımı salladım. Olmuştu. Güzeldi. Ailem konusundaki burukluk, benim kendi sorunumdu. Onlar ellerinden geleni yapmışlardı. "Oh oh, çok sevindim!" dedi kahvesini yudumlarken. "Her şey çok güzeldi zaten. Kısa zamanda çok güzel halletmişsiniz her şeyi."

Birkaç yudum daha aldı kahvesinden ve "Dün gece de iyi geçmiştir inşallah," dedi sıradan bir şeyden bahseder gibi.

İçtiğim kahve boğazımda kaldı sanki. Öksürerek toparlamaya çalıştım. Yanaklarım al al oldu. Ben hiç alışık değildim böyle şeyleri konuşmaya. "Suzan abla..." dedim ağız alışkanlığıyla konuşmadan kaçmaya çalışırken.

"Ahu," dedi elini elimin üstüne koyarak. "Böyle şeyleri konuşmak bana düşmez tabii ama hani kendi ailene de mesafelisin ya... Annenle konuşur musun, konuşmaz mısın bilmediğimden kendime dert edindim. Anlat ya da anlatma, benim için sorun değil. Senin kendi özelin ama ben senin eltin falan değilim. Ablanım. Sen nasıl görüyorsun bilmem ama ben öyle görüyorum kendimi."

"Olur mu öyle şey abla? Tabii ki ablam gibisin. Sen nasıl hissediyorsan, benim için de öylesin."

"Heh!" dedi rahatlamış gibi. "Dünyanın türlü türlü hâli var, türlü türlü sıkıntısı var. Daha çok toysun. Ben de geçtim o yollardan. Bir derdin, sıkıntın, sorunun olursa bana gelebilirsin. Konu ne olursa olsun... Kayınvalidem anne gibidir, yalan yok. Onun da kapısını çalarsın ama her zaman her şey anlatılmaz ya insan gerilir, utanır, bilirim. Ben varken kimseye ihtiyacın yok. Ben sana her şey olurum. Gerekirse Demir'in karşısında da dururum."

Gülümseyerek "Sağ ol abla," dedim. İnsana böylesi sözler o kadar iyi geliyordu ki... Sadece söylenmesi bile yürek okşuyordu. "Ama güzel her şey gerçekten. Bir sorunumuz yok."

Evet henüz hiçbir şey yok, hiçbir şey yapmadık, biz sadece tanıştık diyemedim. Bilmesine de lüzum görmedim.

"İyi o zaman," dedi kahvesinden tekrar yudumlarken.

"Sen nasılsın? Cinsiyet ne zaman belli olur? Çok merak ediyorum ben. Eve bir bebek daha gelecek resmen. Çok heyecanlı!"

Sesim de en az sözlerim kadar gerçekçi heyecanlar barındırıyordu.

"Daha var," dedi gülümseyerek. "Bir aya belli olur. Senin sınav sonuçların ne zaman açıklanacak?"

"Benim de birkaç haftayı bulur," dedim. "Sonrasında tercih yaparım. Bakalım."

Cümlemi bitirir bitirmez çalan korna sesiyle kahvemi bile bitirmeden "Demir geldi," dedim heyecanla. Sanki aynı evden çıkmamışız

gibi, sanki bütün geceyi birlikte geçirmemişiz gibi, sanki bundan sonra da hep beraber olmayacakmışız gibi yüksek bir heyecanla ayaklandım. Sonra bu hâlim karşısında gülen Suzan ablaya karşı utançla "Yani, ben çıkayım. Bekletmeyeyim," dedim.

"Bekletme bekletme," dedi peşimden ayaklanırken. Sesinde bile bir gülümseme vardı. Ben ayakkabılarımı giyerken "Teşekkür ederim kahvaltı için," dedi.

"Rica ederim, afiyet olsun. Görüşürüz bir iki güne," diyerek el sallarken o da bana "İyi tatiller," dedi.

Hızlıca indiğim merdivenlerden sonra, aynı hızla kapıyı açtım. Demir arabanın içindeydi ve araba çalışır hâldeydi. Hemen yanına kuruldum ve yola koyulduk.

Müzik ile birlikte epey bir yolu devirdikten sonra, henüz bir şeyler yiyecek vakti bulamamıştık. Daha doğrusu Demir hiçbir yeri gözüne kestirememiş, ileride buluruz, ileride buluruz derken bizi ormanlık bir yola sokmuştu. Müziğin sesini kısmasından da anladığım üzere yolu bulamamıştık.

Gülerek "Neden yolu kaybettiğinizde o müziğin sesi kısılıyor?" diye sordum.

Bir yandan yolu kontrol ederken konuşmamla birlikte bana doğru döndü. "Kim?" diye sordu teessüf ederim der gibi. "Ben mi yolu kaybetmişim? Saçmalama!"

İnkârıyla gülümsemem daha da genişledi. "Sapanca bize yakın, onun için konum mu açacağım diyen sendin. Şimdi de inadından açmıyorsun. Yolu da bulamadık. Ayrıca orada yeriz, burada yeriz diye diye saatler oldu, hâlâ bir şey yiyemedik."

Yolu kaybetmiş olmanın değil de yürekten aç olduğumu belirten ses tonumla mahcup hissetti sanırım. "Çok acıktın, değil mi?" diye sordu. Ben cevap vermeden kendisi cevap verdi. "Acıkırsın tabii. Gece de bir şey yemedin ki sen."

Gittiğimiz yoldan sapıp başka bir yöne girdi. Şu an yaptığı gideceğimiz yolu bulmak değil, bir şeyler yiyebileceğimiz bir yer bulmaktı muhtemelen. Yana yakıla aradığını görünce, benim de vicdanım rahat etmedi. "Yok yok, çok aç değilim," dedim. "Ama bence konumu açalım, bir an önce gidelim. Orada yeriz bir şeyler."

O ise dikkatle etrafına bakarken "Bak, burada bir yer var," diyerek ilerideki ahşap bir restoranı gösterdi. "Güzel de bir yere benziyor. Yeriz şimdi burada bir şeyler."

Reddetmedim. Zira fazlasıyla açtım. Bir yer bulmuşsak, durmamız çok makuldü. Demir, arabayı o ahşap küçük restorana doğru çektiğinde hiç beklemeden indim. Çok tenhada kaldığından sanırım, önünde bir tek bizim arabamız vardı. Yaşlı, tonton, beyaz saçlı ama bir hayli de bakımlı olan bir beyefendi çıktı kapıya. Yaşına göre karizmatik duruyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, güzel yüzüyle "Hoş geldiniz. Buyurun buyurun," dedi içerisini işaret ederek.

Önümdeki birkaç basamak merdiveni çıkarken Demir hemen arkamdaydı. Adamın yönlendirmesiyle içeri geçtiğimde çok güzel, sıcak bir restoranla karşılaştım. Ahşaptandı her yer. Otantik avizeler, dokuma kilimler vardı. Masaların ağırlıklı olduğu bir kısım vardı. Karşısında da kasa ve yanında ufak bir tezgâh bulunuyordu. Tezgâhta el örgüsü şeyler satılıyordu sanırım.

Öyle girişte kalıp incelerken, Demir'in elini belimde hissettim. Yönlendirmek adına harekette bulunduğunda "Nasıl isterseniz, buyurun geçin," dedi adam sevecen, sıcakkanlı bir tavırla. Yüzünde hiç eksilmeyen bir gülümseme vardı.

Ben cam kenarında bir masaya geçtiğimde, Demir de tam karşıma oturdu. "Ne vereyim size?" diye sordu yaşlı adam.

Demir tam ağzını açacakken ahşap kapının gıcırtısını duyduk. İçeriden adam ile aynı yaşlarda bir kadın çıktığında "Hoş geldiniz," dedi o da aynı samimiyetle. Sanırım karı kocaydılar ve birlikte çalışıyorlardı.

Gülümseyerek başımı eğdim, kadına karşı. Bizden bir cevap bekleyen adama, Demir "Kahvaltı edelim biz abi," dedi.

Adam iki elini birbirine dolayıp "Tamamdır," dedi başını eğerek. "Ama öyle bende serpme falan yoktur. Bir iki kez deneyelim dedik. Çok ziyan oluyor. Benim Hanım..." dedi arkasındaki kadını gösterirken bile gözlerinin içi parlayarak. "Çok güzel menemen yapar. Ben size klasik Türk kahvaltısı getireyim. Yetmezse üstüne ilave yaparız. Olur mu?"

"Olur, olur. Tabii," dedim Demir'i beklemeden. Adam bizden onay alıp karısına doğru döndüğünde birlikte mutfağa gittiler.

Ben etrafı incelerken Demir'in de bakışları benim üzerimdeydi. "Çok güzel değil mi?" diye sordum.

"Öyle," diye karşılık verdi. "Çok güzel. Yeni mi fark ettin?"

Anlamayarak ona döndüğümde "Yeni geldik ya," dedim.

"Pardon!" dedi yalancı bir ifadeyle. "Neyden bahsettiğimizi kaçırmışım. Senin güzelliğin değil miydi konu?"

Gülümsemesi büyürken benimki de onunla birlikte büyüdü. "Demir," dedim içim gide gide. Yeme de yanında yat bir adamdı. Elime uzanıp, parmaklarımla oynarken asıl konuya döndü ve "Öyle. Güzel gerçekten," diye karşılık verdi. Araya kısa bir an sessizlik girdiğinde Demir'in telefonuna mesaj geldi ve ona baktıktan sonra bana döndü.

"Yengem, kahvaltı için karına teşekkür ederim yazmış," dedi gülümseyerek. "Kendi karnın açken, ona kahvaltı mı hazırladın?"

Telefonu bana doğru uzattığında boş tabak ve gülen bir Suzan abla gördüm. "Abartacak bir şey yok ki, alt tarafı bir tost, ne olacak!" dedim. O sırada mutfaktan o tatlı çift, elleri dolu bir şekilde çıktılar.

"Sen abartacak bir şey yok dersin, yengem bunu ballandıra ballandıra, üstüne kata kata anlatır herkese. Yere göğe sığdıramaz seni." Suzan abla sevdiği şeyleri de abartırdı, sevmediklerini de. Gülümseyip geçtim.

Adam elindeki çaydanlığı ve bardakları masaya bıraktı, ardından mutfağa tekrar gitti. Kadının elinde iki tane servis tabağı vardı. Adam tekrar elinde menemen ile geldi. Kızarmış ekmek, birkaç peynir çeşidi, bal, reçel, zeytin, meyve... Onlar servisi bitirdikten sonra ben hiç beklemeden kahvaltıma başlarken, Demir açlığım karşısında gülerek çaylarımızı servis etti.

O kadar açmışım ki bir lokmayı yedikten sonra sanki dönen dünyam durdu ve görüşüm netleşti. Bayılmama ramak kalmıştı sanki. Yedikten sonra fark ettim bunu. Hiç nefes bile almadan yemek yerken, belki de Demir, beni ilk kez böyle görüyordu ama umurumda değildi. Çok açtım. Hem karı koca, birbirinin her hâline alışmalıydı bir noktada. Biz kahvaltımızı ederken yaşlı çift de çaprazımızdaki masaya kendileri için kahvaltılık bir şeyler koydular.

"Tek olunca ağız tadıyla bir şeyler yiyemiyoruz. Böyle kahvaltıya misafirlerimiz olunca, biz de kendimize kuruyoruz bir masa," dedi.

Onların konuşma isteğiyle ben de kendimi susturamadım ve "Sizin mi burası?" diye sordum.

Yaşlı kadın başını salladı. "Bizim ya... İki ihtiyar geçinip gidiyoruz burada. Üst katta da iki odamız var. Hem evimiz hem işimiz oldu burası."

"Ne kadar güzel," dedim çayımdan biraz yudumlarken. Ben artık bedenimi de çapraz çevirmiş, kahvaltıdan çok muhabbet faslına geçmiştim.

"Siz buralara tatile mi?" diye sordu kadın çekingen bir tavırla.

"Hı hı," diye karşılık verdim gülümseyerek. "Dün evlendik biz." Ben öyle deyince kadının gözleri heyecanla parıldadı. İki kelama hasret kaldıkları, her hâllerinden belliydi.

"Maşallah, maşallah!" dedi ikimizi süzerken. "Allah uzunca ömürler nasip etsin birlikte inşallah."

"Âmin," dedim gülümseyerek. "Sizin ne kadar oldu? Çoluk çocuk?"

Kadının gülen yüzü biraz soldu gibi hissettim. "Olmadı bizim çoluk çocuk," dediğinde kendimi kötü hissettim. Öyle herkese her şey sorulmazdı işte. Ne kadar patavatsızdım. Tam özür dileyecektim ki kadın, anlamış gibi durdurdu beni eliyle. "Biz de kırk senedir birbirimize yoldaş olduk. Burası kaldı bize babadan. Birlikte işletir olduk. Buraya gelen sizin gibi gençler de bizim çocuğumuz oldu. Bak diyeyim, buraya bir kere gelen, öyle bir kereyle kalmaz. Hep gelir. Gelince de mutlaka uğrar bize. Sizi de bekleriz."

"Mutlaka," dedim. Bir tane ekmeği menemene banıp, ağzıma atmadan hemen önce iştahla konuştum. "Zaten böyle lezzetli bir menemeni her yerde bulamayacağımız kesin. Mutlaka geliriz."

Kadın sıcacık bir tebessümle teşekkür etti. Kahvaltımız, onların sohbetiyle nasıl bitti anlamazken yola koyulma vakti geldi tekrar. Demir kasada ödemeyi yaparken ben de o el işçiliği ürünleri inceledim. Patikler, yelekler, anahtarlıklar, örgü bebekler... Bir sürü çeşit çeşit, rengârenk el işçiliği şeyler doluydu. "Bunları siz mi yapıyorsunuz?" diye sordum yeleklerde elimi dolaştırarak.

"Evet. Burada boş kaldıkça... Kışın örgüden başka bir şeyle uğraşamıyorum. Öyle telefon internet falan da bilmem. Bunlarla eğleniyorum işte ben de."

"Çok güzelmiş. Ellerinize sağlık," dedim ve ben daha bakarken, o iki çift patiği alıp bana uzattı. "Madem yeni evlenmişsiniz, bu da bizim size düğün hediyemiz olsun."

Krem rengi, iki patik vardı. Biri büyük, biri küçük... İki takım şeklindeydiler. "O ipten tek kalmıştı elimde. Takım ördüm ben onları. Birini sen kullanırsın kışın üşüdüğünde, diğeri de olursa bebeğinize kullanır, bizi anarsınız."

Kadın al dercesine uzattı, yetmedi elime zorla tutuşturdu ve hemen peşine elimi sıvazladı.

"Ama öyle olmaz ki!" dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Biz onun da ödemesini yapalım," dedi Demir mahcubiyetle ama kadın asla kabul etmedi. Hatta bunun onu kıracağını söyleyince, almak durumunda kaldık. Elimde iki patikle kapının önüne çıktığımda "Çok tatlı bir çift değil miydi?" diye sordum Demir'e.

"Öyle. Müşteri gibi değil de misafir gibi davrandılar."

Elimdeki patiklere bakarken diğer elimle Demir'in parmaklarını kavradım. "Keşke biz de onlar için bir şey yapsaydık. Böyle mahcup hissettim ben."

Demir arabanın kapılarını açarken önce beni bindirmek için, benim tarafıma geçti. Üstelik elimi de geç bırakmak için bir bahane gördü bunu. "Bizim şirkettekiler hafta sonları farklı farklı yerlere kahvaltıya gidiyorlar. Kalabalık bir grup... Onlara buranın adresini veririm ben. Hem kahvaltı yaparlar hem de severler böyle el işi şeyleri. Alır destek de olurlar. Sohbet etmeyi de çok severler."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle "Sen harikasın," dedim. Koltuğa oturdum, bana doğru uzandı, burnumun ucunu öptü "Senin yanında sönük kalmamaya çalışıyoruz diyelim," dedi büyük bir mütevazılıkla.

Butik otelin önüne vardığımızda, bizi bekleyen görevliler kapıda karşıladı. Hoş, tatlı bir yerdi. Yeşillik bir alana kurulmuştu. Büyük bir giriş kısmı vardı. Orada rezervasyon, restoran, bekleme alanı bulunmaktaydı. Arka kapısından çıkınca da bungalovların olduğu bahçeye girdik. Ortada ortak, büyük bir havuz vardı. Etrafına bungalov evler sıralanmıştı. Rezervasyonumuzu hallettikten sonra görevliyle birlikte, odamıza doğru yol aldık.

"Otelimizde şu an dört çift bulunmakta. Havuzu dilediğiniz saatlerde kullanabilirsiniz. Restoran bölümümüz de gece yarısına kadar açık-

tır. Numaralar, odanızda bulunmaktadır. Dilediğiniz zaman bizi arayabilirsiniz. Keyifli tatiller dilerim." Kapıyı açıp anahtarı bize uzattıktan sonra ben önden girdim, Demir arkada onunla birlikte kaldı.

Epey geniş bir odaydı. Şömineliydi. Şöminenin hemen karşısında, iki tane tekli koltuk ve yerde de oldukça yumuşak, tüylü bir halı vardı. Dolaplarımız tek kişilik, iki ayrı tarafta, yatak başlarının yanındaydı. Bir tarafı cam olan ve perdeyi çekmezsek içeriden görebileceğimiz bir duşa sahipti. Yatağın karşısında televizyon, duvarlarda tablolar ve ufak bir orta sehpa bulunuyordu. Demir'in kapıyı kapatmasıyla ona doğru çevirdim kendimi. Bavulumuzu odanın orta yerine bıraktıktan sonra ellerimi tuttu, beni önüne çekti. Hemen peşine de tuttuğu o ellerimi benim belimin arkasında birleştirdi.

"Ne yapalım şimdi?" diye sordu, ben başımı ona kaldırdığımda. Tek vücut olmuş gibiydik. Onun avuçları arasında esir olan parmaklarım, avuç içini okşadı, parmaklarının boşluklarında kıvrılır gibi dolandı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Mesela?" diye sordum gülerek. Bu espriyle birlikte ifadem, gülmekten ziyade sırıtmaya evrilmişti.

"Sen var ya sen!.." dedi benimle birlikte geriye doğru adımlarken. "Çok fena bir kadınsın."

Alt dudağmı dişleri arasına almış, bana büyük bir şehvetle bakarken geri yatağa doğru gidiyorduk. Onu taklit edip ben de dudağımı dişledim, parmak uçlarımda yükseldim. Boynuna nefeslerimi bırakarak, tam yatağa düşeceğimiz sırada, kulak memesini dişlerimin arasına aldım ve "Öyleyim," diye fısıldadım. "O yüzden şimdi..." Hızlıca kolları arasından çıkıp, kıkırdayarak odanın ortasına doğru giderken "Dışarı çıkıyoruz," dedim.

Başını yukarı doğru kaldırıp yapmacık bir sitemle gülümsedi. "Ama bu çok haince!" dedi. Daha çok kıkırdayıp odanın ortasında çocuk gibi kaçıştım. "Gülme," dedi kaşlarını çatarak. "Gel buraya."

Beni tutmak için elini uzatsa da kaçarak geri çekildim ve bu durum, küçük bir kaçma kovalamaya dönüştü. Elbette ki küçücük odada ona yakalanmam çok zor olmadı. Sırtım ona dönükken beni belimden kavrayıp "Buraya gel," diyerek kendine doğru çekti.

Başı boyun girintime girince huylanarak "Demir ya, Demir! Hayır!" diye kıkırdadım.

"Tamam," dedi hiç uzatmadan. "Öpeyim bir tanecik." Bir tane öptü, sonra sol tarafıma geçti. "Bir tane daha, bir tane daha," dedi. Huylandıra huylandıra bir sürü öperken kıkırdıyor, kolları arasında kıvranıyordum.

"Demir hadi..." dedim, en son ve zar zor birkaç öpücüğün arkasından serbest bıraktı beni. Ben bavula doğru ilerlerken "Hem şimdi gündüz zaten," dedim.

"Yani?" diye sordu tekli koltuğa oturunca.

"Yanisi..." dedim evirip çevirmeden "Gündüz işte."

Ona doğru baktığımda, dirseği koltuğun kolçağına yaslıydı ve başparmağı dudağının üzerinde dolanıyordu. Dudak kıvrımı yukarı doğru çıkarken "Gündüz olmuyor muymuş?" diye sordu.

"Yani olur tabii ama bence gece..." Konuştuğumuz konunun stresiyle "Ya Demir!" dedim kaşlarımı çatarak. "Hadi, ne yapacağız, onu söyle sen."

Gülümsemesi hiç solmadı. Solmasın istedim. Bavulun içine doğru bakıp, dışarı göz gezdirdikten sonra "Havuza girelim," dedi. O an suratım bir düşer gibi oldu. Yanıma bikini almıştım ama havuza hemen girebileceğimizi düşünmemiştim.

Yüzümün düştüğünü fark edince "Ne!" dedi şaşkınlıkla. "Hâlâ yenemedin mi korkunu?"

Kaşlarım yukarı doğru kalkınca "Sen şimdi güzel güzel yüzeceksin. Ben sana mı bakacağım?" diye sordum vazgeçsin diye. Vazgeçmek bir yana, daha da kesinleşti kararı.

"Hadi, kalk giyin," dedi hızlıca oturduğu yerden ayaklanırken. "Seni alıştıralım."

Yüzüm iyice düşmüş, girmeyelim diye bakarken elimden tutup beni kaldırdı ve bavuldan ikimizin de giyeceklerini çıkardı. Kendi giyeceklerimi de onun elinden alıp, kötü kötü bakarken banyoya doğru ilerledim. Camdan bana bakarken de aynı ifadeyle perdeyi çektim. Kıyafetlerimi çıkartıp bikinilerimi giydikten sonra üzerime pareoyu geçirdim. Ben çıktığımda Demir çoktan hazırdı. Kıyafetlerimi yatağın üzerine bıraktıktan sonra, onun bakışları altında, önden önden giderek odadan çıktım.

Çıktığımız gibi bizi havuz karşıladı. Zaten tüm odalar, havuzun etrafına konumlandırılmıştı. Yatak şeklinde, çift kişilik şezlonglar bulunmaktaydı. Havlularımızı üzerine bıraktığımda ben hemen girmeyiz,

vakit kazanırım diye düşündüğümden "Biraz güneşlenelim," dedim rahat rahat.

"Hı hı, aynen!" dedi Demir de fakat bunu alaya alır gibi söyledi. Çünkü Demir tarafından tutuldum, havuz kenarına çekildim.

"Bak Demir..." Pareonun ucunu kavradı. "Hemen olmaz ama! Biraz bekleyelim bak." Pareoyu yukarı doğru çekti, üzerimden çıktı. "Birden olmaz Demir..." Ellerimden tuttu ve "De..." dedim, adını bile tamamlayamadan onunla birlikte, kolları arasında havuza düşerken buldum kendimi.

Suyun üstüne çıktığımda nefes nefeseydim. Gözlerim kapalıydı ve boğuluyormuşum gibi hissettim. Elimle yüzümü temizlemeye çalışırken "Hayvan! Öküz! Salak!" diye bağırdım. Daha gözlerimi bile açamamıştım. "Böyle atlanır mı? Böyle atılır mı?"

Burnumdan soluyordum ve gözlerimi açtığımda Demir'i gülerken görmüştüm. Omzuna doğru vurup sinirle çıkacağım sırada "Gel buraya," deyip beni çekti ve sırtüstü yatar pozisyona geçtim. Ayaklarım yerden kesilmişti ve korkuyordum. Korkudan çırpınmaya çalışıyor ama Demir tarafından sabit tutuluyordum. Kollarına sardığım ellerim, mühürlenmişti sanki ona. "Demir ne olur... Tamam bırak beni... Çıkacağım... Lütfen..." diye kesik kesik devam ettirsem de etkili olmadı.

"Sakin ol," dedi bana cümlesindeki aynı sakinlikle gözlerime bakarak. "Bırakmayacağım seni. Tadını çıkar sadece, tamam mı? Bak, batmıyorsun. Hiçbir şey yok."

Ellerim omuzlarına sarılıydı. Onun bir eli de belimdeydi ve gerçekten o beni tutarken batmıyordum. Derin derin nefes alıp başımı suya değdirdiğimde daha sakindim. Nefeslerimi düzenli alıp vermeye çalışıyordum. "İşte böyle," dediğinde Demir ile göz göze geldim. Beni hareket ettiriyordu. O beni tutsa da ben de onu tutmaktan vazgeçmiyordum. Güzel gelmişti. Hiç hareket ettirmeden birinin seni yüzdürmesi... Başımı koluna doğru yaslayıp gözlerimi kapattığım andaki keyfimin, kimsede olmadığına emindim.

"Hı hı, böyle..." dedi Demir de keyifle. "Sen şu anın, ben de senin tadını çıkarayım." İzlemekten bahsediyordu. İzliyordu da. Ona dokunuşumu, sokuluşumu, bana dokunuşunu, tüm bedenimi her bir hücresiyle keyfini sürerek izliyordu.

Bir süre böyle, bu şekilde devam ettik. Sonrasında ben doğruldum ama onu bırakmadım. Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı beline sardım. Yine ve yine tüm kontrol ondaydı ama biz göz göze, neredeyse dudak dudağaydık. Elleri sırtımda bir gezintiye çıktığında, bikinin ipine dokunmaya başladı. Burnumu burnuna sürterek havuzun içinde bir öte, bir beri dolanırken "Yük oldum sana," dedim.

Aslında bunu, yüzmeyi seviyorsun ama ben sana engel oluyorum manasında demiştim fakat böyle ifade edince biraz farklı algılandı sanki. Bana da farklı hissettirdi cümleyi kurunca. "Her anlamda," dediğimde kaşları çatıldı.

"Bakma öyle," dedim hissettiklerimi gizlemeden. "Seninle bana bir bak. Eşit değiliz. Sen çok başarılı bir avukatsın. İşin, gücün, bir saygınlığın var. Ben daha öğrenci bile olamadım. Önümde çok uzun bir yol var. O gün gelene kadar da yük gibiyim sanki sana. Dün gece bile tam anlamıyla... Sen her şeyinle tamamsın, fazlasın ama ben eksikmişim gibi."

"Ahuşan!" dedi ve bunu kızgınca söyledi. "Dün gece, öyle olması gerektiği için öyle oldu. Sen beni hiç tanımazken, kendimi tanıtmadan, daha hiçbir şeyin zevkini bile almadan sen, hiçbir şeyi bilmeden, senin hissettiklerini düşünmeden seninle olsaydım, sen kendini tam mı hissedecektin? Sana eksik hissettiren dün gece mi oldu?"

"Demir..." dedim tedirgince kendimi açıklama ihtiyacı hissederek. "O anlamda demedim ki. Kendini yerime koyarsan bence söylediklerimle ne hissettiğimi anlayabilirsin."

Ona bağlı olan bacaklarımı çözdü ve suyun içinde yere basmamı sağladı. "Farz et ki ben şu an yüzme bilmiyorum." Kollarıma tutunarak ayaklarını serbest bıraktı. Sıkı sıkı ayaklarımın üstüne basarak, onu tuttum. "Şimdi ben sana yük mü oldum, Ahuşan? Ben senin yerinde olsam buna yük değil, dayanak derdim. Ben kendime bir dayanak buldum."

Tebessüm ettim. Tekrar yere bastı ve benim bacaklarımı beline sardı. "Bugün iş güç sahibi olmam, saygınlığımın olması, yarın da olacağı anlamına gelmiyor. Belki her şey tersine dönecek ve sen o konuma geçtiğinde benim için her şey yerle bir olacak. Ben o zaman senin için bir yük mü olacağım? Eşit olmadığımız için. Yük mü göreceksin beni?"

Hızlıca kollarımı boynuna sarıp "Hayır, hayır asla! Asla Demir, asla!" dedim kesin bir dille. O da sarılışıma karşılık kollarını belime

doladı. "Sen de benim yüküm değil, dayanağımsın. Biz birbirimizin destek noktasıyız," dedi.

Tekrar tebessüm ettim. "Biz birbirimizin destek noktasıyız," diye tekrar ettim. Öz güvenim olmadığı anlarda bile Demir, beni o kadar önemsiyor ve kendimi önemli hissettiriyordu ki düşüncelerim yerini çok güzel hislere bırakıyordu.

Islak boynuna kocaman bir öpücük kondurduğumda, o da sırtımı sıvazlayarak beni öptü. Birkaç dakika sıkıca sarılıp onunla kalırken, suyun üstünde kalan bedenim titremeye başladı.

"Çıkalım mı?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Çıkalım, hatta havuz faslını da kapatıp giyinelim." Ben hızlı hızlı merdivenlere yürürken Demir havuzun dibine daldı. Benim yüzümden yüzemediği için, birkaç kulaç atmak istedi sanırım. Tam merdivenlerden çıktığım sırada daha fazla dışarıda duramayacağımı anladım ve "Demir," dedim dişlerim birbirine çarparken.

Suyun altından bir anda çıktığında o ıslak hâli, nefes kesici ve baş döndürücüydü. Gözlerimi ondan alamayarak hayranlıkla baktım. "Efendim," dedi ben bakıp kalınca.

"Ben çok üşüdüm. Odaya gidelim mi?"

Son kez havuzun dibine dalmadan önce "Tamam geç sen, geliyorum ben şimdi," dedi. Öyle yaptım. Titreyerek koşa koşa havuzdan çıkıp, havluyu üzerime sardım ve odaya doğru ilerledim.

Sabah erken kalkınca, yol yorgunluğuyla ve bir de havuza girince yatakta uzanırken Demir ile birlikte ne ara sızıp kalmıştık, bilmiyorduk. En azından ben bilmiyordum. Zamansız uykunun sonucu, o huzursuz kıpırdanmalarla uyandığımda, her yerim tutulmuş gibiydi. Başım Demir'in göğsünde, bedenim çapraz ama bir hayli garip bir pozisyondaydı. Elimi belime koyup yatağın ortasında oturur hâle gelince gözlerimi açmakta zorlandım. Elim boynuma gitti ve ovmaya başladım. Aslında uykuya devam etsem uyurdum ama uyumak istemiyordum. Zar zor araladığım gözlerimle ilk gördüğüm, Demir'in de benim hareketlenmemle uyanmak üzere olduğuydu.

"Biz ne ara uyumuşuz bu kadar?" diye sordum esneyerek. Demir telefonuna erişti ve "Saat 6 olmuş," dedi.

Elimi karnıma koydum ve "O yüzden acıktım ben yani," dedim. Bir de suya girince muhakkak bir şeyler yemem gerekiyordu. Tıka basa doymuş da olsam, su beni çok acıktırıyordu. "Hazırlanıp yemeğe geçelim," dedi Demir. Önce o kalktı yataktan, peşine ben. Üzerime tulum giyip saçlarımı da açık bıraktım. El ele restoran bölümüne gittiğimizde, otelde olan diğer iki çift de oradaydı. Garsonun yönlendirmesiyle masamıza oturduk ve siparişimizi verdik. Demir'in siparişi üzerine, yemeklerimizle birlikte şarap da servis edildi.

Bir kadehe baktım, bir Demir'e.

"Ahuşan," dedi güzel bir tınıyla kadehini kaldırıp eşlik etmemi ister gibi. Kadehi aldım ve onunkine çarptıktan sonra tedirginlikle dudaklarıma götürdüm. Birkaç yudum aldıktan sonra yüzümü ekşitince Demir gülümsedi ve "İçmek zorunda değilsin," dedi.

Başımı iki yana sallayarak bilmiyorum demek istedim. Gerçekten bilmiyordum çünkü. Masaya bıraktıktan sonra yemeğime döndüm. Boynumun hemen arkası, her hareketimde bıçak saplanır gibi bir ağrıyla sancılanıyordu. Elim istemsizce oraya gittiğinde Demir'in ilgisini çekmiş olacak ki elini uzattı ve benim tuttuğum o yerlere, parmak uçlarıyla masaj yapar gibi dokundu. "Tutuldu mu?" diye sordu.

O öyle masaj yaptıkça o kadar iyi geliyordu ki, gözlerimi kapayıp mayışır gibi oldum. Başımı evet anlamında sallayıp, parmaklarının o ağrıyı dağıtmasına izin verdim. Bir süre devam etti. Ben durdurmadan da durmayacağını bildiğimden elini tuttum, parmaklarına ufak bir öpücük bıraktım ve geri çekildim. "Yeterli sevgilim. Teşekkür ederim."

Az önce bıraktığım o şaraptan yine birkaç yudum aldım. İlk seferki gibi yüzümü buruşturmadı, ben de devam ettim. Sessiz olan restoran bölümünde, yan taraftaki çiftin konuşması, yemeğimi yediğim sırada dikkatimi çekti. Sanıyorum ki onlar da yeni evlenmişti ve kadın, adama "Sen onunla konuşmuyordun, o da gelmiş düğüne. O senin eski sevgilinle birlikte olmamış mıydı? En yakın arkadaşım dedin ama düğünde yarım saat durdu, gitti," gibi şeyler söylüyordu. O an Demir hakkında pek özel şeyler bilmediğimi idrak ettim.

"Demir," dedim merakla. "Sen bana hiç geçmişinden bahsetmedin."

Bir elinde bıçak, bir elinde çatal bakışları bana döndüğünde "Nasıl yani?" diye sordu. "Zaten her şeyimi biliyorsun."

Birkaç yudum daha şarap içtim ve etimden bir parça aldım. "Evet tabii biliyorum ama öyle değil. Senin özelinle ilgili pek bir şey bilmiyorum."

"Sor bir tanem," dedi açıkça. "Neyi merak ediyorsan, cevaplayayım."

Şimdi birden eski sevgililerini sormak doğru gelmediğinden, alakasız bir yerden girdim konuya. "Mesela senin en sevdiğin mevsim ne?" Kadehimden tekrar yudumladım.

"Kış," dedi hiç düşünmeden. "Yağmur, kar, soğuk çok severim. Hele o soğukta uyumayı..."

Demir söyleyince bile içim titremiş gibi oldum ve bunu vücut dilimle belli ederek "Yaz tabii ki," dedim kendiminkini söyleyerek.

Gülümsedi ve "Biliyorum," diye ekledi. "Ben ne kadar seviyorsam soğuğu, sen o kadar sevmiyorsun."

"Gece gündüz elleri ve ayakları buz olan ben..." dedim gülerek. Yemeğimiz, sohbetle birlikte ilerlerken kadeh boşaldı ve tekrar dolduruldu.

"Peki..." diye devam ettim konuya. Açıkçası direkt o konudan, bu konuya dan diye geçiş yapmak normal miydi bilemedim ama yine de sordum. "Eski sevgililerin? Tamam ben birkaç tanesini görmüş, duymuştum ama detaylı bilmiyorum. O dönem bu konu çok ilgimi çekmediğinden, üstüne düşmemiştim de. Şimdi merak ediyorum hepsini. En uzun kimdi, kimleydi? Gerçekten çok etkilendiğin biri oldu mu mesela?" Hem çok sıradan bir soru sorar gibi konuşuyor hem de alttan alttan merakla Demir'in gözlerine bakıp tepkilerini kontrol ediyordum. "Ayrıldığında çok üzüldüğün biri oldu mu ya da?"

Bakışlarım merakla kilitlenip kalıyor, sonra da hızlıca önüme dönüyordum.

Kadehinden yudumladı ve masaya koyarken "Yaren vardı bir tane," dedi ve böyle daha ilk dakikadan beynim zonklamaya başladı. Bakışlarım o kadar hızlı ve sert bir şekilde döndü ki ona, nasıl toparlayacağımı bilemedim. Tepki verdiğimi görürse anlatmaz diye tebessüm ettim. O da zaten hiç umursamadan anlatmaya devam etti. "En uzun onunla sürdü ilişkim. Bir seneye yakındı. Çok seviyordum."

Derin bir nefes alıp kadehimden birkaç yudum, daha doğrusu büyükçe birkaç yudum aldım. Hiç çekinmeden anlatmaya devam etti. "Terk etti beni. Onun için doğru insan değilmişim. Çok üzüldüm sonra-

sında. Kimse de toparlayamadı beni. Hiç unutamayacağımı falan zannediyordum." Tekrar derin bir nefesle birkaç yudum aldım. "Herkese küsmüştüm. Beter hâldeydim. Rüyalarıma girip hiç çıkmıyordu. Her yerde onun hayalini..."

"Yani, ben de karınım ya hani!.." dedim gözlerinin içine bakıp biraz yüksek bir ses, vurgulu bir tonlamayla. "Bu kadar da rahat olmasan mı? Arkadaşına anlatır gibi. Kocamın, eski sevgilisine olan aşkını..."

Kahkaha atıp, geriye doğru yaslanırken "Komik mi?" dedim sinirim bozulmuş gibi.

"Komik!" dedi bir de. Masadaki elime uzanmaya çalıştı, kaşlarımı çatarak geri çektim. "Dalga geçiyorum, Ahu. Ne tepki vereceksin diye merak ettim." Daha çok çatıldı kaşlarım ve bozuldum. Bu sefer elimi tuttu ama kaçırmadım. "Söyledim ya sana zaten, çok ciddi ilişkilerim olmadı diye. Birkaç aydan öte gitmedi hiçbiri. Anlaşamadık, bitti. Arkasından üzüldüğüm kimse de olmadı."

"Bence komik değildi," diyerek elimi çektim ve yemeğime devam ettim.

"Kıskandığını görmek güzeldi. Beni sahiplendiğini görmek, iyi hissettirdi."

Ona iyi hissettirmiş olsa da siniri bende hâlâ bakiydi. "Keşke benim de geçmişimde birileri olsaydı da seni kandırabilseydim. Şimdi söylesem, gerçeği bildiğinden, hiçbir hükmü olmayacak. O zaman görürdün sen de iyi mi hissettiriyormuş karşı tarafa!"

O dakikaya kadar, yalancı bir sitem olduğunu düşünüyordu sanırım. Sözlerimden sonra "Gerçekten kızdın mı?" diye sordu. Sanki kızmam doğru değilmiş gibi hissettim sözlerinden ve uzatmak istemediğimden başımı iki yana sallayıp yemeğime döndüm. Başımı salladıkça da dönüyormuş gibi hissettim ve su içtim.

"Şeyi merak ettim ama..." dedim yüzüne bakmadan, tabağımla ilgilenerek. "Şaka yapıyorsan Ayşe, Fatma gibi isimler seçebilirdin. Neden Yaren?"

Gür bir kahkahayla "Ahu, sen ciddi misin şu an?" diye sormuştu. Gerçekten sinirlerim bozulmuştu ama içim içimi yiyor, engel olamıyordum kendime. O kadar sert bir şekilde önümdeki eti kesiyordum ki sesimi normal çıkarmam da pek bir işe yaramıyormuş gibiydi.

Onun gülmesinin aksine, ufak bir tebessümle gözlerine bakarken "Merak sadece," dedim. "Hiç Yaren diye bir tanıdığın oldu mu? Bilinçaltında neden böyle bir isim kaldı da sen bu tarz bir şakada onun ismini kullanma gereği duydun?"

"Yani..." dedi, dudak bükerek. "Lisedeki en yakın arkadaşımdı ama altını çiziyorum," dedi ben ona ters ters bakınca. "Arkadaş. Sadece arkadaş. Hep de öyle kaldı. İyi anlaşırdık, vaktimizin çoğu birlikte geçerdi. Ondan sebep sanırım bir anda Yaren dedim. Bir anlamı yok."

Lokmamı hızlıca çiğnerken "Anlıyorum," dedim sadece. Ama içimdeki ses, susmak bilmiyordu. Neden Yaren demişti mesela? Muhakkak ki güzeldi ve böyle bir şakada adını geçirecek kadar Demir'in kriterlerine uyan bir yapıya sahipti. Yoksa yıllar sonra, onca seçenek arasından Yaren ismini seçmesi, beni huylandırıyordu.

Sessizlik girdi araya ama müsaade etmedim. "Peki Sevda?" diye sordum. "Sevda ile hangi sınırlar içinde kaldınız? O da uzun süredir hayatındaydı. Sevgili olmadınız ama o yolda görüştünüz, ettiniz. Bu kızın bana karşı bu kadar bilenmesi, çok da normal değildi bence. Aranızda olumlu bir şeyler hissetmiş olmalı ki ya da bilmiyorum... İnsan bir sene boyunca hayır cevabı aldığı birine, bu kadar saplantılı kalması normal gelmiyor bana. Belki bir umut vermişsindir. Bir söz, bir cümle... Bilemiyorum, herhangi bir şey. Aranızda olumlu olan ne vardı?"

Demir'e doğru baktığımda, masada hareketli olan elleri duraksadı ve dudaklarını yalayıp "Ahu..." dediğinde garson masamıza geldi, konuşması bölündü.

"İyi akşamlar. Rahatsız ediyorum ama biz bu akşam bahçede bir film gecesi düzenleyeceğiz. Siz de katılmak ister miydiniz?"

Demir'in bakışları bana dönüp, benden bir cevap bekledi. Başımı salladığımda "Olur," diye karşılık verdi garsona.

"Peki o hâlde. On dakika içinde başlayacağız. Dilerseniz, servisinizi oraya da taşıyabilirim ya da bitince de katılabilirsiniz."

Son lokmamı yutup, peçeteyi dudaklarıma götürürken "Yedik zaten. Teşekkürler," dedim. Demir'e baktığımda onun da bitirdiğini görünce "Kalkalım mı?" diye sordum ve birlikte hareketlendik. Şarap şişesinin hâlâ dolu olduğunu görünce "Onu getirebilirseniz sevinirim," dedim.

"Tabii ki," dedi güler yüzüyle ve o masayı toparlarken biz Demir ile birlikte bahçeye doğru geçtik.

Bahçede minderler, perdenin hemen önüne oval bir şekilde konumlandırılmıştı. Beyaz perdeye Yeşilçam filmlerinden biri yansıtılmıştı. Etraf karanlıktı. Tam ortada yanan ateşse aydınlık katıyordu. Demir ile birlikte tam ortadaki minderlere yerleştiğimizde, şaraplarımız geldi. Yanında çerez ve meyve de vardı.

Filmin yarısına kadar oturarak izlesem de sonrasında başım fazlaca döndüğünden ve midemi iyi hissetmediğimden Demir'in kucağına doğru yattım. O an elimdeki kadehi fark edip, "Yetsin," diyerek alsa da beni çok fena çarpmış gibi hissediyordum. O kadar ki filmin sonlarına doğru başım fazlaca döndüğünden ekrana bile bakamamış, gözlerimi kapatarak kendimi kontrol altına almaya çalışmıştım.

Film bitip herkes kalkmaya başladığında ben hâlâ Demir'in kucağında yatmaktaydım. "İyi misin?" diye sordu saçlarımı geriye doğru çekerek.

Evet anlamında başımı salladım. Biraz bekledi ama ben hareket etmeyince kucağına alıp, taşımaya yeltenecekti ki "Yok," diyerek engel oldum. "Yok, iyiyim ben."

Onun yardımıyla ayaklandığımda, ayakta durmakta bir hayli zorlanıyordum. Her şey dehşet bir hızla dönüyormuş gibi hissettim. Tek başıma yürüme isteğim, düşecek gibi olduğumda Demir'in beni tutmasıyla son buldu. Ona tutunarak odaya kadar ilerlerken Demir bir şeyler söylüyordu ama şu an tek istediğim odaya gitmek olduğundan, odaklanamıyordum. Demir kapıyı açtığında içeri girdik ve yüzüme vuran, alev gibi bir sıcakla karşı karşıya geldim.

Şöminenin yandığını görünce "Bunu..." dedim duraksadım. "Bunu ne ara yaktın?"

Ortadaki sehpayı kendine doğru çekti, üzerine oturdu ve otururken de belimden kavrayarak beni kucağına çekti. "Yakmadım. Bütün gece seni çıplak tutmaya niyetli olduğumdan yakılmasını rica etmiştim ama sen..." dedi şu hâlimi baştan aşağıya süzüp. Sanırım sarhoş olduğumu ima ediyordu. "Planlarımı altüst ettin."

Yarım kalmış gibi hissetmişti muhtemelen. Bunun emarelerini görebiliyordum gözlerinde, tenime çarpan nefesinde. Burnunu boynuma sürterken ellerim omuzlarındaydı. "Ben sarhoş değilim." Hıçkırdım, gülümsedi.

"Değilsin evet," dedi alaya alır gibi.

Omuzlarından ittim ama itemedim galiba. "Değilim evet. Bak değilim." Gözüne doğru iyice yanaştım. "Gördün mü, değilmişim. Gördün mü, bak? Ayrıca..." dedim kaşlarımı çatarak. "Seninle sevişeceğimi, Yaren konusundan sonra nasıl düşünürsün?"

Kucağından kalktığımda dirseğini dizine yasladı ve başparmağı, dudakları arasında dolanırken "Sarhoş olmadığını söylüyordun. Yaren gerçek bile değildi ama tabii ki sen bunu hatırlamıyorsun."

Gerçek değil dememişti ki bana. Demiş miydi? Ben böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordum. Bence beni kandırmaya çalışıyordu. Sarhoşsun diyerek olmamış gibi yapacaktı. Sen kurmuşsun kızım kafanda diyecekti. Kurmamıştım ama. O söylemişti çok sevdim falan diye. "Hı hı, tabii!" dedim hızlıca başımı sallayarak. "Öyledir kesin. Tabii."

Kendinden emin bir ifadeyle bakınca çok da emin olamadığımdan "Ayrıca öyle ya da böyle," dedim, hıçkırdım. Ona doğru yalpalayarak birkaç adım attım. Parmağımı hesap sorar gibi göğsüne vurduğumda "Sana kızgın olduğum gerçeğini değiştirmiyor bu," dedim. Kokusu o kadar güzeldi ki hesap sorar gibi gitsem de derince soluklandım. Yaklaştım bile. Yutkundum. "Ne yapacaksın ki şimdi sen?" dedim ne dediğimi bilmeden. "Nasıl geçecek şimdi bu? Hı? Nasıl geçer ki? Ne yapabilirsin ki? Hı?"

Çok fazla yakınlaşmamızın cüretiyle "Göstereyim mi?" diyerek tekrar beni kucağına çekti. Göğsündeki elim, çenesine doğru çıktı. Sakallarının o hafif batan hissini çok severek yüzünü okşadım.

"Göster," dedim, hıçkırdım. O kadar sıcaktı ki oda ve ben o kadar yanıyordum ki, buz gibi sulara atsam kendimi kesmezmiş gibiydi. Sanki tek dermanı Demir'deymiş gibi hissediyordum. Onu beklemeden dudaklarına yanaştığım sırada, kapımızın çalınmasıyla kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve "Kim bu hadsiz?" dedim sinirle.

Demir gülerek elini yüzüne kapatırken "Ama burada ciddi bir konu konuşuyorduk biz," dedim sinirimden tek bir şey bile kaybetmeden. Bence o da gelene sinirlenmişti. "Ayıp ya! Biz evli barklı çiftiz. Kapımız çalınmaz." Kucağından kalktım ve "Hadsiz!" dedim tekrar sinirle.

Demir elini burnuna sürttü ve kısa bir öksürükle kendini toparlarken "Açsana kapıyı," dedi. "Ama bağırmadan tamam mı? Düzgün aç yani."

Demir'in beni uyarmasıyla şok içinde kaldım. "Ben mi bağırıyorum?" diye sordum. "Ben bağırmam bir kere." Beni nasıl uyarma ge-

reği duyabilirdi? Ben hiç bağırmazdım ki. Ne alakaydı yani? Sinirli insanlar bağırırdı. Ben sinirli değildim ki.

"Evet sevgilim," dedi hatasını anlamış olacak ki. "Özür dilerim, yanlış konuştum. Açar mısın kapıyı?"

Onu rencide etmemek için konuyu uzatmadım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda büyük bir çiçek buketiyle karşılaştım. Yüzüme bakıyordu. "Aa!.." dedim Demir'e doğru dönüp. "Çiçek gelmiş." Tekrar kapıya baktım ve boyu uzun geldiğinden, aşağıya doğru bakınca bir çift ayak gördüm. "Ayakları da var!" dedim şaşkınlıkla. Sonra şaşkınlığım sesime yansıdı, büyüdü. "Demir, çiçek yürüyor!"

Demir yerinden kalkma ihtiyacı hissetmiş olacak ki bana doğru geldi ve ben hâlâ şaşkınlıkla yürüyen çiçeğe bakıyordum. Demir iyice kafayı yemiş olmalı ki çiçeğe "Teşekkür ederiz," dedi.

Güldüm ve "Ay pardon ama çok komiksin!" dedim elimi utançla dudaklarıma kapatarak. Kapatmama rağmen hâlâ kıkırdıyordum ve Demir de gülüyordu. Sonra çiçek öne doğru geldi. Bir baktım, çiçek ikiye ayrılmış. Adam geriye doğru giderken "Aaa, bölündü resmen!" dedim şok içinde.

"İyi akşamlar. Başka bir isteğiniz var mı?" diyerek geri çekilen adamdan Demir kahve isterken, çiçekleri de kucağıma bırakmıştı.

Ben kucağımda kocaman bir çiçek buketiyle içeri doğru geçtiğimde, bakışlarım o çiçeğe kilitlendi. Demir kapıyı kapatıp yanıma geldiğinde "Sinirin geçti mi şimdi?" diye sordu. Bir çiçeğe baktım, bir Demir'e baktım ve katıla katıla ağlamaya başladım.

Hemen önümdeki tekli koltuğa oturduğumda "Ahu," diyerek önümde diz çöktü. "Şimdi niye ağlıyorsun?"

Çiçeklere baktıkça daha çok ağlama ihtiyacı hissettim. "Ay sen..." Hıçkırdım. "Sen beni çok seviyorsun. Ben de seni çok seviyorum. Böyle sığmıyor içime." Hıçkırdım. "Sığmıyor, ağlayasım geliyor." Kollarımı, Demir'e sardım. "Demir çok seviyorum. Vallahi çok seviyorum," diyerek ağlamaya başladım.

Sonra da sinirlendim ve ittim. "Ama böyle de olmaz! Ben seni kızdırsam, nasıl barışacağımızı düşünürüm. Sen hemen nasıl buluyorsun böyle çiçekleri falan? Şimdi kızdım dedim ya ben sana? Nasıl hemen ayarladın? Sihirli misin sen? Göster o zaman bana da."

Muhtemelen dengesiz tavırlarımdan sebep, sesli soluklarının arasında sabır diliyordu. Tekrar ağlamaya başladım. "Ben böyle değilim işte. Ben nasıl hemen bir şeyler düşünüp bulayım? Sen buluyorsun, ayarlıyorsun. Ben yapamıyorum işte!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim.

"Ahu," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. Başımı sağa sola çevirdim, elleriyle tutup gözlerine bakmamı sağladı. "Şimdi ayarlamadım sevgilim. Zaten gündüzden planlıydı, gelecekti. Konunun üstüne denk geldi. Yoksa ben de seni sinirlendirdiğimde hemen yapacak bir şeyler bulamıyorum." Sonra baktı ki boş boş bakıyorum, kime ne anlatıyorum dercesine herhâlde vazgeçti konuşmaktan, sustu. O sırada kahvem geldi. Demir'in zoruyla o kocaman kahveyi içtim. Aynadan kendime baktım. Makyajım akmıştı ve çok çirkin duruyordum.

"Duşa gireceğim ben," dedim. Ayaklandım, soyunmak istedim. Pantolonumu çıkaracaktım ama düğmesi yoktu. Fermuarı da yoktu. Aşağıya çektim, çıkmadı. Ona da sinirlendim. Daha da sinirlenmeden Demir müdahale etti ve omuzlarımdan indirmeye başladı. Meğer tulum giymişim. Demir çekince çıktı. Dizlerinin üstünde, yerde, hemen önümde bana bakarken, iç çamaşırımı tuttum ve gözlerinin önünde, ayaklarımın üstüne düşürdüm. Düştüğü yerden, bakışları, yüzüme kadar aheste aheste yukarı doğru gezindi ve yutkunuşunu anbean izledim. Topuğumun üstünde arkamı dönerek yine onu bekledim.

Ayaklandı. Karşımızda yuvarlak bir ayna vardı ve biz oradan göz göze geldik. Demir hemen arkamdaydı ve ben dümdüz onu bekliyordum. Önce elleri omuzlarıma dokundu, ardından sırtıma doğru kaydı. Sütyenin kopçalarını çözdüğünde kollarımdan düşürdü ve onlar da yeri boyladı. Aynada göz gözeydik. Ona doğru hiç dönmedim ama her bir adımımı takip ettiğini gördüm. Adımlarım direkt karşıdaki banyoya yol aldığında ve ben duşa girdiğimde arkamı döndüm sadece. Perdeyi bile isteye çekmedim. İfadesiz bir suratla Demir'e doğru baktım. Tekli koltuğa çapraz bir şekilde oturup bakışlarını bana doğru sabitledi. Beni izlediğinin bilinciyle suyun altına girdim. Kalçalarıma kadar inen ıslak saçlarımı defalarca kez kalçama çarptırdım. Zaman zaman önümü dönerek, buhar olan camı, Demir'e baka baka elimle sildim. Yer yer açtığım o aralıklardan beni izlemeye devam etti.

Omzumun üzerinden belli belirsiz ona baktığımda, koltuğun kolçağını sıkıca kavradığını ve gelmemek için zor durduğunu fark ettim. Demir gelmek istiyordu ama izlemek ve kendi kendini yükseltmek de zevkli bir seçenek gibiydi. Önümü dönüp onunla göz göze geldiğimde dudaklarımı dişleyerek kendime dokundum. Demir'in gözleri elimi takip etti. Oturduğu yerde doğrulur gibi oldu, şakağında bir damar belirginleşti ve Demir oraya dokundu. Her an kalkacakmış gibi duruyor ama kendini zapt etmeyi de biliyordu.

Diğer elimle bir anda perdeyi çektiğimde, o yüzünü o kadar merak ettim ki, saliseler sonra tekrar açtığımda onu ayakta buldum. Muhtemelen yanıma gelecekti ama ben açınca ve yüzüne gülerek bakınca öylece kaldı. Onda bir gülümseme yoktu. Bu memnuniyetsizlikten değildi. Aldığı hazzın yüzüne yansıması gibiydi. Tepkisizdi çünkü damarlarında gezen o duygu, arzudan başka bir şey değildi. Onu ele geçirmişti. Yüzümdeki gülümsemeyle tekrar arkamı döndüğümde o da gelmekten vazgeçti. Omzumun üzerinden ona baktığımda, kalktığı yere tekrar oturdu ve parmakları şakaklarında dolandı.

Bir saati aşan bir sürede duşta kaldım. Kustum, dişlerimi fırçaladım, tekrar yıkandım, tekrar kustum, tekrar yıkandım. Bir süre bu döngüde devam ettim ve bu bana çok iyi geldi. En son suyu kapatıp havluyu üzerime sardığımda, geldiğim o ilk hâlimden çok daha iyi hissediyordum. Banyonun kapısını açtığım gibi o buhar odaya yansıdı ve ben odaya doğru adım attım. Kenara bıraktığım, soğumuş kahveden kalanını da başıma dikip içtikten sonra, tekrar yerine bıraktım. Arkamdaki dolaba yaslanıp Demir'e baktığımda "Nasılsın?" diye sordu bana.

"Daha iyiyim," dedim tebessümle. İyiydim gerçekten de. Demir ne yapacağını bilmez gibi oturduğu yerden bana bakarken parmaklarıyla, yüzüğüyle oynadı. Bakışlarını bir an olsun üstümden çekmedi. Araya giren sessizlikte ben de onu izledim ve en son adım atan ben oldum.

Önüne doğru ilerledim ve onun bakışları altında, tam karşısında durdum. Hâlâ kanımda dolaşan o alkolün cesaretiyle belki de havluyu iki ucundan kavrayarak açtım ve vücudum çırılçıplak gözlerinin önündeyken yere bıraktım. Âdemelması yukarı inip, aşağıya düştüğünde "Güzel miyim?" diye sorma ihtiyacı hissettim.

Ellerim, dizlerim titriyordu.

"Çok," dedi tutulmuş gibi. "Çok güzelsin Ahu." En mahremimde olan gözleri, yukarı doğru çıktığında o da ayaklandı ve işaret parmağı önce çenemi ona doğru kaldırdı, ardından sol göğsüme indi. "Buranın güzelliği," dedi kalbimi okşayarak. "Sana yansımış. Çok güzelsin. O kadar güzelsin ki sadece sana bakmak değil, adının geçmesi bile beni sana sürüklüyor. Senin adın, varlığın, sen olan her şey bir yangının başlangıcı gibi benim için."

Parmak uçlarımda yükselip elimi ensesine attığımda, ona doğru sokuldum. "Bu gece..." diye fısıldadım. "Bunu gerçekten istiyorum." Alkollü olduğum için, reddetmesine bile tahammül edemeden konuştum. "İyiyim ben. Gerçekten. Hiç olmadığım kadar. Demir..." Derince bir soluk bıraktım aramıza, alev alevdi. "Ben seninle tamamlanmak istiyorum."

Gerçekten o birkaç kadeh olmasa bu kadar cesur olabilir miydim bilmiyorum ama şu an başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ellerim, üzerindekine gitti ve bir çırpıda çıkardım. Pantolonunun kemerini çözdüm önce, çıkarırken bacağıma çarptı ve pantolonuna sürtündüm. Kalbim heyecandan deli gibi atıyordu. Ardından devamını getiremeyeceğimi düşünüp kalanını ona bıraktım. Ellerim omzuna sarılmış, parmak uçlarımda onunla öpüşmeye başladığımda, o da pantolonunu çıkarmıştı.

Islak saçlarıma dolanan parmaklarıyla beni dudaklarına bastırdı. Dişleri, dudakları beni kendine çok daha fazla katmak ister gibi büyük bir arzuyla hareket ediyordu. Kendimi ona bastırıyor, sanki dahası mümkünmüş gibi parmak uçlarıma biraz daha yükselmek istiyordum. Soluğumuzu kesecek bir öpüşmenin ortasında, adım atacak hâlde bile değildik.

Sanki uzunca süredir birbirimize hasret kalmış gibi, ellerimiz, birbirinin vücudunda hızlıca her yeri karış karış ezberlemeye çalışıyor, delicesine öpüşüyorduk. Titriyordum. Yetmiyordu. Hiçbir şey yetmiyordu ve tatminsizlik tek taraflı değildi.

"Seni izlemek ayrı..." dedi, elleri en mahremime gittiğinde. İzlediği ve kendini yükselttiği o anların hıncını parmaklarıyla çıkardı. "Sana dokunmak apayrı delirtiyor. Akıl alırsın sen."

Şu an, söylediklerinin hiçbirini tam duyamıyordum bile. Dizlerimin tutmadığını hissettiğim o dakikalarda, dayanağım yine o oldu. Beni anladı ve biz yatağa gitmekle vakit kaybetmedik. Olduğumuz yerde, o

şöminenin dibindeki yumuşacık halıya bıraktı beni sere serpe. Hemen üstümde doğrulduğunda, göz gözeydik ve bu sefer hiç utanmıyordum. Daha çok ona dokunma, öpme ve delicesine sevişme ihtiyacı hissediyordum.

Yüzünü kavrayıp başımı yerden kaldırdığımda, yüzünün her bir yanını öptüm. "Seni çok seviyorum," dedim o hazdan aldığım ağlama dürtüsüyle. "Çok seviyorum. Çok seviyorum. Çok seviyorum..." Dudağını, dudaklarının kenarlarını, gözünün altını, burnunun ucunu... Yüzünün her bir karışını tek tek öperek ilerledim. Gözleri kapalı bana teslim olmuşken en son dudaklarımda soluksuz bir yolculuğa çıktı. Ağzımın içine dolan o kan tadı, benim dudağımdan mıydı, ondan mıydı bilmiyorum ama hiçbir hükmü yoktu.

Dudaklarımdaki yolculuğu çeneme indi. Oradan boynuma ve göğüslerime... Demir benim vücudumda bir yolculuğa çıktığında, kasıklarımda hissettiğim o nefesiyle bacaklarımı kendime doğru çektim. Vücudum bir yay gibi gerildi ve gözlerim kapalı girdiğim o tutku dolu anların hissettirdikleriyle kıvrandım. Demir'in dudakları hiç olmadık yerlerde, olmadık hazlar yaşatıyordu bana ve ben adını defalarca kez otel odasının duvarlarına çarparak kalbime hapsettim.

Dokunuşu, tenimi sızlatan dudakları ve kadınlığıma baskı yapan erkekliği zihnimi uyuşturan bir sarhoşlukla sınadı bedenimi. Ben bu gece Demir'e sarhoş oldum. Onunla hoş oldum.

Ben baştan ayağa alev alev yanarken Demir de ateşimden kendine düşen payı almak istedi. Parmakları bel boşluğumu sıkıca kavradı, okşadı. "Senin tenin... Ölmeden yaşamayı öğretirsin sen insana, Ahu," dedi ateşinden titrediği sesiyle. Kendini hafifçe geri çekti. Gözlerine sıçramıştı yangınım, daha fazla ateşimden uzak duramadı. Elleri arasında eriyen tenimi yüzüstü çevirdi. Bir eli belime hafif bir baskı uygularken diğer eli boynumda dolandı. Ensemden kalçama kadar, düz bir çizgi hâlinde, sırasıyla bir sürü öpücük kondurdu.

Titreyen dizlerim, onu arzulayarak titreyen bedenim, beni ondan gelecek her şeye hazır kıldığını gösteriyordu sanki. Sırtım tekrar zeminle buluştuğunda Demir'in saçları, ellerimin arasındayken onu kendime doğru çektim. Tekrar dudaklarıma kapandığında dudakları kor gibiydi. "Hazır hissettiğinde..."

"Hazırım," diye kestim sözünü. "Olması gerektiği gibi... Habersiz. Olması gerektiği anda." Titrek kelimelerim, beni konuşmaktan alıkoyuyordu. Olması gerektiği gibi olsun, haber verme demek istedim ama beceremedim. Yine de o beni anladı. Elleri tenimde karış karış gezerken ben onu hissettim. Hissettiğim o anda da yine ondan destek almak istedim. Elim elini buldu ve parmaklarımızı birbirine kenetlediğim o anda gözlerimin içine baktı ve ben dehşet bir sızı hissettim. Bunun paniğiyle de ellerimizi savurdum ama şöminedeki kızgın demire denk geldi. İkimizin parmağının üstünde de gerçekten bu gecenin yangınından bir iz kalmıştı.

Demir'in hızlıca geri çekilme isteğini, ellerimi boynuna dolayarak sonlandırdım. Parmağım yanıyordu ama asıl büyük yangın içimdeydi. Ne yerdeki rahatsızlık bizi bu gecenin hazzından alıkoyabildi ne de diğer etkenler. Demir, acıyan o parmağımı dudaklarının arasına aldığında iyice sızlandım. İçimde hareketlendi ve ben nereye odaklanacağımı bilemediğim o parçalara bölünmüş acının içinde, dokunuşlarıyla büyük bir zevki de yaşadım. Biz bu gece ve eminim ki bundan sonraki gecelerde de birbirimizin sığınağı, dayanağı, teslimiyeti olduk. Şöminenin ateşi söndü, bizim yangınımız dinmedi. Çok sevildiğim o yerde, çok sevdiğim o adamın koynunda geceyi sabaha devirerek sonlandırdım.

18. BÖLÜM

Hayal Kırıklığı

"Ay Ahu, nefis olmuş pastalar, nefis!"

Şermin teyzenin şeker hastası olmasına rağmen yediği bilmem kaçıncı pasta diliminden sonra gülümseyerek "Afiyet olsun," dedim. Muhtemelen buradan acile uğramak durumunda kalacaktık. Annem birkaç kez uyarsa da "Ben kendimi bilmiyor muyum canım!" diyerek terslemişti. Biz de sonrasında bir şey dememiştik.

Hep birlikte, tüm mahalle geldiğimiz piknik, cümbüş yeriydi. Çocuklar çimenlik alanda topla koşuşturuyor, kızlar bir köşede çekirdek çitleyip dedikodu yapıyorlardı. Biz de Mehtap ile boşalan çaylarımızı yenilemek için kalktığımızda, herkesin bize de bize de demesiyle çay faslı yine bizim elimize kalmıştı. Ben çayları doldururken Mehtap dağıttı.

Yorulmuş hâlde, boş tepsiyi yanıma bırakırken "Bak sana söylüyorum, bizim kaderimiz bu," dedi ahşap masanın üzerine yaslanarak. "Biz Köle Isaura olarak gelmişiz dünyaya. Şurada o kadar kız var, yine bize düştü bu iş. İnsan ağız tadıyla bir çay keyfi de yapamıyor. Hepsi var ya, yudum yudum içti. Biliyorlardı çünkü kalkınca tüm çaylar onlara kalacak diye." Kötü kötü bakışlarını üstlerine sabitledi. "Hepsine kıl oldum şimdi. Oturmayacağım yanlarına."

Ben şu ciddiyeti karşısında gülümserken, o hâlâ ciddiyetle omuz silkerek çatık kaşlarının arkasından onlara bakıyordu. Elimde sıcacık çayım etrafa bakınırken gözüm, abimlerin masasına çarptı. Harun abi, Yavuz abi, Demir abi bir köşede oturuyorlardı. Demir abi üniversiteyi şehir dışında okuduğundan, uzun zamandır görememiştim. Hem çok değişmiş gibiydi hem de hiç değişmemişti. Gülümsemesi, karşısındaki insan en boş şeyi anlatsa bile dikkatle dinleyişi gördüğüm kadarıyla hâlâ aynıydı mesela. Değişen kısmı ise kilo almış olmasıydı. Kilo da değildi aslında, bir kalıba oturmuş gibiydi. Boyu, en son gördüğüm hâ-

linden daha uzundu. Ben onu görmeyeli aylar, belki de yıl olmuştu. Elimde bardağımla tüm odağım istemsizce masadaydı. Sigara paketini fark ettim masanın üzerinde. Paketin ona epey yakın olması, sigaraya başladığının göstergesiydi sanırım. Çok geçmeden de paketi eline almasından, düşüncemin doğruluğunu anladım. Derince çektiği o nefes, yanaklarında bir çukur oluşturdu. Güzel bir çukur...

"Nereye bakıyorsun sen?" diye soran Mehtap ile hızlıca toparlanıp "Hiç," dedim. "Gözüm dalmış." Önümde duran kek kabından bir tabağa doldurup, abimlerin masasına götürmek için hevesle hazırladım.

"Kime onlar?" diye sordu Mehtap.

"Abimlere götüreceğim. Demir abi gelmiş. Severdi o bizim yaptıklarımızı. Hem hoş geldin derim."

Mehtap devamında bir şey söylemedi. Verdiğim cevap, gayet olası ve tatmin ediciydi. Hazırladığım kek tabağıyla karşı masaya doğru yürürken, Aysun'un görüş açıma girmesiyle duraksadım. O da elinde başka bir kek tabağıyla gülerek onların masasına doğru yanaştı. Hatta onun yaklaşmasıyla abimler masadan kalktı ve Demir ile baş başa kaldılar. Abimden boşalan yere, tam onun yanına Aysun oturdu ve elindeki kek tabağını ona doğru uzattı. Demir abi de tabağı alıp masanın üzerine koyduktan sonra içinden bir dilim aldı. Gördüğüm manzara karşısında, elimdeki tabakla gerisin geri dönünce "Ne oldu?" diye sordu Mehtap.

Başımla masayı gösterdim ve "Aysun götürdü," dedim. Mehtap'a göstermek için baktım ama bakışlarımı da geri çekemedim. Gülerek karşılıklı bir şeyler konuşuyorlardı. "Aralarında bir şey var herhâlde. O gidince abimler de kalktı masadan." Fikrimi söylemiştim ama aslında Mehtap'a bir şeyler biliyor musun diye sormaktı niyetim. Cevap vermedi. "Olabilir. Niye olmasın?" diye geçiştirdi. Haklıydı, olabilirdi. Olmaması için de bir sebep yoktu. Zaten yakışıyorlardı da. Çok fazla bakıyor oluşumdan sebep sanırım, mahremiyetlerini ihlal ediyormuşum gibi rahatsızlık hissedip bakışlarımı çektim.

Bir koku, insanın geçmişte bir köşeye attığı anıları, zihnine tekrar yerleştirebiliyormuş. Yıllar sonra gidemediğim o masanın kıskançlığı bugün yerleşmişti üzerime. O gün buna hiçbir anlam yüklemiyorken

bugün, geçmişin o anısına karşı bile kafamda binlerce şey kurabiliyordum. Bizim yatağımızda, onun kolları arasında, onunla evliyken...

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken sıcacık nefesleri boynuma doluşuyor, battaniyenin altındaki tenimi dahi hoş bir serinlikle titretiyordu.

Sırtım onun göğsüyle birleşmiş hiç ayılmak istemezken, gözlerimi açmadan "Bu koku ne?" diye sordum.

"Yengem kek yapmış, Yiğit'e. Sabah giderken bize de bırakmış." Sıcacık ve taze olduğu, yayılan kokudan belliydi. Demir'in henüz işe gitmemesinden, bu olayın da yeni olduğu aşikârdı. Kollarımı kendi yastığıma sararken "Aysun ile o gün ne konuştunuz?" diye sordum.

Elleri duraksadı ve "Hangi Aysun?" dedi anlamamış gibi. Dan diye sorunca anlamaması doğaldı tabii.

"Hani seneler evvel pikniğe gitmiştik. Sen üniversitedeydin o zaman. Abimlerle otururken Aysun elinde kek tabağıyla gelmişti. Abimler kalktı, siz birlikte oturdunuz. Gülerek falan konuştunuz." Uyku namına bir şey kalmamış, anlattıkça sinirle dolup taşmıştım. "Ne konuştunuz o zaman? Sevgili miydiniz bir de?"

Hâlâ gözlerimi açmamakta direniyordum, lakin şaşkın bakışlarını da üzerimde hissediyordum. Omzumdan tutup beni kendine doğru çevirince, gözlerimi hafifçe araladım. "Yuh Ahuşan!" dedi. Üzerini giymiş, işe gitmek için hazırlanmıştı. Mis gibi de kokuyordu zaten. "Ben bile hatırlamazken sen nasıl hatırlıyorsun?"

İnan ben de bilmiyorum Demir demem gerekiyordu ama "Hatırlarım ben," dedim kaşlarımı çatarak. "Soruma soruyla karşılık verip zaman kazanmaya çalışma ayrıca! Cevap ver bana!"

Ağzının içinde cık cık cık yaptı ve belli belirsiz gülümsedi. "Saçmalama, Ahuşan! Ne bileyim ben seneler öncesi ne konuştuğumuzu? Sevgili falan da değildik ayrıca."

Tek kaşım emin misin dercesine kalktığında "Sevgilim, gerçekten soruyor musun sen bu soruları?" dedi. "Özel günlerinde olduğun o kadar belli ki. Seneler önce olmuş bir sohbeti ben hatırlamazken sen hatırlıyorsun, bir de bunun hesabını soruyorsun. Kız evli barklı üstelik. Ayıp!"

"He evli yani?"

"Değil mi?" dedi arada kalmış gibi.

"Valla ben bilmiyorum," dedim gülümseyerek. "Senin kadar bilgi sahibi değilim Aysun konusunda."

Her bir kelimemde büyüyen gözleri, ne desem de bu konu sorunsuz kapansa çırpınışları, çok komik geldi gözüme. O an, saçma sapan gelen ama engel olamadığım o sinir hâlim dağıldı ve karşımda çaresizce çırpınan adama karşı sevgiyle doldum taştım. Yine de onunla uğraşmadan da duramadım.

Bedenimi tamamen sırtüstü çevirip, tepemde dikilişiyle onunla göz teması kurdum ve "Ayrıca..." diye devam ettim konuya ciddiyetle. "Evli olmasa hakkında konuşabiliriz yani? Hâlâ o kadar gündeminde Aysun."

Yuh dercesine bakıyordu ama bunu sesli dile getiremiyordu. Çok komikti. Gülmemek için çok direndim.

"Ahuşan, benim gözüm, senden başkasını görür mü? Olabilir mi öyle bir şey?" dedi ciddi ciddi açıklama ihtiyacı hissederek, içim gitti. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp, sıkarak sevmemek için zor duruyordum. İki parmağımı gözlerine doğrultarak gözlerimi kıstım ve "Hele bir görsün... Oymuyor muyum o gözlerini!.." dedim.

Onu gözlerini oymak için tehdit unsuru olarak kullandığım parmak uçlarıma dudaklarını bastırdı ve "Sırf o güzel ellerini kana bulamamak için bile yapmam," dedi.

Dayanamadım artık ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp sıkarak sevdim. Yetmedi defalarca öptüm. "Şaka yapıyorum deminden beri. Hâlâ kırmadan nazikçe anlatmaya çalışman, bu kadar güzel sevmen öldürecek beni doz aşımından."

Üzerindeki gömlek kırışacakmış, bozulacakmış diye düşünmeden içimden geldiği gibi sevdim. Ellerimi yüzünden çekerken de karnımdaki sancılarla yüzüm düştü ve esnedim.

"Demir," dedim yatakta iki büklüm olup, tekrar gözlerimi kapatarak. "Karnım çok ağrıyor ve çok uykum var."

İki ayı geçmişti evleneli ama ben hâlâ yatağa alışamamıştım. Yabancılık çektiğimden, uykularım bölük pörçüktü. Bir de regl döneminde olunca karın ağrısı hiç uyutmamıştı. Şimdi de uyumak istesem de yapmam gerekenler vardı ve mecburen kalkmak durumundaydım.

"Uyu sevgilim," dedi Demir ama kaşlarımı mutsuzca olumsuz anlamda kaldırdım.

"Şimdi uyursam uyanamam diye korkuyorum. Suzan ablanın doktor randevusu var. Yiğit'i okuldan ben alacağım. Annen de dün grip gibiydi. Ona bakarım."

"Daha var ama Yiğit'in çıkış saatine."

Gözlerimi açıp, dudak bükerek "Bir saat uyusam yetecek ama uyanamam, biliyorum," dedim. "Çok uykum var. Böyle zamanlarda top patlasa kalkmam."

Demir'in parmaklarının dış kısmı, yumuşacık dokunuşlarla yanağımda dolanırken burnumun ucunu öptü. "O zaman ben de senin için nöbet tutarım burada."

Kıkırdadım ve onun bedeni altında, yatakta gözlerim kapalı, nazlı nazlı kıvrandım. "Olmaz, işe geç kalırsın." İstemem yan cebime koy tavrıyla çıkan ses tonumun altında, bir cilve yatıyordu sanki.

"Kalayım," diye karşılık verdi.

Gözlerim anında aralandı ve hissettiğim yoğun duygularla alt dudağımı dişlerimin arasında aldım. "He sen yanlış anlaşılalım istiyorsun!" dedim. Parmaklarım, gömleğinin yakalarına doğru çıkıp düğmeleriyle oynamaya başladı. Yer yer ona kayan bakışlarım, en çok boynunda tutundu.

"Neyi yanlış anlaşılacak?" Ses tonu, hiç kıpırdamadan kalışı büyülenmiş gibi hissettirdi bana. Yakalarında dolanan parmaklarım, tenine doğru kaydı zaman zaman. Nefesleri daha da yoğun döküldü tenime.

"Hani biz yeni evliyiz falan ya," dedim dudaklarımı kemirip utançla. "Ayıp şimdi. Öyle işe geç kalınca başka düşünürler. Arkamızdan konuşurlar, dedikodumuzu yaparlar."

"Yapsınlar," diyerek bana doğru sokuldu. Belimde olan elleri, beni daha sıkı sardıkça içim hoş oldu. "Desinler, Ahuların en güzeli, deli divane etmiş Demir'i. Çıkamamış karısının koynundan, zaman kavramını yitirmiş, aklını kaybetmiş."

Hiç olmaması gereken zamanlarda olan yakınlaşmalar, daha haz dolu hissettiriyormuş, onu da keşfettim bu sayede. Bir dokunuşa, bin anlam yükleyip arsızca düşünceler birbirini kovalıyormuş zihninde. Yani insanın böyle bir anda, bu sancıların içinde, bu kadar arzu duyması da hoş değildi fikrimce. Tüm bedenim büyük bir ihtiyaçla ona doğru kalkarken "Deme öyle, deme," dedim iç çekercesine bir nefes alarak. Yakalarındaki parmaklarım, tıraş olmuş pürüzsüz teninde dudaklarına

doğru yol aldı ve parmağımı dudağına kapattım. Gönül öpmek isterdi lakin bu beni daha da harlar diye düşündüğümden, kendimi zapt etmek istedim.

Yumuşacık dudaklarında gezinen parmağım ve parmağımın gezinişlerini iştahla izleyen gözlerim... Biraz daha burada durursa gerçekten işe geç gitmesine sebep olacaktı. "Sen git bence," dedim boğazımda kalmış gibi yutkunarak.

Gülümseyişi büyüdü ve bileğimden tutup, elimi dudaklarından uzaklaştırdıktan sonra dudaklarını dudaklarıma kapadı. Karış karış ezberledim dudaklarının tüm kısımlarını. Öyle çok öptü, öyle güzel öptü ki kana kana içtim onu. Boşta kalan elim, ensesine dolandı ve onu kendime bastırdım. Dakikalar süren uzun bir öpüşmeden nefessiz çıktığımda, dudaklarımın şiştiğini hissettim. Nefes nefeseydim o geri çekildiğinde. Üzerinde kırış kırış olmuş gömleğe baktıktan sonra dolaba yöneldi ve yeni bir gömlek çıkardı. Üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladığında, kendime sabırlar dileyerek sırtını gördüm. Zira bir görsel şölene karşı daha, kendimi tutmam pek kolay olmayabilirdi.

"Bitti mi?" diye sordum. "Giyindin mi, tamam mı?"

Gülerek "Tamam," dediğinde ona inandım ve döndüm. Dönmemle birlikte de düğmelerin yarısını henüz iliklemediğini gördüm. Göğsünün ilgi çekecek bir kısmı ortadaydı ve oraların düğmelerine daha yeni gelmişti. Yanımda bulunan yastığı üzerine doğru attığımda, hızlı bir hamleyle geri çekildi ve yastık yere düştü.

"Yapma. Vallahi bu sefer gerçekten geç kalırım," dedi. Kaşlarımı çatarak yataktan kalktım ve içime doluşan saçlarımı, geceliğimin üstüne doğru attım.

"Bunun bir karşılığı olur, söyleyeyim. Ödetirim bir gün bunu sana."

Son düğmesini ilikledikten sonra bana doğru eğildi ve "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. Dudağıma bıraktığı öpücük bir hayli masumane, gidiyorum öpücüğüydü. İstisnasız her sabah giderken ve her geldiğinde dudaklarıma bıraktığından...

Demir'i kapıdan yolcu ettikten sonra, sanki şimdi ayrılmamışız gibi cama doğru koştum ve camdan da gidişini bekledim. Arabanın yanına gittikten sonra burada olduğumu adı gibi bildiğinden, bakışlarını bana doğru çevirdi ve gülümseyerek, bakışlarını benden çekmeden arabaya

bindi. Birkaç saniyede gözden kaybolduğunda içeri geçtim ve telefonumda Demir'den gelen mesajlarla karşılaştım.

Demir: *Ödetirim bunu sana derken evlendiğimiz günden beri ödettiğinden bihabersin.*

Demir: *Her sabah ayrılmak zaten zorken araya giren bu bir haftalar, çok çok daha zor*

Demir: *Regl kapatılsın.*

Demir: *Ayrıca bu kadar güzel bir karım varken her sabah ufacık kumaş parçalarını taşıdığın o geceliklerle beni yolcu etmen hiç etik değil. Hele o camdan, hiç hiç değil, haberin olsun. :)*

Sondaki gülücük, mesajımı al ve o geceliklerle cama bir daha çıkma demenin nazik anlamını taşıyordu sanırım.

Demir: *Ve gerçekten desinler Karısı deli divane etmiş Demir'i, aklını kaybetmiş, öyle çok seviyormuş desinler.*

Mesajların her birini yüzümde bir gülümsemeyle okurken defalarca kez okumak için kendimi yatağa attım. Çok seviyordum. Çok, çok seviyordum. Yüreğimden taşıp, içime sığmayacak, herkese haykıracak kadar çok seviyordum.

Zilin çalmasını beklerken okulun duvarına yaslanmış, gelen geçeni izliyordum. Şu dakikaya kadar gelip geçenler, tanımadığım yabancı yüzlerdi fakat şu dakikada yürüyerek bayıra doğru yönelen Yavuz abiydi. Muhtemelen evine gidiyordu ama bu saatte neden gidiyordu?

"Yavuz abi," diye seslendim. Çocuklar okulda olduğundan, yolun da tenhalığıyla Yavuz abi sesimi rahatlıkla işitmiş, duraksamıştı. Arkasını dönüp beni okul duvarının arkasında gördüğünde "Ahu," dedi şaşırmış gibi. Yolunu değişip bana doğru yöneldi. O duvarın dış tarafında, ben iç tarafında kaldım ama duvarın üst kısmı çok alçak olduğundan birbirimizi rahatlıkla görebiliyorduk.

"Hayırdır bu saatte, neden işte değilsin?"

Zorlukla yutkunmasıyla yüzünün şekli acıyormuş gibi değişti ve ben o an, hasta olduğunu anladım. "Boğazım fena. Doktora uğradım da eve geçip dinleneceğim bugün. Sen burada..." dedi ama sonra De-

mir ile evli olduğum dank etmiş olacak ki ana sınıfı kapısına bakarak "Hee... Yiğit'i almaya geldin, tamam," dedi.

Başımı salladım ve o ayakta duramıyormuş gibi gözüktüğünden uzatmak istemedi ve "Bekleyeyim mi sizi?" diye sordu nezaketen.

"Yok yok abi, biz gideriz. Yakın zaten. Sen git, dinlen."

Başını olumlu anlamda salladı. "Hadi görüşürüz," diyerek elini kaldırdı. Tam gidiyordu ki bir daha onu tek yakalayabilir miyim bilemediğimden "Yavuz abi," diye atıldım. Duraksayıp tekrar bana döndü. "Bir şey sorabilir miyim?"

Gittiği bir adımı tekrar geldi ve "Buyur," dedi.

"Abi aslında sizin özeliniz, karışmak haddime değil ama merak ediyorum. Senin Mehtap'a ilgin var gibiydi." Anında yüzü bozulur gibi değişti. "Sonra ne oldu da vazgeçtin?"

"Ben geçmedim, abicim. Mehtap beni istemedi," dedi ve bunu o kadar emin söyledi ki Mehtap ile konuşmasam şüpheye düşerdim.

"Abi, nasıl istemedi?" dedim hayretler içinde. "Kızı terslemişsin ya o kadar? Kız senden bir adım beklemiş. Günlerce konuşmuş, etmişsiniz. Sonra sen bir anda soğuk davranmaya başlamışsın." Kaşları çatıldı ve "Sen istemiyor muydun Mehtap'ı? O yüzden konuşmaya başlamadınız mı?" diye sordum.

"Ahu, gelmişim kaç yaşıma..." diye girdi hararetle konuya. "Mehtap da hoş kız, güzel kız. Yalan yok, eskiden hiç dikkatimi çekmezdi de sonra sizin Demir ile meseleler olunca, ben de sık sık seninle birlikte Mehtap'ı görür oldum. He yine Demir ile sen olmasan, belki abi gözüyle bakmaya devam ederdim. Ama baktım sonra... Mehtap güzel kız, hoş kız... Sohbet falan ettik, baktım bayağı saatlerce konuşuyoruz, vakit güzel geçiyor ediyor... Annem zaten çok sever Mehtap'ı. Neye yönelirsen onunla ilgili daha çok şey duyarsın ya, ben de annemden sanki daha çok Mehtap'ı duyuyormuşum gibi hissettim. Hâlbuki annem zaten hep severdi onu. Sadece benim gerçekten ilgimi çekmiş olacak ki onunla ilgili şeylere kulak kabartır oldum."

Tek nefeste başladığı konuşmayı, tane tane anlatmaya çevirince hiç bölmedim. "Sonra açılmaya karar verdim ama ben biraz çekindim." Kelimeleri bile kaçışmıştı sanki bunu söylerken. "Bizim yeğen var. Dedi şimdi böyle mumlar falan oluyor; içinde seni seviyorum, benimle

evlenir misin falan gibi yazılar yazıyor... Yakıyorsun, o mum eridikçe yazılar çıkıyor. Tam bunun üstüne sizin nişanda da Mehtap ben mumları çok severim, çok kullanırım falan deyince tamam dedim, ben buradan yürürüm. Hem rahat yani konuşmuyorsun, etmiyorsun. Ben sipariş verdim bunlardan bir tane. Verirken de dedim ki Mehtap'a, dileğimi içine yerleştirdim. E mum seven kız da biliyordur böyle şeyleri zaten. Siz kadınlar daha ilgilisiniz zaten."

Şimdi dank etmişti bende bir şeyler ve gözlerim şaşkınlıkla büyürken, ağzım aralandı. "Sen sandın ki Mehtap gördü ve kabul etmedi?.."

"E yani," dedi. "Nazik bir kız sonuçta. Kullandım mumu, teşekkür ederim, çok güzeldi dedi. Demek ki gördü ve istemedi. Hiç söylememişim gibi davranmayı seçti, reddetmektense."

İstemsizce gülmeye başladım. "Ama o öyle değil ki," dedim araya girerek. "Yani Mehtap, emin ol o mumu yakmamıştır bile. Sevdiği insanlardan aldığı hediyeleri kullanamaz ki o. Kıyamaz kullanmaya."

Hararetleri sözleri, kendinden eminliği boğazına durmuş gibi duraksadı ve zaten zor olan yutkunma eylemi, şu aydınlanmadan sonra daha da zor oldu. "Ama bana kullandım dedi." Sesi içine kaçmış gibi çıkmıştı. Salaksın çünkü dedim içimden ama dışımdan "Yanlış anlaşılma olmuş abi," dedim.

"E ama," diye tekrar hararetle yükseldi, kendini aklamak ister gibi. "Sordum ben ona. İki kere hem de. Evet dedi bana. Ben de ne yapayım, istemiyor diye geri çekildim. Ben de bozuldum, Ahuşan. Başlarda davranışlarıyla beni bu iş olur diye düşündürdüğü için, kendimi soğutmam gerekiyordu bir yerde. Uzaklaştım, tersleştim. Sandım ki o, eskisi gibi kalalım istiyor. Onunla olma ihtimalime inanınca, nasıl tekrar abi kardeş gibi kalayım, Ahuşan? Tavır aldım ben de."

Onu da anladığımdan ve kıyamadığımdan yüzümün şekli bile değişti. "Yavuz abi, bence siz bir kez daha konuşun," dedim, onu tekrar cesaretlendirerek. "Şimdi ben derim Mehtap'a bunu ama benim anlatmamla senin konuşman bir olmaz. Sen bana anlattıklarının aynısını ona da anlat, anlar o seni."

"Öyle mi diyorsun?" dedi arada kalmış gibi. "Ya kızar, terslerse beni?"

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. Endişesi, yüreğimi sıcacık yaptı. "Gönlü sende onun. Konuş bak, her şey nasıl düzelecek."

Cesaret bulmuş olacak ki dalgın bakışlarıyla "Öyle yapayım o zaman," dedi ve okulun zili çaldı. "Hadi görüşürüz o zaman, Ahuşan. Ben eve geçeyim."

"Görüşürüz abi," dedim. O eve doğru yol alırken ben okula doğru yöneldim. Yavuz abinin anlattıklarına hâlâ güler hâldeydim. Bir yanlış anlaşılma olduğu aşikârdı ama böyle bir şey beklemiyordum. Komikti de üstelik. Koskoca adamın, seni seviyorum dememek için girdiği bu çabalar komik geldi bana. Sonra abimin de Müjgan'a yaptığı oyunlar gelince aklıma, arkadaşlıklarının gerçekliğini idrak ettim. Bunların hepsi, birbirinin aynısıydı. Demir hariç. O başkaydı. Kocam da kocam. İlle de kocam.

Yiğit'in yardımcı öğretmenle birlikte kapıda belirmesiyle "Ahuşan," diye bağırması bir oldu. Erkek olmasının doğal sonucu olan hoyrat hareketleri ve kaba ses tonu, yaş kaç olursa olsun bakiydi. El salladım ve "Bak öğretmenim, bak," dedi beni göstererek. "Yengem o benim."

Öğretmen ufak bir tebessümle selam verince ben de karşılık verdim. Sırtındaki çantanın saplarına asılarak merdivenleri hızlı hızlı indi. Yanından geçen arkadaşlarına bakarak yanımdan yürümeye başlayınca, elimi uzattım. Kaşlarını çatarak "Ahuşan, ben kocaman adam oldum ya! Elini mi tutacağım?" dedi.

"Pardon!" dedim, gülümsememi bastırmak adına dudaklarımı birbirine bastırıp, elimi önümde birleştirerek. "Boşluğuma gelmiş."

Yiğit sanki büyük bir adammış gibi okulun kapısına doğru yürürken "Amcama diyelim de sana araba alsın ya. Böyle yürüyerek mi gideceğiz hep?" diye sordu.

"Ben araba kullanmayı bilmiyorum. Zaten ev yakın. Mahalle içinde arabayla mı gelip alalım seni?"

Yiğit yine aynı büyük adam tavırlarıyla "Ben sana öğretirim ya," dedi. Üstelik bunu sesli bir şekilde söyledi, arkadaşlarına duyurmak ister gibi. "Benim arabam var zaten."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle "Senin araban mı var?" diye sordum.

"Var ya!" dedi ciddi ciddi. "Akülü arabam var ya benim."

"Ona sığabilir miyim ki ben?"

"Ahuşan!" dedi, beni alaya alır gibi. Baştan aşağıya süzdü. Süzdükten sonra boyumu idrak etmiş olacak ki "Neyse," dedi kıvırmaya çalışır gibi. "Amcam kızar zaten şimdi. O öğretsin sana. Ama benim arabamı hatırladın, değil mi Ahuşan? Arabam var benim." Etrafındaki arkadaşları dağılmadan bir onay bekliyordu.

"Hatırladım, hatırladım," dedim ve anında omuzları kalktı, arkadaşlarına kaş göz yapıp kırpamadığı o gözünü, kırpıyormuş gibi bir kızın üstüne doğrulttu. Sanıyorum ki Yiğit'in ilgilendiği kız, bu kızdı. Kız gülümseyerek utanmış gibi koşa koşa gidince, yaşları ve masumane duyguları karşısında tebessüm ettim.

Kız gittikten sonra biz de okuldan çıkıp eve doğru yol aldık. "Ahuşan," dedi Yiğit tekrar bana dönerek. "Annem gelene kadar sende durayım mı ben? Babaannemde canım sıkılıyor."

"Olur," dedim hiç düşünmeden. Aslında Yiğit'i babaannesine bıraktıktan sonra eve gidip bir iki saat Demir gelene kadar uyuma niyetindeydim fakat o öyle sorunca da reddedemedim. Birlikte eve giderken yine Yiğit'in beni etkisi altına alan o bakışlarıyla yolda markete uğramış, bir sürü şey alarak yolumuza devam etmiştik. Eve gireceğim sırada çalan telefon annemdendi. Bahçe kapısını açıp, binaya girmeden telefonu cevapladım ve nefes nefese sesini duydum.

"Anne," dedim telaşla. "Bir şey mi oldu?"

"Yok," dedi ama ses tonu hiç de öyle gelmiyordu. "Yok, bir şey olmadı. Sen neredesin?"

"Evdeyim de... Sen bana yalan söyleme boşuna. Bir şey olmuş, nefes nefese kalmışsın."

Annem kısa bir an duraksadı ve ben o an, gerçekten bir şey olduğunu anladım ama yine de kıvırmaya çalıştı. "Yok, pazardan geldim, yürüdüm ondan," dedi ama hemen peşine "Bize gelsene sen şimdi," dedi. "Demir de gelir. Akşam yemeğini burada yeriz."

Bir şey olduğu kesindi ve annemin bunu telefonda söylemeyeceği de çok belliydi. "Tamam anne sen kapat, ben geliyorum," dedim.

Telefonu kapatır kapatmaz da Meyra'ya mesaj yazdım. Ben yazarken, Yiğit kolumu çekiştirip ne olmuş, ne olmuş diye sormakla meşguldü.

Ahuşan: *Kötü bir şey mi oldu? Annem neden öyle telaşla beni aradı?*

Telefon, sürekli elinde olduğundan, cevaplamakta gecikmedi.

Meyra: *Yok bir şey ya. Abim bir haltlar yemiş. Senlik falan bir şey yok. Gel de konuşuruz. Telaş etme ama. Hatta bence eğlenceli bile. Müjgan abla da gelince, çekirdek çitleyerek izleriz hatta! :)*

Meyra'nın mesajı, bir nebze olsun içimi rahatlattığından telaşa bürünmedim ve telefonu cebime koymadan önce Demir'e mesaj attım.

Ahuşan: *Annem aradı. Akşam bizi yemeğe bekliyor. Ben geçiyorum, sen de oraya gelirsin, olur mu?*

Hemen cevap veremez düşüncesiyle telefonu avucumun içine aldım ve Yiğit'in beni çekiştiren elini tuttum. "Ay! Bir erkek de bu kadar meraklı olsun!" dedim gülerek. "Çekiştirip durdun beni! Annem aradı. Bize gelin dedi."

"Biz de mi?" diye sordu heyecanla.

Siz de gelin demek isterdim ama Meyra telefonda, abimle ilgili bir konu olduğunu söyleyince, davet etmekten kaçındım.

"Bu seferlik biz amcanla gideceğiz. Bir dahaki sefere anneme söylerim, sizi de çağırırız, olur mu?"

Yiğit, çok da umurunda değilmiş gibi omuz silkerek çıktı merdivenleri. "Olur, olur da ben şimdi sana gelemeyecek miyim?"

Dudak bükerek "Maalesef," dedim ve Gülay annelerin katında durdum. "Babaannene bırakacağım seni. Sonra gelirsin bana, tamam mı?"

Yiğit, mecburiyetten başını sallamak durumunda kaldı. Zile bastım ve Gülay anne kapıyı açtı. Akşamdan kırgınlığı olduğunu bildiğimden "İyi misin anne?" diye sordum. Yiğit'i beklediği için, hemen kendine doğru çekti ve "İyiyim kızım, iyiyim," dedi. "Akşamdan bir terledim, ilacımı içtim, hiçbir şeyciğim kalmadı." Kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş insanlar vardı ya, Gülay anne onlardandı. Bembeyaz, pamuk gibi bir teni vardı. "Geçsene sen de işin yoksa," dedi nazikçe kapının önünden çekilerek.

"Yok anne. Annem aradı da ben ona gideceğim. Demir de akşam oraya gelecek. Sonra uğrarım ben sana." Sonra arada kaldım ve "Tabii bir şeye ihtiyacın varsa..." dedim.

"Yok kızım yok. Olur mu, git sen," dedi aynı nazik tavrıyla. "Ben güzel yüzünü göreyim diye söyledim. Ne zaman müsaitsen, o zaman

gelirsin. Selamlarımı ilet annenlere. Bir akşam müsait olduklarında onları da bekleriz inşallah."

"Olur, iletirim," dedim gülümseyerek. Yiğit'e el sallayarak geri adımlarken, Gülay anne beni güler yüzüyle uğurladı kapıdan. Hiçbir şey yapılmasa bile evden çıkarken, eve girerken bir güler yüz, bir tebessüm sıcacık duygular hissettiriyordu insana. Kapıdan çıktığımda telefonuma baktım ve Demir'in mesaj attığını gördüm.

Demir: *Gelirim sevgilim de bir şey yok, değil mi?*

Ahuşan: *Bilmiyorum ki. Birden annem aradı, akşam bize gelsenize diye. Sonra Meyra'ya mesaj attım. Abim bir işler karıştırmış, önemli değil gel dedi. Gidiyorum ben de şimdi. Sen konuştun mu abimle?*

Demir: *Yok, demin ben duruşmadayken aramış aslında beni ama açamadım. Döneyim ben ona. Dikkat et sen de. Gidince yaz bana.*

Ahuşan: *Tamam sevgilim. Çok çok çok öpüyorum.*

Telefonu çantama koyup yola koyuldum ve yine annemlerin evine vardığımda ilk işim, eve girmeden Demir'e geldiğimi yazmak oldu. Sonra da anahtarım olmasına rağmen kapıyı çaldım. Çok beklemeden Meyra hızlıca kapıyı açarak "Gel, gel!" dedi beni içeri çekip. "Abim gelin getirdi eve."

Apar topar beni içeri çekerken söylediklerinin şaşkınlığı içindeydim. "Ne!.. Nasıl?" dedim yanlış mı duydum diye teyit etmek ister gibi.

Muhtemelen yanlış duymamıştım. Annem, oturma odasında, başına sıkı sıkıya bağladığı yazmasıyla boş duvara bakıyor, kara kara düşünüyordu. "Ahu," dedi beni görünce. "Geldin mi kızım? Gel, otur..." dedi beni yamacına çekerek.

Derin nefesler eşliğinde, başını iki yana sallarken "Başımıza neler geldi, bir bilsen!.." dedi dizlerine vura vura. "Abin evlenmiş herhâlde."

"Kız geldi, yukarıda," dedi Meyra dedikodu anlatır gibi heyecanla.

Ben hâlâ olayın gerçekliğini idrak edemiyordum. "Anlamıyorum," dedim açıkça. "Müjgan ile habersiz mi evlenmişler yani?"

"Yok," dedi annem keşke der gibi. "Başka bu. Kimdir, necidir, o da belli değil."

"Ben... Ben hâlâ anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla ve o ara yukarıdan inen bir kadın, odaya indi. Üstelik yarı çıplak bir hâldeydi. Küçücük bir havluyla bedenini sarmış kapı girişinden bize doğru bakıyordu.

"Aaa!.. Aaa!.." dedi annem, elini ağzına kapatıp, başını başka tarafa çevirerek. "Tövbe estağfurullah! Bu ne hâldir kızım? Ne hâldir bu?"

Saçları epey kısaydı ve göğüs kısmını neredeyse tamamen kaplayan, dal şeklinde bir dövmeye sahipti. Simsiyah saçları ve kaşları vardı. Kırmızı ojeli ince parmakları, beyaz havluyu üzerinde tutuyordu.

"Benim kıyafetlerin pek giyilecek yanı yoktu da!" dedi gülerek. "Kan olmuş hep."

Annem ağzına kapattığı elini, defalarca dudaklarının üzerine vurup, diğer eliyle dizlerini dövdü. Adını bilmediğim o kız da konuşmaya devam etti. "Kenan'ın kıyafetlerinden..."

"Gel sen, gel," dedi Meyra, annemin bayılacağı sırada müdahale ederek. "Ben sana benden bir şeyler vereyim."

"Tabii, o da olur," dedi kız omuz silkip. "Çok olmasa da bir tek Kenan'ı tanıyorum ya, o yüzden onun kıyafetlerini isteyeyim dedim. Neyse," dedi tekrar. "Verin de bana bir şeyler..."

Kızın rahat tavırları karşısında annem, bir o kadar rahatsızdı. Kıza bakmadan, boş duvara baka baka kafasına vuruyordu. "Abim nerede?" diye sordum anneme ama o giden kız cevapladı, annemin yerine. Kapı önünden uzaklaşmasına rağmen bizi duymuş, merdivenleri çıkarken laf yetiştirmişti.

"Âdem'i bayağı güzel dövdü dükkânda. Şikâyetçi olursa diye kamera görüntülerini silecektir. Ya da belki bir daha dövecektir, bilemiyorum. O tip var."

Beynim karman çorman olmuş bir hâlde, anneme döndüm. "Biri bana keşke olanı biteni anlatsa."

Annem kız çıkınca tekrar bana döndü ve bu sefer fazlasıyla sinirliydi. "Neyi anlatayım kızım? Benim de bildiğim bu. Abin yanında bu kızla geldi. Sahip çıkın bu kıza, yollamayın bir yere dedi, gitti. Biz de o gidince sorduk kimsin, necisin sen diye. Bu Âdem denilen oğlanın adını andı yine. Âdem geldi, Kenan'ın kocam olduğunu duyunca saldırdılar birbirlerine falan dedi. Ben zaten orada bayılmışım, Meyra zor ayılttı beni. Ben sandım ki rüya görüyorum... Ay, bir baktım, tepemde dikiliyor bu! Bir daha bayılasım geldi. Sonra bu gitti, ben banyo yapacağım dedi. Kaldık öyle. Abin de gelmedi daha. Arıyorum açmıyor."

Elini yüzüne vura vura, başını iki yana salladı. "Ah, ben çocuklarımdan yana hiç mi gülemeyeceğim Allah'ım?" dedi, ellerini iki yana açıp. "Ben ne günah işledim ya Rabbi'm!"

Annem kendi kendine dövünürken, ben telefonumu alıp Demir'e mesaj attım.

Ahuşan: *Öğrendin mi bir şeyler? Evde bir kız var. Abime kocam falan demiş. Annem kriz geçiriyor evde. Kız desen bir değişik.*

Demir: *Öğrendim hayatım. O öyle bir şey değil. Ben şimdi yoldayım, abinin yanına geçiyorum. Gelince konuşuruz. Sen söyle ama annene, sakinleşsin. Öyle bildiği gibi değil.*

Ahuşan: *Tamam, dikkat et yollarda.*

Zaten tahmin etmiştim bir şeyler olduğunu. O yüzden anneme dönüp "Bak, Demir, öyle değil o iş demiş. Sordum şimdi. Abimin yanma gidiyormuş. Hadi sen de dövünme kendi kendine." Ayaklandım ve etrafıma bakındım. "İlaçların nerede senin?"

Ayağa kalktığım gibi karnımdaki sancılar arttı sanki. Reglin ilk günlerinde, zorunlu bir eve kapanış olmalıydı bence. Hastane harici her yere gitmek yasak olmalıydı. Benim de tam aksine, bugünüm olabildiğince yoğun başlamış, öyle de devam ediyordu.

"Yok yok," dedi eliyle beni de durdurarak. "İçtim ben ilaçlarımı."

Camın kenarına doğru yaslanıp annemin kendinden geçmiş hâlini izledim ve odanın içini kısa bir süre sessizlik sardı. "Sen neden bana telefonda bir şey yok dedin? Sanki anlamadım ben de sesinden! Meyra'ya sormasam, buraya yüreğim ağzımda gelecektim kafamda kura kura."

"Ay, ne bileyim!" dedi çok da önemli olmadığını belirten bir ifadeyle. "Gebeysen falan telaş etme dedim. Bir de düşürürsün, edersin."

Şaşkınlıkla gözlerim büyürken "Ne alaka?" diye sorma ihtiyacı hissettim. "Bunu nereden çıkardın?" Böyle bir şey yoktu, düşüncelerimizde bile yokken annemin tavrı sinirimi bozmuştu. Zaten regl sebebiyle her şeye sinirleniyor, yükseliyordum. Annemin yanında hormonlarım iyice tavan yapıyordu.

"Ablam hamile olsa da emin ol, abim evlenmiş diye üzülüp, çocuğunu düşürecek değil," diyerek Meyra içeri giriş yaptı. Aynen öyle diyesim de geldi ama ben hâlâ annemin neden hamileyim diye düşündüğüyle ilgilendiğimden sessiz kaldım. Konu dağılsın istemedim.

"Niye üzülmesin Meyra?" dedi annem, ciddi bir ifadeyle Meyra'ya dönerek. "Abisi değil mi üzülür, dert eder elbet."

Meyra alaya alır gibi gözlerini devirerek güldü ama ben hâlâ sorduğum konudaydım.

"Neden hamile oluyorum anne ben, onu anlayamadım hâlâ?" dedim baskın bir ses tonuyla. "Çocuk düşünüyoruz dediğimi hatırlamıyorum. Hani düşünmüyoruz da zaten, merak ediyorsan. Bu arada ben sınavdan gayet güzel bir puan aldım anne, biliyor musun? Sormadığın için bilmezsin gerçi. Demir ile İstanbul için çok güzel tercihler yaptık. Onlardan birini kazanırsam -ki yüksek ihtimal kazanacağım- ondan sonra da okula gideceğim. Yani bir bebek, düşüncelerimizin içinde yok. Tabii sana göre bir kadının evlendikten sonra yapması gereken ilk ve en önemli şeylerden biri çocuk olduğundan, onu bekliyordun sanırım sen. Kusura bakma, kendi başımıza çocuk olayını erteleme kararı aldık ama..."

Annem gözlerini kısarak "Sen evlenmem de diyordun Ahuşan," dedi aynı şekilde bana yükselerek. "Daha lafının kırkı çıkmadan Demir kapıya geldi yüzük takmaya. Şimdi de yok kusura bakma sana sormadık, çocuk yapmam bilmem ne diye laf sokuyorsun. Özür dilerim kızım, acaba varsa diye seni düşündüğüm için! Annen hep kötü zaten... İyilik de düşünse kötü! Ben alıştım, siz hiç dert etmeyin beni. Sakın demeyin ki annemin kalbini mi kırıyoruz... Siz neyi nasıl biliyorsanız, öyle yapın kızım." Tam ağzımı açacak gibi olduğumda "Ay Ahu, tamam, zaten başım çatlıyor!" dedi ve başka tarafa doğru dönerek beni susturdu.

Gerçekten öyle güzel manipüle ediyordu ki olayları, insan kendini, acaba ben mi yanlış yapıyorum derken buluyordu. Hayır, ben yanlış yapmıyordum. Annemin düşünce yapısı buydu. Evlenirsin, evinin kadını olursun ve çocuk yaparsın. Bundan ibaretti onun için bir kadın. Tepki alınca da vicdan yaptırmaya çalışıyordu.

Zaten bir hayli gergin hissettiğimden, konunun üstüne gitmedim ve "Babam nerede?" diye sordum.

Bana sırtı dönük olan annem anında döndü ve "Mümtaz amcan kamyonla şehir dışına gidiyordu. Ona da gel demiş. Oraya gitti. Yarın dönecekler. Sakın ha arayıp da bir şeyler demeyin adamcağıza. Yollardan hemen de dönemez, el işi. Aklı kalır burada. Yarın gelince ben

söylerim. Gerçi..." dedi ellerini odanın içinde savurup yine ahlanıp vahlanarak. "Kendi görecek ya, neyse!.."

O sırada içeri gelen kızın üstünde, Meyra'nın kıyafetleri vardı ve epey dar olmuş gözüküyordu. Kız çekiştire çekiştire karşımdaki koltuğa otururken, bir yandan saçlarını kuruluyordu. Annem bakışlarını ondan kaçırmaya çalışsa da sürekli ona tutuluyor, gördükçe sıkıntıyla derin nefesler alıyordu. Odada oluşan sessizliği garipseyerek "Adın ne?" diye sordum.

"Ezgi ben," dedi kız aynı rahatlıkla. Ben yabancı bir evde olsam, iki büklüm bir yere sinerdim sanırım ama kız o kadar rahat takılıyor ve davranıyordu ki şaşkınlıkla kaldım.

"Âdem peki?" diye sordum. "Âdem diye birinden bahsettin?" Abimle evli olmadıklarını Demir söylemişti zaten. Bu Âdem kim ise onda bitiyordu konu.

"Âdem benim sevgilim," dedi kız ve annem elini, sert bir şekilde kendi dizine indirirken, yüzüme doğru ağlarcasına bakarak "Bir de sevgilisi varmış!" diye mırıldandı. Kız duymasa da ben duydum, ağzının içindeki o homurtuları.

"Yiyecek bir şeyler var mı ya?" diye sordu kız. Hemen peşine de bir cevap beklemeden "Neyse ya da ya..." dedi yüzünü buruşturarak. "Sonra yerim de ben bu gece hiç uyumadım. Şimdi duş falan da alınca bana bir yorgunluk çöktü. Kenan gelene kadar ben biraz kestirsem... Bayılacağım yoksa."

Yatabilir miyim falan sormak yoktu. O kararını çoktan vermiş ve ayaklanmıştı. "Nerede yatayım ben?" dediğinde Meyra "Benim odama gel," dedi ama tekrar Meyra'nın eşlik etmesine izin vermedi.

Eliyle Meyra'yı durdurup "Yok yok, sen otur," dedi. "İn çık, in çık yapma sürekli. Demin gittik zaten. Ben geçer, kıvrılırım. Siz de oturun rahat rahat."

Teşekkür ederiz Ezgi, kendi evimizde oturmamıza müsaade ettiğin için diyeceğim bir rahatlıkla, izin verir gibi konuşmuştu. Hemen peşine de odadan çıkıp gittiğinde, biz yine baş başa kaldık. "Ara şu abini!" dedi annem dayanamıyormuş gibi. "Ara, gelsin şuraya. Gelsin, şu kızı götürsün ya da anlatsın bize neler oluyor, bitiyor."

Telaşlı konuşmasıyla Meyra'yı da telaşa sürüklemiş, kız heyecanla telefona atılmıştı. Birkaç saniye içinde kulağına götürdüğünde "Bakalım Müjgan duyunca neler olacak?" dedi annem bir de onun derdine düşerek.

"Sen o zaman izle asıl cümbüşü!" dedi Meyra ve telefonu kulağından indirdi. "Açmıyor abim. Müjgan ablanın kesin kulağına gitmiştir var ya... Abimin yanında arkadaşı çalışıyordu. Kesin haber vermiştir, kesin. Bak gör, çok geçmez, buraya damlar. Abimi de o kızı da kıtır kıtır keser."

Meyra felaket tellalı gibi konuşunca annem daha da evhamlandı. "Bu çocuk tatlı ekmeğini acı yaptı. Gül gibi nişanlın var! Nereden çıktı birden elin kızı? Ben anlamadım bu bizim çocuk, Müjgan da Müjgan diye dolanmıyor muydu?"

"E aşk bu!" dedi Meyra, yangına körükle gider gibi. "Belki de bir anda tutuldu abim kıza."

"Meyra!" diye girdim araya ve onu susturup anneme daha sakin bir sesle döndüm. "Anne dedim ya, öyle değilmiş işin aslı. Demir, abimin yanına gitmiştir zaten. Gelirler birazdan anlatırlar, tatlıya bağlanır olay. Hem öyle Demir'in dediği gibi, evlilik falan yoksa Müjgan da anlar herhâlde. Bir sakinleşelim, bekleyelim gelmelerini. Öyle kendi kendinizi doldurmayın hemen."

Meyra doldurmaya çok meyilliydi. Bir çekirdeği eksik, merakla oluşacak kaos dolu ortamı bekliyordu ama sözlerimle ve konuşmaya girecek olduğunda, onu susturan bakışlarımla yerine oturmak zorunda kaldı. Annem de ben öyle konuşunca, en azından sakinleşmiş gibi yaparak bir süre sessizce oturdu. Yarım saat kadar oldu ya da olmadı, dış kapının açılmasıyla hepimiz ayaklandık. Meyra ve anneme göre ben daha sakin kalmıştım ve tabii ki onları odada bırakıp karşılamak için ben odadan çıkmıştım.

Odanın girişine yakın karşılıklı denk geldiğimizde, önde abim vardı ve Demir, birkaç adım arkasındaydı. Abimin yüz ifadesi bir hayli gerginken annem, merakla bir şeyler söylesin diye bekliyordu. Geçip, karşısındaki koltuğa oturarak eliyle boynunu ovaladı.

"Çıldırtacak mısın sen beni?" dedi annem yüksek bir çıkışla. "Kim bu kız? Bir şey desene!"

Abim kısa bir an, akıl tutulması yaşadı sanki. Annemin konuşmasıyla ayaklanıp "Nerede bu kız?" diye sordu. "Müjgan geliyormuş. Nerede?" Odanın içinde telaşla bakınıp, yine aynı telaşla odadan çıkarken "Uyuyordu," dedi Meyra. "Benim odamda."

Abim merdivenleri ikişer üçer çıktı, oda sallandı âdeta. Demir yanıma gelip, her zamanki gibi ailelerimizin yanında öpemediğinden ama yine de es geçmeden elinin tersini, yanağımla boynum arasında bir yerlere sürttü ve hemen peşine elini belime koydu. "İyi misin?" diye sorduğunda, iyi olmadığından emin olduğum yüz ifademle başımı salladım.

"Ne olmuş?" dedim ama o cevap vermeden abim aşağıya indiğinde "Benim odamda, benim kıyafetlerimle, benim yatağımda yatıyor!" dedi öfkeli bir sesle.

Sanki biz yatırmışız gibi, o yakıcı bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "Ne alaka ya? Benim odama gidecekti hani?" dedi Meyra ama ben düşündüğümü söyleme ihtiyacı hissettim.

"Dar gelmişti. Üzerini falan çekiştiriyordu. Muhtemelen rahat edemedi ve oradan bir şeyler alıp, ilk gördüğü yere de yattı." Abime döndüm ve "Bu arada ne olduğunu anlatacak mısın artık? Kim bu kadın?" diye sordum. Annemin tahammülü zaten bitmişti, ben de kendi kendime bir şeyleri çözmeye çalışmaktan yorulmuştum.

"Ben de bilmiyorum ki," dedi ellerini iki yana açarak. Müjgan'ın gelecek olmasından kaynaklı, ayrı bir stres vardı üzerinde. "Bu kızı, herifin biri, bizim dükkânın önünde çekiştiriyordu falan... Baktım kız bayağı korkmuş, istemiyorum diyor ama adam durmuyor. Üstü başı yırtılmış, dizi mizi kanıyordu, sürükledi herhâlde. Ben de hemen müdahale ettim. Tabii adam da durur mu, sen kimsin diye bana atıldı. Sonra bu kız birden, Kenan benim kocam demesin mi? Benim de o ara boşluğuma geldi, herif indirdi buraya bir tane," deyip gözünün altını gösterdi. Kızarmıştı. "Sonra zaten esnaf araya girdi. Herifi alıp götürdüler. Kızı da ben tuttum, buraya getirdim."

"Kız seni nereden tanıyormuş peki?"

"Tanımıyormuş ki," dedi abim. "Bizim dükkândakiler, Kenan dur falan deyince duymuş ismimi, öyle atlamış ortaya. Sonra da çok korkuyorum, ne olur bırakma beni burada dedi. Ben de aldım, getirdim."

Abimin anlattığı olayla yukarıdaki kız, benim kafamda çok da bağdaşmadı. Böyle bir olayda; tepkileri daha çekingen, korkak, mahcup, tedirgin olması gerekmez miydi?

"Ne olacak şimdi?" dedi annem. "Bu kız kendi evi gibi yerleşti. Müjgan'a ne diyeceğiz?"

"Kızın tavırları da garip bence," dedim. Demir arkamda olduğundan, tüm yükümü ona verdim ve belimdeki elinin karnıma kayışı, avucundaki sıcaklık bile bu yoklukta o kadar iyi hissettirdi ki ağrılarıma karşı... Kendi elimi de onun elinin üzerine koyup daha fazla alanı sıkıca sarmasına sebep oldum. "Yani böyle büyük bir olay yaşamış olmasına karşı çok rahat davranıyor. Hani çok net yorumlar da yapmak istemiyorum, hassas bir konu ama bir şeyler oturmadı bende."

"Kenan beni, olayı anlatıp şikâyetçi olalım demek için aramış." Arkamdan gelen sese karşı omzumun üstünden Demir ile göz teması kurunca, biraz daha başımı omzuna yasladım. "Kız kapattırmış hemen telefonu. Olmaz demiş."

"Korkmuştur belki," diye atıldı abim kendince bir açıklama bulmak ister gibi. "Peşini bırakmadığından söz etti bana. Sürekli kaçıyormuş ama buluyormuş adam. Şikâyetçi oldum ama bir işe yaramadı dedi. Daha çok bela oluyormuş o zaman başına." Abim de çok emin değildi ama herkes kendince bir yere oturtmaya çalışıyordu.

"Tamam ama yukarıdaki kızın, öyle korkan bir hâli tavrı yoktu; sorun tam olarak bu. Yabancı bir evde, yabancı insanlara ve başına gelenlere karşı çok rahat değil miydi?" Kendimden emin olamadığım için, annemle Meyra'ya doğru baktım. "Size de öyle gelmedi mi?"

Annem elini yüzüne kapamış, bu işten nasıl çıkacaklarını kara kara düşünürken Meyra bambaşka bir düşünce attı ortaya. "Belki de kız, abimi önceden tanıyordu. Takıntılı bir âşık belki de. Düğün yaklaştı diye böyle bir şey planlayıp, aralarını bozmak istedi?"

Abime bu fikir oldukça saçma gelmiş olmalı ki "Yok ebesinin amı!" dedi bir anda. Kimse, hiçbir fikri kafasında tam olarak oturtamıyordu.

Annem ise konuyu öğrendiği için, şu an tek düşündüğü geliniydi. Çok istekli olduğu bu evliliğin bozulacak olma telaşı ve milletin arkalarından konuşacak olması, rutin düğün hazırlığı gündemini sarsmıştı.

"Bu kıza ne diyeceğiz biz?" dedi kara kara düşünürken. "Atar bu kız yüzükleri."

Annemin yangına körükle gidercesine olan düşünceleri abimi harlıyor, onun da kara kara düşünmesine yol açıyordu. Abim, Müjgan'ı kaybetmeyi asla göze alamazdı ama ona inanmazsa korkusu da için için sarmıştı.

"Müjgan anlayışlı kızdır," dedi Demir, ortalığı sakinleştirmek ister gibi. "Durumu anlatınca anlayacaktır. Zaten Kenan'ın bir şey yaptığı yok ki. İnanmazsa görüntüleri de izleyebilir. Her şey açık ve net ortada."

"Değil mi abi ya?" diye atıldı abim ortaya. Bir dayanak, destek bulmak iyi hissettirmişti.

"Siz kurmayın kendinizi boş yere şimdi. Başta sinirlenir, parlar falan sonra sakinleşince o da anlar gerçekleri."

Abim, Meyra'ya dönerek "Sen git uyandır şu kızı da üstünü değişsin. Bir de benim odamda öyle görürse iyice cinleri tepesine çıkmasın," dedi. Kendisi kaldırmaya kalkacak kadar korkuyordu. Hiçbir şekilde baş başa kalma düşüncesinde değildi. Abim, gerçekten Müjgan'ı kaybetmekten korkacak kadar seviyordu.

Doğru insan kavramı, kişiden kişiye göre değişen bir şeydi sanırım. Benim düşüncelerime aykırı, beni mutsuz eden, hiç anlaşamadığım o insan, başkasının iyikisi olabiliyordu. Bana iyi gelmemesi, beni anlamaması, benimle zıtlaşması onu benim için kötü yapsa da başka yerlerde, başkalarını çok sevebiliyor, onları anlayabiliyor, onların yaralarını sarabiliyordu. Benim abime baktığım taraf ile Müjgan'ın baktığı taraf bambaşkaydı. Abim ona sadıktı, onu çok seviyordu ve onun için çabalıyordu. Belki de gerçekten Müjgan'ın da dediği gibi, benim düşüncelerimin aksine bir ilişkide abim, onun için doğru insandı.

Ben abime bakıp o telaşlı hâllerinden çıkarımlar yaparken, arkamdan gelen ses ile irkildim. "Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu Demir. "Bugün bir şeyler yemeye fırsat bulamadım da..."

Açlık denilince, konu ne olursa olsun, annemde akan sular dururdu. Anında olduğu yerde toparlanarak "Var oğlum, var. Sabahtan yemeklerimi yapmıştım ben," dedi. "Ahuşan sofra hazırlasın sana."

Belime sarılan eline parmaklarımı geçirip, mutfağa doğru onu götürürken, o da hiç itiraz etmeden peşime takıldı. Mutfağa girdiğimiz

sırada, kapıyı arkamızdan kapattı. Elimi çekecektim ki müsaade etmedi ve beni bir iki adım karşısına alarak "Bakayım bir sana," dedi, beni baştan aşağıya süzerken. Yetmedi kendi etrafımda çevirdi ve o hayran bakışlarıyla kıkırdadım. "Ne güzel olmuşsun sen böyle."

Aslında özel olarak bir şeyler giymemiştim. Her zaman giydiğim elbiselerden biri vardı üzerimde. O döndürdükçe savrulan elbisenin eteklerini kapatmama müsaade etmiyordu ve muhtemelen dahası için bu hareketi tekrar ettiriyordu.

"Demir," dedim en son dayanamayıp. "Başım dönüyor artık."

Tam o sırada beni anında kolları arasına çekti ve vücudumuz bir bütün oldu. "Benim de dönüyor," dedi dudaklarını boynuma işlerken. "Başımı döndürüyorsun, utanmadan her gün! Senin bir kere dönmüş, çok mu?"

Burnunu tenime sürterken nefesleri beni gıdıkladı ve ellerimi omuzlarına yerleştirdim. İçime katsam, sıkıca sarsam yetmezdi. "İçerisi yangın yeri, biz burada..."

Yüzüme gelen saçları iki eliyle geriye doğru ittirirken başımı ona doğru kaldırdı. Saçlarım avuçlarının arasında gerilmiş, ondan başka bir yere bakamayacak kadar mıhlanmıştım ona. "Biz burada, ne biz burada?.." dedi, içi gidiyormuş gibi bakarken. "Herkes kendi dünyasında. Karımı özledim ve onunla ilgileniyorum. İnan şu an kimsenin sorunu, böyle hissederken derdim değil. Önce kendi yangınımı dindirmem lazım!"

"Yaaa!.." dedim, sesim cilvenin elli tonuna dönerken. "O kadar çok mu özledin?"

Tek bir bakışı bile yetti cevabımı almaya. Avucundaki saçlarımı hafif sızıntılar bırakarak çekiştirdiğinde, dudaklarını dudaklarıma kapattı. "Bilerek yapıyorsun," dedim kıvranırcasına öpüşlerine karşılık verirken. "Bilerek yapıyorsun."

Azap gibiydi: Yükselip yükselip çakılmak... Kavuşamamak, büyük bir azap gibiydi. "Bilerek yapıyorum," diye karşılık verdi. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi. "Bilerek yapıyorum çünkü sana günlerdir dokunamıyorum."

Sesindeki arzu, beni hissettiğim o yoğun duyguların arasına çağırıyordu ama birinin durması lazımdı. Birine yakalanma korkusu da had

safhaya çıkınca, bileğinden tutarak geri çekildim. Üstelemedi. "Geç hadi sen," dedim onu sandalyeye oturtarak. "Ben sana yemek koyayım."

Elini bırakıp, ocağa doğru giderken "Ne yemek var bilmiyorum ama..." dedim. Ondan çok fazla ayrılmama müsaade etmeden bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekti, kucağına düştüm.

"Aç değilim ki ben bir tanem," dedi beni kucağına yerleştirirken "Seni görmek istedim." Yüzüme bir gülümseme oturdu ve elimi yüzünde dolaştırmaya başladım. Bacaklarımı yukarı doğru çektim ve dizlerinin üstünde kendime yer yaptım. Bütün bedenim, onun kucağındaydı.

Az önce büyük bir tutkuyla dokunduğu o saçlarımı, şimdi aynı büyüklükte bir merhametle okşuyordu. "Uykusuzdun. Yiğit'i alınca uyursun diye düşündüm, sonra da bütün gün oradan oraya koşturdun. Hem de bu hâlde." Eli karnımı bulduğunda, kasıklarıma doğru inerek ovalamaya başladı. "İyi misin?"

Demir tarafından yoğun bir ilgiye maruz kalınca, iyi olmamak mümkün müydü? Hemen başımı göğsüne yaslayarak gözlerimi kapadım. "Acaba siz erkeklerin doğuştan masaj yapma yeteneği falan mı var?"

Eli duraksadı ve "Derken?" diye sordu.

"Küçükken bir yerim ağrıdığında da babam masaj yapardı bana. Elleri sihirliydi sanki. Dokunduğu yerde, hemen ağrıyan yeri bulup geçiriyordu. Şimdi sen de öylesin. Dokunduğun yerlerde ağrılar var ve sen direkt o noktaları buluyorsun."

Kendisi gibi elleri de sihirliydi. "İyi geliyorsa her zaman emrinize amadeyim, küçük hanım." Kıkırdadım. İçeride olan kaostan bir hayli uzak, aşk dolu, sakin ve huzurlu anlar yaşayabiliyorduk. Başkalarının mutsuzlukları, sorunları bize bulaşmıyordu. Demir her daim bize özel bir alan yaratmayı başarabiliyordu ve ben, en kalabalıklarda bile ona güvenle sığınabiliyordum.

"Eve gidince... Koltuğumuzda, battaniyenin altında bir film açalım ve sen, bana parmakların yorulana kadar masaj yap."

"Yorulduğunda sen de beni öperek dinlendirirsen neden olmasın!"

Göğsündeki başımı kaldırdım ve elimi hafifçe göğsüne vurarak gülümseyip "Fırsatçı!" dedim.

Ben onun kucağında iki büklüm, şu birkaç dakikanın tadını çıkarırken, mutfak camından gördüğüm arabayla anında ayaklandım. Müjgan

gelmişti ve arabadan iniyordu. Demir bu ani kalkışıma bir anlam yükleyemeden ve sorgulayamadan, hızlıca bir kâse çorba koydum ona ve "Sen bunu ye," dedim kesin bir tavırla. Bütün gün eminim çok acıkmıştı. "Kontrol edeceğim. Ben de Müjgan'ı karşılayayım."

Bir dilim ekmek ve kaşık da bıraktıktan sonra, mutfağın kapısını çekip, hızlıca dış kapıyı açarak merdivenleri indim. İndiğimde de hiç beklemediğim bir yüzle karşılaştım.

"Müjgan..." dedim ama devamını Sevda'yı görmemden sebep getiremedim. Müjgan'ın gözü, beni görmeden sinirli adımlarla yukarı çıktığında, ben de çoktan odağımı değiştirmiştim zaten. Sevda ile dış kapının önünde baş başa ve aylar sonra, o günden sonra yüz yüze geldik. Ne yapacağımı o kadar bilemedim ki, bir yere tutunma ihtiyacı hissettim.

"Merhaba Ahu," dedi soğuk bir şesle ama ben o kadar kendimde değildim ki tek bir kelimesini, sesini duymak bile benim içimdeki bir şeyleri öylesine parçalara ayırdı ki bunun hıncıyla doldum taştım. Salise sürecek zaman diliminde, onun yanında aldığım solukla sert bir tokat yüzünde patladı.

Beklemediğinden, sarsılarak geri çekildiğinde eli, yüzünü buldu. "Sen..." dedi şok içinde. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Bana doğru adımlaması, elini havaya kaldırması, yine hepsi saniyelik olaylardı ama izin vermedim. Bileğinden tutup geriye doğru itekledim. "Nasıl!" dedim o gün olan öfkemden bir an, bir şey kaybetmeden. "Nasıl yapabildin bunu? Ya senin yüzünden, hayatım tepetaklak oldu! Sen bunun böyle olacağını bile bile, nasıl yapabildin?"

Demir ile evliliğimden pişman değildim ama ya o kişi, Demir olmasaydı? Ya başkası olsaydı ve ben sevmediğim biriyle evlenmek durumunda kalsaydım? Bir insan, bir insana bu kötülüğü nasıl yapabilirdi, aklım almıyordu.

"Ben böyle olacağını düşünsem, sence yapar mıydım?" diye sordu yüzsüzce. "Ben sizin evlenmenizi istemedim ki. Senin gitmeni istedim. Gidersen Demir seni unuturdu çünkü. Sen olmazsan yine bana kalırdı. Ben onu ikna edecektim, etmiştim."

O konuştukça, olan sinirimin üstüne kıskançlık krizleri de eklendi. Demir, Sevda için bir ukde olarak kalmıştı ve bu, sesinin renginden bile belliydi.

"Seni istemeyen bir adam için," dedim yüzümü buruşturarak. "Seni her seferinde reddeden bir adam için değer miydi? Bu kadar ileri gitmene değer miydi? Hiç gururun da mı yoktu senin?"

"Gururum mu?" dedi geriye doğru çekilerek. Yüzünde bir gülümseme vardı ve keyiften bir hayli yoksundu. "Benim gururumu yok sayan Demir'di. Sen ne sanıyorsun ya? Ne sanıyorsun sen?" diye yükseldikçe yükseldi. "Ben, kendi kendime mi gelin güvey oldum? Koysana kızım sen benim yerime kendini!" Üzerime doğru gelişi değildi beni yıkan, dudaklarının arasından dökülen itiraflardı. "Madem istemiyordu, madem sevmiyordu beni, neden dokundu bana? Neden senelerce bir köşede tuttu hep?"

Neden dokundu bana? Zihnimin duvarlarına defalarca çarpan iki kelime, yalnızca bunlardı. Neden dokundu bana? Neden dokundu bana? Neden dokundu bana? O soru tekrarlandıkça benim için dünya tepetaklak oluyor ve ben altında kalacakmışım gibi hissediyordum.

"A... An... Anlamadım?" dedim ama bunu duyup duymadığından bile emin değildim. Sanki bir girdapta sürükleniyordum.

"Ahu... Demir ile bizim aramızda, benim kovaladığım, onun kaçtığı bir ilişki yoktu! Demir sana bir şeyler hissedene kadar, bizim için her şey gayet olması gerektiği gibi ilerliyordu. Sonra sen çıktın! Ne ara çıktın onu bile anlamadım ve bizim için her şey değişti. Demir benden uzaklaştı. Ben ne yaptım, Ahu? Koy benim yerime kendini. Benim yaptığım, tam olarak sevdiğim adamın peşinden gidip, onun için savaşmaktı. Ben onu gerçekten sevdim!" diye haykırdı. Sevda benim yüzüğünü, soyadını taşıdığım o adama olan aşkını, yüzüme karşı haykırdı. "Beni yedekte tutmaya çalıştığını gördüğüm hâlde vazgeçmedim çünkü sevdim Ahu! Ben, bana gelsin diye bekledim. Ben hak ettim mi bunları? Ben kimsenin sevgilisine göz koymadım! Seni seviyordu madem, neden öyle öptü beni?" Midem bulanıyor gibi hissettim. "Neden o kadar güzel dokundu bana? Ben kimseyi zorla kollarıma..." Elimle durdurdum. Sussun istedim. Sussun istedim çünkü kalanını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Sevda'yı arkamda öylece bırakırken, gözlerim bir boşlukta ve ben, o çıkamadığım gerçeklerin bataklığında çırpınarak merdivenleri adımladım. Üst kata çıktığımda gördüğüm manzara, bir karmaşadan ibaretti.

Müjgan ve abim, karşılıklı birbirlerine bağırır hâldeydiler ama ben sağır olmuştum. Tek duyduğum, Sevda'nın sözleriydi. Onlar da susmak bilmedi. Midem altüst oldu.

Her şey fazla hareketliydi. Çok fazla hareketli... Bir tek Demir netti, o odanın içinde. Bana bakıyordu ama sanki bir hayli uzaktaydı. Sesi, aramızda uçurumlar var gibi uzaktan geliyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Değilim demek istedim. Bağıra çağıra içimdekileri kusmak, hesap sormak, kıyamet olup yağmak istedim. Ama ben hâlâ seni o kadar çok seviyorum ki Demir, şimdi yaksam yıksam şuraları, bunca kalabalık benden yana olur da ve ben o enkazdan çıkarım ama bir tek sen altında kalırsın diye ağzımı bile açamadım. Bana da yazıklar olsun. Senden deli gibi nefret etmek isteyen yanımla ölesiye seven yanımın merhametinde sıkıştım, kaldım. Sana da yazıklar olsun, beni bu arafta bıraktın.

"Eve gidelim mi?" diyebildim sadece bulduğum güçle. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Müjgan, annem, abim, Meyra o kadar kendi dertlerindeydiler ki bir tek Demir gördü, duydu beni. Bununla da ilgilenmedim. Hatta bana ilgiyle, merakla, endişeyle yaklaşması tahammül sınırlarımı zorladı. Onu beklemeden hızlıca arkamı dönüp, merdivenleri inmeye başladım. Arkamdan "Ahu," diye seslendi ama duymazlıktan geldim. Ayakkabılarımı giyip arabaya doğru ilerledim. Adımları hızlandı. Bir şeyler olduğunu fark etmişti ve neden kaçtığımı merak ediyordu.

Arabaya binmeden önce etrafa bakındım. Sevda'yı aradım ama göremedim. Muhtemelen gitmişti ve muhtemelen burada olsaydı, Demir onu görünce, her şeyi öğrendiğimi de anlardı. Sessizce arabada onu bekledim ve o gelir gelmez bana baktı. Ona bakmamı bekledi ve bakmayınca çenemden tutup, kendine doğru çevirdi. Kısa bir an göz göze geldik. Gözlerimden beni okumak istiyordu, görebiliyordum ama başımı ellerinin arasından çekip önüme döndüm.

"Eve gitmek istiyorum."

"Bana ne olduğunu söyleyeceksin önce."

Tahammül sınırlarımı o kadar zorluyordu ki sakin kalmak bir hayli zordu. Hızlıca başımı çevirdiğimde gözlerimde gördüğü yangında, kül olacağımızın korkusu sardı. "Eve gitmek istiyorum!" dedim üzerine basa basa.

Net bir tavırla söyledikten ve gördüklerinden sonra, bir şey demeden arabayı çalıştırdı. Bir hayli kısaydı yol aslında ama o kadar uzun geldi ki her an durdurup, yolun ortasında bağıra çağıra kavga edebilirdim.

Neden bana dokundu?

Neden bana dokundu?

Seni o kadar seviyordu madem, neden öptü beni?

Neden o kadar güzel dokundu bana?

Ağlayacaktım. Sevda'nın sözleri, kulaklarımda çınladıkça şakaklarımı sıvazladım. En son evin önüne geldiğimizi fark ettiğimde, park etmesini bile beklemeden arabanın kapısını açmaya çalıştım ve Demir'in aniden frene basıp "Ahu!" demesiyle kendimi dışarı attım. Birkaç damla yaş, o zaman firar etti gözümden. İlk kez hıçkırdım. Derin, soğuk birkaç nefes çektim ama öyle çok yanıyordu ki içim, gram hafifletmedi yangınımı. Hızlıca merdivenleri çıkarken kendimi toparlamaya çalıştım. Hızlıca tek tek çıktığım merdivenleri o, ikişer üçer çıktı ama yine de bana yetişemedi.

Önce ben eve girdim, arkamdan o girdi. Çarparcasma kapanan o kapıyla birlikte, birbirimize döndük. "Ahu!" dedi o da bir hayli öfkeli, tahammülü bitmiş gibi. "Anlatacak mısın bana artık?"

Elimdeki çantayı savururcasına odanın içine attığımda, o da bana doğru adımladı ama yer değiştirdik. Çünkü onun bana yaklaşmasına müsaade etmedim. "Söylesene bana," dedim avaz avaz bağırmışım gibi bir sakinlikle. "Sevda ile aranda ne vardı?"

Duraksadı. İnceldiği yerden değil, gizlendiği yerden koptu. Az önce yükselen o adam var ya, bir anda düştü ve asıl orada benim yıkılışım başladı. Bir kabul ediş gibiydi bu.

"Sana ne anlattı bilmiyorum ama..."

Çenem titrerken ağlamamak için zor durmak, bir hayli güçtü. "Ahu bak..." diyerek bana doğru geldiğinde, bir adım geriledim.

"Ne kadar aptalım!" diye bağırdım evin içinde yürürken. "Ne kadar aptalım ben ya! Nasıl anlamadım? Kim senelerce reddedildiği hâlde, bu kadar inat eder ki? Kim benim hayatımı tepetaklak edecek oyunlara girişir? Tabii ki sen ona cesaret verdin! Tabii ki o bunları sadece sevdiği için yapmadı. Senden karşılık gördü çünkü. Karşılık gördüğü için yaptı. Yüzüstü kaldığını düşündüğü için yaptı. Sana defalarca kez sordum!"

dedim üzerine doğru yürüyerek. "Sordum, neden dedim. Neden reddettiğin hâlde vazgeçmiyor dedim. Beni geçiştirdin!"

Nefesim daralıyor gibi hissettim ve üzerine gitmekten vazgeçip geriye doğru adımladım. Göz pınarlarım dolmuş, yaşlar sessizce süzülmeye başlamıştı. Ona doğru döndüğümde, salonun ortasında karşılıklı duruyorduk. Aramızda bir hayli mesafe vardı. O bir ucundaydı, ben bir ucunda. Çenem titreye titreye yaşlar tek tek gözlerimden süzülürken, gözlerine bakmak bir hayli zordu benim için.

"Ben..." dedim hıçkırarak. Bundan da nefret ettim ve gözyaşlarımı hızlıca silmeye çalıştım. "Ben sana güvenmiştim. Yalan söylemezsin sanmıştım bana. İnanmıştım ya ben sana!" dedim büyük bir kırıklıkla. "Sen..." Hıçkırdım. "Sen, beni bir kere uyardın. Çok tecrübesizdim. Bir kere uyardın beni Selim konusunda ve ben, o günden sonra her adımıma bin kere dikkat ettim. Her şeyi sana haber verdim. Ben kötü hissettiğimde bile koştum, sana anlattım. Böyle böyle oldu ama ben istemiyorum dedim. Her bir adımımdan haberdardın. Demir, ben sana olduğum gibi geldim. Bu kadarım..." dedim ellerimi iki yana açarak. "Bilmediğin, görmediğin hiç ama hiçbir şeyim yok. Olduğum gibiyim ben sana karşı. Bundan ibaretim. Bu kadarım. Sen de öylesin sandım." Kelimelerim titriyordu karşısında. Gözlerinin dolduğuna şahit oldum. O da bende kaybettiği yerinin farkındaydı ve buna katlanamıyordu.

Demir, sarılsam sana bir kere... Çok istiyorum ama aramıza öyle bir güvensizlik soktun ki gururuma yediremiyorum. "Keşke..." dedim hıçkırarak. "Keşke kim bize ne hissettiriyorsa, aynısını ona da hissettirebilsek."

Ben Demir'in beni kandırışına kızgındım. Yalanların arkasına sığınmasına... Onca yalanın içinde tek gerçek oyken onun da yalan çıkmasına kızgındım. Kaç yalandan sonra vazgeçerdi insan birine güvenmekten? Ben ne zaman başkasını hayatımın merkezi yapmamayı öğrenecektim? İnsan kendi sırtını kendine yaslamazsa, gün gelip dağ sandığı da yıkılıyormuş işte. Yıkılıyormuş da ona yaslanan, altında kalıyormuş.

Hepsini okudu gözlerimden ve "Ahu sinirlisin," dedi devam etmeyelim der gibi. "Sandığın gibi değil."

"Sandığım gibi değil ne!" dedim tekrar aynı sinire bürünerek. Ne bekliyordu ben anlamıyordum ki... Oturup bir kenara, "Ay canım öyle

mi olmuş ya tamam," diyerek sinirimin geçmesini beklememizi mi? Böyle konuştukça daha da deliriyordum, farkında değildi. "Onunla aranda bir şeyler geçti mi, geçmedi mi?" Tam ağzını açacağı sırada "Bana kelime oyunları yapma!" diye kestim sözünü. "Amasını, çünküsünü merak etmiyorum! Evet veya hayır? Bu kadar net cevaplar!"

Her soluğumda ciğerlerim acıyor, göğsüm sanki alevler içinde yanıyordu. Karşımda hiç çırpınmadı, kaçmadı. Gelen her şeyi kabul etmiş gibi bekledi.

"Dokundun mu ona?" diye sordum, sesim titreyerek. İstediğim gibi cevapladı ama beni bu kadar yıkacağını tahmin etmedim. "Evet," dedi.

O an, ağladığım için bile nefret ettim kendimden. Başımı başka tarafa çevirip, gözyaşlarımı silerken "Peki..." diye devam ettim. "Beni severken mi? Bana bir şeyler hissederken mi dokundun bana?"

Demir, seni affetmek için bir çıkış yolu arıyorum. Bir bahaneye tutunmak için çırpınıyorum hâlâ. Demir, hâlâ vazgeçemeyecek kadar çok seviyorum...

Alacağım cevaptan korka korka gözlerine baktım ve benden önce onu bitirmiş gibi, ölüm gibi bir sesle "Evet," dedi. Yutkunamadım. Can havliyle öyle derin bir nefes aldım ki Demir, müdahale etme ihtiyacı hissetti ama elimle durdurdum. Aramıza koyduğumuz sınırları aşmasına izin vermedim. Elim göğsümde, sanki o yüreğimin içinden çıkacakmış gibi korkarak tekrar yüreğime bastırdım. Ben onun yüzüne bakmayıp, kendimi sakinleştirmeye çalışırken, işlerin daha kötüye gittiğini anlayarak "Ahu, zannettiğin gibi bir birliktelik yaşamadık. O kadar ileri gitmedik," dedi.

Hızla kendimi ona çevirdiğimde, sinirden midem altüst oldu. Başım çatlayacak gibi ağrımaya başladı. "Zannettiğim gibi ne ya?" dedim. O konuştukça ben durulamıyor, daha çok dolup taşıyordum. "Ne fark edecek?" diye sordum sinir dolu bir gülümsemeyle. "Ha sabaha kadar sevişmişsin, ha bir saat sürmüş? Ne fark eder Demir? Neyi değiştirir bu?"

Sessiz kaldı. Sessiz kalınca da sinirlerim bozuldu. Ellerim titriyor, her yeri kırıp dökmek istiyordum. Demir'in kabullenişi... Sevda'nın sözleri...

Neden bana dokundu?

Seni o kadar seviyordu madem, neden öptü beni?

Neden o kadar güzel dokundu bana?

Dayanamadım ve hepsi birleşince "Söylesene," dedim üstüne doğru giderek. "Ne kadar ileri gittiniz? Ya da söyleme ya!" Hızlıca üzerine yürüdüm. "Göster sen bana. Ne kadar mesela? Ne kadar ileri gittiniz? Göstersene bana!"

Omuzlarından tutarak onu geriye doğru ittirdim ve koltuğun üzerine düşmesine sebep oldum. Kucağına oturdum ve ellerim sinirden titrerken "Hadi!" dedim. "Göster! Başlasana!" Ellerim titriyordu, sesim titriyordu.

"Ahu!" dedi durdurmak ister gibi ama müsaade etmedim. "Tamam," dedim onun hareket etmeyeceğini anladığımda. "O mu başladı? Böyle mi?" Titreyen parmaklarım, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Durdur sen beni!" dedim hâlâ aynı sinirle. Ama sesim zayıf düşmüştü artık. Ağlamaktan, bağırmaktan kısılmış, çatlamıştı. "Hani o kadar ileri değil dedin ya? O kısma geldiğimde durdur sen beni!"

Bir şey demedi. Çözdüm düğmelerini, durdurmadı. Tepki vermediğini düşünüp "Hadi, bir şeyler yapsana!" diye tekrar bağırdım. Ellerini tuttum, kendime sabitledim. "Çok güzel dokunmuşsun, öyle dedi! Böyle mi dokundun?"

Buz gibi ellerim, onun ellerini kavramış, belime koymuştu. Ellerini, göğüslerime çıkardım. Üstümdeki kıyafetimi verdim avuçlarının içine, çıkarttırmaya çalıştım. Durdurmadı. Durdur artık diye avazım çıktığı kadar bağırmak istedim, yapamadım.

Gözlerinin içi dolu doluydu ama benim gibi ağlamıyordu. Şimdi şurada alsam canını, ona bile tepki vermeyecek gibiydi. Elbisemin kolları çözüldü, düştü ama Demir beni durdurmadı. Gerçekten hiçbir zaman durdurmayacak mıydı, yoksa bilerek mi tepki vermiyordu bilmiyorum ama içim hâlâ ona inanmak istiyordu.

"Hadi!" dedim çaresizlikle kıvranırken. "Devam et, bir şey yap, hadi!"

Elimi boynuna attım ve dudaklarına dudaklarımı bastırdım. "Böyle mi öptün? Böyle mi öpüştünüz? Nasıldı Demir?"

Gözyaşlarım dudaklarımızın arasında yok olduğunda "Dur artık, Ahuşan! Yeter! Ne yaptığının farkında bile değilsin!" dedi ve ben, katıla katıla ağlamaya başladım. Başımı göğsüne doğru kapatıp deli gibi

ağlarken, kalbinin çıkacakmışçasına korku dolu atışlarını şakaklarımda hissettim. Gözyaşlarım yarı çıplak teniyle birlikte gömleğini ıslatmaya başladığında, başını başımın üstüne kapattı ve elleri saçlarımı bulup "Öyle değil," dedi. "Yemin ederim değil... Ben ona karşı bir şeyler hissederek dokunmadım. Yemin ederim..."

Şimdi kalkıp gitmem gerekiyordu ama gitmek de istemiyordum. O kadar çok seviyordum ki, bir daha ne zaman ona sarılırım bilemediğimden, tüm sınırlarımı zorladım. Söylediklerini hazmedemedim ama katıla katıla ağlarken kendime çok az, birazcık zaman tanıdım. "Lütfen..." diye yalvardı. Ağlıyordu. Gözyaşları, saçlarımın arasına karıştığında, sesi titrekti. "Lütfen bize yapma bunu, Ahuşan. Lütfen... Çok seviyorum seni."

Ona inanmak isteyen yanımla ondan kaçmak isteyen yanım, büyük bir savaş verirken "Neden?" diyerek göğsünü yumrukladım. Defalarca kez vurdum, vurdum, vurdum... O da hepsini kabul etti. Kucağından inip üzerimi toparlarken, ona baka baka geri adımladım. "Neden hissettirdiklerinden nefret ederken senden nefret edemiyorum?"

Çekip gitmem gerekiyordu, biliyordum. Adımlarım geriye doğru kapıya giderken, ona koşmak için de can atıyor gibiydi. Demir korkuyla ayaklandığında tüm gurursuzluğumla "Bir şey daha soracağım," dedim. İç çeke çeke, karşısında küçük bir çocuk gibi ona tutunmak, inanmak için bir bahane aradım. "Ne olur, bir kez daha yalan söyleme bana. Sapanca'da sana sorduğumda, bana anlatacak mıydın? Garson gelmeseydi... Biz bölünmeseydik... Anlatacak mıydın?"

Yine kızardım ama kabul ederdim, Demir. Lütfen bana bir neden ver. Bize tekrar inanmam için... Sana güvenmem için bir neden ver. Ben bu kadar çok bahane ararken lütfen onu bana ver. Binbir ümitle ondan bir cevap beklerken bir kez daha hayal kırıklığıyla kaldım. Hayır anlatmayacaktım demeye cesaret edemedi ama başını iki yana salladı.

O an kalmanın artık imkânsız olduğunu hissettiğimden derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı sildim ve yerdeki çantamı alıp kapıya doğru adımladım. Arkamdaydı, biliyordum. Tam kapıyı açıp çıkacakken, omzumun üstünden ona baktım. Ben durunca o da durdu.

"Demir..." dedim, akıp giden yaşların yerine yenileri dolarken. "Ben böyle kötü hissettiğimde hep sana gelirdim. Sen beni kimsesiz bıraktın. Ben şimdi kime gideceğim?"

19. BÖLÜM

Kırık Dökük

Bazen, bazı duygular taşınamayacak kadar ağır hissettiriyor, olduğun yere sığamaz hâle getiriyordu. Nefes alıyorum sandığın güvenli alanın, bir anda seni nefessiz bırakabiliyordu. Ben o akşam ve o akşamdan sonrasında nereye gidersem gideyim, onun yanında aldığım o nefesi alamayacağımı bilmeme rağmen, o evden çıktım. Fark etmeden aldığın ufak yaralar, sen fark edene kadar sızlamaz ama onu fark edip de her gördüğünde, geçene kadar olmasa bile alışana kadar çok daha fazla acı verirdi. Demir ile olan durumumu, tam olarak böyle tarif edebilirdim sanırım. Şu an onu görmek, çok daha fazla acıtıyordu beni. Kapıyı çarpmadan, arkamdan dahi kapamadan usul usul çıktım evden. Nereye gideceğimi de bilmeden merdivenleri teker teker indiğimde, gidişimin bu kadar kolay olmayacağının da bilincindeydim aslında.

Ben çıktıktan hemen sonra Demir de peşimden çıkmış, ben merdivenleri inerken o da arkamdan eşlik etmişti. "Böyle gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Ben merdivenlerin son basamaklarındayken o başlarındaydı.

"Zorla eve mi sokacaksın?"

"Gerekirse."

Yüzümde yapma dercesine alaycı bir ifade vardı. Gerekirse diyordu ama gerekmesin diye de çırpınma çabasını yüzünden okuyabiliyordum. Onun dediklerini duymazdan gelerek karar verdiğim yönde hareket etmem bile bir cevap niteliğindeydi aslında. Ben kaçtıkça o kovaladı. İkimizin de adımları eş zamanlı hızlandı. Suzan ablanın, Gülay annenin kapısının önünden geçtik ama kimse dışarı çıkmadı. Seslerimizi duyduklarına emindim hâlbuki. Yine de karı koca arasına girmek istemeyişlerini anlayabiliyordum. Karışmaları hâlinde bir taraf olacaklarını ve benim tarafımda olacaklarını biliyordum. Demir'i karşılarına alıp belki

de sözleriyle yaralayıp daha da kötü hissettireceklerdi. İstediğim bu değildi. Ben bu beter ruh hâlinde bile Demir'e söz gelsin istemedim. Bir de ne garipti ki, kendi ailem yanımda olacak mı bilmeden, Demir'in ailesi için kesinlikle yanımda olurlar hissini taşıyordum...

Tam kapının kolundan kavradığım sırada anahtarı çevirerek içeriden kilidi açacaktım ki duraksamam, Demir'in beni yakalamasına sebep oldu. Yarım araladığım o kapıdan çıkamadan Demir kolumu tuttu ve "Nereye gideceksin?" diye sordu, buz gibi hissettiğim ses tonuyla. Bunun nedeni, benim ona baktığım yerin, eskiden olduğu gibi bir yer olmamasından kaynaklıydı belki de. Gözleri üzerimde dolandı, durdu. Hiçbir şeyi bilmemenin yarattığı bir rahatsızlık vardı üstünde. Ne hissettiğimi biliyor ama ne yapacağımı, bizi nereye sürükleyeceğimi bilmemenin yarattığı bir rahatsızlık...

"Bir önemi var mı?" Kolumu elinin arasından çekme girişimim, onun tek bir hareketiyle kendine çekmesiyle son buldu.

"Ne demek önemi var mı, Ahuşan?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Sen benim karımsın. Elbette önemi var. Öyle kafana estiği gibi bu evden çıkıp gidemezsin."

Yüzümde bir gülümsemeyle "Öyle mi? İzle o zaman!" dedim ve hışımla kolumu elinin arasından çektim. Şu an beni yalnız bıraksa, her şey daha kolay olacaktı belki ama kaybetme korkusundan mı bilmem, mantıklı düşünemiyor gibi geliyordu.

Çıkacağım o boşluğa elini koydu ve "Ahuşan!" dedi. Demir'in başka bir yüzüyle daha karşılaşıyordum sanki. Her ne kadar naif, güzel seven bir adam olsa da aksi bir yönü olduğunu biliyordum ve kaybetme korkusu yaşadığında, bana bunu göstermekten çekinmiyordu. Bunları gözlerimden okumuş gibi "Böyle olmak istemiyorum," dedi. Çatık kaşlarının arasındaki derin oyuntuda kaldım. "Gerçekten kendimi zorluyorum. Seni kırmak, bir şeyleri daha fazla zora sokma niyetinde değilim ama buradan, bu saatte, karımı böyleyken gönderecek bir adam da değilim ben! Çok yalnız kalmak istiyorsan sen eve geç, ben..."

Tam ağzımı açıp yükseleceğim sırada, işaret parmağı sakın dercesine aramızda durdu. "Ben giderim demeyeceğim, o pençelerini hemen çıkarma. Kapının önünde otururum, sen de görürsün. İstiyorsan sabah-

larım, günlerce evin içine girmem, orada beklerim yalnız kalmak istiyorsan ama ben seni bu gece, buradan göndermeyeceğim!"

Ne Demir bir adım geri attı ne de ben... Hiçbir şey olmamış gibi çıksam yukarı, o ev bana dar gelecekti, biliyordum. Şimdi bile Demir'in yüzüne bu kadar uzun bakmak, beni önünü alamayacağım bir sinirle dolup taşırıyordu. Daha fazlası olmaktan, birbirimize zarar verip dönemeyeceğimiz bir noktaya gelmekten korktum. Tam o sırada bir ses duyduk ve ikimizin de bakışları, yarım aralık olan o kapının dışına kaydı.

"Demir?" dedi tanıdık ses ve Demir'in kapıyı aralamasıyla Harun abiyi gördük. Kapıyı aralamıştı aralamasına ama beni arkasına almıştı, çıkmamam için.

"Harun?" dedi, Demir şaşırmış gibi. Demir'in arkasından görebildiğim kadarıyla tek değildi ve Demir "Aslı?" dedi hemen peşine. "Hayrolsun bu saatte?"

Kapıya elini koymuş, önümde durmuştu ve ben onun arkasından parmaklarımın ucuna ne kadar yükselirsem yükseleyim, tam anlamıyla göremiyordum. Dayanamadım ve kapının üstünden çekme niyetiyle koluna sarıldım. Ona olan temasımla Demir hiç zorlamadı ve elini kapıdan çekti. Kapıyı ardına kadar açtığımda Harun abi ve Aslı'yı el ele gördüm. İlk kez yüz yüze gelmiştik ama böyle tanışmak istemezdim. Aslı'nın ağlamaklı bir hâli vardı ve Harun abinin de çok mutlu olduğu söylenemezdi. "Abi... Hoş geldiniz." Dışarı doğru bir adım atma girişimim, Demir tarafından, elini belime koymasıyla son buldu. Karnımın üzerinden tamamen sarmış, hiçbir şey olmamış görüntüsü vermeye çalışırken gideceğim diye ödü koptuğundan, beni kolunun altına doğru çekmişti. Ters bakışlarım Demir'i bulurken, çok uzun süre üstünde kalamadan Harun abi tüm odağı kendine çekti.

"Kusura bakmayın, rahatsız ettik bu saatte ama nereye gitsek bilemedim," dedi çaresizce.

Konunun bir hayli önemli olduğu, bu saatte burada olmalarından belliydi. "Önemli bir şey mi oldu?" diye sordum ama Demir, daha olması gereken bir davranışla "Yukarı geçelim," dedi. "Orada konuşuruz."

Olması gereken buydu tabii ama ben kendim o evden çıkmışken onları davet etmek aklıma gelmemişti. Harun abi ve Aslı, çekine çekine bize gelirken kapıyı ardına kadar açtım. Demir'in eli belimden gitmiş,

parmakları parmaklarımı kavramıştı. Çekmeye çalıştım, izin vermedi. Daha sıkı kavradı ve ne kadar bakarsam bakayım, bana doğru bakmadı. Harun abi ve Aslı önümüzden geçip merdivenlere yöneldiğinde, laf söyleyeceğimi anlamış olacak ki "Yukarı çıkınca bırakacağım elini, merak etme!" dedi zıtlaşmak istemiyor gibi.

Kapıyı kapattı ve merdivenlerde bizi bekleyen Harun abilere doğru birlikte yürüdük. Elleri sanki bir daha hiç tutmayacakmış gibi parmaklarımın arasında dolanıyor, kendi söyleyemediklerini dokunuşları kanıtlasın ister gibi parmakları elimin üstünü sıvazlıyordu. Her şey o kadar tazeydi ki Demir'in bu dokunuşları bile beni bambaşka, hiç hayal etmek istemediğim tanıdık yüzlerle olan sahnelere götürüyordu. Son merdivene geldiğimizde hızlıca elimi çektim ve Demir isteksizce yanımdan ayrılırken kapıyı açtı.

O sırada Aslı ile yan yana geldik ve yüzünde sahte, zoraki bir tebessümle bana baktı. Çok güzel bir kızdı. Harun abiye göre daha minyondu. Sarıya çalan saçları, yeşil gözleri vardı. Çekine çekine içeri girdikten sonra oturma odasına geçtiğimizde "Buyurun lütfen," dedim koltukları göstererek. Sanki az önce bu evden çıkıp giden ben değilmişim gibi, sakince yine bu evde ağırlamaya çalıştım.

Onlar karşımdaki üçlü koltuğa oturunca ben de Demir'in yanına oturmamak için, tekli koltuğa oturdum ama tekliye yakın olan üçlünün en ucuna oturdu ve yine dibimde bitti. Hatta o kadar ki dizleri, bacaklarıma temas ediyordu. Bedenimi yan çevirerek bacak bacak üstüne attım. Sıkıntılı soluğunu işittikten hemen sonra "Kötü bir şey yoktur inşallah?" diye sordu Demir.

Demir ile aramızda geçenleri kısa bir an rafa kaldırmaya çalışarak ben de misafirlerimize odaklandım. Harun abi önce Aslı'ya baktı, ardından Aslı'nın elinden tutup "Zaten size az çok olanlardan bahsetmiştim," dedi.

Abisinden, abisinin sorun çıkardığından ve kendisinin içine sinmediğinden bahsetmişti. Sanırım yine onunla ilgili bir konu olmuştu. Demir evet dercesine başını salladığında, Harun abi sıkıntıyla alnını sıvazladı ve "Ben Aslı'yı kaçırdım," dedi bir anda.

Şaşkınlıktan önce dudaklarım aralandı, ardından ne diyeceğimi bilemeyerek "Abi, emin misiniz peki?" diye sorma ihtiyacı hissettim.

Demir ise benim aksime "Hayırlısı olsun," demişti. Aldıkları kararı sorgulama ya da yorum yapma gereği duymamıştı. Belki de gerçekten başka çareleri olmadığını bildiğindendi bu tavrı. Harun abi, bana biraz bahsetmişti ama Demir'in çok daha fazlasını bildiğine emindim. Yine de Harun abi, beni de es geçmeden "Ahu, biz de böyle olsun istemezdik, anlatmıştım ya sana..." dedi nazik bir yaklaşımla. "Günden güne her şey daha da zorlaşınca başka çare bulamadım."

Aslı'nın çekingen ve yerde olan bakışları karşısında, daha fazlasını sorgulamak istemedim. Ben de "Hayırlısı olsun," demek durumunda kaldım sadece. Aslında uzun uzun konuşmak isterdim ama sanırım, Aslı'nın şu an için böyle bir şeye gücü yoktu.

"Evdekilerin haberi var mı?" diye sordu Demir, Harun'a karşı. "Engin rahat durmaz çünkü."

Engin sanıyorum ki Aslı'nın abisiydi. Harun abi, başını salladıktan sonra "Yavuz'u bize bıraktım," dedi. "Aslında bizim çocuklarla kaldığımız eve gideriz diye düşündüm ama öncesinde size uğrayalım dedim. Şikâyetçi falan olurlarsa bir şey olur mu?"

"Yok," dedi Demir hiç düşünmeden. "Aslı reşit bir kadın, neyinden şikâyetçi olacaklar? Bir şey olmaz."

O evin dökülen hâli aklıma gelince ve Aslı'nın çekingen tavırları, kendini burada bile rahat hissetmeyişiyle "O evde kalınmaz ama abi," diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. "Yani dökülüyordu orası. Doğru düzgün bir şey de yok ki o evde. Rahat edemezsiniz. Seni geçtim, Aslı bence rahat edemez." Böyle bilmiş bilmiş konuştum ama sonuçta Müjgan ve abim de o eve gidiyorlardı. Belki Harun ve Aslı da gidiyordu ve kız gayet evin durumunu biliyor olabilirdi.

Pişmanlıkla git gel yaşadığım o süreçte "Tabii, tabii..." diyerek araya girdi Demir. "Burada kalın bu gece. Sabah bakarız bir hâl çaresine."

Harun abi öncesinde Aslı'nın fikrini almak için ona baktığında, Aslı evet dercesine hafifçe başını salladı.

"Tamam o zaman," dedim olduğum yerde ayaklanarak. Ayaklanmamla birlikte, Demir'in bakışları beni buldu ve her an, o da hareket edecekmiş gibi oturduğu yerde doğruldu. Ruhsuz bakışlarım, ondan tekrar misafirlerimize döndü. "Ben size bir şeyler hazırlayayım, açsınızdır."

Tam mutfağa doğru gidecektim ki "Zahmet etme Ahuşan," dedi Aslı. Geldiğinden beri neredeyse ilk kez konuşmuştu. Çok naif bir ses tonu vardı. "Biz yedik bir şeyler. Dahasını yiyecek içecek hâlde de değilim zaten. Size zahmet olmazsa yatacağımız yeri gösterseniz ve biraz uzansam olur mu?" Gözleri dolu doluydu. "Uyumak istiyorum sadece. O kadar çok uyuyayım ki, uyandığımda her şey bitsin istiyorum."

Anlayabiliyordum Aslı'yı. Aynıları olmasa da benzeri bir durumda ben de kalmıştım. Hızlıca başımı sallayıp "Şimdi hazırlarım ben odanızı," dedim ve odadan çıktım.

Demir'in bakışları, arkamdan beni takip ediyordu. Yönüm misafir odası olunca rahatlamış olmalı ki kalkma ihtiyacı hissetmedi. Dolaptan çıkardığım nevresim takımını yastığa ve yorgana geçirirken Demir kapıda belirdi. Onun varlığını hissettiğim ilk an hareketlerim duraksamış, sonra daha da hoyratlaşmıştı.

Buz gibi bir sesle arada kaldığım konuyu, ona danışmak istedim ve bunu yaparken, zorunluluktan olduğunu belirten bir tavırla yüzüne bakmadan yaptım. "İkisine de burada mı yatak açmalıyım yoksa Harun abi için oturma odasını mı hazırlayayım?"

Demir'in elleri, kapının iki tarafına da yaslanmıştı ve bakışları üstümdeydi. Ona arkamı döndüm ve çarşafı yatağa sermeye çalıştım. "Başka bir yere gerek yok," dedi hiç düşünmeden. "Birlikte kalırlar burada."

O kadar emin söyledi ki bunu, az önce düşündüklerimin doğruluğuyla sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. Bir de kıza ev kötü diye anlatmaya girişmiştim. Onlar değildi aslında beni ilgilendiren. Bende konu, hep Demir'e bağlanıyordu. Demir'e ve Sevda'ya... Onların da muhtemelen o evde... Düşüncelerimden kaçmaya çalıştıkça onlar beni kovaladı, durdu. "Çık dışarı," dedim burada oluşuna bile tahammülüm olmadığından.

Aramıza ördüğüm o duvar ve belki de ilk kez karşısında bu kadar aksi duruşum, onu çaresiz bırakıyordu. İnsan bir de kendini suçlu görünce daha da çaresiz kalıyordu. Demir'in sıkıntılı solukları, Aslı'nın gelmesiyle odanın içine son kez dağıldı. Sonrasında Demir, Harun abinin yanma geçti; ben de Aslı'yla odada baş başa kaldım.

"Böyle sana yaptırıyor olmak da hiç içime sinmiyor," dedi elimden almaya çalışarak. "Sen bırak, ben hallederim. Zaten bir anda gelip size rahatsızlık verdik."

"Olur mu öyle şey?" dedim yastıkları yerleştirirken. "Ne rahatsızlığı... Ben memnun bile oldum. Demek ki sizin için o kadar değerliymişiz ki çalacak ilk kapı olarak bizi görmüşsünüz." Son kez düzelttikten sonra "Sen istediğin gibi dinlen. Yarın ola, hayrola. Konuşuruz sabah," dedim omzunu sıvazlayarak. "Dert etme demeyeceğim, insanın elinde olan bir şey değil bu ama hayat bir şekilde rayına oturtuyor, unutma olur mu? Geçecek." Başımın delicesine ağrımasına rağmen, aklımda binbir türlü şeyle gülümsemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," dedi o da aynı sahte tebessümle. İkimiz de iyi numara yapamıyorduk ve ben bunun farkındaydım. Yine de birbirimize nazikçe bir yaklaşımda bulunduk. Dinlenmesi adına, onu odada yalnız bırakmak için çıktığımda "Ahu," diye seslendi ve kapıyı çekmeden dönüp baktım. "Böyle tanışmak istemezdim ama tanıştığıma çok memnun oldum."

Aynı samimiyetle tebessüm edip, başımı hafifçe eğerek karşılık verdim ve odadan çıktım. Kapıyı çeker çekmez yüzümdeki gülümseme düşmüştü ve oturma odasına yine buz gibi bir tavırla girdim. Sanki odanın içinde Demir yokmuş gibi, bakışlarım sadece Harun abiyi buldu. Karşılıklı oturmuşlardı ve Demir'in sırtı bana dönük olmasına rağmen varlığımı hissettiği an arkasını dönmüş, bakışları beni bulmuştu. Bütün gece benimle göz teması kurmak için çaba harcadı, her bir adımımı takip etti ama ben karşılık vermedim.

"Abi ben odanızı hazırladım," dedim içerisini göstererek. "Ben de yatıyorum. Bir şey olursa seslenirsiniz."

Onlar muhtemelen oturacaktı ve Harun abinin bana çok da ihtiyacı olduğunu düşünmedim. Demir ile baş başa bırakarak yatak odasına ilerledim. Gece lambasını açarak üzerimdekileri çıkardım. İç çamaşırlarımla banyoya ilerleyerek makyajımı sildim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı toplayarak banyodan çıktım. Eğilip çekmecelerden birinden geceliğimi aldığım sırada kapı aralandı ve Demir, kapı girişinde tereddütle kaldı. Ardından yarı çıplak olduğumun bilin-

ciyle odaya girdiğinde, hızlıca kapıyı kapattı. Bakışları altında kendimi rahatsız hissettiğimden, geceliği hızlıca üzerime geçirdim.

"Neden geldin?"

"Çünkü burası benim de odam," dedi. Ben yatağa uzanırken o da elini tişörtünün sırt kısmına attı ve tek hamlede çıkarıp, öylece benim kıyafetlerimin yanına bıraktı.

"Gerçekten gelmek zorunda mıydın?" diye sordum ona değil de telefonuma bakarak. "Seninle aynı yerde olmak istemediğimi söylemiştim. En azından ben uyuyana kadar Harun abi ile vakit geçirebilirdin."

"Harun, Aslı'yı yalnız bırakmak istemedi, yattı. Tek başıma mı oturacaktım?"

Ters bir ifadeyle Demir'e baktığımda, onu altında sadece eşofmanla buldum.

Seni o kadar seviyordu madem, neden öptü beni?

Neden o kadar güzel dokundu bana?

Sevda'nın sözleri beynimde yankılanıp durdukça, kalkıp gitmemek için zor duruyordum. Hele Demir'in onaylamaları... Kafamda kurdukça -ki onu gördüğümde kurmamam mümkün değildi- duramıyordum. O yatağa doğru adımladığında "Ben yapamıyorum," diyerek ayaklandım. "Yapamıyorum ben, Demir. Böyle seninle aynı yatakta, aynı evde... Olmuyor. Sürekli aynı şeyler tekrarlanıp duruyor." Ben konuştukça telaşlı bakışları sardı tenimi. Kıyafetlerime doğru yöneldiğimde, beni kollarımdan tuttu.

"Ahuşan," dedi fısıltı gibi sesiyle. "Benim güzel alacalım..." Elleri saçlarıma doğru gitti, toplu olan saçımdan bir tutam çıkararak parmağına doladı. "Konuşalım mı biraz? Lütfen."

Dudaklarım aralandığında, sus çizgime parmağını bastırdı ve alnını alnıma yaslayarak "Lütfen, Ahuşan..." dedi. Omzumda olan eli belime doğru düşüp "Lütfen..." diye fısıldadı bir kere daha. Kendi adımlarken beni de geri geri yönlendirdi. Dudağımdaki parmağı yavaşça geri çekilirken, bunu sürterek yaptı.

Elleri iki yandan ellerimi kavradı ve "Otur şöyle bir," dedi. Ses tonu bir çocuğunki gibiydi, gözleri çaresizce bakıyordu. "Ben bir kere benim tarafımı anlatayım... Sonra kes cezamı, olur mu? Ben sakinleş diye bekledim. O an beni duyacak, anlayacak gibi değildin çünkü."

"Anlamak mı?" dedim sinirle gülerek. "İhtiyaç adı altına sığdıracağın cümlelerini, şimdi de anlayabileceğimi pek sanmıyorum."

Ben yatağa oturunca o önümde diz çöktü ve ellerimi, avuçlarının arasında sıkı sıkıya tuttu. "Bundan bir buçuk sene öncesi Ahuşan..." dedi benim söylediğimi duymazdan gelip, gözlerimin içine bakarak. "Sen benim gönlüme ilk düştüğünde, ben bunu kendi içimde kabul etmek ve reddetmek arasında bir savaş verirken oldu." Onun aksine buz gibiydi ellerim ve o benim ruhsuzluğuma karşı, ellerimi sarıp sarmaladı. Dinlemek istediğime emin olamadığım için çekmek istedim. İzin vermedi, öptü ve tekrar gözlerime baktı. "Kenan ile kardeşten öte bir bağım vardı ve abinin böyle şeylere tepkisi hep ortadaydı. Ben daha en başında atarım seni içimden sandım. Yasak olan gerçekten hep daha çekici gelirmiş ya insana, sen benim için yasaktın ve bir o kadar çekici... Ben sana çekildim Ahuşan. Sen bana bir adım bile gelmezken ben sana için için çekildim."

Bir kez daha öptü ellerimi, ben ise onu ruhsuzluğumla cezalandırdım. Karşılık beklemedi zaten. O; o kadar naif, o kadar usul usul döktü ki içini, normal bir ses tonuyla yükselsem dahi avaz avaz bağırmış olacak gibiydim. "Sana karşı bir şeyler hissetmeye başladığım o ilk an, daha kendim bile emin değilken abinlerin Sevda ile görüşmemde ısrarı vardı. Emin değildim ben, Ahuşan. Sadece beğeniyordum belki de seni... Bir isim koyamadım, koymak da istemedim. Birkaç kez Sevda ile görüştük. Basit yemekler, mesajlaşmalar, konuşmalar... Bir arkadaşla olabilecek düzeyde şeylerdi ama bende bir şeyler oturmadı. Ben ilerletemedim. Sonra sana hissettiklerim, biraz daha netleşti bende. Sürekli kendimi sizin kapınızda buldum. Saçma sapan şeylerden seninle konuşmaya yer aradım. O dönem, onunla ilgili..." dedi adını söylemeyerek. "Yanlışım, tamamen aramızdaki bağı bitirecek bir konuşma yapmamak oldu. Mesafe koydum, bahaneler sundum görüşmedim, geri çekildim. Çünkü zaten aramızda olan bir şey yoktu ve ben anlar sandım. Çünkü her insan anlar istenilmediğini. Ben onu o kadar iyi tanımadığımdan, görüşmek istemiyorum deme gereği bile duymadım çünkü davranışlarım onu gösteriyordu zaten."

Tahammülsüzce bir nefes aldığımda "Tamam," dedi tekrar ellerimi öperek. "Tamam, biliyorum, sevmiyorsun bunları dinlemeyi, hakkın da... Ama benim sana olduğu gibi açıklamam lazım."

"Olduğu gibi açıklayacak uzunca bir zamanın vardı," diye girdim araya ve sesim hiç de alçak çıkmadı. "Sürekli sordum sana ama sen anlatmadın. En son olan da yakın bir zamanda oldu ve sen yine, akşam sorduğumda bana anlatmayacağından bahsettin." Bakışlarımdaki o his boğazına dayanmışım gibi hissettiriyordu, o kadar emindim ki...

"Çünkü balayımızda sordun Ahuşan," dedi o da bir çıkışla. "Balayımızda bunu tabii ki anlatmayacaktım. Her şeyin bir zamanı var."

"Evet," dedim laf sokmaktan geri durmadan. "Zamanını da bir hayli geçmişti zaten! Çok haklısın, öncesinde anlatman gerekiyordu. Sonuçta sana, bu kız nereden buluyor bu cesareti diye sana defalarca kez sordum."

Ellerimi avuç içlerinden çektim ve bu sefer zorlamadı. Yatağın kenarına sabitledim. "Çünkü yüzsüz!" dedi diz çöktüğü yerden biraz olsun kıpırdamadan. "Onun cesaret bulacağı bir şey değildi bizim aramızda geçen. Ben zaten o gün kendimde olmadığımı da ona açıkladım, onu istemediğimi de defalarca kez söyledim sonrasında."

Pencereden odamıza vuran sokak lambasına takıldı gözüm ve yüzümde tabii dercesine bir gülümseme hâkim oldu. Bu da Demir'in sinirini bozmuş gibi ayaklandı. Çenemden tutup kendine çevirdiğinde "Bana yalancı bir adammışım muamelesi yapma, Ahuşan!" dedi daha tok bir sesle. "Olan biten ne varsa anlatıyorum sana." Çenemi avucunun içinden çektiğimde eğildi ve başını başımın hizasına getirdi, kaçamazsın der gibi, ille de anlatacağım der gibi.

"Ben o dönem yattım, kalktım, seni düşündüm. İstemsizce o kadar çok hayal kurdum ki Ahuşan. O kadar çok hayal kurdum ve kafamda seninle beni, o kadar çok ölçüp, biçtim ki... Kefeleri sürekli doldurup boşalttım. Her doldurışumda seninle ilgili bambaşka bir hayalle karşılaştım ben. Sen benden haberdar değilken bile ben sana kapıldım, sürüklendim. Senin benden haberin bile yokken, benim hayallerimde sen çok başka bir yerdeydin. Ben gerçeklik kavramımı bile yitirmiştim o dönemde. Çok sarhoş olduğum bir gün -ki ben o kadar bok gibi hissediyordum ki kendimi, ömrühayatımda öylesi çok içtiğim bir dönemi hatırlamıyorum- abin, Müjgan ile gelmiş bizim eve. Yanında da o vardı.

Onlar eve gelince çıktım. Yanlarında bile durmadım. Sonra sanki az içmişim gibi, bir de onların evden gitmesini beklerken bizim çocuklarla devam ettim. Sen hatırlamazsın belki ama o gün biz seninle yolda karşılaşmıştık."

Kendimi zorladım ama bir şey çıkaramadım. Ben zaten Demir'e hiçbir zaman o gözle bakmadığım için, onunla ilgili şeyleri de aklımda tutmamıştım.

"O gün eve döndüğümde, onun gitmediğini gördüm ama ben seninle karşılaştığım o anda o kadar kalmıştım ve aklım, yine yol boyunca seninle o kadar meşguldü ki zihnim bana bir oyun oynadı. Dedim ya, ben normal hâlimde bile gerçek ve hayali birbirine karıştırır olmuştum o evrede. Ben onu sen sandım ya da bir rüya... Çünkü benim seninle ilgili olan hayallerim, rüyalarım bile senin şu an tahmin edebileceğinin çok ötesindeydi. Benim sana duyduğum, sadece basit bir aşktan ibaret de değildi. Ben seni hayallerimde, rüyalarımda defalarca kez kollarıma aldım Ahuşan..." Yine almak ister gibi bakıyordu. Şimdi bile o hayalleri anımsamış gibi, bir nefes uzaklığımda, sıcacık nefesleri dökülüyordu dudaklarıma.

"Sarhoştum, sen sandım klişesi mi?" dedim gülerek. "Gerçekten mi?"

Gözleri kısa bir an kapandı ve açıldı. "Şunu yapmayı kes!" dedi geri çekilirken. Elleri şakaklarına gitmiş, belki de bende değiştiremediği şeylerden sebep, kendini çıkmazda hissediyordu.

Tekrar bana döndüğünde, sesini daha düz tutmaya çalıştı. "O kafanda kurduklarının hiçbiri olmadı, Ahuşan. Ben onunla birlikte olmadım. Sevişmedim. Bir başlangıç, hatta başlangıç bile sayılmaz..." Yüzü buruştu ve ben de devamını dinlemek istemediğimden aynı ifadeyi alınca geçiştirdi. Eli hâlâ alnını sıvazlarken bir hışımla tekrar önümde diz çöktü. "Ben sana ihanet etmedim," dedi üstüne basa basa. "Kendi hislerim bile çok tazeydi; benim, seni sevdiğime dair hiçbir şeyden haberin bile yoktu. Ben sana ihanet etmişim gibi, bana böyle bakma!"

"Hayır, hayır!" dedim, başımı iki yana sallayarak. Çok taze olduğundan mı bilmiyorum ama içimde bir şeyler soğumuyordu. "Sen bana ihanet etmedin zaten. Sen, kendi hislerine ihanet etmişsin."

Çaresizce ellerini iki yana açarak öyle bir soluk bıraktı ki aramıza, sıcağında kavruldum. "Ne yapayım istiyorsun, Ahuşan?" dedi çıldırmış

gibi. "Ne olsun istiyorsun? Söyle yapayım! Ne istiyorsun? Olduğu gibi anlatıyorum. Ben zaten hatamın farkındayım ama bu yetmiyor sana. Delirecek gibi hissediyorum, Ahuşan! Ne olsun istiyorsun sen?"

Gözlerimin içine o kadar korkarak bakıyordu ki gecenin karanlığında bile göz bebekleri titriyordu, görüyordum.

"Sen ne olsun istiyorsun, Demir?" dedim sinirden titreyerek. Resmen içim soğumadı diye suçlusu ben olmuştum. "Ay kocacığım öyle mi oldu, olsun ya, deyip sarılayım mı sana? Boş ver ya olur böyle şeyler, saklamışsın benden ama hiç zararı yok deyip yatağıma mı alayım? Sen ne istiyorsun?" Ses tonumuz, gitgide karşılıklı olarak artıyordu. Göz göze gelip bunu idrak ettiğimiz anda sessizleştim ve daha sakin bir dil kullandım. "Biraz bıraksan diyorum. Biraz bıraksan ve ben bunu hazmetsem? Tamam sen anlattın ve ben dinledim ama bu, tamam anlattı ya nasılsa, kapatalım geçsin gitsin, diyeceğim kadar basit bir şey değil benim için. Ne yapayım, olmuyor!" Elimi sol göğsümün üstüne koydum. "Olmuyor, almıyor ne yapayım. Kabul edemiyorum. Burası..." deyip şakağıma koydum parmağımı. "Bir sürü şey kurduruyor bana. Ben bunları, bile isteye yapmıyorum. Seni hemen affedemiyorum. Affedemediğim için de suçlu ilan ediliyorum. Ben nefes alamıyorum Demir. Sen böyle üstüme gelince, Sevda'nın sesleri susmadıkça ve o sesler bir görüntüye döküldüğünde, ben nefes alamıyorum. Bırak!" dedim bir nefeste. "Allah aşkına, beni biraz kendi hâlime bırak."

Soluk soluğa kalmıştım, bu hâlde olmak istemediğim için, ağlayacak gibiyken dudakları aralandı ve ben "Lütfen!" diyerek susturdum. "Lütfen, daha fazla konuşmayalım. Çünkü ikimizin de tahammül sınırı dolmuş gibi ses tonumuzu ayarlayamıyoruz. Evde misafirlerimiz var. Konuşacağımızı konuştuk zaten. Şimdi ya sen oturma odasına geç ya da be..."

Demir, beş karış suratla ayaklandı, yerdeki tişörtünü aldı ve üzerine geçirirken "Yat sen burada," dedi. "Geçerim ben içeri."

İkimiz de kendi içimizde bin parçaya bölündük. Üzerini giydikten sonra odadan çıktı ve ben bu evde ilk kez bu yatakta, tek başıma kaldım. Aklım karman çormandı; Sevda'nın anlattıklarının yanına, Demir'inkiler de eklendi. Bir de hissettiklerim de binince üstüne, yüküm epey ağırlaştı ve yatağa uzandığımda kaldıramıyormuşum gibi hisset-

tim. Böyle hissederken bile alışkanlıktan mı, çok sevmekten mi, tek sığınağım yine o olduğundan mıdır bilmem, kokusunu bıraktığı yastığa sarıldım. Bu gece herkes, olağan saatinden çok daha erken yatmış ama kimse biraz olsun uyuyamamıştı.

"Ahuşan..." Yüzümde dolanan parmakların sıcaklığı ve o koku o kadar tanıdık geldi ki hiç sorgulamadan ona doğru sokulmak istedim. Başım yastıkta o yöne doğru hareket ettiğinde, önüme gelen saçları kulağımın arkasına doğru itti. "Uyumak mı istiyorsun?"

Fısıltı gibi gelen o ses... Dün gece olanlar... Demir, Sevda... Harun ve Aslı... Bir yapbozun kaybolan parçaları gibi zihnime doluşup hepsi yerli yerine yerleşince, birkaç saniyeliğine hissettiğim o her şey sorunsuzmuş gibi hissi anında yok oldu ve ağzımın içinde paslı bir tat oluşturdu. Aynı keyifsizlik bedenime yansırken usulca geri çekildim ve gözlerimi açtım. Demir yatağın ucuna oturmuş ve işe gitmek için hazırlanmıştı.

Yatağın içinde oturur pozisyona gelip, dizlerimi karnıma çekerken ellerimi yüzüme kapadım ve "Uyuyakalmışım," dedim. "Saat kaç?"

"Yedi."

Demir çoktan kalkmış, hazırlanmış, mutfaktan gelen kokulardan kahvaltıyı da hazırladığı belli oluyordu. Ben sabaha kadar uyuyamamış, sonrasında hava aydınlanırken gözlerimi kısa bir an kapatmamla derin bir uykuda bulmuştum kendimi. Uyuyalı çok uzun zaman olmamıştı ama yine de bir hayli dinç kalktım. Sadece keyifsizdim ve bunun uzunca bir süre geçmeyeceğinden de emindim.

"Uyu istersen, ben Harun ve Aslı'ya..."

Üzerimdeki yorganı atıp "Yok, kalktım zaten," dedim. Dağılmış saçlarımı, geceliğimin sırtına dökerken banyoya yöneldim ve elimi yüzümü yıkadım. Demir camın kenarına yaslanmış beni izlerken, onun bakışlarına aldırış etmeden dolabın karşısına geçtim. Önce siyah askılı bir elbise çıkarıp yatağın üzerine attım, ardından geceliğimi kollarımdan düşürdüm.

Karşısında yarı çıplak kaldığımda, parmakları burun kemerine dokundu ve "Akşam yemeğe çıkalım mı?" diye sordu. "Konuşuruz."

Sırtımı döndüm ve yatağa doğru eğilirken ona sunduğum o manzaraya sadece bakmakla yetinmesinin eziyetini yaşatacak kadar uzun bir süre kaldım. "Harun ve Aslı varken ne yemeği?" Demir'in naifliğinin aksine, ruhsuz ve soğuktu tavrım.

Tekrar önüme dönüp, aynada kendime bakarak sütyenimi düzelttim. "Bu akşam burada kalacaklarını sanmıyorum. Muhtemelen dün gece bugünün planlamasını yapmışlardır." Gözleri hâlâ üzerimdeydi ve her bir kelimesinde duraksıyordu.

Elbiseyi tek seferde üzerime geçirdiğimde, saçlarımı yan tarafıma atarak diğer yanda bulunan fermuarı çektim. "Yemek yemek istediğimi sanmıyorum." Tek seferde çektiğim fermuarla onun tarafında açıkta kalan tenimi de böylece kapatmıştım. Saçlarımı hızlıca tarayıp açık bırakırken önüme gelenleri de kulağımın arkasına sıkıştırdım. Parfümümden boynuma ve bileklerime sürdükten sonra çıkacağımı anlamış olacak ki bana doğru yürüdü ve elini belime koyduğu sırada, kollarının arasından atik bir tavırla sıyrılarak "Yeterince geç kaldım zaten, ayıp oldu," dedim.

Odadan onu beklemeden çıktığımda duyduğum, sıkıntılı soluklar ve sesli bir oflamadan ibaretti. Umursamadım. Mutfağa geçtiğimde, Harun abi ve Aslı masaya oturmuşlardı ve "Öyle yapalım en doğrusu," dedi Harun abi.

Girdiğim gibi bakışlar bana döndü ve sandalyeye tutunarak gülümseyip "Günaydın," dedim. Dün akşama nazaran, herkes biraz daha toparlanmış gözüküyordu. "Günaydın," diyerek karşılık verdiler.

Az önce kaçmamışım gibi Demir mutfağa girer girmez elini belime yerleştirdi ve benim gülümsemem hızlıca solarken, sandalyemi çekip oturdum. Normalde Demir'in yanına oturacakken masanın başındaki tek olan sandalyeye geçtim ve tabağımı da oraya çektim.

Harun abi ve Aslı önce birbirlerine, ardından bana doğru baktılar. Diliyorum ki üstlerine alınıp yanlış anlamamışlardı. Tekrar gülümsemeye çalışarak "Kusura bakmayın," dedim. "Az önce geldiğimde bir şey konuşuyordunuz. Bölmedim, değil mi?"

Zil çaldı ve Demir zaten ayakta olduğundan, bakmak için mutfaktan çıktı.

"Yok yok," dedi Aslı başını iki yana sallayarak. "Ben telefonumu açtım da babaannem aradı."

"Ya?" dedim merakla. Bir sorun yok değil mi desem, aileden kız kaçmıştı, bu da küçümsenemeyecek bir sorundu zaten. O sırada mutfağa giren, Yavuz abi oldu. "Günaydın yengelerin bir tanesi," dedi herkesin aksine daha neşeli gibi.

"Yengem geç otur, buyur," dedim sofrayı göstererek.

Demir başta olmak üzere herkesin şaşkın bakışları ikimize yöneldiğinde Yavuz abi çoktan masaya oturmuştu bile. Sonra bakışların üzerinde olduğunu görünce "Ne bileyim abi, birden öyle giriş yapasım geldi," dedi, salatalığa uzandı. Aç olduğu, sofrada gezinen bakışlarından belliydi.

Evet, bir garip olduğunu ben de şimdi idrak etmiştim. "Valla ben de biri yenge dese de yengem diye karşılık versem diye bekliyormuşum herhâlde! O öyle deyince hiç yabancılamadım." Gülümsedim. "Abi gerçekten böyle de garip oldu ya?.. Kaç yaş var aramızda!.." dedim.

"Olsun," dedi göz kırparak. "Sen nikâh büyüğümsün benim." Ayaklanıp çaydanlığı alarak bardağına çay dökerken, bana döndü ve "Mehtap'a söyle, engelimi kaldırsın," diye ekledi.

"Yaa!.." dedim gözlerimi açıp heyecanla. "Konuştun mu?"

"Yani..." diyerek başını iki yana salladı. "Bir yere vardık diyemeyiz ama neyse, konuşuruz sonra." Tekrar göz kırptığında "Tamam," diyerek yanına oturdum.

"Aşk olsun," diyerek Aslı girdi araya. Gerçekten gülen yüzünden, onun da keyfinin yerine geldiğini görebiliyordum. "Ben yenge değil miyim?"

"Nikâhı bas önce!" dedi Yavuz abi gülerek. "Ben resmiyet girmeden yenge demiyorum."

"Ama en çok kim yenge?" dedim gülerek. Elleri tabii ki sen dercesine beni gösterince, gülümseyerek tabağıma döndüm.

Demir'in bakışları kıskançlıkla üzerimde dolanıyordu ama bu kıskançlık, Yavuz abiye karşı değildi. Herkese karşı neşeli, hiçbir şey yokmuş hâlimdeyken ona karşı koyduğum o buz gibi tavırdan sebepti.

"Herkesin keyfi yerine gelmiş sanırım," dedi tabağına dönerken. Ağzımı arıyor, dün geceden sonra bende değişen şeyleri sorguluyor-

du. Gülümseyişimi, belki de toparlandığıma yoruyordu ama öyle kolay değildi.

"Yerinde tabii canım," dedim hiçbir şey yokmuş gibi. Tam gülümseyeceği sırada "Kişisine göre," diye ekledim ve alt dudağı dişlerinin arasında yuvarlanarak derin bir soluk aldı.

"Eee?.." dedim çayımı yudumlarken. "Babaannem aradı dedin, Aslı."

"Evet," dedi lokmasını yutarken. "Böyle olmaz dedi. Babamlarla konuşmuş. Kimse duymadan sen bana gel, buradan istesinler seni, telli duvaklı çık dedi."

"Yaa!.." dedim gerçekçi bir sevinçle. "Çok sevindim. Gideceksin değil mi? Abin, baban falan ne demiş?"

"Babaannem kabul ettirmiş," diyerek gülümsediğinde, gerçekten çok ama çok sevinmiştim.

"Kahvaltıdan sonra götüreceğim ama pek içime de sinmiyor aslında," dedi Harun abi önce sofradaki bize, sonra Aslı'ya bakarak. "Yani abisini tanımasam neyse diyeceğim de tanıyorum. O kabul etse de Aslı'yı rahat bırakmaz gibi geliyor."

Aslı aksini savunacak şeyler söylemeyip sustu. Harun abinin tedirgin bakışları, üzerinde dolandı. "Kızın orada canını sıkar, başka şeyler yapar, sonra ben katil olurum." Sıkıntılı nefeslerin biri Demir'den, biri Harun abiden yükseliyordu sofrada. Ben ise sakince kahvaltı yapıyor, konuya göre yorumlarda bulunuyordum. Hiçbir şey olmamış gibi tavır alıp onu kudurtmak hoşuma gitmişti.

"Tabii, tabii..." dedi Yavuz abi. "Yalnız gönderme. Sen de git."

Yavuz abi bunu şakasına değil, gerçek bir şekilde söylemişti ve "Salak!" diyen Demir olmuştu.

"Hıı, tabii Yavuz'um!" dedi Harun abi. "Kırmızı halı sermiş, beni bekliyorlar."

Yavuz abi, aldığı cevaplardan sonra saçmaladığını idrak etmiş ve gözleriyle onları onaylarcasına başını sallamış ve başka yorum yapmadan tabağına yönelmişti. Biz Yavuz abi ile gayet iştahlı kahvaltı ediyorduk. Diğerleri, tabağını oyuncak gibi kullanıyordu.

"Müjgan ile Aslı'nın arası iyi aslında, ona desem, bir iki gün biz istemeye gidene kadar yanında kalsa... En azından benim de içim rahat etse?.." Düşündüğünü onaylatma ihtiyacıyla Demir ve Yavuz abiye

baktığında Demir, sen bilirsin dercesine dudak büktü. Demir'in şu an gündemi çok başka olduğundan, bu konuyla çok ilgilendiğini de düşünmüyordum.

Demir'in aksine Yavuz abi, kaşlarını kaldırarak "Olmaz o iş," dedi. "Müjgan ve Kenan'ın arası, şu yeni gelen kız yüzünden fena. Müjgan, düğünü erkene çekeceğiz demiş. Kenan da işten Müjganlara, Müjganlardan işe gidiyor. Çocuk arabada yatıyormuş. Gece falan Müjgan kalkıp kontrol etmiş hep. O iş olmaz."

Ben kendime, sonrasında da Aslılara odaklanınca annemleri unutmuştum. "O kız ne oldu gerçekten?" diye sordum. Yavuz abi dudak büktü. "Bilmiyorum ki. Arar, sorarsın sonra." Balı ekmeğine sürdü. "Annen kızı istemiyor ama evde. Kız da idare edin biraz beni diyormuş. Annen Ahu'ya diyelim o alsın, benim tansiyonlarım çıkıyor diyormuş."

"Yok artık!" dedim gözlerimi irileştirerek. "Ben kimseyi alamam. Abim halletsin, nasıl hallediyorsa. Evime yabancı birini sokacak değilim, bana ne!" Omuz silktim. Evi arayacaktım ama ondan da vazgeçtim. Maazallah arardım da annem, benim başıma yollardı kızı falan... Hiç gerek yoktu. Bir şey olursa zaten alırdık haberini. Abimin meselesiydi, o çözsündü.

Harun abinin, kara kara düşünen hâline karşılık "Ben giderim abi, Aslı'yla," dedim. İkisi de bu cevaptan bir hayli memnun bana döndüklerinde, sofrada memnun olmayan tek bir kişi vardı ve o tabii ki Demir'di.

"Gerçekten gider misin, Ahuşan?" diye sordu. Tanıdık birinin oluşu, onu rahat hissettirmişti ve bu gözlerinden okunuyordu.

"Giderim tabii," dedim gülerek ve Demir "Ahuşan, biz bir konuşalım mı önce?" diye atıldı sinirle. Hatta cevabımı beklemeden ayaklandı. "Tabii konuşalım," diyerek ben de ayaklandım ama onun benimle ne konuşacağını ya da bu gitme mevzusuna ne diyeceğini önemsemeden, mutfaktan çıkmadan hemen önce "Ben çantamı hazırlayıp gelirim, sen de hazırlanırsın, çıkarız," dedim. O an arkamda olan Demir'in harlı bakışları, var olan yangınımızı biraz daha alevlendirdi.

Ben önde, Demir arkamda odamıza girdiğimiz an Demir, çarparcasına kapıyı kapattı ve "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Artık onun da tahammül mülkü yıkılmıştı. "Ben sana dün akşam, gitmeyeceğini söylemiştim! Şimdi neyin gitmesi bu?"

"Ben de sana tam aksini söylemiştim," diyerek çantama yöneldiğimde Demir bileğimden kavradı ve aksi yöne giden ayaklarım, büyük bir hızla ona savrularak önünde durdu. Bir eli boynuma gidip beni dudaklarına bastırdığında, buna hazırlıksız yakalanmıştım. Çok kısa bir an, kontrolümü kaybettiğim sürede karşılık vermememe rağmen, öyle delicesine öptü ki beni, kasıklarımın sızısı zaten günlerdir ayrı oluşumuzla iyice belirginleşti. Gözlerim kapanmış, kendimi bırakmak isteyen yanımla biraz daha uzarsa kontrolü kaybederim diyen yanım çarpıştı ve ben bir hışımla onu geriye doğru ittim. Dudaklarımda hâlâ ıslaklığı dururken, elimle silerek kaşlarımı çattım.

"Bunu yapmaya hakkın yok! Senden sadece zaman istemiştim!"

"Zaman senin olsun ama burada!" dedi, eli evimizi vurgularken. "Başka yerde değil."

Sıkıntıyla elimi yüzüme kapattım ve "Demir," dedim. "Demir gerçekten seninleyken nefes alamıyorum. Ben zaten dün akşam gelmeselerdi, birkaç gün gidecektim buradan. Şimdi de arkadaşlarımızın bize ihtiyacı var."

"Aslı için yani?" dedi yapma dercesine.

"Hepsi," dedim hiç düşünmeden. "Senden uzak kalmak istiyorum. Sen yanımdayken, dibimdeyken aklım karman çorman oluyor. Sen bana hazmetmem için bile zaman tanımıyorsun. İstiyorsun ki hemen her şey düzelsin. Olmuyor, Demir. Zaten bu konularda senin aksinde düşüncelere sahipken, bile bile ve seni hâlâ bu kadar severken, yine de sana her baktığımda o kızla yakınlaşmanı hatırlıyorum; olmuyor... Biraz ayrı kalmamız ikimize de..." Bana değil dercesine bakınca, devam etmeden düzelttim. "Sana olmasa da bana iyi gelecek gibi hissediyorum. Lütfen zorlama. Lütfen." Üstüne basa basa söyledim.

Kararlı bir tavır sergileyip dolaba doğru yöneldiğimde "Tamam!" dedi beklemediğim kadar hızlı bir kabullenişle. "Gidebilirsin, Ahuşan. Hazırlan, seni ben bırakacağım." Hiç beklemeden de kapıyı çarpıp odadan çıktı.

Bunu isteyen bendim fakat gidebilirsin demesi, bana o an için garip hissettirmişti. Dönecektim biliyordum ama yine de...

Bazen, bazı hisleri tanımlayamazdın. Sadece sana çok kötü hissettirdiğini bilirdin. Kötü hissediyordum ama kalmak daha iyi hissettir-

meyecekti. Kendime faydam olmazken, en azından Aslı'ya bir yararım dokunsun düşüncesiyle hiç beklemeden çantamı aldım ve içine birkaç eşyamı tepiştirerek fermuarını kapattım. O an tam odadan çıkacakken Demir'in yerdeki beyaz tişörtüne gözüm çarptı ve yine hiç düşünmeden onu da alıp, çantamın içine attım. Fermuarını çekip mutfağa ilerlediğimde Aslı'nın mutfağı topladığını gördüm.

"Neden zahmet ettin?" dedim mahcupça. Kahvaltıyı da Demir hazırlamıştı zaten.

"Olsun, ne zahmeti," dedi sıcacık bir gülümsemeyle. "Sen hazırsan ben de ceketimi giyeyim, çıkalım o zaman."

Başımı hazırım dercesine salladığımda benim koyduğum o sınırı, Demir de bana koymuş gibiydi. Uzaktı ve soğuktu. "Ben bırakırım," dedi Harun abiye karşı. "Oradan işe geçeceğim zaten."

Aslı da geldiğinde, kapı girişinde herkes hazır vaziyetteydi. Kapıyı açan ben olunca önce çıkmak için yeltenen de ben oldum.

"İyi olur," dedi Harun abi. Demir hemen arkamdaydı. "Şimdi ben götürürsem bir tatsızlık çıkardı. Sen haber verirsin bana."

Demir onu onayladığında herkes sırasıyla evden çıktı ve en son kapıyı çeken Demir oldu. O an göz göze geldiğimizde çok garip hissettim. Evlendikten sonra ilk kavgamızdı, ilk kez ayrı kalacaktık, ilk kez bu eve bensiz girecekti. İlk olduğundan mı bilmem ama ağırlığını fazlasıyla üstümde taşıyordum. Çok sevsen de çok sevilsen de şüphesiz ki aşk, insanın yüreğini çok ağrıtıyordu ve bundan kaçmanın bir yolu yoktu.

Arabaya bindiğimizde yol sessiz geçti. Aslı arka koltukta gözlerini kapatmış, başını cama yaslamış, derin derin nefesler alıyordu. Evdeki kargaşayı düşündüğünü varsayıp hiç ses etmedim. Zaten keyfim de yoktu. Demir'in kolu aralık olan cama yaslanmış, parmak uçları sakallarını çekiştirirken gözleri yoldaydı, o kadar dalgındı ki açıkça yüzüne baktığımı bile fark edemiyordu. Bir süre onu izledikten sonra ben de başımı cama yasladım ve dışarıya odaklandım. Yol sessiz sürdü. Kimse hiçbir şey demedi. Demir'in bakışları zaman zaman beni buldu, benimkiler onu ama kimse ağzını açıp tek kelime etmedi. Ben zaman isteyip geri çekildim ve o da arkasını dönüp gitti gibi hissettim..

Aslı'nın tarif ettiği konuma geldiğimizde, küçük bir köydeydik. Bacası tüten tek katlı evin bahçesinde tavuklar vardı. Kapının girişi-

ne odunlar yığılmıştı ve çamaşırlar bahçede gerilmiş olan ipte asılıydı. Kadının tek yaşadığını çamaşırlarından anladım. Beyaz yazmalar, örgü yelekler, çiçekli etekler vardı ama bir erkeğe ait hiçbir şey yoktu.

Arabadan indiğimizde Aslı teşekkür ederek birkaç adım öteye gitti ve evin bahçesine girdi. Demir arabaya yaslanmış bir şekilde beklerken önünde durdum ve ne diyeceğimi bilemeyerek bekledim. Tırnaklarım, deri çantanın sapını kazıdı âdeta.

"Görüşürüz," dedi. Bin parçaya bölünmüş kırık dökük bakışları, baktığı yerlerde derin kesikler oluşturdu ve sanki canım az yanıyormuş gibi dahası eklendi. "Bir şey olursa ararsın."

"Bu kadar mı?"

Ne beklediğimi bile bilmeden bir çırpıda döküldü dilimden.

"Ne dememi istiyorsun ki Ahuşan?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Senin insafına kalmadık mı? Araya koymak istediğin bu zaman, seni benden koparmaz da bana insaf edersin inşallah."

Kopma düşüncesi benim aklımın ucundan bile geçmezken, onun dillendirmesi benim boğazıma koca bir yumru gibi oturdu ve yutkunmakta zorlandım.

Yüzümü buruşturarak "Ne kadar kolay ya!" diye çıkıştım birden. "Ne kadar kolay söylüyorsun sen bu cümleleri!"

Arabaya doğru yönelen adımları hızlıca bana doğru döndü ve "İlk kavgada evden gitmek isteyen kadın mı söylüyor bunları bana?" diye sordu. "Olanı biteni olduğu gibi anlatırken beni alaya alan biri olunca karşımda ve gitmek için bulduğu fırsatı kaçırmayınca, aklıma başka bir şey gelmiyor. Herkese gülüp neşe saçarken benim yüzüme bile bakmayan, bakmak istemeyen o kadına bakınca başka bir şey düşünemiyorum."

Meydan okurcasına olan tavrına karşı, başımı dikip aksileştim. Tam ağzımı açacağım sırada "Sana haklı olduğumu söylemiyorum, sakın konuyu oraya getirme," dedi söyleyeceklerimi bir bir geri teperek. "Ama bu kadar çok gitmek istemeni de anlamıyorum."

Bu yüksek çıkışlarını, haklı olduğumu bildiği hâlde bu tavrını kabul göremiyordum. "Sen beni anlıyorsun, biliyorum," dedim. "Sen içinde bulunduğumuz bu durumda, tepkilerimi gayet iyi anlayabilecek bir adamsın."

Bir adım daha attı ve çehresi aksi yönde bir ifadeye büründü. "Seni benden ayrı düşüren hiçbir şeyi ne anlıyorum ne de anlama niyetindeyim."

Ben kendimi anladığım kadar ne yazık ki onu da anlayabiliyordum. Tepkilerini anlayabiliyordum ama beni suçlu konuma düşürmeye çalışması da gururuma dokunuyordu. Ben zaten kendi içimde bir çıkmazdayken böyle suçlayıcı tavırlarla kendi kendime daha çok eziyet ediyordum.

"Çok güzel manipüle ediyorsun," dedim. Yüzüne, keyiften bir hayli uzak gülümseme yerleştirip, başını iki yana sallayarak geri çekildi.

Hızlı adımlarla arabaya yöneldi. Hiçbir şey demeden arabanın kapısını açtığında "Ne bu şimdi?" dedim. Çantam elimden düştü ve sinirden deliye dönecek gibi oldum.

Arabaya binmeden hemen önce "Konuşsam manipüle diyorsun, sussam konuşmadın diyorsun. Ben ne yapsam yaranamıyorum ki sana! Gidiyorum o yüzden, Ahuşan."

İşte yine manipüle etmeye çalışıyordu. Arabaya binip kapıyı çarptığında "Hiç aklımda yoktu ama belki de gerçekten senin kolayca sarf edebildiğin o cümleleri icraata geçirmeyi düşünmeliyim," dedim. Ayrılık lafı dilime gelince bile canımdan can gitmiş gibi oldu.

İşte bu yüzden, bir süre uzaklaşarak sessiz sakin kalmak istemiştim. Çünkü ikimizin de dili, birbirini yaralamaktan çekinmemişti. Hiç olmaması gereken bir konuda, ayrılık dilimize dolanmıştı.

Yüzünde yine o gülümseme belirdi ve arabayı çalıştırırken "Ne diyeyim ki Ahuşan..." dedi. Başta bir şaşkınlık yaşadım. Kabullenişi yüzüme tokat gibi çarptı ama hemen peşine kurduğu cümleler, ayrılmaktan deli gibi korktuğunu hissettirdi. "Senin insafına kaldık demiştim. Eğer bu düşüncedeysen şu dakikadan sonra tek duam, Allah da bizi senin insafına bırakmasın."

Araba, köyün toprak yollarında tozu dumana katarcasına yol alırken, arkasından öylece bakakaldım.

Avaz avaz, çığlık çığlığa bağırmak isteyen bir yanım vardı ama için için susarak öylece kaldım. O sırada bir mesaj düştü telefonuma.

Demir: *Senin insafına bırakmasın çünkü Ahuşan ben oradan aklanarak çıkamam diye çok korkuyorum.*

Benden cevap alamayınca bir mesaj daha attı.

Demir: *Ne düşündüğünü bilmemekle birlikte, karım olduğunu da hatırlatmak istiyorum. O yüzden o telefonunu aradığımda aç, aklım yeterince sende zaten.*

"Ahuşan," dedi Aslı oldukça düşük bir ses tonuyla ve Demir'in de gözden kaybolmasıyla ben telefonu çantama koyup hızlıca toparlandım. Yerden çantamı alıp Aslı'ya doğru yürüdüğümde beni bahçe kapısında bekliyordu. Sanıyorum ki tek başına girmeye cesaret edememişti. E tabii bir de muhakkak ki Demir ile konuşmalarımızı duymuştu.

Eve doğru yürürken "Ahuşan, çok da karışmak istemiyorum ama iyi misiniz siz?" diye sordu.

Koluna girdim ve "Boş ver," dedim. "Anlatırım sonra."

Zira konuşacak çok hâlim de yoktu. Birlikte merdivenleri çıktıktan sonra kapıyı çaldık ve Aslı'nın tedirginliğini okudum. Ellerim, yanındayım dercesine omzunu sıvazladığında tebessüm etti ve sanırım babaannesinin yaşı sebebiyle kapı geç de olsa bize açıldı.

"Aslı'm!" dedi nur yüzlü, gözü yaşlı bir teyze. "Kızım, sen bizi ne hâllere koydun da gittin?" Bir anda hesap sorar gibi olduğunu fark edince "Gel gel," dedi hızlıca kapıyı açarak. "Geçin kızım, gelin."

Önde Aslı, arkasında ben eve girdiğimizde beton zeminin üstüne serilmiş halılarla karşılaştık. Girdiğimiz gibi bizi bir divan karşıladı. Odalara açılan dört beş kapı vardı ve yaşlı kadın bize birini göstererek "Geçin geçin," dedi.

Aslı'yı takip ettim. Tüten sobanın olduğu oda, bu odaydı demek ki. Üzerinde örgü dolu bir divan vardı ve karşısında da televizyon açıktı. Kapının girişinde ufak bir masa vardı ve üzerinde ilaçlar, tespih ve eski zamanlardan kalma horozlu bir çalar saat vardı. Takvim yaprakları duvarda asılıydı. Hemen karşısında bulunan koltuğa oturduğumda, yaşlı kadının güler yüzüyle karşılaştım. "Babaannem Reyhan," dedi Aslı tanıştırarak. Oturduğum yerden kalkıp elini öptüğümde kadın "Hoş gelmişsin kızım," dedi.

Dudaklarımda ince bir tebessümle başımı eğdim ve tekrar yerime oturdum. "Hoş bulduk."

"Harun, abimden sebep beni tek yollamak istemedi buraya. Ahuşan da sağ olsun..." Eli elimi buldu. "Benimle geldi, isteme akşamına kadar burada kalacak."

Bugün ve yarın beraber kalacaktık. Ertesi gün zaten isteme olacaktı ve sonrasına artık kendileri karar verecekti. Sanıyorum ki çok uzatmadan bir iki hafta içinde de düğün yapılacaktı.

"Yok yok, abin bu akşam buraya gelmeyecek," dedi Reyhan babaanne, torununun yanına oturarak. "Ben konuştum annenle. Yarın yollayacak ama annen. Yarın gelecekler dedim ben."

Elleri, Aslı'nın yüzünü kavradığında "Ah be kızım!" dedi içi gider gibi. "Niye yaptın diyeceğim ama boyu kadar adamlığı olmayan o abin yüzünden bir şey de diyemiyorum ki..."

Göz bebekleri titreyerek bakıyordu Aslı'ya. Böyle sevilmek ne güzeldi... Beni hiç kimse, bu zamana kadar böyle sevmemişti ve onlara, bir köşede kıskanarak değil de imrenerek baktım.

"Bizimkiler çok kızdı mı?"

"Annenin iki gözü iki çeşme, çok ağladı. Bir gecede çöktü kadın." Aslı'nın düşen yüzünü görünce "Ama sonra ben konuştum onunla," dedi toparlamak ister gibi. "Harun'u o da biliyordu zaten. Dedim ondan iyi damat mı bulacaksın? Sende bu oğlan olduğu sürece, bu kız yaşlanır dururdu. Hiç fena olmadı. Şimdi mis gibi bir oğlun olacak, ötekini postalarsın dedim."

Son sözleriyle ikimizi de gülümsetirken kendi de güldü. "Heh! Şöyle gülün," dedi zar zor ayaklanarak. "Cenazeevi değil, düğün evi yapmaya geldiniz burayı. Hadi sen git arkadaşını sobalı odaya yerleştir, sonra da gel bana mutfakta yardım et de sofra kuralım."

Aslında aç değildim ama Aslı bir şey demeyince ses etmedim. Aslı beni şimdiki odanın çaprazında kalan odaya götürdü. Odada bir küçük soba, tekli bir divan ve kenarda yüklüklerin bulunduğu bir alan vardı.

"Sen istersen üzerine rahat bir şeyler giy. Dinlenmek istersen de dinlenebilirsin, ben ellemem hiç sana."

"Yok," dedim elimdeki çantayı yatağın üzerine bırakarak. "Gelirim şimdi."

Aslı'nın kapıyı çekip odadan çıkmasıyla üzerime daha rahat bir şeyler giydim ve çıktığımda onları küçücük mutfakta yemek hazırlarken buldum. Rengârenk tereklerin bulunduğu, sevimli mutfağı incelerken ben de aralarına karıştım ve birlikte sofrayı kurduk. Saatler geçti, yemeğimizi yedik içtik. Akşam oldu. Sobanın üstüne buzluktaki kestaneleri

çıkarıp koyduk, ıhlamur da hemen yanında kaynamaktaydı. Kokusu odanın içini sarmıştı. Televizyon açıktı ama Reyhan babaanne kendi anılarını anlattığı için, onlar daha eğlenceli geldi. Yerde, sofra bezinin üstünde, çocukluğumdaki gibi bir akşam geçirdim. Aklımı biraz olsun dağıtmıştı geçirdiğim bu gece. Demir tarafından bir kez aranmıştım, onda da nasıl olduğumu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorup kapatmıştı. Başka tek kelime etmemiştik. Telefonu kapattığımda konuşma süremizin yirmi saniye sürdüğünü gördüm. Mecburi bir konuşma gibiydi. O sordu, ben cevapladım ve kapattık. Bir daha da ne mesaj attı ne de aradı.

Saat ilerlediğinde "Ben yatayım artık," dedim. Önceki gece de uyumadığım için, bir hayli yorgun hissediyordum kendimi. Reyhan babaanneye iyi geceler dileyerek odama geçtiğimde, Aslı da benimle geldi ve elindeki odunları sobaya attı.

"Gerek yoktu aslında," desem de beni dinlemedi.

"Ahu burası şehre benzemez, geceleri buz gibi oluyor. Ben yakayım da sen ısınırsan örtünmezsin."

Bir bildiği olduğunu düşündüğümden hiç ellemedim ve o sobayı yaktıktan sonra iyi geceler dileyip çıktı. Odanın içi kısa bir sürede hamam gibi olmuştu. Yatağa uzandım ve bir süre telefonu kurcaladım. Yatmadan önce olan uykum, yatağın içine girince dağıldı ve yok oldu. İlerleyen saatlerde de mesaj kutum, Demir tarafından doldurulduu.

Demir: *Ahu, sen yokken ben bir hiçmişim... Uyuyamıyorum.*

Demir: *Eve de gitmedim. Sen yokken gitmeyi içim almıyor. O evi yuva yapan senmişsin, Ahuşan. Zaten her yerde sensiz yaşadım bunca sene. Şimdi seninle kurduğum o yerde, sensiz kalmak istemiyorum.*

Demir: *Sensizliğin bu kadar ağır olacağını hiç düşünmemiştim. Gece olunca daha çok vurdu sensizlik başıma. Çocuklarla oturuyoruz. Muhabbet arasında sızar kalırım buralarda diye düşündüm ama bana mısın demiyor. Çok mu ah etti yüreğin? O mu uykularımdan etti beni bu kadar?*

İkimiz de çevrim içiydik. Mesajlarını okudum, okuduğumu gördü ama cevap vermedim. Bir süre öylece bekledim. Ben bekleyince o da bekledi. Defalarca kez tuşlarda gezindi parmaklarım, defalarca kez sil-

dim yazdıklarımı. En son kilit ekranına basıp yastığımın altına koyduğumda oturup ağlayacaktım, çok özledim diye. O kadar çok özlemiştim ki, buraya da sığamadım. En azından belki bir nebze olsun giderir özlemimi diye ayaklandım, çantamdaki tişörtünü giydim ve tekrar yatağa ilerledim. Buram buram onun kokusu vardı ve ben derince solumaktan başka bir şey yapamadım. Yatağa uzanıp dayanamayarak tekrar telefonu elime aldığımda, son bir mesaj daha atmıştı.

Demir: *Sana iyi geceler sevgilim. Bana sensiz hep kötü.*

Sabah uyandığımızda Reyhan babaannenin kümesinden yumurta alıp, bahçesinden de biber toplayarak güzel bir kahvaltı yapmıştık. Sonra birlikte bulaşıkları toplarken Aslı evi temizlemeye girişince, ben de ona yardımcı oldum. Demir, yine bir kez aramış ve bir sorun olup olmadığını sormuştu. Ben de bir şey olmadığını söyleyince kapamıştı. Yine konuşmamız on saniyeden öteye gitmemişti. İki geceyi devirmiştik ve sanki geçen her gece, biraz daha kopuyorduk birbirimizden. Gece o mesajları atmasa, onun da inceldiği yerden kopsun diyeceğini düşünebilirdim. Gece attığı o mesajlarla gündüz olan tavırları birbiriyle örtüşmüyor, sanki gece o mesajları atan o değilmişçesine gündüzleri buz gibi duruyordu. Ben de bir adım atmayınca, böyle yıkık dökük bir enkazın içinde can çekişiyorduk resmen.

Bütün gün ev işleriyle meşgul olup, ara sıra sohbet ederek günü bitirirken akşamüzeri yemek yaptığımız sırada bir kapı sesi işitildi.

"Nerede o ?" diye sordu aceleci ve öfke dolu bir ses.

Aslı'nın panikle geri çekildiğini işittim. Dolabın arkasına doğru kaydı, bana fark ettirmemeye çalışarak ama ben korkudan saklanmaya çalıştığını anladım.

"Dur hele oğlum!" dedi Reyhan babaanne. "Böyle gelinir mi? Ne konuştuk biz seninle?"

Reyhan babaannenin yumuşak ses tonunu ezip geçecek bir sertlikle "Ben kimseyle hiçbir şey konuşmadım!" dedi. "Çekil önümden Reyhan Hanım! Şu torunun, beni ezip geçmesinin hesabını bir de bana versin."

Eski püskü evin zemininde attığı her bir adımda yeri sarsıyordu. Mutfağa geldiğini anladığımda ve Aslı'nın korkusunu da ayan beyan

okuduğumdan öne doğru atıldım. "Aslı!" diye kükredi mutfağa girerken fakat benim iki elimi mutfak kapısına yaslayıp önüne çıkmamla duraksadı.

"Yavaş!" dedim ve olduğu yerde bana çarpmasıyla sendeledi. Kim olduğumu anlamak için bir iki adım gerilediğinde, beni baştan aşağıya süzdü. Çatık kaşlarım, pek sevecen bir ifade sunmasa da onun bakışları bir değişmişti.

"Sen de kimsin?" dedi, deminkinin aksi bir yumuşaklıkla.

Tam o sırada Aslı arkamdan çıkıp "Abi, Ahuşan benim arkadaşım," dedi. Sesi titriyordu. Yüzünde sahte bir gülümseme vardı ve bu tanıştırma şekli, arkadaşını tanıştırır gibi değil de bir tatsızlık çıkmasın, ne olur dercesineydi.

Karşımdaki pis kalbinin yüzüne yansıdığı çelimsiz adam, beni incelerken "Arkadaşın demek," dedi. Başını hafifçe salladı. Sonra bakışları Aslı'ya döndü. "Sen beni ezip geçerken ne düşündün lan?" diye sordu. Aslı'nın arkamdaki zangır zangır titreyişini, ben içimde hissediyordum.

"Engin!" dedi Reyhan babaanne, gömleğinden tutup silkeler gibi. "Neyin hesabını soruyorsun sen şimdi? Konuşmadık mı bunları? Gençler yapmış işte bir delilik! Baban he dedi, annen he dedi. Seni de buraya kardeşine göz kulak ol diye yolladılar. Şu kızın canını sıktığını göreyim, yaşına başına bakmam, koyarım kapının önüne. Bir daha da babaanneni yok bil. O göz diktiğin arsaları da rüyanda görürsün anca!"

Abisinin tavrı anında değişirken bu değişimden memnun olmadığını da yüzünden okuyabiliyordum. Mecburiyetten başını sallasa da "Sonra görüşeceğiz Aslı Hanım seninle," dedi tehdit edercesine. "Yemek hazır mı? Açım ben."

Arkasını dönüp oturduğumuz odaya gittiğinde, koltuğa yayılırcasına oturdu. Harun abiyi şimdi o kadar iyi anlıyordum ki... Bence de Aslı'yı bu abinin elinden kurtarmakla çok iyi yapmıştı. Arkamı döndüğümde "Kusura bakma, Ahuşan," dedi sanki mahcup olması gereken oymuş gibi. "Abim böyle biri işte."

"Ne kusuru Aslı!" dedim, hazırladıklarımızı siniye dizerken. "Sen hiç üzülme ama bence olanlar için. Bence en hayırlısı olacak sizin Harun abi ile evliliğiniz."

Aslı da aynı düşüncede olmalı ki bakışları benimle aynı şeyi konuşurcasına parıldadı ve siniyi ben alırken, o da tencereleri taşıdı. Malzemeleri tek tek taşırken odaya girdikçe Engin'in bakışları bana kayıyordu ve en son odadan çıkacağım sırada "Kimsin, necisin sen?" dedi.

Benimle muhatap olması bile o kadar rahatsız hissettiriyordu ki... Tabakları herkesin önüne yerleştirmeye başladım. "Arkadaşım dedi ya Aslı."

Adam o kadar incelemişti ki beni "Yüzüğün," demesiyle şoka uğradım. "Nişanlı mısın?"

Aksi bir ifade, çatık kaşlarla arkamı döndüğümde "Evliyim," dedim ve bunu üstüne basa basa söyledim. Aslı ve Reyhan babaanne, odaya girdiğinde "Ne oldu?" diye sordular.

"Yok bir şey," dedim ve kapı girişindeki sandalyeye oturdum. "Yemeğimizi yiyelim hadi."

Herkes masadaki yerine yerleşti ama ben o kadar rahatsız hissettim ki kendimi... Bir an önce sofrayı toplayıp odama çekilme düşüncesindeydim. Yemek boyu pis bakışlarını üzerimde hissettikçe, midem bulanıyor gibiydi. Yüzümde geziniyor, göğüslerime doğru iniyordu ve çorbasını sesli bir şekilde, içine çekerek içiyordu. Midem defalarca kez altüst oldu, üzerimi toparladım ama kendimi berbat hissettim.

Reyhan babaanne yemeği önce bitirip "Namazımı kılayım ben," diyerek ayaklandığında, biz de Aslı ile sofrayı toplamaya başladık. Önce o bardakları toparladı götürdü. Engin masadan kalkmamıştı. Tabakları toparlarken, onun önündekini de alacaktım ki bir anda elini telefonuna atar gibi yapıp, elimin üstüne parmaklarını sürttüğünde, kendimden bile beklemeyeceğim bir hamleyle önümde duran çatalı aldım ve elinin üstüne bastırdım.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan, bir daha o pis bakışlarını üzerimde görürsem, yemin ederim o gözlerini bu çatalla oyarım!"

Engin'in acıdan buruşan yüzünü görüyordum ama ağzını açmıyordu. Sadece derince soluyordu. Babaannesinin mallarına ne kadar göz koyduysa artık, sinirle yükselse de patlayamıyordu. Aslı'nın odaya girmesine yakın, çatalı çektim, tabakları topladım ve hızlıca odadan çıktım. "Son gece Ahuşan," dedim kendi kendime. "Yarın evindesin kızım."

Mutfaktan odaya geçme düşüncesinde değildim. Aslı'nın hazırladığı sıcak su ile bulaşıkları yıkarken "Ben gidiyorum," diye bir ses duydum ve bu onun sesiydi. "Arama beni, işlerim var."

"Tamam," dedi Aslı.

Sonra da gürültülü bir şekilde çarpıldı demir kapı. Biz bulaşıklarla ilgilenirken Reyhan babaanne kapıdan "Kızlar siz oturun," dedi. Arkamı döndüğümde hazırlanmış olduğunu gördüm. "Bizim komşuda mevlit vardı, ben oraya gidip geleyim."

"Tamam babaanne," dedi Aslı. "Allah kabul etsin şimdiden."

Reyhan babaanne de gidince baş başa kaldık. Bulaşıkları hallettik ve Aslı çay demleyince birlikte oturmaya başladık. Aslında yatma niyetindeydim ama abisi gidince vazgeçtim.

Karşılıklı tek bir koltukta, sobanın çıtırtılarıyla çaylarımızı yudumlarken "Ahuşan," dedi Aslı. "Canın sıkkın ve düzelmemiş gözüküyor. Anlatmak ister misin?"

Günlerdir susmak bir şey değiştirmeyince, ben de belki biraz olsun içim rahatlar düşüncesiyle "Sevda var, tanıyor musun bilmiyorum ama Müjgan'ın arkadaşı," dedim.

"Evet," dedi başını hafifçe sallayarak. "Birkaç kez denk gelmiştik."

Bu durum yine epey canımı sıkmış olsa da önemsememeye çalışarak konuşmaya devam ettim. "Demir ve Sevda'nın bizden önce bir geçmişleri varmış. Yani sevgili olmamışlar ama o yolda görüşmüşler. Demir ile Sevda'nın arasında bir şeyler geçmiş..."

Açıkça tamamlayamadığım o cümleyi, Aslı gayet net bir şekilde anladı. Bakışlarım ondan kaçıp bardakla oynarken "Bu bir şeyler geçmiş kısmını doğru anladım, değil mi?" diye onaylatma ihtiyacı hissetti. Başımı salladım.

"Aldattı mı yani Demir seni?"

Suratıma çarpan cümlesi, beni epey sarssa da hızlıca başımı sallayıp "Hayır," diye toparlama ihtiyacı hissettim. Sonra derin bir nefes aldım ve "Öncesinde Aslı. Ben hayatında yokken ama bana bir şeyler hissederken... Sen şimdi hayatında bile yokmuşsun diyebilirsin. Aslında bir şeyler benim içimde çok karışık, nasıl anlatsam, bilemiyorum..." dedim.

Elimdeki bardağı masaya bıraktım ve saçlarımı toparladım. "Zaten biliyorsun, Demir ile biz uzunca bir sevgililik dönemi yaşamadık; hatta

hiç yaşayamadık. Sadece Demir'e bir şeyler hissetmeye başladığım o dönemde, Sevda hiç etrafımızdan ayrılmazken, sürekli ona Sevda'nın neden hâlâ peşinde olduğunu sordum ama o bana geçiştirme cevaplar verdi. Sizin bize geldiğiniz akşam da Sevda ile annemlerde denk gelmiştik ve o bunu bana kendisi itiraf etti. Zaten Demir'in geçmişinde birilerinin olduğunu biliyorum. İsterdim ki Demir bana bunu anlatsın. O an bunu Sevda'dan duyunca çok kötü hissettim."

"Ama Ahuşan," dedi o da orta yolu bulmak ister gibi. "Sevda ile sonuçta yüz yüze bakıyorsunuz. Belki söylemekte zorlanmıştır. Bir de adı üstünde, geçmiş. Sen yokmuşsun bile. Yanlış anlama, onu savunmuyorum. Sadece onun tarafından bakmaya çalışıyorum."

"Sorun, tam da bu zaten Aslı. Yani, çok acemi hissediyorum kendimi. Tüm duyguları yeni yeni keşfediyorum. Benim Demir'den öncem hiç olmadı. Birini sevmedim, kıskanmadım, özlemedim. Demir ile hepsini ilk kez yaşıyorum ve bunu sevgililik boyutunda yaşamıyorum. Evliyiz biz ve kocam sıfatındayken, ben başka bir kadından, bana nasıl güzel dokundu cümlesini duyuyorum." Söyledikçe bile hınçla dolup taşıyordum. Şakaklarımı ovaladım. "Kıskançlık zehir gibiymiş. İçimi kurutuyor, Aslı. Boğuyor beni, nefes alamıyorum. Alamadığım gibi nefes aldırmak da istemiyorum. O kadar güçlü ki, ne geçmiş dinliyor ne şimdi. Ben onun geçmişini bile paylaşamayacak gibi hissediyorum. Söylediğin gibi Sevda, bir de benim gördüğüm, bildiğim biri. Başkaları oldu ve geçti. Bunu kabul etmek çok daha kolay... Kim olduğu belirsiz olunca, başkası deyip geçiyorsun ama Sevda'nm kokusunu, duruşunu, konuşmasını, bakışını her şeyini biliyorum ve Demir ile istemsizce hayal ediyorum. Bunu yapmak istemiyorum ama yaparken buluyorum kendimi. Tüm bunları düşünmek beni Demir'den itiyor."

Sessizce anlıyorum dercesine dinleyince ben de içimdekileri döktüm durdum. "Aslı onu o kadar çok seviyorum ki, gözümü kör eden kıskançlığın içinde bile her şeyi yakıp yıkmak isterken kendimi frenliyorum. O akşam, annemlerde ilk öğrendiğim zaman Demir ile kavga edebilir, orayı birbirine katabilirdim ama yapamadım. Öyle hissederken bile şimdi durdurmazsan kendini, Demir'in üstüne yüklenirler Ahuşan dedim kendime. Biz çözersek bir şekilde sen unutursun ama onlar unutmaz dedim. Ben kimsenin Demir'e o gözle bakmasını kaldıramadım.

Eve gelene kadar çıtımı çıkarmadım. Sizin geldiğiniz o akşam, ben evden gidecektim. Nereye gideceğimi bile bilemedim. Kime anlatsam bilemedim. Bulurdum bir kapı ama o kapının ardındakinin, Demir'le ilgili düşünceleri kötüleşirse diye çok korktum. Çünkü benim için Demir öyle kusursuz bir yerde ki, kimsenin tek bir kötü sözü düşsün istemedim üstüne."

Kısa bir es verdim ve konuşacağımı bilir gibi beni bekledi. "İnsan sinirliyken ne söylediğini bilmiyor. Ben Demir'i görünce kafamın içinde kurduklarıma engel olamıyorum ve o üstüme geldikçe onu kırmaktan çekinmiyorum. İstedim ki biraz nefes alayım. Uzaklaşmak istedim. Sırf içim biraz soğur belki diye. Özlemek iyi gelir sandım. Bunun bile tavrını yaptı Aslı, inanabiliyor musun?" diye sordum hayal kırıklığıyla. "Nasıl bekliyor hemen ona kucak açmamı? Bu kadar zor mu beni anlamak? Sanki ben çok meraklıyım evimden gitmeye. Ben de çok özlüyorum Aslı ama olmuyor, silinmiyor ki hemen şuradan." Şakaklarıma vurdum hem de hiç acımadan sertçe. "Bir de bana ayrılıkla ilgili imalar yapıyor. Ben onun yokluğunda deliriyorum. Delirdiğim için, paylaşamadığım için zaten bu hâldeyim ama o..."

Duraksayınca "Aksini söyledin mi sen ona?" diye sordu. "Sen nasıl ki kafanda kuruyorsan, o da kuruyordur."

"Ben ayrılmayı kurmuyorum Aslı, o da kurmasın bir zahmet. Ben kurmuyorsam o hiç kurmasın," dedim sinirle. Sinirim de Aslı'ya karşı değildi aslında ama ona karşı bile yüksek çıktı sesim. "Bakma sen böyle dediğime, onu da anlıyorum ben. O yüzden aslında uzaklaşmak istedim. Ben kendimi tanıyorum Aslı. Ben sinirlenince ne dediğimi bilmiyorum. Onun da tahammülü bitiyor ve karşılıklı kırmaktan çekinmiyoruz birbirimizi. Uzaklaşmak istemem bile, bize zarar gelmemesi adına aslında. Bunu anlamamakta diretiyor."

Dirseğini koltuğun sırt kısmına dayadı ve avuçları, saçlarının içine karıştı. "Ahuşan," dedi gülümseyerek. "Sen Demir'i çok seviyorsun. Ondan bahsederken bile hislerin o kadar yoğun ki... Üstelik yüreği de çok güzel bir kadınsın. Dün gece, o olayın harareti daha dinmemişken bile bizi kapıdan geri çevirmedin. Kendi derdim var deyip göz ardı etmedin. Sen anlatmasan ben tahmin etmezdim bile. Bizi o kadar iyi

ağırladın ki, şimdi içinde kopan fırtınaları dinleyince bir kez daha anlıyorum: Ahuşan, senin gerçekten yüreğin çok güzel."

Eli elimi buldu ve ben de dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm ettim.

"Hem Sevda'yı hiç Demir'in ağzından duymadım ama seni o kadar çok anlattı ki Ahuşan... Denk geldiğimiz her yerde senden bahsetti bana. Sen ne kadar seviyorsan, bil ki onda çok daha fazlası var. Senin adının geçtiği yerde gözleri ışıldıyor. Senin Demir'in hislerinden haberin yokken benim vardı. Sen olmadığın o dönemde bile Demir'in içinde öyle çoktun ki, seni daha tanımadan bu kız çok şanslı diyordum. Hiç olmadığın o masalarda, Demir'in dilinden adın bir an olsun düşmedi." Başkasından Demir'i dinlemek, onu yeniden keşfetmek gibiydi. Gözümü bile kırpmadım. "Biz buluştuğumuzda eğer Yavuz, Demir, Kenan falan müsaitse uğrarlardı. Bazen hep birlikte de takılırdık. Bazı günler içeri bir girerdi, ağzı kulaklarında. Seni gördüğü ya da size uğradığı günler oluyordu bu genelde. Hele bir de sen o günlerde onunla güldüysen, sohbet ettiysen Demir'in keyfine diyecek yoktu. Diyorum ya Ahuşan, sen aslında yokken bile hep bizim yanımızdaydın. Biz Demir'in içindeki Ahuşan'a o kadar aşinayız ki, belki de o yüzden dün akşam seni görünce hiç yabancılamadım. Harun size gelmeyi teklif ettiğinde çekinmedim. Çünkü ben Demir'i tanıyordum ve Demir'in sevdiği kadını onun ağzından defalarca kez dinlemiştim. Haberin yok ama ben seninle Demir'in yüreğine yerleştiğinde tanıştım yani."

Biraz olsun içimi boşaltmak iyi gelmişti ama şimdi Aslı, böyle Demir'in çok sevdiğinden bahsedince yüreğime özlemenin ağırlığı üşüştü, ağlayasım geldi. Tekrar eli elimi sıvazladığında "Valla eziyet etmeyin birbirinize," dedi. "Zaten insan kelimesi Arapçadan gelirmiş. Anlamı da unutmakmış. Neleri neleri unutmadık ki... Bu da unutulur, geçer gider. Hata yapmak insana mahsustur. Üstelik Demir'in yaptığı hata bile değil. Öncesi. Sen yokmuşsun ki. Ben seni de anlıyorum, hissettiklerine hak veriyorum, bu hâlde bile onu düşünmene, ona zarar gelmesini istememene hayranlıkla bakıyorum. Çok güzel seviyorsun, Ahuşan. Demir'in seni niye bu kadar çok sevdiğini çok daha iyi anlıyorum. O başını taşlara vuruyordur zaten, bir de sen vurma."

Aslı ile konuşmak bana o kadar iyi gelmişti ki minnetle baktım. Araya giren kısa bir sessizlikte toparlamak ister gibi "Sen bana derdini açtın, ben de şimdi sana bir sırrımı vereyim o hâlde," dedi.

Merakla kaşlarımı çattığımda, bana doğru yaklaştı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Elimi tuttuğunda "Ahuşan," dedi ve karnına yerleştirdi. "Ben hamileyim."

O an, öyle büyük bir duygu patlaması yaşadım ki, iki günün sonunda yine hüngür şakır ağlamaya başladım. Aslı bunu beklemediğinden olsa gerek, şaşkınlıkla ne yapacağını bilemezken bana sarılırken buldu kendini. "Aslı..." dedim, hıçkırdım. "Gerçekten seninle alakalı değil." Geri çekildim ve ağlarken gülmeye çalıştım. "Ben sizin adınıza çok mutlu oldum. Sadece bir an niye bilmiyorum..." Hızlıca gözyaşlarımı temizlerken elimi karnına koydum ve sevdim. "Gerçekten çok sevindim, Aslı. Çok, çok sevindim... Dilerim, sağ salim kucağınıza alırsınız. Sen çok iyi bir anne, Harun abi de çok iyi bir baba olacak, o kadar eminim ki..."

Hâlâ gözpınarlarımda yaşlar doluydu ve burnumu çekiyordum. "Kız," dedi gülerek. "Sen böyle birden ağladın falan. Yoksa sen de..."

Daha cümlesini bile bitirmeden başımı iki yana salladım. "Yok yok Aslı," dedim. Düşüncesi bile çok korkunçtu benim için. "Her şey çok zamansız oldu zaten. Bunun da öyle olmasını istemem. Bizim düşüncelerimizde bu yok. Zaten reglim daha yeni bitti. Son günlerimdeydim, bu olayların stresiyle bugün tamamen kesildi." Aslı'nın keşke olsaydı dercesine yüzü düştü ve dudak büktü.

"Ama sen de çok güzel anne olursun," dedi gülümseyerek. Hatta elini karnıma bile koydu. "Demir'e kızgınken takındığın hâl tavır, bir anne edasında geldi bana. Hem kızmak istiyorsun hem de o kadar merhametli bir yüreğin var ki, kıyamayıp sarmak istiyorsun."

Buna canıgönülden inanır gibi baktı ama anne olmak, yakın planlarım içinde yoktu. "Yok yok," dedim tekrar. "Allah isteyene versin. Ben öyle içimi boşaltınca ve senin anlattıkların falan hepsi bir anda çok ağır geldi. Duygusal biriyim zaten. Ağlarım hemen öyle her şeye."

Tekrar yüzümü sildim ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Ahuşan, iki gündür buradasın. İstersen gir bir duş al? Reglim bitti diyorsun zaten. Hem bir açılırsın, rahatça uyursun. Yarın da Demir gelecek, böyle görmesin seni."

Duş almak bana çok iyi gelirdi ama cesaret edemedim. "Yok Aslı ya... Yarın akşam eve gidince girerim ben duşa, sağ ol. Şimdi abin gelir falan..."

"Ay yok, o gelmez," dedi ve direkt ayaklandı. "O buraya geldiğinde evde durmuyor. Meyhane var köyün altında. Oraya gidiyor, gelmiyor sabaha kadar. Zaten dedi ya beni arama işlerim var diye. Gelmez o. Kalk, sen gir duşa."

Elimden tutup zorla kaldırınca emin misin dercesine baktım. "Hadi Ahuşan, hadi," dedi arkamdan itekleyerek. "Şimdi senin odandaki sobayı da yakacağım. Havlu da vereyim sana, sen gir duşunu al, sonra da bir güzel uyu."

Aslı gelmeyeceğinden emin bir şekilde konuşunca inat etmedim ve verdiği havluyla kendimi banyoda buldum. Girmeden önce de kıyafetlerimi yanıma aldım.

DEMİR ALACALI...

Geçmiş ve geleceği birbirine bağlayan şimdiydi. Bu size çok sofistike gelebilir ama ben, bir insanın tek başına bir bütün olabildiğini düşünenlerden değilim. Herkes fazlasıyla eksik, yarım. Her insan, bu dünyaya diğer yarısını bulup tamamlanmak için geliyordu fikrimce. Şimdi yaşadıklarımız geçmişe birer anı bırakırken yaptığımız her bir davranış, bir dokunuş, belki de bir söz, izi geçmeyecek anıları oluşturuyordu. Geleceğimizi de geçmişimizde bıraktıklarımız şekillendiriyordu. En basiti, bir sabah uyandığında planladıklarını erteleyip farklı şeylere yönelmen bile, o gün içinde başına gelebilecek bir sürü ihtimali değiştiriyor, yollarını farklı yönde şekillendiriyordu.

O gün planladıklarını yapsaydın, belki karşına çıkacak fırsat seni bambaşka bir yöne götürecekti. Ben o gün Ahuşan'ı gördüğümde beş dakika daha sohbet etseydim mesela, belki de Sevda sıkılıp gidecekti ve biz o karşılaşmayı hiç yaşamayacaktık. O sabahı hatırlıyorum. Tatil günümdü. Annem misafirlerin geleceğini ve evde dinlenmem için iptal edebileceğini söylemişti. Ben de gerek olmadığını söyleyip erkenden çıkmıştım. O gün, o evden çıkmasaydım, geçmişimde bu anı olmaya-

caktı. Yine de tüm bu ihtimallerin içinde, değişmeyecek tek bir şey vardı. O da Ahuşan ve bizim kaderimizin bir olması. Bizim, bir bütünün parçası olmamız. Ahu, benim bu dünyadaki diğer yarımdı.

Japon mitolojisine göre, birbirlerinin ruh eşi olanlar ve bir gün evlenecek olan çiftler serçe parmaklarından görünmez, kırmızı bir iplikle birbirine bağlanırmış. Kaderin kırmızı ipi inancında; ipin bağlı olduğu yerler ya da hikâyeler değişse de değişmeyen şey, iki insanın kaderini birbirine bağlaması ve asla kopmamasıymış. Hayatın boyunca kaç kişiyle olursan ol, ip seni kaderindeki insana, gerçek aşkına götürürmüş.

Şu hayatta olduğunu, oldurduğumu düşündüğüm istisnasız her şeyin bir evresinde tökezlediğimi hatırlıyorum. Yaptığın binlerce doğrunun içinde tek bir yanlış, seni günü geldiğinde tepetaklak edebiliyordu işte. Ahu ile durumumuz da tam olarak buydu. Ben onu güzel sevmiş, onun sevgisini kazanmıştım ama geçmişte hikâyemin seyrini değiştirip o yanlışı yapmamış olsaydım, bugün biz yine Ahu ile kavuşmuş olacaktık ama bu olayla sınanmayacaktık. En büyük korkum ise o bir yanlışın, tüm doğruları yok saymasıydı. Yok sayıp da bu dünyada bulduğum diğer yarımın beni eksik bırakmasıydı.

"Sen niye durdun durdun, şimdi kaçırdın bu kızı?" diye sordu Yavuz.

Uzun zaman sonra, ilk kez hep birlikte kalıyorduk bu evde. İki gündür o eve Ahu olmadan girmeyi içim almadığı için sabah gidip üzerimi değişip çıkıyor, akşam da buraya geliyordum. Harun da evdekiler bu kaçırma olayından dolayı çok fazla söylendikleri için, o da burayı mesken bilmişti iki gündür. Biz gelince Yavuz zaten sebepsiz gelmişti. Bir tek eksik, Kenan'dı. Onun da zaten derdi başından aşkındı.

Masanın üzerinde boş bira şişeleri, cips ve çerez paketleri atılıydı. Bittikçe yenisi açılıyor ama kimse çöpleri toplayayım demiyordu. Gözlerim sürekli telefonun üzerindeydi. Ben aramasam aramayacak oluşu, mesaj atmasam umurunda bile olmayacağım gerçeği, geçen her dakika boynumda bir urgan varmış da o sıkılıyormuş gibi hissettiriyordu. Zaman geçiyordu ve bizde değişen hiçbir şey yoktu.

"Bizimkiler duymasın abi ama..." dediğinde bakışlarım Harun'a kaydı. Duyacağım şeyi tahmin etsem de onun dillendirmesini bekledim. "Aslı hamile."

O an yüzüme buruk bir tebessüm oturdu. Yavuz "Amca oluyorum, amca!" diye ayaklandığında, ben Harun'un omzuna dokunup "Tebrik ederim kardeşim," dedim. "Sağ salim alın kucağınıza inşallah."

"Âmin, inşallah," dedi Yavuz tepesinde tepinirken. "O yüzden bir anda oldu zaten. Kimse anlamadan kıyalım şu nikâhı istedik."

Ahuşan, bir gün ben de senden bunu duyacak mıyım? Hayalini kurduran yaşatır da değil mi? Yavuz'un abartılı sevinç gösterisi karşısında epey sönük kalan sevincim, Harun'un benden önce baba oluşundan kaynaklı değildi elbette. Sadece şu an için, dünyadaki hiçbir şey, Ahu ile barışana kadar benim için çok da büyük bir önem arz etmiyordu.

Harun, Yavuz'un tepesinde omuzlarına pat pat vurmasına ve sürekli sarsa sarsa "Helal lan!" demesine karşı sabit kalmaya çalışıyordu ve Aslı ile mesajlaşıyor oluşundan sanırım, sürekli yanlış şeyler yazdığından "Lan bir dur!" diye bağırdı.

"Tamam abi tamam," dedi Yavuz tekrar yerine oturarak. "Ne yapayım, heyecanlandım! İlk kez amca oluyorum."

"Senin de keyifler bu ara fazla yerinde," dedim. Allah bozmasın da bir garipti.

"Aslında çok da değil. Yani Mehtap olayında birtakım karışıklıklar vardı. Sonra açığa kavuştu. Kız da beni istiyormuş. Gerçi şimdi de nasıl böyle malca bir şey yaparsın, kaç kere sordum, konuşsaydın benimle falan deyip engelledi ama bu sorun değil, bunu çözerim."

Herkesin hayatı olumlu anlamda değişiklik gösterirken, dünyası iyiye giderken dibe çakılan bir bizmişiz gibi hissediyordum. Masanın üzerindeki paketin boş olduğunu bile bile salladım ve Harun'un paketine uzandım. Dudaklarımın arasında yanan oydu ama kül olan içimdi. Saat epey ilerleyince "Yatıyorum artık ben beyler," dedi ayaklanarak. "Saat geç oldu. Sabah bir dünya işimiz var."

O kalkınca Yavuz da kalktı ve çöpleri akıl etmiş olacak ki en azından üstünkörü masanın üzerindeki boş şişeleri, paketleri falan toparladı. Ben de ayaklandım ama o odaya girmek işkence gibi geldi. Bir gece daha onsuz bir uyku, katlanılacak şey değildi. Bir an hiç düşünmeden "Ben gidiyorum," dedim. Harun kapı girişinde nereye dercesine bakarken ceketimi giydim, masaya ilerleyip arabanın anahtarını aldım.

"Yok abi düzelemiyoruz yani. Olmuyor böyle. Toplasan bir dakika sesini duyamadım iki gündür. Bir geceye daha tahammülüm yok. Ya onu alıp getireceğim ya da ben de orada kalacağım. Karım sonuçta. Kimse bir şey demez diye düşünüyorum ama bir gece daha Ahu'suz kalmaya tahammülümün olduğunu düşünmüyorum."

Bir onaylanma ihtiyacı beklemediğim için, adımlarım kapıya doğru hızlandı. Kafama gitmeyi koymuştum ya, bir an önce varmam gerekti. Yolda geçen süre dahi kayıp gibiydi benim için. Harun arkamdan "Haber ver," diye bağırdı ama cevap vermedim. Koşar adım merdivenleri inerek arabaya ulaştım ve çalıştırdığım an yolum Ahu oldu.

Gidene kadar birkaç kez aradım ama açmadı. O açmadıkça daha çok delirdim. Başına bir şey gelme ihtimali bir yana, telefonu bile açmayacak kadar beni delirtmeye çalışması bir yanaydı. O telefonu açmadıkça gaza daha çok yüklendim. Köy yollarının karanlık ve engebeli oluşu hızımı zaman zaman düşürse de onları ilk götürdüğüm zamandan daha önce vardım bu sefer.

Adımlarım o kadar hızlıydı ki bir an olsun tereddüt duymadım. Ahuşan'a ulaşamamak, beni kendi içimde bir kaosa sürüklüyordu. Bahçeye girdim ve hemen akabinde kırık dökük birkaç merdiveni atlayarak kapıya eriştim. Kapıya birkaç kez tıklattıktan sonra, kapının hemen yanındaki pencerenin tülü açıldı. Aslı gözüktü ve kaşları şaşkınlıkla çatıldıktan hemen sonra kapıyı araladı.

"Demir," dedi aynı şaşkınlıkla.

"Ahuşan'ı aradım, açmadı," dedim. O sırada arkadan bir kapı açıldı ve Ahuşan belirdi. İçeriden çıkan buhar yoğunluğu, yıkandığını gösteriyordu.

"Demir," diyerek bize doğru adımladığında kokusunu kendinden önce ulaştırdı. Saçları hâlâ ıslaktı ve... Üzerinde kendisine ait olmayan, beyaz, ona birkaç beden büyük bir tişört vardı. "Senin ne işin var burada?"

Kimindi o tişört?

Kaşlarım istemsizce çatılmış ve aksi ifademi saklayamaz hâle gelmiştim. Ahuşan'a bakarak sorumu Aslı'ya sordum. "Burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

Aslı değil, Ahu cevapladı. Yine aynı aksilikle! "Tabii ki var!"

"Sana sormuyorum," dedim. Sana kalırsak biz bir adım ilerleyemeyeceğiz, Ahuşan. Özür dilerim ama sana verecek daha fazla zamanım yok. Bakışlarım tekrar Aslı'ya döndü. "Kalmamda bir sakınca var mı? Aksi hâlde karımı buradan alıp gideceğim."

"Bunu da mı sormuyorsun?" dedi burnundan soluduğu alaycı ifadesiyle. "Beni buradan götürmek istiyorsun ve sormuyorsun."

"Evet sormuyorum," dedim. Ses tonumuz bir hayli baskın olmasına rağmen bakışlarımızda, birbirine kavuşamadıkça deliren iki ruh vardı. "Sen benden ayrı gayet iyi vakit geçiriyor olabilirsin ama bana sensiz zaman bile akmıyor. O yüzden..." dedim başka ihtimalin olmadığını belirtircesine. "Benim de yaşama dönebilmem için, bu aramızdaki şeyi halletmemiz gerekli."

Bakışlarındaki o yumuşaklığı okudum. Ağzını bile açmadı. Şu an aksi çıkışlarının tek sebebi inadıydı.

"Geç lütfen, ne sakıncası," dedi Aslı geri çekilerek. O çıkınca ben içeri girdim ve ayakkabılarımı çıkardım. Onu yaparken bile bakışlarımı Ahu'dan çekmedim. O tişört kimin Ahuşan?

Geri çekilip kollarını göğsünde birleştirdiğinde, tişört toparlandı ve iki günde bile süzüldüğünü fark ettim. Ters ters bakıyordu ama bakıyordu. Bakıyordu çünkü o da deli gibi özlemişti. Ona doğru birkaç adım attığımda, dudaklarımı o nemli saçlarının arasına bastırmamak için zor durdum. Kendini benden neden bu kadar uzak tuttun, Ahuşan? İkimizde de böylesi öfke dolu bakışlar varken, nasıl bir çekimdi ki bu birkaç adımda bile canıma okuyordu?..

"Ben babaannemin odasındaki nevresimleri değişeyim, sizi oraya alayım, olur mu?" diye sordu Aslı. "Ahu'nun yattığı odadaki divan tek kişilik gibi küçük."

"Gerek yok," dedim Ahu'nun göğüsleri arasına sakladığı elini alıp, avucuma hapsederek. "İki günde yeteri kadar uzak kaldık zaten. Küçük olması daha iyi, mesafeleri kısaltır."

Ters ters bana baktı ama aksi bir şey söylemedi. Söylemesine de müsaade etmeden "Neresiydi?" diye sordum. Aslı karşımızdaki odayı işaret etti ve oraya doğru çektim. Elleri bile küçücüktü. Biraz fazla sıksam, avuçlarımın arasında yok olup gidecek gibiydiler.

Odaya girip kapıyı kapattığımda bir anahtar aradım ama yoktu. Girer girmez elini avucumdan çekti ve ben de zorlamadım. "Buranın anahtarı yok mu?"

Harun bana, Aslı'nın abisinin de burada kalacağını söylemişti. Böylece odasını kilitlemeden mi yatmıştı yani? Neredeydi buranın anahtarı?

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu ama ben de ne yaptığımdan çok emin değildim. Tek istediğim, evliliğimi kurtarmaktı.

Arkamı döndüğümde sobanın gürültülü sesiyle yandığını işittim ve ateşinin benim güzel karımın tenine yansıdığını. Islak saçlarındaki damlalar tişörte dökülüyordu ve o tişört kime aitti, bilmiyordum. Eşofman kendisinindi ama üstündeki değildi.

"Gerçekten hiç tanımadığın bir yerde, duş alman gerekli miydi?"

Yanında bir şey olmadığı için, Aslı sana abisinin kıyafetlerinden vermiş olamazdı değil mi, Ahuşan? Olmasın, Ahuşan.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin!" dedi sinirle. "Neden duşa girdiğimin hesabını da vermeyeceğim ben kimseye." Altındaki eşofmanı çıkarırken konuşmaya devam etti. Bense karanlık odada sobanın küçücük deliğinden sızan o kızıl görüntünün, karımın tenine dağılışını izlemekle meşguldüm. "Seninle burada da kavga etmeyeceğim. Şimdi yatıp uyuyacağım müsaadenle."

O eşofmanı çıkarmasına gerek yoktu ama bilerek yapıyordu. Tıpkı geçen gece sırf beni kışkırtmak için teniyle bütünleşen, teninde epey kaygan olan o saten geceliği giydiği gibi. Tıpkı o gecenin sabahında, iç çamaşırlarıyla odanın içinde uzunca bir vakit geçirdiği gibi. Aramıza bir sınır koymuştu ve o sınıra dikenli telleri örüp hemen arkasından da bana müthiş bir manzara sunmuştu. Sanıyordu ki geçmem, geçemem.

Tişörtü üzerinde bıraktı ve yarı çıplak bacaklarında alevler dalgalandı. O tişört kimin Ahuşan? "Buraya gelirken müsaade almadın, o akşam beni bırakıp giderken de müsaade aldığını duymadım. Şimdi uyurken mi müsaade istiyorsun? Bir gecede ne değişti?" Beni önemsemediğini belirten bir tavırla, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle önümden geçerken tek kolum belini sardı ve "Yok müsaade falan!" dedim.

Ben bir şeyleri yoluna sokmak istedikçe onun bu alaycı tavırları beni delirtiyordu. Sanki umurunda değilmişim gibi, sanki bu oyunu ilelebet sürdürecekmiş gibi...

İki eli de bileğimi sardı ve "Demir!" dedi fısıltılı bir ses, baskılı bir tonda. "Demir, bırak beni!"

Onu kendime doğru çevirdim ve iki gün sonra karımı kollarımın arasına hapsettim. "Sen benden müsaade istemedin mi? Ben de vermiyorum işte. Her dediğine, senin istediğin gibi cevaplar vereceksem, neden soruyorsun ki?"

"Lafın gelişi," diye çevirmek istedi, kollarımın arasından çıkmak istedi ama bunun için bütün gücünü bile kullanmadı. Seni tanıyorum, Ahuşan. İlk kez bana karşı koymuyorsun. Debelenmelerin bile göstermelik.

"Tamam, laf sonuçta geldi bana. Ben de izin vermiyorum uyumana falan!" Üzerindeki tişört kimin Ahuşan? Şimdi sana bunu sorsam beni tersleyeceksin ve bunu sırf inadından yapacaksın biliyorum ama cevabını almadıkça delireceğim. O güzel tenini saran bu tişört kimin?

Sormayacağım, sormayacağım, sormayacağım.

"Üzerindeki kimin?"

Beni yanıltmadı ve o kuru inadıyla güzel kaşlarını çatarak "Sana ne?" dedi. Onu tanıyor oluşumdan dolayı, yüzüme bir gülümseme yayılınca, bu sinirini bozmuş olmalı ki derince bir nefes aldı ve verdi.

Sıkıntılı bir soluğu, göğsümün tam ortasına bıraktı. Sanki az yanıyormuş gibi sol yanım, sen de nefesinle harladın. Kollarımın arasında sakinleşip öylece kaldığında, bakışlarının gerçekten yumuşadığını fark ettim. Yumuşayınca ne kadar çok özlediğin de gözükür hâle geldi Ahuşan. Neden o zaman bu inat? Elleri göğsümün üzerinde kaldığında, saçlarındaki tutamlardan bana değen kısımlar beni sırılsıklam yaptı. Çıplak bacaklarının pantolonuma sürtünmesi bile benim hareketlenmeme yetmişti.

Şimdi, tam şu an, küçücük boyuyla bana başkaldırışına ve o simsiyah gözlerine vuran kızıllıkta cayır cayır yanar, onu da yakabilirdim.

"E tamam konuş," dedi sanki bitsin gitsin der gibi. "Konuşmaya gelmedin mi?"

Bitsin der gibi söylüyor ama bir adım bile geri çekilmiyordu. Cık dedim dudaklarımın arasından. "Ben konuşacağımı konuştum zaten. Olanı biteni sana olduğu gibi anlattım. Seni ne kadar sevdiğimi, kovsan da köpek gibi kapında bittiğimi de şu an karşında olmamdan anlamışsındır. Benim anlatacak başka bir şeyim yok."

Bu bir ihtiyaç Ahuşan. Senin beni öpmen, benim seni öpmem bir ihtiyaç. Bizim birbirimize dokunmamız bir ihtiyaç. Gereklilik. Mecburiyet. Bak bedenin bile öyle söylüyor. Parmak uçlarında yükseliyorsun ve bunu bana belli etmemeye çalışıyorsun ama o güzel belinin kollarımın arasında kaydığını fark etmiyorsun.

"Niye geldin o zaman konuşmayacaksan?"

"Barışmak için." Gözlerim, dudaklarında takılı kalıp seni öpemediğim her an sızım sızım sızlarken, Ahuşan ile birlikte geri geri adımladım.

"Barışmak için!" dedi yine alaya alır gibi gülerek. "Öyle hadi barışalım deyince mi oluyor bu?" Dudaklarını yalıyorsun ve benim sınırlarımda geziyorsun. Bacakların çok hareketli, Ahuşan. Kendini bana her sürtüşünde ben kendimi zapt etmekte zorlanıyorum.

Ben seni yürüttükçe milim milim, sen karşı koymuyorsun. Çünkü sen de deli gibi özlemişsin Ahuşan. "Beni özlemişsin."

Muhtemelen konudan konuya atlayışımı bir mantığa bağlayamıyorsun ama ben de çok mantıklı hareket ettiğimi söyleyemem. Aklımı başımdan alıyorsun. Yaptığın ufacık bir hareket bile, beni başka konulara sürüklüyor.

"Özlemek mi?" Başını kaldırıp beni delirtecek bir şey söylemek istiyorsun ama bunun gerçek olmadığını ikimiz de o kadar iyi biliyoruz ki... Bu yüzden seni öperek susturmanın tam zamanı gelmiş oluyor. "Seni boşamayı..."

Dudaklarım, Ahu'nun dudaklarının arasına sızarken küçük parmak uçları, gömleğime saplandı. Avuçlarının arasında sıkı sıkıya kavradığı o gömlek, beni itmekten çok, ona daha da çekiyordu. Dilim, ağzının içinde kendine dönemeçli bir yol çizerken Ahu kıvranıyordu ama buna rağmen kaçmaya çalıştığını da görebiliyordum. Solukları sıcaktı, avuç içleri terliydi. "Yapma," diye fısıldadım. "Benimle savaşma."

Belinden ayrılan ellerim yüzünü kavradığında, onu daha çok dudaklarıma bastırdım. Pantolonumu zorlayan o sertlik, canımı alacak gibi hissettiriyordu.

Nefes nefese geri çekildiğinde arkasındaki yatak kaçabileceği tek yer oldu ve titreyerek otururken gözleri pantolonuma kaydı. "Saç... Saçmalıyorsun," dedi. Üzerine giderken gömleğimin düğmelerini çöz-

meye başladım. Tişörtün üzerinden bile belirginleşen uçları, saçmalamadığımı gösteriyordu. "Nerede olduğumuzun farkında mısın?"

Gömleği bir hışımla yere bıraktım ve pantolonumun kemerini çözdüm. "Demir," dedi dönüşü olmadığını bildiği hâlde. "Burası ikimize de yabancı."

Üzerine doğru eğilip burnumu burnuna sürterken, tişörtten aralanan bacaklarını avuçladım. Kokusu, insanı tüm günahları sürükleyebilirken bana bulunduğumuz yeri hatırlatması önemsiz bir detaydı. "Evet," diye fısıldadım elimi boynuna atarak. Boynunu emmeye başladım ve bunu oldukça eril bir hareketle, onda bırakacağı izleri düşünmeden hoyratça gerçekleştirdim. Başını kenara kaydırıp bana izin veriyor oluşu da en büyük cesaretimdi. "Burası yabancı ama bu kadın..." Parmaklarımın arasına ucunu kıstırdım. "Bu kadın çok tanıdık."

"Ah!"

Dudaklarının arasından kaçan o tiz ses, odanın duvarlarına çarptığında parmağımı gevşettim ve "Şşştt," diye fısıldadım. Bir nefesine dahi muhtaç kalışımla onu sırtından tutup, çıplak göğsüme bastırdım ve bu sefer onu öperken ondan da karşılık aldım.

Arsızdım ve bir o kadar huysuzdum. Onun içine girmek için canımı alacak olan erkekliğim bana bir azap yaşatıyor, gitgide şiştiğini hissediyordum. Ellerim bir yön vermek istedi ama Ahu'nun kıvrımlı vücut hatları, olduğu yerde duramayışıyla en son kendimi, onu serbest bırakırken buldum.

Kısa bir an pantolonumu çıkartmak için ara verdiğimde, Ahu kendine bir kaçış alanı bulmuş, bir oyun oynar gibi yatağa yüzüstü uzanmıştı. "Seni öldürmek istiyorum!" dedi. O da kendi içinde bana yenildiği için öfkeliydi ama sıyrılan tişörtten iç çamaşırını ve o iç çamaşırının ıslaklığından renk değiştirdiğini görebiliyordum. Ahu bana karşı koyamıyordu.

O kadar kusursuz bir vücudu vardı ki, başının iki yanına sabitlediğim ellerimle onun üstüne uzandığımda kadınsı, kıvrımlı hatlarını inceledim. Altımda kıvranırcasına yaptığı hareketler, beni patlatacakmış gibi hissettiriyordu.

Gözlerim arzuyla kararadı. O an dışarıdan bir kapı sesi işittim ama umursamadım. Bir elim karnına doğru kayarak onu bana doğru doğrult-

tu. Yatakta oturur pozisyonda onun kalçalarının arasına girerek durdurabildim kendimi. "Öldürüyorsun zaten Ahu," dedim boynunu delicesine emerken. "Ve hiç şüphesiz, bir ömrü senin uğruna harcamaya değer."

Derin bir soluk aldım saçlarının arasından. "Aklımı kaybediyorum Ahu, senden uzakken. Sen nasıl baş ediyorsun bu özlemle?" Bir nefes daha çaldım. Burnumu, dağınık saçlarının arasına sürttüm. "Sen bizi özlemiyor musun Ahu? İki gün, benim için cehennem azabı gibiydi. Sen nasıl dayanabiliyorsun bizsizliğe? Ben ölecek gibi hissediyorum."

Cayır cayır yanıyordum. Aşkıyla, hasretiyle, arzusuyla...

Sırtı göğsümdeydi ve ellerim, tişörtün üzerinden göğsünü avuçlamıştı. Kalçalarını tam onun üstünde hareketlendirmişti, yolunu ezbere bildiği yerin içine gömülmemek için zor duruyordu. Bir oyun istiyorsa ona istediğini verdim. Elimle yön vererek tam girişinde sürtünmeye başladım. Küçücük parmakları, bacaklarıma tırmaklarını geçirdiğinde bir inleme döküldü odanın içine. Çenesinden tutup kenara çevirdim ve dilimi ağzının içine sızdırdım.

Kalçalarında büyüyen erkekliğim, ağzının içindeki dilim ve göğüslerini yoğuran elim hangimize daha büyük bir zevki yaşattırıyordu bilmiyordum ama ben Ahu'yu köpek gibi seviyordum.

"Beni kendine bu kadar alıştırıp gidemezsin," dedim yakarır gibi. "Seni üzgün görmek istemem ama bensiz mutlu oluşun da beni mahveder. Bensiz mutlu olma, Ahuşan." Yalvardım, şimdi ayaklarıma kapan dese hiç düşünmezdim. "Ben seni dünyanın en mutlu kadını yaparım ama beni kendine alıştırıp gidemezsin, Ahuşan. Gitmemelisin." Bir oyuncağa çevirse beni elinde, gıkım çıkmazdı. O hep kalsın, ben onun elinde oyuncak olurdum. Öyle bir adanmışlık, öyle bir sevgiydi ona hissettiğim.

Ben onun dudaklarım, çenesini, yüzünün tüm hatlarını hoyratça öperken ellerim tişörtün arasına gitti ve sütyeninin klipsini çözerek göğüslerini özgür bıraktım.

"Keşke," dedi titrek bir nefesle. "Keşke sana karşı merhametsiz olabilseydim."

Gülümsedim. Hâlâ böylesi yoğun bir zevkin altında bile inadından bir şey kaybetmiyordu. "Bu merhametli yanınsa Ahuşan..." Tişörtü uçlarından kavradığımda kollarını kaldırdı. Benim karım beni istiyordu.

"Beni merhametsiz yanının gazabından korusun." Bir yangını harladık ikimiz de. Nerede olduğumuza bakmadan, çırılçıplak kaldık. Ellerimi tuttu ve göğüslerine götürdü. Alt dudağını dişlerinin arasında ezmesi nefesimi kesti. Parmaklarım uçlarını çekiştirdi ve dişlerim onu kıvrandıracak şekilde omuzlarını ezdi.

"Senindi," diye fısıldadı nefes nefese. "Sen merhametsiz, acımasız olduğumu düşünüyorsun ama ben seni o kadar çok seviyorum ki, yokluğunda biraz olsun özlemimi dindirir diye senin tişörtünle geziyorum ben."

Ahu'nun aşkına dair soru işaretlerim silinmişti tamamen. Belinden tutup yukarı doğru kaldırdığımda onu sırtüstü çevirdim. Saçları ıslaktı ve muhtemelen hasta olacaktı. Avuç içimde toparlayarak onu yataktan aşağıya sarkıttım. Sobanın tüm ısısı, onun saçlarında dolanırken gözlerindeki yangın bana sıçradı.

"Hak mı?" diye sordum üzerine serilirken. "Bu güzel bedenini sarması gereken benim. Senin bir tişörte sığınman, sana da bana da hak mı?"

Ahu'nun başı yataktan düşer gibi kaldığında, omuzlarıma tırnaklarını saplamıştı ve kendini sabit tutmaya çalışıyordu. Dudaklarından ayrı kaldığım, ona dokunurken bile aramıza giren bu mesafeden ben razı değildim. "Gitme bir daha sakın. Ne olur. Hiç gitme..."

Ellerini tutup boynuma sardım ve onu da boynundan kavrayarak dudaklarıma çektim. Yüzümü avuçlarının içine alarak beni sarıp, sevip, öperken "Senden başkası nasıl sevilir, bilmiyorum," dedi. "Sen, benim için tüm duyguların karşılığı gibisin. Kıskanmanın, özlemenin, çok sevmenin adı hep sen... Başka tanım bilmiyorum, öğrenmeye de niyetim yok..."

Yüreği çıkacak gibi çırpınıyor, Ahu bana aşkını öyle güzel döküyordu ki saatlerce dinleyebilirdim onu. Alyansının olduğu parmağı dudaklarıma sürtündü.

Ahu benim için sondu. O kadar sondu ki kanasıya öpmeye başlayıp "Ben zaten hiç gidemem ki senden," dediğinde ölümüm başladı.

Dün gece, hiç beklemediğim bir sona erişmişti. Demir'den bir mesaj beklerken onu kapımda bulmuştum. Onu bırakmak aklımın ucunda dahi yoktu ama başlangıcımız nasıl olacaktı onu da bilmiyordum. Aslı'nın

anlattıkları, onunla konuşmak beni yumuşatmış ama bir adım atmama yetmemişti. Ta ki Demir gelene kadar... Gelip beni kollarına alarak, her bir hücresiyle aşkını haykırana ve beni tekrar buna inandırana kadar... Zaten ona kapılmaya razı gönlüm hiç zorluk çekmedi ve ben de öylece koyverdim.

Sabahın ilk ışıklarıyla uykuya daldık. Daha doğrusu, Demir daldı... Ben onu koynumda uyuttuktan sonra kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkmıştım. Reyhan babaanne bahçeden yumurta getirirken Aslı da komşudan taze süt almaya gitmişti. Gece ile ilgili bir şey sormadı. Sormasını da istemezdim zaten. Tek dileğim, duymamış olmalarıydı.

Kestiğim patatesleri kızgın yağın içine attığımda, gürültülü bir ses işittim. Tahta kapı öyle güçlü çarpılmıştı ki, defalarca kez eşiğe vurup geri gitmiş, tekrar duvarın etkisiyle eşiğe savrulmuştu.

"Ecdadını sikerim lan senin!" dedi. Bunu Demir dedi. "Kime bakıyorsun lan sen?"

Mutfaktan öyle hızlı çıktım ki çıkar çıkmaz gördüğüm görüntü, Demir'in yanında bir hayli çelimsiz kalan Engin'in duvara yaslanmış görüntüsüydü. Demir'in tek yumruğu, Engin'i olduğu yerde sarsarken "Demir!" diye çığlık attım.

Eş zamanlı olarak "Karım lan o benim!" dediğinde cümlelerimiz birbirine çarpıştı ve göz göze geldiğimiz o an, yeşillerini bürümüş kızıllık, hiç de hayra alamet değildi.

Ne olduğunu bile anlayamazken, neye müdahale edeceğimi de bilmiyordum. "Ahu!" diye avaz avaz bağırdı ve kapıyı gösterdi. "Hemen arabaya!"

Hiçbir şey demeden titrek adımlarla çantamı alacakken "Hemen!" demesiyle yönüm kapı oldu. "Senin ben var ya!.." dedi Demir, bir tane daha vurmadan hemen önce.

Ne olduğunu sormaya korkuyor ama Demir'i de burada böyle bırakmak istemiyordum. O benim karım, nereye bakıyorsun dediğine göre benimle ilgili bir şeydi ve ben dünden sonra bunu yadırgamadım. Sadece korktum. Elim ayağım buz kesmişken kapı girişinde Aslı ile karşılaşınca, ona bile bir şey dememe müsaade etmeden "Aslı arabaya sen de!" diye bağırdı.

Koluna girdim ve onu da arabaya doğru çekiştirirken "Ahuşan, bir şey söylesene! Ne oldu?" diye sordu.

Dudak büktüm. Ben de bilmiyordum ki ne olduğunu. Başımı iki yana sallarken tir tir titremekten öte gidemiyordum. Reyhan babaanne "Ne oldu?" diye telaşla bahçenin arka tarafından gelirken benim gözüm Demir'i aradı sadece. Evden çıkmasını bekledim. Sonra çıktı. Bir hayli öfke yüklü olmasına rağmen, onu görmek beni rahatlatmıştı. Nefes nefese bize doğru yürüdüğünde buradan çekip gideceğimizi, belki de neden buraya geldim diye büyük bir kavgaya tutuşacağımızı düşündüm ama beklediğim gibi olmadı. Keşke olsaydı. Keşke biz kavga etseydik. Keşke bağırsaydı, çağırsaydı...

Demir'in bize varmasına birkaç adım kala Engin, ağzı yüzü kan içinde kapının eşiğinden çıktı ve gözünü kan bürümüş olmalı ki elindeki bıçakla Demir'e doğru koştu.

Benim "Demir!" diye bağırmamla Engin'in o bıçağı Demir'e saplaması arasında birkaç salise vardı. Bıçağın Demir'e saplandıktan sonra bana tutunması ve gözlerinin büyümesini izlemek ise bir asır gibi hissettirmişti.

"Demir," dedim başta idrak edememiş gibi. "Demir! Hayır! Demir!" Bıçak ona saplanmış ama kan kaybeden benmişim gibi hissettim. Kollarımı hiç olmadığı kadar büyük bir güçle sıkarken dudaklarının arasından derin bir nefes aldı ve az önce büyüyen gözleri, sımsıkı tutan elleri gücünü yitirdiğinden, birlikte düşmemize sebep oldu.

Bize yabancı bu yerde, hiç tanımadığımız o toprak zeminde karşılıklı diz çöktük. Yaralanan o oldu, canından can giden ben.

20. BÖLÜM

Zarar Ziyan

"Bak, Zehra teyze..." dedi Demir elindeki bardağı uzatarak. "Annemle kendimi çizdirdim ben de bu kısmına."

Cam bardağın üzerine öğretmenleri çizim yapmış, onlar da etkinlik olarak boyamışlardı. Bardağın bir tarafında Demir, Harun, Yavuz ve Kenan kendilerini çizdirmiş, diğer tarafa istedikleri farklı bir şeyi çizdirmişti. Aslında çok da kendilerine benzemiyordu. *Cin Ali*'den* hallice bir çizimdi ama onların niyeti o yöndeydi ya, çok da benzemesinin bir anlamı yoktu.

Zehra, Demir'in annesinden bahsetmesiyle bakışlarını bardaktan çekerek "Hadi geçin," dedi masaya yönlendirip. "Börek yaptım size. Soğumadan onları bitirin."

Mutfak masasının üzerinde, dumanı üzerinde tüten börekler duruyordu. Hepsi dışarıda top oynamaktan terlemiş bir hâlde masaya yerleştiklerinde, Zehra dolaptan kendi yaptığı limonatayı çıkardı.

Hep bir ağızdan "Ben kendi bardağımla içeceğim," diyerek cam bardaklarını uzattılar ama Demir kararsız kaldı. Onun çizimi en sona kaldığı için ve boyaları henüz kurumadığı için silinme ihtimalinden korktu. Masadan inip, tezgâhın ilerisine doğru itti bardağını.

"Zehra teyze, bana başka bardak verir misin? Ben geç boyadığım için daha kurumadı benimki."

Zehra, diğerlerinin limonatasını doldurduktan sonra bardak rafına yöneldi ve "Geç hadi, otur ye sen. Bak diğerleri bitirdi bile," dedi.

Demir, Zehra'nın yönlendirmesiyle sandalyesine geçerken Kenan, Yavuz ve Harun kıtlıktan çıkmışçasına bir açlıkla böreklere saldırıyordu. Zehra yeni bir bardak aldı ve Demir'in de içeceğini koyduktan sonra Ahuşan için de plastik bir bardağa limonatayı koyup içeri ilerledi.

* Rasim Kaygusuz'un *Cin Ali* adlı eserindeki karaktere gönderme yapılmaktadır.

Ağzı tıka basa dolu olan Kenan, belli belirsiz "Ben çıkıyorum," derken bile yanakları şişkin bir hâldeydi. "Siz de gelin hemen. Kaleyi kuracağım ben."

Yavuz da son lokmasını yedikten sonra onunla birlikte yol alırken "Ben de çocukları toparlayayım. Selim'e de bakayım. İyileşmişse gelsin o da," dedi. Onların peşinden çok geçmeden Harun da yediklerini bitirip çıkınca, Demir sona kalmıştı. Diğerlerinin tabaklarına baktı. Kenan bitirmişti ama Yavuz ve Harun, tabağında birkaç dilim bırakmıştı. Demir'in de karnı doymasına rağmen, son kalan bir böreği zorlanarak yemeye devam etti. Çünkü tabakta nimet bırakılmazdı. Annesi öyle tembihlemiş, öyle öğretmişti. Bazen, gerçekten bitiremeyeceğini hissettiği zamanlarda çöpe gitmesin diye sokaktaki kedi köpeğe veriyor, çöpe gitmesine izin vermiyordu ama şimdi kendi evinde değildi. Bir de Zehra teyze görürse üzülebilir, yanlış anlayabilir, beğenmediğini sanabilirdi. O yüzden bitirmek için zorladı kendini.

O sırada elinde bardakla mutfağa giren Ahuşan, önce çekingen kalıp kapı eşiğinde kaldı. Ardından Demir'in göz kırpmasıyla küçük adımlarla mutfağa girdi. Elindeki plastik bardağı masanın üzerine bıraktıktan sonra, küçük elleriyle masadan destek alarak sandalyenin üzerine çıktı.

Dizlerinin üstünde doğruldu ve bardağıyla oynarcasına içeceğini içerken Demir'e dik dik bakmaya devam etti. Demir, küçük kızın neden öyle dikkatli baktığını bilmiyordu ama bir şey demek zorundaymış gibi hissetti.

"Ne haber Ahuşan?"

Küçük omuzlarını silkti Ahuşan ve "İyiyim," dedi. "Okuldan geldim ben de. Sen de mi okuldan geldin?"

Demir gülümsedi. "Sen daha okula gitmiyorsun ki," dediğinde Ahuşan kaşlarını çattı. Elindeki bardağı sertçe masaya vururken "Gidiyorum ki!" dedi. "Gidiyorum. Benim de öğretmenim var. Babam bana çanta da aldı. Ders yapıyorum ben de."

Kendi kendine bir odada beş dakika öğretmencilik oynuyor, çantasını takıyor, okula gidiyorum ben diyordu. Demir'in hiç inanmadığını belli eden o bakışları, Ahuşan'ı çok kızdırmıştı.

"Sen çok kötü bir çocuksun!" demişti kızgınlığının getirdiği o hisle. "Aynı abim gibisin. Hiç sevmiyorum seni." Abisi de onunla hep zıtlaşırdı. Onu hiç anlamazdı.

Demir ise bu söylemiyle bir şey hissetmedi. Çok da umurunda değildi, ne düşündüğü. Omuz silkip tabağına döndüğünde Ahuşan'ın çatık kaşları bir süre üzerinde kaldı ama sonra sessizlikle birlikte mutfakta dolanınca, gözleri tezgâhın üzerindeki rengârenk bardağa takıldı. Üzerinde rengârenk çizimler vardı. Kırmızı bir top bile vardı. Gözleri parıldayarak tezgâha doğru gittiğinde, küçük parmakları, tezgâhın kenarına tutundu. Parmak uçlarına kalktığında "Annem bana bardak almış!" dedi.

Demir orada kendi bardağı olduğunu bildiğinden, hızlıca bakışlarını çevirdiğinde, Ahuşan'ın parmak uçlarında o bardağa erişmeye çalıştığını gördü. O kadar hevesliydi ki boyu yetmemesine rağmen, dili dışarıda, tüm gücüyle bardağa doğru odaklanmış, ona ulaşmaya çalışıyordu. Başarmıştı da. Parmak uçları bardağa eriştiğinde biraz daha hırsla yükseldi.

"Benim bardağım o!" diye atılan Demir'in yükseklerde gezinen sesi, ellerine vurdu sanki. Korkuyla titreyen parmak uçları bardağı ittirdi ve tezgâhta yuvarlanan bardağın yere çakılıp parçalara ayrılması birkaç saniyeyi buldu.

O rengârenk boyalı parçalar, kırıklar hâlinde Ahuşan'ın ayaklarının altındaydı. Hatta bir tanesi tam ayağının üzerinde...

Demir olduğu yerde kaldı. Bir adım atmaya bile vakti olmamıştı. Gözleri dolu dolu "Ahuşan..." dedi ve gözlerine, titreyen çenesi eşlik etti. "Sen ne yaptın?"

Ahuşan'ın olanları idrak etmesi, Demir'in dolan gözlerini gördüğünde oldu. Küçük çocuk o kadar mutsuz bakıyordu ki, Ahu'nun içine işledi ve o da aynı ağlama hâline bürünürken korkuyla ellerini ağzına götürdü. "Yanlışlıkla oldu!" Bir adım atmak istedi Demir "Dur!" diyerek durdurdu.

Ahuşan ne yapacağını bilemedi. Ağlamaklı bir ses tonuyla "Yanlışlıkla oldu! Üzülme ne olur!" dedi. "Yanlışlıkla oldu! Hem yapıştırır babam onları. İstersen sana kendi en sevdiğim bardağımı da veririm. He, vereyim mi? Bardağım senin olsun mu?"

Bir kez daha adım atmak istediğinde Demir, gözünden akan bir damla yaşla ona doğru gitti ve önce eğilip Ahuşan'ın ayağının üstündeki cam parçasını aldı. "İstemez! Yapışmaz o bir daha! Biz arkadaşlarımla takım yapmıştık o bardakları," dedi titreyen sesiyle. "Benimki olmayacak şimdi."

Ahuşan, ne diyeceğini bilmiyordu. "Yanlışlıkla oldu! Özür dilerim!" dedi ama bir hükmünün olmadığını da görebiliyordu. Demir'in dolan gözlerine bakarken, onun daha da çok doluyordu gözleri. Bilerek zarar vermek istemediğinden, telafisi de nasıl yapılır bilmiyordu. Demir onu kollarının altından kavradı ve cam dolu o alandan çıkarırken Ahuşan'ın küçük parmakları, onun kucağındayken gözlerine gitti. Gözyaşlarını usulca silerken "Özür dilerim!" dedi tekrar ama Demir o kadar kızgın ve üzgündü ki, Ahuşan'ı duymuyordu bile.

Küçük kızı tekrar yere bıraktığında dağılan cam parçalarının önünde diz çöktü. Kazağının koluyla gözyaşını silerken "Ay! Bir şey mi oldu?" diye mutfağa telaşla gelen Zehra, karşılaştığı manzarayla duraksadı.

"Ay!" diye bir yakarış koptu gördüklerinden sonra. "Her yer cam olmuş. Hiii!" Ellerini dizine vurdu önce, sonra ağzına kapattı. "Unum açıktaydı. Ona bile girmiş. Ay!" Dizine vura vura büyüyen ses tonu, Ahuşan'ı ikinci kez büyük bir korkuya sürükledi. "Kim yaptı bunu?"

Bakışları iki küçük çocuğun üzerine döndüğünde, onun yaptığı her hâlinden belli olan Ahuşan, kendini açığa vuruyordu. "Sen yaptın, değil mi?" diye sordu Zehra. "Ah Ahuşan, Ah! Hep zarar ziyansın, Ahuşan!"

Demir tüm üzüntüsüne rağmen Ahuşan'ın düşen küçük omuzlarını gördükten sonra dayanamadı ve "Ben yaptım, Zehra teyze," dedi. "Alırken yanlışlıkla düştü, kırıldı."

Ahuşan, Demir'in suçu üstlenişine inanamadı. Şaşkınlık dolu bakışları, Demir'e döndüğünde mahcubiyeti katbekat arttı. Demir'in bakışlarında öfke olsa bile yine de kıyamayışı, küçük yüreğini burkmuştu Ahuşan'ın.

Zehra ne diyeceğini bilemeyerek etrafa bakarken "Tamam," dedi artık ne olduysa oldu der gibi. "Al Ahuşan'ı çık buradan da temizleyeyim ben."

Demir bir yanı öfke, bir yanı hüzün dolu bakışlarla Ahuşan'a ilerleyerek elini tuttu ve birlikte mutfaktan çıktıktan sonra "Annen haklı," dedi elini bırakırken öfkeyle. "Sen zarar ziyansın, Ahuşan."

Kırık olan yüreği, bir kez daha kırıldı Ahuşan'ın ama kırıldığını söylemeyi bile hak göremedi kendine. Çünkü Demir'in bardağını kırmıştı. Yine de üzüldü. Hem Demir için üzüldü hem kendisi için. Dolan gözlerini sile sile giden Demir'in arkasından, kendi kendine tekrar etti.

"Zarar ziyan Ahuşan."

Küçük yaşlarımdan hatırladığım çok fazla anım yoktu. Hele onunla ilgili hiç yoktu. Sadece o günü çok net olarak anımsıyordum. Demir'in büyük bir heves ve uğraşla o bardağı nasıl yaptığını anlatmıştı abim defalarca. Zaten onu ilk kez ağlarken gördüğümde de verdiği kıymeti anlamıştım. Kırılan bir bardaktan çok daha fazlası olmuştu o gün. Kesikleri Demir'in küçük yüreğini yaralamış, ondan sıçrayan parçalar bana saplanmıştı. Yaşımın küçüklüğüyle pek bir şey yapamasam da çok üzüldüğümü hatırlıyorum. Yürekten üzüldüğümü ve annemin söylediği o sözleri, onun da onaylayışını. Zarar ziyan Ahuşan...

Fikrimce Demir için bugün bile zarar ziyan olarak kalmıştım.

Belki ben buraya gelmeseydim, bunlar olmayacaktı. Ya da Demir geldiğinde onunla dönseydim de bir şey olmayacaktı. En olmadı, sabah o yataktan çıkmasaydım, Demir için kahvaltı hazırlama çabasına girişmeseydim belki yine bunlar olmayacaktı. Bir sürü olasılık sayabilirdim ama hiçbiri bugünün acı gerçeğini ne yazık ki değiştirmiyordu.

İnsan en çok kendisine acımasız davranıyormuş aslında. Belkilerin, keşkelerin bir hükmünün olmadığı yerde kader demek çok ağır geldiğinden, tüm olanların vebalini acımasızca üzerime kuşanabiliyordum. Buna alışık olduğumdan belki de... Her şeyin suçlusu sadece sensin. Zarar ziyan Ahuşan...

Kendimi suçlu hissedişimdi belki de beni hastanenin soğuk duvarlarında en köşede bekleten. Ameliyathane kapısının önünde yaslanmış ve sesim soluğum gitmiş gibi beklerken artık boğazlarımın acıdığını hissediyordum. Birkaç saat öncesi o toprak zeminin çamuru, hâlâ dizlerimde duruyordu. Yer yer kana bulanmış kıyafetlerim, acının en gözle görülür

hâliydi belki de. Demir ile birlikte yere çöktükten sonra, yüzünü avuçlarımın arasına aldığımı anımsıyorum sadece.

"Ambulans!"

Avazım çıktığı kadar bağırırken bunu kaç kez tekrar ettim bilmiyorum.

"Biri ambulansı arasın, Allah aşkına. Ne olur!" Gözyaşlarım sicim sicim boşalırken yalvarır gibi Aslı'ya baktım.

"Aradık," dedi. Gözleri dolu dolu... Bir adım atmak istedi ama kendinde o gücü bulamamış olsa gerek "Aradık. Geliyor," diye tamamlayıp geri çekildi.

Kimse bize yaklaşmıyordu. Komşular toplanmıştı. Herkesin elinde telefonu vardı, bir yeri arıyordu ama kimse bize yanaşmıyordu. Herkesin arasında, bir ikimiz kalmıştık sanki. Benim ondan, onun benden başka kimsesi yoktu bu yabancı yerde.

Başı dizlerimin üzerindeyken "Sevgilim..." dedim titrek bir sesle. "Bak geliyormuş ambulans."

O kadar hâlim yoktu, o kadar güçsüz hissediyordum ki kendimi... Başını, kollarımın arasından düşecekmiş gibi sıkı sıkıya tutarken yer yer kapanmaya duran gözleri beni endişeye sürükleyip daha da sarılmama sebep oluyordu. Burnumu çekip görebildiğim kadar yüzüne bakmaya başladım. "Uyuma ama tamam mı?" Dik durmaya çalışırken daha da düştü ses tonum ve "Demir, ne olur..." dedim yalvarırcasına. "Ne olur uyuma, tamam mı?"

Bilinci tamamen giderse diye çok korktum. Elini, onu tutan kolumun üzerine koyduğunda "Ahu..." diye fısıldadı zorlukla. Öksürmeye çalıştığını ve bunda zorlandığını fark ettiğimde başını biraz daha kaldırdım.

"Tamam konuşma," dedim tekrar toparlanmaya çalışarak. "Tamam sen konuşma ama uyuma da tamam mı?" Bana dokunan eli, o kadar güçsüzdü ki katıla katıla ağlama isteğiyle doldum taştım. Parmak uçları buz gibiydi sanki.

Gözünden akan bir damla yaş usulca kayarken bunu görmek beni bin parçaya böldü. Demir acı çekiyordu. Çekiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Ben bunun ağrısını nasıl tarif edebilirdim? Tek kolumun arasında, onu tutmaya çalışırken o akan yaşı silmek istedim. "Hiç-

bir şey olmayacak. Birazdan gelecekler tamam mı?" Toz toprak olan ellerim, yüzünü kirletti. Eğildim ve gözünün hemen altından öptüm.

"Bana..." dedi zorlukla. Sesi o kadar güçsüzdü ya da ben o kadar sağır olmuştum ki konuşma çabasını görünce, nefesimi bile tuttum onu duyabilmek için. Bir cümle, bir ses, bin umut gibiydi yüreğime. "Bir şeylerden bahsetsene, onlar gelene kadar... Güzel bir şeylerden..."

Onca kötülüğün içinde güzel bir şeyler aradım. Aklım durdu sanki. Hiç mi yoktu? Ne söyleyebilirim diye düşündüm. Gözlerim etrafı taradığında Aslı'ya takıldım ve en umutlu şeyi söyledim. "Aslı hamileymiş," dedim gülmek ve ağlamak arasında bir yerde. "Amca oluyormuşsun."

Belli belirsiz bir gülümseme yerleşti yüzüne ve biliyorum der gibi gözlerini kapatıp açtı. "Suzan abla da hamile... Bir sürü çocuk olacak bu sene etrafımızda. Düşünsene sevgilim o güzel kalabalığı..." Tebessüm ettim. "Hep birlikte bahçede geçireceğimiz yaz akşamlarını. Önce onları büyütürüz hep birlikte. Sonra bizimkiler gelince abi, abla olurlar."

Konuşmaya başladığımız o andan beri yüzünde olan o belli belirsiz tebessüm hiç silinmedi. Tam konuşmak istediğini anladığım o sırada, kendisini yormasına müsaade etmedim. "Evet, bizimkiler," dedim gülerek. Sesim, cümlelerim o kadar ağlamaklıydı ki o gülümseme arasından siliniyordu sanki. "Onu söyleyecektin, değil mi?"

Başını salladı hafifçe.

"Bak seni tanıyorum," dedim gururla. "Evet, sevgilim. Bizimkiler. Birden çok. Hayallerimden biri de bu. Seninle konuşmaya fırsatımız olmadı ama önümüzde çok uzun bir zaman var. Senin gibi mükemmel babalarının olduğu birkaç çocuk dileğim." Dudaklarımı şakaklarına bastırdım. "Önce biz büyüyeceğiz seninle birlikte. Sonra çocuklarımız olacak ve ben hayal ettiğim her şeyi seninleyken gerçekleştireceğim. Yeni yeni yerler keşfedeceğiz seninle. Yeni hayaller kuracağız." O an yaklaşan ambulansın sesi duyuldu. "Bak duydun mu?" dedim heyecanla. "Bak geliyor. Senin için geliyor, Demir. Çok az kaldı. Şimdi hastaneye gideceğiz. Şimdi gideceğiz sevgilim."

Yakından gelen o sesin bize ulaşması çok uzun sürmedi ve ambulans geldiğinde onu güvenli ellere teslim ettim. Sedyeye alıp ambulansa

götürürlerken, ellerimiz birbirine kenetlenmiş hâldeydi. Ta ki o ambulansa binip beni arkada bıraktıkları ana kadar.

"Ben," dedim telaşla. "Ben de geleceğim."

O an Aslı'nın beni tuttuğunu ve "Hadi gel. Arabayla gideceğiz arkalarından," dediğini işittim. Sanki zaman önden akıyor, sesler geriden geliyordu. Öyle büyük bir karmaşadaydım ki beynimin içi uğulduyordu ve bu uğultulara, beni arkada bırakıp giden ambulansın siren sesleri de karışmıştı.

"Demir..." dedi Aslı ama ben giden ambulansa takılı kalmıştım. Beni defalarca kez sarstı. "Demir'in arabasının anahtarı nerede, Ahuşan?" Tekrar sarstı. "Ahuşan, anahtar!"

İçerisini işaret ettim sadece. Ambulans uzaklaştıkça küçücük kaldı ama bıraktığı acı, hâlâ kaldıramayacağım kadar büyüktü.

Aslı ne ara içeri girdi, anahtarı buldu bilmiyorum ama yanıma geldiğinde beni sürüklercesine o arabaya bindirdi. Arabanın içi Demir kokuyordu. Sigara paketi arabadaydı. Aslı arabayı çalıştırırken ben, ondan kalan ne var diye daha da inceledim arabanın içini. Aslı hemen yanımızda duran suyu "İç şunu," diye uzatıp kapağı açtığında idrak ettim, onun da Demir'den kalan yarım su şişesi olduğunu. O an, içtiğim o bir damla suda boğuldum ve hiç ağlamamışım gibi bağıra bağıra ağladım.

Ben bir boşluğa bakıp dalmışken, abimin yanıma geldiğini bile, onun sırtımı sıvazlamasıyla fark ettim. Herkes buradaydı. Onun ailesi, benim ailem, Aslı, Harun abi, Yavuz abi... Hatta mahalleden gelenler bile olmuştu. Babam kahvede haberi alınca onunla duyanlar da apar topar gelmişti işte. Bunca kalabalıkta tek eksik Demir'di. O olmayınca da kim olursa olsun tamamlanmıyordu hiçbir şey.

Abime kırgınlığıma, aramıza giren mesafelere rağmen o an desteği bile onda aradım. "Çok olmadı mı ameliyata gireli? Bir sorun mu var acaba?"

Abim yüzüne yapmacık da olsa bir tebessüm koydu ve benim tedirginliğimin aksi bir rahatlıkla parmakları, göz pınarlarımda dolandı. "Bir şey yok, Ahu'm. Çıkar şimdi."

Sesindeki rahatlık, bir nebze olsun içime su serper gibi olmuştu. Gerçekten bir şey olma ihtimali olsa abimin de sesi, duruşu, tavrı değişirdi. En yakınıydı; kardeş bildiği, hatta belki kardeşine yaptığı kardeşlikten daha ötesiydi onlar birbiri için. Sanırdım ki böyle anlarda, kim ne derse desin, karşısındakinin yüreğini ferahlatamaz. Abimin o kendinden emin duruşu, sözleri ve rahatlığı beni bir nebze olsun sakinleştirmişti. Önüme dönüp karşıma boş boş bakmaya başladım. Bir şeyler düşünmek, beni daha da dibe çekiyordu. O kadar çok düşünmüştüm ki... Her bir saniye aklımda o kadar çok dönüp durmuştu ki beynim uyuşmuş, ağrıyormuş gibi hissediyordum. Baktığım yönde annem ve Gülay anneyi yan yana gördüm. Suzan abla ve annem, Gülay anneyi aralarına almışlardı. Bir şey demeseler de annemin, Gülay annenin elini avucunun arasına alışı bile bir destek gibiydi. Onları ilk kez böylesi yakın görüyordum.

O sırada açılan ameliyathane kapısı, herkesin aniden ayaklanmasına sebep oldu. Çıkan doktorla birlikte herkes birer adım öne çıkarken doktorun "Geçmiş olsun. Hastamız gayet iyi. Birazdan odaya alacaklar," demesiyle derin bir nefes aldım. Elim yüreğime gitti ve belki de son kez sessizce mutluluktan ağladım.

"Bir sorun yok, değil mi?" dedim öne doğru çıkarak.

Doktorun bakışları bana döndü. "Birkaç santim daha derine gelseydi felç kalma ihtimali bile vardı. Çok şükür ki o kadar derine inmemiş."

"Çok şükür," dedim. O kadar içten dedim ki, ne kadar şükretsem de o kadar azdı...

"Tekrar geçmiş olsun," diyerek doktor gitmeye yönelince, biz de hemşirenin bize tarif ettiği kata doğru çıktık.

Abim bir an olsun yanımdan ayrılmazken "Sil gözyaşlarını," diye de nazikçe uyardı. "Demir seni böyle görürse daha çok üzülür."

Başımı sallayarak kolunun altına doğru girdim ve gözyaşlarımı temizledim. Biz abimle en önde giderken diğerleri de arkamızdan geliyordu. Görevlilere sorup oda numarasını da öğrendikten kısa bir süre sonra Demir getirildi. Bembeyazdı teni. Üzerinde beyaz bir çarşaf örtülüydü. Çıplak omuzlarını görebiliyordum ama beyazdı. Çok beyazdı. Üşüdüğünden sebepti sanırım. Yanımdan geçip götürecekleri sırada serum takılı olan o eli, beyaz örtünün altından çıktı ve bileğimi kavradı.

O an göz göze geldik. O bana gülümseyince sanki içim ısındı. Elimi, elinin üstüne koydum ama onunla yürümeye devam edemedim. Odanın kapısından geçirirken görevlinin önüme geçmesiyle elini bırakmak durumunda kaldım.

Onlar içeri girdikten sonra herkes bir anda odaya hücum etti. Önce Gülay anne... Demir'in yatağının yanına yaklaştı ve sarılıp ağlayarak "Oğlum," dedi sadece. "Benim güzel oğlum. Canım oğlum."

Demir ona serumsuz koluyla sarıldığında "Annem iyiyim," dedi sadece. Üşüdüğü için, sesi bile titriyordu sanki. Ya da ben öyle düşünüyordum, bilemedim. O an bile, onca insanın içinde gözleri benim üzerimdeydi. Ben ise herkesten ayrı, en arkada... Sebep olan benmişim gibi hissettiğimden, sanki en son görmesi gereken kişi de benmişim gibi hissediyordum. Kendime kestiğim cezaydı belki de bu. Yakınken dokunamamak...

"Nasıl oldu oğlum bu iş?" diye sordu babası, sesindeki öfke odayı doldururken. "O pezevenk ile niye takıştınız siz?"

O an, bu hâlinde bile Demir'in merhamet dolu kalbi, kendini ve yaşadıklarını geri plana koydu. Aslı'yı arka sıralarda, benim yanımda mahcup bir hâlde görünce "Baba şimdi hiç sırası değil," dedi oldukça net bir sesle.

Demir'e destek olarak Yaman abi de öne doğru çıktı ve Aslı'nın o mahcup hâlini fark ederek "Öyle tabii," dedi. Demir'in omzuna elini koydu. "Aslanım bir düzelsin de konuşuruz hepsini."

"Benden yana çekinmenize gerek yok," dedi Aslı kendini suçlu hissediyormuş gibi. Harun abinin eli; Aslı'nın belinde her daim yanında, önünde, arkasında bir destekti. "Ben abimin nasıl biri olduğunu biliyorum zaten. Ne yapsanız, ne söyleseniz haklısınız. Ben kendimi çok mahcup hissediyorum zaten. Yakalanmış diye duydum. Dilerim, çok ağır bir ceza da alır. Sakın benden sebep, Harun ile bağınızdan sebep, sen de geri adım atma Demir. Üstüne düş ve en ağır cezayı almasını sağla. Hepimiz için, herkes için en iyisi bu. Beni de bir daha görmek istemezseniz anlarım. Sonuçta benim ailem bunlara sebep..."

"Aaa!" dedi Suzan abla, Aslı'nın yanında yer bulup elini omzuna koyarak. Kolunun altına aldı ve "Öyle şey mi olurmuş?" dedi. "Senin ne suçun, günahın varmış? Niye istemeyecekmişiz seni? Bizim mahal-

leye gelin alacağız seni, daha çok görmek için." Hamileliğinin duygusallığına, Suzan ablanın desteği de eklenince, Aslı'nın gözünden yaşlar boşalmaya başladı. Suzan abla çenesini avucunun içine alıp, başını başına yaslayarak o da onunla beraber ağlamaya başladı. "Kız, ağla diye mi söyledim? Beni de ağlattın bak şimdi!"

Demir'in yüzüne bir gülümseme yerleşti ya, benim saatlerdir deşilen içimin yaralarına merhem sürüldü sanki. "Siz bunu niye hamile hamile buralara taşıdınız?" diye sordu. "Ayrıca yengem doğru söylüyor, Aslı. Senin suçun ne? Öyle düşünme lütfen. Kendini de üzme." Kendini de derken o kısmı bastırarak söyledi. Hamilesin manasını da taşıyordu ve biz odadaki birkaç kişi bunu anlamıştık.

"Biz zaten hastanedeydik," dedi Suzan abla, Aslı'yı bırakıp ortaya doğru geçerek. "Cinsiyet öğrenmeye gelmiştik."

Demir onları dinliyordu ama gözleri yine benim üzerimdeydi. Ben odadaki en yabancıydım sanki. O, benim ona gitmemi bekliyordu ama ben gidecek cesareti kendimde bulamıyordum.

"Neymiş cinsiyeti?" diye sordu Demir. "Verin güzel haberi de biraz havamız değişsin."

"E Alacalı ailesinin prenslerine, bir tane prenses şarttı." Gülümsedi. "Kızımız olacakmış."

Odanın içine, bir anda bir sevinç nidaları doldu. Herkes tebrik etti, güldüler ettiler. O kasvetli hava, kısa bir an dağıldı. Aniden başlayan sevinç dolu sesler, kısa bir süre sonra yerini tekrar sessizliğe bıraktığında Demir'in eli bana doğru uzandı, gel der gibi. Ben cesaret edemeyince o beni çağırdı.

Tam cesaretlenip bir adım atmıştım ki "Oğlum, çok geçmiş olsun," diyerek araya giren annem beni duraksattı. "Haber alır almaz koştuk, geldik. İnan, kendi Kenan'ıma olmuş gibi üzüldüm. Sen de benim bir oğlumsun." Annem, Demir'in saçlarını sevdi, içtenlikle. Bugün kendi ailem beni çok şaşırtmıştı. "Elimde büyüdünüz hepiniz."

Şaşkınlığıma bir yenisini daha ekleyen, tekrar abim oldu. "E tamam artık," dedi. "Gördü herkes. Demir de iyi. Bırakalım da biraz Ahu ile baş başa kalsınlar. Doluştuk odaya. Konuşamadılar bile."

Bunları söyledi ama o da garipseyerek söyledi. Ne bana baktı söylerken ne Demir'e. Hatta o kadar ki tuhaflığını hissetmiş, konuşurken

daha kapıya doğru yürümeye başlamıştı. O öyle deyip de odadan çıkınca da kimse bir şey diyemedi ve herkes peşine takıldı.

Herkes çıkıp da sıra bana geldiğinde çekingen kaldım. Ona en yakın olan bendim ama sanki uzunca bir zaman sonra karşı karşıya kalmışız gibi hissettim. "Böyle uzak mı kalacaksın bana?" diye sordu.

Yutkunamadım. Başımı iki yana salladım. Ağladı ağlayacak gibiydim ama çok ağladığım için sanırım gözyaşlarım tükenmişti. Uzandığı yerde doğrulduğunda, yüzüme kondurduğum bir tebessümle birkaç adım attım ve "İyi misin?" diye sordum. Yani, sormaya çalıştım.

Elini bana doğru uzattı ve ben hiç beklemeden tuttuğumda yığılacak gibi hissettim. Ona dokunmak, sıcaklığını hissetmek, onunla bir bütünün parçalarını oluşturmak beni tamamlayan ve kaybetmeyi asla istemediğim bir duyguydu. Bunun ihtimali ve tekrar kavuşmanın getirdiği farkındalıkla titrek bir nefes aldım. Beni, uzandığı o yatağın kenarına oturttu. Yetmedi, biraz daha kendine çekti.

"Ben iyiyim de sen iyi misin asıl?" diye sordu kaçırdığım gözlerimi yakalamak ister gibi. "Sesin gitmiş. Çok mu ağladın?"

Elini boynuma doğru götürdüğünde, başparmağı çenemi okşadı. İki elimle diğer avucunu kavrayıp hiç bırakmak istemez gibi parmaklarına sarıldım. "Sadece birkaç saat oldu, Demir. Sadece birkaç saattir uzağım senden ama sanki yıllar olmuş gibi hissediyorum. Yaşlandım sayende." O burukluğun içinde, samimiyetle gülümsedim. O da gülümsedi. "Belki de bir ömrü bitirdim zihnimde. Seni öldürdüm. Sonra kendimi..." Belki de şimdi ikimiz de hayattayken bunları konuşmanın yersiz olduğunu söylemek ister gibi parmağı dudağıma kaydı ve beni birkaç saniye duraksattı. "Birkaç saatte, koca bir ömür sevsem, yetmeyecek bir hasret biriktirdim." Sesim gitgide güçsüzleşiyor, boğuk çıkıyordu. O kadar çok ağlamıştım ki şaşırmıyordum.

Kendisi daha beter hâlde değilmiş gibi, sesimin biraz daha solup gittiğini gördükçe ona dert olmuş gibi yüzüne yansıdı. "O yüzden Demir Alacalı..." diyerek neşeli bir hâle bürünmek istemiştim ki "O yüzden Alacalı Ahu..." dedi. Bu sefer parmağı, alt dudağımı okşamak yerine beni kendine doğru çekti ve sözümü, dudaklarının bana çarpışı kesti. Dudaklarını dudaklarıma sürttü. Defalarca... Bitmeyecekmiş gibi. "Canımı çıkarana kadar sevmek, en çok senin hakkın!"

"Çok korktum..." diye fısıldadım gözlerim kapalı. "Demir çok korktum, sana bir şey olacak diye." İç çektim, derince soludum onu. Elleri buz gibiydi, avuçlarımın arasında ısıtmak istedim. "Kendimi suçlu gördüğümden, sana yaklaşmayı bile hak göremedim kendime."

"Ah'ım... Ahu'm... Benim güzeller güzeli Ahuşan'ım... Senin kendini benden çekmen, bana en büyük ceza. Neyin suçu? Ne suçu?" Dudaklarıma sürtünen dudakları, alnıma çıktı. "Şimdi söyle sen bana. O it, sana bir şey yaptı mı? Bir bakışını değdirmesi bile yeter. Söyle. Saklama."

Yüzümü tutan ellerini kavradım ve kendimi geri çekerken "İzin verir miyim ben buna?" dedim. "Sen gelmeden önce geldi zaten o da. Senden birkaç saat önce... Birkaç laf attı. Ben bunu tersledim. Sonra bu gitmiş. Huzursuz hissetmiştim kendimi zaten. Aslı sabaha karşı anca gelir dedi. Sonra sen geldin zaten. Sabah da işte..." Devamına o bizzat şahitti. " Bilemedim böyle olacağını."

O sırada çalan kapıyla biraz daha çekildim ve abimi görmemle birlikte, Demir'in ellerini yüzümden indirdim. Abim bakışlarını odanın içinde gezdirirken "Polisler ifadeni alacakmış," deyince hızlıca ayaklandım. Polisler girdi, ben dışarı çıktım.

Onlar içeride Demir'in ifadesini alırken herkes ayakta perişan olmuştu. Saatlerdir sandalyelerde, duvar diplerinde ağlamaktan bitap düşmüşlerdi. İki tane de hamilemiz olunca "Bence eve geçin artık siz de," dedim. "Demir'i gördünüz zaten. İyi. Ben yanında kalacağım, bir şey olursa sizi ararım."

"Hayatta olmaz," dedi Gülay anne. "Ben oğlumu bırakmam."

O sırada oradan geçen hemşire "Kalabalık yapmazsak sevinirim. Lütfen boşaltır mısınız?" deyince, Gülay anneye doğru ilerledim.

Oturduğu bekleme koltuğunun önünde diz çöktüm ve ellerini tutup "Gülay annem," dedim içtenlikle. "Vallahi seni ezip geçmek değil niyetim. Benim hakkım, ben kalacağım diye de inatlaşmıyorum. Ama saatlerdir buradasın. Kaç kere tansiyonunu ölçtürdük. Şimdi sana kal desem, beni bırakmayacaklar burada. Hemşireyi duydun. Demir desen zaten yatıyor, görüyorsun. Koltuk köşelerinde seni düşünse daha mı iyi? Ne sen ona iyi gelirsin bu hâlde ne o sana. Ben kalayım olur mu? Sen git eve, dinlen. Demir'e o mis gibi ellerinle..." Ellerinden öptüm.

"Şifalı çorbalar yap olur mu? Yaman abimle yollarsın, ben de burada içiririm. Ben seni bol bol görüntülü arayacağım, tamam mı?"

Gülay anne, ikna olmuş gibi yüzüme bakarken "Doğru diyor anne," dedi Yaman abi. "Karısı varken sen mi kalacaksın? Demir bırakmaz zaten Ahu'yu. Hastaneyi de zorlamayalım. Sen zaten kendin hastasın. Getiririm ben yine seni."

Gözü yaşlı bir hâlde bana bakıp "Ara ama tamam mı?" dedi.

"Söz," dedim gülümseyerek.

O sırada annem, Gülay annenin koluna girdi ve "Hadi, Gülay Hanım," dedi beklemediğim bir davranışla. "Geçelim biz eve."

Annemin, Gülay anneye hislerinin değiştiğini düşünmüyordum ama yine de gerçekten içeride söylediği gibi annem, Demir'i oğlu gibi büyütmüştü. Yavuz abiyi ve Harun abiyi de öyle. Onlar hiç ayrılmazdı. Şimdi Gülay annenin acısını bir anne olarak anlıyor olsa gerek, her şeyi bir kenara bırakmıştı. Aslında kırsa inadını, öyle destek olurlardı ki birbirlerine...

Annem, Gülay anneyi ayağa kaldırdıktan sonra bana dönerek "Ben de size bir şeyler göndereyim mi eve girmeme müsaade edersen? Şimdi birkaç gün tutarlar Demir'i burada. Hiçbir şey yok yanınızda. Birkaç parça göndereyim. Eşofman, bir şeyler..." dedi.

Ben bunu hiç düşünemediğimden "Tabii tabii anne," dedim ve hızlıca çantama göz gezdirdim. Aslı onu aradığımı anlaymca elindeki çantamı uzattı. İçinden anahtarı çıkarttım ve anneme uzattım. "Çok iyi düşündün. Sağ olasın."

Annem ve Gülay anne önden ilerlerken babamlar da peşine takılmıştı. Abim gitmeden hemen önce "Bir şey olursa beni ara," dedi. Herkes sırasıyla aynı şeyleri tekrar eder oldu ve ben epey kalabalık olduğumuzdan, birkaç dakikada anca yolculadım hepsini.

Duvara yaslanmış, polislerin çıkmasını bekledim birkaç dakika. Birkaç dakikanın sonunda da kapı açıldığında, yaslandığım yerden doğruldum. Polisler "Geçmiş olsun," diyerek aralık bıraktılar kapıyı ve ben hafif bir baş eğmeyle karşılık verdikten sonra içeri girdim.

Demir ağrısını belli eder bir yüz ifadesine büründüğünde, yerinde düzelmek istedi ve benim elim ayağım birbirine dolandı. Ne yapaca-

ğımı bilemeden ona doğru ilerledim. "Söyle bana. Rahatsız mı oldun? Ne yapayım?"

Kendi kendini düzeltti ve başını yastıkta benden tarafa çevirdi. "İyiyim," dedi sadece. Acı çekmek bile yorar mı insanı? Saatlerdir yatmasına rağmen, yüzündeki yorgunluğun sebebi bu olmalıydı.

"Gönderdim bizimkileri eve."

"İyi yapmışsın."

Yatağının ucunda, ellerim saçlarıyla oynarken "Senin için yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Gözleri kapanır gibi oldu ben saçlarıyla oynayınca. Sarıldığı pike yetmiyor olsa gerek, içine biraz daha gömülerek "Üşüyorum hâlâ," dedi.

"Hemen bir şeyler daha isteyeyim üstüne." Telaşla yanından gidecektim ki bileğimi tuttu ve "O da ısıtmaz," dedi.

Aklım durmuş gibi kaldım. O kadar çok mu üşüyordu? Ne yapabilirim diye düşündüm. O da bu düşünceli hâlimi görünce "İnsanı en iyi ısıtan nedir, biliyor musun?" diye sordu.

Ne dercesine başımı salladığımda "Başka bir insan," dedi ve pikenin benden taraf olan kısmını açtı. Bileğimi tuttuğu yerden kendine doğru çekti. "Demir," dedim korkuyla ama o hiç duraksamama müsaade etmeden önce beni oturttu, sonra kolunu karnıma doğru sararak "İnsan, insanın en büyük dayanağı, tek şifası. Hadi yat yanıma," dedi. "Yat da ısınayım birazcık."

"Ama..." dedim kararsızlıkla. "Olur mu ki öyle? Hemşire falan gelirse?"

Ben dirseklerimin üzerinde tereddütle dururken, o konuşmaktan yorulmuş gibi bakışlarıyla yastığı gösterdi. "Karımsın sen benim, Ahuşan. Bir şey yapmıyoruz. Karımı yanımda yatırıyorum." Hâlâ bakıp kalınca "Hee, sen üşüyeyim istiyorsun..." dedi vicdan yaptırır gibi. "Burada titreyerek kalayım istiyorsun. Bıçak yarası az geldi, bir de üşümekten hasta olayım istiyorsun."

Hemen başımı yastığa koydum ve "Allah korusun," dedim. Ben başımı koyunca kıpırtısız yattığım yerde kaldım. Hareket edersem canı yanar diye korktuğumdan, ona bıraktım. O başını bana doğru yasladı. Karnımdaki eli, beni kendine çekti ve kalçam kasıklarına, belim karnına doğru yerleşti.

"Aslında sana bir şey giydirmemiz gerekiyor çünkü üzerindekini kesmişler. Başka da bir şeyin yok. Annem gönderecek. Hemen getirir Yaman abi. Üzerini sıkıca giydiririz o zaman."

"Hı hı," dedi uyuyacakmış gibi.

Başım, Demir'in çenesine değiyordu. Ben aşağıda kalmıştım. Bedeni, tamamen kaplamıştı beni resmen. Kolumu, karnımı saran koluna sardım ve ısınsın diye sıvazladım. Odayı sessizlik kaplayınca "Demir," diye mırıldandım.

"Ahu'm," diye karşılık verdi.

"Sen ameliyattayken benim aklıma ne geldi, biliyor musun?"

"Ne geldi?"

"Hani küçükken okulda boyadığınız cam bir bardak vardı... Abimlerin hâlâ duruyor ama seninkini ben kırmıştım."

Gülümser gibi olduğunu işittim. "Evet, hatırladım."

"O gün bana çok kızmıştın ama beni korumuştun. Neden?"

"Çünkü sevgilim..." Dudaklarını, saç diplerime bastırdı. "Kırdığın için üzüldüğünü görmüştüm ve beni gerçekten sevdiğini."

"Nasıl yani?" diyerek başımı hafifçe çevirdim. "Gerçekten sevdiğini derken?"

"Birini sevdiğimizi belli etmek için, söylememize gerek yok ki. Sen o gün üzülmüştün. Özür dileyip geçebilirdin ama bana, en sevdiğin bardağı vermeyi bile teklif ettin. İnsan çok sevdiği şeyleri, çok sevdiği kişilerle paylaşır."

Tebessüm edip biraz daha ona doğru sokuldum ve önüme doğru döndüm. Öyleydi. İnsan çok sevdiği şeyleri, koşulsuz şartsız sadece çok sevdiği kişilerle paylaşırdı. Belki de sevginin tanımı bile buydu.

"O gün annem bana, hep zarar ziyansın Ahuşan demişti. Sen de onaylamıştın. Ben onu hiç unutamıyorum. Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?"

"Nereden geldi durup dururken şimdi bunlar aklına?" diye sordu ses tonu gitgide yorgun düşerken. Yorgun düşmesine karşın, beni cevapsız da bırakmadı. "Ziyan ettiğin hiçbir şey yok ama şu iki günde anladım ki, varlığına bu kadar çok alıştıktan sonra, yokluğun bana çok büyük zarar." Bir kez daha öptü. "Gitme bir daha, tamam mı?"

Başımı salladım ve bu yeterli geldi. Kısa bir süre ikimiz de sessizce bekledik. O sessizliğin ardından Demir'in uyuduğunu fark ettim. Ra-

hatsız etmemek adına, usulca yanından kalkacaktım ki buna müsaade etmeden o uyku arasında bile sıkı sıkıya sardı karnımı. Üstelik teni de sıcacıktı artık. Hatta terlemeye bile başlamıştı. Demir haklıydı. İnsanı en çok ısıtan, yine başka bir insandı. Ben rahatsız olmasın diye kalkacakken o rahatsız olmadığını belli edince ben de gözlerimi kapattım. Uyumasam da öylece durmak bile, bütün gün uyuşmuş beynimi biraz olsun rahatlatmaya yetmişti. Epey uzunca bir vakit birlikte uzandık. Ta ki hemşire odaya girene kadar...

Bizi yan yana görünce başta afallar gibi oldu. "Üşümüş de..." diye açıklama ihtiyacı hissettim. "O yüzden ısınsın diye şey yaptım ben..."

Kalkmak istedim, hemşire gülümseyerek "Hiç kalkmayın siz," dedi. "Ben tansiyonunu ölçecektim sadece."

Hemşirenin ardından Yaman abi de aralık kapıyı usulca açınca, artık tamamen kalkmak durumunda kaldım ve tabii Demir de uyanmak...

"Abi gel," dedim al al olmuş yanaklarımla. Acaba hakkımızda ne düşünüyordu? Hemşirenin de yüzündeki gülümseme silinmemişti zaten hâlâ. Yaman abi hiçbir şey olmamış gibi odaya girdiğinde "Annem çorba yolladı. Bir de size birkaç parça bir şey gönderdiler," dedi.

Ben tam ayaklanmıştım ki Demir'in arkamdan homurtulu sesini işittim. "Karımdan iki gündür ayrıyım, hemşire hanım. Zaten zar zor ikna etmiştim yanıma gelmesi için. Biraz daha geç gelseniz olmuyor muydu?" Yüzünde gülümseme dolu, tatlı bir sitemle hemşireye baktığında "Bir şeyler yedikten sonra dinlenebilirsiniz," dedi hemşire.

Tabii onların gönderdiği yemek de vardı ama Demir eminim annesinin çorbasını tercih edecekti. Hemşire tansiyonunu ölçüp odadan çıktıktan sonra, Yaman abinin getirdiği poşetlere yöneldim. O da Demir'e doğru adımladı.

"Nasıl oldun?"

"Daha iyiyim, abi. Evdekiler nasıl? Annemin rengi yerinde değildi. Baktırsaydınız keşke gitmeden."

Çorbayı kâseye koyduktan sonra bir kaşık alarak Demir'in yanına adımladım ve hemen yanına oturdum.

"Baktırdık baktırdık, gayet iyi," dedi elini Demir'in omzuna koyarak. "Sen evdekileri düşünme, kendini toparlamaya bak."

Bir kaşık çorbayı Demir'e uzatırken Yaman abi de arkasına bir yastık koydu ve doğrulmasına yardımcı oldu.

"Sizin şirkettekiler de aradı. Sana ulaşamayınca beni aradılar. Geleceklerdi de ben şimdi değil, başka bir gün gidersiniz, birkaç gün hastanede zaten dedim."

Bir kaşık daha çorba uzattığımda "İyi yapmışsın," dedi. Demek yarın, Demir'in iş arkadaşları gelecekti. İlk kez tanışacağım için, bir merak sarmadı desem, yalan olurdu. Çok acıkmış olmalı ki verdiğim kaşıkların hepsini hiç reddetmeden aldı.

"Ben gideyim de sen de dinlen. Bir şey olursa ararsın beni."

Demir başını salladığında "Ahu," diyerek bana döndü. "Senin bir isteğin var mı abim?"

"Canının sağlığı abi. Sağ olasın," dedim ve tam yolculamak için kalkacaktım ki "Giderim ben," diyerek elini omzuma koydu ve tekrar oturmamı sağladı. Yaman abi odanın kapısını çektiğinde Demir'e döndüm. Gözlerinin altı, hâlâ çökük hâldeydi. Bir kaşık daha uzatırken "Gözlerinden uyku akıyor," dedim. "Bitir bunu da üstünü giydireyim, sonra yatar uyursun."

"Birlikte uyursak..." dedi gözlerimin içine ne olur uyuyalım der gibi bakarak. "Uyurum tabii." Hiçbir şey demeden gülümseyince "Uyuruz değil mi?" diye sordu. "Gelen giden de olmaz artık. Uyursun değil mi benimle?"

Öyle çocuksu bir istekle söylüyordu ki... Sanki onca derdin arasında en önemli şey, birlikte uyumamızdı. "Olur," dedim hiç kırmadan, uzatmadan, çok büyük bir istekle. "Uyurum."

Hastanede geçen üçüncü günümüzün sabahında hemşire, Demir'in pansumanını yaparken görmeye gücüm olmadığından, yatağın diğer tarafında yere doğru çöktüm ve başımı yatağa doğru koydum. Böylece gördüğüm tek şey, Demir'in güzel yüzüydü. İnsan yabancı olduğu yerleri bile sevdiği insan yanında olduğunda, kısacık zamanda sahiplenebiliyordu. Evden getirttiğim battaniyemiz üzerindeydi mesela. Nerede olursak olalım, bir yatağı paylaşıyorduk günlerdir. Aynı yerden yaramız olmasa da aynı yerin yarasını birlikte sarmaya çalışıyorduk.

"Acıyor mu?" diye sordum, acısa bile yalan söyleyeceğini bile bile.

Kaşları olumsuz anlamda havalanırken cık sesi çıktı dudaklarının arasından ve elinin tersi yüzümde dolanmaya başladı. "Bitti," dedi hemşire, elindekilerle geri adımlayarak. "Bugün doktor çıkış yapabileceğinizi söyledi."

"Yaa!.." dedim sevinçle. Yüzümdeki rahatlamanın aynısı Demir'de de mevcuttu. O evde daha rahat olmak adına gideceğimiz için mutluydu ben ise çıkabilecek kadar iyi olduğu için.

"Ben doktorunuzdan kesin bilgi aldıktan sonra yine gelirim yanınıza."

Hemşire odadan çıkarken "Teşekkür ederiz," dedim. Demir yavaş yavaş ayaklanmaya başlamıştı. Öyle ki hemşirenin çıkmasıyla yatakta oturur pozisyona geçmiş, üzerindekine bakıyordu. "İlaç sürülmüş," dedi o sırada. Hızlıca kıyafet çantasına doğru yöneldim ve "Değişiriz şimdi," dedim. Önce sehpanın üzerindeki telefonumu alıp Yaman abiye mesaj attım. "Abine yazıyorum. Çıkabilirsiniz dedi ya hemşire, haber ver demişti."

"Kesin değil ki."

Dağılan saçlarımı toparlayarak, bileğimdeki tokayı taktıktan sonra tişörtlerden birini alıp yanına doğru ilerledim. "Olsun, o kendini ayarlasın da ne olur ne olmaz..."

Kirli olan tişörtü çıkarttım ve yenisini giydirmeden hemen önce eğilip, köprücük kemiğine "Oh!" diyerek koca bir öpücük bıraktım.

Ben onu giydirdikten hemen sonra elini belime sardı, başını göğsüme yasladı ve "Günlerdir burada koşuşturmaktan küçücük kaldın," dedi. "Senin canın ne ki, her şey sana kaldı..." Çenesi göğüs oluğuma yaslı, gözleri gözlerimdeyken ensesindeki saçları sevdim gülümseyerek. "Seni göndermem gerekti aslında ama sensiz de nasıl durulur, bilemedim."

"Hıı!.." dedim alayla. "Sen git deyince ben de hemen giderdim zaten."

Gülümsedi ve tam o sırada kapı tıklanıp açıldı. Daha biz çok yeni kapıya dönmüştük ki hiç tanımadığım ama muhtemelen Demir'in tanıdığı genç bir adam ve arkasındaki grup "Pardon," dedi geri çekilmek ister gibi. "Yanlış zamanlama."

Hızlıca toparlanarak geri çekildiğimde "Gel gel," dedi Demir. "Ben de diyordum birkaç hafta Samet'i görmeyeceğim, biraz tadını çıkarayım. Hastane odasında rahat bıraksaydın bari."

"Çok sevmekten hep!" dedi Samet, odaya gülerek girerken. "Birkaç hafta inan sensiz azap gibi bana."

Arkasından da iki genç kadın ve genç bir adam daha girdi. Samet, Demir'in yanına ilk varan olunca Demir, önce onu takdim etti. "Samet," dedi ona da beni işaret ederek. "Şirketten. Ahuşan'ı da zaten söylememe gerek yok."

Hepsi kesinlikle dercesine başını salladığında, önce Samet elini uzattı ve onunla tanıştım. Ardından sarı saçlı bir kadın yanaştı. "Hülya ben," dedi sıcak bir tebessümle. "Sen bizi yeni tanıyorsun ama biz seni epey zamandır biliyoruz."

"Öyle mi?" dedim şaşkınlık dolu bir gülümsemeyle. Arkasındakiler de yanaşarak ellerini uzattılar.

"Hale," dedi biri. Ardından öteki "Ahmet ben de," diye ekledi. Hale "Gelememiştim ben düğününüze, tanışmak bugüne kısmetmiş," dedi.

Hülya ise onlara yer vermek için geri çekildiğinden, yatağın ayak ucu kısmında kalmıştı. "Biz geldik aslında ama o kalabalıkta tanışmak da pek mümkün değildi."

Hatırlamadığım için mahcup hissediyordum ama anlayışlı olduklarını görünce, dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Daha güzel bir günde, evimizde ağırlamak isteriz."

"Bahçenizde bir mangala hayır demeyiz," diyen Samet olunca, diğerleri ona takılmadan edemedi.

"Bir kere de boğazını düşünmesen..."

Alçak ama içten gülümsemeler doldurdu odayı. Hepsi çok sıcakkanlı geldi bana. Demir elini bana doğru uzatıp yanına çekince "Tamam abi, tamam," dedi Samet. "Olan var, olmayan var. Yani sen evlisin diye, karını böyle gözümüze mi sokacaksın?"

"Adam bunu bekledi onca zaman," dedi Hülya. "Soksun bir zahmet. Seni de göreceğiz."

"Hiç sanmıyorum abi," dedi Samet umutsuzca. "Ben öyle kolay kolay kapılıp gidemem kimseye." Demir'in yatağının ucuna oturdu.

"Zaten ben kariyer odaklıyım. Bunca zaman gelmedi, mümkünse bir müddet daha gelmesin."

"Böyle diyenler de genelde ilk evlenenler olur," dedi Hülya, dirseğini Samet'in omzuna yaslayarak.

Demir'in yanında onların sohbetini dinlerken birbirimize yaslı hâlimiz Hülya'nın dikkatini çekmiş gibi, bir süre bakışları üstümüzde gezindi. "Arkadaşımı böyle mutlu görmek çok güzel," dedi bana bakarak. "Ahuşan." İçten bir samimiyetle seslendi adımı. "Gerçekten o kadar güzel anlattı ki Demir seni... Her anlamda bu arada. Gerçekten hem bir içim su gibisin hem de geldiğimizden beri o güler yüzün, ışıldayan gözlerin bile insanın içini yansıtıyor sanki. Siz Demir ile evlenene kadar... Bak!" diye vurguladı ve gözleri irileşti. "Birbirinize açıldığınız zamana kadar demiyorum, evlenene kadar. Demir sürekli ha bozuldu, ha bozulacak diye gezdi korkudan. Bir gör! Ne zaman yan yana gelsek, Ahuşan da Ahuşan! Boş bir an bulduğu gibi, seninle mesajlaşmaya başlıyordu. İki sohbet edelim, yok. Sen bu adama o nikâh masasında evet diyene kadar, bu adam korka korka gezdi hep yemin ederim."

"Yaa..." dedim duyduklarım karşısında hem utanıp hem de için için bir sevinçle dolarken. Bakışlarım Demir'e döndüğünde "Siz dedikodumu yapmaya mı geldiniz buraya?" diye sordu gülerek. Sonra yüzü yalancı bir hâle bürünüp başını omzuma yasladı. "Hani hastayım ya ben..."

"Kötü bir şey mi diyoruz?" dedi Hale gülerek. "Karına olan aşkına şahitlik ettiğimizi anlatıyoruz. Erkekler genelde bunu hissettirmek konusunda pek iyi değiller de."

Bana bakarak söylemişti ama ben ne mutlu ki o erkeklerden biriyle değildim. "Demir ilk günden beri hep sevdiğini hissettirdi bana," dedim Demir'in gözlerinin içine bakarak. "Gerek sözleriyle, gerek davranışlarıyla..."

Hülya'nın dudak bükerek imrenir gibi bakışıyla "Darısı başınıza," dedim gülerek. Öyle içten âmin dedi ki, ellerini iki yana bile açtı. Çok sevmiştim her birini. Hepsinin işlerinde çok başarılı olduğuna emindim. Buna karşın ne beni küçük görmüşlerdi ne de çok genç bir yaşta evlenmemden sebep, sorular sorarak akıl verir bir tavır takınmışlardı. Geleceklerini ilk duyduğumda, çok kasıntı insanlarla karşılaşacağımı düşünüp gerilmiştim açıkçası ama öyle olmadı. Burada oldukları süre

boyunca sohbet hâlinde geçmişti vaktimiz. Bir ara Samet indi, kahve aldı geldi. Bana Demir'i anlattılar. Kendilerinden bahsettiler, benden Demir'i dinlediler. Ben ne anlatmak, onlarla ne paylaşmak istersem onu dinlediler, fazlası için üstelemediler. Kısa bir an bıçaklanmasıyla ilgi de üstü kapalı bir konu geçti. Zaten tutuklandığından, süreçle ilgilendiklerini ve Demir'in aklının kalmamasını söylediler. Alabileceği en yüksek cezayı almasını sağlayacaklardı. En azından dışarıda olmaması ve cezasını çekecek olması, içimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Böylelikle Aslı da evlilik sürecini daha rahat geçirecekti.

Biz yine koyu bir sohbetin arasındayken hemşirenin odaya girmesiyle toparlandık. "Doktorunuzla görüştüm," dedi hemşire elindeki reçeteyi uzatarak. "Bunları düzenli kullanacakmışsınız. Birkaç gün sonra da muayeneye bekliyor. Çıkış yapabilirmişsiniz."

"Çok şükür!" dedim sevinçle. Haberi alır almaz telefona uzandığımda "Biz bırakalım sizi eve," dedi Samet ama ben yollarından etmemek için kabul etmedim. Tek araba geldiklerini söylemişlerdi. Bizim onlarla gitmemiz demek, diğerlerini yerinden etmemiz demekti.

"Yok," dedim nazikçe. "Teşekkür ederiz. Zaten Yaman abi yolda. Haber vermiştim ben önceden."

Ben öyle deyince hiç uzatmadılar ve bitmiş kahve bardaklarını bir kenara bırakarak "Biz çıkalım öyleyse. Siz de toparlanın," dedi Samet. "Bir şeye ihtiyacınız olursa mutlaka arayın, Ahuşan," dedi bana dönerek. "Bak bu aramasa da sen ara mutlaka."

Başımı sallayarak uzattığı eline karşılık verdim. "Ararım tabii. Çok sağ olun. Bize de bekliyoruz mutlaka."

Onları yolcu ettikten sonra beni yatakta bekleyen adama koşar adım gidip sarıldım ve "Çıkıyoruz, çıkıyoruz, çıkıyoruz!" diye tekrarladım.

Muhtemelen biraz fazla sarsmıştım ki acı dolu inlemeler çıkardı. Sonra da gülümseyerek "Bu kadar çabuk mu sıkıldın beni bakmaktan ya?" diye sordu.

O an dank etti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Demir vallahi öyle değil. Gerçekten öyle değil. Evde daha rahat edersin diye... Çıkacak kadar iyi olduğun için sevindim. Vallahi bak. Yoksa niye seni bakmaktan sıkılayım? Demir..."

Daha kendimi açıklar dururdum da gülerken "Şaka yapıyorum," dedi beni bölerek. "Toparlanalım da gidelim bir an önce. Abim gelir şimdi. Ben de bunaldım bu dört duvar arasında."

Başımı sallayarak odada göz gezdirdim. O kadar çok yayılmıştık ki odaya... Bayağı bayağı sahiplenmiş gibiydik. Aldığımız meyveler bir tarafta, şarj aletlerimiz bir tarafta, kendime evden getirdiğim diğer battaniye başka bir yerde atılıydı. Bir köşede ona kıyafetler, bir köşede bana... Abur cubur poşetleri, içecekler derken ilk olarak önümdeki battaniyeden başladım. Tek tek hepsini çantalara yerleştirdim. Bavul getirseydik yeriydi. Hepsini eve gidince yıkayacağımdan, bir yere koymaktan çekinmedim. Ben odayla uğraşırken Yaman abi geldi, çıkış işlemlerini yaptırdı ve Demir'i tekerlekli sandalyeye oturtarak sürmeye başladığında "Yaman abi," dedim.

Elimde koca koca poşetlerle kaldığımda, bana bakınca bir şey demeden sadece elimdekileri göstererek gülümsedim.

"Sen bırak onları, ben çıkar tekrar alırım."

Bunca katı tekrar in çık yapmasına gönlüm razı olmadığından "Abi sen bunları al," dedim eline tutuşturarak. "Ben Demir'i götürürüm."

"Ahuşan..." dedi itiraz edecek gibi ama hiç dinlemeden sandalyeyi iteklemeye başladım. Koridora çıktığımızda, arkasından eğilerek "Hazır mısın?" diye sordum. "Seni uçurayım mı şimdi buradan?"

Demir gülerek "Sen..." dedi inanamıyormuş gibi. "Sen ve beni uçurmak... Şu koridorun sonuna geldiğinde bileklerini bile hissetmezsin."

Sahte ama dolu dolu bir kahkaha attım. "Ben mi?" dedim söylemlerini hafife alarak. "Bak gör sen şimdi!"

Tam gaza gelmiş, tüm gücümle ittirecek gibi olmuştum ki o kadar da gücüm olmadığı tokat gibi çarptı yüzüme. Demir mi ağırdı, yoksa ben mi güçsüzdüm bilemiyorum ama bir problem vardı. İttirişim çok büyük bir etki yaratmadığından "Eee?" dedi Demir arkasını dönerek. "Bu mu yapabildiğin?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve olduğu kadar iterek "Yok," dedim hâlâ iddialı bir gülümsemeyle. "Sana kıyamadım da ondan. Şimdi düşersin falan. Bir yerlerin kırılmasın."

Demir ciddi ciddi yüzüme bakınca "Ahuşan," dedi ve beni de panikletti. "Burnuna ne olmuş öyle?"

"Ne?" dedim duraksayarak. Elimle burnumu yoklarken "Ne olmuş ki?" diye sordum. Etrafıma bakınıp ayna aradım ama bulamadım.

"Uzamış," dedi Demir ve gülmeye başladı. "Pinokyo musun yoksa sen?"

O an gülmeyle karışık yüzümü ekşittim ve "Çok kötüsün," dedim. "Ameliyatta sana ne verdiler? Esprilerin epey kötüleşmiş!"

Az önce benimkine benzer bir coşkuyla, son derece samimi, içten ve çok güzel bir kahkaha attı. Yaman abi de bize gülerek peşimizden ilerlerken "Koridorun sonundan öte gidemezsin," dedi Demir hâlâ inatla.

"Hı hı!" diye geçiştirdim ve gülerek ilerledim.

Ne o kazanmıştı ne de ben. Onu uçuramamıştım ama aşağıya kadar götürebilecek güce sahiptim. Yaman abinin yardımıyla arabaya bindiğimizde, çok geçmeden eve varmıştık. Evde bizi Gülay anneler karşıladı. Demir'i salona götürdüğümüzde, ben de yatak odasında yatağı ayarladım. Birkaç gündür ayrı kaldığım evim o kadar sıcak geldi ki bana... İnsanın çeyizi neredeyse evi orada derdi annem. Gerçekten öyleymiş. Ben, bana ait her şeyi buraya getirdikten sonra, başka yeri kabul göremez olmuştum. Yatağı yaptıktan sonra, onlar Demir ile hasret giderirken hastaneden getirdiğimiz çamaşırların hepsini makineye attım ve odaya geçtiğimde "Yatağın hazır," dedim.

"İnelim biz hanım," dedi Gülay anneye. "Çocuk da yatsın, dinlensin."

Hep birlikte hızlıca kalktıklarında "Ahuşan," dedi Gülay anne yanıma gelerek. "Ben mutfağa yemek bıraktım kızım size. Sen uğraşmazsın, yersiniz onlardan."

"Yarın da ben yapacağım," dedi Suzan abla itiraz kabul etmez gibi.

"Ama ben yapardım," diyecektim ki "Sen bir süre elini bile sürme bir şeye. Demir ile ilgilen, o yeter bize," diyerek lafı ağzıma tepti ve hep birlikte çıktılar evden.

Herkes gittikten sonra evimizde baş başa kalmıştık. Onları yolcu ettikten sonra kapıya yaslanarak derince bir soluk aldım. İnsanın sevdikleriyle aynı evde olması bile yaralarını sararmış, onu anladım. Çok şükür ki geç olmadan anladım.

Demir, tekli koltuğa uzanır gibi oturmuş bana bakarken ben de yaslandığım yerden hiç kalkmadım. "Böyle birbirimize uzaktan mı bakacağız?" diye sordum gülerek.

"Seni yaşamanın yanında, böyle uzunca izlemek de başka güzel oluyor." İşaret parmağı çapkınca beni işaret edip, ardından mıh gibi şakaklarına çakıldı. "Her hâlini, seninle aynı evde yaşamak çok başka..." dedi başını iki yana sallayıp gülümserken. "Çok çok başka bir keyif." O böyle güzel konuştukça ben eriyip bitiyor, sırıtır bir hâlde kalıyordum.

Karşımda yayılırcasına oturmuş o hâli, öyle cezbediciydi ki şimdi gidip kucağında kıvrılsam keşke diye düşündüm.

"Sevgililik sürecimiz uzun olsaydı, bunları dolu dolu yaşardık. Uzaktan uzaktan bakışmalar, karşı karşıya gizlice mesajlaşmalar..." Düşündükçe kıkırdadım. Bir şeylere iyi ki derken olmayan şeylerin keşkesi de kalıyordu insanın aklında işte.

"Beni o süreçte epey süründürürdün."

"Hayır," diyerek ayaklandım. "Yapmazdım bence." Tek kaşı emin misin dercesine kalktığında kararsız kaldım ve "Bilemiyorum," dedim. "Neyse ben sana yemek getireyim. Onu yerken bu konuyu konuşalım seninle."

Bekle der gibi parmağımla uyardım. Gidebileceği, bir odadan öteki odaydı hâlbuki. Mutfağa girdim ve önce yemekleri biraz ısıttım, ardından tabağa koydum. Tezgâhın üstünde biraz soğumasını beklerken kalan yemekleri küçük kaplara boşalttım ve Gülay annenin kaplarını yıkadım. Tepsiye yerleştirdiğim yemek tabaklarıyla içeri geçtiğimde, Demir'i aynı yerde buldum. Elinde telefonu vardı ve ben geldiğimde bıraktı. Eline tepsiyi tutuşturduktan sonra, sehpayı ortamıza çektim ve diğer tekli koltuğu da tam karşısına koyarak ben oturdum.

"Hadi," dedim elindeki tepsiyi bıraktıktan sonra. "Afiyet olsun. O tabakların hepsi bitecek. Sonra da ilaçlarını içeceksin."

"Bir de döv istersen Ahuşan," dedi gülerek. Ben de güldüm.

Karşılıklı yemeğimizi yerken "Sence sevgililiğimiz uzun sürseydi nasıl olurdu?" diye sordum. Birkaç günün ardından sıcacık ev yemeği yemek, çok güzeldi. Gülay anne, hastaneye yollamıştı ama ben Demir yesin diye çok fazla yememiştim. Zaten hastanede yenen yemeğin çok da tadı tuzu olmuyordu. O yüzden iştahla yemeye devam ettim.

"Aynı olurdu," dedi hiç düşünmeden. "Sen kaçardın, ben kovalardım."

"Sevgililiğimizde diyorum," diye vurguladım.

"Tamam işte," dedi gülerek. "Sen kaçardın yine onda da."

"Kaçmazdım," dedim imalı gülümsememle öne doğru çıkarak. "Kaçabilseydim, bugün böyle olur muyduk? Senden kaçamadığım için, bugün seninle böyle güzel bir evliliğin içindeyim."

Gülümseyerek iki parmağının arasına burnumu sıkıştırdı. Bizi ayıran ise çalan telefonum oldu. Ayaklanıp koltukta duran telefonumu aldığımda Meyra'nın aradığını gördüm. Tekrar eski yerime otururken "Efendim, Meyracığım?" diye açtım telefonu.

"Abla neler oldu, neler!" diye heyecanla girdi konuya. Sonra durakladı. "Aslında dün olmuştu olanlar da neyse."

Demir'in meraklı bakışları bendeyken telefonu hoparlöre aldım ve "Söyleyecek misin Meyra?" diye sordum.

"Bu hani bize gelen kız vardı ya?.."

"Evet."

"Heh, o kız yokmuş aslında."

Anlamsızca kaşlarımı çattığımda "Bir şey anlamıyorum," diye belirttim. Demir'in de bakışları, benimle birlikte telefonun üzerindeydi.

"Abla, bunlar çeteymiş. Müjgan abla ile abimi kuyumcudan çıkarken görünce takip etmişler."

Ağzım şokla açılırken "Dolandırıcı mı?" diye sordum.

"Hı hı," dedi Meyra. "Dün herkes hastanedeyken, o telaşla kızı evde yalnız bırakınca soyup soğana çevirmiş. Annemin altınları, abime alınanlar, evdeki para pul her şey..." dedi sesindeki telaşla.

"Abin ne yaptı?" diye sordu Demir.

"Şikâyetçi oldu," dedi Meyra. "Polis zaten bunları arıyormuş. Bunlar çeteymiş. Biz ifade falan verdik. Bir gelişme olduğunda haber veririz dediler."

Müjgan'ın isteği üzerine bu olaylar olunca düğün erkene alınmıştı ve bizimkilerin yatırımları tamamen gitmişti. Ne yapacaklarını kara kara düşünürken ne yazık ki benim de yapabilecek bir şeyim yoktu. "Neden dün aramadın?"

"Annem zaten sizin telaşınız var diye rahatsız etme dedi."

İnsan ne kadar kızarsa kızsın, ailesinin başına olumsuz bir şeyler geldiğinde görmezden gelemiyordu. Ve yine şüphesiz ki elimde maddi imkânlarım olmuş olsaydı, benim kahrolası merhametli yanım, bunu göz ardı etmezdi. Ve yine maalesef ki elimden hiçbir şey gelmezdi.

"Tamam, bir şey olursa haber verirsin," dedim telefonu kapatmadan hemen önce.

Kapattıktan sonra düşünceli hâlim dışarıdan da dikkat çekiyor olsa gerek ki Demir'in eli, elimin üstünü kapattı ve "Sıkma canını," dedi. "Ben Kenan ile konuşurum, hallederiz bir şekilde."

Tebessüm ettim ve "Koca adam," dedim. "Kendi çözer elbet. Sen düşünme asıl."

Öyleydi. Bana göstermediği o merhametli yanını başkasına göstermiş, onda da vurgun yemişti. Demir zaten iyi olmadığından ötürü, bunlarla uğraşmasını istemediğimden -ki biliyordum benim yüzümü asık görürse kendine dert ederdi- kendimi toparlamaya çalıştım ve gülümseyerek "Ye hadi yemeğini sen," dedim.

Elini elimin üstünden çektiğinde, kaşık yerine saçlarının arasına uzandı. "Saçımın içi hep toprak," dedi rahatsız bir tonla. "Duş almak için deliriyorum."

Doktor duş alma konusunda bir şey dememişti ama sanırım orayı ıslatmaması gerekiyordu. "E yıkarız," dedim tabağımdaki çorbanın sonlarını kaşıklarken. "Banyoyu ayarlarım ben şimdi." Hızlıca son kaşığımı yedikten sonra "Sen ye," diyerek ayaklandım. "Ben suyu falan ayarlayayım."

"Ahuşan," dedi ama beklemeden önce tabağımı tezgâha bıraktım, ardından banyoya yöneldim. Salondan aldığım sandalyelerden birini, banyodaki duşa kabinin önüne koyduktan sonra suyu ayarladım. Tam olarak bir duş rahatlığı getirmese de bir nebze olsun saçındaki topraktan arınacağı için onu rahatlatırdı.

Suyun ılımasının ve şampuanı da elimin altına ayarlamamın ardından "Demir!" diye seslendim. "Su hazır."

Tam onu almak için çıkacaktım ki koridorda karşılaştık ve o, duvara tutunarak epey yol kat etmişti. Yine de son adımlarına eşlik etmek için kolundan tuttum. Banyodaki manzarayı görünce "Ooo!" dedi hayretle dudak bükerek. "Elimden her iş gelir diyorsun."

Önüne geçtim ve şampuanı elime aldım. "Refakatçi Ahuşan'dan sonra, kuaför Ahuşan. On parmağımda on marifetle hizmetinizdeyim, Demir Alacalı!" Oturmasına yardım ederken "Tabii bunları borç hanenize ekliyorum," dedim.

Onu sandalyeye oturttuktan sonra tişörtünün eteklerinden tutup çıkarttım ve çıkarttığım gibi gördüğüm çıplaklık, banyonun sarı loş ışığında bir hayli güzel gözüküyordu. Bakışlarımdaki o arzuyu gizleyemediğime o kadar emindim ki... Ellerimi omuzlarına koyarak bacağımın birini diğer tarafa attım. İki bacağı benim bacaklarımın arasında kalmıştı. Boyu bir hayli uzun olduğu için, başını geriye doğru yasladığımda duşa kabinin içine doğru denk geldi. Gözleri benim üzerimde dolanırken yüzümün her bir santimini dikkatle inceliyordu. Suyla yavaşça saçlarını ıslattıktan sonra şampuanı elime döktüm ve saçlarını köpürtmeye başladım.

Eğildikçe tişörtümün önü iyice açılıyor ve Demir'e fazlaca bir seyir zevki sunuyordu. O da bu durumu hiç kaçırmazken "Yalnız bunu her zaman isterim ben," dedi arsız bir bakış ve davetkâr bir dokunuşla. Parmakları zaten bir hayli açılan tişörtü iyice aşağıya çekti ve sanki saçlarını yıkamıyormuşum gibi, başını kaldırıp göğsümün taşan kısmına bir öpücük bıraktı.

"Demir," dedim kıkırdayıp geri çekilirken. Tek kaşımı kaldırıp iki parmağımın arasına çenesini sıkıştırdım ve tutup tekrar geri yasladım. İtaat etti. Başı tekrar geri düştüğünde gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissediyordum. Az önce tişörtümü aralayan elleri, yavaşça belime doğru kaydı ve belimden kalçalarıma doğru indi. Kalçalarım belirgin bir şekilde avuçlarının arasındayken parmakları yoğurur gibi kıvrandı.

"Sen..." dedim gülüp başımı iki yana sallayarak. "Sen çok yaramazsın." Toplu saçlarımın arasından bir tutam düşmüş, göğüslerim ve onun yüzü arasında çarparak kendine bir yer bulmaya çalışmıştı.

Söylemim onu durdurmak yerine daha da açık sözlü yapmıştı. "Uslu olmam için bir sebep lazım."

Suyu usulca saçlarında dolandırmaya başladım ve "Mesela?" diye sordum.

"Mesela..." dedi dizini bacak arama doğru kaldırıp sürterek. "Uslu durursam, beni içine alacak mısın?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, yanaklarım al al olmuşken istemsizce gülümsemiştim ama yüzüne bakamadım. "Sen..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Banyo buhar olmuştu ve bence fazla sıcaktı. Üzerimde

dolanan gözleri, beni daha da gergin bir hâle sokarken "Sen önce..." dedim kesik kesik. "Uslu olma kısmını hallet. Sonrası muhakkak."

"Muhakkak?" dedi gülüp aldığı onay karşısında. Bastırarak vurguladığı kelime beni daha fazla utandırırken gözlerine bakmayışımla "Önden ufak bir tahsilat almalıyım," dedi ve cümlesiyle eş bir zamanda, beni bir anda kucağına doğru oturttu. Dudakları dudaklarıma sertçe, beklemediğim bir anda sıcacık kapanınca saçlarını duruladığımdan sebep sular önce duşa kabine, ardından Demir'in ve benim üzerime sıçramaya başlamıştı. Farklı yönlere doğrultmam, sonucu değiştirmeyince kapatmak istedim ama Demir beni bırakmayacak gibi öyle delicesine öpüyordu ki...

Elleri belimi okşuyor, tişörtümden içeri kayıyor, çıplak parmakları belime, karnıma ve hatta hızlıca hareketleri sonucu göğüslerime kadar ulaşıyordu. Sütyenimin içine sızmaya çalışan parmakları, kucağından daha ileriye yol almama sebep oldu. Kendimi ona bastırarak neredeyse karnının üzerine kadar çıktım. Çıplak teninde olan elimin biri, göğsünü okşayarak omuzlarına doğru uzunca bir yol çizdi. Dudaklarımız bir an olsun ayrılmamıştı ve biz birbirimizi kana kana içiyorduk. Gözlerim kapalı ve açık... Zamanı, parça parça ama haz dolu yaşamama sebep oluyordu. Omzundan sırtına doğru kayan ellerim, orayı aşıp en son suyu kapattı ve kesilen su sesiyle birlikte elimdekini bıraktım. Geriye doğru çekildiğimde dudaklarımız da ayrılmıştı.

Ayrılmıştı ayrılmasına ama ikimiz de hâlâ soluk soluğaydık ve dudaklarım âdeta zonkluyordu. Yerimden kalkmadan havluya doğru uzanıp saçlarına sardım ve dudaklarımda ondan kalan ıslaklığı yalarken istemsizce gülümsemeye başladım. Elleri belime sarılıydı ve ikimiz de bir hayli sessizdik. Havlunun gözlerini kapatan kısmı, onu ve onda değişen hâlleri açıkça izlememe olanak sağlasa da sanki onu izlediğimi bilir gibi dudak kıvrımlarını yükseltti ve dili o gülümsemeyle alt dudağını yaladı. Gitgide duraksayan ellerimle "İstersen tamamen soyunabilirim," dedi. "Gözlerimi de kapatabilirsin rahatça izlemek için."

Bunu eğlenircesine söylediğinden "Pislik!" diyerek ayaklandım ve sertçe saçlarında birkaç kez daha hareket ettirdikten sonra havluyu kucağına bıraktım. "Devamını kendin halledebilirsin içeride," dedim geri çekilerek. "Sonra da yat, dinlen. Geldiğinden beri koltuklardasın."

Lavaboya doğru tutundu ve ayaklandı. Tek elindeki havluyla saçlarını kurularken "Seni de bekliyorum," diyerek göz kırptı.

"Çok beklersin," dedim gülerek ama yangın yeriydim. "Buraları toparlayacağım. Hadi git sen."

Demir güle güle, aheste aheste, üzerimdeki bakışlarla banyodan çıktıktan sonra derince bir nefes aldım. Banyoyu temizledim bir süre ve hatta kısa bir duş da kendim aldım. Banyodan çıktığımda Demir uyuyakalmıştı. Yanına yatmak istedim ama uyanır diye de endişe ettim. Zaten birkaç gündür hastanede aynı yatakta yattığımızdan o da dinlenememişti. Üstümü giyip mutfağa ilerledim. Gülay annenin tencerelerini görünce, onları indireyim en azından diye düşündüm ve telefonumu da alıp evden çıktım.

Kapıyı çaldıktan çok kısa bir süre sonra Gülay anne kapıyı açtı. Elimdeki tencereleri uzatınca "Kızım," dedi içtenlikle alarak. "Demir'im iyi mi?" Kapıyı ardına kadar açıp kenara çekildikten sonra "Gel, geç içeri," dedi.

"İyi," diyerek içeri geçtim. "Uyudu biraz. Ben de tencereleri indireyim dedim."

Arkamdan kapıyı kapatıp, mutfağa ilerlerken konuşmaya devam etti. "Ben de seni arayacaktım, müsait olunca bir gelir misin diye."

Peşine takıldım. "Bir şey mi oldu Gülay anne?" diye sordum tedirginlikle. Elini elimin üstüne koyup bekle dercesine bir işaret yaptı ve içeri doğru gitti. Ben de oturma odasına doğru geçip onu bekledim. Birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde, eski bir yazmayı bana doğru uzattı. "Bu ne?" diye sorarak elime aldığımda, içindekilerin altın olduğunu anladım.

"Yavrum," dedi beni de yamacına alıp, koltuğa oturarak. "Annenlerin başına geleni duyduk, çok üzüldük. İnan dünden beri içime dert oldu." Yüzündeki o ince çizgilerin kırışıklığından bile okunuyordu üzüntüsü. "Önce bir kendim götüreyim diye düşündüm ama sonra belki yanlış anlar anneciğin diye cesaret edemedim. Senin vermen daha uygun olur sanki."

Gülay anne, kendi altınlarını abim için bizimkilere mi veriyordu? Hem de annem, ona o kadar kötü davranmışken... "Yok," dedim eline

tutuşturarak. "Ben bunu kabul edemem, Gülay anne. Senin altınların onlar. Olmaz."

O da aksi yönde, tekrar benim kucağıma doğru itti. "Anne," dedim tek bir solukla omuzlarım düşerken. "Annem sana o kadar şey demişken, yapmışken... Ben bunu nasıl götüreyim? Ben bunu nasıl kabul edeyim?"

"Kin tutanın kalbinde sevgi olmaz demiş Hz. Ali," dedi saflığın simgesi gibi olan o tebessümüyle. Elimi de bir an olsun bırakmadı. "Kin ve nefret, şeytanın en sevdiği duygudur üstelik. Ben anneni affettim yavrum. Üstelik o kadın benim dara düştüğümü gördüğü gibi dün koştu geldi, bütün gün de yanımda durdu, beni teselli etti. Şimdi ben dünya malı üç beş kuruşu mu esirgeyeyim, en zor günümde yanımda olan kadından?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Muhtemel ki dün bizim yanımızdayken oldu diye Gülay anne ayrıca vicdan azabı duyuyordu. "Hem senlik bir şey yok ki. Sen neden kabul etmeyecekmişsin? Annenle benim aramda o. Ben sadece senden ricacı oldum, götürmen için." Bir annenin sesindeki şefkat, sevgi Gülay annede vardı ve ben iliklerime kadar hissediyordum. Ona sarılma isteğiyle dolup taşınca kendime engel olamadım ve kollarımı boynuna sardım.

"Güzel kızım benim," diyerek karşılık verdi bana. Saçlarımı sevdi, öptü. Geri çekilirken "Gülay anne," dedim yeri ve zamanı mı diye düşünmeden. "Sen o kadar kusursuzsun ki benim gözümde... Bir şeyi merak ediyorum." Gözlerimi kaçırarak ve tedirginlikle sordum bu soruyu. "Demir bana çocukluğundan bazı şeyler anlattı." Bu açık açık nasıl söylenirdi bilmiyorum ama Gülay annenin, buruklaşan ifadesinden beni anladığını fark ettim. O yüzden direkt sorumu sordum. "Neden gitmedin? Neden bırakmadın?"

"Ben çok küçüktüm annemi kaybettiğimde," diye girdi söze. "Babam, annemden sonra biriyle evlendi. İyiydi gelen kadın ama en iyisi bile bir annenin yerini tutamaz. Babam o da gider, kaybederim diye çok düşkündü o kadına. Biz biraz ezilerek büyüdük. Babam onun rahatını çok düşünürdü. Başını ağrıtmayın, yaramazlık yapmayın, o ne derse onu yapın diye. Çocukluktan öyle bastırılarak yetişince, büyüdüğünde de sesin çok çıkmıyor. O zamanlar bir kız kardeşi vardı analığımın.

Bize gelir dururdu. Benimle akrandı ama benim gibi sessiz değildi. Çok gezerdi. Ben erkek eli tutmamışken onun her bir şeyden haberi vardı. Beni de buluşmalara giderken yanında götürürdü. Biz Gülay ile gezeceğiz diyerek. Onlar kuytu köşede görüşürlerdi, ben de yanlarında beklerdim. Bir gün babaannen bize görücü gelmiş, beni istemişler. Ben olmaz diyecektim. O zamanlar baban ve anneni duyduydum, gönlüm razı olmadı ama analığım ağzıma tepti lafı. Güzel yer, git dedi bana. Ses edemedim. Babam zaten onun ağzının içine bakıyordu. Ben o yüzüğü taktım da kendi rızamla takmadım ki."

Öyle mahsun mahsun anlatıyordu ki sabaha kadar konuşsa dinlerdim.

"Sonra sizinkiler bozdu nişanı. Bizimkiler bu durumdan memnun olmasa da ben bir sevindim, bir sevindim, anlatamam. Tabii başıma gelecekleri bilmiyorum o zaman. Analığımın kardeşi ayrılmış o çocuktan. O da sinirlenmiş, bunun adını çıkarmak istemiş. Tabii yanlarında ben de gittiğim için bizim mahalleli de onu değil beni bilir, benim adımı çıkardılar. Sırf yanında ben gittim diye. Babam benim sinirli adamdı ama öyle bize bir şey yaptığı da yoktu. Bizimkilerin kulağına gitmiş bu. Küçük yer olunca tabii..." Derince bir soluk aldı. "O kızcağız da sakın benim adımı verme, senin baban bir şey yapmaz ama benimki beni öldürür dedi. Ben tam söyleyecekken ya gerçekten bir şey yaparsa diye korkumdan ağzımı açamadım. Bir de nişan atma üstüne gelince babam demek ondan attılar nişanı, sen orada burada erkeklerle gezersin he diyerek ömrümde ilk kez bir tokat attı bana..." Yüzüm acıyla kasılırken elini yanağının üstüne koydu. "Bugün hâlâ buram sızlar."

"Gülay anne," dedim ne denir bilemediğimden. Babaannemlerin nişan atmasını buna bağlayıp kadın ömründe ilk kez babasından tokat yemişti ama yıllardır kin besleyen annemdi. Şu kadının yüreğindeki merhametin onda biri ne yazık ki annemde yoktu.

"Sonra Osman çıktı karşıma," diye devam etti sözlerine Gülay anne. "Annesi beni görmüş, beğenmiş. Bir iki kez görüştük. O da annesinin zoruyla gelmiş ama öyle gönlünde de kimse yokmuş, sordum. Sorunca da tamam dedim. Biz evlendik Osman ile. Evliliğimiz de güzeldi ama sevemedi herhâlde Osman beni. Başka birine kaymış gönlü. O zamanlar çok ağrıma gitmişti. Hele Demir'im öğrenince ben duramaz oldum. Babama gittim anlattım. Tamam dedi babam. Boşan, gel diye izin

verdi." Heyecanla, hararetle anlatırken baktı gözlerime. "Bir dakika durmayacaktım Ahuşan, yemin olsun," dedi kendini açıklama ihtiyacı hissederek. "Ama sonra dedi ki çocuklarını getirme. Benim evimde o kadar yer yok. Tek gönderdim seni, tek alırım dedi."

Kaşlarım öfkeyle çatıldığında "İki çocuk, kendi öz torunları mı fazlalık gelmiş?" diye sordum.

Utanması gereken o değilken, utançla başını eğip onayladı. "Ben nasıl bırakayım onları? Mecbur geri döndüm. Osman duymuş boşanmak istediğimi, yalvardı yakardı. İkisini de alıp gideyim diye düşündüm. Bir yere işe girerim dedim ama Osman vermem dedi. Benim o zamanlar durumum ne? Kafamı sokacak bir yerim de yok, işim de yok. Ben iki çocukla nereye gideyim? Sersefil ederim onları diye korktum. O zamanki devir de bir başkaydı." Çaresizliğini buram buram hissediyordum. "Oturduk, konuştuk. Yemin etti bir daha olmayacak diye, ben de mecbur kaldım. Öyle yani, benim hikâyem."

Gidemediği, kaldığı için bile kendini suçlu ve mahcup hissediyordu. Sanki yanlışı yapan oymuş gibi. Gözlerim dolu dolu, sesim bir hayli titrekti. "Aslında benzer hikâyelere sahipmişiz anne babalardan yana," dedim. Hıçkıra hıçkıra ağlama isteğiyle dolunca onun da gözleri dolmuştu.

"He ya," dedi eli elimi sıvazlarken. "Ben bu olaylar ilk olduğunda, sizi öyle görünce, dedikodular alıp başını gidince Demir'i karşıma alıp konuşmuştum. O kız daha küçük, onun hayalleri var, okuması gerek diye. Destek olmazsan, elinden tutmazsan, o kız seninle evlendi diye bu eve kapanırsa, hayallerinden vazgeçerse sana hakkımı helal etmem diye. O seni değil, sen onu anlayan olacaksın hep dedim. Hiç düşünmedi, kızmadı bile. Eğer öyle bir şey yaparsam, etme annem dedi. Oku sen kızım..." dedi bir anne nasihatinin en güzeliyle. "Al mesleğini eline. Ne yaptığının önemi yok ama neyi yaparsan, en iyisini yap. Ben her zaman senin arkandayım."

Gülay anne konuştukça birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Benim annem, Demir ile olursan hakkımı helal etmem derken Gülay anne, o kızı hayallerinden edersen helal etmem demişti. İkisi de anneydi işte. Duygularım karman çorman olmuşken "Kendi yüreğin apayrı güzelken çok güzel evlatlar yetiştirmişsin, Gülay anne," dedim. Çenem

titriyor, birkaç damla yaş daha hızlıca boşalıyordu. Gülay anne, anlamış olacak ki "Senin annen de öyle kızım," dedi elini elimin üstüne koyarak. "Senin annen de çok güzel yetiştirmiş sizi. Seni oğlumun kaderine yazan Rabb'ime de bin şükür. Arasam tarasam, böylesi kızım diyeceğim birini bulamazdım ben."

Kalbimdeki kocaman sızıyla Gülay anneye sarıldığımda, sanki eksik yerlerim de onunla tamamlanıyor gibi geliyordu. Bir anne evladını nasıl sevmesi gerekiyorsa, öyle seviyordu sanki. "Hadi hadi," dedi sonra ikimizi de toparlamak adına. "Ağla diye anlatmadım ben sana. Şimdi oğlumla papaz etme beni, karımı ağlatmışsın diye."

Burnumu çekerek geri çekildim ve gülümseyip gözyaşlarımı sildim. Hiç beklemeden ayaklanırken elimdeki altınlar için bir kez daha teşekkür ettim. Bu sefer öğrendiklerimi kendime saklamayacaktım. Bir noktada bu işin artık çözülmesi gerekiyordu ve bugün o gündü. Gülay annenin evinden çıktıktan sonra, hiç beklemeden ayağımdaki terliklere bile bakmadan evden çıktım. Bizim sokağa doğru yöneldim. Demir zaten uyuyordu. Telefonum da yanımdaydı. Hızlı hızlı yürürken Aynur abla camdan çıkarak "Kız, Ahuşan!" diye seslendi. "Demir nasıl?"

Adımlarımı hiç duraksatmadan "İyi Aynur abla," dedim ve koşar adım yürümeye devam ettim. Bizim eve geldiğimizde, abimi bahçede sigara içerken buldum. Dertli hâli, ayan beyan ortadayken derdi de belliydi aslında. Geldiğimi fark etmeyince ben de hiç ses etmedim ve kapıyı çaldım. O kadar aceleciydim ki kaybedecek bir dakikam bile yoktu. Tekrar çaldığımda "Ahuşan," diye açtı annem kapıyı. "Bir şey mi oldu?"

Elimdeki altınları kucağına uzatarak "Gülay anne, babamla hiç nişanlanmak istememiş," diye girdim konuya. "İtiraz etmek istemiş ama ailesi izin vermemiş. Babamlar nişanı attığında da başkasıyla görüşüyor, ondan attılar nişanı diyerek babası dövmüş."

Annem duyduklarını hiç beklemediğinden başta afalladı. "Ahuşan..." dedi, duraksadı. "Anlamıyorum."

"Çok net anlatıyorum aslında anne," diye devam ettim konuşmaya. "Senin senelerdir kinini tuttuğun o kadının, asıl sana kin duyması gerekirken bir kez olsun yüreğinde sana karşı bir şey beslememiş. Bugün de elinde neyi var neyi yoksa sana yolladı, yapacağınız düğün için. Sen-

ce de yetmedi mi?" diye sordum ellerimi iki yana açarak. "Senelerdir saçma sapan bir şeyin kinini besleyip kadına yaptıkların söylediklerin, yetmedi mi?"

Annem elindeki altınlara bakarak "Bunları..." dedi zorlukla yutkunarak. "Gülay mı yolladı?"

Başımı salladım. "Kendi getirmek istedi ama gururun incinir, yanlış anlarsın diye de çekindiğinden beni yolladı. Gülay anne, böyle bir kadın anne... Senin kafanda kurduğundan çok daha farklı bir kadın. Dünyanın en kötü insanıymış gibi bahsetmene ben artık katlanamıyorum. Faruk konusunda suçlu biri varsa o da sensin. Gülay anne mi dedi sana? Hayır. Babam konusu da bitmiş, gitmiş. Kadın istememiş bile. Üstüne üstelik adı çıkıp, dayak bile yemiş. Bugün, senin yaptığın, söylediğin her şeye rağmen zor gününde elinde ne var ne yoksa verdi. Sen hâlâ bunları bile bile o kadına nefret beslemeye devam mı edeceksin?"

"Ahuşan," dedi o da bocalamış gibi. "Beklesene beni. Birlikte gidelim size."

"O kadını tekrar aynı sözlerle kıracaksan..."

"Ahuşan!" diyerek aksi bir sesle kesti sözümü. "Bekle dedim sana. Kimseye bir şey demeyeceğim."

Yukarı çıktığında kapının önünde beklemek yerine bahçeye geçtim. Abim bahçedeki sandalyede oturmuş, sigara içiyordu. "Pişt," diye seslendim arkasından yaklaşarak. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

"Öyle de denilebilir," dedi gülümseyerek. Ama gülümsemesi hiç de keyif içermiyordu.

"Duydum olanları," diyerek karşısına oturdum. Asık suratıyla "Vallahi hiç konuşasım yok Ahuşan," dedi. "Boş ver sen şimdi beni. Ne yapacaksın falan diye de sorma, bilmiyorum. Düğüne bir ay kaldı. İptal edersek ayıp olacak. Çocuk oyuncağına döndü zaten bizim iş. Bilmiyorum yani." Sigarasından öyle derin bir nefes aldı ki içinin yangını dışarı taştı.

"Gülay anne altınlarını yolladı," dediğimde şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "İçinde ne var ne yok çok bakmadım ama bir ihtiyacınızı karşılar."

"Kızım öyle şey mi olur?" diye sordu mahcup bir hâlde. "Almasaydın ya! Zaten Demir mesaj atmış. Yatak odası ve oturma grubunu da o

alacakmış. Annesi de altın falan yollamış. Düğünü siz mi yapacaksınız, olur mu öyle şey?" dedi mahcup bir gülümsemeyle.

Demir'in mesaj attığından haberim yoktu ama duyar duymaz abime kol kanat germesi içimi sıcacık etmişti. "Valla ben bir şey yapmıyorum," dedim ellerimi iki yana kaldırarak. "Reddediyorsan, bizim evin yolunu biliyorsun... İkisi de oradalar. Elçiye zeval olmaz."

Dış kapıdan gelen sesle ayaklandım. "Neyse ben gidiyorum." Tam bahçeden çıkacakken "Ahuşan," diye seslendi abim ve omzumun üzerinden baktım. "Hangi bölümü kazanmışsın?"

"Anlamadım."

"Açıklanmış ya sonuçlar... Hangi bölümü kazanmışsın?"

Kalbimin belki de uzun zaman sonra ilk kez heyecandan bu denli çarptığını hissediyordum. Heyecanla telefonu elime aldığımda, Mehtap'ın falan yazdığını gördüm ama yeni gördüm. Ellerim titreyerek heyecanla siteye girmeye çalışırken bir sürü yanlışlık yaptım ve sonradan dank etti, kapattım. Demir ile birlikte bakacaktım. Evet. Tek başıma değil, onunla öğrenecektim.

"Anne koş," dedim koluna girerek. "Çabuk eve gitmemiz lazım, çabuk."

"Kız dur," diyerek bana eşlik etmeye çalışırken "Ne oldu?" diye sordu.

"Sonuçlar açıklanmış, eve gidip ona bakmam lazım."

O kadar hızlı hareket ediyordum ki annem olmasa uçardım. Onun yanımda oluşuyla daha ağır hareket etsek de kısa bir sürede eve varmıştık. Ben en üst kata koşacakken annem kolumdan tutup "İki dakika dur," dedi.

"Anne ya!" diye mızmızlandım. "Kendin konuş."

Öyle bir çekiştirdi ki kolumu mecburen beklemek durumunda kaldım. Gülay annenin kapısının önünde öylece beklerken annemin eli, defalarca zile gitti ama çalamadı. Sonunda dayanamadım ben bastım ve annemin hazırlıksız olduğunu ifade eden, öldürücü bakışlarıyla karşılaştım. Omuz silktim. Birkaç saniye içinde Gülay anne tarafından kapı açıldığında, o da şaşkınlıkla kalmıştı.

"Gülay Hanım," dedi annem. "Ahuşan bana olup biteni anlattı."

Gülay annenin bakışları bana döndüğünde, mahcubiyetle olduğum yerde küçülünce annem duruma el attı. "Kızma Ahuşan'a. İyi de yaptı."

"Olur mu öyle şey?" dedi Gülay anne, ellerini birbirine birleştirerek. "Kızar mıyım hiç? Ben kendi yavrumu bir düşünüyorsam, seninkini bin düşünürüm. Sadece geçmişi geçmişte bıraksaydı keşke. Lüzumu yoktu."

Annem hiç beklemediğim bir tavırla "Vardı, Gülay Hanım," dedi. "Vardı. İyi oldu anlattığı. Benim öyle çok diyecek bir şeyim yok. Sen de kapansın gitsin istersen, helal et bana hakkını, biz seninle helalleşelim."

O an Gülay annenin gözleri o kadar güzel parıldadı ki "Helal olsun," dedi sevinçle. "Helal olsun, ne demek. Sen de helal et."

Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Gülay anne öyle küsmeyi, nefreti, kini sevmezdi. Bu barışma sadece annemde değil, Gülay annede de çok büyük bir yüktü ve ikisi de bu kapının önünde o sarılmayla o yükü bıraktılar. Onları öyle görünce daha fazla beklemeden ve onları da bölmeden, yanlarından usulca geri çıktım ve gözden kaybolduğum gibi koşar adım merdivenleri adımladım. Evin kapısını açtım ama kapatma gereği duymadan "Demir," dedim avazım çıktığı kadar. "Demir! Demir! Demir!"

İlk olarak yatak odasını bulan adımlarım, Demir'i yatakta bıraktığım gibi buldu. Sesimle uykudan uyanmış ve yerinde tedirginlikle doğrulurken "Ahu," demişti. Onu telaşlandırmamak adına hızlıca telefonumu çıkarırken "Sonuçlar açıklanmış," diyerek yatakta yanına oturdum.

Ellerim hâlâ titriyordu ve ben zar zor siteye girmeye çalışıyordum. O da benimle birlikte telefon ekranına aynı heyecanla kilitlenmişken başta girmekte zorlansak da sonunda o sonuç karşımızda belirdi.

İlk başta dumura uğramış gibi kalsam da ikinci saniyesinde avaz avaz bağırmaya başladım ve kollarımı Demir'e sardım. "Kazanmışım!" dedim heyecanla. "Psikolojiyi kazanmışım!"

Heyecanımın aynısı Demir'de de hâkimken biz sıkıca sarıldık. Benimkinin yanında, onun bakışlarında büyük bir gurur da vardı. O gururu gördüğümde bir kere daha iyi ki dedim. İyi ki Demir gibi bir adam, eş diye yazılmış ömrüme. Ne güzel demiş, Şems-i Tebrîzî:

"Düzenim bozulur, hayatım altüst olur diye endişe etme. Nereden biliyorsun, hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?"

21. BÖLÜM: FİNAL

Mutlu Sonsuz

4 YIL SONRA...

Derin bir nefes aldım.

Bir kez daha...

Ve bir kez daha...

Ellerim titriyordu, kalbim amansızca çarpıyordu. Aldığım nefes sesleri mikrofondan duyulurken yerime yerleştim ve "Merhaba," dedim beni izleyen kalabalığa karşı gülümseyerek. Defalarca gizli saklı hazırlandığım konuşmanın neredeyse hepsini unutmuş, tarifsiz bir heyecana bürünmüştüm ama vazgeçmedim, geri adım atmadım. Terli ellerim kürsüden destek aldığında başım biraz daha yükseldi. "Buna hazırlanmıştım aslında ama şu an her şey aklımdan uçup gitti." Titrek bir heyecanla gülümsedim ve gülümsemenin bulaşıcı olduğunu bizzat gözlemledim. Bana bakan ışıl ışıl yüzler ve sıcacık tebessümler vardı. "Kalabalık karşısında konuşmak, en büyük korkularımdan biriydi. Çünkü kendimi bildim bileli, 20 yaşıma gelene kadar, benim adıma kararlar alan ve benim yerime konuşan bir ailem vardı. Onlar da eminim ki kendilerince benim iyiliğimi düşünüyorlardı fakat asıl meseleyi kaçırıyorlardı. Belki de ondan kaynaklı söyleyeceklerimin yanlış ve zamansız olması korkusunu taşıdığımdan, çekingen kalan taraf oldum hep. Ama bugün..." Bakışlarım Demir'e doğru döndüğünde az önce kalbimin çarptığını söylemiştim ya, çok çok daha fazlası, ona her baktığımda bugün hâlâ etkisini arttırarak sürüyordu. "Vaktinizin birazını alıp bu konuşmayı yapmak istiyorum. Çünkü bugüne gelmemi sağlayan birine, çok özel bir teşekkür etmem gerek."

Bunu beklemiyor olsa gerek gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum ve beklemeyişi, şaşkınlığı beni tarifsiz bir heyecanın yanı sıra fazlasıyla gülümsetiyordu. Gözlerimi bir kez daha ondan kaçırarak konuşmaya

devam ettim. "Her şerde gerçekten bir hayır varmış. İnsan çoğu zaman kendisi için neyin doğru olacağını bile bilmezken, ben yanlış giden yolumun doğrusunu, sevgili eşim Demir ile birlikte buldum. O bana sadece eş olmadı. En yakın arkadaşım, babam, abim, yoldaşım ve en önemlisi öğretmenim oldu." Ona bakıp tekrar gülümsedim.

Anılar gülümsemelerimizde canlandı. "Birlikte çok uzun, yorucu ama desteğini hep hissettiğim uzunca yıllardan geçtik."

"Yavuz ile buluşmaya karar verdik."

Ders sırasında defalarca kez arayan Mehtap'ı meşgule attığımda ilk işim, ders çıkışı onu aramak oldu. Heyecanlı ses tonuyla telefonu açar açmaz söylediği şey, bana da derin bir nefes aldırırken "Sonunda," dedim ve yürümeye başladım. "Aylardır süründürüyorsun çocuğu."

Mehtap'ın hoşuna gittiğini belli eden kahkahası, telefonu kulağımdan uzaklaştırmama sebep olsa da tekrar konuşmaya başlayınca telefonu yaklaştırdım. "Ahucuğum, herkes senin kadar şanslı olamayabiliyor. Ben nereden bilebilirim, Yavuz'un tekrar saçma sapan bir sebepten beni yarı yolda bırakmayacağını? Denedim işte. Ayrıca hak etmişti. Hem şimdi her şeyi açıkça benimle paylaşıyor, ne istiyorsa, hissediyorsa söylüyor hem de bunca zamandır sabırla bekledi."

"Bir musibet, bin nasihatten iyiymiş yani."

"Aynen öyle," diye onayladı beni. "Sen ne yapıyorsun şimdi?"

"Ne yapayım, okuldan çıktım, eve geçeceğim." Duraksadım ve yanımdan geçerken selam veren kıza ben de selam vererek telefona geri döndüm. "Ya da anneme de geçebilirim bilmiyorum. Abimin yarın düğünü var ya, bir bakarım ne yapmışlar."

"Kına gecesi yapmıyor kesin, değil mi?"

"Yok, istemiyormuş. Bir tek düğün yapacaklar."

Müjgan istememişti kına gecesi yapmayı, bizimkiler de zorlamamıştı. Zaten zar zor yapılan bir düğünde bir masrafın eksik olması, herkesin işine gelmiş gibiydi.

"Ahuşan..." dedi yanımdan geçen kız elini belime koyarak. Aniden hissettiğim hareketiyle başımı çevirdiğimde Demir'i gördüm. Biraz ileride arabasını park etmiş ve önünde beni bekler hâldeydi. "Seninki gelmiş

yine." Gülümsedi ve "İmreniyorum sana. Sonra nasıl böyle bir adam bulduğunu lütfen bana da anlat. Görüşürüz sonra," diyerek uzaklaştı.

Demir'in elleri, göğsünün üzerinde bağlı bir hâlde ve beni izler vaziyetteydi. Ben Mehtap ile konuşurken onu fark etmemiştim bile. Gördükten sonra da telefonun ucundaki Mehtap'ın söyledikleri bir kulağımdan girmiş, diğerinden çıkmıştı.

"Sonra arayayım mı seni?" dedim ve cevabının olumlu ya da olumsuz oluşunu işitmeden kapattım. Ben Demir'e doğru adımladıkça bize doğru yönelen bakışlar da bir hayli artıyordu. Ben yaklaştıkça yaslandığı arabada şeklini bozmadı ama kolları gevşedi ve benim ona doğru uzatmamla belime sarıldı.

"Seni beklemiyordum," dedim gülümseyerek. Parmaklarım sever gibi ensesinde dolandı ve geri çekildim.

"Sürpriz yapmak istedim. Annene gideceğini yazmışsın mesajda. Orasının epey yoğun olduğunu abinden öğrendim. Dedim ki benim karım aç kalır." İçim gide gide başımı ona doğru kaldırdığımda, burnumun ucundan öptü. "Öncesinde karımı bir yemeğe kaçırayım dedim."

Şimdi kollarının arasında eriyebilirdim. "Bu kadar ince düşünmek seni yormuyor mu? Hayır, ben hâlimden fazlasıyla memnunum ama..." İmalı bir gülümsemeyle göz süzdüm.

Belimdeki eli göğsüme doğru çıktı ve işaret parmağının tersi nazikçe kalbimin üzerinde gezerken "Kalbine giden yolda çekilen çile kutsaldır," dedi. Sonra çeneme kaydı ve gülümsemelerimiz birbirine dokundu.

"Demir beyciğim..." dedim, kollarımı boynuna sarıp sanki bizden başka kimse yokmuş gibi. "İnsanlar zaten gözlerini üzerinizden alamıyorlar, siz böyle yapıp beni buralarda kendinize düşürerek daha da dikkat çekiyorsunuz."

Sanki farkında değilmiş gibi etrafa hızlıca bir göz gezdirdi ve "Öyle miymiş?" diye sordu ve belimi biraz daha sardı. "O zaman biraz daha oyalanalım."

"Aa!.." dedim tatlı bir serzenişle geri çekilmeye çalışarak. "İnsanların seni böyle süzmesi, hoşuna gitti galiba."

Hâlâ gülümsüyordum ve o da bu gülümsemeden cesaret alıyordu. Yine de ondan uzaklaşmama izin vermedi. Elim tatlı bir sitemle göğsüne vurulduğunda bile bunu keyifle karşıladı. "Beni değil sevgilim, bizi," diye düzeltti beni, teessüf ederim dercesine. "Sen yokken ben bir

hiçim. Sen yoksan, kim bana neden baksın? Güzelliğin beni tamamlıyor. Dur sen böyle kollarımın arasında, millet çift görsün."

O kadar tatlı bir dili vardı ki sahiden de yılanı bile deliğinden çıkarırdı. Günün tüm yorgunlukları, tüm derdi tasası bir gülüşünde, bir muhabbetinde uçup giderdi. Nerede olduğumuza bakmadan, önemsemeden, o an içimden geldiği gibi ellerimin arasına çenesini aldım ve hafifçe sıkarken öpemediğim için dişlerimi sıktım. Bırakırken de "Senin dilin çok tehlikeli," dedim gülerek. Arabanın diğer tarafına dolanırken gözlerimi üzerinden ayırmadım. "İnsanı etkisi altına alıyor."

"Hmmm..." dedi benimle birlikte, kendi kapısını açarak. Yüzündeki sinsi sırıtmaya diliyle ıslattığı dudakları eşlik etti. "Dilimi iyi kullandığımı biliyordum ama senden duymak hoşuma gitti."

Bugün hâlâ imaları benim yüzümü kızartırken bunun hiçbir zaman azalmayacağını biliyordum. "Demir!" dedim gözlerimi kaçırarak.

İkimiz de arabaya yerleşmiştik ve Demir arabayı çalıştırmıştı. "Pardon ben bir şeyi mi kaçırdım?" diye sordu yalancı bir kaş çatmayla. "Dilimin seni etkisi altına almasından bahsetmiyor muyduk?"

Güzel kıvırıyordu. Nereye çekerse oraya gidebilir bir konu olduğundan "Eee..." dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Nereye gidiyoruz yemeğe?"

Arabadaki su şişesini almış yudumlarken ben konuyu değiştirdim sandım ama o hâlâ "Bir yer açılmış. Dil..." demesiyle içtiğim sudan ne kadar geleceğini önemsemeden Demir'e doğru attım. "Demir!" dedim gülerek.

Sıçrayan birkaç damla, onu epey güldürürken silkelenmesine de sebep oldu. Kısacık yol onun güzel sohbetiyle daha da kısa sürdü ve biz küçük, tatlı, sakin bir restoranın önünde durup cam kenarı bir masaya yerleştik. Siparişlerimizi de verdikten sonra o kadar iştahla gömüldüm ki yemeğe, gerçekten Demir gelelim demese aç kalacaktım sanırım.

"Çok acıkmışım," dedim hızlı hızlı yerken.

"Afiyet olsun, sevgilim."

Bana nazaran daha sakin yemeye devam etti. Onunla olmak öyle bir şeydi ki hem sakinliğinde huzuru bulmak istiyordu insan hem de sessiz geçen her bir anda bir şeyler kaybediyormuş gibi hissediyordu. Daha çok konuşmalı, daha çok şey paylaşmalıydı. Bu muydu çok sevmek?

"Bugün Sibel bana tarot baktı."

"Hmm..." dedi. Ben Demir'in böyle şeylere çok inandığını düşünmüyordum ama o kadar ilgili yaklaşıyordu ki her konuya, sanki o an için en önemli konu oymuş hissi veriyordu. Ama ben onu tanıdığımdan "Şevval de senin gibi inanmıyor," dedim gülerek. "O bana anlattıkça Şevval saçma, saçma deyip durdu. O kadar zıt karakterler ki... Ama ikisini de çok seviyorum. O kavgalarını izlemek bile çok eğlenceli. Sibel ona sakin bir şekilde anlatmaya çalışıyor, Şevval inatla reddediyor."

Yemeğimden biraz daha aldım ve "Neyse..." dedim yutkunarak. "Bu önümüzdeki bir yılın her ayını tek tek yorumladı ve eylül için güzel haberler alacağımı söyledi."

"Ne konudaymış?" diye sordu.

Dudak büktüm ve "Bilmiyorum ki," dedim.

Demir ise söylediğime çok inanmamış olsa gerek, menüye bakarken "Tatlı?" diye sordu.

"Bak bunu yazalım buraya," dedim masaya doğru yazarak. "Eylül ayında görelim bakalım, ne olacak? Bence o zaman sen de inanacaksın." Sonra peçeteye uzandım, dudaklarımı sildim ve üstünkörü menüye baktıktan sonra "Sütlaç," dedim.

Abim bahçenin en köşesinde bir sağa bir sola gidiyor, heyecanla Müjgan'ın evden çıkmasını bekliyordu. Kuaförden döneli yarım saat kadar olmuştu. Müjgan'ın evinin önündeydik ve kız alması yapacaktık. Demir, abimin yanında ona destek olmaya çalışırken Harun abi ve Yavuz abi de elinden geldiğince aynı şekilde destek olmaya çalışıyorlardı. Lakin ne kadar başarabiliyorlardı... İşte o kısımda çok da iyi oldukları söylenemezdi.

Abim, "Neden çıkmadılar ki?" dedi kolundaki saati göstererek. "Yemin ederim, vazgeçti bunlar."

Eve doğru yöneldiğinde Demir kolundan yakaladı. "Oğlum bir sakin ol," dedi beşinci kez anlatmaktan bezmiş bir şekilde.

Harun abi yanımda duran boş sandalyelerden birine çökerken "Kızevi naz evi, bu bir," dedi. Onun bıraktığı yerden ben devam ettim. Yolda Suzan yengenin kendisi için aldığı fıstıkların birazına çöreklen-

diğimden, bir tanesini ağzıma atarak "Baba kız vedalaşması yaşıyorlardır, bu iki," dedim.

"Vazgeçseler bu zamana kadar kapıda bekletmezlerdi seni, bu üç," dedi Yavuz abi. Abim, bakışlarını sırasıyla her birimizin üstünde gezdirirken, derin bir nefes alıp verdi.

"Ne bileyim ya?" dedi heyecanla. Ter su içinde kalmıştı. "Yemin ediyorum, o kadar badireden sonra bugüne gelebilmemiz bile mucize." Haklıydı. Çocuk oyuncağına dönmüş ilişkilerini toparlamak, onlar için çok zor olmuştu ve abim, Müjgan'ı bu kadar severken bir şey olacağından korkuyordu. Belki ayrılmaları en sağlıklısı olacaktı ama gönlün söz dinlemediği de bir gerçekti.

"Haklısın da az sabırlı ol," dedi Yavuz abi, bir kere daha nefeslenerek. Abimin telaşı beni de gererken derin bir nefes alıp kafamı diğer tarafa çevirdiğimde, Suzan abla bir eli karnında diğer elinde Yiğit, kolunda da kendisi gibi son aylarına yakın olan Aslı ile birlikte yanımıza geliyordu. Harun abi ve Aslı birkaç ay önce bizim de içinde bulunduğumuz sade, basit bir nikâhla evlenmişlerdi. Kimse evlilik öncesi hamile kaldığını anlamamış, ilk geceden olduğunu düşünmüşlerdi. Hatta başlarda Harun abinin annesi, aceleniz neydi oğlum diye söylense de Harun abi bu konuşmalar Aslı'nın canını sıkmadan kapatmıştı.

Bir baba adayımızın canı daha da sıkılmasın diye uğraşırken, diğer baba adayımız da doğumun yakın olmasından kaynaklı bir hayli telaşlıydı. Yaman abi arkadan karısına yetişmeye çalışırken bir yandan da yanına gelen adamlara selam vermek zorunda kalıyordu. "Suzan, beni beklesene!" Onların bu hâline gülmemek için zor durdum. Suzan ablanın hamileliğinin son aylarında olmasından kaynaklı Yaman abi çok telaş yapıyordu. Bu sebeple Suzan ablayı bir miktar yorsa da bundan keyif aldığı belliydi.

"Gel buraya otur, güzelim." Harun abi, karısının yanma gidip koluna girerek oturmasına yardım etti. Bu sırada Demir de yengesi için bir sandalye daha getirirken Yiğit koşarak kucağıma geldi.

"Canım Ahu, Güzel Ahu... Nasılsın?" Tombul sayılabilecek yanakları ile tatlı tatlı konuşurken gülümseyerek ufak bir öpücük bıraktım yanağına. "İyiyim bebeğim, sen nasılsın?" Ses tonumu, Yiğit'e yakın bir şekilde çıkardığım için güldü. "İyiyim işte," dedi omuz silkerken. "Biliyor musun, bizim okulda bir kız var, ismi Ecenaz." Merakla kaşla-

rımı kaldırdım. "Hımm?" dedim merak ettiğimi, devam etmesini sağlar bir ses tonu ile. Ardından sorduğum soru, zaten bütün olayı anlatmasına yetti. "Sen de Ecenaz ile arkadaş oldun o zaman?" Kafasını hayır anlamında salladı.

"Şimdi Ahucuğum..." dedi bilmiş bir eda ile. "Ecenaz, benim sevgilim." Durdu. "Sevgilimdi. Sevda bana oyuncağını verince, Ecenaz da buna küstü." Kafasını iki yana sallarken Demir'e tek kaşımı kaldırıp baktım.

"Sevda demek?" Gülümsedim. Bu gülümseme, buruk bir tebessümden öteye geçmiyordu; artık eskisi gibi bir anlamı kalmamıştı. Ben Demir'e de Demir'in bana olan sevgisine de o kadar güveniyordum ki artık geçmişteki hiçbir şey beni üzemezdi. Ben bugünümüzle ilgileniyordum. O günden sonra bir daha Sevda'yı görmemiştim zaten. Sadece son dönemde bir duyum almıştım: Yurt dışında bir iş teklifi alıp, orada birine de gönlünü kaptırdığıyla ilgili. Geçmişi geçmişte bırakmanın çok daha doğru olacağını düşündüğümden, biz o günden sonra bir daha onun adını hiç aramıza sokmadık.

"Bilirim ben Sevdaları!" Saçlarını karıştırdım. İmalı sesime karşı Demir'in irileşmiş gözleri önce Yiğit'e kaydı, ardından bana... Muhakkak ki aramızı bozacak ya da bana bir şeyler kötü hissettirecek diye endişe etmişti. Ona karşı göz kırparak, sorun yok dercesine tebessüm ettim.

"Evet Sevda," dedi Yiğit. "Ben geri verdim oyuncağını ama Ecenaz bana küstü. Şimdi hafta sonu babamla Ecenaz'a bir hediye alacağız. Kalbini onarmam lazım." İç çekti. "Kadınlar çok zor, Ahuşan... Çok!" dedi. "Hayır sanki benim bir suçum var. Sevda'ya gel beni beğen mi dedim! Beğenmiş işte, ben napayım?"

Hemen arkamızda bulunan Demir bir şey demeden yanıma gelirken gülümsedim ve yanımıza vardığı o an "Fırla!" diye âdeta kükredi ve Yiğit öyle bir sıçradı ki kucağımdan kalktı. Amcasını gördüğü gibi de kaşlarını çatarak "Amca ya!" dedi.

"Ya amca ya!" dedi Demir, iki elini Yiğit'in küçük omuzlarına koyarak. "Benim karım!"

Yiğit, öyle derin bir of çekti ki karşıki dağlar yıkıldı sanırdın. Bir de yetmemiş gibi, küçük elleriyle gömleğini çekiştirdi. "Vallahi bıktım, bıktım, bıktım! Tamam senin karın. En çok senin karın!"

Demir ve ben... Biz... İkimiz aynı anda gülümserken Yiğit gitmeye yeltenmişti ki "Hergele!" dedi Demir arkasından gülerek. Yiğit'in uzaklaşmasıyla Demir'e doğru adımladım ve zaten bir iki adımlık olan o mesafeyi, elimi omzuna koyarak sonlandırdım. Eli belimde, yakınlaşmama karşılık verirken "Bırak şimdi onu da kaçmayı da..."dedim. Ceketinin iki yakasını tutup ilikler gibi avuçlarımı gezdirdim. "Amcalı, yeğenli çekiyorsunuz Sevdaları!"

Demir güldü ve işaret parmağıyla eş zamanlı başını sallarken "Sen çok fenasın!" dedi. Tek kaşım kalktı o gülümsemeyle birlikte. "Ama sana kendimi de yeğenimi de harcatmam. Yiğit'in de dediği gibi, bizim ne suçumuz var? Sanki Sevdalara biz dedik, bizi beğenin diye!"

Elinin üzerine gülerek vurduğumda, daha fazla uzatmayarak kollarının altından kollarımı geçirdim ve göğsüne doğru sokulduğumda da dudakları alnıma dokundu. Tüm konular kapandı, tüm sorunlar çözüldü ve biz kavuştuk sanki. Bunca kalabalığın içinde hiç düşünmeden ona böyle yakınlaşıyorsam, şüphesiz ki bana kattığı cesaretin yanında, sevgisine sahip çıkan bir adam olduğunu da bildiğimdendi. Değişiyordum. Bir şeylere, en çok da kendime inanıyorsam ve yaptığım tüm iyilere ve kötülere ben sahip çıkıyorsam şüphesiz ki bugünkü Ahuşan, bunu Demir'e borçluydu.

Demir'in güvenli kollarındayken gördüğüm manzara, Mehtap'ın kulağında telefonla yanımıza gelişiydi. Kaşlarını çattıktan sonra, karşı tarafın yüzüne çat diye kapattı.

Geri çekildim ve bize doğru yaklaşmasıyla "Ne oldu?" diye sordum. Yavuz abi, Mehtap'ın yanına giderek kolunu beline sardı. Bunu fark ettim ama bir şey demedim. Muhtemelen dünkü buluşmadan sonra bir şeyleri başlatmaktan ziyade, ilerletmiş gibilerdi.

"Bir şey mi oldu güzelim?" Mehtap bakışlarını benden Yavuz abiye çevirdi. "Yo," dedi gülümseyerek. "Bir şey yok ya! Annem işte! Ne zaman resmî şekilde tanışacağız diyor."

Annesinin bile haberi olduğunu duyunca şaşkınlık dolu bakışlarımı saklayamadım ve o da bana açıklama yapmak ister gibi döndü. "Dün bizi Yavuz ile buluşunca görenler olmuş, anneme yetiştirmişler. O da böyle olmaz, gelsin söz nişan olsun, öyle tanışın diyor. Ben erken olduğunu söyledim, anlamayınca suratına kapattım. Biraz darılmıştır ama

eve gidince alırım gönlünü." Konu, Yavuz abi tarafından biraz eşelenecekti ki abimin konuşması ile konu dağıldı.

"Bugün benim günüm ya! Of!" dedi kolundaki saati göstererek. "Kız çıkmadı diyorum, kız?" Boş sandalyeye çöktü. "Yemin ederim, düğün günü evde kaldım."

"Valla Kenan'ım, sen bugün evde kalırsan, senden çok ben yanarım." Gelen sesle başımızı çevirdiğimizde Yaman abi ile karşılaştık. Ter su içinde kalmış, o da bir hayli oflar puflar hâldeydi. "Ulan yarım saattir kaç kişiye selam verdiğimi bilmiyorum. Ben sizi tanımıyorum, siz beni nereden tanıyorsunuz da selam veriyorsunuz bana, anlamıyorum. Sanırsın düğün sahibi benim." İç çekti. "Demir'in düğününde daha az selam sabah verdim ben ya!"

Neyse ki ne abimin ne de Yaman abinin endişesi sonuçsuz kalmadı. "Gelin geliyor!" diye bağıran çocuklarla birlikte ayaklandık.

"Şükür!" dedi. "Ya Rabbi'm, sonunda yani!" diye devam ederken abim merdivenleri çıktı, davul zurnalar çalmaya başladı, Müjgan'ı aldı ve hep birlikte gelini alıp konvoy eşliğinde düğün salonuna geçtik.

O gün, yeni yaşımın ilk gününde Demir'in bir anda hayatıma girip başköşesine yerleşmesi, en büyük şansımdı. O gün dert olarak gördüğüm şey, bugün benim dermanımdı. Kollarında salınırken biraz daha sinesine yanaştım ve öyle usulca sarmaladı ki beni göğsünde... Nefes aldığım süre boyunca sadece sevsem, sadece onun tarafından sevilsem, ben bu dünyadan razı olarak göçer giderdim.

Salona girdiğimiz ilk an, misafirleri ağırlamakla geçirmiştik vaktimizi... Ardından gelin ve damat ilk dansını yaptıktan sonra, ikinci danslarında biz de eşlik etmeye başlamıştık. Herkes fazlasıyla mutluydu. Aslı ve Harun abi de bizim gibi sarmaş dolaş dans ediyordu. Tek oturan Mehtap ve Yavuz abiydi. Henüz resmiyete dökülmüş bir şey olmadığı için, onlar dansta bize eşlik edemediler. Abim ve Müjgan onların günü olduğu için, bunun tadını doyasıya çıkarıyorlardı. Gözlerim üzerinde bir süre takılı kaldı ve gülümseyerek konuştuklarına şahit oldum. Neyden bahsediyorlar acaba diye düşündüm içimden. Sanıyorum ki abim, hayatının en güzel günü olduğunu söyleyip Müjgan'ın düğün öncesi kırdığı kalbini onarmaya çalışıyordu. Basit, sıradan, saçma bir kavga sebebiydi her zamanki gibi. O an aklıma düştü ve çenemi Demir'in göğsüne dayayıp alttan bakışlarla onu izlemeye başladım.

"Demir," dedim hemen peşine de merakla. "En güzel günüm dediğin gün?"

Duraksadı ve "Hmmm..." diyerek düşünür gibi olduğunda kısa bir an gözleri kısıldı, elleri belimi sardı ve beni kendine doğru çekti. Güzel gülüşüyle "Henüz seninle yaşayamadıklarımız," dedi. Öyle bir bulaşıcıydı ki gülümsemesi, o öyle gülünce gecem de gündüz oluyordu benim.

Ben de onunla birlikte gülümserken "Demir!" diye mızırdandım.

"Ne Demir?" dedi, beni kolları arasında hareket ettirirken. "Sevgilim seninle olduğum hangi günü diğerinden ayırayım? En güzel olan gün, henüz gelmemiş olandır benim için. Çünkü ben seni her geçen gün bir öncekinden daha çok sevdiğimden, seninle doldurduğum günlerin de değeri, kıymeti bir o kadar artıyor."

Yine bir cevapla sevgisini, verdiği o değeri iliklerime kadar hissetmiştim. Şarkı bitti, alkışlar koptu ve herkesle birlikte biz de sahneden geri çekildik. Gelin ve damadın yerine gitmesine izin vermeden oyun havalarından birini çalmaya başladıklarında Demir, beni masaya doğru bıraktı. Yavuz abinin Demir'i çağırmasıyla da biz ayrılmış olduk.

Mehtap sıkkın bir yüz ifadesiyle bana doğru eğildi ve "Ahuşan, seni o kadar iyi anlıyorum ki artık..." dedi. "Yani, annemi bu kadar bilmezdim. Resmen Yavuz'u duyduğundan beri gözü hep üstümde, nefes bile aldırmıyor bana. Adım çıkarmış, çok gezip tozmayacakmışım. Bakmam bile yasakmış. Düşünebiliyor musun?"

Hayretler içinde sordu bu soruyu. Hem de bana. Sonra gerçekten mi dercesine olan bakışlarımla derin bir of çekerek arkasına yaslandı. "Hayır bir de geçmişte onlar bizden betermiş!" dedi bana dönerek. "Annem babamla görüşmek için gece herkesi uyutur, çıkar, çeşmenin başında buluşurlarmış. Babam arabayla alırmış. Sonra kim bilir..." dedi, elini ortaya öylece sallayarak. "Sabah ezanına yakın girermiş eve. Bu kadın, işte benim bugün gündüz vakti ortalık yerlerde görüşmeme bile müsaade etmiyor. Şaka gibi!"

Gülümsedim ama bu komik olduğundan değildi. Aynı şeyleri benim de yaşamış olmam ve annemin de geçmişinin pek parlak olmamasından kaynaklıydı. "Kendi doğrularını, yaptığı yanlışları bizim üzerimizde düzeltmeye çalışıyorlar. Bizi bir birey olarak görmüyorlar aslında. Yaşayamadıkları hayatların acısını, toplum baskısının arkasına

sığınarak bizden çıkarmaya çalışıyorlar. Onlar hata olarak gördükleri şeyleri, şimdi ikinci hayat olarak gördükleri bizler üzerinde düzeltmek istiyorlar. Onlar yanlış yapmış olabilir ama bizim böyle bir lüksümüz olmamalı. Hâlbuki yanlış bile değil. Zaman geçiyor, nesiller değişiyor, o günün şartları ve bugün bir değil. Üstelik geçmişten ders çıkararak şimdiyi ve doğal olarak geleceği şekillendirebiliriz."

"Ya, ne kadar güzel konuşuyorsun!" dedi Mehtap, gözlerini kısıp sevimli sevimli gülümseyerek. "Anneme de anlatmak ister misin bunları?"

Tekrar gülümsedim ve "Yok canım sağ ol, almayayım," diyerek arkama yaslandım. "Çünkü bizzat annemde denedim. İnan, boşuna çene yormaktan başka bir şey olmuyor. Her şey burada..." dedim parmağımı şakağıma yaslayarak. "Anlamak istemeyene anlatamazsın. İnsan önce kendisi değişmek istemeli. Yoksa günlerce aralıksız konuş, bir etkisi yok. Bizimkiler de ne değişmek ne anlamak istiyor. Onlar mutlu. O yüzden ben kendi sınırımı koyuyorum. Emin ol, daha rahat ediyorsun."

O an telefonuma gelen mesajla konuşmamı noktaladım. Önce telefona baktım, ardından bakışlarım Demir'e doğru kaydı.

Demir: *Utanır insan öyle güzel gülünür mü? :)*

Daha sırıtık denilebilecek bir tebessümle ona baktığımda, aynı gülümseme onda da hâkimdi.

Ahuşan: *Muhatabım sensen aksi mümkün mü? :)*

Tekrar ona baktığımda gördüğüm gülümseme, içimi ona katma isteği uyandırdı. Sanki zaman, bizi aynı dilimde, zıt köşelerine savurmuş gibi hissediyordum. Akrebin yelkovanla denk geleceği o anı sabırsızlıkla bekledim.

"Sana diyorum," dedi Mehtap ve ben o an telefonu tekrar masaya bırakıp Mehtap'a döndüm. "Annen ile Gülay teyze arayı düzeltti herhâlde."

Bakışları ilerideki masayı gösteriyordu. Yan yanalardı ve annem kendine çekiştirerek bir şeyler anlatıyordu. "Yani," dedim derin bir nefes eşliğinde "Öyle gibi."

Değildi aslında. İnsan özünü öyle kolay kolay değiştiremiyordu. Annem, Gülay anne ile barışmıştı ama bütünüyle değişmemişti. Hatta o kadar ki, şu davranışlarının dışarıdan ne kadar samimiyetsiz gözüktüğünden bihaberdi. Gülay anne ise annem ile olduğu zamanda naif bir

kadın olduğundan annemi bozmuyor, alttan almaya çalışıyor, yıllar sonra gelen bu barışı korumaya çalışıyordu. Geçmiş ve şimdi arasındaki en büyük ve tek fark, birbirlerine gidiyor ve konuşuyor oluşlarıydı.

Saatler ilerledi, abim ve Müjgan onca senenin ardından tüm olan bitene rağmen evlendiler. Misafirleri yolcu ettikten sonra, hep birlikte evlerimize dağıldık. İnsan ne kadar yorgun olursa olsun, evine gelince gelen o rahatlama hissi bambaşkaydı. Ayakkabılarımı çıkarırken tabanlarımın sızladığını hissettim ve yatağa oturdum. Ellerimle yataktan destek alıp sızlanırken başımı geriye doğru düşürdüm ve "Topuklu ayakkabıyı üretenleri Allah bildiği gibi yapsın!" dedim. Parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştıkça sızlıyordu.

Odanın içinde bir gülümseme hâkim oldu. "Topuklu ayakkabıyı onlar üretmiş de sen giymek zorunda değilsin ki. Ne diye şimdi adamlara söyleniyorsun?"

Gözlerim hâlâ kapalıydı, başım da tavana dönüktü; boynumu iki yana hareket ettirirken "Benden tarafta mısın, topukçudan mı?" diye sordum.

Söylemim, komiğine gitmiş olmalı ki gülümseyerek geldiğini hem işittim hem de adımlarının, ayak tabanlarıma yansımasıyla hissettim. Çok kısa bir anda yanıma vardı ve üzerime doğru eğilirken hafifçe gözlerim aralandı. Gömleğinin düğmelerini açmıştı ama üzerinden henüz çıkartmamıştı. Çeneme, boynuma ufak öpücükler bırakırken eli ayağıma, topuğuma gidip hafifçe sıktığında o kadar iyi geldi ki... Hafifçe aralanan gözlerim o rahatlamayla kapandı. "Topukçudan desem, benden götürüsü ne olur?"

Çok geçmeden gözlerim açıldı ve tek kaşımı kaldırıp "Ben?" dediğimde "Kesinlikle tarafım sensin," dedi usta bir kıvırışla.

İkimiz de yorgun ama huzurlu bir gülümsemeyle odanın içini doldurduk ve ben yataktan destek alan ellerimi onun boynuna sardım. "O zaman..." dedim dudaklarına doğru yanaşarak. "Ödülün de ben olurum."

Topuğumdaki eli, yavaşça bileğime çıktı. Bacaklarımı okşayan elleriyle beni yatağa yatırdı. Kendimizi kaptırdığımız öpüşme; beni tam da istediğim yere, o delirdiğim, kıvrandığım, can çekiştiğim noktaya doğru götürürken, binadan gelen bıçak gibi bir çığlık sesiyle durduk. İkimiz de aynı anda doğrulduk ve sesin geldiği yönü, kimden geldiğini anlamaya çalıştık. Çok geçmemişti ki zilimize basıldı ve ardı ardına

kapıya vuruldu. Demir koşar adım odadan çıkıp kapıya giderken, kıvrılan elbisemi düzelttim, düşen omuz askılarımı taktım ve peşine kapıya doğru koştum.

Yaman abi, nefes nefese bir hâlde "Suzan..." dedi. "Suzan doğuruyor!" Yutkunuyordu, hızlıca nefes alıyordu. Yiğit hemen önünde ne yapacağını bilmez ve biraz korkmuş gözükünce kendi yanıma doğru çektim ve saçlarını okşadım. "Hadi!" dedi Demir'e telaşla. "Ben kullanamam. Hadi!"

"Tamam. Sakin," dedi Demir rahatlatmak adına ve hiç beklemeden anahtarlarını aldı, düğmelerini iliklemeye başladı, ardından bana dönerek "Annemlerle gelirsiniz siz," dedi.

Başımı salladım. Onlar hızlıca evden çıktıklarında, ben yine de kararsız kalarak Yiğit'e döndüm. "İstersen evde de bekleyebiliriz."

Tedirgin, korkmuş ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi gözüküyordu. Onu ilk kez bu kadar sakin gördüm. Başını iki yana salladı ve "Gidelim," dedi. Başımı salladım ve "Üzerimi değişeyim ben, gidelim sonra," dedim.

Hiç vakit kaybetmeden abiyemden kurtulup rahat bir şeyler giydikten sonra, Yiğit'i de aldım ve evden çıktım. Gülay annelere, Demir söylemiş olmalı ki kapının önünde bizi bekliyorlardı. Arabaya yerleştik ve hızlıca yola koyulduk.

Hastaneye vardığımızda Yiğit kucağımda elleriyle oynarken gereğinden fazla sessizdi. Suzan abla, bir saati geçkin bir süredir doğumdaydı. Gülay anne, doğumu kolaylaştırması için dualar okuyordu. İçeri hemşirelerden biri giriyor, öteki çıkıyordu. Ara ara, bu geçişlerde açılan kapıdan Suzan ablanın çığlıklarını duyuyorduk. Yaman abi ise... O çok farklı bir boyuttaydı. Hop oturuyor, hop kalkıyordu. Bir şey olacağı düşüncesi, onu tedirgin ediyor olmalıydı.

İç çekerek Yiğit'in kafasına ufak bir öpücük kondurdum.

"Çok sessizsin bebeğim?" dediğim anda bunu bekliyormuş gibi, dolu dolu olmuş gözlerini bana çevirdi. "Annemle kardeşim ölecek mi, Ahuşan?" dediğinde sorusu beni afallattı, duraksadım. Ardından ben de tedirgin gözükmemek için gülümsedim.

"O nereden çıktı bir tanem?"

Küçük omuzları, derin bir nefesle beraber hareketlendi. Omuz silkti. "Baksana, annem çok bağırıyor, canı yanıyor." Gözünden bir damla

yaş akarken, köşede abisini sakinleştirmeye çalışan Demir, muhabbetimizi duymuş olmalı ki yanımıza geldi.

Hemen benim önümde diz çöktü ve elleri, Yiğit'in saçlarını buldu. "Annen de kardeşin de iyi, merak etme."

"Ama annem çok bağırıyor."

O an gelmeseydik diye geçti içimden ama Yiğit, ısrarla gelmek istemişti. Annesini görmek, yakınında olmak iyi gelir diye düşünmüştüm.

Demir kısa bir an düşündü ve "Sanırım kardeşin biraz geç kalmış," dedi.

Yiğit gözlerini sonuna kadar açtı. "Nasıl yani?" derken, ileride amcasının söylediği bu ufacık beyaz yalana, karısını doğumhane önünde beklerken sövecekti kesinlikle ama şu anlık, durumu kurtardığı su götürmez bir gerçekti.

"E annen sen sokaktayken, sana ulaşamayınca ne yapıyor?" dediğinde Yiğit, küçük dudaklarını büzüp düşündü. "Bazen kendi başına parka gitmek istiyorsun. Hatta..." dedi gözlerini irileştirerek. "Birkaç kere gizlice gittin. Annen sana ulaşamayınca ne yaptı?" Arada bana dokunan bakışlarıyla güldü. "Ya da sen yaramazlık yapınca annenin sesi nasıl oluyor?" diyerek devam ettiğinde Yiğit kafasını salladı, sonra gözlerini kocaman açtı. Küçücük elini dudaklarına götürdü.

"Yani..." dedi Yiğit, bir aydınlanma yaşamış gibi. "Kardeşim, annemi mi kızdırdı?"

"Eh..." dedi başını iki yana ne evet ne hayır dercesine sallayarak. "Sayılır. Gelmesi gerekiyor ama gelmiyor. Annen de o gelsin diye, sesini kardeşine duyurabilmek için biraz fazla bağırması gerekiyor. Canı acıdığı için değil." Öyle tatlı bir dille anlatıyordu ki, ben bile inanabilirdim. "Kardeşine sesi ulaşsın da çabuk gelsin diye bağırıyor. Hani seni bulamayınca da sokaklarda Yiğit diye bağıra bağıra arıyor ya seni... Sen duy annenin sesini diye. Şimdi de kardeşinin anneni duyması gerekiyor."

Yiğit'in gözleri kocaman açıldı ve "Ama o annemin içinde. Nasıl duyamaz ki annemi?" diye sordu. Çocuktu ve mantığına oturtmaya çalışıyordu.

Demir'in cevabını merakla beklerken, o hiç düşünmeden "Çünkü onun kulakları daha çok küçük," dedi. "Çıkınca beraber bakarız hatta."

Yiğit, anladım dercesine başını salladı ve o an gerçekten saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldı. Rahatlamanın getirisiyle de o şen şakrak

hâline geri döndü. "Neyse ben bari kıskanmayı bir kenara bırakayım da gidip babama teselli vereyim. Bu çocuk şimdiden böyleyse, ileride beni bile geçer!"

Biz onun konuşmasına gülümserken o kucağımdan yere atlayıp, babasının yanma doğru gitti. Annesi bağırdıkça kendi kendine dertlenerek, babasına söylenip duruyordu. Kimi zaman annesine kızıyor, kimi zaman kardeşini azarlıyordu. Demir'in kollarının arasına girerek "Çocuklarımız çok şanslı olacak. Harika bir baba olacaksın ileride," dedim. Çenesini omzuma yasladı ve "Senin annesi olduğun bir çocuğun babası olmaktan şeref duyarım," dedi.

O an gerçekten de sadece tek şanslı olanın ben olmadığımı düşündüm. Bizim çocuğumuz, çocuklarımız hatta şüphesiz ki Demir'in hayatında olduğu her insan da çok şanslı olacaktı. Demir'in yüreği, hem tüm ailemize yetecek kadar genişti hem de herkesi anlayabilecek kadar derindi.

Aradan geçen saatlerin sonunda kapı bir kez daha açıldı ve hemşire kucağında ailemizin minik kızıyla birlikte çıktı. "Çok güzel bir kızımız oldu," dedi gülümseyerek. Yaman abi bebeğine kısa bir bakış attıktan sonra ilk sorduğu Suzan abla oldu ve biz iyi yanıtını aldıktan sonra bebeğe odaklandık. Bembeyaz bir teni vardı, burnun üzeri hafif sarıydı. Ağzını aralıyor, ağlayacak gibi oluyor ama sonra kapıyordu. Etrafında toplanmış, hayranlıkla izlerken "Adı ne olacak?" diye sordum merakla.

Hemşire, Yaman abiye vermek istedi ama Yaman abi çekinerek "Sonra," dedi ve hemşirenin kucağındaki kızını izlerken "Biz abisine bıraktık," dedi Yiğit'i yanma doğru çekerek. "O ne derse o olacak."

O an tüm gözler, Yiğit'e çevrildi. Yiğit kardeşini öyle merakla inceledi ki bizi duyduğundan bile şüpheliydim. Parmağıyla çekine çekine eline dokunduğunda, kardeşi hızlıca parmağını kaptı ve avucunun içine aldı. Yiğit'in o an sıçrayışı ve heyecanı görmeye değerdi. Paniklese de babasının ellerini, omzuna koymasıyla cesaret buldu ve bir adım daha yaklaştı. "Adı bence..." dedi ve bir kez daha yüzünü inceledi. "Melek olsun," dedi. "Melek gibi baksanıza... Bembeyaz ve çok güzel."

O an herkes ismi hemen sahiplendi ve direkt Melek diye seslenmeye başlandı. Demir ile güzelleşen hayatıma onun ailesiyle birlikte bir Melek daha girdi.

"Sadece eşim, yol arkadaşım değil, anlatılanların ya da çevrenizde gördüğünüzün aksine, ben ailesinde de mükemmel bir aile sevgisi gördüm. Bir yanlış yaptığımda çekinmedim, acaba mı demedim. Bana kısacık zaman diliminde bile o güveni öylesine sonsuz aşıladılar ki, ben attığım her adımda ailem hep arkamda dedim. İyisinde de kötüsünde de... Sadece bu güveni hissetmek bile insana çok büyük bir cesaret verebiliyormuş onu keşfettim, kendime inandım. Gülay annenin elini sırtımda hissetmek, her an, her koşulda desteğinin benimle olması beni bugün burada olacağıma inandırdı, yüreklendirdi."

Tüm bakışlar bende olunca ve konuşurken daha da dikkat kesildikçe, elim ayağım titremeye devam ediyordu. Sonra yine beni durultacak, sakinleştirecek o limanda kısa bir yolculuğa çıkmak için bakışlarımı çevirdiğimde bir çift yeşil göze, bir çift daha eklendi. Oğlumuz, küçük adımlarıyla babasının kucağına bastı ve küçücük boyuyla ayağa dikildiğinde, dişlerini göstererek hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyi sundu bana.

2 Sene Önce...

"Bak sana diyorum, Melih hocanın dersinden..." Sibel'in ardı arkası kesilmez konuşmalarına yer yer odaklansam da attığım her adımda bayılacak gibi hissediyordum. Birkaç gündür tansiyonumun düzensiz oluşu, midemin sürekli rahatsızmış gibi kasılmaları, bulanmaları ve huzursuzluğu beni boncuk boncuk terletiyordu ve şu an tam da o anlardaydık.

Yüzüm sapsarı olmuş, okulun çıkışına doğru yürürken o yol bile gözümde o kadar büyümüştü ki... Bir an önce eve gidip kendimi yatağa atmak istiyordum ve bunun için bir hayli yolum vardı. Tişörtün yakalarını çekiştirerek boynumu ovalamaya başladığımda "Ahuşan..." dedi Sibel. "Sen iyi misin?"

Başımı iki yana sallayarak "Geçen ay ciddi bir enfeksiyon geçirmiştim ya, hâlâ tam anlamıyla toparlanamadım," dedim. Konuşunca daha da geriliyordum. Yollar daha da uzuyor, aldığım nefesler içimi karıştırıyordu. O kadar hassas hissediyordum ki kendimi, tahammülsüzlüğüm attığım adımlara bile yansıyordu. Hissettiğim bu huzursuzluk,

beni ağlatacak seviyedeydi. Sabah Demir'e beni alma, kendim giderim dememin pişmanlığını yaşıyordum an itibarıyla. Şimdi arasam gelmesi de olanaksızdı.

"Şu sıra hastalıklar da bir değişti!" dedi Sibel, yoluma eşlik ederken. "Uzunca süre etkisini atlatamıyoruz."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Çünkü o an içimden düşündüğüm tek şey, en hızlı nasıl eve gidebilirim düşüncesiydi. Taksinin daha hızlı bir seçenek olduğunu düşünerek en son ona karar verdim ve adımlarımı hızlandırdım. Lakin hızlanan adımlarım, esen rüzgârın da etkisiyle beni fena hâlde çarptı ve sadece birkaç adım... Birkaç adım sonra, önce etraftaki her şey dönüyor gibi hissettim, sonra yer ayaklarımın altından kaydı. Ben sadece, o an, son bir güçle Sibel'e tutunmuş ve bilincimi kaybetmiştim.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmemekle birlikte, ayıldığımda kendimi bir hastanede bulmuştum. Sibel, kendime gelene kadar Demir'i aramıştı bile. Henüz gelmese bile telaşla yolda olduğunu biliyordum. Kan alıp, kısa bir süre beni dinlendirdiklerinde gerçekten kendime gelmiştim. Birkaç saat önceki hâlimden eser yoktu. En azından dinç hissediyordum kendimi.

"Yeter valla," dedim ayaklanmaya çalışarak. "Bahçeye falan çıkalım en azından Demir gelene kadar. Şiştim burada."

Sibel itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti ve ben oturur pozisyona geçtiğimde, eğilmeme dahi müsaade etmeden ayakkabılarımı giymeme yardım etti. O, en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Okulda ilk onunla tanışmıştım ve iki senedir hiç bozulmayıp aksine günden güne büyüyen bir arkadaşlığa sahiptik. Hatta o kadar ki zaman zaman Mehtap bu duruma epey bozuluyor, kıskançlık triplerine maruz kalıyordum. Tam ayaklanacağımız sırada, odanın kapısı açıldı ve doktor "Ayaklandığınıza göre gayet iyisiniz," dedi güler yüzüyle.

Tam kalkacaktım ki oturup kaldım ve aynı gülümsemeyle "Daha iyiyim, evet," dedim. "Bahçeye çıkacaktım."

Elindeki sonuçlara göz gezdirdi ve "Güzel, güzel," diye mırıldandı. Sonra hepsine baktıktan sonra "Sonuçlarınızın hepsi çok güzel," diye bana döndü. "Hatta bir tanesi, fazla oluşuyla güzel."

Yüzümü buruşturarak "Anlayamadım," dedim.

Gülümsedi ve "Beta HCG değerleriniz biraz fazla çıkmış," diye devam etti konuşmasına. "Gebelik değerleriniz yani. Tebrik ederim, hamilesiniz. Muhtemelen yaşadığınız şikâyetler de ondan kaynaklı. Ben bir sorun göremedim ama uzman arkadaşım daha doğru değerlendirecektir. Tebrik ederim şimdiden."

Dondum ve kaldım. Öylece kaldım. Bir şey diyemedim, hareket edemedim. Boş duvarı öylece izledim. Doktorun söyledikleri, tekrar tekrar yankılandı zihnimde. Sevinmem gerekirdi belki de ama sevinemedim de.

Sibel ise benim aksime "Ahuşan!" diyerek beni defalarca dürttü. "Ahuşan, anne oluyorsun! Ben de teyze oluyorum!" Dillendirdikçe sevinç çığlıkları da büyüdü. "Ahuşan, hamilesin sen resmen! Resmen hamilesin, Ahuşan!"

Beni sarsa sarsa sevmesi, bakışlarımın yönünü değiştirdi ve doktorun tam çıkış anında "Yanlışlık olma ihtimali var mı?" dedim hızlıca bir çıkışla.

Bana sarılan Sibel, geri çekildi önce. Ardından doktor bana doğru döndü ve tekrar sonuçlara baktı. "Elimdeki değerlere göre yanlışlık yok gözüküyor."

Şimdi oturup, katıla katıla ağlayacaktım.

"Ama ben korunuyordum. Bu... Bu mümkün mü ki?"

Hiç aksatmıyordum ben ilaçlarımı. O kadar plansız bir gebelikti ki, paniğimi gizleyemedim. Ağlak surat ifademi gören doktor da ne diyeceğini bilemedi. Muhtemelen bu haberin, sevindirici olması gerekiyordu.

"Hiçbir korunma yönteminin, yüzde yüz koruyuculuğu yok. Böyle durumlarla karşılaşabiliyoruz."

"Ama..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Olmamalıydı." Omuzlarım düştü ve kendimi çok büyük bir sorunun içinde bulacakmışım gibi hissettim. Benim olmamalıydı deyişim doktora değildi lakin o da kendince beni toparlamaya, ikna etmeye çalışıyordu sanırım.

"Son dönemde antibiyotik türünde ilaçlar kullandınız mı?"

Yerde olan bakışlarım doktora döndüğünde, olumlu anlamda başımı salladım. "Bir ay önce kadar kullandım." Ne değiştirecekti bunun cevabı bilmemekle birlikte, bir sorun teşkil etmesinden de korktum.

"Antibiyotikler, koruyucunun etkisini düşürebiliyor. Muhtemelen ondan kaynaklıdır. Yine doktorunuz size daha sağlıklı bilgiler verecektir."

Başımı sallarken zoraki bir tebessüm kondurmak istedim yüzüme, beceremeyince vazgeçtim ve tekrar önüme döndüm. "Ahuşan," dedi Sibel önüme geçip, beni kollarımdan tutarak. "Kader, nasip bu işler. Zaten hep görüp duymuyor muyuz böyle hamile kalanları? Sen neden üzüldün ki şimdi?"

Onun sevincinin ufacık bir kısmı bile bende yoktu. Hatta tam aksi, kendimi çok kötü bir haber almış gibi hissettim. "Sibel," dedim titrek bir sesle ve bir damla yaş gözümden düştü. "Ben... Biz istemiyorduk ki."

Hıçkıra hıçkıra ağlama isteğiyle dolduğumda Sibel'e sarıldım ve elleri sırtıma dokundu, beni omzunda teselli etmeye çalıştı. "O da diğer tüm bebekler gibi, geleceği zamanı kendisi belirler. Hatta biz bile böyleyiz aslında. Engel olamazdın, Ahuşan. Olması gerekiyorsa, bir şekilde oluyor."

Koridordan gelen Demir'in sesiyle geri çekildim. Hemşireye odayı soruyordu ve ben panikle toparlanarak gözyaşlarımı temizledim. Sonra da Sibel'e dönerek "Sakın bak," dedim net bir ifadeyle. "Sakın bir şey demiyorsun."

Tamam dercesine başını salladığı anda kapı bir kere tıklandı ve ardından açıldı. Demir soluk soluğa bir hâlde, kapının dışında dururken yüzünde telaşlı bir hâl vardı. "Ahuşan," dedi hızlıca yanıma gelerek. Yüzümü avuçları arasına aldı ve dudaklarını saç diplerime bastırdı. "İyisin, değil mi?"

Geri çekildi ve titreyen parmakları yüzümde gezindiği sırada iyi dememi bile duymamış ya da tatmin olmamış gibi tekrar beni kendine doğru çekerken Sibel'e doğru döndü. "İyi, değil mi? Bir şey yok?"

Binlerce kez iyiyim desem de binlerce kişiye sormak ister gibi bir hâli vardı. "Demir," dedim bileğinden tutup, ceketinin arasından göğsüne doğru yaslanarak. "Gerçekten iyiyim." Derin bir nefes aldım. Sadece uyumak istedim. Konuşmak istemedim. Tek istediğim, eve gidip uyumaktı.

Boynumdan kavrayıp beni kendine bastırdı ve dudakları da saçlarımda dolaştı. "Neden bayılmışsın peki?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Sibel'in de meraklı bakışları üstümüzdeydi, biliyordum. Aslında o olayı toparlardı ama yalan söylemek istememişti. O yüzden sessiz kaldı.

"Sabah bir şey yemedim. Bu ara dersler çok yoğundu. Oradan oraya koşturmaktan tansiyonum düşmüş." İkna oldu mu bilmiyorum ama daha fazla sorgulamasına izin vermeden "Demir gerçekten yorgunum," dedim. Bitip tükenen ses tonum, beni tasdiklercesine çıkmıştı. "Eve gitsek ve benimle uyusan olur mu?"

Sadece başını salladı ve "Olur," dedi. "Önce bir şeyler yedirelim sana. Sonra istediğin kadar uyuruz."

Aslında yemek yeme düşüncesi bile o an midemi bulandırıyordu. Az önce aldığım haberle sessizce dökülecek gözyaşlarımı, gözlerimi sımsıkı kapatarak engellemeye çalıştım. Kokusunu defalarca, çok kez soludum ve onun kolları arasında ayaklandım.

Üç gün geçmişti.

Onun benimle olduğunu, içimde bir can taşıdığımı ve unutmak istediğim her an bulantıları, huzursuzluğuyla kendini bana hissettiren bebeğimle üç gün geçirmiştim.

Ve muhtemelen zamanını bilmediğim bir süre daha, Demir'in haberi olmadığı günler geçirecektim. Henüz söyleyememe sebebim, bu durumu kendi içimde henüz kabullenememiş olmamdı. Biz bu yola çıktığımız ilk gün, bir bebeğin hayatımıza planlı bir zaman diliminde gelmesini istemiştik. Böyle apansız bir anda gelince insan hemen kabullenemiyordu. Bir de geçmişte yaşadığım duyguların benzerini yaşıyormuşum gibi gelmişti. Demir'in bir anda hayatıma girmesi, bir anda kendimi bir evliliğin içinde bulmam gibi. Şimdi tarih, plansız bir bebekle tekrar tekerrür ediyor gibi hissettim. Zar zor yoluna soktuğum bir hayatım vardı. Evliliğim anca oturmaya başlamıştı ve evlilikle okulu, bir arada götürmeyi anca anca başarabiliyordum. Şimdi eklenecek olan bir bebek, bana ihtiyacı olan bir bebek, beni derin düşüncelere sevk ediyordu. Ondan çalacağım zaman ona haksızlıktı, eğitimimden gidecek olan bana. Hiçbir şeyden vazgeçmek istemediğim o yerde, birkaç parçaya da bölünemiyordum.

Bir yandan Demir'i baba, kendimi de anne olarak düşünmeden edemiyordum. Ona babalığın çok fazla yakışacağından o kadar emindim ki... Yiğit ile olan amca yeğen ilişkisinden ziyade kurduğu arkadaşlık,

Melek'i bize aldığımızda o özenli davranışları... Bunların hepsi, bana bir ön gösterim gibiydi aslında. Şüphesiz ki çok daha iyisi olacaktı ama zaman, yine bizim için çok erkendi.

Fırından gelen sesle birlikte odaklandığım boş tezgâhtan bakışlarımı çektim ve eldiveni alıp fırına yöneldim. Birkaç gündür bir şey almayan midem, birkaç günün sonunda deli gibi çikolatalı kek çekmişti. O kadar ki, sabahın daha ilk vakitlerinde, hava bile henüz yeni aydınlanırken beni mutfağa sokmuştu. Dumanı üstünde tüten keki tezgâha koyduktan sonra, bir hayli uzamış saçlarımı bileğimdeki tokayla toparladım ve soğumasını geçtim, ılınmasını dahi beklemeden keki kesmeye başladım.

Tabii çok sıcak oluşundan sebep dağılsa da o dağılmış parçaları bile büyük bir açlıkla yemeye başladım. Parmak uçlarım yanıyordu ama bu durmama engel değildi. Ben sanırım aşeriyordum. Bunu düşünmek bile içimde beni rahatsız edici bir hisse sürüklüyordu. Ben kekime odaklanmış yerken belimden beni saran bir el kendine çekti ve boynuma sıcacık çenesi değdi. Hemen ardından bir o kadar sıcak dudakları günümü aydınlattı. Gülümseyerek yüzüne başımı sürttüm ve "Günaydın," dedim.

"Üç gündür pek aymıyor gün," dedi ve yüz ifadem anmda değişti. Bir anda iştahım kesildi.

"Neden ki?" dedim tedirginlikle. Yüzüne bakmak istiyordum ama bakamıyordum da. O da çevirmeyince böyle kalmak daha mantıklı geldi.

"Üç sabahtır uyandığımda seni yanımda bulamıyorum. Kendini iyi hissediyorsun ama okula gitmiyorsun. Gitme de zaten, dinlen biraz ama bir değişiksin. Sanki bana söylemediğin bir şeyler var gibi. Az yiyorsun, az konuşuyorsun. Aramıza bir duvar örmüşsün gibi hissediyorum. Bilmeden bir şey mi yaptım?"

Böyle söyleyince o kadar kötü oldum, o kadar kötü hissettim ki ağlayasım geldi. Kendimi kötü hissettirdiğim yetmedi, ona da öyle hissettirdim. "İyiyim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sadece hastalıktan kaynaklı uyuyamıyorum pek fazla. Yatak, hastayken daha çok batıyor gibi geliyor. Okula da bu hafta gitmek istemedim. En azından tam olarak toparlayana kadar..." Konuştukça daha iyi hissettiğimden, ona doğru döndüm ve aynı gülümsemeyle yüzünü kavrayıp dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Günaydın sevgilim. Bir şeyim yok yani."

Yüzünde pek inanmış bir ifade yoktu ama inanmış gibi yaptı sanırım ve öpücüğüme karşılık verdi. Bana ulaşamıyor gibi hissediyor ve bu da onu rahatsız ediyordu. Bakışlarından okuyabiliyordum.

"Hadi, sen çay koy," dedim geri çekilerek. "Ben de bir tabak indireyim Suzan ablaya. Yiğit okula gitmeden yesin. Melek ile bir de kahvaltı için uğraşmasın."

Başını salladı ama hareket etmedi. Arkasındaki masaya doğru yaslandı ve bakışlarını, üzerimde bir şeyleri anlamaya çalışır gibi sabit tuttu. Ben ise her şey normalmiş gibi hızlıca bir tabak çıkardım ve kekleri yerleştirdim. Çıkarken de tebessüm ederek yanından ayrıldım.

Demir'e söylemeliyim.

Demir'e söylemeliyim.

Merdivenleri inerken muhatabından önce, kendime tekrar ettim bunu ve ben daha kapıyı çalmadan kapı "Demir'e neyi söylemelisin?" diyerek açıldı.

Panikle elimi göğsüme yerleştirdim. O kadar dalmışım ki bir anda açılan kapıyla elimdeki tabak düşecek gibi oldu. Neyse ki Suzan abla tuttu. Sabahın köründe, ikimiz de üstümüzdeki pijamalar ve dağınık bir saçtan ibarettik.

Korktum dememe bile fırsat vermeden "Ay Ahuşan!" dedi beni içeri çekerek. "Neyin var senin kuzucum? Kaç gündür bir hâllerdesin sen?"

Daha fazla dayanamadım ve şiştiğim o yerden patladım. "Hamileyim," dedim dan diye.

"Ay, ne olacak..." dedi ve anında duraksadı. Elindeki tabak düştü düşecekken ben kaptım ve açılan ağzıyla öylece bana bakarak kaldı. "Ahuşan?" dedi, doğru mu anladım der gibi.

Başımı salladım, gözlerimi kaçırdım ve "Evet abla, hamileyim," dedim. Bunu dünyanın en kötü şeyiymiş gibi söylemesem daha iyiydi tabii.

"Hamilesin ve suratın beş karış."

Onaylama ihtiyacı hissetmedim çünkü her şey ortadaydı. Sadece mutfağa yöneldim ve ilk sandalyeye oturdum. O da hemen karşıma oturdu. Ben sessiz kalınca "Yoksa sen bu çocuğu istemiyor musun, Ahuşan?" diye sordu.

"Öyle değil," dedim ama nasıl olduğunu da bilemedim. "Abla istiyorum ama çok değişik... Ben korkuyorum. Ona yetememekten... Kendime yetememekten... Çok zamansız geldi." Kelimelerimin ara-

sında kocaman boşluklar vardı. Bu bile kendi içimde nasıl bir çukurda olduğumu gösterir gibiydi aslında. Suzan abla da hemen beni o boşlukta yakaladı, elimi tuttu ve "Ahuşan..." dedi dingin bir ses tonuyla gülümseyerek. "Bu his hiçbir zaman geçmeyecek ki..."

Bu beni daha çok endişeye sürükler gibi oldu ama o konuşmaya başlayıp, sakince anlatınca bir şeyler daha da oturur gibi oldu. "Siz bunu planlayarak da yapsaydınız, bu endişeler hiç bitmeyecekti. Annelik bu demek çünkü Ahuşan. Her zaman aklın onda olacak, hiç olmayacak, gerçekleşmeyecek bir şey bile ya onun başına gelirse diye endişe duyacaksın. Yıllar, yıllar sonrasını planlamak isteyeceksin. Sürekli ona güvenli bir ortam oluşturma telaşında olacaksın. Hastalanacak, kendini suçlayacaksın. Düşecek, keşke daha dikkatli olsaydım diyeceksin."

"Suzan abla," dedim daha şimdiden bunların derdi içime oturunca. "Annelik akıl işi değil."

"Öyle," dedi elimi sıvazlayıp gülümseyerek. "Ama yine de tek bir gülüşü, emin ol hepsine değer. Bir bakışı, sana bir kez anne diye seslenişi, geceleri koynunda uyuyuşu, sana sanki dünyadaki en güzel insanmışsın gibi davranması... Ahuşan, bunlar belki şu an sana böyle anlattığımda çok etki etmiyor olabilir ama nasip olur da alırsan kucağına, yaşadığında dünya üzerinde böyle bir his olmadığını anlayacaksın."

Günler sonra ilk kez elim karnıma gitti. Ben ilk kez onunla temas kurdum ve bir süre sessizce kendime odaklandım. Oradaydı, benimleydi ve belki de hissediyordu. Hissediyorsa kızar mıydı, kırılır mıydı? Beni anlar mıydı? Sahiden ben, onun için dünyanın en iyi insanı olabilir miydim?

"Demir ne dedi?" diye sorduğunda, elimi karnımdan çektim ve yine asık bir yüzle "Henüz söylemedim," dedim. "Aslında bu da beni huzursuz ediyor. Ben önce kendim kabullenmek istemiştim. Şimdi, artık söylemem gerekiyor ama nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum. Bir de üç gündür neden söylemedin derse ne derim bilmiyorum."

"Saçmalama," dedi gülerek geri çekilirken. "Bir de hesap vermeyi mi düşünüyorsun? Neden kendine üç gün süre tanıdığının hesabını mı vereceksin, Ahuşan?" Gözlerini devirdi. "Onlar hemen her şeyi bize söylüyorlar mı sanki? Vallahi sen bu kadar ince düşünceyle erken yaşta dert sahibi olur, gidersin." Kulağını çekip masaya vurdu. "Bunun açıklamasını bile yapmayacaksın. Öyle ince detaylara girersen çıkamazsın.

Şak diye hamileyim diyeceksin. Hatta..." Duraksadı ve telefonunun ekranından bir şeye baktı. "E doğum günü hediyesi diye ver sen ona bu haberi."

Bir anda panikledim ve "Doğum günü mü?" dedim. 10 Ekim gelmiş miydi? Demir'in doğum günüydü ve ben bunu unutmuş muydum? Aniden yerimden kalkmak istedim ve ne yapabilirim diye düşündüm ama beynim durmuş gibiydi. "Nasıl unuturum ben bunu?"

"Kız dur, sakin! Yarın doğum günü. E senin aklın uçmuş tabii! Telaş etme, dur. Bulduk zaten hediyeni de." Göz kırptı, her şey yolunda der gibi.

Yarın olduğunu öğrenince bir nebze rahatladım. Ben gerçekten hamileliğe odaklanınca, Demir'in doğum günü aklımdan uçup gitmişti. Kısa bir uçup giden aklım, daha vaktimin olduğunu öğrenince yerine geldi ve birkaç dakika sessizlikten sonra "Suzan abla," dedim heyecanla. "Hani Demir'in oyuncaklarından bahsetmiştiniz. Saklamış ama bulamamışsınız. Onları beraber arasak olur mu? Ya da nereye koyduysanız, ben gidip bakayım. Buluruz belki."

Suzan abla şimdi neden bunu aradığımı anlamış olsa gerek "Olur tamam," dedi hiç uzatmadan. "Yiğit'i okula göndereyim, bakarız."

Minnetle gülümseyerek ayaklandım. "Ben de çıkayım. Demir kahvaltı için bekliyordu." İkimiz aynı anda ayaklanınca yürekten bir teşekkür için sıkıca sarıldım ve "Teşekkür ederim abla," dedim.

O da abla sıcaklığıyla karşılık verdi bana. "Rica ederim canım, Ahuşan'ım. Sen hiçbir şeyi dert etme, olur mu? Burada kocaman bir aileyiz. Ne sen okulundan geri kalırsın ne de o çocuk eksik büyür. Ben varım burada. Melek'le mis gibi büyür giderler, annem var, Yaman abin var, Demir var en başta. Bunca insanız burada. Bir çocuğu mu büyütemeyeceğiz? Sıkıştığın her anda, biz hep buradayız."

Çok gariptir ki bunu biliyordum ve bunun güvenini hissediyordum. Bilsen de hissetsen de böyle dillendirilince insanın yüreği okşanıyordu. Tekrar yüreğime basarcasına sarıldım ve "Biliyorum abla. İyi ki varsınız. İyi ki benim ailemsiniz," dedim. Yürekten kucaklaştık ve üstümdeki yüklerden arınmış gibi hafifleyerek evime çıktım.

Saatler geçmişti. Sabah, Demir ile çok güzel bir kahvaltı yapmıştım. Evden çıkarken bıraktığım o huzursuzluğu Suzan ablanın sözleriyle silmiş, Demir'i de o gülümseme, o heyecanla yollamıştım evden. Sonrasında da Suzan abla ile saatlerce ardiyede Demir'in oyuncaklarını arayıp durmuştuk. Tam bulamayıp vazgeçeceğimiz sırada bebeğimiz, ilk mucizesini gerçekleştirmişti. Dehşet bir bulantıyla kendimi temiz hava için cama attığım sırada bu hareket, köşede, dolapların arkasında bir kutu olduğunu fark etmeme sebep olmuştu. O kutudan da Demir'in oyuncakları, bebeklik patikleri gibi şeyler çıkmıştı. Hiç ellemedim, kendi tozuyla kutuyu kaptığım gibi eve indim. Demir için bir pasta hazırladım, en sevdiği yemekleri yaptım ve özenerek çok güzel bir sofra kurdum.

Sonra da kendim hazırlandım. Demir'in sevdiği tonlarda kahverengi bir elbise giydim, saçlarımı topladım ve boynumu açıkta bıraktım. Parfümü açtığım an gelen kokusuyla midem altüst oldu ve tekrar kapatarak balkona koştum. Yarım saat kadar orada nefeslendim. Çocukların koşturmasını izledim, komşularla sohbet ettim ve sabırsızlanarak beklediğim o an sonunda geldi. Demir'in arabası kapının önüne yanaştığı an, kalbim duracakmış gibi bir heyecanla ayaklandım. Hızlıca içeri geçtim ve tam kapının karşısında beklemeye başladım. Elimi belime koydum olmadı, önümde birleştirdim olmadı, kapıya yaslandım olmadı. Nasıl dursam diye karar vereceğim sürede kapı Demir tarafından açıldı ve ortada öylece dümdüz kaldım.

Sıradan bir şekilde açılan kapı, içeri attığı bir adımla duraksamasına sebep oldu. Önce bana baktı, ardından etrafa göz gezdirdi ve "Ahu?" dedi bir şeyleri anlamlandırmaya çalışır gibi. Usulca kapıdan anahtarı çıkardığında Demir'e doğru ilerledim ve kollarımı boynuna sardım. "Hoş geldin."

Eli hızlıca belime dolandı, dudaklarını omzuma bastırdı ve "Hoş buldum sevgilim ama özel bir şeyi mi kaçırdım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve "Güzel bir yemek yiyelim istedim," dedim. Elini tutuyordum ama ellerim titriyordu. Onunla birlikte masaya doğru ilerledim. Masanın hemen önünde, onun kolları arasındayken masaya doğru bir ıslık çaldı. Daha doğrusu ben masaya doğru çaldığını düşündüm.

"Beğendin mi?" diyerek arkamı döndüğümde bana, sırtıma bakar bir hâldeydi ve parmağı sırt dekoltemde bir yol çizerken "Çok beğendim," diye belirtti.

Demir iltifat edince, seneler sonra bile hâlâ al al oluyordum. "Demir," dedim mırıldanarak. Kaçacağım tek alan yine oydu, yine onun adının arkasına sığındım. "Hadi geç," dedim karşımdaki sandalyeyi işaret ederek. Biz saatlerce, uzun uzadıya yemek yedik, dans ettik, sarmaş dolaş bir koltukta deli gibi öpüştük sonra bir kez daha dans ettik. Bir gecede birbirimizle ne kadar iyi vakit geçirebileceksek, o kadar iyi vakit geçirdik. O an ikimizin de yoğun olan hayatında böyle zamanları atladığımızı fark ettim. Bu da bir ihtiyaçtı ve biz bunu ihmal etmiştik. Evet birbirimizle geçirdiğimiz zamanların hepsi çok özeldi ama özel olarak hazırlanan bir gece çok başka oluyordu.

Saatler ilerledi fakat bir türlü gece yarısına erişemedik. En son ben dayanamayarak "Demir," diyerek ayaklandım. "Aslında iki saat kadar daha beklememiz gerekiyordu ama ben dayanamayacağım. Doğum günü hediyeni şimdiden vermek istiyorum."

"Doğum günü hediyem mi?"

Oturduğu koltuktan merakla ileri doğru geldi ve ben hızlıca ayaklandım. "Hı hı. Bekle, geliyorum hemen."

Koşar adım yatak odasına gittim ve belki odaya girerse görmesin diye bir köşeye sakladığım kutuyu çıkartarak tekrar oturma odasına yöneldim. Heyecandan ölmek üzereydim. Odaya girdiğimde Demir'in elinde telefon vardı ve benim girmemle birlikte, sehpanın üzerine bıraktı. Elimdeki kutuya merakla kaşları çatıldı.

"O ne?"

Titreyen, buz kesmiş ellerimle Demir'e doğru uzattım ve heyecandan düşüp kalmadan hemen önce yanına oturdum. Demir önce bana, sonra kutuya baktı ve açtı. Açtı ve gördüğü oyuncaklarla yüzüne geçmişin samimiyetini taşıyan bir gülümseme yerleşti.

"Bunlar kayıptı. Buldunuz mu?"

"Hı hı," dedim. Sesim bile titriyordu. Dudaklarımı yaladım ve o oyuncaklara göz gezdirirken birkaç kez nefes alıp verdim, nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Sonra da aynı titrek, içime kaçmış bir sesle "Artık ortaya çıkması gerekiyordu çünkü..." dedim. Demir anlamamıştı. Ta ki "Çocuğumuzun ilk oyuncakları olsun istedim. Sonuçta bazılarının

tamir edilmesi, temizlenmesi lazım ve bizim sayılı aylarımız var," diyene kadar.

Demir elindeki oyuncakla bakışlarını yavaşça bana çevirdi ve yüzündeki şokun geçmesi birkaç saniyeyi bulduktan sonra gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. "Ahu..." dedi, dilini yutmuş gibi heceleyerek. "Ben şu an doğru mu anlıyorum? Yani bir şeyler anladım, kendimce yorumladım ama..."

Çok da emin olmadığından, cümlesini tamamlayamazken ben hızlıca başımı salladım ve "Demir... Ben..." dedim ve bunu nasıl tamamladığımı ben bile anlayamadım. "Hamileyim. Yani hamileymişim. Bir anda olmuş. Tabii korunuyorduk ama ben hani hastaydım falan, ilaç kullanmıştım. Bazen böyle durumlarda o koruyucunun etkisi..." Ne dediğimi, nasıl dediğimi, şu an bunları neden dediğimi, üstelik aceleci bir tavırla neden söylediğimi bilmiyordum ama cümlemi Demir'in odanın içini dolduracak kadar güçlü haykırışı kesti.

İlk şoku atlatmanın etkisiyle coşkulu bir sesle ayaklandı ve "Hamilesin!" dedi bana. Beni tutup, içine katmak istercesine sarıldığında onun gülümsemeleri, sevinç çığlıkları arasına benim kahkahalarım karıştı.

"Evet..." dedim duyup duymadığını bile bilmeden. "Evet, hamileyim."

Kucağına aldı beni ve defalarca kez öperken odanın içinde sayısızca döndürdü. "Ahuşan, sen hamilesin! Hamilesin sen! Benim bebeğime, bizim bebeğimize hamilesin!" Sonra tekrar beni yere bıraktı ve "Ahuşan," dedi bir kez daha idrak etmiş gibi. "Ben baba oluyorum!"

O kadar güzeldi ki, o kadar çocukça bir sevinçti ki gülümsememi, kahkahalarımı, sevincimi bir an olsun durduramadım. Odaya baktı ve buraya da sığmıyormuş gibi "Ben baba oluyorum!" diyerek odadan çıktı. Kapıyı açtı ve "Anne!.." diye bağırdı ilk. O an bir burukluk oturdu aslında içime. Belki en çok babasıyla paylaşacağı özel bir anken o, ilk önce annesine koşmayı seçmişti. "Abi!" diye bağırdı ardından. "Ben baba oluyorum!"

Bir anda binanın içini dolduran sevinç çığlıklarıyla herkes kapıya döküldü ve ben de Demir'in peşinden adımladım.

"Baba oluyorum ben," dedi önce kapıya çıkan Yaman abiye. Yaman abi daha tebrik edemeden merdivenlerden inmeye başladı.

O haberi verdi, tebrikleri kabul etmek bana kaldı. Hemen peşinden Suzan abla da çıkınca ben sana demiştim dercesine bir gülümsemeyle baktı bana.

"Tebrik ederim abim," dedi Yaman abi ve "Teşekkür ederim," dedim samimi bir gülümsemeyle. Gerçekten de samimiyet doluydu her bir an. Bizimle birlikte şaşırmaları, sevinmeleri... İnsan kötü gününde yanında ağlayacak birilerini buluyordu da önemli olan iyi gününde seninle sevinecek olanı bulmaktı. Çok şükür ki biz bunu ailemizde öyle güzel yaşıyorduk ki, dışarıya gerek bile kalmıyordu. Yaman abinin tebriklerini aldıktan sonra da Demir'in peşine indim. Ailelerimize nasıl söyleyeceğimizi düşünüyordum ama Demir sağ olsun topluca halletmişti bu işi. Sadece ailelerimiz değil, birazdan muhtemelen tüm mahalle duymuş olacaktı.

"Ben baba oluyorum," dedi ve Gülay annenin o an, bana bakarak gözyaşları mutluluktan akmaya başladı. Önce Demir'e sarıldı, ardından bana. Bir bebeğin geliş haberi, sabaha kadar beni kara kara düşündürürken şimdi ayaklarımı yerden kesiyordu. Mecazi anlamda da değildi bu. Demir kimseye aldırış etmeden beni öyle güzel kucaklamıştı ki, bir daha hiç yere ayak basmayacakmış gibi hissetmiştim.

"Hayır anne, daha varmadık."

Elimdeki çikolatadan bir ısırık daha aldım. Doktorumuz muayene öncesi yiyeceğim tatlı şeylerin bebeğimizi hareketlendirdiğinden bahsetmişti.

"Tamam anne, gidince ve öğrenince ararım."

Bir yandan annemi cevaplarken Demir de abim, Yavuz abi ve Harun abi ile bir telefon konuşması içindeydi.

"Yok daha isim düşünmedik. Bir belli olsun cinsiyeti..."

Hamileliğin sevincini de topluca yaşadığımız gibi, hamileliğin her evresini de meraklı aile ve arkadaş grubumuzla sürdürüyorduk. Bu bir yandan eğlenceli olsa da çoğu zaman bunaltıcı da olabiliyordu. Demir'in de öyle bir anı olsa gerek "Trafik var şimdi, öğrenince arayacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Kapatır kapatmaz da eli karnımı buldu. "Senin gelmeden bu kadar sevilmen ve benim bunu kıskanmam normal mi?"

Demir'in sorusuyla birlikte gülümsedim ve o elini çekip geri yaslandığında "Ahuşan, vallahi bak," dedi. "Yani bu kadar çok sevilmesi tamam güzel de bazen diyorum, bize kalmayacak galiba bu çocuk." Duraksadı ve ciddi ciddi "Ben acaba sizi alıp gitsem mi?" diye sordu. "Biraz büyüyünce geliriz."

Tebessümle geri yaslandım ve elimi karnıma koydum. Tatlı telaşı bile kalbimi kamaştırıyordu. Geçip giden zaman benim düşündüğümün aksine, çok daha kolay olmuştu. Hamileliğim başları biraz bulantılı geçse de toparlamaya çalıştığım birkaç haftada en büyük destekçim evde Demir, okulda Sibel olmuştu. O sancılı bulantı döneminin üstesinden gelmiştik. Annem, babam, abimler hamilelik haberimi büyük bir sevinçle karşılamıştı. Zaten anneme göre geç bile kalmış bir bebekti. İki sene çok fazla beklemiştik, onun düşüncesi öyleydi. Hâlbuki planlanmış bir hamilelik olsa, henüz bizimle olmayacaktı bile.

Hastanenin kapısına geldiğimizde, Demir'in park etmesiyle birlikte doktorun yanına çıktık. Kısa bir bekleme sürecinin ardından adımızın seslenilmesiyle içeri girdik. Hazırlandım ve sedyeye uzandım. Rutin genel kontrolün ardından "Evet," dedi doktor bir noktaya sabitlenerek. "Hiç zorlamadı oğlumuz, cinsiyetini hemen gösterdi bize."

Bir anda söylemesini beklemediğimden, şaşkınlıkla yattığım yerde doğruldum ve "Erkek mi?" diye sordum heyecanla.

"Hı hı," dedi doktor gülümseyerek. "Bir oğlunuz olacak."

Babası gibi olmasını diledim o an içimden. Bütünüyle tüm huylarını ondan almasını diledim. Demir ile kesişti o an gözlerim ve gördüğüm, bana duyduğu minnet gibiydi. Yeşil gözlerine yerleşmiş parlaklık, sıcacık gülümsemesine yansımıştı. Sanki bana, ona cenneti vadetmişim gibi minnetle, aşkla, hayranlıkla bakıyordu.

Doktorun ayaklanmasıyla ben de olduğum yerde doğruldum ve karnımdaki jeli silerken "Ahuşan," dedi yanıma yaklaşarak. Sesindeki fısıltının aksine, cümlelerindeki eminlik o kadar belirgindi ki... Elini boynuma attı, usulca tenimi okşadı ve parmağı kalbimin üzerinde durdu. "Yerim sarsıldı." Gülümsedi. "Artık tek başıma değilim burada. Seni kimseyle paylaşamayacağımı düşünürken, şimdi onu yanıma yerleştirdiğin için sana bir ömrü feda etsem yetmez." Eğildi, dudakları saç

diplerime, şakaklarıma dokundu. "Ben, teşekkür ederim Ahuşan. İlki her zaman sendin ama bu dünyayı bir kez daha yaşamak için çekilir kıldığın için, teşekkür ederim."

Bir anda, hiç beklemeden birkaç damla yaş süzüldü gözlerimden. Benim minnetim, benim teşekkürüm daha çoktu ona. Herkesten önce en çok kendi hayatımı, bana yaşanılır bir hâle getirdiği için.

Eve gelene kadar ikimiz de haber vermemiz gereken herkese haber vermiş, sonra da telefonlarımızı kapatmıştık; tabii akşama Mehtaplarda toplanma sözü vererek. Sonra da birkaç saati kendimize ayırmıştık. Demir bizim için küveti doldurmuştu ve ben, ona içecek bir şeyler, kendime de koca kavanoz Nutella'yı almıştım. Banyoya girdiğimde, onu küvetin içinde görmeyi beklemiyordum ama görünce de anında yüzüme muzır bir gülümseme yerleşti ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Elimdeki içeceği ve Nutella'yı Demir'e doğru uzattıktan sonra üzerimdeki elbisenin düğmelerini tek tek çözmeye başladım. İlk düğmede gerdanımda olan gözleri, ikinci düğmede göğüslerime düştü ve yutkundu. Bakışları, hemen peşine karnıma doğru yol alan düğmelere eşlik etti. Hamileliğin ilerleyişi ve benim minyonluğum sebebiyle sanırım, karnım kendini epey belli eder vaziyetteydi. Son düğme de çözüldükten sonra kollarımdan düşürdüm ve iç çamaşırlarımla öylece kaldım.

Nefes almadan beni izleyen bakışları karşısında, ben sadece iç çamaşırlarıyla duruyordum. Belime kadar uzanan saçlarımı savurarak omuzlarıma döktüm önce, ardından da gevşek bir topuz yaptım. Bir tanesi bile isteye firar edince, bembeyaz iç çamaşırımın arasına sıkıştı ve Demir'i de oraya hapsetti.

"Sence de bezelye yutmuş solucan gibi durmuyor muyum?"

Başta anlamayıp, aklı farklı yerlerde olduğundan "Ne?" dese de hemen peşine sıcacık kahkahası doldurdu banyoyu.

"Ben olsam, böylesi bir güzelliğe solucan benzetmesi yapmazdım," dedi beni incelerken. Bakışlarındaki o dikkatli hâl, beni epey utandırabilirdi ama utandırmıyordu. "Keşke kendini, benim gözümden görebilsen."

Önce sütyenimin kopçalarını aralayıp düşürdüm ve hemen ardından iç çamaşırının iplerine geçirdim parmaklarımı. Birkaç saniye içinde çırılçıplak kalmıştım.

"Solucanların çirkin olduğunu söylememiştim," dedim ona doğru adımlarken. "Yoksa sen çirkin mi buluyorsun? Bunu duysalardı, kalpleri kırılabilirdi. Üstelik sana hiç yakıştıramadım." Ağzımın içinde gülümseyerek cık çıkladım.

Beni duyup duymadığından emin değilim çünkü bakışları bazı noktalarda sabit kalmıştı. Sıcacık küvetin içine bir ayağımı attım ve o hemen beni kalçamdan kavrayıp oturmama yardım etti. "Solucanların çirkin olduğunu söylemedim," dedi benim düşüncemin aksi bir yaklaşımla cevaben. "Benim için dünyada, senden başka nefes alan böylesine güzel bir varlık yok."

İki bacağının arasına, yüzüm ona dönecek şekilde yerleştiğim an, gülümsemem de eş zamanlı yerleşmişti dudaklarıma. Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu ve ben, onun göğsünde hızlı bir hamleyle döndüm. Sırtım göğsünde yer buldu, yerleştim. "Lütfen bu hazırcevaplığını oğlumuza da öğret."

Yere bıraktığı çikolata kavanozunu aldım ve bir kaşığı doldurup dudaklarımın arasına alırken "Asla," dedi çok net bir tavırla.

Gözlerimi kocaman açtım ve "Neden?" diye sordum omzumun üstünden ona doğru bakarak. Çıplak omuzlarımı öperken ve eli karnımı okşarken "Senin için özel kalmalıyım," dedi. Dudakları biraz daha hoyratlaşınca, sızlanarak kenara çekildim. "Bunu da onunla paylaşamam."

"Çok kötüsün!" dedim gülerek. Elime uzandı ve doldurduğum o bir kaşığı, kendi ağzına götürdü.

"Demir," dedim sonra, omzuna doğru çapraz yatarak. "Biz ne koyacağız oğlumuzun adını?"

"Bilmem," dedi bir kaşığa daha uzanırken. "Sen ne düşündün?"

Ben de onun içmeye tenezzül etmediği içeceğinden içtim. Sonra ben içince kıymetli olmuş olmalı ki, o da bileğimden tutup kendine çekti ve elimden içti.

"Yani biraz düşündüm. Hem kız hem erkek için. Şimdi erkek olduğunu öğrendiğimize göre onları sıralayayım ben sana."

O çikolataya devam etti, ben içeceğe. Sonra yine yer değiştirdik.

"Şimdi sizin ailenin erkeklerinde hep böyle güçlü isimler var ya... Yaman, Demir, Yiğit falan."

Ağzı dolu olduğundan, başını sallayarak devam et der gibi baktı. Sonra ben de baktım bana kalmayacak, çikolatayı elinden aldım ve kaşığı dudaklarımın arasına sabitledim. "Yani ben de dedim ki Mert, Efe falan olsun. Aile geleneği gibi olmuş, öyle sürdürelim." Ağzımda kaşık olduğundan sesim boğuk çıkmıştı.

Demir, önce bir evet olabilir der gibi başını iki yana salladı ama içine de sinmemiş olsa gerek, biraz da dudak büktü.

"Sevmedin mi?"

Başını iki yana salladı ve "Boş ver sen bizim aileyi," dedi. "Biz kendi ailemize bakalım. He öyle çok uyumlu olsun, bir anlamı olsun istiyorsan benim aklımda başka bir isim var."

Kucağında merakla doğruldum ve "Neymiş?" diye sordum.

"Adım Demir ya," dedi ve kaşığıma uzandı.

"Evet," dedim onun çikolata yerken ciddi bir konuşma yapmasını bekleyerek. En son dayanamadım, hepsini topladım kenara bıraktım ve o da parmağındakileri yaladı.

"Demir'i ne eritir?"

Yeme içme faslı bittiğinde yüzümü ona doğru döndüm ve kollarımı göğsüne koyup, çenemi de kollarıma yasladım. Üzerinde boylu boyunca uzanmaktaydım.

"Ateş," diye cevap verdim hiç beklemeden.

"Heh, işte!" dedi Demir. Uzanmamla birlikte bu sefer onun manzarası kalçalarım, bacaklarım ve sırtım olmuştu. Elleri kalçalarıma, oradan sırtıma ve beni uyuşturacak bir etkiyle saç diplerime kaydı. Suyun ısısı gitgide artarken "Demir'i ateş eritir," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Dudaklarımı dudaklarıma sürterken, bu konuşmanın epey derinlere gittiğini anlamıştım. Ciddi bir konuydu ve ben de aynı ciddiyetle dudaklarını öperek karşılık verdim.

Konuşmamız, birkaç dakika kadar yarım kaldı. Çünkü biz, epey derin bir konuda öpüşmekteydik. Hatta öyle ki bence sonlandı. Çünkü Demir öpüşmenin bir noktasında bırakmadan ama ara ara soluklandığı o kısımlarda "Demir'i Ahu'nun ateşi eritir," diye tamamladı. "Öyle bir ateş ki inletir, kül eder ama sonra tekrar diriltir." Çenemi kavrayışı bir

hayli hoyratça olsa da karşı koymadan dudaklarına asıldım. "İkimizin parçası, Ahuşan. Beni eriten şey, senin ateşin."

O an omuzlarına tutunup kucağına otururken "Ateş Alacalı," diyerek geri çekildim. "Kulağa hoş geliyor."

Avuçlarımın içine dolan su; kuru saçlarından, ensesinden dökülürken kendimi geri çekmemle göğüslerim görüşü alanına girdi. Suyun etkisiyle bir hayli kabarmış uçları dikkatini çekerken "Evet, çok hoş geliyor," dedi onlardan gözünü almadan. "Kulağına hoş gelecek başka sözlerim de var."

Konunun gidişatı yön değiştirirken ses tonlamalarımız bile buna uyum sağlıyordu. Kucağında kıvrılarak "Neymiş?" diye sordum.

"Gel," dedi göğüslerimi onun göğsünde ezilecek şekilde kendine çekerek. "Gel, anlatayım."

Sonrası uzun, derin ve bir hayli hararetli bir konuşmadan ibaretti.

Duştan çıkıp saçlarımı kuruttuktan sonra dolabıma yöneldim. Demir henüz çıkmamıştı. Kıyafetlerimin arasında şöylece bir dolandım ama yine en rahat olacak elbiselerden birini seçtim. Pantolonlarımın birçoğu olmuyordu ama bunun sebebi, çok kilo almış olmam değildi. Çok fazla tuzlu şeyler tüketiyordum ve bu ödem yapıyordu. Doktorum yasaklamış olsa da ben çoğu zaman kendime engel olamıyordum. Ve yine öyle anlardan birinde elbisemi giydim, saçlarımın önüne gelen kısmını arkadan ufak bir tokayla tutturdum, kalanını salınmış bırakarak mutfağa yol aldım. Dolaptan çıkardığım turşu kavanozuna saldırmak için, önce sandalyeye yerleştim. Rahat olsun diye giydiğim elbise dahi sıkmaya başlamıştı. Sanıyorum ki yakın zamanda yeni bir şeyler almam gerekiyordu. Bir yandan kapıyı kontrol ederek bir yandan hızlıca turşulardan yemeye çalışıyordum ki, bir anda açılan kapıyla birlikte elimde turşuyla kalakaldım.

"Ahu!" dedi Demir bir turşuya, bir bana bakarak. "Güzelim, doktor yasak dedi ya hani!"

Omuz silksem de dinlemedi ve o turşu kavanozunu elimden aldı. Hatta sanırım evden bile kovacaktı turşuyu. Elinden bırakmadı ve kapıya doğru ilerlerken "Hadi," dedi bana da.

Peşine takıldım. Takıldığım Demir değil de turşu kavanozu gibiydi. "Ya bak, bir tane yiyeyim en azından."

Ben kavanoza erişmeye çalıştıkça Demir bir adım önde tutuyordu ve biz merdivenleri öylece indik. Kapı önünde de Gülay anneyi görünce "Heh, anne!" dedi Demir, eline kavanozu tutuşturarak. "Bu sende kalsın. Bize de bir daha çıkartma, tamam mı?"

Dudak bükerek turşu kavanozuna bakarken, çatık kaşlarımın muhatabı da Demir oldu. "Bakma öyle, Ahu'm," dedi dönüşü yokmuş gibi. "Doktor iyi değil dedi."

Gülay anne bile mahsun mahsun bakarken, doktor kelimesini duyunca hemen arkasına sakladı turşularımı. "Yeme o zaman kızım. Doğumdan sonra söz, ne kadar istersen ben yapacağım sana."

Omuz silkerek ikisinin arasından geçtim ve vicdan yaparlar belki diye "Hamilenin önünden bir şey alındığını da ilk defa görüyorum!" dedim içli içli.

Fakat bu numaram Demir tarafından yenmemişti. Arkamdan gelirken "Ahuşan çok fenasın," dedi gülerek. "Gerçekten çok fenasın."

"Fena olsam ne!" dedim, arabaya binmeden önce yine omuz silkerek. "Gitti benim turşular."

Gülay anne arkamızdan gülerek bizi uğurlarken, dilinden dualarını da eksik etmedi ve yola koyulduk. Evleri zaten mahalle içinde olduğundan, çok uzun süre yollarda vakit geçirmedik. Bizi kapılarda karşıladılar. Aslı ve Harun abi kendi çocuklarını getirmemiş, Harun abinin annesine bırakmışlardı.

Yavuz abi kollarını Mehtap'a dolamış, koltuğun en uç köşesinde oturuyordu. Abim ve Müjgan ise aynı koltuğun diğer ucunda sarmaş dolaştı. Harun abiyle Aslı'nın karşısında kalan koltuğun bir ucunda da Demir ve ben vardık. Demir'in eli karnımdayken ufak dokunuşlarla karnımda fasulyeden hâllice oğlumuzu hissetmeye çalışıyordu.

Bir süre bebekten ve yeni öğrendiğimiz cinsiyetinden konuştuktan sonra konu "normale" yani futbola bağlanmıştı. Hepsinin ayrı takım tutmasının yanı sıra, Harun abinin İzmirli olup Trabzonspor tutmasını konuşuyorlarken konu bizim çocuğumuza döndü birden.

Abim, "Bu kadar çok döneğin içinde, yeğenimin bir Fenerbahçe formasına ihtiyacı var. Tarafı en başından belli olsun," dedi.

Konu futbola bağlanınca erkekler gerçekten saçmalamakta boyut atlıyordu. O kadar ki Demir sanki kendisine hakaret edilmişçesine olduğu yerde diklendi ve buna Harun abi ile Yavuz abi de dâhil oldu. O an gözlerimi devirerek "Eee, daha daha nasılsınız?" dedim ama duymadılar bile.

"Ne demek Fener?" dedi Yavuz abi, abime karşı. "Bu çocuk büyüyünce nasıl kız tavlamaya gidecek Fener'i tutarken?"

Koyu Fenerbahçeli olan abim, anında toplandı. "Fener'den asil takım mı var? Ne olacaktı? Galatasaraylı mı?" Abimin sesi alaya alır gibiydi ve bu erkekler, gerçekten konu futbol olunca çocuktan farksızdı.

"Ay!" diye derin bir nefes alıp araya girmeye çalıştım. "Havalar da bu ara bir garip."

Müjgan ve Aslı, sohbetin saçmalığından bir hayli eğlenir gibi gülümserken sanki ben görünmezdim.

"Tabii lan!" dedi Yavuz abi. "Aslan dururken kanarya ne? Kıza ne diyecek, cik cik cik cik mi?"

Benim oğlum, kıza neden cik cik cik diyordu, şu an ben anlayamıyordum.

Abim, anında itiraz etti.

"Galatasaraylı olunca kıza kükreyecek mi? Ne alaka?"

Harun abi onaylamaz şekilde kafasını sallarken Demir, son noktayı koymak ister gibi ayağa kalktı. "Benim oğlumdan bahsediyoruz, farkında mısınız?" Ben sanıyordum ki canım kocam, mantıklı bir konuşma yapacak falan ama nerede... Adam "Bir dakika," diyerek bir hışımla odadan çıktı ve ben arkasından bakakaldım.

Bitmemişti elbette. Demir gitti ama onlar, hararetli sohbetlerine devam ettiler.

"Ya Kenan'ım, bizim taraftar grubu bile asil lan! UltraAslan. Asalete bak." Dudaklarını alayla büzdü. "Ya siz?"

Yavuz abinin konuşmasına, Harun abi de destek verince abim iyice delirdi.

"Oğlum sen Trabzonsporlu değil misin?" dedi abim, bezgince.

"Öyleyim," dedi Harun abi aynı zamanda. "Yeğenim de öyle olacak ama varsayalım ki yaptı bir hata da olmadı, o zaman kârına odaklanıp ultraAslan yapacağız onu." Abimi sinir etmenin memnuniyeti ile arka-

sına yaslanırken abim derince bir sabır çekti. Bilerek uğraşıyorlardı şu anda ama bu onların da zevk aldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"He la he!" dedi elini sallayarak. "Yeğenimi seninle yalnız bırakacağım da sanki, başka takımlı olacak!"

Kapıya bakıp Demir'in nerede olduğunu merak ederken elinde formayla odaya giriş yaptı. O forma nereden çıktı bilmiyorum ama "Beyler..." dedi büyük bir gururla. "O kadar istiyorsanız, yapın bir tane, alın takımınıza ama benim oğlumun kadrosu belli." Elindeki Beşiktaş formasını kaldırdı.

"Bizim yolumuz dönmesi, çarpması olmadan Kara Kartal," derken buruşan suratlara keyifle baktı. "Yaaa!.. Demem o ki; alayına Çarşı, inadına Çarşı! Sevmeyene yollar karşı!"

Kahkaha attım ve yanıma otururken "Allah aşkına, gittin forma mı aldın?" diye sordum elindeki formayı alarak.

"Vardı arabada. Ben bunu aylar önce almıştım da şimdi sen, ilk kıyafeti bu mu olacak falan dersin diye arabada tutuyordum. Konusu da olunca çıkarayım dedim."

Forma oluşuna değil de küçücük oluşuna içim gitti ve "Çok güzel," dedim.

Abim ise formaya söylediğimi sanıp "Nesi güzel Ahuşan ya?" dedi bozulmuş gibi. "Ayrıca sen Fenerli değil misin abicim?"

Çok ciddi bir tavırla başımı iki yana salladım ve "Yoo," dedim gayet rahat bir şekilde. Abim şokla doğruldu.

"Nasıl lan?" dedi hızla. "Kızım sana forma aldım ben o kadar! Nasıl Fenerli değilsin?"

Omuz silktim. "Değilim valla. Ben takım tutmuyorum ki. Zaten annem giymediğimi görünce, bundan çok güzel toz bezi yaparım ben deyip almıştı." Herkes aynı anda gülerken abim, elini alnına vurdu.

"Kızım deseydin, iade ederdik, lisanslıydı lan o!"

"Annem zaten çok beğenmişti." Gülerek devam ettim. "Kenan bunu nereden aldıysa, bir daha alsın demişti."

Sözlerim, ortamda daha büyük kahkahaları yükseltirken abim epey bozulunca dayanamadım ve "Şaka, şaka!" dedim. "Annem, ben giymeyince senin dolabına götürmüştü."

"Ulan ben de Kenan'sam, o çocuk Fenerli olacak, maçlarda Demir'i çıldırtacak!"

Abim homurdanırken Demir kulağıma fısıldadı.

"Oğlumuza Beşiktaş sevgisi aşılarken sana da el atalım bebeğim. Hayır, böyle bir şaka yaptığına göre, bilinçaltında formadan toz bezi yapmak falan olabilir. Biz maç izlerken formaları toz bezi yapma diye diyorum."

Gülümsemelerimiz eş zamanlı büyürken yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve "Yani gerçekten..." dedim ortaya doğru dönerek "Doğmamış çocuğa don değil, takım biçtiniz iki dakikada. Benim oğlum kendi neyi isterse onu destekler, kapatın artık şu konuyu."

"Ay, evet!" diye atıldı Aslı da öne doğru. "Durun, ben çayları doldurayım."

O kalkınca, ben de "Mehtap," dedim çekinerek. "Mısır var mı?" Çekindim ama canım istedi, ne yapayım? "Patlamış mısır yapsak?"

Mehtap "Var tabii Ahu'm, olmaz olur mu?" dedi hızlıca ayaklanıp, aceleyle kalkarak. "Yaparım şimdi hemen."

Mehtap ayaklanınca ve erkekler kendi aralarında futbol muhabbetini sürdürünce, biz de Müjgan ile birlikte mutfağa geçtik. Mehtap ve Yavuz abi, bundan yedi ay önce evlenmişlerdi. Henüz çok tazeydi evlilikleri.

Aslı, suyu bitmiş çayın altını tazelerken, bana hamileliğimden sebep hemen bir sandalye uzattılar. "Eee?.." dedim merakla. "Anlatın bakalım, neler yapıyorsunuz?"

Hepimizin içinde olduğu bir grubumuz vardı ama pek konuştuğumuz söylenemezdi.

"Valla ne olsun," dedi Mehtap, mısırları tencereye boşaltırken. "Evliliğe alışmaya çalışıyorum. Aslı sen iş bakıyordun, buldun mu?"

"Aaa!" dedim şaşırarak. "İş mi bakıyordun?"

Aslı başını salladı ve kaynamaya duran suyu alıp çayları tazeledi. "Bizimki büyüdü artık. Harun'un annesi, ben bakarım dedi. Ben de evde oturmak istemiyorum. Bakalım..."

"Hayırlısı olsun. En kısa zamanda bulursun inşallah."

"Âmin. Sen ne yapıyorsun? Okul ve hamilelik bir arada nasıl gidiyor?"

Kulağımı çekip masaya vurdum. "Çok şükür şimdiye kadar güzeldi. Doğumdan sonra da yoluna koyabilirsek... Beni korkutan o."

"Olur olur," dedi Aslı. "Dert etme bence hiç. Babaannesi de anneannesi de genç sayılır. Yardım ederler sana. Olmadı, ben çalışmazsam bana da bırakabilirsin istediğin zaman."

Aslı'nın yüreği de kendisi gibi çok güzeldi. Tebessüm ederek "Teşekkür ederim," dedim.

Sonra Mehtap, Müjgan'a döndü ve "Kız, sizde yok mu bir şeyler?" diye sordu. "Hâlâ düşünmüyor musunuz?"

Müjgan'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve "İstiyoruz," dedi. "Bakalım, nasipse eğer... Evliliğimizi bayağı yoluna soktuk, borçlarımız da bitti. Korunmayı bıraktık bizde."

"Hala olacağım!" diyerek el çırptım. Abim ile aramız çok iyi değildi ama kötü de sayılmazdı. Müjgan ile birlikte olduktan sonra, zaten Müjgan abimi epey değiştirmişti ama evlilikleriyle birlikte, daha da ılımlı bir adam hâline gelmişti. Benim düşündüğümün aksine Müjgan, söylediği gibi, abimi kendi istediği yola sokmayı başarmıştı.

Hazır olan mısırlarla birlikte, önce benim tabağımı verdiler ve hemen peşine, hepsi birer tabak alıp içeridekilere götürdüler. Mutfaktaki boşluğu fırsat bilerek kapıyı kontrol ettim ve parmak uçlarımda tuzluğa doğru ilerledim. Tabağımdaki mısırlara bolca tuzu serperken ağzımın suları akmaktaydı ki suçüstü yakalandım. Bir elimde bolca akan tuz şişesi, diğer elimde mısırlarım ve karşımda Demir...

"Ah Ahuşan, ah!" diyerek baktı ama yüzünde ben seninle ne yapacağım dercesine bir gülümseme vardı.

Usulca tuzluğu yerine bıraktım ve o elimdeki mısırları almadan önce, sevimli bir çocuk gülümsemesiyle ona bakarken, birkaç tanesini hızlıca ağzıma attım.

Zaman bir hayli hızlı akıp gitmişti. Evlilik, hamilelik, okul derken doğuma nasıl gelmiştik, anlamamıştım bile. O güne kadar, hayatı bu kadar sevebileceğim aklıma gelmezdi. Sevdim... Onun kucağıma verilmesiyle birlikte, ben yaşamayı çok daha fazla sevdim.

3 HAZİRAN 2023

O geceye kadar her şey normaldi. İlerlemiş hamileliğimden dolayı nefes almakta güçlük çekiyordum, hareketlerim yavaşlamıştı, sık sık tuvalete gidiyordum, kendimi ağırlaşmış hissediyordum ama bunlar artık benim rutinimdi. Normal geliyordu. O gece de yine her şey çok seyrinde ilerliyordu. Demir beni okula götürmüş, sonra kapısından almış ve biz Suzan ablalarda akşam yemeği yiyerek evimize çıkmıştık. Demir ile bir film açıp onu izlerken, beni bir türlü uyutmayan oğlumuzla sohbet etmiştik. Sonrasında da koyun koyuna uykuya dalmıştık.

Ve ansızın, bir sancıyla gecenin bir yarısı uykudan uyandım... Deli dehşet bir sancı değildi hissettiğim ama içten içe huzursuz eden, uykumu kaçıran, ara ara karnımı sertleştiren ve garip hissettiren bir sancıydı. Telefonumdan saate baktığımda, gece iki civarıydı. Su içtim, diğer tarafa döndüm ama sancım geçmek bilmedi. Yatakta biraz daha doğruldum ve elimi karnıma koydum.

"Bebeğim, bu gece neden bu kadar huysuzsun?"

Karnımda sanki bir tarafa toplanmıştı. Gerginleşen bir karnım vardı ve bu gitgide artıyordu. Ara sıra yumuşuyor, rahatlıyor gibi oluyordum, sonra yine aynı hâle geliyordum. Kıpırdandıkça Demir'i de uyandırıp telaşlandıracağım düşüncesiyle sessizce kalkıp banyoya gittim. Sıcak bir duşa girdim. Suya girip gevşemiş gibi hissedince, derin bir nefes alarak saçlarımı nemli bırakacak şekilde kuruttum ve üzerimi giyindim. Tam o sırada Demir odadaki seslerime uyandı ve "Ahu?" diye sordu uyku sersemi. "Bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey," dedim telaş etmemesi için. "Sıcak oldu da bir duş aldım." Yatağa, yanına kıvrıldım ve elini tutup karnıma sardım. "Hadi uyuyalım."

Bir şey olmadığına inandı ve o uyku sersemi hâlini bozmadan bana doğru sokulup, elini karnıma sardı, başını boynuma yasladı. O, zaten uyku sersemi olduğundan, çok beklemeden uykusuna daldı ama gece, benim için öyle ilerlemedi. İlk başta sıcak duş iyi gelmiş gibi hissetsem de sonrasında yine aynı ve hatta daha sık gelen kasılmalar, ağrılar başladı. Ne uyku uyuyabildim ne de doğru düzgün hareket edebildim. Sanki karnımdaki hareketleri de azalmış gibi hissettiğimde "Demir!" dedim telaşla dürterek. "Demir, kalkalım mı?"

Zaten tedirgin, kuş uykusundaymış gibi olan uykusu anında bölündü ve "Ahuşan," dedi sanki hiç uykudan uyanmamış gibi dinç bir sesle. "Bir şey oldu ve sen bana söylemedin, değil mi?"

O, çoktan yataktan kalkmış üzerini giyinirken "Duş alırsam geçer sandım ama geçmiyor," dedim. Hızlıca üzerini giymişti ve ben daha ayaklanmadan elimden tutup beni kaldırmıştı. Üzerime getirdiği ceketimle birlikte, kapıya doğru ilerlerken "Zaten bekliyorduk," dedim. "Çantayı da alsana... Belki doğuma alırlar."

O an Demir'in gözlerinde gördüğüm panik duygusu, beni bir miktar korkuttu. Yaman abiyi ara diyecektim ki onların Suzan abla ile birlikte, annesinin köyüne gittiklerini hatırladım. Sonra da en yakın abim geldi aklıma.

"Abimi arar mısın, gelsin?"

Oturma odasında bıraktığımız telefonlarımızı, cüzdanını hızlıca toparlıyordu ve "Tamam, yolda haber veririz," dedi.

"Hayır," diyerek direttim. "O gelsin, o götürsün."

Gözlerime sorgularcasına bakma sebebi, muhtemelen anlayamamasıydı ama onun da paniklediğini görebiliyordum. Yanımızda duracak birilerine ihtiyacımız vardı. Soğukkanlı olmam gerektiğini düşündüğümden "Bakma öyle," dedim. "Yanımda ailemden birilerini istiyorum. Annemler telaş eder şimdi. Müjgan ile birlikte gelsinler."

Bence o da benim gibi düşünüyordu ya da beni böyle bir durumda kırmak istemedi, hiç düşünmeden abime telefon etti. Biz merdivenleri yavaş yavaş inerken Demir, Gülay annemin katında zile bastı ve onlara da haber verdi. Abimlerin evi bizimkine oldukça yakın olduğu için, gelmeleri, neredeyse bizim kapıya çıkmamızla aynı zamana denk gelmişti. Gecenin bir vakti, herkes kapının önüne dökülmüştü resmen. Müjgan, annemleri aradı; Gülay anne, Yaman abilere haber verdi. Biz de o hengâmede, o tatlı telaş hâlinde Demir'in arabasına bindik. Kullanan abimdi. Biz Demir ile arkada, Müjgan ve abim öndeydi.

Rahatlamaya başlamıştım. Hastane yolunda olmamızın ve yanımda birçok insan olmasının verdiği psikolojik rahatlıkla kendimi saldığımda, kasılmalar ve ağrılar daha da arttı. O ağrılarla da anlamadan Demir'in elini sıkıyordum ve o da daha fazla telaş ediyordu.

"Hızlı gitsene biraz," dedi abime.

Abim, biraz daha gaza yüklendi. "Gidiyorum ya, daha ne kadar hızlı gideyim? Sakin ol biraz, hemen doğurmaz merak etme." Demir'in telaş dolu sesine karşı abim, sakinliği sağlıyordu ama benim derin derin nefeslenmelerim Demir'in dengesini bozuyordu.

"Kaç tane doğurdun Kenan? Çok bilgili konuştun!"

Şu ağrıların içinde bile beni güldürebildiler.

"Abi, doğurmaz herhâlde, ne bileyim ya!" dedi, dudak bükerek. "Bu kadar kolay değildir diye düşünüyorum."

Kolay mı? Saatlerdir kıvranıyordum ben burada. Bir de onlar laf dalaşına girdikçe daha da streslenip, derin nefesler alıyordum. Bir de kısa bir an trafik sıkışınca "Ben hastaneye gitmeden arabada doğurmam, değil mi?" diye sordum.

Beni böyle bir anda anlayan Müjgan oldu ve "Susar mısınız birazcık?" diye araya girdi. "Kızı ne kadar strese soktuğunuzun farkında değilsiniz." Bana doğru döndü ve "Ahuşan," dedi sakin bir ses, güzel bir tebessümle. "Sakin olman gerekli kuzum. Tabii ki doğurmayacaksın. Hastaneye gidene kadar doğurmayacaksın. Şu an, sen kendini paniklettiğin için öyle sanıyorsun. Bu yaşadığın dalgalar çok normal. Sen derin derin nefes al, gözlerini kapat ve arkana yaslan."

Kafa salladım ve onun dediğini yapıp derin nefeslerle arkama yaslandım. Kısa bir süre sonra hastaneye vardığımızda, Demir öncesinden haber verdiği için, doğum ekibi bizi karşıladı. Çok geçmeden annemler, Yaman abiler, Harun abiler, Mehtaplar... Bize yakın olan kim varsa hastanede toplanmıştı. Beni doğumhaneye aldıklarında, hepsini arkada bırakmıştım. Doktorum geldi, muayene etti ve doğumun başladığını ama açılmayı biraz daha bekleyeceğimizi söyleyerek beni odaya aldı. Sonrasında saatlerce odanın içinde yürüdüm durdum. Demir, odadaki kalabalığı azalttı ama bana çok da yararı olmadı. Saatler geçiyordu... Saatler geçiyordu ve ağrılarım arttıkça iki büklüm kalıyordum. Artık sesim, bağırmalarım geçen her dakikada yavaş yavaş artmaya başladı.

Demir beni bırakmak istemedi, her an yanımdaydı ama onun da dayanamadığını görebiliyordum. Bir iki dakikalık koridora çıktığında "Böyle acı mı çekecek sürekli?" diye sorduğunu işittim mesela defalarca. "Elimden hiçbir şey gelmiyor ve dayanamıyorum! Yok mu başka yolu? Sezaryen falan olsun."

Sezaryen olmam için artık çok geçti. Oğlumuz doğmaya kararlıydı ve o yolda ilerliyorduk. Saatler biraz daha geçti ve sonunda o an geldi. Açılmam yeteri kadar olduğunda, doktorum tarafından doğumhaneye alındım ve o sırada da Demir beni yalnız bırakmadı. Her an benimleydi. Sesim kısılacak kadar çok çığlık atıyordum, kendi canım yandığında onun da canını yakıyordum. Hatta bir ara "Başka çocuk yok! Başka çocuk yok!" diye bağırdığımı bile hatırlıyordum. Hepsinde yanımdaydı. Hepsinde destekti. Saatler süren o mücadeleden, onun çığlıklarıyla çıktım. Evet çığlıkları... Bizim küçük oğlumuz, çığlık ata ata ağlamıştı. O kadar güçlü bir sesi vardı ki tüm doğumhaneyi doldurdu. Onun ağlamasıyla benim sesim kesilmişti. O an, saatler süren tüm ağrım, sızım geçmişti. Onu göğsüme verdiklerinde ve kokusunu içime çektiğimde, her şey geçmiş ve bitmişti...

"Biz şimdi anne ve baba mı olduk?" diye sordum Demir'e, dolu dolu gözlerle bakarak.

"Biz şimdi anne ve baba olduk!" diye yanıtladı, dolu dolu gözlerle bakarak.

"Hayatım bir gecede altüst olmuştu ama gerçekten altı, üstünden güzelmiş," diyerek gülümsedim. "Güzel olacak, güzelleştirecek insanlara düşmüş ömrüm. Beş dakikanızı aldım ama bu beş dakika, benim için çok değerliydi. Ben bu teşekkürü etmeseydim, bir şeyleri eksik hissedecektim. Dört sene önce, Sibel ile ilk karşılaştığımızda, bana 'Senin hikâyen ne?' diye sormuştu. Ben de 'Bir hikâyem yok,' demiştim. Bugün anlıyorum..." dedim, Demir'e doğru minnetle bakarak. "Benim hikâyem senmişsin. Ve ben bu hikâyede benim yol arkadaşım olduğun için, her zaman yanımda olduğun için ve yine hayatımın her döneminde destek olacağını bildiğim için teşekkür ediyorum."

O an alkışlar koptu ve ben sahneden indim. Bir sürü insan bize bakıyordu ama ben sadece onun gözlerine bakarak ilerliyordum. Yanma gittiğimde "Yoluna yoldaşlık etmeme izin verdiğin için ben teşekkür ederim," dedi ve hiç ihmal etmediği o ortancaları bana uzatması için Ateş'e verdi. Ateş Efe Alacalı...

Demir'i eriten, Ahu'nun ateşi...

Bir kucak dolusu ortancalar, oğlum tarafından bana uzatıldığında, çiçekten çok onu kokladım ve derince bir öpücüğü boynuna bıraktım.

"Anne... Okul... Bitti," dedi ellerini iki yana açarak.

"Bitti," dedim ben de onun gibi ellerimi iki yana açıp. Ateş'i yere indirip ikimiz de elinden tuttuğumuzda çıkışa doğru yürüdük. Hayatımın en güzel günü değildi belki ama başardığımı hissettiğim ilk gündü. Mezun olmuştum, bir oğlum vardı ve sevdiğim adamla birlikteydim. Üstelik ilgisi de sevgisi de bir an olsun eksilmemişti. Kucağımdaki ortancalara bakarken "Demir..." dedim merakla. "Sen beni ezbere biliyorsun ama benim bilmediğim şeyler var hâlâ."

Ateş, elimizi bırakıp önden önden küçük adımlarla yürümeye başladığında, el ele tutuştuk.

"Mesela?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

"Mesela en sevdiğin çiçek?"

Gülümsedi ve "Sensin," dedi. "Bir bahar ayında..." Evlenme teklifi ettiği o günü anımsadım. Nisan ayında bana tutulup kalan o adam, şimdi baharları kattı aramıza... "Bir bahar ayında açmış, en güzel çiçeğimsin..."

İçli, şükür dolu bir nefesle dudaklarından kısa bir soluk aldım. Başkalarına göre sıradan, basit bir hikâyeydi belki ama benim için çok daha fazlasıydı. Üzüntülerim, sevinçlerim, kırgınlıklarım, çok sevmelerim hepsi bana özeldi ve hepsini bu kadar dolu dolu hissederken sıradan demek; ona, bana, hissettiklerimize haksızlıktı.

Başımı omzuna yasladım, parmaklarımızı sıkı sıkı kenetledim ve bizden birkaç adım uzakta olan oğlumuza bakıp yine birlikte adımladık. Daha gidecek çok yolumuz, birbirimizin kıymetini bilmemiz gereken uzunca yıllarımız vardı.

Bundan dört sene önce, yeni yaşımın ilk gününde, onu tanıyana kadar küçücük bir kadındım. Sonra, yüreği kocaman bir adamın kalbine düştüm, büyüdüm...

- Son -

Nurselin Bülbül, Sibel Akcan, Sinem Gürses, Saadet Günce Köse, Hatice Aykut, Esra Çetinkaya, Eda Aksoy, Bübü, Canan, Serpil, Saliha, Emine, Gülsüm, Rabia, Sena, Dilan, Eylül, Damla, Fatma, Hazan. Miray, Filizlenin, Çalıkuşu,Pelin Büşra Demir, Aleyna Yazıcı, Pınar Çelik, Melike, Fatma Gökgöz, Emine Akyıldız, Hanzade, İlayda Aleyna D., Ezgi, Gülay Uçman, Yağmur Z., Ayşe E., Lalgönül, Bıcaksırtıedits, Zeynep Duran, Fulya, Müberra, Gülşah S., Kübra Kaya, satırlardakaybolmusum, Gezala Berfin, GNÖ, Neslihan Acun, Eda(Lena), Şevval Çengel, Melissa T., Rabia Gökbaş, Pervin, Mine A., Özge Ç., Şeyda&Ömer, Pınar Güngör, Ayşe Sena, Murat, Gölge, Vahide Ak, Eso, Rüveyda S., Ece A., Aysu Azra, Hilal, Tülay Kulaber, Hilal, Tülay, Elif Sude Çetin, Leyla K., Esma H., Hasret T., Havva K., İMY, Sema Koçoğlu, Gülperi Berra Ç, Ada Çalışkan, M. Şövket, Sare K., Sevda G., Aslı Aydın, Gamze Sezen, Elanur Görgülü, Samiye Güngör, Gülsen Yalçınkaya, Samiye G, Elanur G, Gülsen Y, Müberra, Elanur, Samiye, Gülsen, Sabriye Ö, Eylül S., Bezmi Alem Korç, Sıla Özden, Firuze Karabey, Özge B., Güneş Elzem., Medine Gizem A., Esra S., Aleyna H., Derya Deniz, Ece Y., Gökçe Çatal, Dilay K., Nisa P., Duygu, Rana A., Emine Kübra A., Dilara, Şeyma Ç, Meryem K., Gül Deren, Derya Y., Özge K., Gamze Gegin, Sıla B., Yeşim Kahraman., Rabia D., İlkem A., Rabia, Nehir K., Ecrin Albayrak., İzay, Kader Y., Beyzanur Akyol, Hümeyra Tuluğ, Fatma Acar, Berfin Demir, Dilara Ş., Nur Sağlam, Elif Gamze Y., Aylin B., Fatmanur, H. Esra, Satı Nur Özağıl, Suzan D., Hacer Aktaş, Hilal K., Özlem B., İlayda B., Sıla E., Ebru C., Hazal Savcı, Sevgi S., Duygu K., Hümeyra, Rabia Kurtoğlu, Belinay K., Sude K., İrem K., Zülal, Elifnur, Hafize B., Neslihan Kurt, Beyza (BMk), Sümeyye Betül Arslan, Eda Nur Nalbantoğlu, Meryem, Yağmur, Mine N., Sema, Aleyna D., Evin Ay, Aysima C., Yaprak G, Deniz K., Hilal Yıldırım, İlayda Örsoğlu, Selinnur O., Hilal, İlayda, Hatice Bozyel, Hatice B., Leyla, Ecem, Rümeysa A., Rümeysa S., Melek B., Mücella, Ecem L., Ceren G., Hatice F., F Sude Bahar, Aysu Gülşen, Merve Gümüş, Elif, Beyza Günden, İrmiksu, Sudenur D, Birgül Z., Beyza Y., Melike E., Yaso, Kevser K., Sevil Güvercin, Merve T., Büşra K., Ecrin, Miyaser Çağlar, Selin Işıkman, Şevval M., Damla Ç, Şevval, Hiranur Ö., Sudenaz Tavacı, Deniz Y., Rüveyda Yıldırım, Merve Öztürk, Lamiya, Hümeyra Y., Sıla, Sevil G.G., Ayşe Temel, Betül E., Nehir D., Sudenaz O., Adan Seyhanlı, Elif Nur Kalkan, Meva Ö., Deniz K.E., Fadime Yöntem, Eylül A., Gizem Topal, Filiz Özdemir, Tuana V., Helin Kaya, Birgül Ç., Tuana Gr., Özge, Zehra, Rüya Erem, Hazal T., Nesli, Betül Karan, İrem Öztürk, Gülay Seyhan, Kevser A, Serra Ateş, Elif Y., İpek Y., Aylin, Hiranur, Mesken, Hatice Aydın, Hayrunnisa Asabi, Aylema Yüsra, Ebru Akdeniz, Hira Nur A., Melek Ö., M.Ö., Büşra Bilir, Aygün K., Gamzeyyy, Şevval Esma Ülger, Nehir Y., Aslıhan İ., Ayşe Aktun, Sıla Rüzgar, Ebru Gülçer, Kader, Hanne S.Oğlu, Tuğba Zengin, Hayrunnisa B., Ceren A., C Ersay, Gül Şevval Özoğul, Y Tuğçe, Berna Çelebi, Nur K, Ebru Özoğul, Deniz Arka, Gamze E., İpek K., Şevval K., Belinay Özsöğüt, Saliha Kader Z., Kader Vural, Gülçin Y., Merve V., Elif, Hanne, Melek K., Zelal S., Notalarınhissleri, Me-

liha Nur K., İrem Sultan, Fatma Örenli, Yasemin, Asu Şenyüz, İkbalc, Ceylan Altun, Sude Naz Yıldız, Sümeyye, Lale Asır, Rojin M, Yankı Çetin, Beyza E., Azra Kurt., Yağmur Özdmr, Tuğçe Pekmezci, Özlem D., Sümeyye Dündar, Seda Latifoğlu, Yağmur, Dolunay, Naz İ., Zeynep Yıldız, Büşra Nur T., Eslem Y, Zeynep E., Hacer Karaca, Melek Çadırcı, Zeynep, Beyzanur A., Ayşenur Adanur, Gamzenur Akman, Ravzanur K., Zehra Bilgiç, Hatice Şevik, Betül Nur Kalender, Sevcan A., Sıla Ş., Serap Bıyıklıoğlu, Senem T., Z.K, Beyza Arhan, Selma Ç., Merve D., Elif Su T., Burcu Uslu, Sudenas Ö, Burcu U., Melike Ş., Emelnur Ö., Fatma Nur Y., Sinem K., Esra Ölmez, Ece Ersoy, Elif K., Meri S., Sıla G., Aysun, Mine Ç., Berivan Ç., Elif, Melisa N. Ç., Hümeyra, Özlem Harput, Sevim Kaya, Özlem Özlen, Nida ve Eslem, Kevser, Gizem K., Mira Ö., Dijan, Nehir Ö. Sümeyye ve Merve, Ekin, Sümeyye Mazlum, Beyza Yardım, Sümeyye M., Jale Kılınç, Melsa K., Saniye, Hayrunnisa, Selma Çaprakol, Gülcan, Nursena U., Derya Ö., Sıla Şahin, Feyzanur Binici, Rümeysa İ., Sude U., Sıla Doğan, Elif Sude Deniz, Rumeysa, Elvan Naz Aleyna, Gülnur Karahan, Töre, Nahide T., Dilara Öykü Yağmur, Merve B., Gamze A., İrem Yalçın, Elif Nur Aydemir, Rümeysa Kara, Kübra Okyay, S. Yağmur, Dilan Dilara Yüksel, Rana Nur Ergin, Lara Betül Saltaş, Kübra Akbaş, Yağmur Aktan, Zipek A., Meryem Altunkaya, Hilal, Nisa T., Gökçe C., Eslem, Merve Soylar, Cansuyu, Kübra G., H.G, Meryem, Esra Ö., Nur K., Tuğba Zor, Fatma Oduncu, Nur Koşar, Ceylin C., Hilal Ç., Zeynep K., Sema, Ceylin, Hayruş, Sevil, Defne, Hamide, Dilay Y., Şeyda K., Oya, Sibelnur Koçak, Esma K, Gizem Sıla Sayılır, Elif M., Büşra Darcan, Sıla, Gamze E., Derya D., Selin Kaya, Ayşe Dede, Esra Y., Zülal İ., Nur B., Ayşe Nur Ç., Yasemin Çalışkan, Sedef Küçükoğlu, Emine Güven, Aysima Kılınç, Cansu S., Sevgi A., Kayra, Sevoş, Cansu, Gülsüm B., Elif U, Zozan Y., Havvanur P., Sibel Gödel, Fatmanur C., Aleyna M., Fatmanur Camgöz, Berna, Seda Atılan, Semanur E., Makbule İsra, Ebrar Y., Hilal, Sude A., Gülin Y., Ceylin E., Bengi A, Sude Demirkapu, Nehir M., R. Gamze, G.Lena, Shadesofirem, İrem, Ayşe Gül Ersoy, Sude Elmas, Serranur Aksoy, Zehra Demiray, Berra Ö., Yasemin, Malak Aya, Sıla Nur, Sema Y., H. Kübra Demir, Gökçen, Şeniz B., Zeynep Zülal Tıraş, Eylül Deniz D., Esra K., Sema, Sefanur Ç., Sena Erdemir, Sudenaz G., Beyzanur B., Ecrin T., Pervin İbcanlı, Yağmur M., Tuğba Sefi, Minel Aydemir, Gülsüm Şahin, Beyza B., Rabia Altuğ, Nuray K., Derya T., Semanur Keleş, Sıla K., Rümeysa Bayram, Saliha T., Esra Orkun, Zelal Ü., Ayşe Nur Ardıç, Zelal, Ceren Ceylan, Sümeyye Ilgaz, Ayşen Özdağ, Elif G., Buse, Nurcan H., Rabia Betül Kahveci, Hanne K., Mariam M., Zehra Kutlu, Şerife A., Ladydiyeceksiniz, Belinay, Elif Ş., Ela, Nur, Beyza Alan, Rumeysa, Rabia Erkan, Beyza N., Azra Yüce, Elif Nur Öztürk, Betül, Azra Y., Nisanur G., Aslı Ersu, Sümeyye Duran, Zehra, Büşra Özkan, İlayda, Esra K, Nesli Özzade, Bilge Şahin, Dalya, Yasemin K., Selcan Taştan, Nuriye Mutlu, Buse Canpolat, Tuana Çobanoğlu, Sudenaz N., Büşra Taymaz, Gözde, Semanur, Şevval Karabulut, Kübra Akbaş, Gülizar Altuğ, Elanur Taş, Gültaze Doğan, Naz Zelal, Bilge U., Beyza Çelikel, Latife Ç., Yaren Ö., Kevser D., Nejat A.,

Elenaz, Beyza, Hayrunnisa B., Nejat, Esma Nur Şerifoğlu, Merve Kahriman, Ayşenur Ş., Cemre Özçelik, Hacer Doğan, Lale Alacalı, Sude G., Ayşenur Şenol, Ezgi D., Hilal Serttaş, Esra Emil, Nurhan Çakmakçı, Ays, Seren Fidancı, Ayşe Kılıç, Meral Ö., Beren A., Meral, Süreyya Aydemir, Ebru, Meryem Akar, Fatmanur Taştan, Miyase Güleç, Fatmanur T., Sena Ö., Suzenaz K., Hatice B., Esmanur B., Nisa, Begüm Z., Elif Müftüoğlu, Zeynep S., Hümeyra Ö., Emine Yıldız, Xumar, Tuana Küçük, Sevgi Ş., Selma Z., Zehra E., Hilal Arslan, Özlem P., Zuhal, Şeymanur Altınay, Sena Şahinbaş, Emine Vural Gür, Elif Karslı, Aleyna Küçükerbir, Sevda D., Rabia Bülbül, Hazal Bayrak, Esra Alaca, İremsu, Nisa Naz Uzgur, Tülay Çolak, Feyza Nur Sertel, Zeynep Y., Aynur Ö., Zeynep Sude, Eylül Özkan, Necmiye Baydar, Emine Bedir, Şevval Karabulut, Zeynep Ö., Esra G., Gülsu Ç., Gökçen Özcan, Sultan K., Kardelen A., Emine Uğurlu, Murat Baran Dadaş, Esra Bozkan, Okyanur, Meyise Yaren, Nigar A., Pınar B., Demet Sultan Sağman, Özge Nur A., Esma K., Ebrar MD, Esamnur E., Su.A, Eda Nur Kaya, Rüm, Eflatun.books, Belgüzar Karasu, Zeliha Özer, Dilan Atlı, Zehra K., Zehranur Koşapınar, Nisanur Yılmaz, Ezgi Uslu, Eymen Sarı, Fatma D., Kübra Bayoğlu, Rümeysa D., Kübra Y., Sudenaz, Esra Akın, Tuğçe A., Zehra Bahar Sinanoğlu, Elçin Ö., Eslem Ö., Esra K., Rümeysa T., Hayriye Gürsoy, Nur Ç, Kelebek Kız, Dila N., İrem Naz Ö., Münüre Zorbek, İrem Naz, Sude Sena P., Beyzanur Çalık, Sıla E., Edanur Yıldırım, Yaren O., Hayrunnisa T., Dilem, Esma Gelebek, Burcu Akbulut, Esin Ç., İlayda Ö., Melis, Seçil Ş., Aida N., Emine Özlem D., Esma Arslan, Aida, Şerife Kvrdm, Emine Özlem, Fatma Nur Y., Arzu Okul, Kübra K., Fatma Nur Yaşar, Merve Ö., Pınar Ergün, Melike, Kübra, Gamze Baş, Leyla Qarayeva, Kübra A., Hüsna A., Ayşegül D., Leyla Gnşkcgl, Gsm, Kübra, Nisa, Rabia Reyhan Temel, Fatma Ersoy, Fulya Kurt, Sena Avcı, Fatma Yılmaz, Yaren A., Beren Erdoğan, Helin Polat, Aleyna Kızıltaş, Nalan Çoşkun, Meleknur D., Elif Ateş, Tülay, Sümeyye Y., Ceren Tunca, Sudem Çalışkan, Müjgan A., Şevval A., Berfin D., Tuğba D., Şeydanur A., Merve P., Şura Yamak, Hacer Uysal, Buse Sezgin, Sıla Bülbül, Lara S., Hatice Kübra Kuru, Beritan K., Kübra U., Kübra Kahraman, Meryem T., Hatice ve Çiçek, Elif Ebrar, Feray İsmetova, Merve Aytekin, Feray, Ebru A., Ezel E., Nur A., Ezel, İrem, Yaprak İ., Kübra E., Sıla, Berna, Yağmur, Damlanur Y., Işılay Uçar, Ezgi S. Diana, Çiğdem Bolat, Beyza A., Meral Y., Beyza Nur A., Esra Yanar, Yaren D., Meral, Büşra Altun, Simay Y., Yaren Durmuş, Berrin G., Meral Küman, Bahar K., Öznur E., Asude Sarcaios, Eda Er, Aysdgan, Beyza Gül, Sıla Çetin, Esra Nurer, Ceren Didar Gedikoğlu, Betül Otman, Neşe, Tuba Şen, Sevgi Alya Yıldız, Berfin, Merve Kılıç, Sıla G., İlayda, Esmanur, Sudenaz, Melis, Hilal Sima, Seçil, Leyla, Kübra, Zehra, Aslı Ersoy, Selcan, Sümeyye, Hira, Ayşenur, Eda, Esra Çetinkaya, Eda Aksoy, Pınar Çiftçi, Sena Çakır, Marco, Büşra Kılıç, Ayşegül, Nur.

Mahalle sakinlerim, yol arkadaşlarım ve burada adı olmayan niceleri her birinize binlerce teşekkürlerimle...

Library
Ninova

Visal
AHU DÖNGÜSÜ
Ninova